

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

R 194138
ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ

LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
G R A E C E E T L A T I N E

A D E D I T I O N E M

TIBERII HEMSTERHUSII ET IOANNIS FREDERICI REITZII

A C C U R A T E E X P R E S S A

C U M V A R I E T A T E L E C T I O N I S E T A N N O T A T I O N I B U S

V O L U M E N T E R T I U M

B I P O N T I
E X T Y P O G R A P H I A S O C I E T A T I S
C I O I O C C X C

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ Η Ν Ε Κ Τ Ο Μ Α Ν Τ Ε Ι Α .

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΩΝΙΔΗΣ.

ΜΕΝ. ³Ω ΧΑΙΡΕ μέλαθρον πρόπτυλά θ' ἐστίας ἐμῆς·
Ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον ἐς Θάος μολών.

ΦΙΛ. Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενον
ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους. τί δ'
αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον τοῦ σχήματος, πῖλος,
καὶ λύρα, καὶ λεοντῇ; προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ. χαῖρε,
ὦ Μένιππε, καὶ πόθεν ἡμῖν ἀφῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον
οὐ πέσνας ἐν τῇ πόλει.

ΜΕΝ. Ἦκα νεκρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
Λιπῶν, ἢ ἀδης χωρὶς ὠκίσται θεῶν.

Μ Ε Ν Ι Π Π Ο Σ SIVE, ORACULUM MORTUORUM CONSULTUM.

MENIPPUS ET PHILONIDES.

Men. SALVE domus, aedisque vestibulum meae! ut te
lubens adspexi luci redditus!

Phil. Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius,
nisi hallucinor: plane Menippus ipse est. Quid autem ipsi
vult insolens habitus, pileus, lyra, leonina pellis? quippe
adeundum est ad illum. Salve, Menippe: & unde tu nobis
advenisti? iam enim multo abhinc tempore non visus es
in urbe.

Men. Venio, mortuorum recessu, caliginisque infernae
portis relictis, ubi Orcus procul a Diis sedem nactus est,

Lucian. Vol. III.

Α

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών· καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ἀναβεβίωκεν;

ΜΕΝ. Οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἔμπνουν αἰδῆς μ' ἐδέξατο.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς καὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;

ΜΕΝ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον.

ΦΙΛ. Παῦσαι, μακάριε, τραγωδῶν, καὶ λέγε οὐτωσί πως ἀπλῶς καταβάς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπασίος ἡ ὁδός.

ΜΕΝ. ὦ Φιλότης, χρειώ με κατήγαγεν εἰς αἰῶδα, Ψυχῇ χρησόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο.

ΦΙΛ. Οὗτος, ἀλλ' ἡ παραπαίεις· οὐ γὰρ ἀν' οὕτως ἐμμέτρως ἐρραψώδεις πρὸς ἄνδρας Φίλους.

Phil. Hercules tuam fidem! nobis ignaris mortem Menippus obierat; tumque denuo rediit in vitam?

Men. Non: sed etiam me spirantem inferna regio recepit.

Phil. At quae causa tibi fuit novae & fidem superantis huius peregrinationis?

Men. Iuventus me impulit, atque audacia magis quam prudens mentis consilium.

Phil. Define, vir bone, tragicos numeros recitare, & dic ita simpliciter pedestri sermone, ubi descenderis a iambis, quis ille sit ornatus? quid tibi itinere ad inferos suscipiendo opus fuerit? est enim alioquin haud iucunda, neque experenda via.

Men. Amicorum suavissime, negotium me necessarium deduxit ad Orci domos, umbram ut consulerem Thebani Tiresiae.

Phil. At tu plane deliras: aliter enim non ita modulatos versus occentares hominibus amicis.

MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε· νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὀμήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα ἔρχεται. Ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, 2 καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει;

ΦΙΛ. Καὶνὸν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τοῦ, ἀρπάζουσιν, ἐπιιορκοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν.

MEN. Ἀβλίοι, καὶ κακοδαίμονες· οὐ γὰρ ἴσασι νῦν οἷα ἑταῖρος κενύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνῃται τὰ ψήφισματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἀ, μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς.

ΦΙΛ. Τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε;

MEN. Νῆ Δία καὶ πολλά. ἀλλ' οὐ θέμις ἐκθέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γράφεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους.

Men. Ne mirere, mi sodalis: nuper enim Euripidem & Homerum cum convenerim, nescio quo pacto repletus sum versibus, & sponte sua mihi numeri in os veniunt. Verum dic mihi, ut se res in terris habeant, & quid faciant in urbe?

Phil. Nihil quidem novi, sed perinde atque antehac rapiunt, peierant, sordide foenerantur, usuras extendunt.

Men. Miseros atque infelices! ignorant enim, qualia nuper admodum sancita sint apud inferos, & qualia sint perlata cunctis suffragiis scita adversus divites, quae sane per Cerberum nullis machinis effugere licebit.

Phil. Quid ais? novumne aliquod factum est ab inferis decretum de superis, qui hic sunt?

Men. Per Iovem sane multa: verum fas non est illa efferre ad omnes, neque arcana evulgare, ne quis etiam nobis dicam scribat impietatis apud Rhadamanthum.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς, ὦ Μένιππε, πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ Φθονήσης τῶν λόγων Φίλω ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾶν ἐρεῖς· τὰτ' ἄλλα καὶ πρὸς μεμνημένον.

ΜΕΝ. Χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοῦπίταγμα, καὶ οὐ πάντα ἀσφαλές· πλὴν ἀλλὰ σοῦγε ἕνεκα τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, καὶ τὸ χρυσίον κατὰκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην, φυλάττοντας.

ΦΙΛ. Μὴ πρότερον εἴπης, ὦ γαθε, τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἀ μάλιστ' ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἣτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών· εἰς ἑξῆς ἄτε εἶδες, ἄτε ἤκουσας παρ' αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ οὐ Φιλόκαλον ὄντα σε μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν.

3 ΜΕΝ. Ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάβοι τις, ὅποτε Φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δειμί τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὠρμήθην πρὸς

Phil. Ne tu, Menippe, per Iovem ullo pacto invid eas hocse sermones homini amico: ad eum, qui tacere sciat, dixeris; praetereaue ad initiatum.

Men. Difficile quidem mandas mandatum, neque usque quaque tutum: attamen tui gratia audendum est. Visum igitur est divites illos, ac pecuniosos, qui aurum occlusum, tanquam Danaën, servant.

Phil. Ne prius dixeris, o bone, quae decreta sunt, quam ista fueris persecutus, quae libentissime audiverim ex te; quae causa tibi descensus constiterit, quisque fuerit itineris dux? tum deinde quae visu, quaeque auditu acceperis apud eos: quippe credibile est, te hominem elegantem nihil eorum, quae videri audiriue merebantur, praetermisisse.

Men. Haec etiam opera tibi navanda est: quid enim aliquis faciat, quando blande vir amicus cogit? Iamque pri-

τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ, ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων
 Ὅμηρου καὶ Ἡσιόδου πολέμους, καὶ στάσεις διηγου-
 μένων οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἥδη τῶν
 θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἀρπα-
 γὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν
 γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμενῃ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ
 παρέργως ἐκινούμενῃ πρὸς αὐτά. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν
 ἡρξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε στα-
 σιάζειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγάλῃ οὖν καθειστῆκειν ἀμ-
 φιβολία, οὐκ εἰδὼς ὅ, τι χρῆσάμην ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ
 τοὺς θεοὺς ἂν ποτε ἡγούμενῃ μοιχεῦσαι καὶ στασιάζειν
 πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τούτων ἐγίνωσκον·
 οὐτ' ἂν τοὺς νομοβέτας τὰναντία τούτοις παραινέιν, εἰ μὴ
 λυσitteλεῖν ὑπελάμβανον. Ἐπεὶ δὲ διηπόρουν, ἔδοξέ μοι 4
 ἐλθόντα παρὰ τοὺς καλουμένους τούτους φιλοσόφους,

num tibi enarrabo consilium meum, & unde impetum de-
 scendendi ad inferos ceperim. Equidem dum adhuc in pueris-
 eram, audiebamque Homerum & Hesiodum bella & factio-
 nes narrantes non solum semideorum, sed ipsorum etiam
 Deorum, praetereaue eorum adulteria, vim, raptus, iu-
 dicia, parentum expulsionones, fratrum nuptias, cuncta illa
 ducebam esse honesta, nec mediocriter ad ea commovebar.
 Ubi vero virilem aetatem ingredi coepi, e contrario tum
 leges audiebam, quae pugnantia poetarum praeceptis iu-
 bebant, non moechari, neque seditiones excitare, nec ra-
 pere. In magna igitur versabar haesitatione, ignarus quid
 me facerem: neque enim Deos unquam arbitrabar moecha-
 tos fuisse, mutuisve seditionibus collisos, nisi has res ho-
 nestas esse iudicassent; nec rursus legislatores his contraria
 praecipere, nisi ea conducere purassent. Quoniam itaque
 incertus haerebam, visum mihi fuit, ut ad eos, quos vo-

ἐγχειρίσαι τε ἑμαυτὸν, καὶ δεηθῆναι αὐτῶν χρησθαι
 μοι ᾧ, τι βούλονται, καὶ τινα ὁδὸν ἀπλὴν καὶ βεβαίαν
 ὑποδείξαι τοῦ βίου. ταῦτα μὲν δὴ Φρονῶν προσήεν αὐ-
 τοῖς· ἐλελήθειν δ' ἑμαυτὸν ἐς αὐτό Φασι τὸ πῦρ ἐκ τοῦ
 καπνοῦ βιαζόμενος. παρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὐ-
 ρισκὸν ἐπισκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀπορίαν πλείονα·
 ὥστε μοι τάχιστα χρυσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
 τῶν βίον. ἀμέλει ὁ μὲν αὐτῶν παρήνει τὸ πᾶν ἡδεσθαι,
 καὶ μένον τοῦτο ἐκ παντὸς μετιέναι· τοῦτο γὰρ εἶναι τὸ
 εὐδαίμων. ὁ δὲ τις ἔμπαλιν, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μο-
 χθεῖν, καὶ τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυπῶντα, καὶ
 αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρστοῦντα, καὶ λοιδορού-
 μενον, συνεχῆς ἐπὶ ῥαψωδῶν τὰ πάνδημα ἐκεῖνα τοῦ
 Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς ἔπη, καὶ τὸν ἰδρῶτα, καὶ τὴν
 ἐπὶ τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος καταφρονεῖν χρημάτων

3 Παραδείξαι τοῦ βίου) Γρ. ὑπο-
 δείξαι. G.

4 Ἐς αὐτό . . .) Παροιμία· πῦρ
 ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενον. G.

8 Τὸ πᾶν ἡδεσθαι) Ὁ Ἐπίκου-
 ρος. G.

10 Πονεῖν τὰ πάντα) Διογένης. G.
 15 Καταφρονεῖν χρ.) Κράτης. G.

cant, philosophos accederem, meque ipsum traderem, ac
 rogarem, me quo vellent modo uterentur, & viam ali-
 quam vitae simplicem ac tutam mihi prae monstrarent. Hoc
 animo adibam eos, minime prospiciens fore, ut in ipsum,
 quod aiunt, ignem ex fumo me inferrem: etenim apud hosce
 maxime inveniebam, re considerata, incitiae dubitationis-
 que plus; adeo ut cito aurum esse persuaderent idiotarum
 vitam. Ecce enim hic eorum praecipiebat omnino voluptati
 indulgere, idque solum omni modo persequi; nam ea in re
 sitam esse felicitatem: ille contra, in labore perpetuo ver-
 fari, corpusque contundere sordidum & squalentem, cun-
 ctis offensum & convicia ingentem, dum continuo incul-
 cat illa pervulgata Hesiodi de virtute carmina, sudoremque,
 & in summum verticem ascensum: alius despiciere opes ad-

παρεκελεύετο, καὶ ἀδιάφορον οἶσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν·
ὁ δὲ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν
ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου τί χρὴ καὶ λέ-
γειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ,
καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν
ἀκούων ἐναυτίων. καὶ τὰ πάντων δεινῶν ἀτοπιάτατον, ὅτι
περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα
νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ
θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀν-
τιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότες σαφῶς, ὡς οὐκ ἂν
ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταυτῷ χρόνῳ. ἀτεχνῶς
οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν ἐπι-
νεύων, ἄρτι δὲ ἀνανεύων ἔμπαλιν. Ἔτι δὲ πολλῶν τούτο 5
ἐκείνων ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον
ἐπιτηρῶν ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδευοντας.

2 Ὁ δὲ τις αὖ πάλιν . . .) Πλά-
των. G.

4 Καὶ ἀγομένους) Δημόκριτος.
G.

hortabatur, & indifferentem putare possessionem earum: at
alius iterum in bonis etiam esse divitias decernebat: nam de
mundo quid attinet dicere? Siquidem ideas, incorporea, in-
dividua, spatia vacua, talemque turbam vocabulorum quoti-
die ab iis dum audiebam, nausea mihi oriebatur. At omnium
illud absurdissimum, quod de rebus plane contrariis cum
unusquisque eorum diceret, valde praestantes probabilef-
que rationes suppeditabat; sic ut neque ei, qui calidum esse
idem affirmaret, neque alteri, qui frigidum, contradicere
posses; idque licet scires perspicue, nunquam rem eandem
& calidam esse & frigidam eodem tempore: prorsus ergo
simile quiddam accidebat mihi, atque dormitantibus, nunc
ut annuerem, mox vice versa renuerem. Praeterea vero
longe hoc istis erat absurdius: nam illos ipsos inveniebam
observando valde contrariam suis sermonibus ac doctrinae

- τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινούντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τοὺς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους.
- 6 Σοφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέрайνον, ἡρέμα παραμυθούμενος ἑμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβημένων, ἀνόητός τε εἰμι, καὶ τάληθες ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα ἔδοξεν εἰς Βαβυλῶνα ἐλθόντα δεηθῆναι τινος τῶν μάγων, τῶν Ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων ἥκουον δ' αὐτοὺς ἐπωδαῖς τε καὶ τελεταῖς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ αἵδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν, ὃν ἂν βούλωνται, ἀσφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὐθις ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμην

vitae rationem instituere. Eos itaque, qui contemnere prae-
cipiunt opes, animadvertēbam illum in modum iis adhae-
rere, ut inde divelli non possent, de ufuris litigare, pacta
mercede docere, nihil non pecuniae causa perpeti: illos por-
ro, qui gloriam abiiciendam putent, gloriae causa cuncta
suscipere; voluptatem denique paene omnes criminantes,
at privatim huic foli affixos. Frustratus igitur hac spe ma-
gis etiam moleste ferebam, sensum tamen me consolans,
quod cum multis, iisque sapientibus & valde ob pruden-
tiam celebratis demens sim, & veri haecenus ignarus cir-
cumvager. Iam mihi infomnem aliquando noctem horum
causa ducenti visum fuit Babylonem profectum implorare
auxilium cuiusdam magorum Zoroastris discipulorum & suc-
cessorum: fama autem cognoveram, eos incantationibus &
sacris quibusdam aperire Orci fores, & demittere, quem
velint, tuto, iterumque rursus reducere. Optimum igitur

εἶναι παρά τινος τούτων διαπραξάμενον τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ Τειρεσίαν τὸν Βοιωτίον, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ἐστὶν ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἂν τις ἔλοιτο εὖ Φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπηδήσας, ὡς εἶχον τάχους ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ συγγίνομαι τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ, καὶ Θεοπεσίῳ τὴν τέχνην, πολὺ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μάλα σεμνὸν καθεμμένῳ· τούνομα δὲ ἦν αὐτῷ Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ, καὶ καθικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοιο μισθῷ καθηγῆσασθαι μοι τῆς οἰοῦ. Παραλαβὼν δὲ με ὁ ἀνὴρ πρῶτα μὲν ἡμέρας ἑννέα καὶ 7 εἴκοσιν, ἅμα τῇ Σελήνῃ ἀρχάμενος, ἔλκυε, κατάγων ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἔωθεν, πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κατήκουον· ὥστε γὰρ οἱ Φαῦλοι τῶν ἐν τοῖς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσαφὲς ἐφθέγγετο· πλὴν ἀλλ' ἐώκει γέ

6 Θεοπεσία) Θείῃ, θαυμαστῇ, πράξ. G.

factu ducebam, ab eorum aliquo comparata mihi descendi copia, adire ad Tiresiam Boeotum, ab eoque discere, quippe vate & sapiente, quae sit optima vita, quamque sibi quis deligat bene prudens. Atque adeo repente exfiliens quam poteram celerrime tendebam recta Babylonem. Ibi convenio quendam Chaldaeorum virum sapientem, & arte divinum, qui canus erat coma, barbamque plane venerabilem promittebat, nomine Mithrobarzanem: eum multis precibus obtestatus vix exoravi, ut, qua vellet, mercede se mihi ducem praeberet viae. Tum me assumptum ille vir primum dies novem & viginti, a luna nova initio facto, lavabat deducens ad Euphratem summo mane, & ad orientem solem carmen aliquod longum effatus, quod equidem non admodum exaudiebam: ut enim mali, qui sunt in ludis, praecones, volubile quiddam & inconditum profere-

τινας ἐπικαλεῖσθαι δαίμονας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπαυθὴν
 τρὶς ἂν μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύσας, ἐπαυθὴν πάλιν,
 οὐδένα τῶν ἀπαντάντων προσβλέπων. καὶ σιτία
 μὲν ἡμῖν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ γάλα καὶ μελίκρατον
 καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ, εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς
 πόας. ἐπεὶ δὲ ἄλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας
 νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν ἐκάθηρε τέ
 με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδί, καὶ σκίλλη,
 καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπαυθὴν ἐκεῖνην ὑπο-
 τονθορύσας· εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας καὶ περιελ-
 θὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν Φαντασμάτων, ἐπ-
 ἀνάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον, ἀναποδίζοντα· καὶ το-
 8 λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. Αὐτὸς μὲν οὖν μαγικὴν
 τιν' ἐδύ στολὴν, τὰ πολλὰ εἰκυῖαν τῇ Μηδικῇ· ἐμὲ δὲ
 τούτοις Φέρων ἐνεσκεύασε τῷ πῖλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ,
 καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ· καὶ παρεκελεύσατο, ἥν τις ἔρηται·

4 Ἀκρίδρυα) Ἀκρίδρυα λέγουσι
 τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς, καὶ τῶν
 ἀμυγδαλῶν, καὶ τῶν ἄλλων. V.

9 Ὑποτονθορύσας) Ἐνυπόπρασ
 λαλίσας, ψιθυρίσας, ἤρεμα γογ-
 γύσας. V.

bat; nisi quod videretur genios aliquos invocare. At post incantationem, cum ter in faciem meam inspuisset, redibam rursus neminem obviorum intuens. Cibus autem nobis arboreae nuces; potus lac, mulsum & Choaspis aqua; lectus sub divo in herba. Postquam vero fatis erat praeparationis, circa mediam noctem ad Tigrin fluvium deductum lustravit me, deterfitque, & circumtulit teda, scilla, aliisque pluribus; simul & istam incantationem submurmurans: deinde me totum cum arte magica incantasset, & circumiisset, ne laederer a spectris, reducit me domum, ut eram, retrocedentem: tum porro navigationi parandae intenti eramus. Ipse quidem magicam quandam induebat stolam, persimilem Medicae: me vero istis omnino instruxit, pileo, leonina pelle, itidemque lyra: praecepitque, si quis roget me

με τούνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσεά, ἢ Ὀρφέα.

ΦΙΛ. Ὡς δὴ τί τοῦτο, ὦ Μένιππε; σὺ γὰρ σοῖήμι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων.

MEN. Καὶ μὲν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον· ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς ἄδου κατεληλύθεσαν, ἡγεῖτο, εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ραδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ Ὀρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τραγικῶς μάλα παραπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. Ἦδη δ' οὖν ὑπέφαιναν ἡμέ- 9
ρα· καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα· παρεσκευάστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν ἅπαντα τὰ παρεσκευασμένα οὕτω δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, θαλερὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ μέχρι μὲν τινος ὑπεφερόμεθα

11 Ἀναγωγὴν) Ἡ τῶν νεῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. V.

nomen, Menippum ut ne dicerem, sed Herculem, aut Ulyxem, aut Orpheum.

Phil. Quorsum illud, Ménippe? neque enim intelligo causam vel habitus, vel nomen.

Men. Atqui perspicuum illud quidem est, nec prorsus arcanum: quandoquidem enim hi ante nos vivi ad inferos descenderunt, existimabat, si me illis assimilasset, fore ut facile custodiam Aeaci fallerem, & sine impedimento transirem, utpote consuetior, tragiceque plane commendatus ab ipso habitu. Iam igitur illucescebat dies, cum descendentes ad fluvium solvendo navigio operam dabamus: comparata enim ipsi fuerant & scapha, & victimae, & mulfum, & quaecunque alia ad sacri rationem conducebant. Ergo impositis in navim, quae fuerant parata, cunctis, sic demum & ipsi ingredimur tristes, largasque lacrimas effundentes. Tum ad

ἐν τῷ ποταμῷ· εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμεν ἐς τὸ ἔλος, καὶ τὴν λίμνην, ἐς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα ἐς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑλῶδες, καὶ ἀνήλιον· ἐς ὃ ἀποβάντες (ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης) βόθρον τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον ἐσπέισαμεν. ὁ δὲ μάγος ἐν τοσούτῳ δᾶδα καιομένην ἔχων οὐκ ἔτ' ἡρεμαία τῇ Φωνῇ, παμμέγεθες δὲ, ὡς οἷός τε ἦν, ἀνακραγῶν, δαίμονας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, καὶ Ποινᾶς, καὶ Ἑριννύας, καὶ νυχίαν Ἑκάτην, καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, παραμιγνύς ἅμα βαρβαρικά τινα καὶ ἄσημα
 10 ὀνόματα, καὶ πολυσύλλαβα. Εὐθύς οὖν πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς τοῦδαφος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ τοῦ Κερβέρου πόρρωθεν ἠκούετο, καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερκάτηφες ἦν, καὶ σκυθρωπόν. Ἐδδειςεν δ' ὑπένερθεν ἀναξ' ἐνέρων Αἰδωνεύς. κατεφαίνετο γὰρ ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, καὶ ὁ Πυριφλεγέθων, καὶ

aliquod tempus deferebamur in flumine: post investi fumus in paludem & lacum, in quem Euphrates immergitur: eo traiecto devenimus in locum desertum, silvestrem & sole carentem: quo ubi escensum est, (viam autem praeibat Mithrobarzanes) foveam effodimus, oves mactavimus, & sanguinem circa scrobem adpersum libavimus. Magus interea tedam ardentem tenens non iam sedata voce, sed quam poterat maxima exclamans, daemones simul omnes invocabat, Poenas & Furias, & nocturnam Hecaten, & tremendam Proserpinam, admixtis etiam barbaris quibusdam ignotisque nominibus, & multarum syllabarum. Statim igitur omnia ibi quassabantur, potentique carmine solum fissum discedebat, latratus Cerberi procul audiebatur, adeo ut res valde formidolosa foret, ac truculenta. Ipse pertimuit in inferna regione rex manium Pluto: apparebant enim iam plera-

τοῦ Πλούτωνος τὰ βασίλεια. κατελθόντες δ' ὅμως διὰ τοῦ χάσματος τὸν μὲν Ῥαδάμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μικροῦ δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβερος ὑλάκτησε μέντοι, καὶ παρεκίνησε· ταχὺ δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παραχρῆμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν· ἦν γὰρ ἤδη πλήρες τὸ πορθμεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων· τραυματαῖαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ ἄλλό τι συντετριμμένος, ἐμοὶ δοκεῖν ἕκτινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντὴν, οἰηθεὶς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθημευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. Ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἰπόμεν δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, τῷ ἀσφοδέλῳ κατὰφυτον. ἐνθα δὴ περιεπέ-

11

16 Ἀσφοδέλας) Ἀσφοδέλος τὸ φύεται ὡς καὶ παρ' Ὀμήρῳ, κατὰ φυτόν· ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος, ἐν ᾧ Ἀσφοδέλον λειμῶνα. V.

que, lacus, Pyriphlegethon, Plutonisque regia. Nos tamen ubi descenderamus per hiatum, Rhadamanthum invenimus mortuum propemodum prae metu; Cerberus autem latravit ille quidem, ac nonnihil se commovit, verum me cito pulsante lyram illico sopitus est a cantu. Postquam vero ad lacum venimus, prope fuit, ut non traiceremur: iam enim onusta portitoris erat cymba, eiulatuque plena; quippe faucii omnes in ea navigabant, hic crus, caput ille, iste aliud quiddam contusum habens, sic ut mihi viderentur ex bello aliquo advenisse. Verumtamen optimus Charon, ut vidit leoninam pellem, opinatus me Herculem esse, recepit me, lubensque transvexit, atque etiam egressis demonstravit semitam. Cum autem eramus in caligine, praeibat Mithrobarzanes, sequebar ego pone illi adhaerens, donec ad pratum ingens pervenimus asphodelo consitum: ibi tum cir-

τοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐτύγχανε δὲ ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου τιτὸς ὑψηλοῦ καλῆ-
μενος· παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ Ποιναί, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἑριννύες. ἐτέρωθεν δὲ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφ-
εξῆς ἀλύσει μακρᾷ δεδεμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοί, καὶ πορνοβωσκοί, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συ-
κοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκάντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσή-
εσαν, ὠχροὶ, καὶ προγαστορες, καὶ ποδαγροί, κλοῖδον ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεισάμενοι οὖν ἡμεῖς ἐπαυόμεν τε τὰ γιγνόμενα, καὶ ἡ-
κούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγοροῦν δὲ αὐτῶν και-
νοὶ τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες.

ΦΙΛ. Τίνες οὗτοι, πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ
τοῦτο εἰπεῖν.

1 Τετριγυῖαι) Τρίζουσαι. G. 7 Τελῶναι) Τελώνης ὁ φορολόγος. G.

cum volitabant nos stridulae mortuorum umbrae. Senfim au-
tem progressi accessimus ad Minois tribunal, qui quidem in
folio quodam sublimi sedebat: adstabant autem ipsi Poenae,
scelerum vindices genii, & Furiae. Ab alia vero parte ad-
ducebantur ordine multi sane longa catena vincti, qui di-
cerentur esse adulteri, lenones, publicani, adulatores, sy-
cophantae, talisque turba hominum cuncta permiscantium
in vita. Seorsim porro divites sordidique foeneratores ac-
cedebant pallidi, ventre proiecto, podagra capti, boiam sin-
guli canemque, qui bina talenta pendat, impositum feren-
tes. Nos igitur prope stantes videbamus, quae fierent, au-
diebamusque causam suam agentes, dum accusarent eos no-
vi quidam atque inopinati oratores.

Phil. Quinam hi, quaeso per Iovem? illud enim quoque
ne dicere refugas.

MEN. Οἷσθ' ἅ που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀπο-
τελουμένας σκιάς ἀπὸ τῶν σωμάτων;

ΦΙΛ. Πάνυ μὲν οὐκ.

MEN. Αὗται τοῖνον, ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγο-
ροῦσί τε καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πε-
πραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον· καὶ σφόδρα τινὲς αὐτῶν
ἀξιοπίστοι δοκοῦσιν, ἅτε αἰὲ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε
ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. Ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμε- 12
λῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν
χῶρον, δίκην ὑφ' ἑξόντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων.
καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ
ἀρχαῖς τετυφωμένων, καὶ μονονουχί καὶ προσκυνεῖσθαι
περιμενόντων, τὴν τε ὀλιγοχρόνισιν ἀλαζονείαν αὐτῶν,
καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσταττόμενος· καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο
Θητοὶ τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ Θητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες.
οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλού-
τους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ, κάτω

Men. Nostin illas ad solem projectas a corporibus umbras?

Phil. Utique.

Men. Hae igitur ipsae, postquam mortui sumus, accu-
fant, testimonium adversus nos dicunt, & arguunt, quae a
nobis per vitam sunt acta; & valde videntur earum quae-
dam esse fide dignae, quippe quae semper adsint, neque un-
quam absint a corporibus. Minos ergo cum cura singu-
los explorans ablegat ad impiorum sedes, poenas subituros
meritas pro facinoribus patratis. Maxime vero acerbius eos
tractabat, qui ob divitias & imperia fuerant inflati, & tan-
tum non adorari se postulabant, ostentationem eorum bre-
vissimi temporis inanem, & factum detestatus; itidemque
quod non meminissent, se mortales esse, ac bona mortalia
fortitos. Hi autem, exutis splendidis istis omnibus, divitiis
inquam, genere & imperiis, nudi demisso in terram vultu

νενευκότες παρειστήκεισαν, ὥσπερ τινα ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν ὥστε ἔγωγε ταῦτ' ὀρώων ὑπερέχαιρον, καὶ εἰ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιῶν ἂν ἡσυχῇ πως, ὑπερίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἥνικα πολλοὶ μὲν ἔωθεν ἐπὶ τῶν πυλῶνων παρειστήκεισαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν. ὁ δὲ μόγις ἂν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφύρους τις, ἢ περιχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ὤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, ἦν τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνο 13 μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. Τῷ δὲ Μίνωϊ μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη τὸν γὰρ τοι Σικελιώτην Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἀνόσια ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σκιάς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος (ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ, καὶ

1 Ἀναπεμπαζόμενοι) Ἀριθμούμενοι, σκεπτόμενοι. G.

16 Ἀρίστιππος) Ἀρίστιππος οὗτος φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος,

adstabant, quasi formium aliquod secum retractantes, quam apud nos habuissent, felicitatem. Quare ego ista cum viderem, impense gaudebam, & si quem agnoscerem eorum, leniter accedens commonefaciebam, qualis fuisset in vita, & quantos spiritus tunc gessisset, cum multi mane vestibulis adstabant egressum eius exspectantes, impulsi exclusique a vernulis: hicce vero vix tandem exortus ipsis in veste purpurea, vel auro praetexta, vel vario colore distincta, felices putabat beatosque se redditurum salutatores, si petus, aut dextram porrectam dederit osculari. Et illi quidem pungebantur his auditis. A Minoë vero unum quoddam in gratiam disceptatum est iudicium: etenim Siculum Dionysium, multorum ac nefariorum a Dione criminum infimulatum, umbraeque suae testimonio pressum, in medium progressus Aristippus Cyrenaeus (eum in honore habent,

δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω) μικροῦ δεῖν τῇ Χίμαιρᾳ προσδεύοντα, παρέλυσεν τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. Ἀποστάντες δὲ ὁμῶς τοῦ δικαστηρίου πρὸς τὸ κολαστή- 14 ριον ἀδικνοῦμεθα. ἐνθα δὴ, ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαι τε, καὶ ἰδεῖν· μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπταμένων, καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδαρδάπτει· ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τετολμημένων. ἐνίους δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὅποσοι ἦσαν τῶν ἐναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο· εἰ δὲ καὶ προσβλέψειεν, μάλα δουλο- πρεπές τι, καὶ κολακευτικόν· καὶ ταῦτα, πῶς οἱ βα-

δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγεῖρους σοφιστῆς. παρὴν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὖξαν αὐτοῦ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰ-

σχρότατα παρασιτῶν καὶ κολακεύων πέρα τοῦ μετείου. V.

7 Καὶ στρέβλαι) Στρέβλα τὸ βασιανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω. V.

multumque pollet apud inferos) iam iam Chimaerae alligatum exsolvit poena, dum diceret, in multis eruditorum pecunia iuvandis eum dextre fuisse versatum. Digressi tamen a tribunali ad supplicii locum pervenimus: ibi enimvero, amice mi, multa miserandaque erat audire ac videre; nam simul & flagellorum ionicus exaudiebatur, & ploratus eorum, qui in igne torrebantur, & tormenta, & cippi, & rotae: Chimaera discerpebat, Cerberus laniando vorabat: una autem omnes puniebantur, reges, servi, satrapae, pauperes, divites, mendici; cunctosque poenitebat patratum: nonnullos agnovimus etiam conspicati, eorum de numero scilicet, qui nuper vitam finierant: illi vero prae pudore vultus tegebant, seseque avertebant: quod si forte respicerent, valde quidem fervilem in modum, atque adulatorie,

ρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μένται
 πένησιν ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο, καὶ ἀναπαύο-
 μενοι πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κακείνα εἶδον τὰ μυ-
 θώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα
 Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν.
 15 Ἡράκλεις ὅσος ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. Διελ-
 θόντες δὲ καὶ τούτους, ἔς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν τὸ
 Ἀχερούσιον εὐρίσκομέν τε αὐτόβιτους ἡμιθέους τε, καὶ
 τὰς ἡρώνας, καὶ τὸν ἄλλον ὄμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη
 καὶ Φῦλα διαιτωμένους· τοὺς μὲν παλαιούς τινας, καὶ
 εὐρωτιῶντας, καὶ, ὡς Φησιν Ὀμηρος, ἀμνημούς· τοὺς
 δὲ νεαλεῖς, καὶ συνεστηκότας· καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυ-
 πτίων αὐτοὺς διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι
 διαγνώσκειν ἕκαστον οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον· ἅπαντες γὰρ
 ἀτεχνῶς ἀλλήλοις γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὁστέων γεγυ-
 ρνωμένων· πλὴν μόγισ καὶ διὰ πολλοῦ ἀναβερρῶντες

2 Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδο- δασμοῦ δὲ τοῦτο προτένγκας διέχεεν
 πο) Τὸ ἡμισυ τῆς τιμωρίας. ὡς ἐπὶ ὑπερβαλλούσῃ ἡδυνῇ τὴν ἀκρόν. V.

illi ipsi, qui fuerant quam putas graves, & superbi aliorum
 contemptores in hac vita: at pauperibus pro dimidia parte
 malorum immunitas erat concessa; & cum interquievis-
 sent, denuo poenis afficiebantur. Porro illa etiam vidi fabulosa,
 Ixionem, Sisyphum, Phrygem Tantalum male se habentem,
 terrigenam Tityum: Hercule, quantus erat! iacebat enim
 spatium occupans agri. His quoque praeteritis, in campum
 nos inferimus Acherusium, invenimusque ibi semideos, &
 heroïdas, ceteramque mortuorum in populos & tribus dif-
 pertitam turbam ibi commorantem; veteres alios situque
 mucidos, &, ut ait Homerus, roboris expertes; alios re-
 centes & compactos, illosque inprimis Aegyptiorum fere
 insolubiles ob conditurae durabilitatem. Quamobrem unum-
 quemque dignoscere non admodum erat facile: omnes enim
 plane sibi invicem fiunt similes ossibus nudatis: vix tamen

αὐτοὺς ἐγινώσκωμεν. ἔκειντο δ' ἐπ' ἀλλήλοις ἄμαυροί,
καὶ ἄσημοι, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν καλῶν Φυλάτ-
τοντες. ἀμέλει, πολλῶν ἐν ταύτῳ σκελετῶν κειμένων,
καὶ πάντων ὁμοίων, Φοβερὸν τι, καὶ διάκενον δεδορκό-
των, καὶ γυμνοὺς τοὺς ὀδόντας προΦαινόντων, ἠπόρου
πρὸς ἑμαυτὸν, ὥς τινα διακρίναιμι τὸν Θεοσίτην ἀπὸ τοῦ
καλοῦ Νιρέως, ἢ τὸν μεταίτην Ἴρον ἀπὸ τοῦ Φαιάκων
Βασιλέως, ἢ Πυρρίαν τὸν μάγειρον ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέ-
μνονος· οὐδὲν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμάτων αὐτοῖς
παρέμενε, ἀλλ' ὅμοια τὰ ὅστ' ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπί-
γραφα, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι δυνάμενα. Τοι- 16
γάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶντι ἑδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
πομπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι, χορηγεῖν δὲ καὶ δια-
τάττειν ἕκαστα ἢ Τύχῃ, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
πομπεύουσι σχήματα προσάπτουσα· τὸν μὲν γὰρ λα-
βοῦσα ἢ Τύχῃ βασιλικῶς διεσκεύασε, τῖάραν τε ἐπι-

3 Σκελετῶν) Ἀπεξηραμμένων. G.

permultum tempus contemplati eos noscitabamus. Iacebant autem acervatim obscuri, ignotique, & nihil eorum, quae apud nos pulchra videbantur, fervantes. Quin immo, multis eodem in loco sceletis iacentibus, cunctisque similibus, qui terribile quiddam per vacuos oculorum orbēs intuerentur, nudosque dentes ostenderent, mecum haesitabam, quo signo discernere Therfiten a formoso Nireo, aut mendicum Irum a Phaeacum rege, aut Pyrrhiam coquum ab Agamemnone: nihil enim amplius pristinatorum indiciorum ipsis adhaerebat, sed consimilia ossa erant, incerta, nullisque notis inscripta, sic ut a nemine amplius distingui possent. Tum vero ista videnti videbatur mihi hominum vita pompae cuiusdam longae similitudinem habere; administrare vero atque ordinare singula fortuna, diversos ac varios pompam ducentibus habitus attribuens: hunc enim oblatum regali

θεῖσα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα, καὶ τὴν κεφαλὴν
 στέψασα τῷ διαδήματι· τῷ δὲ οἰκέτου σχῆμα περιέθη-
 κε· τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκόσμησε· τὸν δὲ ἄμορφον
 καὶ γελοῖον παρεσκεύασε· παντοδαπὴν γὰρ οἶμαι δεῖν
 γενέσθαι τὴν θέαν. πολλάκις δὲ διὰ μέσης τῆς πομ-
 πῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ ἑῴσα ἐς τέλος
 διαπομπεύσαι, ὡς ἐτάχθησαν, ἀλλὰ μεταμφίεσασα
 τὸν μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰκέτου καὶ αἰχμα-
 λώτου σκευὴν ἀναλαβεῖν, τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
 τοῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν Πολυκράτους τυραννίδα
 μετενέδυσσε. καὶ μέχρι μὲν τινος εἴασε χεῖσθαι τῷ σχή-
 ματι· ἐπειδὴν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθη, τῆνικ-
 αὔτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος
 τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γί-
 γνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δ' ὑπ' ἀγνω-
 μοσύνης, ἐπειδὴν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον ἐπιστάσα ἡ Τύ-

cultu instruxit, tiara imposita, satellitibus additis, & capi-
 te diademate coronato: alteri fervilem schemam circumde-
 dit: alium quendam formae decore ornavit: illum defor-
 mem ac ridiculum finxit: ex omnigenis enim, puto, for-
 mis decet componi hoc spectaculum. Saepe vero per me-
 diam pompam immutare solet nonnullorum habitus, haud
 finens ad finem usque pompae interesse, quo collocati fue-
 rant ordine: atque adeo detracto priore vestitu Croesum
 coëgit servi captivique ornatum suscipere; Maeandrio con-
 tra, qui hactenus in pompa servis erat immixtus, Polycra-
 tis tyrannidem induit, eoque ad aliquod tempus permittit uti
 habitu. Verum ubi pompae tempus praeteriit, tunc unuf-
 quisque, reddito ornatu, exutoque habitu cum corpore,
 qualis erat ante, fit, nihil ab alio quolibet diversus. Sunt
 autem, qui prae dementia, quando repetit ornatum instans

χη, ἄχθονται γέ, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων
τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ, ἀ πρὸς ὀλίγον ἐχοήσαν-
το, ἀποδιδόντες. Οἶμαι δέ σε καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς
πολλάκις ἐωρακέναι τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους,
πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων ἄρτι μὲν Κρέοντας, ἐνίο-
τε δὲ Πριαμούς γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας· καὶ ὁ
αὐτὸς, εἰ τύχοι, μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς τὸ τοῦ
Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλί-
γον οἰκείης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος.
ἤδη δὲ πέρας ἔχοντας τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκα-
στος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ
προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβα-
τῶν, πένης καὶ ταπεινὸς περιέρχεται, οὐκ ἔτ' Ἀγαμέ-
μνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶ-
λος Χαρικλέους Σουνιεύς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ

7 Σεμνῶς) Τὸ σεμνόν, τὸ ὑπερή-
φανον, ἢ ἀπλῶς σεμνόν. G.

12 Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν) Ἐμβα-
ται κομικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε

καὶ τὰς κρηπίδας ὑψηλὰς ἐξει-
γασμένα, τοῦ πρὸς μείζον ὕψος τὸν
χράμενον ἄγειν. V.

ipsis fortuna, graviter ferunt, atque indignantur, quasi pro-
priis suis rebus orbat, non ea reddentes, quae ad parvum
tempus mutua sumserant. Opinor autem, eorum, qui ver-
santur in scena, saepe te vidisse tragicos actores istos, qui,
prout usus fabularum poposcerit, nunc Creontes, alias Pri-
ami fiunt, aut Agamemnones: idemque, si forte, qui paulo
ante valde magnifice Cecropis aut Erechthei personam su-
stinuit, confestim servus prodire solet a poeta iussus: at fi-
nito iam dramate, cum exuerit eorum quisque auro spar-
sam illam vestem, personam posuerit, & descenderit a co-
thurnis, pauper & humilis obambulat, non amplius Aga-
memnon Atrei filius, neque Creon Menoecei, sed Polus
Chariclis Sunienfis nomine nunc suo dictus, aut Satyrus

Θεογεΐτωνος Μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. ;

17 ΦΙΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στηλάς, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν ;

MEN. Ληρεῖς, ὦ οὗτος. εἰ γὰρ ἐθέασω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν (λέγω δὲ τὸν Κάρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον) εὖ οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν· οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν, ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικούτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπεὶ δ' ἂν γὰρ, ὦ ἑταῖρε, ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἐκάστῳ τὸν τόπον (οἰδῶσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλέον

10 Ἐν παραβύστῳ που) Ἐν παρκεκρωμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ. V.

13 Ἐπεὶ δ' ἂν γὰρ... ὁ Αἰακὸς) Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπίστισαν Ἕλληες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς

τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παραλαβόντες εἰς συνηγορίαν· βούλονται γὰρ εὖν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ἀνομάσθαι· ὃ συμβαίνειν ἐπὶ τοῖς ἀποικοιμένοις, τῷ τάφῳ παρευδὺς αὐτοὺς παραδίδωσι. V.

14 Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποῦδος)

Theogitonis Marathonius. Perinde atque ista hominum res sunt, ut mihi tum videnti apparuit.

Phil. At dic mihi, quaeso, Menippe, qui sumtuosa ista sepulcrorum & celsa monumenta habent in terris, columnas, imagines, atque inscriptiones, nihilne sunt honoratiores apud eos, quam plebeiū mortui?

Men. Deliras, o bone: quod si conspexisses Mausolum ipsum, Carem illum dico, cuius ex monumento late fama circumfertur, id quidem bene scio, te cessaturum non fuisse a ridendo; tam humiliter abiectus erat in angulo quodam remoto, latens in reliqua mortuorum gente, tantum, opinione mea, fructus capiens ex monumento, quantum gravabatur tam grandi onere pressus: nam, amice, postquam Aeacus admensus est sibi singulis locum, (tribuit autem

ποδὸς) ἀνάγκη ἀγαπᾶντα κατακεῖσθαι πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῶ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλας, εἰ ἐθέασω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος οὐδ' ἐκρατεῖν ἑμαυτοῦ δυνατὸς ἦν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίᾳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαβρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδους μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρεῖους, καὶ Πολυκράτεις.

ΦΙΛ. Ἀποπαθιγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μν- 18

Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θάπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἢ σποδὸς ἐπίσχει. V.

4 Καὶ ἥτοι ταριχοπωλοῦντας) Εἰς τοὺς τὰ σάματα ταριχεύοντας αἰνίσσεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις. V.

9 Ἐδείχθη δέ μοι) Ἴσως ἐπὶ τῇ τάφῳ Φιλίππου σκυτεῖον ὕστερον αὐτίστη, καὶ τοῦτο παίζει· τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὅσα ὑπὸ τῶν τυμβωρυχοῦντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγιγᾶ. V.

ad summum non plus pede) eo necesse est contentos decumbere corpore ad modulum spatii contracto. Iam porro multo magis, puto, risisses, si spectasses illos, qui reges apud nos & satrapae fuerant, mendicantes ibi, & vel falsamentarios ex inopia, vel elementa prima docentes, dum a quolibet ex vulgo contumelias, & alapas in caput impactas patiuntur, perinde ac mancipiorum vilissima. Philippum ergo Macedonem quando contemplabar, plane me continere non poteram: scilicet monstrabatur mihi in angulo quodam mercede refarciens attritos calceos. Multos praeterea alios videre licebat in triviis stipem perentes, Xerxas inquam, Darios & Polycrates.

Phil. Absurda narras de regibus, & parum abest, quin in-

κρεῦ δεῖν ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν;

MEN. Ὁ μὲν Σωκράτης καὶ κεῖ περιέρχεται διελέγων ἅπαντας· σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμῆδης, καὶ Ὀδυσσεύς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεθύσητο αὐτῷ, καὶ διωδῆκει ἐκ τῆς Φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδα τῷ Φρυγί, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμεων, γελᾷ τε καὶ τέρπεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπτίος κατακείμενος ἄδει μάλα τραχεῖα καὶ ἀπηνεῖ τῇ Φωνῇ, τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιάσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην.

19 ΦΙΛ. Ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγεσ κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων;

credibilia. Quid autem Socrates agebat & Diogenes, & si quis alius sapientum?

Men. Socrates ibi quoque obambulat redarguens omnes: adsunt autem ipsi Palamedes, Ulysses, Nestor, & si quae alia est umbra garrula: adhucdum vero inflata illi erant, atque extumuerant e veneni potu crura. Optimus autem Diogenes habitat iuxta Sardanapalum Assyrium, Midam Phrygem, & alios quosdam hominum splendorum: eos cum audit plorantes, pristinamque fortunam animo rememrantes, ridet ac delectatur; tum plurimum supinus recumbens cantat, valde aspera ac dura voce eiulatus eorum abscondens; quod illi adeo moleste patiuntur, ut consilia volunt migrandi, non ferentes Diogenem.

Phil. Ista quidem satis: sed quid erat illud plebiscitum, quod initio dicebas perlatum esse adversus divites?

MEN. Ἐὖγε ὑπέμνησας· οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως, περὶ τοῦ-
του λέγειν προθέμενος, πάμπαν ἀπεπλανήην τοῦ λό-
γου. διατρίβοντος γὰρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔβεσαν οἱ
πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν
οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτὸν τοῖς νεκροῖς,
εὐθύς εἰς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστώων. διωκῆθή μὲν
οὖν καὶ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ
γὰρ αὐτῶν κατηγορήτο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία, καὶ
ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος ἀναστὰς
τις τῶν δημαγωγῶν ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι· 20
παρὰ τὸν βίον ἀρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα
τρόπον τῶν πενήτων καταφρονούντες, Δέδοκται τῇ βου-
λῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὴν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώμα-
τα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πο-

Men. Bene vero submonuisti: nescio enim quomodo,
cum de eo dicere proposuissem, longissime aberrarim ab in-
stituto sermone. Ergo dum versabar apud inferos, edixe-
runt prytanes comitia de rebus ad communem utilitatem
pertinentibus: ego, qui multos viderem concurrentes, im-
mixtus umbris statim unus eram illorum, quibus in con-
cionem veniendi ius erat: tum igitur & alia sunt admini-
strata, & denique quod ad divites spectabat negotium. Ita-
que cum criminum accusati essent multorum & gravium,
violentiae, arrogantiae, superbiae, iniustitiae, tandem fur-
gens aliquis populi moderatorum praelegit scitum tale.

PSEPHISMA.

Quandoquidem multa & iniusta divites perpetrant in vita
rapiendo, vim inferendo, omnibusque modis pauperes de-
spicaturi habendo, visum est Senatui Populoque, ut, cum
obierint, eorum corpora poenas subeant, non secus atque

νηρῶν· τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμθεύσας ἄνω ἐς τὸν βίον, καταδύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιοῦτῳ διαγάγῃσι μυριάδας ἑτῶν πέντε καὶ εἰκοσιν, ὅναι ἐξ ὧν γιγνόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι· τούντεῦθεν δὲ λοιπὸν ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. Εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος Νεκυσιεύς, Φυλῆς Ἀλιβαντίδος.

Τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος ἐπέψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὴ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος· οὕτω
 21 γὰρ ἐντελῇ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. Ταῦτα μὲν δὴ σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὐπὲρ ἀφίγμην ἔνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν ἰκέτευον αὐτὸν, τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρὸς με, Παῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἀριστὸν βίον. ὁ δὲ γελάσας (ἔστι δὲ τυφλὸν τε γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωρον) ὦ τέκνον,

10 Ἐνεβριμήσατο) Ἠπίλυσεν, ὅτι Περσεφὼν χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ ἐφύβησεν. V.

13 Ἐνεκα τῇ Τειρεσίᾳ) Φασὶν

ἵνα Περσεφὼν χαρίζεται ἐν τῷ Ἀδῇ Τειρεσία μὴ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἀπάντων νεκρῶν. V.

aliorum improborum; animas autem sursum remissas in vitam demergi in asinos, usque dum in tali statu transfegerint bis centum & quinquaginta mille annos, asini ex asinis prognati, onera ferentes, atque a pauperibus acti: exinde demum ut liceat ipsis mori. Dixit sententiam Cranion Sceletonis F. Necysiensis, tribu Alibantiade.

Hoc lecto psephismate suffragia dant magistratus, scivit plebs, infremuit Brimo, & latravit Cerberus: nam eo pacto firma fiunt & rata, quae lecta fuerunt. Atque haec tibi sunt acta in concione. Ego porro, cuius gratia eo veneram, Tiresiam adii, eumque supplex rogavi, re tota narrata, ut exponeret mihi, qualem tandem ducat optimam vitam. Tum ille risu sublato, (est autem captus oculis seniculus, pallidus, & tenuissima voce) fili, inquit, causam novi tuae

Φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπαρίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς· ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ· ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθους. μηδαμῶς, ἔφην, ὦ πατέριον, ἀλλ' εἰπὲ, καὶ μὴ περιῖδῃς με σοῦ τυφλώτερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπᾶσας, ἡρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς Φησὶν, Ὁ τῶν ἰδιωτῶν ἄριστος βίος, καὶ σωφρονέστερος ὥς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν, καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγήσάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως, τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὥς εἰπὼν πάλιν ὤρτο κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἥδη ὅψε ἦν, ἄγε δὴ, ὦ Μιθροβαρζά- 22
μη, Φημί, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν

fluctuationis a sapientibus esse ortam, qui secum ipsi diffident: at fas non est haec ad te proloqui; interdictum enim a Rhadamantho. Nullo pacto, inquam, suavissime pater: quin eloquere, neque me asperneris, qui te ipso caecior oberrem in vita. Ille enimvero, cum me seduxisset, longaque ab aliis abstraxisset, leniter inclinatus ad aurem, Idiotarum, ait, optima est vita, & prudentissima. Quare tu, posita dementia rimandi coelestia, & fines ac principia rerum inspiciendi, despues sollertes illos syllogismos, & haec talia pro nugis ducens illud ex omnibus unum modo venabere, ut eo, quod in manibus est, sapienter usus praetercurras ridendo pleraque, nec quidquam serio studio confesteris. Haec ubi dixit, recepit se in asphodelo consitum pratum. Atque ego, etenim iam serum erat, Age vero, Mithrobarzanes, inquam, quid ultra moramur, & non abi-

βίον; ὁ δὲ πρὸς ταῦτα, θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε· τα-
 χεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπὸν· καὶ
 ὃν ἀπαγαγὼν με πρὸς τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτε-
 ρον, δείξας τῇ χειρὶ πόρρωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσ-
 περ διὰ κλειθρίας ἐσρῶν Φῶς, Ἐκεῖνο, ἔφη, ἐστὶ τὸ ἱε-
 ρὸν τοῦ Τροφωνίου, καὶ κεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιω-
 τίας ταύτην οὖν ἀνίθι, καὶ εὐθὺς ἔση ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος.
 Ἦσθεις δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπα-
 σάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας,
 οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

3 Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου) Εἰ
 τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον,
 εὐθὺς, πῶς βλέπων τῷ δακτύλῳ
 εἰδείκνυε; Καὶ τὸ μὲν παιζόμενον

τοῦτο. αἰνίττεται δι, οἶμαι, τῇ παι-
 διᾷ, ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά
 τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις
 μαντείων χρησμοδουμένων. V.

mus iterum in vitam? Ad haec ille, bono, inquit, esto ani-
 mo, Menippe: brevem equidem tibi & minime molestum
 ostendam tramitem: simul abduxit me ad quendam locum
 reliquis caliginosiores, ostendensque manu procul obscu-
 rum aliquod & tenue tanquam per fenestram influens lu-
 men, Illud, ait, est Trophonii fanum, atque inde descen-
 dunt Boeoti. Hac igitur enitere, & statim eris in Graecia.
 Ego vero dictis delectatus, salutatoque mago, cum diffi-
 culter admodum per angustum ostium erepfissem, nescio
 quomodo in Lebadia adsum.

Χ Α Ρ Ω Ν

Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΤΗΤΕΣ.

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ.

ΕΡΜ. **Τ**Ι γελᾷς, ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπελι-
πὼν δεῦρο ἀνελήλυθας, ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πάν-
ειωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστι τὰ ἐν
τῷ βίῳ, καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ, ἢ τίνων
στερούμενοι πάντες οἰμῶζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐ-
δεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν
παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θέτταλος ἐκεῖ-
νος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελή-
λυθα ἐς τὸ Φῶς· καί μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοί·

11 Παρὰ τοῦ Ἄδου) Πλού-
τατος. V. •

ibid. Ὁ Θέτταλος) Ὁ Πρωτε-
σίλαος. V.

C H A R O N

SIVE CONTEMPLANTES.

MERCURIUS ET CHARON.

Merc. **Q**UID tu rides, Charon? quidve navicula dereli-
cta huc evasisti, ad praesentem usque diem non valde so-
litus frequentare res superas?

Char. Desideravi, Mercuri, inspicere, qualia sint, quae
versantur in vita, quaeque ibi agant homines: deinde qui-
bus privati omnes plorent, ubi deorsum venerint ad nos:
nullus enim eorum sine lacrimis traiecit. Quare postulata
ab Orco, non secus ac Thestalus ille iuvenis, ad unum
diem linquendae navis venia, escendi in lucem; minique
videor in te peropportune incidisse: non enim dubito, quin

Ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστών, καὶ δεί-
ξεις ἕκαστα, ὥς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθμεῦ· ἀπέρχομαι γάρ τι
διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυ-
μός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με ὅλον ὑμέτερον
ἑασθῆναι, παραδούς τῷ ζῳῳ· ἢ, ὅπερ τὸν Ἑρμαιοστον
πρώην ἐποίησε, ρίψῃ καὶ με τεταγὼς τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ
θεσπεσίου βηλοῦ, ὥς ὑποσκάζων γέλωτα παρέχοιμι
καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς,
καὶ ταῦτα ἐταῖρος, καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὢν.
καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ παῖ Μαΐας, ἐκείνων γούν σε
μεμνήσθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἡ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ
πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ κατα-

2 Ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα) Ὡς ἐπι-
στάμενος σὺ ὁ Ἑρμῆς ἅπαντα. G.

7 Τεταγὼς) Ὁ διατείνας καὶ
τινάσας καὶ ρίψας. Ἀπὸ τοῦ τάζω
σὺ τείνω καὶ ἔλκω, ὁ μέλλων τάζω.
ὁ παρακείμενος τίταγα· ὁ δεύτερος

ἀόριστος ἔταγον, καὶ ἡ μεταχθὲς, ὁ τα-
γὼν, καὶ κατὰ ἀναδιπλάσιασμόν
τεταγών. V.

14 Πρόσκωπον εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κώπῃ εἶναι. V. Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν,
ἦτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. V.

hospitem amice duξurus sis, mecum obeundo singula mon-
strandoque, ut qui noris omnia.

Merc. Non sane vacat, Portitor : etenim propero cura-
turus supero Iovi quiddam negotioli humani : hitce vero,
quippe facilis irasci, metuo ne me cessantem vestrae ditio-
nis esse totum finat traditum in tenebras ; aut, quod Vul-
cano nuperrime fecit, me quoque proiciat pede correptum
de sacro coeli limine, ut subclaudo gressu risum & ipse
praebeam vinum ministrans.

Char. Ergo te nulla mei cura tanget temere oberrantis
in terra, idque cum fodalis sum, tecumque simul navigem
& umbras transveham. Atqui non indecorum erat, Maiaie
fili, eorum quidem ut meminisses, quod nunquam te an-
tliam ducere iussi, nec remis admovi : quin stertis in tran-

στρώματος ἑκταβείς, ὧμευς οὕτω καρτερούς ἔχων· ἢ εἴ
τινα λάλον νεκρὸν εὐροῖς, ἐκείνῳ παρ' ὅλον τὸν πλοῦν δια-
λέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἔλκων, ἐρέ-
τω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς, ὦ Φίλτατον Ἑομίδιον,
μὴ καταλίπῃς με· περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἀπαν-
τα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανελθοίμι· ὥς ἦν με σὺ ἀΐης, οὐ-
δὲν τῶν τυφλῶν διόισω· καβάπερ γὰρ ἐκείνοι σφάλλον-
ται διολιθαινόντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ καὶ γὰ σοι πάλ-
ιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ Φῶς. ἀλλὰ δὸς, ὦ Κυλλήνιέ,
μοι ἐς αἰὲ μεμνησομένῳ τὴν χάριν.

ΕΡΜ. Τοῦτ' ἐπὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αὔτιον καταστή- 2
σεται μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιήγησεως οὐκ
ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον· ὑπουργητέον δὲ
ἄλλως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιά-

1 Ὡμευς) Ὡς παλαιστὴν δια-
παίζει. V.

5 Περιήγησαι) Λεπτομερῶς ἐπ-
αί. V.

7 Σφάλλονται) Ἀπειτυγχάνουσι.
V.

12 Οὐκ ἀκόνδυλον) Κύνδυλος ὁ
ἐν τῇ συνήθειᾳ γρόνθος. V.

ftris porrectus tu, qui humeros habes tam validos; nisi si
garrulam aliquam umbram inveneris, quacum per totum
cursum confabuleris: ego interea vetulus binos remos agens
solus remigo. At per patrem te obsecro, suavissime Mer-
curiole, ne me desituas: immo age, per partes, in homi-
num vita quae sint, omnia mihi demonstra, ut fructum ali-
quem ex ea contemplatione referam. Quod si tu me dese-
rueris, nihil inter me & caecos intererit: quemadmodum
enim tui vacillant frustratis per lubrica vestigiis in caligine,
fumiliter sane & ego tibi iamdudum acie sum ad lucem he-
betata. Verum fac mihi, Cyllenie, semper memori futuro
hanc gratiam.

Merc. Hocce negotium mihi non sine plagis abibit: iam-
que video mercedem praestiti officii praesentibus pugnis omni-
no perfolutum iri: neque tamen eo minus opera tibi dan-
da est: quid enim facias, ubi vir amicus blanda vi cogit?

ζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἑκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὧ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἀν' ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἴτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός· σὲ δὲ καὶ αὐτὸν καλύπτει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ Θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὥς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον.

ΧΑΡ. Αὐτός, ὦ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὢν.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὥς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις· σὺ δὲ, εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατόν ἦν, οὐκ ἂν ἔκαμνον· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἀν' ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. ἐπεὶ δὲ οὐ θε-

Ergo omnia quidem ut videas singulatim & accurate, nulla arte fieri potest: multorum enim haec annorum foret mora. Tum me quidem oportuerit praeconio citari, tanquam fugitivum, a Iove: te sane ipsum idem impediverit, ne administres mortuale tuum munus: Plutonis imperio certe damnum attuleris, si nullos mortuos deducas longo temporis intervallo: & publicanus Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrificiens. Ut vero summa rerum, quae geruntur, capita spectes, id iam nunc dispiciendum est.

Char. Ipse tu, Mercuri, quid optimum sit, excogita: quandoquidem ego eorum ignarus sum, quae sunt in terra, quippe hospes.

Merc. Ut paucis dicam, Charon, eminente quodam nobis opus erat loco, ut inde cuncta contempleris: quod si in coelum ascendendi ius tibi foret, non laborarem; ex hac enim specula exakte cuncta despiceres: nunc, quoniam fas non est, te, qui cum umbris semper versaris, pedem pone-

μῖς εἰδώλοῖς αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διὸς, ὥρα ἡμῖν ὑψηλὸν τι ὅρος περισκοπεῖν.

ΧΑΡ. Οἷσθα, ὦ Ἑρμῆ, ἅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς 3
ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα κατα-
γίσαν πλαγία τῇ ὁδῷ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κύμα ὑψηλὸν
ἀρῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὁδὸν
στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδός, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ
πνεύματι· ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι
ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ
σὺ πράττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν
γε ὢν. ἐγὼ δὲ, ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδου-
μαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὅρθῳς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον,
καῖςευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπι-
τῆδεῖος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὅ-

7 Ὀλίγον τοῦ ποδός) Ποῦς λί- *ibid.* Τῷ πίνοντι) Τῷ πνεύμα-
γνῆται τὸ σχοινίον τὸ κατέχον κατὰ- *τι.* V.
θεν τὸ ἰστίον. V.

re in regia Iovis, id scilicet agendum nobis, ut montem
aliquem altum circumspeciamus.

Char. Scinne, Mercuri, quae soleam dicere vobis, quan-
do navigamus? cum enim ventus turbine impulsus in obli-
quum velum incidit, fluctusque tumidi tolluntur, tum vos
prae imperitia iubetis velum contrahere, aut laxare paulu-
lum pedem, aut obsecundare vento rapienti: ego vero vos,
ut quietem agatis, admoneo; me enim ipsum optime scire,
quid facto sit opus. Similem in modum tu, qui nunc vi-
cem gubernatoris geris, fac, quodcunque putaveris e re
esse: ego, ut vectorum est officium, silentio sedebo, per
omnia morem gerens imperanti tibi.

Merc. Recte mones: nam ipse scivero, quid fieri con-
veniat, & invenero idoneam speculam. Num igitur Cau-
casus opportunus? an Parnassus altior, an utrisque Olym-

λυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ Φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς
τὸν Ὀλυμπον ἀπιδῶν· συγκαμῆν δέ τι καὶ ὑπουργῆ-
σαι καὶ σὲ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὅμηρος ὁ ποιητής Φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας,
δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐβελῆσαι ποτε τὴν
Ὅσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμ-
πῳ, εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα
ἔξεν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω
μὲν οὖν τῷ μεираκίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσθην, δίκας ἐτι-
σάτην. νῦν δέ, (οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βου-
λεύομεν) τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ
ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὥς ἔχοιμεν ἀφ' ὑ-
ψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν.

4 ΧΑΡ. Καὶ δυνασόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, δὴ ὄντες ἀναθέ-
σθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον, ἢ τὴν Ὅσσαν;

5 Τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο) Ὡς τὸν καὶ Ἐφιάλτην. V.

pus iste? Atenim non infcitum aliquid mihi in mentem ve-
nit ad Olympum respicienti: verum te quoque operam me-
cum laboremque confociare oportet.

Char. Impera modo: adiuvabo quod in me est.

Merc. Homerus poeta Aloëi filios, & ipsos duos, ait ad-
hucdum pueros voluisse aliquando Ossam ex fundamentis
revulsam imponere Olympo, tum Pelion Ossae, illamque
se scalam idoneam habituros putasse, & ascensum in coe-
los. Illi quidem utrique adolescentulī, utpote perditissime
improbi, poenas luerunt: nos autem, quibus in Deorum
fraudem haec consilia non capiuntur, cur non structuram &
ipfi similem adornamus convolutis aliis super alios montibus,
ut nanciscamur ab altiore loco accuratiorem prospectum.

Char. Et poterimus, Mercuri, nos duo in altum extolle-
re levatum Pelium aut Ossam?

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἂν, ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγενεστέρους εἶναι τοῖν βρεφουλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ· ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἥμιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στιχοῖν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβρατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ραδίως συντίβεις τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω, εἰ σοι ταῦτα τεραστία εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἀτλαντα δηλαδὴ εἰδότε, ὃς τὸν πόλιν αὐτόν, εἰς ὧν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ περὶ, τοῦ Ἡρακλέος, ὡς διαδέξοιτό ποτε αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους, ὑποθεῖς αὐτὸν τῷ Φορτίῳ;

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθὴ ἐστὶ, σὺ ἂν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδῆτε.

6 Ἡμιστα ποιητικός) Οὐδ' αὖτε ποιητῶν ἱμπειρος. V.

Merc. Quidni, Charon? an nos statuis ignaviores esse puerulis istis? idque, ubi Dii sumus.

Char. Non quidem: verum res mihi videtur improbabilem quandam habere operis aggrediundi magnitudinem.

Merc. Sane; quippe literarum imperitus es, o Charon, minimeque poetica facultate praeditus: at animosus ille Homerus binorum versuum opera statim nobis aditum in coelos confecit: tam ex facili componebat montes. Equidem miror, si ista tibi esse portentosa videantur, quem Atlas scilicet non fugit, qui polum ipsum unus fert, sustinens nos simul omnes. Etiam inaudiveris forte de fratre meo Hercule, ut successerit aliquando hic in vicem illius Atlantis, eumque recrearit interquiescentem tantisper, dum ipse subditis humeris onus coeli gestaret.

Char. Audiui & ista: sintne vera, tu, Mercuri, poetaeque sciveritis.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. ἢ τίνας γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων Ὅμηρος, Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον ὄρας, ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργασάμεθα; Φέρε οὖν ἀναβὰς ἰδῶ, εἰ καὶ ταῦτα ἱκανά,
 5 ἢ ἐποικοδομεῖν ἐτι δεήσει. Παπαί, κάτω ἐτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑπάρειά τοῦ οὐρανοῦ· ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐώων μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία φαίνεται· ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλεον Ἰταλίας καὶ Σικελίας· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτῶν, τὰ ἐπὶ τὰδε τοῦ Ἰστρου μόνα· καὶ κείθεν, ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς μετακινήτεια ἡμῖν, ὦ πορβμεῦ, καὶ ἢ Οἶτη, ὥς ἔοικεν· εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. ὅρα μόνον, μὴ λεπτότερον ἐξεργασάμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθάνου· εἶτα συγκαταρρίφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὀμήρου

Merc. Verissima, Charon: nam quam ob rem sapientes viri falsum dicerent? Itaque emoliamur Ossam primum, uti nobis praemonstrat carmen, & architectus Homerus; dein super Ossam tremulum arboribus Pelion. Viden', quam facile simul & poëtica rem perfecerimus? Age igitur ascendam videamque, istane sint satis idonea, an plura insuper accumulare deceat. Papae! infra sumus adhuc in radicibus Olympi: etenim ab Orientali plaga vix Ionia & Lydia apparer; ab Occidente non plus, quam Italia & Sicilia; a Septentrionali regione, quae cis Istrum sunt sola: ab ista vero parte Creta non admodum dilucide. Sedibus suis emovenda nobis, Porritor, etiam Oeta, sicuti videtur; tum Parnassus super omnes imponendus.

Char. Ita faciamus: vide modo, ne subtilius elaboremus opus producendo ultra verisimilitudinem; deinde ne cum

οικοδομητικῆς πειραζώμεν, ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ERM. Θάρρει' ἀσφαλῶς γὰρ ἔξει ἅπαντα μετατίθει τὴν Οἴτην ἐπικυλινδείσθω καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοῦ, ἐπάνειμι αὐτῆς· εὖ ἔχει πάντα ὁρῶ ἀνάβαινε ἤδη καὶ σύ.

XAP. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μὲ κράν με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ERM. Εἵγε καὶ ἰδεῖν ἐβέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω, καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι· ἀλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὗγε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι καθιζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

1 Οἰκοδομητικῆς) Οἰκοδομῆς. V. *ibid.* Συντριβέντες τῶν κρανίων). Ἀττικὴ ἢ συντάξις· τὸ δὲ κοινόν, συντριβέντες τὰ κρανία· τὰ γὰρ πρὸς πῖσιν ἢ ὁράσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται, Ἐπαθεὶν τὴν ψυχὴν, Συνέτριψα τὴν λήκυθον. Οὕτως οὖν καὶ

τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν εἶδει ἀποδοθῆναι· ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ, φαγοὶ τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως κἀνταῦθα, συντριβέντες τῶν κρανίων. V.

ipfa mole devoluti amaram nobis Homeri architecturam experiamur, contritis craniis.

Merc. Bono sis animo: periculo nobis vacabunt haec omnia. Transfer Oetam: subvolvatur etiam Parnassus. En iterum escendo: recte habet; cuncta video: iam tu quoque huc subi.

Char. Porridge, Mercuri, manum: haud enim in parvam istam me machinam elevas.

Merc. Siquidem contemplari velis, Charon, omnia: etenim non licet utrumque, & tutum, & spectandi cupidum esse. At tu tene dextram meam firmiter, & parce pedem in lubrico ponere. Euge, tu etiam huc evasisti: quandoquidem vero biceps est Parnassus, ubi alterum uterque verticem occupaverimus, consideamus. Tu vero iam mihi in orbem circumspiciens, consuere omnia.

6 ΧΑΡ. Ὅρῳ γῆν πολλήν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσιν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμούς τοῦ Κωκιντοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας· καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς, καὶ τινας Φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς Φωλεοὺς εἶναι νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, ὥς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται; ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλία, καὶ τὴν Οἶτην, καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν.

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ· ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον, ὥσπερ ἐν γραφαῖς, ὁρᾶν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ αἱ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι· ὥσπερ ὅτε με τοπρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με, ὅ, τι γελῶν· ἀκούσας γὰρ τινος ἤσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δὲ τοῦτ' ἦν;

Char. Video terram amplam, eamque lacum quendam magnum circumfluentem; tum montes, & fluvios Cocytō ac Pyriphlegethonte maiores: deinde homines valde parvos, eorumque quasi lustra quaedam.

Merc. Sunt illae urbes, quas tu lustra putas.

Char. Scin' tu, Mercuri, nihil esse nobis actum? quin frustra Parnassum cum ipso fonte Castalio, & Oetam, & alios montes loco emovimus.

Merc. Quid ita?

Char. Nihil equidem accurate distinctum ex alto video: volebam enimvero non urbes, nec montes solos tantum, velut in picturis, videre; sed ipsos homines, quaeque agant, & qualia loquantur: uti cum mihi primum obviam factus conspexisti ridentem, quaerebasque, quid riderem: etenim re quadam obiter audita mirificum in modum fui delectatus.

Merc. Quid autem illud erat?

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς ὑπό τινος τῶν Σίλων ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιστα ἤξω, ἔφη καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. εἵκοα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὥς μᾶλλον βλέπομαι, καὶ ἀκούοιμι.

ΕΡΜ. Ἐχ' ἀτρέμας· καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, 7 καὶ ὀξυτερκίστατον ἐν βραχεὶ ἀποφανῶ, παρ' Ὀμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπ' ὠδὴν λαβὼν· καί περ ἴδαν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾶν.

ΧΑΡ. Λέγε μόνον.

ΕΡΜ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ πρὶν ἐπῆεν,

Ὅφρ' εὖ γινώσκης ἡμὲν θεῶν, ἡδὲ καὶ ἀνδρά.

ΧΑΡ. Τί ἐστίν;

ΕΡΜ. Ἦδη ὁρᾷς;

Char. Ad coenam aliquis, opinor, vocatus a quodam amicorum in posterum diem, condixit; dumque loquebatur, de tecto in caput tegula delapsa, nescio quo impellente, eum interemit: quare risi, quod ad constitutum non venerit. Videor autem nunc etiam inferius descensurus, ut magis videam & audiam.

Merc. Ne te moveas: equidem & huic malo remedium tibi afferam, teque visu acutissimum brevi reddam, ab Homero quadam ad hunc usum incantatione fumta: tu vero, simul ac pronuntiavero versus, sic tibi persuade, te non amplius esse hebeti oculorum acie, sed plane cuncta perspicere.

Char. Dic modo.

Merc. Caliginem etiam tibi ab oculis abstuli, quae prius inhaerebat, ut bene dignoscas Deum & hominem. Quid est? Jamne liquide vides?

ΧΑΡ. Ὑπερφυῶς γε τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀπεκρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν Ὅμηρον καὶ γὰρ ἔρωμαί σε, ὡς μάθης οὐδ' αὐτὸν ἀμελέτητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

ΕΡΜ. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τὶ τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν;

ΧΑΡ. Ὁρᾷς, ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δέ, ὅποτε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ραψωδοῦντος ἀκούσας, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι χειμῶν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέλαβεν. Ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ἄδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα ὥδῃν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε, καὶ ἄλλα πολλὰ, κυκῶν τὴν θά-

14 Τορύνην) Εἶδος ξύλου στρογγύλου· ἢ τὸ σκαμνὸν ξύλον καὶ οὐδέποτε ὀρθόν. V.

Char. Mirum in modum, ut nihil supra: caecus fuerit Lynceus ille prae me. Itaque tu nunc porro doce me, ac responde roganti. Sed vinne ex Homero & ego te rogem, ut discas, in Homeri carminibus me quoque non esse non verfatum?

Merc. Unde vero tibi sit, eorum quidquam ut scias, qui nauta semper remoque affixus fueris?

Char. Ecce autem, quam hoc probrose dicitur in artem! neque tamen eo minus, quando illum traiciebam fato functum, cum multa canentem audiverim, quorundam adhuc memini. Et tempestas quidem nos non mediocris tuncprehendit: postquam enim occoepit cantando recitare nescio quam non valde navigantibus auspicatam cantilenam, scilicet Neptunum conduxisse nubes, turbasse pontum, velut tudicula quadam iniecto tridente, omnesque procellas concitasse, atque alia multa, dum mare miscet versibus,

λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν ἄνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτεπερ καὶ ναυτιάσας ἐκείνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι.

ERM. Οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

ΧΑΡ. Εἰπὲ γάρ μοι·

8

Τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἡὺς τε, μέγας τε,
Ἐξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;

ERM. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητῆς. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος ἔειρε διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

3 Ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ραψωδιῶν) Ὅτι Γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μῦθον Ὀμηρον ἐμῶντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνησμένα ἀρνομένους. V.

11 Φέροι διὰ τοῦ σταδίου μέσου) Σταδίου ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου· ζ' γὰρ καὶ σ' σταδία ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα· φασὶ γὰρ αὐτὸν Πυθαγόρειον ὄντα μαθεῖναι μετὰ τῶν ὀμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ, ὥς

ὑποσάθρου τινας τοῦ στόλου ὄντας, ὑπεβάντα τὸ πεπονηκὸς τῆς εἰκασ τὸν στόλον πρότερον παρυσάμενον ἐκείνους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκίρῃον ὑπεξαγαγεῖν. Λέγεται καὶ τοῦτο, ὅ καὶ τοῦ ζῆν αὐτὸν ἀπὸ λαβῆν, ὡς βαδίζον παρ' ὅλην τιτὰ παρατύχοι κερμὰ μεγάλην, δὲ βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπείσιν, αὐτὸν δὲ περισχέβοντα τῇ συμπτώσει τῶν μετ' αὐτὸν πάγῃ θύριον ὑπάρχει θύειν. V.

tanta tempestas subito caligoque ingruit, ut parum abefset, quin navim nobis everteret. Tum ille nausea correptus evomuit rhapsodiarum plerasque cum ipsa Scylla, Charybdi & Cyclope.

Merc. Haud arduum igitur erat ex tanto vomitu paucula certe conservare.

Char. At dic mihi, quaeso, quis hicce crassissimus est vir, fortis magnusque, qui eminet super alios homines capite, ac latis humeris?

Merc. Milon Crotone oriundus, athleta: plausus ipsi dant Graeci, quod taurum sublatum ferat per stadium medium.

ΧΑΡ. Καὶ πόσω δίκαιότερον ἂν ἐμὲ, ὦ Ἑρμῆ, ἐπαι-
νοῖεν, ὅς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν
ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὅπότεν ἤκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ
τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς
τοῦ θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει;
κᾶτα οἰμῶζεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος τῶν στεφά-
νων τούτων, καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα Φρονεῖ, θαν-
μαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου Φορᾷ. τί οὖν; οἰθῶμεν ἄρα
ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξουσθαι ποτε;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν
ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρ-
έξοντα, ὅπότε ἂν πλὴν μηδὲ ἐμπίδα, οὐχ ὅπως ταῦρον,
9 ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἶπε, τίς τ'
ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ; οὐχ Ἕλλην, ὡς ἔοικεν
ἀπὸ γούν τῆς στολῆς.

Char. Et quanto iustius me, Mercuri, laudent, qui ipsum tibi Milonem haud multo post comprehensum imponam in cymbulam, cum veniet ad nos, a Morte adversariorum invictissimo deiectus, ne quidem intelligens, quo pacto se supplantatum prosterнат: deinde nobis gemitus edet scilicet, recordatus coronarum istarum & plausus: nunc vero magnum spirat, dum omnes eum admirantur ob taurum gestatum. Quid ergo? illumne existimabimus sperare, se quandoque moriturum esse.

Merc. Qui fieri potest, mortis ut ille meminerit in tanto roboris vigore?

Char. Mitte istum, qui non longe post risum nobis praebiturus est, quando navigio meo vestabitur, cum ne culicem quidem, nedum taurum, sustinere poterit. Tu porro id mihi dic, quis hic alius sit venerabili forma vir praeestans? non Graecus, ut videtur, quantum e vestitu quidem apparet.

ΕΡΜ. Κύρος, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὃς, τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἐναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο· καὶ νῦν ἐλασεῖν ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καβελῶν τὸν Κροῖσον ἄρχοι πάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε καὶ κεῖνός ἐστιν;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος· Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκουσῶμεν αὐτῶν, ὅ, τι καὶ λέγουσι;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΡΟΙΣ. ὦ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γὰρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυροὺς, καὶ ὅσος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι, τίνα ἡγῶ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον εἶναι.

8 Τὴν τὸ τριπλοῦν) Ὑπακουστίον τὸ ἔχουσαν. V.

Merc. Cyrus, Charon, Cambyſae filius, qui imperium, quod Medi dudum tenebant, nunc ad Perſas tranſtulit: Aſſyrios idem hicce nuper devicit, ſuamque in poteſtatem Babylonem redegit: nunc nihil prius exiſtims, quam expeditionem eum meditari in Lydiam, ut, Croeſo ſubaſτο, potiatur omnium.

Char. Croeſus autem ubi tandem & ille eſt?

Merc. Eo respice ad magnam illam arcem, triplici muro munitam: Sardes iſtae ſunt: ipſumque iam Croeſum conſpicias in aureo lecto ſedentem, cumque Solone Athenienſi conſabulantem: vin' auſcultemus, quidnam dicant?

Char. Lubentiſſime quidem.

Croeſ. Hoſpes Athenienſis, (nam vidisti divitias meas, & theſaurus, quantumque nobis ſit rudis auri, ceterarumque rerum lautiffimum apparatus) dic mihi, quem ducas omnium hominum feliciffimum eſſe.

ΧΑΡ. Τί ἄρα ἂ Σόλων ἐρεῖ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδέν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαίμονες· ἐγὼ δὲ, ὣν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωναν ἡγοῦμαι εὐδαιμονεστάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας.

ΧΑΡ. Τῆς Ἀργόθεν Φησὶν οὗτος, τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι τῆς εὐδαιμονίας· ὁ δεύτερος δὲ, τίς ἂν εἴη;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δὲ, κάθαρμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, Κροῖσε, ἢ μὴ πρὸς τὸ τέλος ἀφί-

Char. Quid ergo Solon respondebit?

Merc. Hac de re securus esto: nihil, Charon, quod animum magnum dedeceat.

Sol. Croese, pauci felices: eorum autem, quos ego novi, Cleobin & Bitonem statuo felicissimos exstitisse, illos inquam sacerdotis filios.

Char. Argivae nempe inquit, qui una nuper admodum sunt mortui, postquam matrem iugo succedentes traxissent in carpento usque ad templum.

Croes. Sit ita: primas illi ferant felicitatis: at secundas quis obtineat?

Sol. Tellus Atheniensis, qui & bene vixit, & pro patria mortem oppetiit.

Croes. Ego vero, purgamentum hominis, non tibi videor esse felix?

Sol. Necdum mihi liquet, Croese, nisi ad finem perve-

κη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβὴς ἑλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέλος εὐδαιμόνως διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν. Ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκ- 11
πέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσι;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθῃσι, μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὕστερον· Φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσὸς τὸ λαμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει; τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρυθήματος; νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον, ἀκούων αἰεί.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Χάρων, τὸ αἰοίδιμον ὄνομα, καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ, ὃ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

13 Ἀοίδιμον) Ὑμνητόν. V.

neris vitae: mors enim exactissimus index eiusmodi rerum, & vitae ad metam usque feliciter peractae.

Char. Pulcherrime, Solon, quod nostri non oblitus sis, sed cymbulam nostram esse censeas de talibus bene iudicandi normam. Sed quosnam istos Croesus ablegat? aut quid id est, quod in humeris ferunt?

Merc. Lateres Apollini Pythio aureos consecrat, mercedem oraculorum, per quae etiam pessumabit brevi post tempore: est autem vatibus vir deditus supra modum.

Char. Illud nimirum splendidum est aurum, quod refulget subpallidum quiddam rubore tinctum? nunc enim primum vidi, quod semper audio praedicari.

Merc. Hoc illud est, Charon, decantatissimum nomen, & magnis omnium contentionibus expetitur.

Char. Equidem nullus video, quid boni ipsi adsit, nisi forte hoc solum, quod, qui ferant, eo graventur.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα, ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ ληστήρια, καὶ ἐπιτορκίαι, καὶ Φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορίαι, καὶ δουλείαι;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ᾧ Ἑρμῇ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρειν; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὁβολὸν; ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς· ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀναρύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος, ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τᾶλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὡχροῦ καὶ βαρέως κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ᾧ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς· καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροίσου,

12 Ἀβελτηρίαν) Μωρίαν, ἄνοιαν. V.

Merc. Nescis enim, quot propterea bella existant, & infidiae, latrocinia, periuria, caedes, vincula, navigatio longinqua, mercaturae, servitutes denique.

Char. Ob istud, Mercuri, quod non multum ab aere differt? aes enim novi, ut qui obolum, ut scis, a vectorum unoquoque exigam.

Merc. Sane: sed aes quidem abundat; eamque ob rem non valde magno studio experitur ab ipsis: verum illud aurum ex profundis terrae visceribus metalli fossiores eruunt: perinde tamen hoc etiam ex terra oritur itidem, ut plumbum ceteraque metalla.

Char. Incredibilem quandam narras hominum dementia; qui tanto amore capiantur rei pallidae ac ponderosae.

Merc. At Solon quidem ille, Charon, eius amore duci non videtur, uti vides: deridet enim Croesum, & iactabun-

καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου· καί, μοι δοκεῖν,
ἔρσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γάρ τι δεῖσθαι τῶν 12
πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δί'· οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς
ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφαίνειν,
εἰ κτήσαιο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ
οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεή-
σει αὐτοὺς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσούτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος
παρ' ἡμῖν;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

dam barbari gloriationem. Verum, ni fallor, ex illo quae-
rere quidpiam vult: auscultemus ergo.

Sol. Dic mihi, Croese, numnam putas opus habere la-
teribus istis Pythium?

Croes. Ita per Iovem: non enim est illi Delphis dona-
rium tale ullum dedicatum.

Sol. Ergo beatum arbitrare te Apollinem esse redditurum,
si possideat in ceteris etiam lateres aureos?

Croes. Quidni putem?

Sol. Magnam mihi narras, Croese, paupertatem in coe-
lo, quando Dii eo redacti sunt, ut aurum ipsis e Lydia sit
petendum, si desiderarint.

Croes. Ubinam tanta sit auri copia, quanta apud nos?

Sol. Quaeso te, ferrumne etiam nascitur in Lydia?

Croes. Non fane multum.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδεεῖς ἐστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος χρυσίου;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μὴδὲν ἀγανακτῶν, μάβοις ἄν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότερον ἀμείνους οἱ σῶζοντες τινὰς, ἢ οἱ σωζόμενοι πρὸς αὐτῶν;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σῶζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κύρος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Καὶ εἶγε μὴ τοῦτον παρασκευάσαιο, οἷχοιτο ἄν σοι ὁ χρυσὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ὦ ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὖν οὕτω ταῦτα· φαίνει δ' οὖν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

Sol. Potioris ergo metalli indigetis.

Croes. At quomodo praestet ferrum auro?

Sol. Si respondeas nihil indignatus, discere licebit.

Croes. Roga modo, Solon.

Sol. Utrum, qui servant aliquos, meliores, an qui ab iis servantur?

Croes. Qui servant videlicet.

Sol. Num igitur, si Cyrus, quos rumores nonnulli spargunt, adoriatur Lydos, aureos enses tu confici curabis exercitui, an ferrum tunc videbitur necessarium?

Croes. Ferrum utique.

Sol. Hoc sane metallum nisi compararis, abeat tibi aurum in Persidem captivum.

Croes. Di meliora, mi homo.

Sol. Absit, haec ut ita contingant: videre tamen nunc auro melius esse ferrum fateri.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δέησεται· ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν, ἦν τε χρυσὸν ἀναβῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα, καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικώς, Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινι τυράνῳ, ἢ ληστῇ· τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἄεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς, καὶ φθονεῖς.

ΕΡΜ. Οὐ φέρει ὁ Λύδος, ὦ Χάρων, τὴν παρρησίαν, 13 καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παρισταμένον ἐλευθέρως λέγων. μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὑστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δεῇ ἀλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς

6 Καὶ ἔρμαιον) Ἐρμαιον τὸ εὐρημα προπαροξυτόνως. Τὸ δὲ Ἐρμου κτητικὸν προπερισπᾶται. φασιν, ὅτι τὸ κτητικὸν Ἐρμεῖος ἐστὶ, καὶ Ἐρμειος ἐκθλίψει τοῦ ε, ἀλλ' οὐ Ἐρμᾶτος. V.

Croes. Quid? num igitur Apollini me iubes ferreos lateres dedicare, aurum vero rursus repetere?

Sol. Is ne ferro quidem opus habebit: at tu, five aes, five aurum confecres, aliis quod in possessionem aliquando, ac praedam facilem cedat, dedicaveris, Phocensibus inquam, aut Boeotis, aut ipsis Delphis, aut cuidam tyranno, aut latroni: Pythius certe parum curat tuos aurifices.

Croes. Semper tu meis divitiis bellum indicis, & invides.

Merc. Non fert Lydus, o Charon, loquendi istam libertatem, verosque sermones: quin res ipsi videtur plane inusitata pauper homo, qui nullo metu se submittat, animique cogitata libere proferat. Verum in memoriam non diu post redibit Solonis, cum tempus aderit, ut captus in rogam Cyri iussu imponatur. Etenim audiavi ex Clothone nuper prae-

πρώην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστω ἐπικεκλωσμένα· ἐν αἷς καὶ ταῦτ' ἐγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἀλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κύρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκείνησιν τῆς Μασσαγετίδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΡ. Νῆ Δία.

ΕΡΜ. Τάμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὐτὴ ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκείνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα, καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπία, τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. Ὡ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονούντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν, ὥς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἀσκῷ αἵματος;

14 Ἐκείνος δὲ τίς ἐστίν, ὦ Ἑρμῆ, ὃ τὴν πορφυράν ἐφεστρίδα

17 Ἐφεστρίδα) Διπλοῖδα. V.

legente, quae cuique forent fato decreta: in quibus & haec erant consignata, Croesum captum iri a Cyro, Cyrum autem ipsum ab ista Massagetide occidendum esse. Viden' illam mulierem Scythicam, illam equo albo investam?

Char. Ita sane.

Merc. Illa Tomyris est, quae caput Cyri praecisum in utrem iniiciet plenum sanguinis. Viden' etiam filium Cyri iuvenem? iste Cambyfes est, regnabitque post patrem: is rebus undiquaque male gestis in Libya, & Aethiopia, tandem mente captus interibit, postquam occiderit Apin.

Char. O multam ridendi materiem! At nunc quis eos aspicere sustineat tanto fastu elatos? aut quis in animum inducat, paulo post hunc fore captivum, illum caput habiturum in utre sanguinis? Verum quis ille est, Mercuri, qui

ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὃ τὸν δακτύλιον ὁ μά-
γειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν Νήσω ἐν ἀμφι-
ρύτῃ βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι;

ΕΡΜ. Εὖγε παρωδεῖς, ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκρά-
την ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον
εἶναι. ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτός, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέ-
του Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκο-
λοπισθήσεται, ἄβλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκα-
ρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Εὖγε, ὦ Κλωθοῖ, γεννικῶς καὶ αὐτοὺς, ὦ
βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότημενε, καὶ ἀνασκολό-
πιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαίρε-
σθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσού-
μενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον
γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μῆτε πορφυρίδα, μῆτε τιάραν,
ἢ κλίνην χρυσὴν κομίζοντας.

4 Εὖγε παρωδεῖς) Καλῶς γε ἄλλη ζῆεις ἡδὺν. V.

purpureum amiculum fibula substrictum gerit, diademate
revinctus, cui annulum coquus porrigit pisce dissecto, in
insula circumflua? regem plane videtur prae se ferre.

Merc. Belle versum Homeri huc inflectis, Charon. Ate-
nim Polycratem intueris Samiorum tyrannum, qui se omni
ex parte felicem esse putat: verum hic ipse ab adstante fa-
miliari servo Maeandrio proditus Oroetae Satrapae in cru-
cem agetur miser, eiectus fortunis omnibus in puncto tem-
poris: etenim haec quoque ex Clotho percepi.

Char. Euge, Clotho! fortiter & ipsos, optima, & capita
praecide, atque palo suffige, ut se sciant homines esse: in-
terea in altum tollantur, quippe ab excelsiore fastigio acer-
bius casuri. Tum ego ridebo, singulos agnoscens nudos in
cymbula, nec purpuream vestem, neque tiaram, nec or-
natum aureum secum ferentes.

15 EPM. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἔξει. τὴν δὲ πληθὺν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷς, τοὺς πλεόντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

XAP. Ὅρῳ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν οἰκίας τοῖς σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπας μὲν ἰδίον τι κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ· ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄγουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον. ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τ' ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσὶν;

EPM. Ἐλπίδες, ᾧ Χάρων, καὶ δείματα, καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναί, καὶ Φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαί, καὶ μίσση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ ἄγνοια μὲν κάτω ξυναναμέμικται αὐτοῖς, καὶ συμπολιτεύεταιί γε, γῆ Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργή, καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ ἀπορία, καὶ Φιλαργυρία. ὁ φόβος δὲ, καὶ ἐλπίδες,

1 Τὴν δὲ πληθὺν, ᾧ Χάρων, ὁρᾷ) Τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. V.

Merc. Et illorum quidem, quos dixi, talis erit fors. Multitudinem autem, Charon, istam vides, navigantes, bellantes, in iudiciis versantes, agros colentes, foenus exercentes, stipem petentes?

Char. Equidem video variam quandam turbam, plenamque trepidi tumultus vitam; quin & urbes eorum persimiles alvearibus, in quibus unusquisque proprium quandam aculeum habet, proximumque pungit; at pauci nonnulli, tanquam vespae, agunt feruntque imbecilliores. Quod autem circumvolat eos ex occulto, agmen illud, quinam sunt?

Merc. Spes, Charon, & metus, & amentiae, voluptates, avaritia, irae, odia, atque eiusmodi plura: ex eo numero amentia quidem infra ipsis adest immixta, in eademque velut civitate degit, itemque odium, ira, aemulatio, inscitia,

ὑπεράνω πετόμενοι, ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίστε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ· αἰδ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὅπότε ἂν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψασθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἷχονται, κεχηνότας αὐτοὺς ἀπολιπούσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος. Ἦν δ' ἀτενίσσης, κατόψει καὶ Μοῖρας 16 ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἀτρακτον, ἀφ' οὗ ἡρτῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. ὄρας καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἑκάστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρῳ πάνι λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλὰ, τοῦτο μὲν ἐκεῖνῳ, ἐκεῖνο δὲ ἄλλῳ.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθμεῦ· εἴμαρται γὰρ ἐκεῖνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου Φονευθῆναι· τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλῳ· καὶ κληρονομήσαι γε τούτον μὲν ἐκεῖνου, ὅτου ἂν ἢ μικρότερον τὸ νῆμα· ἐκεῖνον δὲ αὖ τούτου· τοιάνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή

perplexa haesitatio, & avaritia: sed metus & spes superne volitantes, ille quidem incidens mentem excutit, nonnunquam & paventem contrahere se facit; hae vero capitibus imminentes, ubi maxime quis putat se prehensurum eas, avolant repente, hiantesque destituunt; quod ipsum & Tantalus vides accidere apud inferos ab aqua fugiente. Quod si aciem intenderis, conspicias etiam Parcas stamina singulis versato deducentes fuso, unde nexos pendere contingat omnes ex tenuibus filis: videntur quasi aranearum fila quaedam in singulos a fufis demissa?

Char. Cerno tenuissimum unicuique licium additum, implexumque ut plurimum hoc illi, illud alii.

Merc. Et iure quidem, Portitor: nam illi fatale est, ab isto ut occidatur; isti, ut ab alio: huic vero, ut hereditatem adeat eius, cuius brevius sit filum; isti contra, ut illius: tale enim quiddam mutuus implexus significat, Per-

δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι, καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἔπει-
δαν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐρ-
γάζεται. οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ
πέση, ἀψοφητὴ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξα-
κουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἑρμῆ.

- 17 ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν,
ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων· καὶ μάλιστα αἱ
ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχε-
σθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θα-
νάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρεταὶ μάλα πολλοὶ,
ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ Φθόαι, καὶ περι-
πνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ ληστήρια, καὶ κάνεια, καὶ
δικασταί, καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς
εἰσέρχεται, ἐστ' ἂν εὖ πράττωσιν· ὅταν δὲ σφαλῶσι,

spicis tamen a tenui filo suspensos omnes: is quidem sursum
attractus sublimis apparet; at paulo post praecipitatus, ab-
rupto lino, quando non amplius oneri sustinendo sufficiet,
magnum edet sonitum: hic autem paululum modo a terra
levatus, etiam si ceciderit, nullo iacebit excitato sonitu, sic
ut a vicinis vix casus eius exaudiat.

Char. Sunt illa, Mercuri, omnino ridicula.

Merc. Immo vero ne verbis quidem consequi possis, prout
dignum est, quanto sint risu excipienda, Charon: maxime
si spectes eorum contentissima studia, & quod inter medias
spes intereant correpti ab optima Morte. Eius autem sunt
nuntii ministrique valde multi, ut vides, frigora febrium &
ardores, tabes, pulmonum affectus, gladii, latrocinia, cicu-
tae potiones, iudices, tyranni. Horum ipsis nihil in men-
tem plane subit, dum felices agunt: simulatque offenderint,

πολὺ τὸ ὄττοτοϊ, καὶ αἰ αἰ, καὶ ὦ μοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενοούν, ὅτι θνητοὶ τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ἀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀΦέντες, ἔζων τε ἀν σωφρονέστερον, καὶ ἤττον ἡνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρετῆς καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ θόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὐ ποτε προσδοκῆσαντες ἀποσπασθῆσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι, ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος αὐτῷ ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιβείς τὸν ὄροφον, ἀπίοι, τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴδὲ δειπνήσας ἄβλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄρρενα παῖδα ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν, καὶ τὸννομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο.

6 Χρῆσθαι) Χρήσασθαι. V.

mox crebrum in ore ottotoe, ah, ah, hei mihi. Quod si statim ab initio secum cogitassent, tum se esse mortales, tum, pauxillum istud temporis in vitam quasi peregrinatione instituta, abituros tanquam ex somnio, omnibus super terram relictis, vixissent fane sapientius, minusque doloris morientes cepissent: nunc autem perpetuo cum se sperent usufructuosos esse rebus praesentibus, ubi praesto fuerit minister, citaveritque & duxerit vinculis impeditos febris tabisque, indignantur se abduci, ut qui nondum expectaverant fore, ut inde avellerentur. Quid enimvero non faciat iste, qui domum gnaviter aedificat, operariosque urget, si didicerit, hanc quidem esse sibi finiendam, at se, vixdum imposito tecto, decessurum, heredique relicturum, ut ea domo fruatur, in qua ne semel quidem ipse miser coenaverit? Ille porro, qui gaudet, quod masculum infantem uxor sibi peperit, ideoque amicos prolixè accipit nominalia celebrans,

ὡς ἐπ' ἐτὲς γενόμενος ὁ παῖς τεθνήσκει, ἄρα ἂν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομένῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρα, τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος· τὸν γείτονα δὲ, τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον, οὐχ ὄρα, οὐδὲ οἶδεν ἂφ' οἴας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρας, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους ὑφ' ὧν εἶπον ἐπιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρετῶν.

- 18 XAP. Ὅρῳ πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖνό ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.

ERM. Ἦν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς Φῆς ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιάρᾳ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχάς,

9 Ἀγγέλων) Ἐπιόντων. V. ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῶν ἐπιόντων. G.

si sciret septennem puerum esse obiturum, num tibi videtur laetaturus eo nato? sed hoc nimirum in causa est, quod illum felicem filii sorte contempletur, athletae patrem Olympico certamine victoris; sed vicinum, qui exsequias it infanti, non cernit, neque novit, a quo stamine pependerit. Iam de finibus litigantium vides quantus sit numerus; item eorum, qui coacervant pecunias, tum, antequam frui liceat, citantur ab iis, quos modo dixi, imminuentibus nuntiis & ministris.

Char. Haec omnia video, & apud animum meum cogito, quid ipsis dulce sit in cursu vitae, quidve sit illud, quo privati indignantur.

Merc. Porro si quis reges eorum intueatur, qui esse felicissimi censentur, praeter instabilem eorum atque ancipitem fortunam, multo plura iucundis ingrata inveniet ipsis ad-

καὶ μίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ κολακείας·
τούτοις γὰρ ἅπαντες ζύνεισιν. ἔῷ πένθη, καὶ νόσους, καὶ
πάθη, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ
τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς, οἷα τὰ τῶν ιδιω-
τῶν ἂν εἴη.

ΧΑΡ. Ἐθέλω γοῦν σοι, ὦ Ἑρμῆ, εἰπεῖν, ὦ τινι ἐοί- 19
κέναι μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν.
ἤδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῶ τινι
καταρράττοντι ἀνισταμένας; τὰς Φυσαλλίδας λέγω,
ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν αἱ μὲν τινες
μικραὶ εἰσι, καὶ αὐτίκα ἐκράγεις· αἱ πλείους βρῆσαν· αἰδ'·
ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι· καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλ-
λων αὐταὶ ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται·
εἴτα μέντοι κακύναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ
οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος.
ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μὲν μείζους,

8 Πομφόλυγας ἐν ὕδατι) Ἄγαθ ἐμφυὲς παράδειγμα. V.

esse, timores, perturbationes, odia, insidias, iras, adula-
tiones: in his enim malis omnes versantur. Mitto luctus,
morbos, affectiones, quae scilicet in eos aequali iure at-
que in alios quosvis imperium exercent. Nunc ubi regum
istorum conditio misera est atque aerumnosa, exputare
commodum, qualis privatorum sit hominum.

Char. Atenim exponere tibi volo, Mercuri, cuinam rei si-
miles mihi visi fuerint homines, eorumque universa vita. Tu
fane bullas aliquando in aqua spectasti sub scatebra violenter
praecipitante existentes; bullas istas inquam inflatas, unde
cogitur spuma: earum quaedam parvae, quae statim disruptae
solent exstingui; aliae diutius perdurant, accedentibusque
aliis mirifice inflatae maximum in tumorem excrescunt: nec
tamen & ipsae non tandem ruptae dilabuntur; haud enim
aliter fieri potest. Id ipsum est hominum vita: cuncti a spi-
ritu quodam intumuerunt, hi maiores, illi minores: & non-

οἶδ' ἐλάττους· καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι, καὶ ὠκύ-
μορον τὸ Φύσημα· οἱ δὲ ἅμα τῷ ζυστῆναι ἐπαύσαντο.
πᾶσι δ' οὖν ἀπορραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἰκασας, ὦ Χά-
ρων, ὃς Φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ.

- 20 ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἑρμῇ, ὁρᾷς οἷα ποιού-
σι, καὶ ὡς Φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι,
καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπερ ἅπαντα
καταλιπόντας αὐτοὺς δεήσει, ἓνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν
παρ' ἡμᾶς. Βούλει οὖν, ἐπεὶ περ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀνα-
βοήσας παρμυέγεθες παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν
τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ αἰεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλ-
μῶν ἔχοντας, λέγων, ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ
ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰὲ βιώσεσθε·
οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδίον ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι

nulli quidem brevissimi temporis habent & cito pereuntem
inflationem; alii, simulatque coaluerint, deficiunt: verum-
tamen omnibus bullae modo ruptis interire necesse est.

Merc. Nulla quidem parte deteriorem, Charon, compa-
rationem instituiti, quam Homerus, qui cum foliis genus
hominum confert.

Char. Eiusmodi cum sint, Mercuri, vides, qualia designent,
quamque ambitiosa contentione inter se de magistratibus,
honoribus & possessionibus decertent; quibus tamen omni-
bus relictis non effugient, quin haud plus uno obolo ha-
bentes veniant ad nos. Vinne ergo, quoniam in alto sumus,
quanta potero maxima voce exclamem, adhorterque eos,
ut abstineant se a vanis laboribus, eoque modo vivant, ut
semper mortem sibi ante oculos habeant positam, sic eos
compellans: Inepti, quid studium istis in rebus abutimini?
definite fatigari, non enim in perpetuum vivetis: nihil eo-
rum, quae in terris maximi fiunt, sempiternum est: nihil

τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανών· ἀλλ' ἀνάγκη, τὸν μὲν
 γυμνὸν οἴχεσθαι· τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ὄστρον, καὶ τὸ
 χρυσίον, αἰεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δε-
 σπότης. εἰ ταῦτα, καὶ τὰ τριαῦτα, ἐξ ἐπηκόου ἐμβοή-
 σαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶμι μέγα ὠφεληθῆναι τὸν βίον,
 καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παραπολύ;

ΕΡΜ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄ- 21
 γνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μὴδ' ἂν τρυπάνῳ
 ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα. τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν
 αὐτὰ, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἑώρασε δέει τῆς
 Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦ-
 σαι, ἣν καὶ σὺ κέκραγὼς διαρράγῃς; ὅπερ γὰρ παρ'
 ὑμῖν ἡ λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται.
 πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν
 κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὅξυ δε-
 δορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἳά εἰσιν.

inde secum abstulerit, qui vita fungitur; quandoquidem ne-
 cesse est nudum abire; domum vero, agrum, quidquid est
 auri, aliorum ex aliis esse, & mutare dominos. Haec atque
 eiusmodi si sic, ut exaudiri possim, ipsis inclamem, non tu
 censeres magnos inde redundaturos ad vitam fructus, eosque
 multo fore prudentiores?

Merc. Mi Charon, nescis, quam ipsos ignorantia & frau-
 dulentus error occupatos teneat, ut ne terebra quidem per-
 forari queant aures: tanta ceræ copia eas obstruxerunt,
 quemadmodum Ulysses fecit sociis, metuens ne Sirenas au-
 scultarent. Quæ ergo spes est, illi ut audire possint, etiamsi
 tu clamando dirumparis? Quod enim apud vos Lethe pot-
 est, idem hic ignorantia perficit. Attamen sunt eorum pau-
 ci, qui ceram in aures non receperunt, veritatis partes se-
 cuti, acie mentis ad pervidendas cognoscendasque res hu-
 manas plane singulari.

XAP. Οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμεν;

ERM. Περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτοὺς, ἀ ἴσασιν. ὁρᾷς, ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγελῶσι τῶν γιγνομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖγε, ὦ γεννάδαι! πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσιν, ὦ Ἑρμῇ.

ERM. Ἰκανοὶ καὶ οὗτοι! ἀλλὰ κατώμεν ἤδη.

22 XAP. Ἐν ἔτι ἐπὶ οὐδὲν εἰδέναι, ὦ Ἑρμῇ, καί μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔσθ' τὴν περιήγησιν πεποικηώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι, θεάσασθαι.

ERM. Ἥρία, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χῶματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας;

8 ὦ γεννάδα! ὦ γενναῖε καὶ εὐγνώστατε. V.

Char. Quin illis igitur inclamo.

Merc. Supervacuum fuerit, ad eos si dicas, quae noverrunt: vident, ut seducti a vulgo hominum derident, quidquid agitur, nulla ex parte probant? immo vero non obscure patefaciunt, se aufugere iam conari ad vos ex vita; eo magis, quod odio sint, dum redarguunt istorum incitias.

Char. Euge, generosa pectora! verum valde sunt pauci, Mercuri.

Merc. Et hi sufficiunt. Sed iam descendamus.

Char. Unum est adhuc, quod desiderem scire, Mercuri: id si mihi ostendas, omnibus numeris res mihi humanas demonstrandi beneficium absolveris: scilicet conditoria cadaverum, ubi ea sepeliunt, ut spectem.

Merc. Monumenta, Charon, tumulos, & sepulcra vocant, istiusmodi conditoria. Ceterum, qui ante urbes sunt, aggestae terrae cumulos illos vides, cipposque & pyrami-

ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους, καὶ χρίουσι μύρω; οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσιν τε ταυτὰ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχεύουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ᾧ πορβμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ἄδου πεπιστεύκασιν δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὥς οἶόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνους ἔτι πίνειν, ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καίτοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὅσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἷσθ' οὖν, εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεῖτοι καὶ παγγέλοια ἂν, ᾧ Ἑρμῇ, ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ'.

des? ista omnia loci sunt mortuis recipiendis, servandisque cadaveribus.

Char. Quid autem illi coronant lapides, & perungunt unguento? quidam etiam rogo prae tumulis exstructo, & scrobe quadam effossa, comburunt sumtuosas istas coenas, atque in foveas vinum mulsumque, quantum coniectare licet, invergunt.

Merc. Equidem, o Portitor, quid ista faciant ad eos, qui sunt in Orco, ignoro: hoc tamen illis esse persuasum scio, animas sursum emissas ab inferis coenare, qua licet, circumvolitantes nidorem & fumum, atque haurire de scrobe mulsum.

Char. Illi ut adhuc bibant, edantve, quorum crania sunt aridissima? ridiculus enimvero sim, haec tibi si dicam, qui quotidie deducis eos: tu nimirum optime nosti, possintne remeare, ubi semel terram subierunt. Illud enimvero mihi, qui satis quod agam habeo negotii, plane risu dignum ac-

ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὐ-
θις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδό-
τες ἡλίκους ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν, καὶ τὰ ζώντων
πράγματα· καὶ οἶα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστὶ καὶ ὅτι

Κάτθαν' ὁμῶς ὁ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅστ' ἔλλα-
χε τύμβου,

Ἐν δ' ἢ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων.

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἡυκόμοιο.

Πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Γυμνοὶ τε, ξηροὶ τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

23. EPM. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς.
ἀλλ' ἐπεῖπερ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ
Ἀχιλλέως τάφον· ὁρᾷς τὸν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον
μὲν ἐκεῖνο τὸ Τρωϊκόν· ἀντικρὺ δὲ ὁ Αἴας τέθαπται ἐν
τῷ Ροιτείῳ.

cideret, si oporteret non deducere solum ad inferos, sed
insuper eos iterum reducere potaturos. Vah dementia!
inanissimi mortales, qui nescitis, quam longinquo finium
intervallo discreta sint mortuorum viventiumque negotia,
qualisque rerum sit nostrarum ratio; nec, mortuum esse si-
mili modo & qui tumulo careat, & qui sepulcrum fuerit
fortitus; uno eodemque honoris esse gradu Irum, regem-
que Agamemnonem; Therisitae parem Thetidis filium, pul-
chra coma conspicuae: omnes namque perinde umbrarum
sunt infirmæ calvariae, nudi aridique per florentem aspho-
delo campum.

Merc. Hercules, quam large nobis Homeri versus inge-
ris! Sed quandoquidem me commonefecisti, volo tibi mon-
strare Achillis sepulcrum: viden' mari prope adiacens? Si-
geum est illud Troicum; e regione autem situs est Ajax in
Rhoeteo.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἑρμῆ, οἱ τάδε. τὰς πόλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν μοι, ἅς κάτω ἀκούομεν· τὴν Νῆον τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Μυκῆνας, καὶ Κλεωνάς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολλοὺς γοῦν μέμνημαι διαπορβμεύσας ἐκεῖθεν, ὥς δέκα ὅλων ἐτῶν μηδὲ νεωλῆσαι, μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαΐδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νῆος μὲν, ὦ πορβμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἐτι λοιπὸν αὐτῆς· οὐδ' ἂν εἴπης ὅπου πότε ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκεῖνη ἐστίν, ἡ εὐπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθήσομένη, ὥσπερ ἡ Νῆος. Μυκῆνας δέ, καὶ Κλεωνάς, αἰσχύνομαι δεῖξάί σοι· καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεβνῆκασι καὶ αὐται. ἀποθνήσκουσι γὰρ, ὦ πορβμεῦ, καὶ πόλεις, ὥσπερ ἄνθρωποι· καὶ τὸ παραδοξότερον,

15 Τεβνῆκασι) Τεβνᾶσι. V.

Char. Non ingentia sunt, Mercuri, monumenta. Nunc urbes insignes monstra mihi, quas infra celebrari audimus, Ninum illam Sardanapali, Babylonem, Mycenae, Cleonae, ipsamque Ilion: multos equidem inde memini me traieciisse, adeo ut decem integris annis nec subducere, neque ventis exponere licuerit scapham.

Merc. Ninus iam, Portitor, interiit, neque ullum vestigium amplius est eius reliquum; sic ut dicere nequeas, ubi olim fuerit. Ecce tibi Babylonem turribus ornatam, quae magno moenium ambitu est cincta: illa ipsa quoque non diu post quaeretur, haud secus ac Ninus. Mycenae Cleonaeque pudet me monstrare tibi: offocabis enim, fat scio, Homerum ad Orcum reversus ob magniloquentiam carminum: attamen olim erant felices; nunc vero totae sunt mortuae: moriuntur enim, quemadmodum homines, sic & urbes;

καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφρος ἐν Ἀργεὶ
ἔτι καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομά-
των, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν, καὶ εὐκτίμεναι Κλεω-
24 ναί. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες
ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους Φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρας, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους, καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην,
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς, ὦ Ἑρμῇ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας, οἷγε οὐκ ἴσασιν, ὅτι καὶ ὅλην
τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν
ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδῖον
τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάβρων
τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

quodque mirabilius, fluvii integri: itaque ne alveus qui-
dem Inachi Argis amplius superest.

Char. Papae, quae laudes, Homere! qui nominum splendor!
Ilion sacra, latisque viis insignis; Cleonae nitide conditae.
Sed, quod sine sermonis instituti fraude fiat, quinam isti sunt
belligerantes, aut cuius rei causa sese invicem obtruncant?

Merc. Argivos cernis, Charon, & Lacedaemonios, illum-
que semianimem imperatorem Othryaden, qui inscribit tro-
paeum suo sanguine.

Char. Pro qua re, Mercuri, bellum inter eos est ortum?

Merc. Pro illo ipso campo, in quo pugna conferitur.

Char. O insignem dementia! scilicet ignorant, se, licet vel
totam Peloponnesum eorum quisque possederit, vix tamen
unius pedis spatium ab Aeaco accepturos esse: campum au-
tem illum alii atque alii usque colent, ac saepe funditus illud
tropaeum eruent aratro.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται· ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὐθις τὰ ὄρη, ἀπαλλασσώμεθα, ἐγὼ μὲν, καθὰ ἐστάλην, σὺ δ' ἐπὶ τὸ πορθμεῖον· ἥξω δέ σοι μετ' ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἑρμῆ· εὐεργέτης αἰεὶ ἀναγεγράφη. ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας, οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα; βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι· Χάρωνος δέ, οὐδεὶς λόγος.

§ Ἀναγεγράφη) Φαίρωνος γεγράφη. V.

Merc. Haec quidem ita fient: nos vero, ubi iam descenderimus, suisque montes sedibus reposuerimus, discedamus, ego ad ea peragenda, quorum gratia iter ingressus sum, tu ad cymbulam tuam: neque diu erit, cum adventabo tibi mortuos deducens.

Char. Bene de me meritus es, Mercuri: ego semper non vulgaris beneficii auctorem in tabulas te meas referam; haud enim mediocris per te fructus ex isthac peregrinatione ad me redundavit. At qualia sunt hominum infauistorum negotia! reges, lateres aurei, hecatombae, proelia: Charontis vero nulla habetur ratio.

Π Ε Ρ Ι Θ Υ Σ Ι Ω Ν.

Α ΜΕΝ γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὐχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν, οὐκ οἶδα, εἴ τις οὕτω κατηΦής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολὺ γε, οἶμαι, πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρή καλεῖν, ἢ τοῦναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας, οἵ γε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεές, καὶ κολακευόμενον ἡδυσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν Αἰτωλικά

1 ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ) Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων· τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσίῳ. Οὐκ ἐστὶ δὲ διάλογος· ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου· οὐ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλλα. V.

3 Προσόδοις) Πρόσδος τὸ κέρδος, καὶ ἡ πανηγυρίς, πρὸς ἣν οὐκ ὀλίγοι οὐδέουσιν. G.

12 Τὰ γοῦν Αἰτωλικά πάθη) Αἰτωλίας ἑβασίλευσεν Οἰνεύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς τὴν Ἀρτεμιν ἐπελάθετο· ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσε κατὰ τῆς Καλυδῶνος κάπρον, ὅστις

D E S A C R I F I C I I S.

IN sacrificiis quae perpetrant inepti homines, in diebus festis, in salutationibus Deorum; quae porro petunt, quae optant, quae de illis sentiunt; nescio an ita demissus quisquam aut tristis sit, quin rideat, si quidem eorum, quae fiunt, perspicere stoliditatem possit. Verum ante aliquanto quam rideat, cum animo suo exquireret, piosne praedicare illos fas sit, an contra ea hostes Deorum, & ob id ipsum infelices; qui ita humilem, illiberalem adeo divinam naturam opinentur, ut hominibus indigeat, ut gaudeat adulantibus, negligi se indignetur. Etenim Aeto-

πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς
 τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα
 ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρού-
 σης, ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰ-
 νέως· οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων
 διαμαρτία. καὶ μοι δοκῶ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε
 μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ
 ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἷας ἐορτῆς ἀπολειφθή-
 σεται. Τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας καὶ μακαρίους, καὶ τρισ- 2
 εὐδαίμονας εἶποι τις ἂν, εἶγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν
 αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἦν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιήσεως πρὸς
 αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἐξῆς ἡμέρας ἐστίασαντες,

πολλὰ ἀντίλιν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐ-
 τοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀντιρῆθη.
 Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.
 V.

2 Καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν)
 Ἀλθαία Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε
 σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμποι πῦρ· καὶ
 ἔμαθεν, ὡς τοσούτοι χρόνοι ζῆσαι
 Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπρὸς ἀπτε-
 ται. Ὅτε οὖν ἐφορεύθη ὁ κάπρος, ὁ
 Μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν αὐ-
 τῇ τὰ νικητήρια δίδωκεν. Ἐργί-
 σθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ θεοὶ καὶ οἱ
 ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας, οἱ σὺν αὐτῇ

τὸν κάπρον ἐφόρευσαν, ὅτι γυνὴ
 προσημνήθη αὐτῶν, καὶ ἔσχεον πόλε-
 μον πρὸς Μελέαγρον. ἀντίλιν οὖν
 αὐτοῦς ὁ Μελέαγρος· καὶ ῥγισθεῖ-
 σα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφεοὺς
 ἔσβεσε τὴν λαμπράδα, καὶ ἀπὶθανεν
 ὁ Μελέαγρος. V.

8 Σχετλιάζουσαν) Δυσχεραίνου-
 σαν, ἀγανακτοῦσαν. V.

11 Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὀμήρου ποιή-
 σεως) Ὁ γὰρ Ὀμηρος φησὶν, ὅτι
 οὐκ ἔστι γῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς,
 ἀλλ' ἐπιδύμησεν εἰς Αἰθιοπίαν,
 καὶ καὶ ἐστίαθη ἡμέρας ἰβ. V.

licos illos casus, & calamitates Calydoniorum, & tot cae-
 des, & illam Meleagri tabem, universa haec opera aiunt
 esse Dianae, aegre ferentis, ad sacrificium se non adhibi-
 tam. Tam profunde in *animum illius* descendit, quod sacri-
 ficialibus epulis excidit! Ac videor mihi illam videre in coe-
 lo solam tunc *relictam*, reliquis Diis ad Oeneum profectis,
 afflictantem se, & conquerentem, quali, *quam pingui*, sacro
 sibi carendum sit. Ab altera parte Aethiopes beatos ac ter
 felices aliquis dixerit, si gratiam iis habeat Iuppiter, quam
 in ipso Homeri poëseos principio ab illo inierunt, duodecim
 deinceps dierum epulis illum excipientes, idque, cum reli-

καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους Θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τὰγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν τὸ μὲν ὑγαιίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου· τὸ δὲ πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων· τὸ δὲ βασιλεύειν, ἐκατόμβης· τὸ δὲ σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου εἰς Πύλον, ταύρων ἑννέα· καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι, παρβείου βασιλικῆς. ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶναι καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ 3 στεφάνου, καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐτοῖς ὄνια. Ταῦτα δὲ, οἶμαι, καὶ Χρύσης ἐπιστάμενος, ἄτε ἱερεὺς, καὶ γέρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄπρακτος ἀπῆε παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὡς ἂν καὶ προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν

6 Ταύραν ἑννέα) Ὁ γὰρ Νέστωρ ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος· ὁ γὰρ Ὁ-
ἀπὸ τῆς Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον μῆρος εἶπεν ἑννακίς ἑννέα. V.
ἑννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι 11 Ὀνια) Πράσιμα. V.

quos etiam Deos, *tanquam umbras* secum adduceret. Adeo eorum, quae faciunt, absque mercede, ut videtur, faciunt nihil, sed vendunt bona hominibus, estque ut emat ab illis hic quidem valetudinem forte bucula, divitias alius bubus quatuor; alius regnum hecatomba; alius ut salvus ab Illo Pylum redeat, tauris novem; uti vero ab Aulide ad Ilion liceat traicere, virgine regia *redimendum est*. Non Hecuba quidem, ne tum urbs caperetur, bubus duodecim, atque peplo a Minerva redemit. Coniicere autem fas est, multa etiam gallo, aut corona, aut solo ture *adeo*, apud ipsos esse venalia. Puto, etiam Chryses horum gnarus, qui sacerdos esset, & senex, & divinarum rerum consultus, cum infectis rebus rediret ab Agamemnone, exposulat cum Apolline, apud quem in foenore collocasset gratiam, & vicem re-

ἄμοιβήν, καὶ μόνον οὐκ ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἀπολλων, ἐγὼ μὲν σου τὸν νεῶν, τέως ἄστε Φάνωτον ὄν-
 τα, πολλάκις ἔστε Φάνωσα· καὶ τσαυτὰ σοι μηρία ταύ-
 ρων τε καὶ αἰγῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν· σὺ δ' ἀμελεῖς
 μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ παρ' οὐδέν τιβесαι τὸν εὐερ-
 γέτην. τοιγαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ τῶν λό-
 γων, ὥστε ἀρπασάμενος τὰ τόξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυ-
 στάθμου καθίσας ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῶ λοιμῶ τοὺς
 Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις καὶ κυσίν. Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ
 Ἀπόλλωνος ἐμνήσθην, βούλομαι καὶ ἄλλα εἰπεῖν, ἃ
 περὶ αὐτοῦ αἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέγουσιν, οὐχ' ὅσα
 περὶ τοὺς ἔρωτας ἐδυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν
 Σόνον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπεροψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ κα-
 ταδικασθεῖς ἐπὶ τῶ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, κῆξο-
 στρακισθεῖς διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς

7 Ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου) Ναύ-
 σταθμον, τὸν λιμένα· ἢ ὅτι ὁ ναυ-
 τικὸς στρατὸς ναυστάθμος καλεῖ-

ται. V.

14 Κῆξοστρακισθεῖς) Ἐξορι-
 σθεῖς. V.

poscit, & tantum non conviciatur, dicens, Equidem, Apollo optime, aedem tuam, coronarum honore ad eum diem carentem, saepe coronavi, totque tibi taurorum caprarumque femora tuis in altaribus adolevi. Tu vero negligis me talia passum, nulloque numero habes optime de te meritum. Itaque tantum oratione illa pudorem ei obiecit, ut sagittis correptis infelloque editiore prope navium stationem loco, pestilentiae telis ipsos cum mulis canibusque Achivos configeret. Cum vero semel in Apollinis incidi mentionem, volo etiam reliqua dicere, quae docti de illo homines commemorant, non quam invenustus amator fuerit, nec Hyacinthi caedem, neque ut Daphne aspernata illum fuerit; sed quod iudicio damnatus ob Cyclopes interfectos, testarumque suffragio de coelo in terram eiectus, humana

γῆν, ἀνθρώπινῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ· ὅτε δὲ καὶ ἐβήτευ-
 σεν ἐν Θετταλίᾳ παρ' Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
 Λαομέδοντι· παρὰ τούτῳ μὲν γε οὐ μόνος, ἀλλὰ μετὰ
 τοῦ Ποσειδῶνος, ἀμφοτέροι πλινθεύοντες ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν
 ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγῆος, ἀλλὰ προσῶφλεν αὐ-
 5 τοῖς πλέον ἢ τριάκοντά, Φασι, δραχμὰς Τρωϊκάς. Ἡ
 γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν,
 καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα, περὶ τε Ἡφαίστου, καὶ Προ-
 μηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ρέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ
 Διὸς οἰκίας; καὶ ταῦτα παρακαλέσαντες τὰς Μούσας
 συναδούς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὅφ' ὧν δὴ ἐνθεοὶ γενόμενοι,
 ὡς τὸ εἰκὸς, ἄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχι-
 στα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν
 αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέ-
 στης. ὕστερον δὲ ὁ Ζεὺς κλαπείς ὑπὸ τῆς Ρέας ὑποβαλ-
 λομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεῖς, ὑπ' αἰγὸς

conditione atque forte uti iussus est. Est vero etiam, cum
 fervili ministerio, in Theffalia apud Admetum, & apud Lao-
 medontem in Phrygia, functus est: apud hunc quidem non
 ipse solus, sed cum Neptuno, lateribus ducendis ambo, &
 muris struendis operam locantes ob inopiam, & ne inte-
 gram quidem a Phryge mercedem auferentes, qui de ea de-
 beret illis, aiunt, triginta amplius drachmas Troicas. Num-
 quid enim talia non magnifice narrant de Diis poëtae, &
 multum hisce diviniora, de Vulcano, & Prometheo, & Sa-
 turno & Rhee, totaque paene Iovis familia? Et haec faciunt,
 invocatis in principio versuum Musis cantus adiutricibus,
 quarum afflatu Deo, ut videtur, pleni canunt, ut Satur-
 nus exsecto statim Coelo patre in illo imperaverit, suos-
 que natos devoraverit, ut Argivus Thyestes: ut deinde Iup-
 piter, furto subiicientis lapidem Rheae, in Creta expositus

ἀνεντράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ' ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κύρος ὁ πρότερον ὑπὸ τῆς κυνός· εἴτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς Περσῶν τοῦτο καὶ Ἀσσυρίων νόμους. ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς Ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥαδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν, τοὺς μὲν ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόβους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους· ἄρτι μὲν ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ αἰετὸς, καὶ ὅλας ποικιλώτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ τὴν Ἀθηναίαν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν ἐγκέφαλον συλλαβὼν. τὸν μὲν γὰρ Διόνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μητρὸς ἔτι καομένης, ἀρπάσας, ἐν τῷ μηρῷ

4 Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφὴν) Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφῆς Ἀτόσσης εἰρετο τοὺς βασιλεῖς δικαστὰς, εἰ τις ἔστι νόμος κελεύων τὸν βουλούμενον ἀδελφεῖ ξυποικεῖν. Οἱ δὲ ἀπεκρί-

ναντο, νόμον μηδένα εἶναι, δὲ καλεῖται ἀδελφεὸν ξυποικεῖν· ἄλλον μὲν τοι νόμον ἐξευρηκέναι, δὲ θισπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν εἶναι ποιεῖν ὃ ἂν βούληται· καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφὴν.

& a capra nutritus fit, quemadmodum nempe Telephus a cerva, & a cane Cyrus superior: ut deinde expulso patre, & in carcerem coniecto, imperium ipse tenuerit: ut uxores duxerit ille quidem complures alias, ultimam vero Iunonem germanam suam, ex Persarum hoc quidem Assyriorumque legibus: amator vero maximus fit, & effusus solutusque in Venerem, facile coelum liberis ut compleverit; quorum alios ex sui fastigii matribus, alios vero nothos atque hybridas ex mortali ac terrestri genere creaverit, cum nunc aurum generosus ille, nunc taurus aut olor, aut aquila fieret, & ipso Proteo mutabilior; solam autem ex suo ipse capite Minervam ut genuerit, intra ipsum plane cerebrum conceptam: Bacchum enim, aiunt, informem adhuc ex matre cum maxime conflagrante ereptum, in sua

Φέρων κατάρυξε, κατὰ ἐξέτεμε, τῆς ὠδίνος ἐνστάσης.
 6 Ὅμοια δὲ τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἑρας ἄδουσιν, ἄνευ τῆς
 πρὸς τὸν ἄνδρα ὀμιλίας, ὑπνέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆ-
 σαι τὸν Ἡφαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῇ τούτον, ἀλλὰ βά-
 ναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
 βιούντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων, οἷα δὴ καμινευτὴν,
 καὶ οὐδὲ ἄρτιον τῷ πόδε' χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ τοῦ
 πτώματος, ἐπότε ἐρρίφη ὑπὸ τοῦ Διὸς ἐξ οὐρανοῦ· καὶ
 εἶγε μὴ οἱ Λήμνιοι καλῶς ποιοῦντες ἐτι Φερόμενον αὐτὸν
 ὑπεδέξαντο, ἐτεβήκει ἂν ἡμῶν ὁ Ἡφαιστος, ὥσπερ οἱ
 Ἀστύαναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπεσών. καίτοι τὰ μὲν
 Ἡφαιστοῦ μέτρια· τὸν δὲ Προμηθεὺς τίς οὐκ οἶδεν, οἷα.
 ἔπαθε, διότι κατ' ὑπερβολὴν Φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ
 αὐτὸς καὶ ταῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν ὁ Ζεὺς ἀνεσταύ-
 ρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, καὶ τὸν αἰετὸν αὐτῷ παρακα-
 7 ταστήσας τὸ ἥπαρ ὀσημέραι κολάψοντα. Οὗτος μὲν οὖν

3 Ὑπνέμιον) Ὑπνέμια λέγονται τὰ δῖχα συγούσιας καὶ μίξεως. V.

ipse femore defodit, ac deinde instante partus dolore exfecuit. Similia vero hisce etiam de Iunone canunt, sine viri consuetudine eam peperisse filium Vulcanum, quasi aura conceptum, non nimis illum beatum, sed sordidum opificem, fabrum aerarium, igne adustum, in fumo viventem semper favilla oppletum, qui camino adstet tota vita; & ne recte quidem pedibus valentem, claudum nempe ex casu, cum de coelo proiectus a Iove esset: & nisi (bonum factum!) Lemnii, cum ita praeceps ferretur, illum excepissent, perierat nobis Vulcanus, ut ille praecipitatus de turri Aftyanax. Quamquam Vulcani ista tolerabilia: Prometheo vero, quis ignorat, quae acciderint ea causa, quod supra modum homines complecteretur? abductum enim in Scythiam Iuppiter Caucaso monti tanquam cruci affixit, aquila apposita, quae iecur viri quotidie rostro tunderet. Hic

ἔτετέλεσε τὴν καταδίκην. ἡ Ῥέα δὲ (χρὴ γὰρ ἴσως καὶ ταῦτα εἰπεῖν) πῶς οὐκ ἀσχιμενεῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἦδη καὶ ἔξωρος οὔσα, καὶ τοσούτων μῆτηρ θεῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζήλοτυπούσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόντων φέρουσα· καὶ ταῦτα μηκέτι χρήσιμον εἶναι δυνάμενον; ὥστε πῶς ἂν ἔτι μέριμνῇ τις ἢ τῇ Ἀφροδίτῃ, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ Σελήνῃ πρὸς τὸν Ἐνδυμίωνα κατιούσῃ πολλαχὺς ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. Φέρε δὲ 8 ἦδη τούτων ἀφήμενοι τῶν λόγων ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὀμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα, ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστὶ τὰ ἔξω, καὶ πρὸ ἡμῶν τοῦ Ὀμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γεγμένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα, καὶ τὰ πᾶν ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. ἐσιόν-

poenas igitur perfolvit. Rheam vero (forte enim ista quoque dicenda sunt) quis neget indecore se gerere, & indigna facere, quae anus licet, & effoeta, & tot Deorum mater, puerorum adhuc amoribus ac zelotypia ardeat, atque Attin suum, iuncta leonibus rheda tollat, eumque talem, qui iam nec utilis illi esse possit? Quae cum ita sint, quis iam Veneri succenseat ob adulteria, aut Lunae de media saepe via ad suum descendenti Endymionem. Age vero iam his relictis sermonibus in ipsum ascendamus coelum, poetarum licentia eadem, qua Homerus Hesiodusque, via evecti, videamusque, quomodo coelestium unumquodque ornatum instructumque sit. Si quis autem transgressus paulum etiam superiora sublato capite intropexerit, vel plane in dorsum & terga convexa evaserit, illi vero & lux candidior fulget, & sol purior, & illustriora sidera, ac dies ubique &

τι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ Ὠραι. πυλωροῦσι γάρ·
 ἔπειτα δὲ, ἡ Ἴρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ
 ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός· ἐξῆς δὲ τοῦ Ἥφαιστου τὸ χαλ-
 κεῖον ἀνάμεστον ἀπάσης τέχνης· μετὰ δὲ αἱ τῶν θεῶν
 οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασιλεια· ταῦτα πάντως περι-
 9 καλλῇ τοῦ Ἥφαιστου κατασκευάσαντος. Οἱ δὲ θεοὶ
 παρ' Ἰνὸν καθήμενοι, (πρέπει γὰρ, οἶμαι, ἄνω ὄντα
 μεγαληγορεῖν), ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντῃ
 περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἶποθεν ὅψονται πῦρ ἀν-
 απτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἐλίσσομένην περὶ
 καπνῶ. καὶ μὲν θύη τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχη-
 νότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσ-
 χέομενον, ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἦν δ' οἰκόσιτοι ὥσι, νέκταρ
 καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι
 συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-
 ταλος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ λάλοι, ἐκεῖνοι μὲν

solum aureum. Ad primum ingressum Horae habitant, ian-
 trices nempe; tum Iris & Mercurius, ministri Iovis ac nun-
 tii: deinde aeraria Vulcani officina omni artis instrumento
 plena; tum Deorum domus, & ipsa Iovis regia. Pulcher-
 rima ista undique a Vulcano fabricata. Confedere Dii (de-
 cet enim, puto, superna illa ingressum magnifice etiam di-
 cere) circa Iovem & in terram despiciunt, ubique oculos
 cernui circumferentes, si qua videant ignem accensum, aut
 surgentia nidore volumina fumi. Et si quis sacrificet, epu-
 lantur omnes inhiantes fumo, & sanguinem altaribus affu-
 sum, muscarum instar haurientes; domi vero si coenent,
 nectar & ambrosia illorum sunt epulae. Olim quidem ho-
 mines etiam ad convivium & comestationem illorum ad-
 hibebantur, Ixion puta & Tantalus. Cum vero tentatores
 Dearum essent insolentes & loquaces, ipsi quidem poenas

ἔτι καὶ νῦν κολάζονται, ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει καὶ ἀπόρρητος ὁ οὐρανός. Τοιοῦτος ὁ βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν 10
καὶ οἱ ἄνθρωποι συνῶδα τούτοις, καὶ ἀκόλουθα περὶ τὰς
θρησκείας ἐπιτηδεύουσι. καὶ πρῶτον μὲν ὕλας ἀπετέ-
μοντο, καὶ ὄρη ἀνέβησαν, καὶ ὄρνεα καθιέρωσαν, καὶ τὰ
φυτὰ ἐπεφήμεσαν ἐκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ νειμάμενοι
κατὰ ἔθνη σέβουσι, καὶ πολίτας αὐτῶν ἀποφαίνουσιν·
ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δῆλιος· ὁ δ' Ἀθη-
ναῖος τὴν Ἀθηνᾶν μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειότητα τῷ
ὀνόματι καὶ τὴν Ἥραν ὁ Ἀργεῖος· καὶ ὁ Μυγδόνιος τὴν
Ῥεάν καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ Πάφιος. οἱ δ' αὖ Κρήτες οὐ
γενέσθαι παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέ-
γουσι, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς
ἄρα τοσοῦτον ἡπατώμεθα χρόνον, οἰόμενοι τὸν Δία βρον-
τᾶν τε, καὶ ὕειν, καὶ τᾶλλα πάντα ἐπιτελεῖν· ὁ δὲ ἐλε-
λβει πάλαι τεθνεώς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. Ἔπειτα 11

4 Θρησκείας) Λατρείας. V.

ad hunc diem luunt, ceterum inaccessum fuit ab illo tem-
pore mortalium generi coelum atque interdictum. Talis
Deorum vita est. Homines igitur consonantia his & con-
sequentia circa religiones instituerunt. Primum nemora sa-
crarunt, & montes dedicarunt, & sacras esse iusserunt aves,
& suas unicuique plantas Deo assignarunt: deinde in gen-
tes descriptos colunt, suosque cives declarant; Delphus
quidem Deliusque Apollinem; Minervam vero Atheniensis:
(testatur enim ipso suo nomine Graeco illam coniunctio-
nem;) Iunonem porro Argivus, & Mygdonius Rheam, &
Venerem Paphius: rursus Cretenses non natum modo apud
se, neque nutritum modo Iovem praedicant, sed sepulcrum
quoque illius ostendunt. Nos igitur longo adeo tempore
falsi sumus, qui putaverimus, Iovem tonare, & pluuere, &
reliqua omnia perficere: at fugit nos, olim eum esse mor-
tuum, qui apud Cretenses sepultus sit. Deinde templis ex-

- οὐκ ἐναυτοὺς ἐγείραντες, ἵν' αὐτοῖς μὴ ἄοικοι, μηδὲ ἀνέστιοι
 δῆθεν ὦσιν, εἰκόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρακαλέσαν-
 τες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύκλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ
 οἶδ' ὅπου ἰδόντες ἀναπλάττουσι γενειήτην μὲν τὸν Δία,
 παῖδα δ' ἐς αἰὲν τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνή-
 την, καὶ Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν
 Ἀθηνᾶν. ὅμως δ' οὖν οἱ παριόντες ἐς τὸν νεῶν οὔτε τὸν ἐξ
 Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἶονταί ὄραν, οὔτε τὸ ἐκ τῆς Θράκης
 μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν
 γῆν ὑπὸ Φειδίου μετακισμένον, καὶ τὴν Πισαίαν ἑρη-
 μίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα, εἰ διὰ
 πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον Ὀλυμπίων.
12. Θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ προρρήσεις, καὶ περιρραντήρια,

5 Ὑπηνήτην) Ὑπὸν τὸ γένειον,
 ἀπὸ τοῦ ὑπείναι, ὑποκείσθαι· καὶ
 ὑπηνήτης ἀνὴρ, ἀκμαῖος. V.

7 Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα).
 Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἀγαλ-
 μα. V.

10 Τὴν Πισαίαν ἑρημίαν) Ἐν
 Πίσῃ γὰρ τῆς Ἠλιαχῆς γῆς, τὸ τοῦ
 Ὀλυμπίου Διὸς ἀγαλμα ἐκ χρύ-
 σου καὶ ἐλέφαντος κατεσκευάσας Φει-

δίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ Ὀλύμ-
 πια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πεν-
 ταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώ-
 πους χάριν τῶν Ὀλυμπίων εἰς Ὀ-
 λυμπίαν ἐνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε
 δὲ μὴδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν
 Πισαίαν ἑρημίαν. V.

13 Περιρραντήρια) Τὰ ὕδατα,
 δι' ὧν προκαθάραντο οἱ θύειν μέλ-
 λοντες. V.

citatis, ne sine domo, sine foco sibi sint Dii, signa illis af-
 similant, Praxitele aliquo advocato, aut Polycleto, aut Phi-
 dia. At hi nescio ubi viderint Deos: fingunt certe barba-
 rum Iovem, perpetuo adolescentem Apollinem, Mercurium
 primae lanuginis iuvenem, caeruleo capillo Neptunum, &
 glaucis Minervam oculis. Tamen qui intrant aedem, non
 iam Indicum sibi ebur videntur videre, aut quaesitum ex
 Thraciae metallis aurum; sed Saturni ipsum ac Rheae fi-
 lium, in terram traductum collocatumque a Phidia, & Pi-
 faeorum desertis praesidere iussum, ac satis habere, si ipsis
 quinque interiectis annis, per Olympiorum occasionem obi-
 ter aliquis ei sacrificet. Positis vero altaribus, & edictis, &

προσάγουσι τὰς θυσίας· βοῦν μὲν ἀροτῆρα ὁ γεωργός·
 ἄρνα δὲ ὁ ποιμήν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος· ὁ δὲ τις λιβα-
 νωτὸν, ἢ πόπανον· ὁ δὲ πένης ἰλάσατο τὸν θεὸν Φιλήσας
 μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἷγε θύοντες (ἐπ' ἐκείνους
 γὰρ ἐπάνειμι) στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολὺ γε
 πρότερον ἐξετάσαντες, εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μηδὲ τῶν ἀχρή-
 στων τί κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ
 φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερὸν τι μυκώμενον,
 καὶ, ὡς τὸ εἶκος, εὐφημῶν, καὶ ἡμίφωνον ἥδη τῇ θυ-
 σίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἡδεσθαι ταυτ' ὁρῶν-
 τας τοὺς θεούς; Καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα Θεοῖ, μὴ 13
 παριέναι εἴσω περιόραντηρίων, ὅστις μὴ καθαρὸς ἐστι
 τὰς χεῖρας· ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς ἕστηκεν ἡμαγμέτος, καὶ,
 ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκείνης, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἐγκατα
 ἐξαίρων, καὶ καρδιουλικῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περι-
 χέων, καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ
 πῦρ ἀνακαύσας ἐπέθηκε φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα,

vasis lustralibus, hostias admovent, aratorem bovem agri-
 cola, opilio ovem, capram caprarius, alius quidam tus aut
 libum; pauper autem placavit Deum adorata solum dextra.
 Ipsi vero sacrificantes, ad hos enim redeo, vittatum ani-
 mal, quod quidem diu ante probarunt, si sit integrum, (ne
 quod *impurum* aut parum idoneum mactent) admovent al-
 tari, & in oculis Dei mactant lugubre quiddam sonans,
 quae bona illius verba interpretari licet, & tibias dimidia-
 to iam spiritu ad sacrificium inflatas. Quis non putet de-
 lectari, haec cum vident, Deos? Et edicti quidem tabula
 denuntiat, ne ingredi audeat, intra vasa lustralia, si quis
 manus puras non habeat. Ceterum sacerdos ipse stat cruen-
 tatus, &, ut Cyclops ille, secans, & extra eximens, & cor
 protrahens, & sanguinem affundens altari, & nihil non pium
 perficiens: denique vero igni accenso imponit ipsam cum

καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσσα θεσπέσιος,
καὶ ἱεροπρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν τὸν οὐρανὸν δια-
σκιδνάται ἡρέμα. ὁ μὲν γε Σκύθης, καὶ πάσας τὰς
θυσίας ἀφείς, καὶ ἠγησάμενος ταπεινάς, αὐτοὺς ἀν-
θρώπους τῇ Ἀρτέμιδι παρίστησι· καὶ οὕτω ποιῶν ἀρέσκει
14 τῇ θεῷ. Ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων
γινόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ Λυδῶν. ἦν δ' ἐς τὴν
Αἴγυπτον ἔλθης, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ σεμνὰ,
καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐρανοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν
Δία· κυνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, καὶ τὸν
Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἴβιν τινὰ, καὶ κροκόδειλον
ἕτερον, καὶ πίδακον.

Εἰδ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα δαήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῆς,
ἀκούσῃ πολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, καὶ προ-
φητῶν ἐξυρμμένων, διηγουμένων, (πρότερον δέ, Φησιν ὁ
λόγος, Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι), ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν

15 Ἐξυρμέταν πρότερον) Διηγούμεταν. V.

pelle capram, & ovem cum sua sibi lana. Tum nidor ille
sanctus adeo ac Deo dignus alta petit, & in ipsum coe-
lum paulatim diffunditur. At Scythia, relictis hostiis omni-
bus, quas humiles putat, ipsos homines ad aram Dianae
fistit, eoque facto Deae placet. At ista forte mediocria non
minus his, quae apud Affyrios fiunt, & Phrygas, Lydosque.
In Aegyptum quidem si veneris, tum fane, tum videbis
magnifica multa & vere digna coelo: arietina facie Iovem,
canina praeclarum illum Mercurium, & Pana caprum uf-
que quaque: & aliquem eorum Ibin videbis, crocodilum
alium, & simiam.

Haec si nosse velis, ut sint tibi cognita plane,
audies sophistas multos, & scribas, & raso capite prophe-
tas, qui tibi enarrent, edicto prius, Valvis arcete profanos!
qui tibi enarrent, inquam, ut ab hostibus & gigantibus so-

πολεμίων, καὶ τῶν γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ θεοὶ
 φοβηθέντες ἦκον εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησό-
 μενοι τοὺς πολεμίους. εἴβ' ὁ μὲν αὐτῶν ὑπέδν τράγον· ὁ
 δὲ κρῖον ὑπὸ τοῦ δέους· ὁ δὲ θηρίον, ἢ ὄρνεν· διὸ δὴ εἰσέτε
 καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς τότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦ-
 τα γὰρ ἀμέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται γραφέντα
 πρὶν ἢ πρὸ ἐτῶν μυρίων. Αἱ δὲ θυσίαι καὶ παρ' ἐκείνοις 15
 αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται
 περιστάντες ἤδη πεφονευμένον· οἱ δὲ καὶ θάπτουσι μόνον
 ἀποσφάξαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἄπις, ὁ μέγιστος θεὸς αὐ-
 τοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν
 κόμην, ὅστις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφα-
 λῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, καὶ τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον
 τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ
 προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος

10 Ὁ μὲν γὰρ Ἄπις ὁ μέγιστος)
 Ὁ Ἄπις ἐν ταῖς ἀγίαις τῶν Αἴγυ-
 πτίων εὐρίσκεται βούς ὢν, καὶ ἔχων
 τινὰ ἴδια σημεῖα. Τοῦτο κοινὸν εὐε-
 τηρίας ἐνομιζέτο σύμβολον. V.

μον) Βασιλεὺς Μεγαρίων τρίχα. V.
 ibid. Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον)
 Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς
 κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφύρην, ἥς
 ἀποτμηθεὶς ἀνάγκη ἦν ἀπολίσσας
 τὴν πόλιν, ἥς ἐβασίλευεν. V.

13 Καὶ τὸν Νίσου ἔχει πλόκα-

ditionem metuentes Dii in Aegyptum venerint, ubi latere
 se sperarent ab hostibus, deinde unus illorum caprum subie-
 rit, arietem prae metu alius, bestiam *quancunque* alius, aut
 avem: hancque ob causam illas formas hodie quoque ser-
 vari Diis. Haec nimirum in penetralibus templorum repo-
 sita servantur, scripta ante decies mille amplius annos. Ce-
 terum sacrificia etiam apud illos eadem, nisi quod lugent
 hostiam, & plangunt circumstantes modo mactatam, alii
 vero eam sepeliunt, contenti iugulasse. Maximus quidem
 illorum Apis Deus si moriatur, quis tanti facit comam, quin
 tondeat, & nudum in capite luctum prae se ferat, si vel pur-
 pureum Nisi cirrum habeat? Est porro Apis de grege Deus,
 priori illi suffectus, honestior longe vulgaribus (*privatis*)

τῶν ιδιωτῶν βροτῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαι μοι δοκεῖ τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος οὐδενός, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου, τοῦ μὲν γελασομένου τὴν ἀνοιαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρουμένου.

hubus & augustior. Haec, quae ita fiunt, & a vulgo creduntur, reprehensore opus habere mihi non videntur, sed vel Heraclito quodam vel Democrito, quorum alter amentiam illorum rideat, ignorantiam alter deploret.

Β Ι Ω Ν Π Ρ Α Σ Ι Σ.

ΖΕΥΣ. ΣΤ μὲν διατίθει τὰ βάρβα, καὶ παρασκευάζει τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις· σὺ δὲ στήσον ἐξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους· ἀλλὰ κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους ἐπάξονται. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ τοὺς ὠνητάς ἤδη παρῆναι πρὸς τὸ πωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους φιλοσόφους παντὸς εἶδους, καὶ προαιρέσεων ποικίλων. εἰ δὲ τις οὐκ ἔχει τοπαραυτίκα τὰργύριον καταβαλέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, καταστήσας ἐγγυητήν.

ΕΡΜ. Πολλοὶ συνίασιν ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μηδὲ κατέχειν αὐτούς.

ΖΕΥΣ. Πωλῶμεν οὖν.

ΕΡΜ. Τίνα θέλεις πρῶτον παραγάγωμεν;

2

V I T A R U M A U C T I O.

Iup. Tu scamna dispone, & locum para advenientibus: tu colloca adductas ordine vitas; sed exorna ante, ut formosae videantur, & emtores quam plurimos alliciant. Tu vero, Mercuri, praeconium fac, & iube, quod bene vertat! emtores iam adesse ad lapidem [*forum*]. Praeconio autem vendemus vitas philosophas omnis generis, & sectarum diversarum. Si quis vero praesentem pecuniam numerare non possit, fideiussore dato, proximo anno solvet.

Merc. Multi conveniunt: nihil cunctandum est, neque illos retinendum.

Iup. Vendamus ergo.

Merc. Quem vis primum producamus?

Lucian. Vol. III.

F

ΖΕΥΣ. Ταυτοὶ τὸν κομήτην, τὸν Ἰωνικὸν, ἐπεὶ καὶ
σεμνός τις εἶναι φαίνεται.

ΕΡΜ. Οὗτος ὁ Πυθαγορικός, κατὰβηθι, καὶ πάρ-
εχε σαυτὸν ἀναθεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις.

ΖΕΥΣ. Κήρυττε δῆ.

ΕΡΜ. Τὸν ἄριστον βίον πωλῶ, τὸν σεμνότατον, τίς
ωνήσεται; τίς ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται; τίς εἰδέναι
τὴν τοῦ παιτὸς ἁρμονίαν, καὶ ἀναβιῶναι πάλιν;

ΑΓΟ. Τὸ μὲν εἶδος, οὐκ ἀγεννής. τί δὲ μάλιστα
οἶδεν;

ΕΡΜ. Ἀριθμητικὴν, ἀστρονομίαν, τερατείαν, γεωμε-
τρίαν, μουσικὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέπεις.

ΑΓΟ. Ἐξεστὶν αὐτὸν ἀνακρίνειν;

ΕΡΜ. Ἀνάκρινε ἀγαθὴ τύχη.

3 ΑΓΟ. Ποδαπὸς εἶ σύ;

ΠΥΘ. Σάμιος.

Iup. Comatum huncce Ionicum: etehim honestus esse videtur.

Merc. Heus tu, Pythagorice, descende, perſpiciendum te praebe congregatis.

Iup. Iam fac praeconium.

Merc. Optimam vitam vendo, honestissimam, quis emet? Quis supra hominis conditionem extolli vult, quis nosse concordiam universi, & reviviscere?

Emt. Specie videtur haud illiberali. Quid vero maxime novit?

Merc. Arithmeticam, Astronomiam, Praestigias, Geometriam, Musicam, Imposituram. Vatem vides summum.

Emt. Licetne interrogare hominem?

Merc. Interroga, quod bene eveniat!

Emt. Cuias es?

Pyth. Samius.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης;

ΠΥΘ. Ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.

ΑΓΟ. Φέρε δὴ, ἣν πρίωμαί σε, τί με διδάξεις;

ΠΥΘ. Διδάξω μὲν οὐδέν, ἀναμνήσω δέ.

ΑΓΟ. Πῶς ἀναμνήσεις;

ΠΥΘ. Καθάραν πρότερον τὴν ψυχὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπ' αὐτῇ ῥύπον ἐκκλύσας.

ΑΓΟ. Καὶ δὴ νόμισαν ἤδη κεκαθάρθαι με, τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως;

ΠΥΘ. Τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίῃ μακρῇ, καὶ ἀφωνίῃ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι, ὦ βέλτιστε, τὸν Κρείσου παῖδα παιδεύειν· ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδρίας εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν;

4 Ἀναμνήσω δὲ) Τῶν παρ' Ἑλλοισι μετεμψυχώσεως τὸ ὄργανον πρῶτος Πυθαγόρας εἰσήνεγκεν. Ἐπεὶ δὲ τὴν ψυχὴν προεπάργειν διὰ τοῦ τῶς

μαθήσεως ἀναμνήσεως ὑποτίθεται κρατύνεται, εἰκότως τοῦτο ληρεῖν τὸ νῦν πεποιήκει τὸν Πυθαγόραν
G.

Emt. Ubi institutus es?

Pyth. In Aegypto apud sapientes, qui ibi sunt.

Emt. Age, si te emero, quid me docebis?

Pyth. Equidem docebo te nihil, sed in memoriam tibi revocabo.

Emt. Quomodo istuc?

Pyth. Purgando prius animam, & fordes illius eluendo.

Emt. Pone nimirum, me iam purgatum esse; quis modus reponendi in memoriam?

Pyth. Primum quidem longa quies, & silentium, & quinque integris annis nihil quidquam loqui.

Emt. Quin tu, bone vir, Croesi filium instituis. Ego quidem loquax esse volo, non statua. Sed tamen, quid post silentium, quid post quinquennium fiet?

ΠΥΘ. Μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεται.

ΑΓΟ. Χαρίεν λέγεις; εἰ πρότερον κιθαρωδὸν γενόμενον, κατὰ εἶναι σοφὸν χρή.

4 ΠΥΘ. Εἴτ' ἐπὶ τούτοιςιν, ἀριθμέειν.

ΑΓΟ. Οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν.

ΠΥΘ. Πῶς ἀριθμέεις;

ΑΓΟ. Ἐν, δύο, τρία, τέτταρα.

ΠΥΘ. Ὅρας, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελές, καὶ ἡμέτερον ὄρκιον;

ΑΓΟ. Οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὄρκον τὰ τέτταρα, οὐ ποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς.

ΠΥΘ. Μετὰ δὲ, ὧ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἡέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ Φορὴ καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται.

ΑΓΟ. Μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἡ ἀήρ, ἡ ὕδωρ;

ΠΥΘ. Καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἶά τε ἀμορφίη

Pyth. In Muficis exercebere & Geometricis.

Emt. Lepide narras, si prius fieri citharoedum oportet, tum deinde sapientem.

Pyth. Post haec deinde numerare.

Emt. Novi iam nunc numerare.

Pyth. Quomodo igitur numeras?

Emt. Unum, duo, tria, quatuor.

Pyth. Vides, quae tu putas quatuor, ea decem sunt, & trigonum perfectum & nostrum iusiurandum.

Emt. Ita me quaternio, maximum illud iusiurandum, ut non unquam diviniore nec sacros magis sermones audivi.

Pyth. Post ea vero, hospes, scies de terra, & aëre, & aqua, & igne, quis motus illorum naturalis sit, qua sint forma, & quomodo moveantur.

Emt. Formam igitur habet ignis, aut aër, aut aqua?

Pyth. Et maxime quidem manifestam: alioquin, qui pos-

καὶ ἀσχημοσύνη κινέεσθαι. καὶ ἐπὶ τούτοις δὲ, γνώ-
σεαι τὸν θεὸν ἀριθμὸν ἔοντα, καὶ ἁρμονίην.

ΑΓΟ. Θαυμάσια λέγεις.

ΠΥΘ. Πρὸς δὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ σεαυ- 5
τὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁρεόμενον, καὶ ἄλλον ἔον-
τα εἶσαι.

ΑΓΟ. Τί φῆς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ' οὗτος, ὥσπερ
νῦν πρὸς σὲ διαλέγομαι;

ΠΥΘ. Νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ ἐν ἄλλῳ σώματι
καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι ἐφαντάζεο· χρόνῳ δὲ αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεται.

ΑΓΟ. Τοῦτο φῆς, ἀθάνατον ἔσεσθαι με, ἀλλαπτό-
μενον ἐς μορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν ἱκανῶς. Τὰ 6
δ' ἀμφὶ δίαίταν, ὁποῖός τις εἶ;

ΠΥΘ. Ψυχῆον μὲν οὐδὲ ἐν τι σιτέομαι· τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων.

2 Τὸν θεόν) Ἐλεγεν δὲ καὶ τὸν
θεὸν ἀριθμὸν καὶ μέτρον δύεσθαι τὰς
ψυχὰς [καὶ] πάντα σώματα ζῶαν
μέχρι καὶ τῶν κυάδων· καὶ κυά-
μων δὲ ἀπείχοντο. Χρυστοῦν δ' ἐλε-
γον ἔχειν Πυθαγόραν καὶ θάτερον

τῶν μηρῶν. G.

10 Ἐφαντάζεο) Τὸ φαντάζεσθαι
ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι· λέγεται καὶ
ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁραμίνων· ὅστι δὲ
ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαι τινα
τὰ ὁραθέντα. V.

*sent habituque & forma casta moveri? Ad haec intelliges, Deum
numerum esse & harmoniam.*

Emit. Mira praedicas.

Pyth. Praeter ea, quae dicta sunt, etiam ipsum te, qui
unus videris, alium oculis cerni, alium autem esse cognosces.

Emit. Quid ais? alium me esse, non illum ipsum, qui
nunc tecum loquor?

Pyth. Iam quidem hic es: olim vero in alio corpore,
& sub nomine alio apparebas; cum tempore vero rursus
in aliud corpus & nomen transibis.

Emit. Hoc dicis, immortalem me futurum, mutandum in
formas plures? Sed de his fatis. Quod ad victum qualis es?

Pyth. Animalium edo nihil: sed reliqua, exceptis fabis.

ΑΓΟ. Τίνος εἵνεκα μυσάττη τοὺς κυάμους;

ΠΤΘ. Οὐκ' ἀλλ' ἱεροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν ἡ φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν γαλή εἰσι καὶ ἦν ἀπαδύσης κυάμον ἐτι χλωρὸν ἔοντα, ὅψαι τοῖσιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν φυήν. εἰρηθέντι δὲ ἦν ἐπαφῆς τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν, αἶμα ποιήσεις. τὸ δὲ μείζον, Ἀθηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς ἀρχὰς αἰρέεσθαι.

ΑΓΟ. Καλῶς πάντα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ἀπόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βούλομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐτῷ ὁ μηρός ἐστι. Θεός, οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται· ὥστε ὠνήσομαι πάντως αὐτόν. πόσον τοῦτον ἀπακηρύττεις;

ΕΡΜ. Δέκα μυνῶν.

ΑΓΟ. Ἐχω, τοσούτου λαβῶν.

ΖΕΥΣ. Γράφε τοῦ ὠνήσαμένου τούνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν.

ΕΡΜ. Ἰταλιώτης, ὦ Ζεῦ, δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ

τὸ Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται) Ἐλέγτε γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἔντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. V.

Emt. Cur averfari fabas?

Pyth. Non averfor: sed sacrae sunt, & mira earum natura. Primum quantae sunt, genitura sunt. Si cute nudes fabam viridem, videbis eam virilibus membris figura similem; coctam vero si destituas, in aura certo numero noctium, sanguinem efficies. Quod vero maius, lex est Atheniensibus, fabarum suffragiis eligere magistratus.

Emt. Praeclare omnia dixisti, & ut sacris dignum est. Sed exue te: nam & nudum te videre volo. Hercules, aureum illi femur est! Deus, non mortalis aliquis esse videtur. Itaque omnino emendus est. Quanti illum praedicas?

Merc. Decem minis.

Emt. Meus igitur est: tanti enim emo.

Iup. Scribe nomen emtoris & patriam.

Merc. Videtur, Iuppiter, Italicus esse de his, qui circa

Ἑρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτην Ἑλλάδα· καί-
τοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιαι σχεδὸν ἐώνηται κατὰ κοι-
νὸν αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Ἀπαγέτωσαν ἄλλον παραγάγωμεν.

ΕΡΜ. Βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκείνον, τὸν Ποντικόν; γ

ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΕΡΜ. Οὗτος, ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας,
ἐλθε, καὶ περίθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον· βίον ἀνδρικὸν
πῶλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν, βίον ἐλεύθερον· τίς
ῶνήσεται;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ πῶς ἔφη; πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον;

ΕΡΜ. Ἐγωγε.

ΑΓΟ. Εἴτα σὺ δέοιαι μὴ σοὶ δικάσῃται ἀνδραπαδισ-
μοῦ, ἢ καὶ προκαλέσῃταί σε ἐς Ἀρείαν πάγον;

γ Οὗτος ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος).
Διογίνης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ
Εὐξείνου Πόντου ἐξωμίας ἐκαλεῖ-
το, διότι ἐξωμίου εἴκει, καὶ τοὺς
ἄλλους παρῆχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. V.
ibid. Ἐξωμίας) Ἐξωμύρια γὰρ
εἴφουρον· τὸ δὲ ἦν χιτὼν παχὺς καὶ
τραχύς, ὅτε ἄγναπτος, κατὰ τὴν

ἀριστερὰν χεῖρα φαθὴν οὐκ ἔχων διό
καὶ ἕτερος μασχάλῃ. Ἀχειρίδατος
δὲ ἂν τοὺς ἄλλους παρῆχε γυμνοὺς
ὁρᾶσθαι, παρ' ὃ καὶ ἐξωμίας οὐ μόνον
δὲ χιτὼν, ἀλλὰ περίβλημα. G.
14. Προκαλίσταται) Προκαλῖτας
οὐκέτις εἰς βάσανον προκαλεῖται δὲ
εἰς δίκην ὁ ἀντίδικος. G.

Crotonem & Tarentum & illam Graeciam habitant. Quam-
quam non unus, sed trecenti circiter emerunt communiter
possidendum.

Iup. Ducant. Nos producamus alium.

Merc. Visne squalidum illum Ponticum?

Iup. Prorsus ita volo.

Merc. Heus tu peram suspense, exserte humerum, veni,
circumi hunc confessum. Virilem vitam vendo, vitam prae-
claram & generosam, vitam liberalem: ecquis emet?

Emt. Quid ais, praeco? liberum tu hominem vendis?

Merc. Equidem.

Emt. Et non metuis, ne dicam tibi impingat plagii, aut
in Areopagum te in ius vocet?

ΕΡΜ. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως· οἶται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος.

ΑΓΟ. Τί δ' ἂν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὐτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γέ καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον.

ΕΡΜ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἣν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσης, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοῦνομα.

ΑΓΟ. Ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται;

ΕΡΜ. Αὐτὸν ἐροῦ· κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν.

ΑΓΟ. Δέδια τὸ σκυθραπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφές, μὴ με ὑλακτῆσῃ προσελθόντα, ἥ καὶ νῆ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὅρᾳς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικὸν τι καὶ χολῶδες ὑποβλέπει;

ΕΡΜ. Μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι.

16 Τιθασσὸς) Πρῶτος καὶ ἡμέρος. V.

Merc. Nihil sua referre putat, si vendatur. Putat enim ubivis se esse liberum.

Emt. Quis vero usus esse possit hominis squalidi, & male adeo a fortuna habitī, nisi forte fossorem aut aquarium facere velimus.

Merc. Non hoc solum, sed si ianuae custodem illum imponas, multo quam sunt canes fideliori illo uteris: & fane cani ei nomen est.

Emt. Cuias est, aut cuius rei usum & exercitationem promittit?

Merc. Ipsum interroga: id enim optimum factu erit.

Emt. Metuo truculentum hominis vultum atque tristem; ne allatret me accedentem, aut plane etiam mordeat. Nonne vides, uti clavam sustulit, & supercilia contraxit, & minax quiddam ac biliosum obtueretur?

Merc. Noli timere: cicur est.

ΑΓΟ. Τὸ πρῶτον, ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; 8

ΔΙΟΓ. Παντοδαπός.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΔΙΟΓ. Τοῦ κόσμου πολίτην ὀράς.

ΑΓΟ. Ζηλοῖς δὲ τίνα;

ΔΙΟΓ. Τὸν Ἡρακλέα.

ΑΓΟ. Τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντὴν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ
ξύλον ἔοικας αὐτῷ.

ΔΙΟΓ. Τοῦτί μοι λεοντῇ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι
δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονάς, οὐ κελευστός, ἀλλ'
ἐκούσιος, ἐκκαθάραι τὸν βίον προαιρούμενος.

ΑΓΟ. Εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰ-
δέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις;

ΔΙΟΓ. Ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρός
τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παρρησίας προ-
φήτης εἶναι βούλομαι.

10 Οὐ καλευστός) Εὐρυπιδεὺς ἐπέταττε τῷ Ἡρακλεῖ. G.

Emt. Primum, bone vir, cujas es?

Diog. Omnigena.

Emt. Quid ais?

Diog. Mundi civem vides.

Emt. Quem sectaris?

Diog. Herculem.

Emt. Quin igitur & leoninam fumis? Nam ad clavam
quod pertinet, similis ei videris.

Diog. At leonina mihi est detritum hoc palliolum: bellum
autem gero, ut ille, contra voluptates, non [*tamen ut ille alie-*
no] iussu, sed mea sponte, qui repurgare illis vitam instituerim.

Emt. Laudo propositum. Sed quid maxime scire te dica-
mus? aut quam artem habes?

Diog. Liberator sum hominum, & medicus affectionum:
in universum autem veritatis, & libertatis in loquendo prae-
co esse volò.

9 ΑΓΟ. Ἄγε, ὦ προφῆτα, ἣν δὲ πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις;

ΔΙΟΓ. Πρῶτον μὲν παραλαβὼν σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορία συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντά, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἣν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος· καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται· καὶ τὴν πατρώσιν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἐρήμον, ἢ καὶ πύθον. ἢ πῆρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστή, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἣν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιάρων ἡγήσῃ.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο φῆς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

12 Ὀπισθογράφων) Προγ- 14 Ὁ στρεβλοῖ) Βασανίζη, δεσ-
γραμμένων, πεπονημένων. V. G. μῇ, μαστίζη. V.

Emt. Age, Praeco, si te emero, qua me ratione docebis?

Diog. Cum primum te accepero, & deliciis exutum, cum inopia concluderō, palliolo te amiciam: deinde opus facere, & elaborare te cogam, humi dormientem inter haec, aquam bibentem, & obvio primum facillimoque cibo implendum. Opes autem si quas habeas, mihi obsecutus in mare abiicies: tum matrimonium, & liberos & patriam negliges, & nugas putabis omnia: relictaque domo paterna, aut sepulcrum inhabitabis, aut desertam turriculam, aut dolium denique. Ceterum pera tibi lupinorum plena erit, & librorum in tergo etiam scriptorum. Ita constitutus beatiorē te magno rege [*Perfarum*] putabis. Si vero flagris te caedat aliquis, aut torqueat, nihil horum molestum iudicabis.

Emt. Quid ais? non dolere flagris licet caesum? Equi-

οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβληται.

ΔΙΟΓ. Τὸ Εὐριπίδεον ἐκεῖνα ζηλώσεις, μικρὸν ἐν-
αλλάξας.

ΑΓΟ. Τὸ ποῖον;

ΔΙΟΓ. Ἡ Φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶττα ἔσται
ἀνάλγητος. Ἄ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν 10
ἱταμὸν χρῆ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν
ἑξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ιδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέ-
ψονται σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ
φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχῆς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὁ-
μοιον καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βιάδιμα,
τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάν-
τα, καὶ ἄγρια. αἰδῶς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετρίότης
ἀπέσται καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παν-
τελῶς. διώκε δὲ τὰ πολυανθρωπώτατα τῶν χωρίων. καὶ
ἐν αὐταῖς τούταις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ

7 Ἰταμὸν) Ἀναίδῃ καὶ ἀνείσχυ-
τον. V. παρὰ τὸ ἴσθαι καὶ ὀρμᾶν.
G.

10 Ἀπηχίς) Ξῖνον τοῦ κατὰ
πάντων ἔχον. V. G.

14 Ἀπόξυσον) Γρ. καὶ ἀπόξυσον. G.

dem non testudinis neque cancri testa circumdatus sum.

Diog. Euripidis illud parva mutatione deflexum aemulabere.

Emt. Quodnam?

Diog. Animus dolet, dolore lingua sed vacat. Porro quae
maxime adesse tibi debent, haec sunt. Improbum oportet
esse, & audacem, & conviciari ordine omnibus regibus pa-
riter & privatis: ita enim oculos in te coniicient, fortem-
que te virum putabunt. Porro barbara vox erit, & abso-
na loquela, & plane cani similis: vultus contentus ac rigi-
dus, incessus, qui vultum talem deceat: verbo, fera omnia
& agrestia. Pudor vero & acquitas & mediocritas abesto:
frontem perfricare ne satis habe, sed abraade penitus. Loca
sequere celeberrima, & in his ipsis solus & infociabilis esse

Φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος· κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν οἷς δὲ πάντων, ἂ μὴδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ· καὶ τῶν ἀφροδισίων αἰροῦ τὰ γελοιώτατα· καὶ τέλος, ἣν σοι δοκῇ, πολύποδα ὤμῶν, ἢ σηπίαν φαγῶν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενούμεν.

II ΑΓΟ. Ἀπαγε. μαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις.

ΔΙΟΓ. Ἀλλὰ ῥᾶστά γε, ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῇ μετελθεῖν. οὐ γὰρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἢ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾦς, ἥτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων, ἢ τραπεζίτης, οὐδὲν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι, ἣν μόνον ἡ ἀναίδεια, καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης.

ΑΓΟ. Πρὸς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύτης δ' ἂν

postula, neque amico admisso neque hospite. In hoc enim inest regni illius tui interitus. In conspectu omnium ea fac animum, quae neque solus aliquis temere suscipiat, & Venerem exerce maxime ridiculam. Tandem si e re videbitur, crudo Polypo aut sepia devorata mortem oppete. Hanc tibi propinamus felicitatem.

Emt. Apage, impura narras, & ab humanitate abhorrentia.

Diog. Sed, heus tu, facillima, & quae nullo negotio unusquisque obeat. Neque enim opus tibi erit eruditione, & literis & nugis, sed compendiaria ista tibi ad gloriam via. Licet enim idiota fueris, vel cerdo, aut salsamentarius, aut faber, aut argentarius, nihil prohibebit admirabilem te esse, modo impudentia audaciaque adsint, & conviciari praeclare didiceris.

Emt. Ad ista quidem te non opus habeo: verum nauta

ἴσως ἢ κηπῶρος ἐν καιρῷ γένοιτο· καὶ ταῦτα, ἣν ἐβέλη σε ἀποδόσθαι οὕτως τὸ μέγιστον δὴ ὀβολῶν.

ΕΡΜ. Ἐχε λαβῶν· καὶ γὰρ ἄσμενοι ἀπαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ, καὶ βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξάπλῳς ὑβρίζοντος καὶ ἀγορεύοντος κακῶς.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει τὸν Κυρηναῖον, τὸν ἐν τῇ πορ- 12
φυρίδι, τὸν ἐστεφανωμένον.

ΕΡΜ. Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίῳν δεόμενον. βίος οὗτος ἡδύς, βίος τρισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείται τὸν ἀβρότατον;

ΑΓΟ. Ἐλθε σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. ὠνήσομαι γὰρ σε, ἣν ὠφέλιμος ἦς.

ΕΡΜ. Μὴ ἐνόχλει αὐτὸν, ὦ βέλτιστε, μὴδ' ἀνάκρινε· μεθύει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό σοι, τὴν γλῶτταν, ὡς ὁρᾷς, διολισθαίνων.

ΑΓΟ. Καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν, πρίαιτο διεφθαρμένον

10 (Ἀβρότατον) Τρυφιώτατον, ἀπαλάτατον. V.

forte, aut olitor, opportune fias, idque, hic si duobus summum obolis te vendere voluerit.

Merc. Habe tibi hominem. Gaudemus enim illo liberari, qui molestiam nobis facessat, & clamet, & in universum omnibus insultet atque maledicat.

Iup. Alium voca, Cyrenaeum illum, purpura illum indutum, coronatum.

Merc. Age ergo, attende quisquis es: res pretiosa & locupletem emtorem desiderans. Haec vita suavis, vita ter beata. Ecquis voluptatis cupidus est? quis emit delicatissimum?

Emt. Huc veni, & dic, quae nosti: emam enim te, si frugī fueris.

Merc. Noli molestiam ei facessere, o bone, nec interroga: ebrius enim est, ita ut ne respondere quidem possit, labante, ut vides, lingua.

Emt. Et quis bene fanus emat corruptum adeo & ne-

οὕτω καὶ ἀκόλαστον ἀνδράποδον; ὅσων δὲ καὶ ἀπόζει μύρων· ὥς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδίζει, καὶ παράφορον. ἀλλὰ καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῆ, λέγε ὅποσα πρόσεστιν αὐτῷ, καὶ ἃ μετιῶν τυγχάνει.

ΕΡΜ. Τὸ μὲν ὅλον, συμβιώναι δεξιός, καὶ συμπιεῖν ἱκανός, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλητρίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ δεσπότη. τᾶλλα δὲ πεμμάτων ἐπιστήμαν, καὶ ὕσποιοις ἐμπειρότατος. καὶ ὅλως σοφιστῆς ἡδυπαθείας· ἐπαιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε δὲ καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις, καὶ σφόδρα ἡδουκίμει παρ' αὐτοῖς. τὸ δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἀπάντων καταφρονεῖν, ἅπασι χοῆσθαι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.

ΑΓΟ. Ὡρα σοι ἄλλον περιβλέπειν τῶν πλουσιῶν τούτων, καὶ πολυχρημάτων· ἐγὼ δὲ οὐκ ἐπιτήδειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον.

7 Πεμμάτων) Πλακουτῶν. V.

12 Ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν) Συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. V.

quam mancipium? quot vero olet unguenta! ut incerto labantique pede incedit, & extra viam fertur! Interim vel tu dic, o Mercuri, quae sint in illo, & quae tractet.

Merc. In universum conviva dexter est, & compotationi aptus, & qui comissetur cum tibicina apud amatorem herum & luxuriosum. Ceterum bellariorum coquendorum sciens, & obsoniorum peritissimus, & omnino voluptatis magister. Institutus Athenis serviit tyrannis in Sicilia, quorum gratia floruit. Summa autem illius instituti, contemner omnia, uti omnibus, undique corrogare voluptatem.

Emt. Circumspiciendus tibi erit alius emtor, de divitibus illis & pecuniosis: equidem hilarem adeo vitam emere non possum.

ΕΡΜ. Ἄπρατος ἔοικεν, ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν.

ΖΕΥΣ. Μετάσπτησον ἄλλον παράγαγε· μᾶλλον δὲ 13
τὰ δύο τούτω, τὸν γελῶντα τὸν Ἀβδηράθην, καὶ τὸν
κλαίοντα τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτῷ πεπράσθαι
βούλομαι.

ΕΡΜ. Κατάβητον ἐς τὸ μέσον. τῷ ἀρίστῳ βίῳ πωλῶ·
τῷ σοφωτάτῳ πάντων ἀποκηρύττωμαι.

ΑΓΟ. ὦ Ζεῦ, τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν οὐ διαλείπει
γελῶν, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθεῖν· δακρύει γὰρ τοπάρᾳπαν.
τί ταῦτ', ὦ οὗτος, τί γελαῖς;

ΔΗΜ. Ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκέει τὰ
πράγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις; καταγελαῖς ἡμῶν ἀπάντων, καὶ
παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα;

ΔΗΜ. Ὡδὲ ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν.
κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων Φορὴ, καὶ ἀπειρίη.

Merc. Videtur hic non vendibilis esse, & apud nos man-
surus, Iuppiter.

Iup. Transire illum in alteram partem iube. Produca alium:
quin illos duo, ridentem alterum ex Abdera, & ex Epheso
alterum ploratorem: ambo enim una vendi volo.

Merc. Descendite in medium. Vitas optimas vendo, fa-
pientissimos omnium praedico venales.

Emt. Quantum, Iuppiter, inter se distant! alter ridere
non definit; lugere alter aliquem videtur, ita plorat per-
petuo. Heus tu, quid hoc sibi vult? quid rides?

Dem. Rogas? ridiculae mihi videntur res vestrae omnes,
& vos ipsi.

Emt. Ain tu? Omnes tu nos rides, nihili tu putas res
nostras omnes?

Dem. Sic est. Serium enim in iis nihil quidquam: vana
omnia, atomorum impetus, imperitia.

ΑΓΟ. Οὔμενον, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ
 14 ἄπειρος. ὦ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελαῶν; Σὺ δὲ τί κλάεις,
 ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν.

ΗΡΑΚ. Ἡγέομαι γὰρ, ὦ ξένε, τὰ ἀνθρώπινα πρή-
 γματα οἷζυρά, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων ὅ, τι
 μὴ ἐπικήριον τῷ δὴ οἰκτεῖρω τε σφέας καὶ ὀδύρομαι.
 καὶ τὰ μὲν παρεόντα οὐ δοκέω μεγάλα, τὰ δ' ὑστέρω
 χρόνῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώ-
 σιας καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορὴν. ταῦτ' ὀδύρομαι, καὶ ὅτι
 ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέον-
 ται, καὶ ἐστὶ τωὐτὸ τέρψις, ἀτερψίη γνῶσις, ἀγνωσίη
 μέγα, μικρόν· ἄνω κάτω περιχορεύοντα, καὶ ἀμειβό-
 μενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ.

ΑΓΟ. Τί γὰρ ὁ αἰὼν ἐστι;

6 Ἐπικήριον) Ἐπιθανάτιον. V. Ἡράκλειτος. V.
 κῆρ γὰρ ὁ θάνατος. G. *ibid.* Κυκεῶνα) Κυκεῶν ἐκ πολ-
 10 Ἀλλάκως) Ἀπὸ τοῦ πᾶς· λῶν βοτανῶν συγκαίμενων φαρμα-
 ἐστὶ δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπεὶ τοι κείαν ποιεῖ δαλκτύριον, ἀπὸ τοῦ
 καὶ Ἐφέσιος Ἰώνων. Ἐφέσιος δὲ κεχύσθαι κυκεῶν, καὶ κυκεῶν. V.

Emt. Enimvero tu vanus es re vera & imperitus. O in-
 solentiam! ridere non defines? Tu vero, vir bone, quid
 ploras? multo enim melius credo, te alloqui.

Her. Puto enim, Hospes, res hominum questu & lacri-
 mis dignas, neque quidquam earum non fato obnoxium:
 hoc sane nomine miseror illas & desleo, & praesentia qui-
 dem magna non arbitror; sed quae in posterum futura sunt,
 ea demum tristitia, exustiones loquor, & universi calami-
 tatem: haec deploro, & quod stabile nihil est ac firmum,
 sed cinno quasi quodam permixta & confusa feruntur,
 idemque sunt delectatio & fastidium, cognitio ignorantia,
 magnum parvum, sursum deorsum euntia, & vices in illo
 seculi lusu permutantia.

Emt. Quid igitur est seculum?

ΗΡΑΚ. Παιῖς παίζων, πεσσεύων, διαφερόμενος.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι;

ΗΡΑΚ. Θεοὶ θνητοί.

ΑΓΟ. Τί δαὶ οἱ θεοί;

ΗΡΑΚ. Ἄνθρωποι ἀθάνατοι.

ΑΓΟ. Αἰνίγματα λέγεις, ὦ οὗτος, ἢ γρίφους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γάρ, ὥσπερ ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀπασαφεῖς.

ΗΡΑΚ. Οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν οὐδὲ ἀνήσεται σε εὖ Σρονῶν.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμῶζειν, τοῖσιν ἄνεομένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ἄνεομένοισι.

ΑΓΟ. Τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρῳ μελαγχολίας ἐστίν, οὐδ' ἕτερον ἔγωγε αὐτῶν ἀνήσομαι.

ΕΡΜ. Ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσιν.

ΖΕΥΣ. Ἄλλον ἀποκήρυττε.

1 Διαφερόμενος) Συνδιαμαχόμενος. V.

6 Γρίφους) Γρίφος ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλο-

γισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ τὸ δίκτυον, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. V.

10 Ἡβηδὸν) Ἀκμαπτικῶς. G.

Her. Puer ludens, talos factans, huc illuc vagans.

Emt. Homines vero quid?

Her. Dii mortales.

Emt. Dii vero?

Her. Homines immortales.

Emt. Aenigmata loqueris, mi homo, aut griphos nectis. Plane enim, ut Loxias ille Apollo, nihil clare dicis.

Her. Nihil enim vos curo.

Emt. Igitur neque sanus quisquam te emerit.

Her. Ego vero plorare iubeo omnes, maximos minimos, emtores non emtores.

Emt. Morbus huius hominis ab atra bile non procul abest: neque vero alterum eorum emerim equidem.

Merc. Neque igitur hi vendi poterunt.

Iup. Praedica alium.

Lucian. Vol, III.

G

15 EPM. Βούλει τὸν Ἀθηναῖον ἐκείνον, τὸν στωμύλον;
 ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

EPM. Δεῦρ' ἔλθε σύ. βίον ἀγαθόν, καὶ συνετὸν ἀπο-
 κηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ἱερώτατον;

ΑΓΟ. Εἰπέ μοι, τί μάλιστα εἰδὼς τυγχάνεις;

ΣΩΚ. Παιδευαστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.

ΑΓΟ. Πῶς οὖν ἐγὼ πρίωμαί σε; παιδαγωγοῦ γὰρ
 ἐδέόμην, τῷ παιδί καλῶ ὄντι μοι.

ΣΩΚ. Τίς δ' ἂν ἐπιτηδείότερος ἐμοῦ γένοιτο συνεῖναι
 καλῶ; καὶ γὰρ σὺ τῶν σωμάτων ἐραστής εἰμι; τὴν ψυ-
 χὴν δὲ ἡγοῦμαι καλήν. ἀμέλει, καὶ ὑπὸ ταυτὸν ἱμά-
 τιον μοι κατακείμενται, ἀκούσῃ αὐτῶν λεγόντων μηδὲν
 ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθεῖν.

ΑΓΟ. Ἄπιστα λέγεις, τὸ παιδευαστὴν ὄντα, μὴ
 πέρα τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν καὶ ταῦτα, ὑπ'
 ἐξουσίας, ἐν τῷ αὐτῷ ἱματίῳ κατακείμενον.

† Τὸν στωμύλον) Φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφορον τῶν λόγων, ἀπα-
 τεῖναι. V.

Merc. Vis Athenienssem illum, loquaculum?

Iup. Ego vero volo.

Merc. Huc tu transi. Vitam bonam & prudentem prae-
 dicamus. Quis emit sanctissimum?

Emt. Dic mihi, quid maxime nosti?

Socr. Puerorum amator sum, & doctus artes amatorias.

Emt. Quomodo igitur ego emam te? Paedagogo enim
 opus habebam pro puero, quem pulchrum habeo.

Socr. Ecquis vero aptior me fit contubernalis pulchri?
 Neque enim corporum amator ego: animam pulchram iu-
 dico. Noli laborare, si vel sub eadem veste mecum perno-
 ctarint, audias dicentes, nulla se iniuria a me affectos.

Emt. Supra fidem sunt, quae dicis, amatorem ultra ani-
 mum nihil nugarum tentare, idque ubi plena eius rei sit
 facultas sub eadem veste iacenti.

ΣΩΚ. Καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν 16
πλάτανον οὕτω ταύτ' ἔχειν.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν.

ΣΩΚ. Τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός;
οὐχ ὅρᾳς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος καὶ τὸν ἐν οὐ-
ρανῷ Σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον;

ΑΓΟ. Εὖ λέγεις, ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα 17
βίωῖς τὸν τρόπον;

ΣΩΚ. Οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας,
χρῶμαι δὲ πολιτεία ξένη, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς.

ΑΓΟ. Ἐν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων.

ΣΩΚ. Ἀκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν
μοι δοκεῖ δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μένου,
παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου.

ΑΓΟ. Τί τοῦτο φῆς; ἀνερῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας
νόμους;

1 Ὅμνῳ γέ σοι τὸν κύνα) Κέρ-
βερον. Ῥαδαμάνθυος ὄρκος οὗτος ὁ
κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου,
ἢ κριοῦ, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου.

Οἷς μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ
κύων, ἔπειτα χην· θεοὺς δὲ εἰσὶν ἄν-
θρωποι· Κρατίνος Χείρωσι. Τεῖσι τοῖς καὶ οἱ
Σαχράτους ὄρκοι. V. G.

Socr. At ego canem tibi iuro & platanum, haec ita se habere.

Emit. Hercules! quam absurdi sunt isti Dii.

Socr. Quid ais? Nonne canis Deus tibi videtur? Anubin
non vides quantus ille sit in Aegypto? & illum in coelo
Sirium? & Cerberum illum apud Inferos?

Emit. Recte dicis. errabam equidem. Sed qua ratione vivis?

Socr. Civitatem incolo, quam ipse mihi formavi, republi-
ca utor nova, & meas ipse mihi leges fero.

Emit. Unum velim audire decretorum tuorum.

Socr. Audi ergo maximum, quod de mulieribus statui.
Placet, nullam earum uniuscuiusquam esse, sed in partem
nuptiarum venire, quisquis voluerit.

Emit. Quid ais? sublatas abrogatasque de adulterio leges?

ΣΩΚ. Νῆ Δία, καὶ ἀπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν.

ΑΓΟ. Τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ;

ΣΩΚ. Καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἄθλον φιλησαι, λαμπρόν τι καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις.

18 ΑΓΟ. Βαβαὶ τῆς φιλοδωρίας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεῖναι;

ΣΩΚ. Αἱ ιδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὅποσα γὰρ δὴ ὄρας, τὴν γῆν, τὰπὶ γῆς, τὸν οὐρανόν, τὴν θάλατταν, ἀπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἐστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων.

ΑΓΟ. Ποῦ δὲ ἐστᾶσιν;

ΣΩΚ. Οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν.

ΑΓΟ. Οὐχ ὅρῳ ταῦθ', ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα.

ΣΩΚ. Εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἴ τῆς ψυχῆς τὸν ὁ-

Socr. Ita per Iovem, & omnem simpliciter circa talia minutam illam diligentiam.

Emt. De pueris vero aetate & forma florentibus quid statuis?

Socr. Et hi erunt praemium fortissimis, qui amore illorum potiantur, quoties splendidum & audax facinus ediderint.

Emt. Hem magnificentiam! Sapientiae quod tibi caput est?

Socr. Formae & exempla rerum. Quidquid enim vides, terram, terrestria, coelum, mare: horum omnium imagines quaedam, visum effugientes, stant extra hoc universum.

Emt. Ubi stant igitur?

Socr. Nusquam: si enim in loco aliquo essent, plane non essent.

Emt. Non video ea, quae narras, exempla.

! *Socr.* Neque id mirum. Caecus enim es mentis quidem

Φθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ,
καὶ μὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα.

ΑΓΟ. Τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ, σοφός, καὶ ὀξυδερκής
τις ὢν. Φέρ' ἴδω τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ.

ΕΡΜ. Δὸς δύο τάλαντα.

ΑΓΟ. Ὠησάμην ὅτου φῆς. τὰργύριον μὲν τοι ἐς
αὐθις καταβαλῶ.

ΕΡΜ. Τί οὖν σοι τοῦνομα;

19

ΑΓΟ. Δίων Συρακούσιος.

ΕΡΜ. Ἄγε λαβὼν ἀγαθὴν τύχην. τὸν Ἐπικούρειον σὲ
ἤδη, καλῶ. τίς ὠνεῖται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος
ἐκείνου μαθητῆς, καὶ τοῦ μεθύοντος, οὗς μικρῶ πρόσθεν
ἀπεκηρύττομεν. ἐν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, παρόσον ἀσεβέ-
στερος τυγχάνει τὰ δ' ἄλλα, ἡδύς, καὶ λιχνεία φίλος,

ΑΓΟ. Τίς ἢ τιμή;

ΕΡΜ. Δύο μναῖ.

14 Λιχνεία) Λαιμαργία. V.

oculo. At ego omnium video imagines, & te quendam
alium corporis oculos fugientem, & me, & prorsus du-
plicia omnia.

Emt. Ergo emendus es, ita sapiens & visu ita acuto prae-
ditus. Age videam, quid pro illo a me exigis?

Merc. Dabis talenta duo.

Emt. Emi, quanti dicis. Pecuniam vero deinde solvam.

Merc. Quod tibi nomen?

Emt. Dio Syracusanus.

Merc. Habe tibi & duc, quod bene vertat! Te iam Epi-
cureum voco. Quis hunc emet? Est quidem ridentis illius
discipulus, & ebrii alterius, quos paulo ante praeconio ven-
debamus. Unum autem amplius novit illis, quatenus ma-
gis est impius. Ceterum suavis est, & gulae amicus.

Emt. Quod pretium?

Merc. Duae minae.

ΑΓΟ. Λάμβανε τὸ δέῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμάτων;

ΕΡΜ. Τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας.

ΑΓΟ. Χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν.

20 ΖΕΥΣ. Ἄλλον κάλει, τὸν ἐν χρῶι κουρίαν ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις· εἰκάσι δ' οὖν πολὺ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπληντηκῶτων· αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ, τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει;

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτο Φῆς;

1 Τὸ δέῖνα δὲ ὅπως ἴδω) Ὅτι τὸ δέῖνα εἰσάσιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες ἐπὶ τῶν συγκρίπτειν τὴ βουλομένων τῇ ἀοριστίᾳ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. V.

3 Τὰ γλυκέα) Τὰς ἰσχάδας, καὶ τὰ μελιτώδη προβάλετο διὰ τὸ γλυκὺ καὶ τὸ ἡδύ, αἰνιττόμενος τὸ λεῖον τῆς ἡδονῆς καὶ τὸ προσήνεις. G.

5 Παλάθας τῶν Καρικῶν) Ὡς

τῆς Κῶ διαφόρους· παλάθην δὲ ἔστι σφαῖρα ἀποσγῆς σύκων συμπίπτειν. G.

9 Πολὺ τι πλῆθος) Ἐπειδὴ πολλοὶ τῇ ἀτοπίᾳ σοφισμάτων σημαίνοντες παρεγίνοντο ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, ὅπου τῆς ἐπιδείξεως χάριν παρήει Χρύσιππος, διὰ τοῦτο νῦν τοῦτο λέγει, ὅτι πολλοὶ τοῦτον ἐπὶ τὴν ἀγορὰν περιμένουσιν. G.

Emit. En tibi illas. Hoc vero fac ut sciam, quibus gaudet cibus?

Merc. Dulcibus vescitur & mellis saporem habentibus, maxime ficibus.

Emit. Haec res difficultatem non habet. Emam viro maf-fas caricarum.

Iup. Alium voca; illum ad cutem rasum, tristem illum de porticu.

Merc. Bene mones: videntur fane multi cum exspectare eorum, qui ad forum venerunt. Ipsam virtutem vendo, vitam perfectissimam: quis omnia solus scire cupit?

Emit. Quorsum illud dicis?

ΕΡΜ. Ὅτι μόνος οὗτος σοῦδος, μόνος καλὸς, μόνος δίκαιος, ἀνδρείος, βασιλεὺς, ῥήτωρ, πλούσιος, νομοθέτης, καὶ τάλλα, ὅποσα ἐστίν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν, ὦ γὰρ, καὶ μάγειρος μόνος; καὶ ἡ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα.

ΕΡΜ. Ἐοικεν.

ΑΓΟ. Ἐλθέ, ὦ γὰρ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ἀνητήν ἐμέ 21 ποῖός τις εἶ, καὶ πρῶτον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος καὶ δοῦλος ὢν;

ΧΡΥΣ. Οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν. ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν.

ΑΓΟ. Οὐ μανθάνω ἢ λέγεις.

ΧΡΥΣ. Τί φής; οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τειούτων τὰ μὲν ἔστι προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα;

ΑΓΟ. Οὐδὲ νῦν μανθάνω.

Merc. Nempe solus hic sapiens, solus pulcher, solus iustus, fortis, rex, rhetor, dives, legislator, & quotquot sunt reliqua.

Emt. Ergo, bone vir, coquus etiam bonus, & medius fidius cerdo, & faber, & id genus.

Merc. Sic videtur.

Emt. Huc prodi, bone vir, & dic mihi te emturo, quid hominis sis? & primum, an non aegre feras, te vendi & servum esse?

Chryf. Nequaquam: haec enim in nostra potestate non sunt. Quaecunque vero in potestate nostra non sunt, ea indifferentia esse contingit.

Emt. Non intelligo, quid dicas.

Chryf. Quid ais? intelligere te negas, talium quaedam esse praeposita, alia reiectanea?

Emt. Ne nunc quidem intelligo.

ΧΡΥΣ. Εικότως. οὐ γὰρ εἴ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν Φαντασίαν ἔχεις· ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν Θεωρίαν ἐκμαθὼν, οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποῖων καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει.

ΑΓΟ. Πρὸς τῆς Φιλοσοφίας, μὴ Φρονήσης καὶν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ρυθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδεὶς Φρόνος. ἦν γὰρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λαβὴν, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δὴ πού σύμβαμα τὴν

II Σύμβαμα) Ἄλλ' ἐπιτριβεῖς, ὃ κατάρτι, πάντα γελῶν ὑπὸ τὴν γλῶτταν στρέφον, καὶ τὰ σιφὰ πάντα τοῖς παιγνιάδεσι παραβάλλον. Τῶν διαλεκτικῶν γὰρ τῶν μὲν ἄλλων προτάσεις λεγόντων τὰς ἐξ οὐράτος καὶ ῥήματος αὐτοτελῶν συντιθεμένους εἰς ἀποφαντικῷ λόγῳ γίνεσιν, ὡς τὸ, Σωκράτης περιπατεῖ, Δίων διαλέγεται, καὶ ὑποκείμενον μὲν λεγόντων τὸ ὄνομα, ἢ τι τῶν ὀνομάτων χρεῖαν ἀποτελούντων, κατηγορούμενον δὲ τὸ ὄνομα, οἱ

Στωϊκοὶ ἐθελοκριθεῖς ὄντες, καὶ ἐκινύουσιν ἀγαπᾶντες ὀνόμασι χρῆσθαι, τὴν μὲν αὐτοτελῆ πρότασιν, οἷον τὴν, Σωκράτης περιπατεῖ, αὐτὸ δὲ σύμβαμά φασιν, ἢ κατηγορήμα· συμβεβηκε γὰρ τὸ περιπατεῖν Σωκράτει· τὴν οὐκ αὐτοτελῆ δὲ, ἀλλὰ, τίνος ἐνδεᾶ, οἷον Σωκράτης μεταμίλει, ἢ Σωκράτης φιλεῖ, ἢ Σωκράτης μεταμίλει, ταῦτα οὖν ἀνόμασαν, τὴν μὲν Σωκράτης μεταμίλει, ἐπεὶ μὴ κατ' εὐθείαν πτώσιν τὸ ὄνομα ἐλήφθη, καὶν αὐτοτελής ἐστίν, αὐτοῦ

Chryf. Nec mirum, qui non assuetus sis nostris nominibus, neque facultate gaudeas facile percipiendi rerum imagines. Sed studiosus, qui rationalem inspectionem perdidicit, non haec modo novit, verum etiam symbama & parasymbama, [accidens & praeteraccidens] qualibus & quantis rebus inter se differant.

Emt. Per Philosophiam, ne invid eas mihi vel hoc dicere, quid rei symbama sit, & quid parasymbama. Nescio enim quomodo ferit aures ipse numerus horum nominum & concinnitas.

Chryf. Nulla vero est invidia: si quis enim, claudus cum sit, illo ipso claudio pede offendens ad lapidem, vulnus ex improviso accipiat, illę habuit symbama claudicationem;

χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ, παρασύμβαμα προσέλαβεν.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀγχινοίας τί δ' ἄλλο μάλιστα φῆς εἶδέναι;

ΧΡΥΣ. Τῶν λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς προσομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ σιωπᾶν ποιῶ, φημὸν ἀτεχνῶς αὐτοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυνάμει ταύτῃ, ὁ αἰοίδιμος συλλογισμός.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, ἄμαχόν τινα, καὶ βίαιον λέγεις.

ΧΡΥΣ. Σκόπει γοῦν ἔστι σοι παιδίον;

ΑΓΟ. Τί μὴν;

ΧΡΥΣ. Τοῦτο ἦν πως κροκόδειλος ἀρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὐρῶν, κατὰ σοι ἀποδώσειν ὑπὸ σχυεῖται αὐτὸ, ἦν εἴπης τάληθες ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις αὐτὸν ἐγνωκέναι;

παρασύμβαμά φασιν, ἢ παρακατηγόρημα, ὡσανεὶ παρακείμενον τῷ συμβέματι ἢ κατηγορήματι τὴν οὖν, Σακράτης φίλει, ἐπειδὴ λείπει τὸ τίνα, κατ' εὐθείαν ἐλήφθη ὁ ὑποκείμενος, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ μὴ ῥήματι τὸ οὖν, Σακράτης μέλει, ἔλαττον λίγουσιν ἢ κατηγορήματι, ὅτι τοῦ πλαγία πτάσει ὁ ὑποκείμενος καὶ ἐν-

δεῦς ἢ πρότασις ἔχουσι λείπει γὰρ τὸ, τίνας μέλει. Οὐτα μὲν οὖν εὐτως. Ὁ μίντοι Λουκιανὸς λόγον ἀνεῦρεν ἐπὶ τούτων τὸ σπούδασμα τῶν σιφῶν ἐπὶ τὸ γελοϊότατον μεταφίρων. G.

6 Φιμὸν) Τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. V.

vulnus autem illud, ut parasymbama, insuper nactus est.

Emt. Hem follertiam! Quid vero amplius te nosse ais?

Chryf. Verborum laqueos, quibus impedio, qui mecum loquuntur, quos obturato ore, & freno iniecto, plane ad silentium redigo. Nomen huic facultati decantatus ille syllogismus.

Emt. Inexpugnabilem mihi & violentum narras.

Chryf. Attende igitur. Estne tibi puer?

Emt. Quid tum?

Chryf. Si hunc forte crocodilus ad flumen oberrantem rapiat, ac deinde redditurum se tibi polliceatur, ea lege, si verum dicas, quid statuerit ipse de reddendo puero: quid dicēs illum decrevisse?

ΑΓΟ. Δυσάποκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον εἰπὼν ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς Δίῳ ἀποκρινάμενος, ἀνάσωσαί μοι τὸ παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ καταπιῶν.

ΧΡΥΣ. Θάρρει. καὶ ἄλλα γὰρ σε διδάξομαι θαυμασιώτερα.

ΑΓΟ. Τὰ πῶτα;

ΧΡΥΣ. Τὸν θερίζοντα, καὶ τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὴν Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον.

ΑΓΟ. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις;

ΧΡΥΣ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείνην τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνωνος, ἢ τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ οἶδε. παρῆστος γὰρ αὐτῇ τοῦ Ὀρέστου ἔτι ἀγνώστος, οἶδε μὲν Ὀρέστην, ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς· ὅτι δὲ οὗτος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ ἐγκεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα-

10 Ἠλέκτραν λέγεις καὶ τὸν ἐγκ.) ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν λέγεις; G. Τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, 14 Ἀγνώστος) Ἀγνώστου. V.

Emit. Rogas, ad quod respondere, admodum sit difficile. Anceps enim haereo, quo responso recipere illum possim. Sed tu per Iovem responso tuo serva mihi puerum, ne, antequam ego respondeam, illum devoret.

Chryf. Bono es animo. Nam & alia te docebo etiam admirabiliora.

Emit. Quaenam?

Chryf. Metentem syllogisum, & dominantem, & super omnia Electram & Opertum.

Emit. Quem tu mihi Opertum, quam Electram narras?

Chryf. Electram intelligo nobilissimam illam, Agamemnonis, quae eadem novit simul & non novit. Adstante enim apud illam Oreste nondum agnito, novit illa quidem, Orestem esse fratrem suum, huncce hominem vero esse Orestem ignorat. Opertum autem illum admirabilem sermo-

στὸν ἀκούσῃ λόγον· ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί οὖν; ἦν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα, τί φήσεις;

ΑΓΟ. Δηλαδὴ ἀγνοεῖν.

ΧΡΥΣ. Ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε 23
εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὰν σὸν ἀγνεῶν.

ΑΓΟ. Οὔμενον· ἀλλ' ἀποκαλύψας αὐτὸν εἶσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ' οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος;

ΧΡΥΣ. Περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλούτον, υἰείαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραβήσοντα τὴν ὥσιν, καὶσχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων καὶ

nem iam statim audies. Etenim responde mihi, Patrem tuum nosti :

Emt. Sane quam.

Chryf. Quid igitur, si quempiam hominem opertum adstare iubeam, teque interrogem, hunc cene nosti? Quid dices?

Emt. Scilicet me non nosse.

Chryf. Verum enimvero ille ipse erat pater tuus. Hunc igitur si non novisti, manifestum est, patrem tuum te non nosse.

Emt. At ego recte illo verum sciam? Attamen quis tibi finis sapientiae, aut quid facies cum ad fastigium virtutis delatus fueris?

Chryf. In primis naturae morabor, divitias dico, sanitatem, & similia. Opus vero est multa ante laborare, libris minute scriptis adhibere faciem, commentarios congerere, soloecismis impleri, absurdisque vocibus: & quod caput rei est, fas

τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφόν, ἣν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίης.

ΑΓΟ. Γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωα εἶναι, καὶ τοκογλύφον (καὶ γὰρ τὰδε ὁρῶ σοι προσόντα) τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετὴν;

ΧΡΥΣ. Ναί. μόνω οὖν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτῷ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους, πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τούτο. καὶ εὐ μόνον γε ἀπλῶς, ὥσπερ οἱ ἄλλοι, τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μὲν εἰσι πρῶτοί τινες, οἱ δὲ δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δὲ δῆτα καὶ τὸν συλλογισμόν ὅποιά φησιν, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, καὶ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν πρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτερον.

non est sapientem fieri, nisi ter deinceps helleborum biberis.

Emi. Generose ista & plane viriliter. Sed Gniphonem fordidum esse, & foeneratorem improbum, (nam haec quoque tibi inesse video) haecne & ipsa dicemus esse viri helleboro purgati & perfecti ad virtutem?

Chryf. Ita sane: solum igitur sapientem foenerari deceat. Cum enim proprium illius sit colligere, [syllogismos facere;] foenerari autem & computare usuras, vicinum videatur colligendi industriae: solius esse dixerim viri boni, quemadmodum illud, ita hoc etiam, & non simpliciter modo, ut reliqui solent, usuras, sed usurarum quoque alias usuras capere. An enim ignoras, usurarum alias esse primas, alias secundas, illarum quasi filias? Vides vero scilicet syllogismum, quid dicat: si primas usuras accipiet sapiens, etiam secundas. Atqui primas accipiet. Ergo etiam secundas.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ μισθῶν περί τὰ αὐτὰ Φῶμεν, οὐς 24
 σὺ λαμβάνεις ἐπὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆλον
 ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ἐπὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται;

ΧΡΥΣ. Μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβά-
 νω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ἐπεὶ γὰρ ἐστὶν ὁ μὲν
 τις ἐκχύτης, ὁ δὲ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ εἶναι
 περιεκτικόν, τὸν δὲ μαθητὴν, ἐκχύτην.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν τὸνναντίον ἔχεις, τὸν νέον μὲν εἶναι
 περιεκτικόν, σὲ δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην.

ΧΡΥΣ. Σκώπτεις, ὦ οὗτος· ἀλλ' ὅρα μὴ σε ἀποτο-
 ζεύσω ἀναποδείκτω συλλογισμῶ.

ΑΓΟ. Καὶ τί δεινὸν ἀπὸ τοῦ βέλους;

ΧΡΥΣ. Ἀπορία, καὶ ἰσιωπὴ, καὶ διαστραθῆναι τὴν
 διάνοιαν. Ὁ δὲ μέγιστον, ἣν ἐβέλω τάχιστα σε ἀπο- 25
 δείξω λίθον.

9 Περιεκτικὸν) Περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. V.

Emt. Igitur de mercedibus eadem dicemus, quas sapien-
 tia nomine tu sumis ab adolescentibus; manifestumque est,
 solum virum bonum mercedem virtutis nomine capturum.

Chryf. Rem tenes; neque enim ego mea causa capio,
 sed ipsius dantis. Cum enim alius sit effusor, [*effusus, pro-*
digus] alius comprehensor, [*tenax, avarus*] ego quidem com-
 prehensor esse meditor, discipulum autem studeo effuso-
 rem efficere.

Emt. Quin contrarium dixisti: illud enim volebas, iuve-
 nem quidem comprehensorem esse, [*frugalem & parcum*] te
 vero, qui solus dives es, effusorem [*liberalem & magnificum.*]

Chryf. Rides tu quidem; sed vide, ne syllogismo te in-
 demonstrabili feriam.

Emt. Et quid ab illo telo metuendum?

Chryf. Dubitatio & silentium, & mentis distractio. Quod
 vero maximum, si voluero, statim efficiam te lapidem.

ΑΓΟ. Πῶς λίθον; οὐ γὰρ Περσεύς, ὃ βέλτιστε, εἶναί μοι δοκεῖς.

ΧΡΥΣ. Ὡδέπως. ὁ λίθος σῶμα ἐστί;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, τὸ ζῶον, οὐ σῶμα;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σὺ δέ, ζῶον;

ΑΓΟ. Ἐοικα γούν.

ΧΡΥΣ. Λίθος ἄρα εἶ, σῶμα ὢν.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ Διὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποιήσον ἄνθρωπον.

ΧΡΥΣ. Οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμπαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, πᾶν σῶμα, ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

ΧΡΥΣ. Τί δέ, λίθος ζῶον;

ΑΓΟ. Οὐ.

Emt. Quomodo lapidem? neque enim tu, opinor, vir bone, Perseus es.

Chryf. Hac fere ratione. Lapidine corpus est?

Emt. Est.

Chryf. Quid vero animal, nonne corpus?

Emt. Est.

Chryf. Tu vero animal?

Emt. Sic quidem videtur.

Chryf. Lapis ergo es, qui sis corpus.

Emt. Nequaquam vero. Sed solve me per Iovem, & postliminio quasi me homini redde.

Chryf. Difficile non est. Sed rursus esto homo. Dic mihi, Omne corpus animal?

Emt. Non.

Chryf. Quid vero lapis; num animal?

Emt. Non.

ΧΡΥΣ. Σὺ δὲ σῶμα εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Σῶμα δὲ ὦν, ζῶον εἶ;

ΑΓΟ. Ναί.

ΧΡΥΣ. Οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὦν.

ΑΓΟ. Εὖγε ἐποίησας, ὥς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν· ἀλλὰ ὠνήσομαι γε σέ. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ;

ΕΡΜ. Μινᾶς δώδεκα.

ΑΓΟ. Λάμβανε.

ΕΡΜ. Μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι;

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' οὔτοι πάντες, οὓς ὀρᾷς.

ΕΡΜ. Πολλοί γε, καὶ τοὺς ἄμους καρτεροί, καὶ τοῦ θεριζόντος λόγου ἄξιοι.

ΖΕΥΣ. Μὴ διάτριβε· ἄλλον κάλει.

16

ΕΡΜ. Τὸν Περιπατητικόν σε Φημί, τὸν καλὸν, τὸν

Chryf. Tu vero corpus?

Emt. Nempe.

Chryf. Corpus vero cum sis, animal es?

Emt. Sane.

Chryf. Nec igitur lapis es, qui sis animal.

Emt. Bene abs te factum. Iam enim crura mihi, ut olim Niobes, spiritu vitali exeunte, diriguerant. Verum emam te. Quantum pro illo numerari iubes?

Merc. Minas duodecim.

Emt. Hem cape.

Merc. Solus vero illum emisti?

Emt. Non Hercle, sed hi, quos vides, universi.

Merc. Multi quidem, & robusti humeros, & ratione illa mefforia digni.

Iup. Noli tempus tetere, voca alium.

Merc. Peripateticum te iam dico, pulchrum, divitem. Agi-

πλούσιον. ἄγε δὴ, ἀνήσασθε τὸν συνετάτατον, τὸν πάν-
τα ὅλως ἐπιστάμενον.

ΑΓΟ. Ποῖος δέ τις ἐστί;

ΕΡΜ. Μέτριος, ἐπιεικής, ἀρμόδιος τῷ βίῳ, τὸ δὲ μέ-
γιστον, διπλοῦς.

ΑΓΟ. Πῶς λέγεις;

ΕΡΜ. Ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ
ἐντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἦν πρὶν αὐτὸν, μέμνησο, τὸν
μὲν, ἐσωτερικόν, τὸν δὲ, ἐξωτερικόν καλεῖν.

ΑΓΟ. Τί δὲ γινώσκει μάλιστα;

ΕΡΜ. Τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι,
ἐν τοῖς ἐκτός.

ΑΓΟ. Ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν;

ΕΡΜ. Εἴκοσι μνῶν.

ΑΓΟ. Πολὺ λέγεις.

ΕΡΜ. Οὐκ, ὦ μακάριε· καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀρ-

te, emite prudentissimum, scientem in universum omnia.

Emt. Qualis est?

Merc. Mediocris, aequus, vitae aptus, &, quod maxi-
mum est, duplex.

Emt. Quid ais?

Merc. Alius est, qui extra apparet, intus autem videtur
alius. Itaque si illum emeris, memento illum quidem inte-
riorem, exteriorem vocare alterum.

Emt. Quid maxime statuit?

Merc. Tria esse bona, in anima, in corpore, in rebus
externis.

Emt. Humanum sapit. Quanti vero est?

Merc. Viginti minarum.

Emt. Multum dicis.

Merc. Non, o bone: videtur enim & ipse argenti aliquan-
tum habere. Itaque non est, cur cesses emere. Porro statim

γύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος· ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποῖά τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων.

ΑΓΟ. Ἡράκλεις, τῆς ἀκριβολογίας.

ΕΡΜ. Τί δέ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυτερκέστερα, γοῆς τε πέρι καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικῆς; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικόν, ὄνος δὲ οὐ γελαστικόν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλωζόμενον;

ΑΓΟ. Πάνσεμνα Φῆς, καὶ ὄνησιφόρα τὰ μαθήματα· ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἰκοσιν.

ΕΡΜ. Εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν καταλέλειπται; ὁ Σκεπτικὸς οὗτος. σὺ, ὁ Πυρρίας, πρόσθι, καὶ ἀποκηρύττου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορρέουσιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ πράσις ἐσται. ὅμως δέ, τίς καὶ τοῦτον ὠνεῖται;

1 Οὐκ ἂν φθάνοις) Ἀπὸ τοῦ, τάχιστ' ἂν ἀνήσῃ αὐτὸν, ἔχων ἑλπίδα παρ' αὐτοῦ εὐπεροῦντ' ἐποιεῖσθαι τὸ καταβληθὲν σοι. G. ibid. Ὀνησάμενος) Ὀνούμενος. G.

14 Ὁ Πυρρίας) Πυρρίας τοὺς δούλους ἔλεγεν ἀπὸ τινος δούλου Πυρρίου, ὅτι περ Ξανθίας ἀπὸ τινος Ξανθίου, ὃν ὁ μὲν ἦν πυρρὸς τὴν κόμην, ὁ δὲ ξυρρὸς. G.

ex illo scies, quanto tempore culex vivat, ad quam altitudinem mare a sole perluceat, & qualis sit anima ostreorum.

Emit. Hercules! quam subtilis illa disputatio.

Merc. Quid vero alia multa si audias hisce acutiora, de femine, & generatione, & illa embryonum in uteris figlina; & ut homo sit animal risibile, asinus autem non risibile, neque fabricans, neque navigans?

Emit. Gravissima narras, & utilia plane huius disciplinae capita: itaque emam illum viginti.

Merc. Fiat. Quis reliquus nobis est? Scepticus hicce. Heus tu Pyrrhia prodi, vendende celeriter. Iam enim plures paulatim recedunt, ut inter paucos futura sit venditio. Attamen quis & hunc emet?

Lucian. Vol. III.

H

ΑΓΟ. Ἐγώ γε. ἀλλ' οὖν πρῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;

ΦΙΛ. Οὐδέν.

ΑΓΟ. Πῶς τοῦτ' ἔφησθα;

ΦΙΛ. Ὅτι οὐδέν ὅλως εἶναι μοι δοκεῖ.

ΑΓΟ. Οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα ἐσμέν τινές;

ΦΙΛ. Οὐδὲ τοῦτο οἶδα.

ΑΓΟ. Οὐδ' ὅτι σὺ τις ὦν τυγχάνεις;

ΦΙΛ. Πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.

ΑΓΟ. Ὡς τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ στάθμια ταυτὶ βούλεται;

ΦΙΛ. Ζυγοστατῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπειδὴν ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβαρεῖς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέστερον.

ΑΓΟ. Τῶν ἄλλων δὲ τί ἂν πράττοις ἐμμελῶς;

ΦΙΛ. Τὰ πάντα, πλὴν ὀραπέτην μεταδιώκειν.

Emt. Ego. Verum hoc tu primum dic mihi, quid nosti?

Phil. Nihil equidem.

Emt. Quid tibi vis hoc responso?

Phil. Nempe nihil omnino mihi esse videtur.

Emt. Ergo neque nos quidquam sumus?

Phil. Neque hoc novi equidem.

Emt. Neque te aliquid esse nosti?

Phil. Etiam multo hoc magis ignoro.

Emt. Quanta haec est dubitatio! Ista vero bilanx quid tibi vult?

Phil. Rationes in ea expendo, & exaequo: cumque ad amissim pares & eiusdem ponderis esse intelligo, tum deum utra verior sit, plane ignoro.

Emt. Reliquarum rerum num quid facere recte & ordine potes?

Phil. Omnia, nisi quod fugitivum male persequor.

ΑΓΟ. Τί δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον;

ΦΙΛ. Ὅτι, ὦ γὰρ, οὐ καταλαμβάνω.

ΑΓΟ. Εἰκότως· βραδὺς γὰρ, καὶ νωθὴς τις εἶναι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς ἐπιστάσεως;

ΦΙΛ. Ἡ ἀμαθία, καὶ τὸ μῆτε ἀκούειν μῆτε ὁρᾶν.

ΑΓΟ. Οὐκοῦν καὶ κωφὸς ἄμα, καὶ τυφλὸς εἶναι λέγεις;

ΦΙΛ. Καὶ ἄκριτός γε προσέτι, καὶ ἀναίσθητος, καὶ ὅλως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.

ΑΓΟ. Ὁνητέος εἰ διὰ ταῦτα. πόσου τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι;

ΕΡΜ. Μνᾶς Ἀττικῆς.

ΑΓΟ. Λάμβανε. τί Φῆς, ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε;

ΦΙΛ. Ἀθῆλον.

ΑΓΟ. Μηδαμῶς. εἰνῆμαι γὰρ, καὶ τὰργύριον κατέβαλον.

3 Νωθὴς) Ῥάθυμος, παρὰ τὸ γὰρ ὁ ἰσπερήμενος τοῦ θύειν, ἔχουν τρέ-
στερητικὸν, καὶ τὸ θύειν, τὸ τρέχειν.

Emt. Cur vero hoc non potes?

Phil. Quia, vir bone, non comprehendo.

Emt. Credibile est: tardus enim & ignarus esse videris.

Sed quis finis tibi scientiae est?

Phil. Nihil discere, & nihil audire, nihil videre.

Emt. Surdum igitur simul & caecum esse dicis te ipsum.

Phil. Et insuper iudicii omnis expertem, & sensus, & summum a verme nulla in re differentem.

Emt. Propter haec emendus mihi videris. Quanto hunc dignum dicemus?

Merc. Mina Attica.

Emt. Sume tibi. Heus tu quid ais? num te emi?

Phil. Obscurum id est.

Emt. Minime vero: emi enim & pecuniam numeravi.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι.

ΑΓΟ. Καὶ μὴν ἀκολουθεῖ μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην.

ΦΙΛ. Τίς οἶδεν, εἰ ἀληθῆ ταῦτα Φῆς;

ΑΓΟ. Ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μναῖ, καὶ οἱ παρόντες.

ΦΙΛ. Πάρειςσι γὰρ ἡμῖν τινες;

ΑΓΟ. Ἄλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον.

ΦΙΛ. Ἐπέχω περὶ τούτου.

ΑΓΟ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην.

ΕΡΜ. Σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολουθεῖ τῷ πριαμένῳ· ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ιδιώτας, καὶ βαναύστους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

Phil. Cohibeo me hac de re, & dispicio.

Emt. Quin tu sequere me, ut par est meum servum.

Phil. Quis novit, utrum vere illa dicas?

Emt. Praeco, & mina, & praesentes.

Phil. Adfunt ergo nobis quidam?

Emt. At ego tibi iam in pistrinum compaeto planum faciam; dominum me tuum esse, secundum rationem deteriore.

Phil. De hoc cohibeo assensum.

Emt. At ego quid videatur pronuntiavi.

Merc. Define contra niti, & sequere emtorem: vos autem in craftinum invitamus. Nam idiotas, & sellularias, & forenses vitas praeconio vendemus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

ΣΩΚ. ΒΑΛΛΕ, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις κ
λίθοις· ἐπίβαλλε τῶν βάλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν
ὀστράκων· παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον· ὅρα μὴ δια-
φύγῃ. καὶ σὺ, ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ, ὦ Χρύ-
σιππε, καὶ σὺ. πάντες ἅμα ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν,

Ὡς πῆρῃ πῆρῃφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις.

κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὃν τινα ἡμῶν οὐχ
ὑβρίσει. σὺ δὲ, ὦ Διόγετες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ τῷ
ξύλῳ, μὴδὲ ἀνῆς· διδότης τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὢν. τί
τοῦτο; κεκμήκατε, ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε; καὶ
μὴν οὐκ ἐχρῆν.

Ἔστὲ σοφοὶ, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς.

2 Κατάρατον) Ἀθον. G.

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγῃ, φῦ-

7 Πῆρῃ... Παρωδεῖ τὸ Ὀμη-
ρικὸν ἐκεῖνο ἐν τῷ Β τῆς Ἰλιάδος,

λα δὲ φύλοις. G.

PISCATOR, VEL REVIVISCENTES.

Σοκρ. **F**ERI, feri execrabilem faxis copiosissimis: adiice
glebas: insuper adiice testas. Pulsa baculis impium, vide
ne effugiat. Et tu, Plato, feri, & tu, Chrysippe, & tu.
Omnes simul facta testudine in illum irruamus,

Ut baculis baculus firmetur, peraque peris.

Communis enim hic hostis est, neque quisquam nostrum;
quem contumelia non affecerit. Tu vero, Diogenes, si un-
quam alias, clava nunc utere; nec remitte quidquam. Iam
dignas maledico illo ore poenas luat. Quid hoc? fessine
estis, Epicure & Aristippe? Certe non decebat. Sapientes
estote, iam

In pectus vobis calidae vetus impetus irae redeat.

- 2 Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει·
 εἰλώκε τὸ θηρίον· εἰλήφαμέν σε, ὦ μιᾶρέ. εἴση γοῦν αὐ-
 τίκα, οὓς τινὰς ὄντας ἡμᾶς ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δὲ τις
 αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γὰρ τινὰ ἐπινοῶμεν θάνα-
 τον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον· καθ'
 ἕκαστον ἐπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι.

ΠΛΑΤ. Ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν, νῆ
 Δία, μαστιγωθέντα γε πρότερον. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ-
 κεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀπο-
 τετμήσθω. σοὶ δὲ τί, Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ;

ΕΜΠ. Ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὥς μάθοι
 μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι.

ΠΛΑΤ. Καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα,
 ἢ Ὀρφέα, λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὐρέσθαι μόρον, ἵνα
 ἂν καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιο.

- 3 ΛΟΥΚ. Μηδამῶς· ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίᾳ Φείσασθέ μου.

14 Λακιστὸν). Σχιστὸν. V.

Aristoteles, magis accelera! Bene habet. Capta est bestia.
 Cepimus te, impure. Mox igitur scies, quibus viris male-
 dixeris. Quo vero modo illum tractabimus? Variam enim
 contra ipsum mortem excogitemus, quae sufficere nobis
 omnibus possit: dignus enim est, qui septies unicuique no-
 strum pereat.

Plat. Ego censeo flagellis caesum palo figi, oculos illi
 effodi, linguam ipsam multo prius praecidi: tibi quid vi-
 detur, Empedocles?

Emp. In crateres deiici Aetnae, ut discat non maledicere
 melioribus.

Plat. Quin optimum fuerit, eum instar Penthei alicuius
 aut Orphei, lacerum invenire fatum per petras, ut etiam
 partem illius habens quisque discedat.

Luc. Minime vero: sed per Iovem supplicum praesidem
 mihi parcite.

ΣΩΚ. Ἄραρην οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς. δὲ οὐ καὶ τὸν Ὅμηρον ἀ λέγει, ὡς

Οὐκ ἔστι λένουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά;

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσεσθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ραψωδῆσαντά με.

Ζωγραεῦτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, καὶ ἄξια δέχθε ἄποινα.

Χαλκὸν τε, χρυσόν τε, τὰ δὲ Φιλέουσι σοφοί περ.

ΠΛΑΤ. Ἄλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀπαρήσομεν πρὸς σέ Ὅμηρικῆς ἀντιλογίας. ἄκουε δὴ,

Μὴ δὴ μοι φύξιν γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ,

Χρυσὸν περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς ἀμᾶς.

ΛΟΥΚ. Οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν Ὅμηρος ἡμῖν ἀπραπτος, ἡ μεγίστη ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δὴ μοι καταφευκτέον τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖνος σώσειέ με.

Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέτην οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν.

Socr. Decretum est. Non amplius potes dimitti. Vides vero, quid Homerus dicat,

Nunquam foedera fida leonibus atque viris sunt.

Luc. Verumtamen ex Homero & ego vobis supplicabo: reverebimini forte versus, neque aspernabimini confluentem carmina.

Quem capitis bonus est donis redimendus opimis,

Aere, auro: nec enim sapientes munera spernunt.

Plat. Sed neque nobis deerit HomERICA responsio: audi modo,

Ne meditare fugam, blasphema, barbata, lingua,

Oscentans aurum, postquam mea praeda fuisti.

Luc. Vae mihi! Homerus destituit, spes nostra maxima: ad Euripidem nempe confugiendum: forte ille me servaverit.

Ne cuede supplicem; quem ius vetat mori.

ΠΛΑΤ. Τί δὲ οὐχὶ καί κείνα Εὐριπίδου εἰσὶν,

Οὐ δεινὰ πάσχειν δεινὰ τοὺς εἰργασμένους;

ΛΟΥΚ. Νῦν οὖν ἕκατι ῥημάτων κτείνετέ με;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία. Φησὶ γοῦν ἐκείνος αὐτὸς,

Ἀχαλίνων στομάτων ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ τέ-
λος δυστυχία.

4 ΛΟΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ δεδοκται πάντως ἀποκτινῦ-
ναι, καὶ οὐδεμίᾳ μηχανῇ τοῦ διαφυγεῖν με, φέρετε,
τοῦτο γοῦν εἶπατέ μοι, οἳ τινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες
ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν ἀνήκεστα ὀργίζεσθε, καὶ ἐπὶ θα-
νάτῳ συνειλήφατέ με;

ΠΛΑΤ. Ἄ τινα μὲν εἰργασαὶ ἡμᾶς τὰ δεινὰ, σεαυ-
τὸν ἐρώτα, ὧ κάκιστε, καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λό-
γους, ἐν οἷς φιλοσοφῶν τε αὐτὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ
ἐς ἡμᾶς ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγοραῖς ἀποκηρύττων σοφούς
ἀνδρας· καὶ τὸ μέγιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακτή-

10 Ἀμείλιχτα) Ἀνέκιστα. V.

Plat. Quid vero? Nonne & illa sunt Euripidea?

Haud digna ferre, indigna qui pataverit.

Luc. Sic verba propter ergo nos occiditis?

Plat. Sic per Iovem. Ait enim idem ille,

Effrenis oris & stuporis impii solet esse finis infortunium.

*Luc. Igitur cum stat sententia, omnino interficere me;
nec ulla arte licet mihi effugere, agite, hoc mihi dicite,
qui fitis, aut quam immedicabilem a me iniuriam passi sine
ullo remedio mihi irascamini, & supplicii causa me com-
prehenderitis.*

*Plat. Quibus nos iniuriis affeceris, ipsum te, scelus, in-
terroga, & praeclaros illos tuos libros, in quibus & phi-
losophiae ipsi maledixisti, & contumelia nos affecisti, tan-
quam in foro vendens praeconio viros sapientes, &, quod
maximum, liberos. Propter haec indignati, contra te ab in-*

σαντες ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Αἰδωνέα, Χρύσιππος οὗτος, καὶ Ἐπίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγὼ, καὶ Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιωπῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις.

ΛΟΥΚ. Ἀνέπνευσα· οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μά- 5
θετε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην· ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους, μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων.

ΠΛΑΤ. Ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἐνεχ' ὅσσα ἔργας.

ΛΟΥΚ. Καὶ μὴν, ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρην μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν, οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὖνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ, εἰ μὴ Φορτικὸν εἶπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε, ἀποκτενοῦντες; ἦν ἐμὲ ἀποκτείνετε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁράτε γοῦν μὴ τὸ

1 Παραιτησάμενοι) Παραιτεῖν
παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. V.

2 Αἰδωνία) Αἰδωνία ἢ Ὀρφία. G.
16 Ὑπὲρ ὑμῶν π.) Γρ. περὶ. G.

feris huc venimus, commeatu brevi a Plutone impetrato, Chrysippus hic, & Epicurus, & ego Plato, & Aristoteles ille, & hic tacitus Pythagoras, & Diogenes, & omnes, quos in libris tuis lacerasti.

Luc. Respiravi. Nec enim interficietis me, ubi cognoveritis, qualem erga vos me praeberim. Itaque abicite lapides. quin servate potius: utemini enim iis contra dignos.

Plat. Nugaris: hodie enim periisse te oportet. Quin *sa-*
kea adest *toga tantorum tibi poena malorum.*

Luc. Enimvero scitote, viri optimi, me si interficiatis, quem unum omnium laudare oportebat, familiarem vestrum & benevolum, & earundem sententiarum, & nisi dictu grave est, vestrorum studiorum curatorem quandam tutoremque, qui tantum pro vobis laboris susceperim. Videte igitur, ne idem faciatis, quod qui nunc sunt philoso-

τῶν νῦν Φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργί-
λοι, καὶ ἀγνώμονες Φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην.

ΠΛΑΤ. Ὡς τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι τῆς κα-
κηγορίας προσοφείλαμεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἶει
διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογίῃ πρὸς ἡμᾶς
ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων;

- 6 ΛΟΥΚ. Πᾶν γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα; ὃς ἀεὶ
Φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐ-
τοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε,
ὁμιλῶν; αὐτὰ γοῦν ἃ Φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ
παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπαν-
θισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ ἐπαινοῦ-
σι, καὶ γνωρίζουσιν ἐκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ'
οὔτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην, καὶ λόγῳ μὲν ἐμὲ ζηλοῦσι
τῆς ἀνθολογίας· τὸ δὲ ἀληθές, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
τὸν ὑμέτερον, οἱ τοιαῦτα ἐξηγήκατε ποικίλα, καὶ πο-

phi, ingratiue, iracundi, & parum officiū memores videamini adversus virum bene de vobis meritum.

Plat. Impudentiam hominis videte! Insuper gratiam tibi maledicentiae illius causa debemus? usque adeone cum mancipiis te putas disputare veris? etiamne in beneficio nobis imputabis contumeliam tantam, & ebriam verborum in nos petulantiam?

Luc. Ubi ergo vos ego aut quando affeci contumelia? qui semper ita vixerim, philosophiam ut admirarer, & vos ipsos laudibus tollerem, & in libris, quos reliquistis, versarer. Haec enim ipsa, quae dico, unde alias, quam a vobis sumens, & apud instar delibans flores vestros, ostendo hominibus? at illi laudant, & florem unumquemque agnoscunt, unde, & a quo, & quomodo legerim: & vobis quidem me sectantur propter florum legendorum solertiam, re autem ipsa vos & vestrum illud pratum, qui ta-

λυειδῇ τὰς βαφὰς, εἴ τις ἀναλέξασθαι γε αὐτὰ ἐπί-
 σταιτο, καὶ ἀναπλέξασθαι, καὶ ἀρμόσασθαι, ὥς μὴ
 ἀπάδειν θάτερον θατέρου. ἔσθ' ὅστις οὖν ταῦτα εὖ πε-
 πονθῶς παρ' ἡμῶν, κακῶς ἂν εἰπεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐερ-
 γέτας ἄνδρας, ὧν εἶναι τις ἐδοξεν; ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ
 τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν Εὐρύτον εἴη τὴν φύσιν, ὥς ταῖς Μού-
 σαις ἀνταδεῖν, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ὥδην, ἢ τῷ Ἀπόλ-
 λωνι ἐριδαίνειν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα, δοτῆρι ὄντι
 τῆς τοξικῆς.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν, ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ- 7
 ρηταί σοι ἐναντιώτατον γοῦν ἐστὶ τῷ πράγματι, καὶ
 χαλεπωτέραν σου ἐπιδείκνυσιν τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀδι-
 κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὅς παρ' ἡμῶν τὰ τοξεύ-
 ματα ὥς Φῆς λαβὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα τούτου
 ὑποβέβηκας τὸν σκοπὸν, ἅπαντας ἡμᾶς ἀγορεύειν κα-

10 Κατὰ τοὺς ῥήτορας) Ἐπὶ ἐστὶ ῥητορικὴ. οἱ γὰρ διαλεκτικῶς
 παραδειγματικῶς κίχονται πῇ πύ- ἀπὸ τοῦ καθέλου τὰς πίστεις περὶ
 στεί· αὐτὴ δὲ μερικῶς. τούτου χάριν νοσεῖ. G.

les pronuleritis, tam varios specie & coloribus; si quidem
 legere illos sciat aliquis, &nectere, & concinnare, ne alter
 ab altero diffideat. Estne igitur, qui his bonis vestris usus,
 male audeat dicere viris bene de se meritis, a quibus hoc
 habet, ut esse aliquis videatur? Nisi forte eo fit ingenio,
 quo Thamyris quondam aut Eurytus, ut occinat ipsis Mu-
 sis, a quibus canendi artem acceperit, aut cum Apolline
 contendat, iaculari ausus contra ipsum muneris huius &
 artis sagittandi auctorem.

Plat. Ista quidem, vir fortis, ex rhetorum arte declama-
 fti: maxime enim rebus ipsis sunt contraria, & eo impor-
 tuniorem ostendunt audaciam tuam, quandoquidem iniu-
 riae huic ingratus etiam animus accedit, qui acceptis a no-
 bis, quod fatere, telis, contra nos iaculatus sis, hoc uno
 tibi scopo proposito, de omnibus nobis male uti diceres.

κῶς τοιαῦτα παρὰ σοῦ ἀπειλήσαμεν, ἀνθ' ὧν σοι τὸν λειμῶνα ἐκείνον ἀναπετάσαντες, οὐκ ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ προκόλπιον ἐμπλησάμενον ἀπελθεῖν ὥστε διὰ γε τοῦτο μάλιστα δίκαιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν.

- 8 ΛΟΥΚ. Ὁρᾶτε πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐδὲν τῶν δικαίων προσέσθε. καίτοι οὐκ ἂν ᾤηθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλάτωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστοτέλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθέκοιτο ἄν. ἀλλὰ μοι ἔδοκεῖτε μόνοι δὴ, πόρρω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε, ὦ θαυμάσιοι, μηδὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνήτε με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βία, μηδὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκη δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει ὥστε δικαστὴν ἐλόμενοι κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὃν τινα ἂν χειροτονήσητε ὑπὲρ πάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσασμαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καὶ τα εἰ μὲν τι ἀδικῶν Φαίνομαι,
- 5 Πρὸς ὀργὴν) Ὁργίλας. G.

Haec a te praemia habemus, quod aperto tibi illo prato nostro, non prohibuimus, quo minus meteres, & pleno sinu abires. Itaque vel propter ipsum hoc mori dignus eras.

Luc. Videte, irae auscultatis, neque iustum quidquam admittitis: quamquam non putabam fieri unquam posse, ut ad Platonem, ad Chrysippum, aut Aristotelem, aut ad alium quemquam vestrum ira perveniat; verum soli vos ab eiusmodi rebus videbamini esse remotissimi. Sed quidquid fit, certe non indemnatum, viri admirabiles, nec ante iudicium me occideritis. Vestrum enim quoque hoc fuerit, non vi, nec prout quis robustior est, rem gerere; sed iure lites dirimi, redditis invicem auditisque rationibus. Itaque iudice capto accusate me vos aut simul omnes, aut quemcunque pro universis dicturum suffragiis vestris elegeritis: ego vero criminibus respondebo. Si deinde pareat, me fe-

καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δικαστήριον, ὅφρα δὴ λαθὼν τὴν Ἀσίαν. ὑμεῖς δὲ βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἦν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχών, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὐρίσκωμαι, ἀφῆσουσι μὲν οἱ δικασταί· ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς καὶ παροξύναντας καὶ ἡμῶν τὴν ὀργὴν τρέψετε.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο ἐκεῖνο, ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς πα- 9
ρακρουσάμενος τοὺς δικαστάς, ἀπέλθοις. Φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανούργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι, ὃν τίνα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι;

ΛΟΥΚ. Θαρρῆϊτε τούτου γε ἕνεκα· οὐδένα τοιοῦτον διατητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἂν γενέσθαι,

7 Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) Ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἀποχέων καὶ ἀνισιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπιδείξειν συντεῖνον τῆς τοῦ ἐπιζητούτου δύναμει, τὸ καταλλήλως ἵππος πεδίον, πρὸς τὸ τὴν οἰκίαν ἐπιδείξαι

οὐδὲν ἀρετὴν· παράλληλαι ταῦτα τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὅδωρ βατράχου στίαν γαλῆ, καὶ Λυδῶν πράγματα. V.

ibid. Παρακρουσάμενος) Ἐξαπατήσας. V.

cisse iniuriam, idque de me statuerit iudicium, sustinebo nimirum iustam poenam; vos vero nihil per vim audebitis. Si vero, cognitione facta, purus vobis & reprehensione indignus inveniatur, absolvent me scilicet iudices; vos vero in eos iram vertetis, qui deceperunt vos, & contra nos incitarunt.

Plat. Hoc vero illud fuerit, *Equum in campum*, ut tu impulsus in fraudem iudicibus abeas. Aiunt enim te rhetorem esse, & causidicum, & versutum in dicendo veteratorem. Quem vero iudicem vis fieri, quem tu non muneribus corruptum, ut multa iniuste facitis, inducas, ut secundum te ferat sententiam?

Luc. Hac quidem cura vos libero: suspectum id genus iudicem, aut ambiguum, quique calculum mihi suum ven-

καὶ ὅστις ἀποδώσεται μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε.

ΠΛΑΤ. Καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν;

ΛΟΥΚ. Οἱ αὐτοὶ κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε· οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσούτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω.

10 ΠΛΑΤ. Τί ποιοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρατες; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι αἰξίων.

ΣΩΚ. Τί δὲ ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δικαστήριον, καὶ τὴν φιλοσοφίαν παραλαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ ἀπολογήσεται. τὸ πρὸ δίκης γὰρ οὐχ ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτικόν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. παρέξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακῶν κατηγορεῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄνδρα μηδὲ ἀπο-

13 Τὸ πρὸ δίκης γὰρ) Προσπα-
πουστίον καταληφίεσθαι. V.

τῇ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. V.
16 Καταλείσαντες) Λιθοβολή-

14 Καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ) Ἐν σάντες. V.

dat, esse velim neminem. Videte enim, ipsam vobiscum Philosophiam iudicem vobis ipse fero.

Plat. Quis igitur accuset, siquidem nos iudicaturi sumus?

Luc. Vos iidem & accusate, & iudicate. Neque hoc quidquam metuo; tantum iustitia causae supero, & ex abundanti causam me dicturum confido.

Plat. Quid agimus, Pythagora & Socrates? videtur enim vir non praeter rationem provocare, dum iudicari postulat.

Socr. Quid vero aliud, quam eamus ad tribunal, & assumpta Philosophia audiamus, quid causae dicturus sit. Indicta enim causa damnare nostrum non est, sed valde idioticum, iracundorum hominum, & ius in manu ponentium. Praebebimus enim occasiones volentibus male de nobis dicere, si indicta causa virum lapidemus, idque homines gar-

λογησάμενον ὑπὲρ ἑαυτοῦ· καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη χαίρειν αὐτοῖς λέγοντες. ἢ τί ἂν εἴποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου περί, τῶν ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τότε δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήσκειται, μὴδὲ τοπαράπαν ὕδατος μεταλαβών;

ΠΛΑΤ. Ἀριστα παραινεῖς, ὦ Σώκρατες· ὥστε ἀπίω-
μεν ἐπὶ τὴν Φιλοσοφίαν. ἢ δὲ, δικασάτω, καὶ ἡμεῖς
ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκεῖνη διαγνῶ.

ΛΟΥΚ. Εὖγε, ὦ σοφώτατοι, ἀμείνω ταῦτα, καὶ νο- 11
μιμώτερά. τοὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔφην. δεήσει
γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστερον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. πῶς δὲ τὴν
Φιλοσοφίαν εὗροι τις ἂν; οὐ γὰρ οἶδα ἔνθα οἰκεῖ. καίτοι
πάνυ πολὺν ἐπλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν οἰκίαν, ὡς
ἐγγυγεοίμην αὐτῇ. εἴτα ἐντυγχάνων ἂν τισι τριβῶνιαι
περιβεβλημένοις, καὶ πῶγωναί βαθεῖς καθεμμένοις,

4 Ὑδατος μεταλαβὼν) Ἰστίον ὅτι
οἱ Ἀθηναῖοι δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμε-
νοι τὰς ἀπέραντους φλυαρίας τῶν
ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρου,
καὶ διὰ τίνος διατρήματος παρῆχον
τῷ ὕδατι ἔκρυσαν, καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς
ἀφίσσεως τοῦ κρουίσκου ἐκίλευον τὸν
ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν

ἔκρυσ· ἅτε δὴ εὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ
ὕδατος τὸν λόγον ποιεῖν μνησμένοι, συνέ-
τιμον καὶ ἀκόντες τὴν ἀκηγορίαν·
ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ
ὕδατι.

Ὑδατος) Τοῦ δικαστικοῦ ὕδα-
τος πρὸς ὃ τοὺς λόγους οἱ δικαζό-
μενοι ποιοῦντο. G.

dere nos iustitia profecti: aut de Anyto ac Melito quid di-
cemus, meis accusatoribus, aut de his, qui tum erant iudi-
ces, si hic ne aqua quidem attributa [*& clepsydra*] moriatur?

Plat. Optime mones, Socrates. Itaque abeamus ad Phi-
losophiam. Illa iudicet, & nos sententia illius stabimus.

Luc. Euge, viri sapientissimi, meliora ista & magis legi-
tima. Verum lapides fervate, uti dixi: opus enim paulo
post illis erit apud tribunal. Ubi vero Philosophiam inve-
niat aliquis? nec enim, ubi habiter, novi, quamquam lon-
go tempore oberravi domo eius quaerenda, ut illius con-
suetudine uterer. Deinde cum incidirem in quosdam pal-
liolis amictos, & prolixas barbas submittentes, qui ab illa

παρ' αὐτῆς ἐκεῖνης ἤκειν Φάσκουσιν, οἰόμενος εἶδέναι αὐ-
 τοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ πολὺ μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ
 οὐδ' ὅλως ἀπεκρίνοντό μοι, ὥς μὴ ἐλέγχοιντο οὐκ εἰδό-
 τες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ' ἄλλης ἀπεδείκνυν. οὐδέ ποτε
 12 γοῦν καὶ τήμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰκίαν. Πολλά-
 κισ δὲ αὐτὸς εἰκάσας, ἢ ξεναγήσαντός τινος, ἤκον ἂν ἐπὶ
 τινας θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὐρήκεναι
 τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων
 ἀπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ
 Φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν συμπα-
 ρυσθεῖς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἂν· εἶτα εἰρων γυναιὸν τι
 οὐχ ἀπλοῖκον, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀφελές καὶ
 ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι
 αὐτίκα οὐδὲ τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον
 ἔωσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως πε-
 ριστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς καὶ πρὸς

15 Ἀναβολὴν) Περιβολὴν. G.

se venire dicerent, putans hos scire, interrogabam. At illi,
 qui multo quam ego magis ignorarunt, aut plane non re-
 spondere mihi, ne ignorantiae suae convincerentur, aut
 aliam pro alia ianuam mihi demonstrare. Itaque ad hodie-
 rum diem nondum invenire domum potui. Saepe vero vel
 mea coniectura, vel aliquo deducente ad ianuas quasdam
 delatus sum, firma cum spe tandem aliquando me invenisse;
 idque colligebam ex multitudine intrantium & exeuntium,
 qui severi omnes viderentur, habitu composito, & vultu
 acriorem cogitationem prae se ferente. Cum his igitur clan-
 culum me inferciens & ipse intrabam. Deinde vidi mulier-
 culam minime candidam, quantumvis ad simplicitatem quan-
 dam cultus expertem se concinnaret. Sed mox mihi appa-
 ruit scilicet, eam neque comas, quas negligenter solutas
 videri volebat, inornatas reliquisse, neque vestis amictum
 sine affectatione composuisse. Manifesto autem iis se rebus

εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπε-
φαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ Φύκος, καὶ τὰ ῥήματα
πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν ἐς τὸ
κάλλος, ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ
τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαβισαμένη πλησίον, τοὺς
πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ
καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἐώρων περι-
δέραια χρυσᾶ, τῶν ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν
ἐπὶ πόδας αὐτῆς εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς
κακοδαίμονας ἐκείνους ἐλκομένους πρὸς αὐτῆς, οὐ τῆς
ρίνος, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα, εἰδῶ-
λῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας.

ΠΛΑΤ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας· οὐ γὰρ πρόδηλος οὐ- 13
δὲ πᾶσι γνώριμος ἡ Θύρα· πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βα-
δίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν· ἐνταῦθα γὰρ ἐν Κεραμεικῷ ὑπο-

1 Ἀθεραπεύτω) Πατελῶς κατα-
πιφρηνήμενα. V.

8 Ἐγχέλεων) Κληῖν. G.

11 Ἰξίονα) Nota historia, quem
admodum Ixion cum Iunonis si-

mulacro seu nebula concubuerit,
unde orti Centauri, dicti sic παρὰ
τὸ τὴν αὐραν χεντεῖν. G.

15 Ἐν Κεραμεικῷ) Ἀπὸ τοῦ κε-
ραμῆος κεραμείας γενιχῆς, γίνεται

exornaverat, & ad decentiam, affimilato illo cultus negle-
ctu, usa fuerat. Sublucebat vero etiam aliquantum ceruf-
sae & fuci; verbaque omnino meretricia; laudarique se ab
amatoribus pulchritudinis nomine gaudebat, & si quis quid
daret, accipiebat cupide, & cum ditioribus prope affideret,
pauperes amatorum fuorum ne respiciebat quidem. Saepe
vero etiam si imprudens nudaretur, videbam monilia illius
aurea anguillis crassiora. Haec videns mea per vestigia mox
recessi, miseratus nempe infelices illos, qui se ab illa non
nasō quidem, sed barba duci paterentur, & Ixionis exem-
plo, inanem speciem amplecterentur pro Iunone.

Plat. Illud quidem recte: neque enim in propatulo ia-
nua, neque nota omnibus. Ceterum ne opus quidem est
domum ad illam ire. Hic enim illam in Ceramico opperie-

Lucian. Vol. III.

I

μενούμεν αὐτήν· ἡ δὲ ἥδη που ἀφίξεται, ἐπανιδύσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσῃς καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο γὰρ ὁσήμεραι ἔθες ποιεῖν αὐτῇ· μᾶλλον δὲ ἥδη πρόσεισιν. ὁρᾷς τὴν κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος, τὴν προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ συννοία ἡρέμα βαδίζουσαν;

ΛΟΥΚ. Πολλὰς ὁμοίας ὁρῶ τόγε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν. καίτοι μία πάντως ἦγε ἀληθὴς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς.

ΠΛΑΤ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐστὶ, φθεγγαμένη μόνον.

- 14 ΦΙΛ. Παπαί τί Πλάτων, καὶ Χρύσιππος ἄνω, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοιποὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαιά μου τῶν μαθημάτων; τί αὖθις ἐς τὸν βίον; ἄρά τις ὑμᾶς ἐλύπει τῶν πᾶσι; ὀργιζομένοις γοῦν οἴκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόντες ἄγετε; ἢ

κεραμεῖκός καὶ συναίρεσις κεραμεύς. V.

2 Ἐν τῇ Ποικίλῃ) Ἡ Ποικίλη ποτὶς ἦν παρ' Ἀθηναίους· ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. V.

4 Προσηνῆ) Πρᾶον. V.

9 ΠΛΑΤ.) Plato loquitur, qui ab inferis cum ceteris Philosophis adiit Lucianum, qui ulciscerentur maledicum. G.

mur, mox huc venturam in reditu ab Academia, ut in Poecile inambulet, quod facere solet quotidie. Quin iam accedit. Viden' illam decenti habitu, aspectu propitio, quae cogitabunda placide incedit?

Luc. Multas video similes habitu, incessu, atque amictu: & tamen inter has quoque una tantum est vera quidem Philosophia.

Plat. Recte. sed cum loqui incipiet, fatis se ipsa indicabit.

Phil. Vah, quid Plato & Chrysippus apud superos, & Aristoteles, & reliqui omnes, ipsa disciplinae meae capita? Quid vos rursus in vitam? num quid adversi vobis apud inferos accidit? Irati enim videmini. Et quis est, quem captum

πῶς λαποδύτης τις, ἢ ἀνδροφόνος, ἢ ιεροσύλος ἐστὶ;

ΠΛΑΤ. Νῆ Δία, ὦ Φιλοσοφία, πάντων γε ιεροσύνων ἀσεβέστατος· ὃς τὴν ιερωτάτην σέ, κακῶς ἀγορεύειν ἐπεχειρήσει, καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὅποσοι τι παρὰ σοῦ ραβόντες, τοῖς μεθ' ἡμᾶς καταλελοίπαμεν.

ΦΙΛ. Εἴτα ἡγανακτήσατε λοιδορησαμένου τινός, καὶ ταῦτα εἰδότες ἡμεῖς, οἷα πρὸς τῆς κωμωδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις, ὅμως Οἴλην τε αὐτὴν ἡγῆμαι, καὶ οὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ἡτiasάμην προσελθούσα· ἐφίημι δὲ παίξειν τὰ εἰκότα, καὶ τὰ ξυνήη τῇ ἐρτῇ; εἶδα γὰρ ὥς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τὸνναντίον ὅπερ ἂν ἦ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ θανερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ οἶδα ὅπως ὀργίλοι καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε;

9 Ἐφίημι) Διονυσίους γὰρ μόνους ἔτους ἐπιτελεῖτο, ἕαρος καὶ φθινο-
ἐφέιτο τὸ θεῖαιον τοῖς ποιηταῖς ἐπὶ πάρου· ἕαρος τὰ μικρὰ Διονύσια·
τῶν κωμωδεῖν. Ταῦτα δὲ δις τοῦ φθινοπαρου δὲ, τὰ μεγάλα. V.

hic ducitis? furne vestium est, an homicida, an sacrilegus?

Plat. Et quidem, Philosophia, sacrilegorum omnium sceleratissimus, qui sanctissimam te maledictis laedere ausus sit, & nos omnes, quotquot aliquid eorum, quae apud te diceramus, posteris reliquimus.

Phil. Et vos indignati estis maledicente nobis quodam, idque cum me sciatis, qualia a Comoedia audiens Dionysii, tamen amicam illam putem, nec in ius vocarim unquam, neque accedens cum illa exposulaverim, sed patriar illam ludere, quae convenire videntur & solemnia sunt illis feriis? quippe cum noverim, nihil a dicto fieri deterius, sed contra ea, quod pulchrum sit, ut aurum ipsa percussione deterfum clarius exsplendescere, & fieri manifestius. Vos vero nescio quomodo iracundi facti estis & irritabiles. Quid vero collum obtorquetis homini?

ΠΛΑΤ. Μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἤκο-
μεν ἐπ' αὐτὸν, ὥς ὑπόσχη τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. Φῆ-
μαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιῶν ἐς τὰ πλή-
δη καθ' ἡμῶν.

15 ΦΙΛ. Εἴτα πρὸ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτε-
νεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστὶν εἰπεῖν τι θέλων.

ΠΛΑΤ. Οὐκ' ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα
καὶ σοὶ ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσῃ τέλος τῆς δίκης.

ΦΙΛ. Τί Φῆς σύ;

ΛΟΥΚ. Τοῦτο αὐτὸ, ᾧ δέσποινα Φιλοσοφία, ἥπερ
καὶ μόνῃ τάληθες ἐξευρεῖν δύναιο. μόλις γοῦν εὐρόμην
πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην.

ΠΛΑΤ. Νῦν, ᾧ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς,
πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον Φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσ-
ούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δὲ ὀβολῶν ἑκα-
στον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων.

1 Μίαν ἡμέρ.) Ἐνεῦθεν τοῦ λόγου τούτου ἐπιγραφὴ τὸ Ἀναβιούγτες. G.

Plat. Commeatu unius huius diei sumto, contra illum
venimus, ut dignam factis suis poenam sustineat. Fama enim
ad nos perlatum est, qualia in concionem progressus de
nobis dixerit.

Phil. Deinde vos illum ante iudicium, indicta causa in-
terficietis? Apparet enim, dicere illum velle aliquid.

Plat. Non; ad te enim reiecimus omnia: tua sententia
litem finiet.

Phil. Tu quid ais?

Luc. Idem hoc, Philosophia domina, quae sola nempe
invenire verum possis. Itaque vix multis precibus hoc im-
petravi, tibi ut cognitio causae fervaretur.

Plat. Nunc, facerrime, dominam vocas, paulo ante ve-
ro contemtissimam rerum pronuntiabas Philosophiam, in
tanto theatro praeconio vendens, & duobus quidem obo-
lis, genus unumquodque illius disputationum.

ΦΙΛ. Ὅρατε μὴ οὐ Φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γοήτας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μαρὰ πράττοντας, ἡγόρευε κακῶς.

ΔΟΥΚ. Εἶση αὐτίκα, ἣν ἐθέλης ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' Ἀρειον πάγον· μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὥς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει.

ΦΙΛ. Ὑμεῖς δὲ, ὦ Φίλοι, ἐν τῇ Ποικίλῃ τέως περι- 16 πατήσατε· ἥξω γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δίκην.

ΔΟΥΚ. Τίνες δὲ εἰσιν, ὦ Φιλοσοφία; πάνυ γὰρ κόσμιοι καὶ αὐταὶ δοκοῦσιν.

ΦΙΛ. Ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης αὕτη, Σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ Δικαιοσύνη παρ' αὐτὴν, ἡ προηγουμένη δὲ, Παιδεία· ἡ ἀμυδρά δὲ αὕτη, καὶ ἀσαφὴς τὸ χροῖμα, ἡ Ἀλήθειά ἐστιν.

ΔΟΥΚ. Οὐχ ὁρῶ ἢν τινὰ καὶ λέγεις.

Phil. Videte, ne iste non Philosophiam, sed impostores quosdam, nostri sub nominis obtentu turpia multa patrantur, traduxerit.

Luc. Hoc statim scies, si causam dicturo operam dare volueris. Solum abeamus in Areopagum: potius vero in ipsam arcem, ut ex illa quasi specula simul in conspectu sint res urbanae omnes.

Phil. Vos vero, amicae, in Poecile interim inambulate: veniam enim vobis, hac lite iudicata.

Luc. Quae vero sunt, o Philosophia? videntur enim & ipsae decentissimae.

Phil. Virtus est illa virago, Temperantia illa, & prope illam Iustitia, praecedens vero Eruditio: sed obscura illa & tenui colore, Veritas est.

Luc. Non video, quam dicas.

ΦΙΛ. Τὴν ἀκαλλάπιστον ἐκείνην οὐχ ὀρᾷς, τὴν γυμνὴν, τὴν ὑποφεύγουσαν αἰεὶ, καὶ διαλισθαίνουσαν;

ΛΟΥΚ. Ὅρῳ ἵν' μόλις. ἀλλὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς πληρὲς γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέδριον; τὴν Ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυνήγορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δίκην βούλομαι.

ΦΙΛ. Νῆ Δία, ἀκολουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ μίαν δικάσαι δίκην καὶ ταῦτα, περὶ τῶν ἡμετέρων ἐσομένην.

17 ΑΛΗΘ. Ἀπιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι ἀκούειν, ἢ πάλαι οἶδα ὅποιά ἐστιν.

ΦΙΛ. Ἀλλ' ἡμῖν, ὦ Ἀλήθεια, ἐνδέοντι ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμηνύοις ἕκαστα.

ΑΛΗΘ. Οὐκοῦν ἐπάγωμαι καὶ τὰ Θέραπαινιδίῳ τούτῳ, εὐνοϊκωτάτῳ μοι ὄντι.

ΦΙΛ. Καὶ μάλα ὁπόσας ἂν ἐβέλης.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθον, ὦ Ἐλευβέρια καὶ Παῖρρησία, μετ'

Phil. Nonne vides fuci illam expertem, nudam, subducentem se semper & elabentem?

Luc. Nunc tandem vix video. Sed quidni has etiam adducis, ut plenus perfectusque nobis confessus fiat? Veritatem vero etiam advocatam mihi adducere in ius volo.

Phil. Nempe sequimini etiam vos: nec enim molestum erit, unam iudicare causam, eamque de rebus nostris futuram.

Ver. Ite vos: ego enim non opus habeo audire, quae olim sciam, uti se res habeat.

Luc. Verum nostra interest, Veritas, te adesse in iudicio, ut indices omnia.

Ver. Itaque adducam etiam duas ancillulas meas, amicissimas mihi.

Phil. Duc sane, quotquot volueris.

Ver. Sequimini, Libertas, & tu Loquendi Fiducia, ut

ἡμῶν, ὡς τὸν δέλαιον τοῦτον ἀνθρωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον
 ὄντα, καὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμίᾳ προφάσει δικαίᾳ,
 σῶσαι δυνηθῶμεν· σὺ δ', Ἐλεγχε, αὐτοῦ περίμενον.

ΛΟΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ οὗτος,
 καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς τυχούσι θηρίοις προσπο-
 λεμῆσαι δεῆσαι μαι, ἀλλ' ἀλαζόνιν ἀνθρώποις, καὶ
 δυσελέγκτοις, αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὕρισκομένοις, ὥστε
 ἀναγκαῖος ὁ Ἐλεγχος.

ΦΙΛ. Ἀναγκαϊότατος μὲν οὖν ἄμεινον δὲ εἰ καὶ τὴν
 Ἀποδείξιν παραλάβοις.

ΑΛΗΘ. Ἐπεσθε πάντες, ἐπεὶ περ ἀναγκαῖοι δο-
 κεῖτε πρὸς τὴν δίκην.

ΑΡΙΣΤ. Ὅρας, προσεταιρίζεται καὶ ἡμῶν, ὦ Φι- 18
 λосоφία, τὴν Ἀλήθειαν.

ΦΙΛ. Εἴτα δεδίατε, ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ
 Ἀριστοτέλες, μή τι φεύσῃται ὑπὲρ αὐτοῦ Ἀλήθεια οὔσα;

formidolosum hunc homuncionem, amatorem nostrum, in
 periculo iusta nulla causa versantem, servare possumus. Tu
 vero, Elenche, [*Convictio*] hic mane.

Luc. Minime vero, Domina: quin hic etiam, si quis alius,
 veniat. Neque enim cum vulgaribus bestiis depugnandum
 mihi erit, sed cum insolentibus hominibus, & convictioni
 repugnantibus, & effugia semper invenientibus. Itaque ne-
 cessarius est Elenchus.

Phil. Maxime ille quidem. Rectius vero feceris, si De-
 monstrationem etiam assumas.

Ver. Sequimini omnes, quandoquidem necessarii ad iu-
 dicium videmini.

Arist. Vides, ad suas partes allicit, o Philosophia, con-
 tra nos Veritatem.

Phil. Et vos metuitis, Plato, Chrysippe, Aristoteles, ne
 quid mentiarur pro ipso, cum sit veritas?

ΠΛΑΤ. Οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανουργός ἐστι, καὶ
κολακικός· ὥστε παραπέσει αὐτήν.

ΑΛΗΘ. Θαρρῆϊτε· οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, Δι-
19 καιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν. Ἄλλ' εἰ-
πέ μοι σὺ, τί σοι τούνομα;

ΛΟΥΚ. Ἐμοὶ Παρρησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγ-
ξικλέους.

ΦΙΛ. Πατρίς δέ;

ΛΟΥΚ. Σύρος, ᾧ Φιλοσοφία, τῶν Ἐπευθρατιδίων.
ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδι-
κων μου, οὐχ ἥττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος· ὁ τρόπος
δὲ, καὶ ἡ παιδεία οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίου, ἢ Βα-
βυλωνίου, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρὸς γε σέ, οὐδὲν ἂν

12 Οὐ κατὰ Σολέας) Σολεὺς μὲν
γὰρ Ἀρατὸς ὦν, Ἑλληνικῇ παι-
δείᾳ τοσούτον δύνεγκε· ὥστε τὰ
φαινόμενα Ἑλλάδι φασὶν γράφας,
ἔδωκεν αὐτῇ καὶ Ζήνων δι, ὁ τῆς
στοίας κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς
ἐκ Κιτιοῦ τῆς Κύπρου ὄντων, καὶ
δι καὶ Κράτων καὶ Χρυσίππος ἀμ-
φω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλο-

σοφίαν, καὶ μάλιστα Χρυσίππος.
ἀμίλει δι καὶ Ἀριστοτέλης Στα-
γειρίτης, καὶ Δημόκριτος καὶ Προ-
ταγόρας, Ἀβδηρίται. ἀλλ' οὐδέποτε
ἐξινίας διάκονται, ὅτι μὴ ἐκ μίτης
Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὐρίσκον-
ται. Θαυμάζονται δι μᾶλλον ὥς
σχεῖν ἔχοντες Ἕλληνας παρρυδοκίμηκότες
τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. V.

Plat. Non istuc quidem. Sed terribili quadam astutia est,
& adulandi facultate. Itaque persuasione a via illam abducat.

Ver. Bono animo estote. nihil profecto iniustum fiet, hac
una praesente Iustitia. Eamus igitur. Sed age, dic, quod
tibi nomen est?

Luc. Parrhesiades, Alethionis, Elenxiclis. [*Confidentius*;
Veri F. Convincentiū N.]

Phil. Sed patria?

Luc. Syrus sum, o Philosophia, eorum qui Euphratem co-
lunt. Sed quid hoc ad rem? Nam horum etiam adversariorum
meorum novi, non minus, quam ego sum, genere barbaros:
mores vero & eruditio, non qualis Solensium, aut Cyprio-
rum, aut Babyloniorum, aut Stagiritarum. Quamquam

γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν Φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δίκαια φαίνεται οὕσα.

ΦΙΛ. Εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. Ἡ τέχνη 20 δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε.

ΛΟΥΚ. Μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογύης, καὶ μισο-ψευδῆς, καὶ μισότυφος, καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων· πᾶν δὲ πολλοὶ εἰσιν, ὡς οἶσθαι.

ΦΙΛ. Ἡράκλεις, πολυμισῇ τινα μέτετι τὴν τέχνην.

ΛΟΥΚ. Εὖ λέγεις· ὅρῳ γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πᾶν ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ Φιλῶ τὴν ἀρχὴν ἔχουσιν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φιλόκαλος, καὶ φιλαπλοϊκός, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ. πλὴν ἀλλ' ὀλίγοι πᾶν ταύτης ἄξιοι τῆς τέχνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντία ταπτόμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι, πεντακισμύριοι. κινδυνεύω τοιγαρὺν τὴν μὲν,

apud te quidem nihil quidquam deteriore causa quis fuerit, neque si voce sit barbarus; modo sententia iusta esse appareat.

Phil. Recte narras. Temere enim illud quaerebam. Ars vero quae tibi est? nam istud quidem scire refert.

Luc. Osor superbiae sum, & praestigiarum, & mendaciorum, & tumoris inanis: odi igitur omne hoc genus impurorum hominum. Admodum vero multi sunt, quod nosti.

Phil. Odii, Hercule, multi artem facis.

Luc. Bene dicis. vides enim, apud quam multos in odio sum, & in quae pericula propter eam venerim. Verum tamen etiam oppositam illi artem accurate novi: illam puto, quae amore constat. Sum enim veri amicus, & honesti ac pulchri, tum simplicitatis, & quaecunque natura amabilia sunt. Verum pauci admodum digni, in quibus hac arte utar. Contra alteri illi, oppositae arti subiecti, & odio aptiores, quinquagies mille: quare periculum est, ne alteram qui-

ὕπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν ἤδη· τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκένας.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε ὥστε μὴ διαίρει τὴν τέχνην· μία γὰρ ἔστων, δὴ εἶναι δοκοῦσαι.

ΛΟΥΚ. Ἀμεινεν σὺ αἰσθα ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. τὸ μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ τοὺς χρηστοὺς, καὶ Φιλεῖν.

21 ΦΙΛ. Ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν· ἐνταῦθά που ἐν τῷ προνάῳ τῆς Πολιάδος δικάζωμεν. ἡ Ἱέρεια, διάβες ἡμῶν τὰ βάθρα, ἡμεῖς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν τὴν Θεόν.

ΛΟΥΚ. ὦ Πολιάς, ἐλθέ μοι κατὰ τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀναμνησθεῖσα ὅπῃ ἐπιπορεύονται ὅσημέραι ἀκούεις αὐτῶν· καὶ ἃ πράττουσι δὲ μόνῃ ὁρᾷς, ἅτε

2 Οὐκ ἐχρῆν... καὶ τάδε φασί, καὶ τάδε) Διὰ τὸ ἐναντίον εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. V.

Τῶν ἐναντίων ἔτι τῶν ἀντικειμένων τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην φασί. ὁ γὰρ τὸ δεξιὸν ὡς δεξιὴν ἐπιστάμενος... πρότερον ἐπίσταται τὸ ἀριστερόν. καὶ ἀπὸ... νοσηρὸν εἶδος... ὑγιεινόν. ὡσαύτως καὶ ἐπὶ γενέσεως

καὶ φθορᾷς, μειώσεις καὶ αὐξήσεως, καὶ τῶν παραπλησίων, ἃ ὑπὲρ τὰ ἀντικείμενα τελεῖ. τοῦτο οὖν φησι πρὸς τὴν Παρθενιάδην νῦν. διατεινόμενος ἀπομαθεῖν τὰ πάντα τοῦ μισοῦ καὶ τῶν κατ' αὐτὰ τέχνην. ὡς οὐχ ὅτι τοῦτο... τῶν ἀντικειμένων ἢ αὐτὴ γινᾷσις. G.

dem, cuius exercendae ita rara offeratur occasio, dediscam; alteram autem nimis etiam calleam.

Phil. At non oportebat: eiusdem enim & hoc est, aiunt, & illud. Noli itaque artes dirimere, quae duae cum videantur esse, una sunt.

Luc. Melius tu ea nosti, Philosophia. Mea igitur haec ratio est, odisse malos, bonos autem amare atque laudare.

Phil. Iam age, adsumus enim nunc, ubi oportebat: hic alicubi in templo urbicae Palladis iudicemus. Disponi nobis, Antistes, iube subsellia: nos interea Deam adorabimus.

Luc. Custos urbis, praesidio mihi veni contra insolentes homines, recordata, quot illorum periuria quotidie audias.

οἱ ἐπίσκοπος οὐσα. νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐτούς. ἐμὲ δὲ ἦν που κρατούμενον ἦδη, καὶ πλείους ὥσιν αἱ μέλαι-
και, σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶζε.

ΦΙΛ. Εἶεν. ἡμεῖς μὲν ὑμῖν καὶ ὅτῃ καθήμεθα ἔτοιμοι 22
ἀκούειν τῶν λόγων ὑμεῖς δὲ, προσερόμενοί τινα ἐξ ἀπάν-
των, ὅστις ἄριστα κατηγορῆσαι ἀν δοκῇ, ζυνείρετε τὴν
κατηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ γὰρ οἶόν τε πάντας ἅμα
λέγειν. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀπολογήσῃ τὸ μετὰ τοῦτο.

ANAB. Τίς οὖν ὁ ἐπιτηδείατος ἐξ ἡμῶν ἀν γένοιτο
πρὸς τὴν δίκην;

ΧΡΥΣ. Σοῦ, ὦ Πλάτων, ἥτε μεγαλόνοια θαυμα-
στῇ, καὶ καλλιφωνία δεινῶς Ἀττικῇ, καὶ τὸ κεχα-
ρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστόν ἥτε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκρι-
βες, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάν-
τα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσσεστιν. ὥστε τὴν προσηγορίαν
δέχου, καὶ ὑπὲρ ἀπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνή-

1 Ἐπίσκοπος) Γραι. ἐπὶ σκιπῆς
εἰκάζουσα. νῦν καιρὸς. G.

15 Προηγούμενον) Τὸ πρότερον εἰ-
πεῖν ἢ ἀγορεύουσαι. G.

Quae faciunt, sola vides, quae inspectionem habeas: nunc
tempus est illos ulcisci. Me vero si qua succumbere videas,
& plures sint nigri calculi, tuo tu adiecto me serva.

Phil. Age, iam sedemus vobis, paratae vestras audire ra-
tiones. Vos autem electo uno ex omnibus, qui optime ac-
cusaturus videatur, actionem componite, & reum convin-
cite; neque enim fieri potest, ut simul omnes dicatis: tu
vero post haec causam dices, Parrhesiade.

Rev. Quis igitur nostrum huic iudicio aptissimus fuerit?

Chryf. Tua, Plato, cogitandi admirabilis sublimitas, & mere
Attica vocis suavitas, & gratia illa, quae tantum in persua-
dendo valet; tum prudentia, & exquisitum illud artificium, &
illae, ubi demonstrandum erat, verborum illecebrae: omnia
haec copiose tibi adfunt. Itaque orandi suscipe provinciam,
& pro omnibus ea, quibus opus est, profer. Nunc recorda-

σθῆτι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τί σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται· δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα καὶ συνεχῇ ἐρώτα· καὶ σοὶ δοκῇ κάκεῖνό που παράβυσσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχη τὴν δίκην.

23 ΠΛΑΤ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ τίνα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τούτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σέ, ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλὰ τίνος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς· ῥήτωρ δὲ ὁ Παρρησιάδης ἐστίν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι· καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαί, δὴ ὀβολῶν πρῶν ἀποκεκηρυγμένος.

re omnium illorum, & in eundem locum confer, si quid tibi ad Gorgiam, aut Polum, aut Prodicum, aut Hippiam dictum est: hic enim illis magis formidandus est. Itaque adsperge etiam aliquid de ironia, & lepidas illas perpetuasque interrogationes profer: & si videbitur, illud etiam alicubi inferci, ut magnus ipse ille Iuppiter volucrem currum agens, indignanturus sit, nisi supplicio iste afficiatur.

Plat. Nequaquam. Sed vehementiorum aliquem deligamus, Diogenem hunc, vel Antisthenem, vel Cratetem, vel te adeo, Chrysippe. Neque enim sane pulchritudinem, aut in scribendo vim quandam praefens tempus desiderat; sed apparatus convincendi & iudicialis. Orator autem est Parrhesiades.

Diog. Ego vero accusabo illum: nec enim puto longa oratione opus futurum. Et alioquin ego supra omnes contumeliose tractatus sum, quem duobus ille obolis nuper sub pracone vendiderit.

ΠΛΑΤ. Ὁ Διογένης, ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἀπάντων. μέμνησο δὲ, ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλήλους διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις, σὺ δὲ τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταξε, μηδ' ὅστις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος, νῦν λέγε' ὅλως δὲ, ὑπὲρ Φιλοσοφίας αὐτῆς ἀγανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κακῶς ἀκουούσης ἐν τοῖς Παρήρσιάδου λόγοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφείς, ἐν αἷς διαλλάττομεν, ὁ κοινὸν ἅπαντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει. ὅρα, σὲ μόνον προστησάμεθα, καὶ ἐν σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυνεύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦτα πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφηνε.

ΔΙΟΓ. Θάρρειτε, οὐδὲν ἐλλείψομεν, ὑπὲρ ἀπάντων 24
ἐρῶ. καὶ ἡ Φιλοσοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπικλασθεῖσα (φύσει γὰρ ἡμερος, καὶ πρᾶός ἐστιν) ἀφείναι

10 Ὑπερμάχει) Ἀντὶ τοῦ κα-
τασκύαζε, ἐπεὶ περ τὸ ὑπερμαχεῖν
ἀιτιατικῇ συντάσσεται. ὑπερασπί-
ζε σου. προϊσταμὲνί σου. προπολε-

μῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ
σου. V.

13 Ὑπὲρ ἀπάντων) Περὶ πάν-
των ἐρῶ, περὶ αὐτῶν. G.

Plat. Diogenes, o Philosophia, ager pro omnibus. Memento autem, vir generose, ne tuum modo in accusatione negotium agas, sed communem causam spectes. Si quid enim inter nos non convenit de nostris disputationibus, tu in praesentia quidem noli quaerere, aut ultra sit verior ratio definire; sed in universum modo pro philosophia ipsa indignationem ostende, contumeliis obruta, & male audiente in Parrhesiadae sermonibus; relictisque sectis, quibus diffidemus, quod commune habemus omnes, pro eo propugna. Vide, solum te praefecimus, in te nostra iam omnia periclitantur, ut aut honestissima videantur, aut talia credantur esse, qualia hic proposuit.

Diog. Bono estote animo, nulla in re deficiemus: dicam pro omnibus. Et, si forte Philosophia sermonibus istius fracta, ut est ingenio mansuetus & miti, dimittere illum cogitet;

διαβουλευήται αὐτὸν, ἀλλ' οὐ τὰ ἑμὰ ἐνδέσσει. δείξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυλοφοροῦμεν.

ΦΙΛ. Τούτο μὲν μηδαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μάλλον ἄριστον γὰρ, ἢ περ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλλε δ' οὖν. ἤδη γὰρ ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστήριον ἀποβλέπει.

ΛΟΥΚ. Οἱ λοιποὶ καθιζέσθωσαν, ὦ Φιλοσοφία, καὶ ψηφοφορεῖταις μεθ' ὑμῶν. Διογένης δὲ κατηγορεῖται μόνος.

ΦΙΛ. Οὐ δέδεις οὖν μή σου καταψηφίσωται;

ΛΟΥΚ. Οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν κρατῆσαι βούλομαι.

ΦΙΛ. Γενναῖά σου ταῦτα· καθίστατε δ' οὖν. σὺ δ', ὦ Διόγενης, λέγε.

25 ΔΙΟΓ. Οἷοι μὲν ἡμεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα περὶ τὸν βίον, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶσθα, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ τὸ κατ' ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθαγόραν

⁴ Ἠπερ τῷ ξύλῳ) Εἰς τὰς τῶν Διαπαίζει γὰρ αὐτοὺς ὡς τῇ σχή-
φιλοσόφων βακτηρίας ἐπισκώπτει· ματι μόνον φιλοσοφούντας. G.

at ego certe causae non deero: ostendam enim homini nos non frustra clavam gerere.

Phil. Istuc quidem minime; sed oratione potius, quod optimum, quam clava, res gerenda est: sed noli cunctari diutius. Iam enim infusa est in clepsydram aqua, & in te confisium intuetur.

Luc. Assideant vobiscum reliqui, o Philosophia, & ferant suffragia. Diogenes vero accusat solus.

Phil. Non metuis igitur, ne contra te ferant suffragia?

Luc. Minime. pluribus enim volo vincere.

Phil. Generose tu quidem. Assidete igitur: tu vero dic, Diogenes.

Diog. Qui viri nos in vita fuerimus, o Philosophia, accurate nosti, nec oratione opus est. De me enim ut taceam, ecquis vero hunc Pythagoram, & Platonem, & Aristotelem;

τούτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Χρυσίπ-
πον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον κα-
λὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρις-
κατάρατος οὗτος Παρρησιάδης ὕβρισκεν, ἥδη ἐρῶ. ῥήτωρ
γάρ τις ὥς φασιν ὦν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ
τάς ἐν ἐκείνοις εὐδοκίμῃσεις, ὅπόσον ἡ δεινότητος, ἡ ἀκμῆς
ἐπεπόρεστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευ-
ασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς γήγας,
καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήρη δὲ ἰναπείθων
καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μῆδεν ἑντῶν.
μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἥδη πεπεσίη-
κεν αὐτοὺς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν Φιλοσοφίαν, Φληνά-
Φους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιό-
τατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῶ διεξιών,
ὥστε ἑαυτὸν μὲν κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινέεισθαι πρὸς τῶν
θεατῶν, ἡμᾶς δὲ ὕβριζεσθαι. Φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν
ὁ πολὺς λεῶς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοι-

14 Ἐπὶ χλευασμῶ) Ἐπὶ χλευασίᾳ, ἐπὶ χλεύῃ. G.

& reliquos ignorat, quanta in vitam bona intulerint? quibus
vero nos, tales cum simus, execrabilis rer & amplius iste
Parrhesiades contumeliis affecerit, iam dicam. Cum enim
orator, aiunt, esset, relictis iudiciis, & secunda in illis fa-
ma, quantum vel vehementiae vel maturitatis in dicendo ipsi
suppeteret, omni, inquam, illo instrumento, ac dicendi co-
piis contra nos collectis, male loqui de nobis non definit,
cum praestigiatōres atque impostores appellet, ac persua-
deat multitudini, ut irrideat nos, & tanquam nihili simus,
contemnat. Quin & in odium iam & nos ipsos, & te Philoso-
phiam, adduxit, nugas ac deliria cum appellet res tuas, &
quae maxime seria nos docuisti, per risum & ludibrium enar-
ret, ut ipse quidem plausus ferat ac laudes a spectātoribus,
nobis vero insultetur. Tale enim ingenium est vulgi, gaudent

δορουμένοις, καὶ μάλισθ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δο-
 κοῦντα διασύρῃται· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον
 Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ
 χλευασία παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνήν, καὶ κωμωδοῦσιν
 ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμωδίας· καίτοι ἐκεῖνοι
 μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διο-
 νυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ὄραν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι
 ἐδόκει τῆς ἐορτῆς· καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, Φιλόγελῶς
 26 τις ὢν. Ὁ δέ, τοὺς ἀρίστους ζυγαλῶν, ἐκ πολλοῦ
 Φροντίσας, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλασφημίας
 τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγγράψας, μεγάλη τῇ Φωνῇ
 διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀριστοτέ-
 λην τούτον, Χρῦσιππον ἐκεῖνον, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαν-
 τας, οὔτε ἐορτῆς ἐφεισῆς, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς ἡμῶν πα-
 θῶν. εἶχε γὰρ ἂν τινα συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα,
 εἰ ἀμυνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἀρχῶν αὐτὸς ἔδρασε. καὶ τὸ
 7 Ἐφειμένον αὐτὸ ὄραν) Ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ ἴδραν. V.

irrisoribus & maledicis, praefertim cum ea traducuntur, quae videntur augustissima: ut nimirum & olim quoque Aristophane gaudebant, & Eupolide, Socratem hunc nostrum risus causa in scenam producentibus, & absurdas quasdam de illo agentibus fabulas. quamquam illi quidem unum contra virum audebant talia, idque Dionysiis, ubi permissum erat hoc facere, cum pars quaedam ea solemnitatis videretur. Ac Deus ille forte gaudet ludis talibus, qui risus amans sit. At iste, convocatis optimatibus, diu multumque commentatus & paratus, conscripto in maledictis quibusdam libro crasso, magna voce male differt Platonem, Pythagoram, Aristotelem hunc, Chrysippum illum, me, & in universum omnes, nec solemnitate permittente, neque ulla privatim a nobis laesus iniuria. Haberet enim fane ea res veniam, si defendens iniurias, non ultro laedens hoc faceret. Omnium ve-

πάντων δεινότατον, ὅτι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν ὄνομα, ὧ φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ ὑπελθὼν τὸν διάλογον ἡμέτερον οἰκέτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ ὑποκριτῇ χρήται καθ' ἡμῶν· ἔτι καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἐταῖρον ἡμῶν ἄνδρα ξυγκωμῶδεῖν αὐτῷ τὰ πολλά· ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐδὲ κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν, προσδούς τὸ κοινόν. Ἀνθ' ὧν ἀπάντων ἄξιόν ἐστιν αὐτὸν ὑπο- 27
σχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοι, τὰ σεμνότατα διασύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρήσιμον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦτον, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα, ὡς μὴδὲ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη φιλοσοφίας. ἐπεὶ τόγε τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέχεσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀνανδρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νομίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι φορητά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητήριον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, ἀπημπόλησεν, ὥς

4 Μένιππον) Ὁ Μένιππος οὗτος κυνικός ἢ φιλόσοφος κατὰ τὸν Σίβα-
στον φύσει καχημένος γενναῖα καὶ
ἡλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῃ, καλῶς

τε τὸν κύνα καὶ ἰμφιλοσόφους μι-
τῶν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκι-
μον ἀποφέρεισθαι. V.

ro indignum maxime illud est, quod haec cum agat, tuum tamen, Philosophia, nomen subit; & conciliato fibi dialogo, familiari nostro, certaminis adiutore aetoreque contra nos utitur; qui insuper Menippo persuaserit, nostro sodali, ut comoedias frequenter secum agat, qui solus non adest, neque accusat nobiscum, communis causae proditor. Pro quibus rebus omnibus poenas illum subire aequum est. Nisi forte habet, quod contradicat, homo res gravissimas tot sub testibus traducens: utile igitur etiam hifce tale supplicium, si puniri istum videant, ne quis alius in posterum philosophiam contemnat: quandoquidem si nunc quiescamus, & feramus iniurias, ea non iam moderatio, sed ignavia & infcitia videatur merito. Ultima enim illa cui tolerabilia? cum mancipiorum instar in forum nos productos, praecone con-

Φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ πολλῶν, ἐπίους δὲ, μᾶς Ἀττικῆς· ἐμὲ δ', ὁ πονηρότατος οὗτος, δὴ ὀβολῶν οἱ παρόντες δ' ἐγέλαν. ἀνθ' ὧν γε αὐτοὶ τε ἀνεληλύθαμεν ἀγανακτῆσαντες, καὶ σὲ ἀξιῶμεν τιμωρήσῃν ἡμῖν, τὰ αἰσχίστα ὑβρισμένους.

- 28 ANAB. Εὐγε, ὦ Διόγενης, ὑπὲρ πάντων καλῶς, ὅποσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας.

ΦΙΛ. Παύσασθε ἐπαινοῦντες· ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ, ὦ Παρρησιάδῃ, λέγε ἥδη ἐν τῷ μέρει· σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ρεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν.

- 29 ΠΑΡΡ. Οὐ πάντα μου, ὦ Φιλοσοφία, κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὥς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμε-

9 Ἐν τῷ μέρει) Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὺν μέρος· ρεῖ γὰρ ἡδὴ τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως· ἰστίον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν· βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες,

διὰ τινὸς διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἑχνοῖαν, κελαινόντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφίσσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτιμον τὸν λόγον. V.

stiruto, alios, ut narrant, magno, quosdam vero mina Attica, me quidem pessimus duobus obolis, cum risu praefentium, vendidit. Quibus de causis & ipsi indignabundi in vitam rediimus, & te rogamus, ut vicem nostram ulciscaris, qui turpissimis contumeliis sumus affecti.

Rev. Euge, Diogenes, praeclare, quae opus erant, omnia pro omnibus dixisti.

Phil. Desinite laudare: infunde iam causam dicturo. Tu vero, Parrhesiade, nunc vicissim dicito: tua nunc aqua fluit; noli ergo cunctari.

Parrh. Non omnia contra me dixit, o Philosophia, Diogenes: sed pleraque, & difficiliora quidem, nescio qua re motus praetermisit. Ego vero tantum abest ut ea negem me dixisse, aut meditatus eorum defensionem huc venerim, ut

λετηκῶς ἀφίχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπε-
 σιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκῶς, νῦν προσ-
 θήσκειν μοι δοκῶ. οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὐς τινὰς ἀπεκή-
 ρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας καὶ γόητας ἀπο-
 καλῶν. καὶ μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ
 περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάβοι μὲν, ἢ τραχὺ φαίνοι-
 το ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκεί-
 νους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιάσθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦν-
 τας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὅποσα τοῖς ῥη-
 τορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην,
 καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοήν, καὶ ὠβισμούς,
 καὶ μυρία ἄλλα· ταῦτα μὲν, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυ-
 γον, ἐπὶ δὲ τὰ σὰ, ὦ Φιλοσοφία, καλὰ ὠρμήσας,
 ἡξίου ὅποσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καβάπερ ἐκ ζά-
 λης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὐδίον τινα λιμένα ἐσπλεύσας,
 ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. Καίπειδ' ἂν μόνον παρέ- 30
 κυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν, ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ

statuerim, si quid aut iste ipse reticuit, aut ego dicere non-
 dum occupavi, nunc iam adicere: ita enim intelligas, quos
 ego homines praeconio vendiderim, quibus male, superbos
 & impostores appellando, dixerim. Et ad hoc mihi unum
 attendite, si vera de omnibus dicam. Si quid vero maledi-
 cum aut asperum habere videatur oratio; non me, qui ar-
 guo, sed illos accusare aequius arbitror, qui talia faciunt.
 Equidem cum primum perspexissem, quae dura necessario
 inesse debeant caufidicis, deceptionem, mendacium, auda-
 ciam, clamorem, confutationes, & sexcenta alia; ab his,
 ut decebat, refugiens, animum ad ea, quae tu pulchra ha-
 bes, o Philosophia, appuli, optavique, si quid reliquum mi-
 hi vitae esset, tanquam ex procella & aestu in ferenum quen-
 dam portum investus, sub tua tutela transigere. Deinde
 cum vix inspexissem res vestras, te quidem, quod necesse

τούςδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας
 ὄντας καὶ τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπείγομένοις χεῖρα ὀρέγοντας,
 τὰ κάλλιστα καὶ ξυμφορώτατα παραινούντας, εἴ τις
 μὴ παραβαίνοι αὐτὰ, μηδὲ διολισθάνοι· ἀλλ' ἀτενὲς
 ἀποβλέπων ἐς τοὺς κανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
 τούτους ρυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνει τὸν ἑαυτοῦ βίον· ὅπερ, νῆ
 31 Δία, καὶ τῶν κατ' ἡμᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. Ὅρῶν
 δὲ πολλοὺς οὐκ ἔρωτι Φιλοσοφίας ἐχομένους, ἀλλὰ δό-
 ξης μόνον τῆς ἀπὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχειρα
 ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὅπῃσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥά-
 διον, εὖ μάλα εἰκότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ γένειον λέ-
 γω, καὶ τὸ βᾶδισμα, καὶ τὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ
 βίου, καὶ τῶν πραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ σχή-
 ματι, καὶ τὰναντία ὑμῖν ἐπιτηδεύοντας, καὶ διαφθείρον-
 τας τὸ ἀξίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἡγανάκτουν· καὶ τὸ
 πρᾶγμα ὅμοιον εἶδοκε μοι, καθάπερ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς
 τραγωδίας, μαλθακὸς αὐτὸς ὢν, καὶ γυναικίης, Ἀ-

erat, & hosce omnes admirabar, vitae beatae legislatores,
 & manum festinantibus ad eam porrigentes, honestissimis
 praeceptis proponendis utilissimisque, si quis ab iis non dis-
 cedat, neque vestigio fallente labatur, sed intentis in regulas
 a vobis propositas oculis, ad illas componat vitam suam ac
 dirigat, quod me hercules vestrorum etiam aemulorum pau-
 ci faciunt. Cum vero viderem multos non amore philoso-
 phiae captos, sed sola, quae ab illo negotio sperari potest,
 gloria ductos, promptis istis & publicis, quaeque imitari uni-
 cuique facile est, fatis bene referre viros bonos, barbam di-
 co, incessum, & amictum; vita vero & actionibus contra-
 dicere habitui, & contraria vestris studia habere, dignita-
 temque professionis corrumpere: indignabar equidem, vi-
 debaturque negotium illi simile, si quis actor Tragicus, mol-
 lis atque effeminatus, Achillem, aut Thesea, aut ipsum Her-

χιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρακλέα ὑποκρίνοιτο αὐ-
 τὸν, μῆτε βαδίζων, μῆτε φθεγγόμενος ἡρωϊκόν, ἀλλὰ
 θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ προσωπείῳ· ὃν οὐδ' ἂν ἡ
 Ἑλένη ποτὲ, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου
 αὐταῖς προσεοικότα. οὐχ ὅπως ὁ Ἡρακλῆς ὁ Καλλίνι-
 κος, ἀλλὰ μοι δοκεῖ, τάχιστ' ἂν ἐπιτρέψῃαι τῷ ῥοπάλῳ
 παίων τὸν τοιοῦτον, αὐτόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
 ἀτίμως κατατεθελυσμένος πρὸς αὐτοῦ. Ταιαῦτα καὶ 32
 αὐτὸς ὑμᾶς πᾶσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ ἤνεγκα
 τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμη-
 σαν ἡρώων προσωπεῖα περιφέσθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον
 μιμήσασθαι· ὃς λεοντὴν περιβαλλόμενος, ἡξίου λέων
 αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὀγκώμενος
 μάλα τραχὺ, καὶ καταπληκτικόν· ἄχρῃ δὴ τις αὐτὸν
 ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν καὶ ὄνον πολλάκις ἤλεγξε, καὶ
 ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστα μοι δεινόν, ᾧ
 Φιλοσοφία, κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι,

culem agens, nec incessu uratur neque voce heroica, sed
 sub tanta persona fractas delicias faciat: quem neque He-
 lena quondam, neque Polyxena ferret, ultra modum sibi si-
 milem; nedum ille decorus victoriis Hercules: qui videtur
 mihi mox cum ipsa persona actorem talem sua clava elisurus,
 a quo ignominiose adeo in feminam fractus esset. Huic simi-
 lem iniuriam ab illis cum fieri vobis cernerem, non tuli illam
 histrioniae turpitudinem, simios hosce Heroum personas in-
 duere ausos, & Cumanum illum asinum imitari, qui leo-
 ninam indutus postulabat ipse leo esse, cum apud ignaros
 eius rei Cumanos asperos terribilesque ruditus ederet, do-
 nec illum peregrinus, qui & leonem saepe & asinum vidis-
 set, redargueret, & fustibus dolatum abigeret. Praeter ce-
 tera vero indignum hoc mihi, Philosophia, videbatur, quod

εἴ τινα τούτων ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον ἢ ἄσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠγιάτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθύς, ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἰκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων (οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν) ἐκείνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν
 33 διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. Ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρᾶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δεόν, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἦν τινα καὶ τῶν μεμνημένων ἰδῶν ἐξαγορεύοντα ταῖν θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτῆ-

4 *Ἡ τοῦτοῦ τὸν ἐπώνυμον) Διο-
 γίτους τοῦ κυνικῶ. V.

10 *Ἐρήμην) Ἐρήμην δίκην ὅταν
 ἀπαντήσας ὁ διακόμενος ἐπὶ τὴν δι-

κην καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ
 ἐρήμην εἰλῶναι. V.

14 *Ἐξαγορεύοντα) Τὰ μυστήρια
 ἐξαγορεύοντα. V.

nemo non hominum, si quem horum prave aut indecore, aut libidinose quidquam facere videret, ipsam statim philosophiam accusaret, & Chrysippum, aut Platonem, aut Pythagoram, aut cuiuscunque se cognominem peccator ille ferret, disputationesque haberet. Itaque ab male illo vivente, male de vobis coniectabant, olim mortuis: neque enim ad vos viventes exigebatur: sed vos discefferatis e medio; illum vero aperte videbant omnes indigne & inhoneste se gerentem. Ita quasi deserto vos vadimonio cum illo damnati, & in simile cum illo crimen pertracti estis. Haec ego videns non tuli, sed redargui illos, & a vobis discevi. At vos, qui honorem mihi ea de causa debebatis habere, in ius me trahitis. Igitur si quem ego initiatorum observans, Dearum mysteria effutientem & extra sanctum illarum chorum impie saltantem, indignatus fuero, eumque redarguero; mene im-

σω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶ-
 ναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀλλοθέται μαστιγοῦν
 εἰώθασιν, ἣν τις ὑποκριτὴς, Ἀθηναῖον, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν
 Δία ὑποδεδυκάς, μὴ καλῶς ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ'
 ἀξίαν τῶν θεῶν, καὶ οὐδὲν που ὀργίζονται αὐτοῖς ἐκεῖ-
 νοι, ὅτι τὸν περικείμενον αὐτῶν τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ
 σχῆμα ἐνδεδυκότα, ἐπέτρεψαν παῖειν τοῖς μαστιγοφό-
 ροις, ἀλλὰ καὶ ἡδοῖντο ἂν, οἶμαι, μαστιγουμένων. οἰ-
 κέτην μὲν γὰρ, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑποκρίνασθαι,
 μικρὸν τὸ πταῖσμα τὸν Δία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ'
 ἀξίαν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀποτρόπαιον ὡς καὶ
 αἰσχρόν. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν 34
 ἐστίν, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν πάνυ ἀκριβοῦσιν οἱ πολ-
 λοὶ αὐτῶν, καθάπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώσκον-
 τες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες, ὡς τὰναντία ἐπιτηδεύουσιν,
 οὕτω βιοῦσι. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασίν, οἷον χρημά-

1 Ἀδικεῖντα) Ἀσεβοῦντα. Λου- τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια
 κιατὸς ἐν τῇ περὶ Ὁρχήσεως Φησίν, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί,
 ἐκείνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι V.

pium esse putabitis? iniuste illud quidem: cum etiam sacro-
 rum certaminum praefides flagris obiurgare soleant, si quis
 histrio Minervae aut Neptuni, aut Iovis personam qui susce-
 pit, non bene neque ex dignitate Deorum perferat: nec ideo
 illis irascantur Dii, quod personas suas gerentem, & habitu
 suo indutum, flagellis caedendum virgatoribus tradiderint;
 sed faveant, puto, vapulantibus. Nam servum aut nuntium
 parum dextre agere, parvus fuerit error: Iovem vero aut
 Herculem non pro dignitate demonstrare spectatoribus, ma-
 li ominis instar & turpe nimis fuerit. Rursus illud omnium
 est absurdissimum, quod dogmata quidem vestra studiose
 vulgus illorum exquirat; ceterum perinde vivunt, ac si ad
 hoc solum ea legerent, & meditarentur, ut contraria omnia
 sequantur. Quae enim dicunt omnia, exempli causa, divitias

των καταφρονεῖν, καὶ δόξης, καὶ μόνον τὸ καλὸν οἶσθαι ἀγαθόν, καὶ ἀόργητον εἶναι, καὶ τῶν λαμπρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰστοιμίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ, ὦ θεοί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν ὡς ἀληθῶς. οἱ δὲ καὶ αὐτὰ ταῦτα ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς πλουσίους τεθήπασιν, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλονεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠβιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωβούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρωπα δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ καὶ ἀπῶδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρα-

6 Τεθήπασιν) Ἐξεπλάγυσαν.

12 Παρωβούμενοι) Παραγκνιζόμενοι. V.

gloriamque contemnere, & sola, quae bona sunt, honesta putare, & irae expertem esse, & splendidos hosce despiciere, & tanquam cum aequalibus agere, pulchra, Dii boni! sunt & sapientia, & vere sane admiranda. Verum enimvero, isti mercede haec ipsa docent, & divites admirantur, & argento inhiant, & caniculis iracundiores sunt, & leporibus timidiores, magis adulatorum quam simii, libidinosiores afinis, felibusque rapaciores, & in contentionibus quam gallinacei galli pertinaciores. Itaque ludibrium debent, cum circa ista conflictantur, & circa divitum ianuas alii alios detrudunt, & celebriores coenas frequentant, & in illis ipsis sine more modoque laudant, & ultra decus se ingurgitant, seque attributa sibi parte non contentos produnt, & in vino insuavia quaedam atque absurda philosophantur, & merum non con-

τον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὅποσοι ξυμπίνουσι, γε-
 λῶσι δηλαδὴ καὶ καταπτύουσι Φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα
 καθάρματα ἐκτρέφει. Τὸ δὲ πάντων αἰσχιστον, ὅτι μη- 35
 δένος δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλού-
 σιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγώς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ
 προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ-
 τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων καὶ διάδη-
 μα, καὶ τᾶλλα ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαι-
 τοίη, τῶν ὑποδεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτοὺς τι
 δέη λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν
 λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλούτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυ-
 σίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρον; ὅταν δὲ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἐταῖρος ἐκ παί-
 λαιού, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελ-
 θὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινωδία
 τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ Φιλίας

tinent. Idiotae autem quotquot convivae sunt, rident scilicet, & despuunt philosophiam, talia quae purgamenta educat. Quod vero turpissimum omnium est, nulla se re indigere unusquisque eorum cum dicat, sed solum divitem esse sapientem clamet, paulo post rogandi causa accedit, & nisi acceperit, indignatur: non aliter quam si quis in regio habitu tiaram rectam gerens ac diadema, & reliqua quotquot sunt insignia regni, mendicet, rogans a tenuioribus. Cum igitur ipse sperat aliquid accipere, multa de bonorum inter sapientes communione disputatio, & quam res sit indifferens divitiae: quid enim, inquit, aurum est vel argentum? nihil sane calculis in litore distat. Si vero opis indigus sodalis vetus, & a longo tempore amicus accedens paulum quiddam roget, silentium, aestus, incitiae, & verborum illorum in contrariam sententiam retractatio. Multae autem illae de amici-

ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται, πάντα ταῦτα ἀποπτάμενα, πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη, μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς δια-
 36 τριβαῖς σκιαμαχοῦμενα. Μέχρι γὰρ τούτου, Φίλος ἕκαστος αὐτῶν, ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ἢ προ-
 κείμενον ἐν τῷ μέσῳ. ἦν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξεται μόνον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπονδά δὲ καὶ ἀκήρυκτα πάν-
 τα καὶ τὰ βιβλία ἐξαλλήλειπται, καὶ ἡ ἀρετὴ πέφευ-
 γεν, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πάσχουσιν. ἐπειδὴν τις ὁστοῦν ἐς μέσους αὐτοὺς ἐμβάλη, ἀναπηδήσαντες δάκνουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπάσαντα τὸ ὁστοῦν ὑλακτοῦ-
 σι. λέγεται δὲ καὶ βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρρίχιζειν διδάξαι, καὶ τὰ θηρία (μιμηλότατα δὲ ἐστὶ τῶν ἀνθρωπίνων) ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖ-
 σθαι, ἀλουργίδας ἀμπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα περι-
 κείμενα. καὶ μέχρι πολλοῦ εὐδοκιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι

7 Ἄσπονδά) Ἐχθρά. V.
 ibid. Ἀκήρυκτα) Ἀδιάλλακτα.
 V.

ἢ πυρρίχη, σύντομος. V.

15 Ἀλουργίδας) Πορφύρας χλα-
 μύδας. V. Sed C. ἀλουργίς, πορ-
 φυρᾷ χλαμῖς.

13 Πυρρίχιζειν) Εἶδος ὀρχήσεως

tia disputationes, & virtus, & honestum, nescio quo abie-
 re; omnia quidem avolarunt, volucra vere verba, quibus
 temere quotidie in scholis suis umbratiles pugnas ludunt. Eo
 enim usque unusquisque eorum amicus est, quoad argentum
 vel aurum in medio positum non fuerit. Si quis vero obo-
 lum unum ostenderit, ilicet rupta pax, ut nec iam foederi
 locus, nec praeconi sit securitas: libri deleti, fugit virtus.
 Canibus simile quiddam usu venit: si quis os in medios il-
 los proiecerit, exsiliunt, mordent invicem, eumque, qui os
 praeripuit, allatrant. Dicitur autem rex etiam aliquis Aegy-
 ptius simios quondam docuisse saltare Pyrrhicham, easque
 bestias (facillime autem humanas imitantur actiones) di-
 didicisse celeriter, & saltasse in vestibus purpureis, & perso-
 natas, diuque probatum spectaculum; donec spectator ali-

δὴ τις Θεατὴς ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον ἔχων, ἀφῆ-
 κεν ἐς τὸ μέσον· οἱ δὲ πύθηκοι, ἰδόντες, καὶ ἐκλαβόμενοι
 τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ' ὅπερ ἦσαν, πύθηκοι ἐγένοντο ἀντὶ
 πυρρίχιστῶν, καὶ ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ τὴν
 ἐσθῆτα κατερρήγνυνον, καὶ ἐμάχοντο περὶ τῆς ὀπώρας
 πρὸς ἀλλήλους· τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυρρίχης διελέλυ-
 το, καὶ κατεγελάτο ὑπὸ τοῦ Θεάτρου. Τοιαῦτα καὶ οὗ- 37
 ται ποιοῦσι. καὶ ἐγώ γε τοὺς τοιούτους κακῶς ἠγόρευον,
 καὶ οὐ ποτε παύσομαι διελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ
 ὑμῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων (εἰσὶ γὰρ εἰσὶ τινες
 ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμετέροις
 νόμοις ἐμμένοντες) μὴ οὕτω μανείην ἐγὼ, ὡς βλάσφη-
 μον εἰπεῖν τι, ἢ σκαῖον. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι; τί
 γὰρ ὑμῖν τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ' ἀλαζόνας ἐκείνους,
 καὶ Θεοὺς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ, ὦ Πυ-
 θαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστοτέ-
 λες, τί Φατε προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκειὸν τι

quis urbanus, qui nuces sinu gereret, proiiceret eas in me-
 dium: tum vero simii, visa re, obliti saltationis, repente
 pro Pyrrhichistis simii, quod erant scilicet, facti, larvas con-
 trivere, laceratisque vestibus de frustibus invicem depugna-
 runt; illa autem Pyrrhiches institutio dissoluta risui fuit spe-
 ctatoribus. Talia igitur hi quoque faciunt. Talibus ego ma-
 ledixi, nec unquam definam convincere illorum fraudes,
 ipsosque ridendos propinare: de vobis vero vestrumque si-
 milibus, (sunt enim, sunt quidam vere sectantes philoso-
 phiam, legumque vestrarum observantes) absit a me infa-
 nia illa, ut contumeliosum quidquam, aut sinistrum dicam.
 Aut quid habeam dicere? quid enim horum simile est in vi-
 ta vestra? At insolentes illos & Diis invisos odio persequi,
 puto, fas est. Nisi forte tu, Pythagora, & Plato, & Chry-
 sippe, & Aristoteles, ad vos pertinere quidquam dicetis ta-

καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νῆ Δία Ἡρακλῆς, Φασι, καὶ πίθηκος. ἢ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ Φιλοσοφεῖν Φάσκουσι, καὶ σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς· οὖν δὲ θάττον ἂν γυψ ἀφρόνα μιμήσαιο, ἢ οὗτοι Φιλοσόφους. εἶρηκα τὰ ὑπὲρ ἑμαυτοῦ ὅποσα εἶχον. σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτούς, εἰ ἀληθὴ ἔστι.

38 ΦΙΛ. Μετάσθηθι, ὦ Παρήσιάδη, πορρωτέρω ἔτι. τί ποιοῦμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν;

ΑΡΕΤ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Φιλοσοφία, μετὰ λέγοντος αὐτοῦ, κατὰ τῆς γῆς δύναι ἠυχόμεν' οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ φήμοζον μετὰ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε· τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς

ἱ Ἡρακλῆς, φασι, καὶ πίθηκος) Παροιμία ἐπὶ τῶν πάντῃ παρηλλαγμένων καὶ ἀσυμβάτων. καθ' ὅτι ἦρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀν-

δρείος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρῶν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ εὐφράτοι ἀνδρίας ὑποκρίνεσθαι εἰσ-αγομένοι. V.

les, aut proprium quidquam vestrum & cognatum vita sua demonstrare: quanta scilicet Herculi cum simia necessitudo est. An forte quod barbas submittunt, & philosophari se praedicant, & truci vultu sunt, propter haec vobis affimilare illos oportet? Equidem ferrem illos, si in ipsa illa histrionia probabiles essent. Iam vero facilius lusciniā vultur imitetur, quam isti philosophos. Dixi pro me, quae habebam. Iam tu, Veritas, testimonium apud hosce perhibe, si vera sint.

Phil. Longius hinc, Parrhesiade, recede interim. Nos quid faciamus? quomodo dixisse vobis videtur?

Virt. Equidem, Philosophia, illo dicente terram mihi hiscere optabam *prae pudore*: adeo vera dicebat omnia. Agnoscebam enim inter audiendum unumquemque, qui ista faceret; & referebam, dum dicerentur, illud quidem ad huncce; hoc vero ille, inqueiebam, facit. Et omnino ostendit homines di-

ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεικότες, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας.

ΦΙΛ. Καὶ γὰρ πάνυ ἠρυθρίασα, ὦ Ἀρετῇ. ὑμεῖς δέ, τί Φατέ;

ANAB. Τί δέ ἄλλο, ἢ ἀφεῖσθαι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ Φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλίων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγωδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ἀσόμενον τὰς Φρυγῶν συμφοράς. ἀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοὺς ἐχθροὺς ἐκτραγωδεῖτω.

ΔΙΟΓ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα, καὶ Φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Παρρησιάδῃ ἀφιεμέν σε τῆς αἰτίας, 39

7 Εὐεργέτην ἀναγράφεισθαι) Γρ. ἀναγεγράφθαι. G.

13 Ἀνατίθεμαι τὰ κατ.) Ἀθιτῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. V.

lucide, ut in pictura quadam similes per omnia, cum non corpora modo, sed ipsas quoque animas exquisitissima similitudine exprimeret.

Phil. Et ego plane erubesceram, o Virtus. Vos autem quid dicitis?

Rev. Quid aliud, nisi absolvi illum a crimine oportere, & amicum nobis ac bene meritum in publico monumento scribi. Iliensium enim exemplo Tragoedum hunc in nos commovimus, qui Phrygum canat calamitates. Canat igitur, & illos Diis invisos tragoediis suis infamet.

Diog. Ipse quoque ego, Philosophia, laudo virum magnopere, & retracto crimina, eumque, ut virum fortem, amicum mihi adscisco.

Phil. Bonum factum, Parrhesiade, solvimus te accusatio-

καὶ ἀπάσαις κρατεῖς, καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὢν.

ΠΑΡΡ. Προσεκύνησα τὴν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσῃ μοι δοκῶ σεμνότερον γὰρ, ὃ μέγα σεμνὴ Νίκη, τὸν ἐμὸν βίον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ΑΡΕΤ. Οὐκοῦν δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα, προσκαλῶμεν καὶ κείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παρρησιάδης ἐκάστου.

ΠΑΡΡ. Ὁρθῶς, ὦ Ἀρετὴ, ἔλεξας· ὥστε σὺ, παῖ Συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους.

40 ΣΤΛΛ. Ἄκουε, σίγα· τοὺς φιλοσόφους ἤκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς Ἀρετῆς, καὶ Φιλοσοφίας, καὶ Δίκης.

ΠΑΡΡ. Ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ δεδίασι τὴν Δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐδὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχον-

ne: vincis suffragiis omnibus, &, quod reliquum est, scito, te nostrum esse.

Parrh. Equidem initio iam adoravi. Iam vero Tragico magis orationis genere faciendum videtur: augustius enim fuerit. Splendida, quaeso, Victoria, me comitare tuum, viridi nec parce coronae.

Virt. Igitur de altero iam cratere libemus, & vocemus etiam istos, ut poenas suarum in nos contumeliarum nobis perfolvant. Accusabit unumquemque Parrhesiades.

Parrh. Bene istud, Virtus. Itaque tu, Syllogisme puer, despiciens in urbem, praeconio huc evoca philosophos.

Syll. Audi, tace. Veniunt philosophi in arcem causam dicturi ad tribunal Virtutis, Philosophiae, Iustitiae.

Parrh. Vide, pauci conveniunt agnito praeconio. Nam & alioqui Ius metuunt, & vulgus illorum otium non habet,

τες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τὰδε, ὦ Συλλογισμὲ, κήρυττε.

ΦΙΛ. Μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ, ὦ Παρρησιάδῃ, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ.

ΠΑΡΡ. Οὐδὲν τὸδε χαλεπὸν. ἄκουε· σίγα. ὅσοι Φι- 41
λόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἰον-
ται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν.
δύο μναὶ ἐκάστῳ δοθήσονται, καὶ σησαμαῖος πλακοῦς.
ὅς δ' ἂν πώγωνα βαδὺν ἐπιδείξῃται; καὶ παλάθην ἰσχά-
δων οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σω-
φροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς.
οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλ-
λογισμοὺς ἐξ ἁπαντος· οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι
σοφόν. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα,

Τῷ δόμεν, ὅς μετὰ πᾶσιν ἐριζέμεν ἔξοχος εἴη.
Βαβαῖ, ὡς πλήρης μὲν ἡ ἀνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς 42
9 Παλάθην) Μάζαν σύκαν. V.

occupati circa divites. Si vero venire omnes volueris, hunc fere in modum edic, Syllogisme.

Phil. Nequaquam. Sed tu, Parrhesiade, prout videbitur, eos advoca.

Parrh. Nihil res habet difficultatis. Audi, tace. Quotquot philosophos se esse dicunt, quotquot nominis causa ad illos pertinere se iudicant, veniunt in arcem ad congiarium. binae unicuique minae dabuntur, & de sesamo placenta. Quicumque vero prolixam barbam exhibuerit, ille corollarium ficuum massam accipiet. Afferat autem quisque, temperantiam, iustitiam, continentiam minime; neque enim ista, si non adsint, necessaria: verum quinque omnino syllogismos; quippe nefas est absque illis esse sapientem. Proposita in medio sunt auri bina talenta,

Praemia, qui reliquos rixa superaverit omnes.

Vah, quam plenus est ascensus invicem se trudentium ad

δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι, καὶ περὶ τὸν Ἀρειον πάγον ἔτι πλείους, ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον· οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακτεῖον προβέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηθὼν, νῆ Δία καὶ βοτρυθὼν, ἐσμὸυ δίκην, ἵνα καὶ καθ' Ὀμηρον εἶπω, ἀλλὰ καὶ κείθεν εὖ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν

Μυριοί, ὅσσα τε Φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἤρι.

Μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὼν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πῆρα, πῶγων, κολακεία, ἀνασχυντία, βακτηρία, λιχυεία, συλλογισμὸς, Φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ, ὅποσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα ἐκείνο ἀνῆσαν, ἀΦανεῖς καὶ ἄσημοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν ἄλλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο γοῦν τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὧ Φιλοσοφία,

1 Τὸ Πελασγικὸν) Πελ. σγικὸν τόπος Ἀθῆναις, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκισάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ'. V.

3 Τοῦ Τάλω) Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκρόπολει τιθαμμένος·

τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν, ἀνακτεῖ γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

4 Ἀνακτεῖον) Ἀνακτεῖον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερὸν· ἀνακτεῖ γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. V.

duas minas, cum primum audiere. Ad Pelagiscum autem alii, ad Aesculapii alii, & circa Areopagum etiam plures, alii vero etiam ad Tali sepulcrum: alii ad Dioscurorum aedem scalis admotis cum bombo in altum enituntur, atque examinibus instar apum glomerantur in uvam, ut Homeri verbo utar. Verum inde etiam bene sane multi. & hinc sexcenti,

Quot folia, & flores quot nascens exigit annus.

Brevi autem plena illorum arx erit, cum clangore sibi invicem assidentium, & ubique pera, barba, adulatio, impudentia, baculum, gula, syllogismus, avaritia. Pauci vero, qui ad primam praeconis vocem ascenderant, vix apparent, nulla nota insignes, reliquorum turbae immixti, & latent similitudine habitus reliquorum. Illud enim, Philoso-

καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλιστα, τὸ μηδὲν ἐπιβάλ-
λειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθανώτεροι γὰρ οἱ
γόητες οὗτοι πολλάκις τῶν ἀληθῶς Φιλοσοφούντων.

ΦΙΛ. Ἔσται τοῦτο μετ' ὀλίγον, ἀλλὰ δεχώμεθα ἤδη.

ΠΛΑΤ. Αὐτοὺς ἡμᾶς πρώτους χορὴ τοὺς Πλατωνι- 43
κοὺς λαβεῖν.

ΠΥΘ. Οὐκ' ἀλλὰ τοὺς Πυθαγορικοὺς ἡμᾶς, πρό-
τερος γὰρ Πυθαγόρας ἦν.

ΣΤΟΙΚ. Ληρεῖτε· ἀμείνους ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς.

ΠΕΡ. Οὐ μὲν οὖν· ἀλλ' ἔνγε τοῖς χρήμασι, πρώτος
ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ Περιπάτου.

ΕΠΙΚ. Ἡμῖν τοῖς Ἐπικουρείοις τοὺς πλακῦντας δό-
τε, καὶ τὰς παλάβας· περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμενοῦμεν,
καὶ ὑστάτους δὲ λαμβάνειν.

ΑΚΑΔ. Ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεῖξομεν γὰρ οἱ Ἀκα-
δημαῖκοι ὅσον τῶν ἄλλων ἐσμεν ἐριστικώτεροι.

12 Ἐπικουρείος) Ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς
ἡγουμέναν. V.

phia, sane molestissimum est, & quod quis maxime in te
etiam reprehendat, quod notam illis nullam aut signum
imponis. Saepe enim hi impostores ipsis vere philosophan-
tibus sunt probabiliores.

Phil. Fiet illud paulo post: sed iam hos excipiamus.

Plat. Ipsos nos Platonicos accipere primum oportet.

Pyth. Non, sed Pythagoricos nos: prior enim fuit Py-
thagoras.

Stoic. Nugas agitis: meliores nos de Porticu.

Per. Nequaquam, sed quantum ad pecunias, primi nos
esse debemus, de Ambulatione philosophi.

Epic. Nobis Epicureis placentas date & massas: de minis
exspectabimus, & si accipiamus ultimi.

Acad. Ubi illa talenta? Ostendemus enim Academi-
ci, quantum reliquis sumus contentiosiores.

Lucian. Vol. III.

L

ΣΤΟΙΚ. Οὐχ ἡμῶν γε τῶν Στωϊκῶν παρόντων.

- 44 ΦΙΛ. Παύσασθε Φιλονεικοῦντες· ὑμεῖς δὲ οἱ Κυνικοὶ μήτε ὠθεῖτε ἀλλήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε· ἐπ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι· καὶ νῦν ἔγωγε ἡ Φιλοσοφία, καὶ ἡ Ἀρετὴ αὕτη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, δικάσομεν τίνες οἱ ὀρθῶς Φιλοσοφοῦντές εἰσιν, εἴτα ὅσοι μὲν ἂν εὐρεθῶσι κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσουσιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόητας δὲ, καὶ οὐδεν ἡμῖν προσήκοντας, κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὥς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; Φεύγετε, νῆ Δία, κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ ἀλλόμενοι; κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις· πλὴν ὀλίγων τούτων,
- 45 ὅπόσοι μεμενήκασιν, οὐ Φοβηθέντες τὴν κρίσιν. Οἱ ὑπὲρ ῥέται ἀνέλεσθε τὴν πῆραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ· Φέρό' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἥπου θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ ἄρτους τῶν αὐτοπουριτῶν;

16 Ἄρτους τῶν αὐτοπουριτῶν) Αὐτοπουρίτης ἄρτος ὁ λίτος καὶ σχεδὺς

ἀπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασίν. V.

Stoic. Nequaquam, nobis quidem Stoicis praesentibus.

Phil. Definite rixarum. Vos vero, Cynici, ne impellite alii alios, neque baculis pulsate: ad alia enim vocati estis, & iam ego Philosophia, & Virtus haec, & Veritas cognoscemus, qui vestrum vere philosophentur, deinde qui invenientur ex nostris placitis vivere, beati erunt, iudicio nostro optimi. Impostores vero, & nihil ad nos pertinentes malos male conteremus, ne superbia quadam ea, quae supra ipsos sunt, affectent. Quid hoc? fugitis, per Iovem; per ipsa praecipitia desilientes multi. vacua igitur arx est, praeter paucos illos, qui remansere, nihil metuentes iudicium. Famuli, tollite peram, quam minutus ille Cynicus in fuga abiecit. Age, videam, quid habeat? num forte lupinos, aut librum, aut panes ex atrorum genere?

ΠΑΡΡ. Οὐκ' ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, καὶ μαχαίριδιον θυτικόν, καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους.

ΦΙΛ. Εὐγε, ὦ γενναῖε, τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐξοδία τῆς ἀσκήσεως· καὶ μετὰ τούτων ἡξίους λοιδορεῖσθαι ἀπασιν, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν;

ΠΑΡΡ. Τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν εὗτοι. χρή δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ἐν τινι τρόπῳ ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυχάνοντες οἱ τινες εἰ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἱ τινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου· σὺ δὲ, ὦ Ἀλήθεια, ἐξεύρισκε, ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὥς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μὴδ' ἐπὶ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ Φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι.

ΑΛΗΘ. Ἐπ' αὐτῷ, εἰ δεκεῖ, Παρρησιάδῃ ποιησῶ 46
μεβα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς ὥπται καὶ εὖνους ἡμῖν, καὶ σὲ, ὦ Φιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων, παραλαβόντα μεθ' αὐτοῦ τὸν Ἐλεγχον, ἀπασιν τοῖς Φάσκου-

1 Χρυσίον τουτὶ) Τὸ μὲν χρυσίον, τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιμανά-
σίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευ-
ρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν
εἰσβάτες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐτέλι-
ζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σιμανά-
τερον καὶ τὴν ὑπὸν. οἱ κύβοι δὲ
δείγμα σχελῆς ἀκαίρου καὶ ἀκο-
λάστου δικίτης. V.

Parrh. Non. sed hoc aurum, & unguentum, & cultrum ad sacrificiales epulas, & speculum, & tesseras.

Phil. Bonum factum, vir fortis. haec igitur tibi habebas exercitationis tuae viatica: his instructus postulabas maledicere omnibus, & reliquos disciplina continere?

Parrh. Tales quidem nobis hi sunt. Oportet autem vos videre, quemadmodum ista ignorari desinant, dignoscantque, qui in illos incidunt, qui illorum boni viri sint, & qui alterius sint vitae. Tu vero, Veritas, inveni: quandoquidem e tua hoc re fuerit, ne invalescat contra te mendacium, neque ignorantia quadam lateant pravi homines bonis immixti.

Ver. Ipfi, si videtur, Parrhesiadae hoc permittamus, quandoquidem bonus vir deprehensus est, & nobis benevolus, & tuus, Philosophia, admirator maximus, ut, assumpto Elen-

σι Φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν· εἴθ' ὃν μὲν ἂν εὖρῃ γνήσιον ὡς ἀληθῶς Φιλοσοφίας, στεφανώσάτω θαλαῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ Πρυτανεῖον καλεσάτω. ἦν δέ τινα (οἷοι πολλοὶ εἰσι) καταράτῳ ἀνδρὶ ὑποκριτῇ Φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ τριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω τὸν πώγωνά ἐν χρῶ πάνυ τραγοκουρικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώπου στίγματα ἐπιβάλλετω, ἢ ἐγκαυσάτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύπος τοῦ καυτήρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ πίθηκος.

ΦΙΛ. Εὖγε, ὦ Ἀλήθεια! ὁ δ' ἑλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ, τοῖόςδε ἔστω, οἷος ὁ τῶν αἰετῶν πρὸς τὸν ἥλιον εἶναι λέγεται· οὐ μὰ Δία, ὥστε καὶ κείνους ἀντιβλέπειν τῷ Φωτὶ, καὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι· ἀλλὰ προθεῖς χρυσίον, καὶ δοῶν, καὶ ἡδονήν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἶδῃς ὑπερορῶντα, καὶ μηδεμῶς ἐλκόμενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ τῷ θαλαῦ στεφόμενος· ὃν δ' ἂν ἀτενὲς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπά-

5 Ἐν χρῶ) Κουρίας ἐν χρῶ λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρμένος. V.

cho, cum omnibus agat, qui se dicunt philosophos. Deinde si quem invenerit germanum vere philosophiae, coronet eum oleagina corona, & in Prytaneum vocet. Si vero incidat in aliquem, quod genus multi sunt, execrabilem virum, philosophiae histrionem, detracto pallio, barbam illi in ipsa cute eo genere cultri, quo capri tondentur, refectet, & stigmata fronti illius imponat, aut inter supercilia inurat: typus autem cauteris vulpes esto, aut simia.

Phil. Bene ista, Veritas: examen autem, Parrhesiade, tale erit, quale aquilarum ad solem esse dicitur: non fane ut & illi adversus lumen contueantur, & ad illud examinentur. Sed auro proposito, & gloria, & voluptate, quem illorum videris despicere ista, & nequaquam ad speciem illam trahi, hic esto ille ramo olivae coronandus: quem vero fixis oculis respicere, & manum ad aurum porrigere, hunc

γειν ἐπὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραντα πρότερον τὸν πῶγωνα.

ΠΑΡΡ. Ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία, καὶ 47
ὄψι αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ἀλωπεκίας, ἢ
πιθηκοφόρους, ὀλίγους δὲ καὶ ἑστέφανωμένους· εἰ βούλε-
σθε μέντοι κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν, νῆ Δί', αὐτῶν.

ΦΙΛ. Πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς θυγόντας;

ΠΑΡΡ. Καὶ μάλα, ἣν ἡ ἱερεῖά μοι ἐβέλη πρὸς ὀλίγον
χρῆσαι τὴν ὀρμιᾶν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ
ἀλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς.

ΙΕΡ. Ἴδού δὴ λάβε, καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς
πάντ' ἔχῃς.

ΠΑΡΡ. Οὐκ οὖν, ὦ ἱερεῖα, καὶ ἰσχάδας μοί τινὰς ὄσας
αὐύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χουσίου.

ΙΕΡ. Λάμβανε.

9 Ὀρμιᾶν) Ὀρμιὰ λεπτὸν σχο-
νίον, ἀπὸ τοῦ ὕμνου, τὸ συμπλέκω. V.

10 Ὁ ἐκ Πειραιῶς) Πειραιεύς, ὁ
ἐν Ἀθῆναις λιμὴν. καὶ κλίνεται πει-
ραιεύς ἀπὸ τοῦ περὶ περαιῶν, πει-
ραιεύς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε πει-
ραιεύς. V.

14 Ἀνύσασα) Περιττὸν τὸ ἀνύ-
σασα, Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ
καὶ παῖζεις ἔχον φατίν, καὶ ἐκὼν
εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλή-
σια. V.

vero ad cauterium memento, detonsa prius barba, ducere.

Parrh. Fient ista, ut vobis visum est, Philosophia, & vi-
debis confestim vulgus illorum, vulpe notatos aut simia;
sed paucos quosdam etiam videbis coronatos. Verum si vul-
tis, etiam huc profesto quosdam illorum vobis extraham.

Phil. Quid? tu fugientes huc retrahes?

Parrh. Ego vero, si antistes velit paulum mihi commodare
lineam illam cum hamo, quem piscator ex Piraeo dedicavit.

Ant. En tibi, cape, una cum arundine, ut habeas omnia.

Parrh. Ergo fac, Antistes, ut mihi des etiam caricas ali-
quot, & pauxillum auri.

Ant. Cape.

ΦΙΛ. Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;

ΙΕΡ. Δελεάσας τὸ ἀγκίστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καβεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν.

ΦΙΛ. Τί ταῦτα, ὦ Παρρησιάδῃ, ποιεῖς; ἤπου τοὺς λίθους ἀλιεύσειν διέγνωνας ἐκ τοῦ Πελασγικοῦ;

ΠΑΡΡ. Σιώπησον, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε· σὺ δέ, Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη Φίλῃ, 48 πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. Ἄλλ' ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν.

ΕΛΕΓ. Οὐκ' ἀλλὰ γαλεός ἐστι· προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὁσφράται τοῦ χρυσίου, πλησίον ἤδη ἐστίν· ἔφαυσεν, εἴληπται, ἀνασπᾶσωμεν.

ΠΑΡΡ. Καὶ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὀρμιάς· ἀνω ἐστὶ· σέρ' ἴδω τίς εἶ, ὦ βέλτιστε ἰχθύων; κύων οὗτός γε. Ἡράκλεις, τῶν ὀδόντων. τί τοῦτο, ὦ γεν-

12 Ὀσφράται τοῦ χρυσοῦ) Ὡς φέροιτο τοῦ χρυσοῦ. G.

Phil. Quid facere vir cogitat?

Ant. Escam hamo impositam ficum & aurum, sedens ipse in lorica muri demisit versus urbem.

Phil. Quorsum haec facis, Parrhesiade? Numquid lapides piscari cogitas e Pelasgico?

Parrh. Tace, quaeſo, Philosophia, & capturam exspecta. Tu vero, piscator Neptune, & tu, cara Amphitrite, multos nobis huc mitte pisces. Verum video lupum speciosum, aut potius Chrysophryn.

Elen. Non: sed mustelus est. Accedit fane ad hamum hians. iam auri odorem captat. prope iam est. attigit. captus est. extrahamus!

Parrh. Et tu, Elenche, manum lineae admove. Iam supra est. Age, videam, quis es, piscium optime? Canis hic quidem est. Hercules! qui dentes! Quid hoc, vir bone, ca-

ναιότατε; εἴληψαι λιχνεύων περὶ τὰς πέτρας, εἴθα λή-
σειν ἡλπισας, ὑποδεδυκάς; ἀλλὰ νῦν ἔση Φανερός ἀπα-
σιν, ἐκ τῶν βραγχίων ἀπηρητημένος· ἐξέλωμεν τὸ δέλεαρ,
καὶ τὸ ἄγκιστρον τοῦτί. κενόν σοι τὸ ἄγκιστρον· ἢ δ'
ἰσχὰς ἥδη προσέσχηται, καὶ τὸ χρυσίον ἐν τῇ κοιλίᾳ.

ΔΙΟΓ. Μὰ Δία ἐξεμεσάτω· ὥς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους
δελεάσωμεν.

ΠΑΡΡ. Εὖ ἔχει· τί Σῆς, ὦ Διόγενες; οἷσθα τοῦτον
ὅς τίς ἐστιν, ἢ προσήκει σοί τι ἀνήρ;

ΔΙΟΓ. Οὐδαμῶς.

ΠΑΡΡ. Τί οὖν; πόσου ἄξιον αὐτὸν χορὴ Φάναι; ἐγὼ
μὲν γὰρ δὴ ὀβελῶν πρῶην αὐτὸν ἐτιμησάμην.

ΔΙΟΓ. Πολλοῦ λέγεις· ἄβρωτός τε γὰρ ἐστι, καὶ
εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς, καὶ ἀτιμὸς· ἄφες αὐτὸν κατὰ
κεφαλὴν ἀπὸ τῆς πέτρας· σὺ δὲ ἄλλον ἀνάσπασον, καθ-
εῖς τὸ ἄγκιστρον· ἐκεῖνο μέντοι ὄρα, ὦ Παρρησιαῖδη, μὴ
καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος, ἀποκλασθῇ.

13 Καὶ εἰδεχθῆς, καὶ σκληρὸς) Ἀμορφος, ἀτοπὸς, μυσταρός. V.

ptus es, gulam dum sectaris circa petras, ubi putabas sub-
eundo te latere posse? Sed nunc manifestus eris omnibus,
suspensus e branchiis. Eximamus escam, & hamum huncce.
vacuus iam tibi hamus, ficus iam insedit, & aurum de-
scendit in ventrem.

Diog. Per Iovem evomat, ut ea ad alios etiam esca utamur.

Parrh. Quid ais, Diogenes, nosti hunc, quis sit, & ad
tene aliqua ratione hic vir pertinet?

Diog. Minime.

Parrh. Quid igitur? Quanti illum aestimare par est? equi-
dem duobus illum obolis nuper indicavi.

Diog. Multum narras. neque enim edulis est, & horridus
aspectu, & durus, & nullius pretii. Demitte illum per pe-
tram praecipitem: tu vero alium hamo demisso extrahe. Illud
tamen vide, Parrhesiade, ne inflexa tibi arundo frangatur.

ΠΑΡΡ. Θάρρει, ὦ Διόγενης· κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν ἐλαφρότεροι.

ΔΙΟΓ. Νῆ Δία, ἀφυνέστατοί γε· ἀνάσπα δὲ ὅμως.

49 ΠΑΡΡ. Ἰδού· τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς, ὥσπερ ἡμίτομος ἰχθύς προσέρχεται; ψῆττά τις κεχηγνῶς ἐς τὸ ἀγκιστρον, κατέπιεν, ἔχεται, ἀνασπᾶσθω.

ΕΛΕΓ. Τίς ἐστίν;

ΔΙΟΓ. Ὁ Πλατωνικός εἶναι λέγων.

ΠΛΑΤ. Καὶ σὺ, ὦ κατάρατε, ἤκεις ἐπὶ τὸ χρυσίον;

ΠΑΡΡ. Τί Φῆς, ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;

ΠΛΑΤ. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ οὗτος.

50 ΔΙΟΓ. Ἐπ' ἄλλον καθείσθω.

ΠΑΡΡ. Καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκαλον προσιόντα, (ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν,) ταινίας τινὰς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχοντα. ὁρᾷς, ὦ Ἐλεγχε; ὁ τὸν

5 ψῆττά τις) Ἰχθύδιον, ἢ ψῆτ- τινες τανθάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βού-
τα τῶν πλατίων, ἐκ δύο δερμάτων γλωσσον. κακῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦ-
συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδίαν δοκοῦν, ὅ- τα. V.

Parrh. Noli metuere, Diogenes: leves enim sunt, & minoris, quam apuæ, ponderis.

Diog. Ita fane: maxime sunt cognati apuis, infelicissimi ingenii homines. Sed tamen extrahe.

Parrh. Vide, quis alius ille latus [Platys] & quasi dimidiatus piscis accedit? Passer est hians ad hamum: deglutiit: tenetur: extrahatur!

Elen. Quis est?

Diog. Platonicum se dicit.

Plat. Et tu, facerrime, ad aurum venis?

Parrh. Quid ais, Plato, quid illo faciemus?

Plat. De eadem petra hic etiam.

Diog. In alium iam demittatur hamus.

Parrh. Et fane video quendam undique pulchrum accedere, ut in profundo videri potest, vario colore, taenias quasdam per tergum aureas habentem. Vides, Elenche, hic

Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν ἦλθεν, εἴτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκόπει ἀκριβῶς, αὐτῆς ἐπανήλθεν, ἔχανεν, εἰληπται, ἀνιμήτω.

ΑΡΙΣΤ. Μὴ ἀνέρη μὲ περὶ αὐτοῦ, ὦ Παρρησιάδῃ, ἀγνοῶ γὰρ ὅς τις ἐστίν.

ΠΑΡΡ. Οὐκοῦν καὶ οὗτος, Ἀριστοτέλες, κατὰ τῶν πετρῶν.

ΔΙΟΓ. Ἄλλ' ἰδοὺ πολλούς που τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχρους, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους ἥπου σαγῆνης ἐπ' αὐτοὺς δεήσει· ἀλλ' οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ καὶ ἓνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπασαίμεν· ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὅς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ.

ΕΛΕΓ. Κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὁρμιάς, ὥς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὁδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον.

2 Περισκόπει ἀκριβῶς) Αὐτῆς ἐπανήλθεν, e regione ibi in margine erat. G.

8 Ἄλλ' ἰδοὺ πολλούς που τοὺς

ἰχθῦς ὁρῶ) Ἐβίχην ἐπιφθόγμῳ τοῦτο καὶ ἀφελίς. Καὶ ἐστὶ δεκτικὸν ἡνι. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέλειπται. V.

est, qui Aristotelis se esse praedicat. Accessit: deinde rursus renatat: cum cura respice: denuo redit: hiat, captus est: extrahatur!

Arist. Noli me de illo interrogare, Parrhesiade: ignoro enim, quis sit.

Parrh. Igitur hic quoque, o Aristoteles, de rupe ibit praeceps.

Diog. Sed ecce multos illic pisces video, eodem loco concolores, spinosos, exasperata facie, echinis captu difficiliores. Itaque sagena ad illos opus erit. verum ad manus non est: satis fuerit, vel unum de grege si extraxerimus. Veniet autem ad hamum, qui illorum erit audacissimus.

Elen. Demitte, si videtur, ferrata prius probe linea, ne auro devorato dentibus illam ferratis refecet.

ΠΑΡΡ. Καθήκα. σὺ δὲ, ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν αἶγαν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος· καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα· οἱ δὲ, προσφύντες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερός. Φέρ' ἴδω τίνας ἐπ' αὐτὸν σεαυτὸν εἶναι λέγεις; καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν· ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ, ὦ Ἐλεγχε, εἰπὲ ὅν τινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ.

ΕΛΕΓ. Χρύσιππον τουτονί.

ΠΑΡΡ. Μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σὺ δ' οὖν, Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ, οἷσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρήνεις αὐτοὺς ποιεῖν;

ΧΡΥΣ. Νῆ Δία, ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς, ὦ Παρρησιάδῃ, προσήκειν τὶ ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας.

ΠΑΡΡ. Εὖγε, ὦ Χρύσιππε, γενναῖός εἶ. οὕτω γοῦν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκαν-

1' Ἐπιτέλει τ. ἄ.) Προσπακουστέον ὥσπερ καὶ τὸ, ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξης. τὸ παρέχε. ἔστι δὲ καὶ τὸ τ' Ἀττικόν προσπακούεται γὰρ τὸ σκύπει. V.

Parrh. Demisi: tu vero, Neptune, piscatum perfice. Vah! pugnant de esca: & alii quidem, simul multi ficum arrodunt, alii vero mordicus tenent aurum. Bene habet. Traiectus est hamo unus robustissimus. Age, videam: cuius nomine te dictum ais? quamquam ridiculus equidem sum, qui loqui piscem cogam; mutum enim hoc genus. Sed tu dic, Elenche, quem habet magistrum?

Elen. Chrysippum hunc.

Parrh. Iam percipio: ideo quod aurum [*Chrysus*] inerat nomini. Tu igitur, Chrysippe, per Minervam, dic, nosti viros? aut talia facere illos iubebas?

Chryf. Contumeliose facis, Parrhesiade, cum talia nos interrogas, hoc sumens, ad nos aliquid pertinere, qui sint tales.

Parrh. Euge, Chrysippe, vir fortis es. Itaque hic etiam praeceps eat cum reliquis, spinosus cum sit, metuendum-

θάωδης ἐστὶ καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων.

ΦΙΛ. Ἄλῃς, ὦ Παρρησιάδῃ, τῆς ἄγρας, μὴ καὶ τις 52
σοι, οἷον πολλοὶ εἰσιν, οἰχῆται ἀτοσπάσας τὸ χουσίον,
καὶ τὸ ἄγκιστρον εἰτά σε ἀποτίται τῇ ἱερείᾳ δεήσει.
ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπώμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ
ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἤκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροί γενητέσθε
τῆς προδεσμίας. σὺ δὲ καὶ ὁ Ἐλεγχος, ὦ Παρρησιάδῃ,
κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγ-
κατακαίετε, ὡς ἔστιν.

ΠΑΡΡ. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλοσοφία. χαίρετε, ὦ
βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς δὲ κατίωμεν, ὦ Ἐλεγχε, καὶ
τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα. ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέ-
ναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ
τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχὴν οὐδὲν οἰεῖται τοῦτο.
πλὴν οἶδά ἐγὼ, ὡς ὅποι ποτ' ἀν' ἀπέλθωμεν, ἐλίγων μὲν
τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησώμεθα.

13 Ἀπὸ τοῦ Λυκείου) Ἐν τῶν Πεισιστρατῶν ποιῆσαι τὸ Λύκειον,
παρ' Ἀθηναίους γυμνασίῳν ἐστὶ τὸ Φιλεχρος οὗ ἐν τῇ ὁ Περικλέους ὀψι-
Λύκειον. ὁ Θιόπριπτος ἐν τῇ κα' σὺν ἐπιστάτῳ τῷ αὐτῷ γενέσθαι. V.

que adeo, ne quis edere volens collum sibi configat.

Phil. Satis captum, Parrhesiade, ne quis tibi, ut sunt
multi, abeat cum auro & hamo, ac tu deinde dependere
anastitae cogaris. Itaque nos quidem ambularum ibimus,
[in Peripatum] sed tempus etiam est, vos abire, unde ve-
nistis, ne commeatum vobis datum excedatis. Tu vero,
Parrhesiade, & Elenchus, in orbem ad omnes illos euntes,
vel coronate, vel inurite, ut iussi.

Parrh. Fiet istuc, Philosophia. Vos valete, viri optimi. Nos
vero, Elenche, descendamus, perfecturi, quae iniuncta
nobis sunt. Quorsum vero primo eundum erit? in Acade-
miamne, an in Porticum? A Lyceo capiemus initium. Ni-
hil intererit. Verum novi ego, quocunque venerimus, pau-
cis nobis coronis, cauteriis vero plurimis opus futurum.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

Ι ΧΑΡ. ΕΙΕΝ, ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο ἡμῖν πάλαι εὐτρεπές, καὶ πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον. ὃ, τε γὰρ ἀντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἰστός ὠρθῶται, καὶ ἡ ὁδὸν παρακέκρουσται, καὶ τῶν κοπῶν ἐκάστη τετρόπεται. καλύει τε οὐδὲν, ὅσον ἐπ' ἐμοῖ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύ-

Ι ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Τύραννος εἰρηται ἀπὸ τῶν Τυρῆνων τῶν βιαιῶν καὶ ληστῶν ἐξαρχῆς, ὡς φησι Φιλίχορος. Τυρῆνοί γὰρ ὀλίγον τιὰ χρόνον οἰκήσαντες ἐν ταῖς Ἀθήναις ἀφῆσαν ἐξανισταμένοι τῇ πόλει, καὶ πολλοὶ μὲν αὐτὰν ἀπόλοντο ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, ἄλλοι δὲ ἐκφυγόντες Λύμνον καὶ Ἰαβρόν ἔκασαν. Χρόνος δὲ ὕστερον ἀπὸ ταύτης τῆς αἰτίας ἐχθροῦς διακείμενοι τοῖς Ἀθηναίοις ἄρμυσαν εἰς πλοῦτα, καὶ κατὰσχοντες εἰς Βραύωνα τῆς Ἀττικῆς, ἤρπασαν παρ' ἐνός ἀρκτεύνονται τῷ θεῷ τοῖς Ἡραυρανίοις, αἷς συνώκησαν. Οἱ οὖν ἐν Ἀθήνῃσι ῥήτορες ὡς ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενοι ἔως ἔχρυσι τοὺς βασιλεῖς Τυρῆνους καλεῖν, ἀντὶ τῆς παρ' αὐτοῖς βίας τῶν Τυρῆνῶν. G.

2 Εἶεν) Αἰτὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως. ἐπιόρημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἡδὴ εἰρημένις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ

παρακλύσεως, ἀντὶ τοῦ, ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα. V.

ibid. Κλωθῶ) Τρεῖς λέγουσιν εἶναι τὰς μοῖρας, Κλωθῶ, Λάχαισι, Ἀτροπιν. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρανα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθῶ προσυιολεγόμενον. V.

3 Ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. V. Ἡ τῶν νεῶν ἐκπλους ἀναγωγὴ λέγεται. G.

4 Ἀντλος) Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ. V.

5 Παρακίρουσται) Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένοι ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς νῦν αὐταῖς τὸ παρακίρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὁδὸν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. V.

6 Τετρόπεται) Ἐν τῇ τροπῇ ἐμβιβληται. τροπῶν δὲ ἔστι λῦρος εἰς ὃν τὴν κοπὴν ἐμβαλλουσιν. V.

7 Ὁ δ' Ἑρμῆς) Τὸν Ἑρμῆν φασὶν εἰς τὸν ἄδην διακορμίζειν τὰς τῶν ἀπεθανόντων ψυχάς. G.

TRAIECTUS, SIVE TYRANNUS.

Char. SATIS de his, Clotho. At scapha nobis diu instructa, & ad traiectum parata optime est: exhausta enim sentina, erectus malus, velum passum, suo loco suspensus unusquisque remus; neque quidquam in me morae est, quo minus sublata ancora solvamus. Sed moras nescit Mercurius,

νει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὀρεῖς
τὸ πορθμεῖον, τρίς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνά-
μενον. καὶ σχεδὸν ἀμφὶ βουλευτόν ἐστιν ἡμεῖς δέ, οὐδέ-
πω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ
οἶδ' ὅτι ἐμὲ ραθυμεῖν ἐν τούτοις ὑπολήψεται· καὶ ταῦτα
παρ' ἄλλω οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν καγαθὸς
νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς
Λήθης ὕδωρ πεπωκώς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιτέλη-
σται. καὶ ἥτοι παλαίει μετὰ τῶν ἐφίβων, ἢ καθαρίζει,
ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν
αὐτοῦ ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γεννάδας παρελθών.
μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριά-
ζει πρὸς ἡμᾶς, καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὢν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ σῖδας, ὦ Χάρων, εἰ τις ἀσχολία προσ- 2

3 Ἀμφὶ βουλευτόν ἐστι) Περὶ
ἐσπέραν, ὅταν τοὺς βόας λύουσιν. V.

4 Ἐμπεπολήκαμεν) Ἐκερύνα-
μεν. G.

7 Ὡςπερ) Γραι. εἴπερ τις ἄλλος
καὶ αὐτὸς ἀνα. G.

9 Ἐφίβων) Ἐφηβοὶ καλοῦνται
οἱ ἀπὸ 15 ἐτῶν νεοὶ ἀχρι τῶν εἴ-
κοσι. V.

10 Ἡ λόγους) Ἐπειδὴ ῥητορικῶς
ὁ Ἑρμῆς ἴφορος λέγεται. V.

11 Καὶ κλωπιῶν) Λέγεται γὰρ
τῶν κλεπτῶν προϊστασθαι ὁ Ἑρ-
μῆς. V.

13 Ἐξ ἡμισείας) Τὸν γὰρ Ἑρμῆν
καὶ τοῖς ἀνὰ καὶ τοῖς κάτω συνα-
ριθμοῦσι, καὶ τούτῳ οὖν διαπαί-
ζει. V.

qui olim adesse debebat. Itaque vacua vectoribus, ut vides,
navis est, quae ter iam hodie traiecisse poterat: & prope
iam vesperam est, nos vero obolum nondum fecimus. Dein-
de Pluto, bene novi, me omiffiore esse animo putabit, id-
que cum alius in culpa sit. Praeclarus vero ille noster &
bonus mortuorum deductor, ut alii *hic infra*, ita *supra* ipse
aquis Lethes potis redire ad nos obliviscitur, & vel lucta-
tur cum adolescentulis, vel cithara canit, aut orationes quas-
dam explicat, suis nugis ostendendis, aut forte obiter etiam
furatrinam facit generosus ille: est enim haec quoque una
ipsius artium. Licenter igitur nobiscum agit, cum tamen
ex semisse noster sit.

Cloth. Unde vero nosti, Charon, si quod negotium illi

ἔπescen αὐτῷ, τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἀνω πράγματα; δεσπότης δὲ καὶ κείνός ἐστιν.

ΧΑΡ. Ἄλλ' οὐχ ὥστε, ὦ Κλωθοῖ, πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον, κατεσχέκαμεν. ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ χοαὶ, καὶ πόπανα, καὶ ἐναγίσματα· τὰ δ' ἄλλα, ζῆφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ τῷ οὐρανῷ, Φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥτε ἀμβροσία πολλή, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικε· καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπτεται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδοιράσκων· ἐπειδὴν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ καὶ βᾶδην, μόγεις ποτὲ κατέρχεται.

3 ΚΛΩΘ. Μηκέτι χαλέπαινε, ὦ Χάρων. πλησίον γὰρ

6 Ἀσφόδελος) Εἶδος βοτάνης. V. Hesiodus meminit in Operibus & Diebus. C.

ibid. Καὶ χοαὶ) Τὸ ἐπιχειρόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον. V.

ibid. Καὶ πόπανα) Πάνειδος πλακοῦντος. V. πλακοῦντα πλατεῖα καὶ λεπτά καὶ περιφερῆ. G.

7 Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θυμάτων. V.

9 Ἀμβροσία) Τὸ τῶν θεῶν βρώμα. V.

ibid. Νέκταρ δὲ) Τὸ τῶν θεῶν πόμα. V.

14 Χαλέπαινε) Ἀγανάκτη. G.

incidit, si forte Iovi opus fuerit opera illius diutius abuti, ad superna negotia. Herus autem & ille est.

Char. Verum non ita, Clotho, ut ultra modum imperitet communi marcipio: quandoquidem neque nos unquam illum retinimus, cum discedendum esset. Verum causam novi equidem. Apud nos enim asphodelus solum est, & libationes, & placentae, & inferiae; ceterum obscuritas, nebulae, tenebrae: in coelo vero laeta sunt omnia, & multa ambrosia, & copiosum ultra invidiam nectar: itaque suavius apud illos morari mihi videtur: atque a nobis quidem evolat, tanquam e carcere quodam fugiens; cum vero descendendi tempus est, otiose, & lento gradu, vix tandem aliquando adest.

Cloth. Desine indignari, Charon: prope enim est, ut vides,

αὐτὸς οὗτος ὡς ὄρας, πολλοὺς τινὰς ἡμῖν ἄγωνι μάλλον
 δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀβρόους αὐτοὺς τῇ ραβδῷ σοβῶν.
 ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς, καὶ ἄλλον γε-
 λῶντα, ἓνα δὲ τινὰ καὶ πῆραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν
 τῇ χειρὶ ὄρῳ ἔχοντα, θριμύ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους
 ἐπισπυρόντα. οὐχ ὄρας δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἰδρῶτι
 ρεόμενον, καὶ τῷ πόδε κεκονιμένον, καὶ πνευστιῶντα,
 μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα, ὦ
 Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τετραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας.

ERM. Τί δ' ἄλλο, ὦ Κλωβοῖ, ἢ τουτοῖν τὸν ἀλιτή-
 ριον ἀπεδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν λειπόμενος
 ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην;

ΚΛΩΘ. Τίς δὲ ἐστίν; ἢ τί βυβλόμενος ἀπεδιόδρασκε;

2 Σεβῶν) Διάκων. V.

3 Δεδεμένον) Τὸν τύραννον λί-
 γει Μεγαπένδην. V.

ibid. Γελῶντα) Μίχυλλον πίνητα
 φησὶ τὸν σχυροτόμιον. G.

4 ἓνα δὲ τινὰ) Τὸν κυνίσκον λί-
 γει ἐξημμένον οὐ βασταζόντα. V.

7 Κεκονιμένον) Κονιορτοῦ πεπλη-
 ρωμένον. G.

8 Τοῦ ἄσθματος) Τοῦ συνίχοντος
 πνεύματος, καὶ ἀναπνοῆς. G.

11 Λειπόμενος) Ὁ καταλιμπά-
 νων τὴν ταῦν. G.

multos nobis adducens, vel potius ut gregem caprarum con-
 fertos virga agens. Sed quid hoc? vinctum quendam inter
 hos, & alium ridentem, alium vero peram ab humeris sus-
 pensam, & clavam in manu habentem video, torvum tuen-
 tem, & cogentem urgentemque reliquos. Nonne vides au-
 tem Mercurium ipsum sudore diffluentem, pulvere opple-
 tis pedibus, & anhelantem? plenum enim spiritu os habet.
 Quid haec, Mercuri? quae ista est intentio? videris esse
 perturbatior?

Merc. Quid aliud, Clotho, quam quod, impurum hunc
 fugitivum dum persequor, navem, parum abest, quin ho-
 die deferuerim.

Cloth. Quis vero est? aut quid sibi voluit, cum fugam
 molitus est?

ΕΡΜ. Τούτῃ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις ἢ τύραννος· ἀπὸ γούν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύει, πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἔστερῃσθαι λέγων.

ΚΛΩΘ. Εἰς ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν, ὡς ἐπιβιώναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότης ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτοῦ νήματος.

- 4 ΕΡΜ. Ἀπεδίδρασκε, λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναϊότατος οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, καὶ ὥχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γὰρ μοι παραδεδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε, καὶ ἀντέσπα· καὶ τὰ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοῦδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἰκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεῖναι πρὸς ὀλίγον

3 Ἀνακωκύει) Κοκκυῖς φωνῆς ἔστι μίμημα. λέγουσι δὲ καὶ ἀλιέβατον πῖλιν τινὰ εἶναι ποτὲ ἀπὸ τοῦ ἅπαντα καταστραφῆναι, καὶ μὴ λιβὰδα ἔχειν. G.

7 Νήματος) Λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφει ἡ Κλωθὴ τὸ νῆμα τῆς ἰχάστου ζωῆς, ὡς συμπληρῶσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἰχάστου χρόνον

τῷ νήματι. V.

11 Ἡ Ἄτροπος) Ἄτροπος ἔστι μία τῶν μοιρῶν, ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπισθαι. διὸ καὶ τούτῃν λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ. V.

12 Ἀντερείδων) Ἀντιβαίνων. V.

13 Εὐάγωγος) Εὐχερῆς. V.

Merc. Illud quidem apertum, vivere hominem maluisse. Est autem rex aliquis vel tyrannus, quantum quidem intelligas ex lacrimis, & quatenus eiulat, multaque se felicitate privatum dicit.

Cloth. Et ineptus homuncio fugere instituit, quasi diutius posset supervivere, deficiente iam, quod netum ipsi a me fuit, stamine!

Merc. Fugere instituisse dicis? Nisi enim vir ille fortis cum clava, adiuvisset me, nisi comprehensum vinxissemus, fuga evaserat. Ex quo enim tradiderat illum mihi Atropos, per totam viam contra contendit, & obtraxit gradum, pedibusque solo obnixus non fane facilis ductu fuit: interdum vero supplicavit etiam, & blandis precibus, magnisque pro-

ἄξιων, καὶ πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δέ, ὥσπερ εἰκός, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐϋιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἤμεν, ἐμοῦ τοῦ νεκροῦ ὡς ἔθος ἀπαριθμοῦντος τῷ Αἰακῷ, καί κείνου λογιζομένου αὐτοῦς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθέν αὐτῷ σύμβολον, λαθῶν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ὁ τρισκατάρατος ἀπίων ὥχετο. ἐνέδει σὺν νεκρὸς εἰς τῷ λογισμῷ καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, Μὴ ἐπὶ πάντων, ὦ Ἑρμῆ, Φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ, ἄλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδίαι· τὰ νεκρῶν δὲ ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαβεῖν δύναμενα. τέτταρας ὡς ὅρας πρὸς τοῖς χιλίσις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους· σὺ δέ μοι παρ' ἑνα ἥκεις ἄγων· εἰ μὴ τοῦτο Φῆς, ὡς παραλελόγισται σε ἡ Ἀτροπος.

3 Τὸ στόμιον) Ἐν Ταινάρῳ ἀρχηγοῖ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ' οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ἄδην κατέρχονται. V. Haec quoque Herculem ad rapiendum Cerberum descendisse legere est. C. (Vid. *Apollod.* L. 2, p. 54 B.) *Solan.*

4 Λογιζομένου αὐτοῦς) Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος. V.

6 Λαθῶν) Ἀγνοηθεὶς. V.

7 Ἐνέδει) Ἐνέλειπε. V. *ibid.* Τῷ λογισμῷ) Τῷ ἀριθμῷ, λογαριασμῷ. V.

ibid. Ὁ Αἰακός) Ὑιὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὡς φασὶν, ἐπίστανσε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν. V.

9 Ἄλις σοι) Ἀρκίτα. V. (In V. est ἀρκείται.)

13 Παραλελόγισται σε) Παραριθμησεν. V. (παραλελόγισται. C.)

missionibus interpositis, dimitti paulum rogavit. Ego vero, ut par erat, non remisi, cum ea illum petere viderem, quae fieri non possunt. Cum vero in ipsis iam faucibus essemus, annumerante me pro more mortuos Aeaco, & illo ad referam a tua sorore missam eos recensente, ilicet, clanculum exsecrabilis ille abierat. Defuit igitur mortuus unus rationibus, & subductis Aeacus superciliis, Noli, inquit, Mercuri, apud omnes illa furandi sollertia uti: fatis tibi apud superos lusus est; mortuorum res accuratae, neque latere quidquam potest. Quatuor & mille, ut vides, insculptos habet tabulis: tu vero mihi uno minus adducis; nisi forte hoc dixeris, circumventum te ab Atropo. Ego vero eru-

ἐγὼ δὲ ἐρυθρίασας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. καί περ δὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεῖς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ Φῶς. εἶπετο δ' αὐθαίρετός μοι ὁ βέλτιστος οὗτος· καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὑσπληγγος θεόντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ· παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν.

5 ΚΛΩΘ. Ἡμεῖς δὲ, ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγινώσκομεν.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς;

ΚΛΩΘ. Εὖ λέγεις· ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενη τὸ βιβλίον, καὶ περὶ τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν διαγινώσκο-

3 Συνεῖς) Ναήσας. V.

4 Αὐθαίρετος) Ἐξ ἰδίας γνώμης. V.

5 Ὑσπληγγος) Ἀφειρησίας. V.

6 Ἐν Ταινάρῳ) v. Schol. paulo supra, ad verb. στόμιον.

8 Ὀλιγωρίαν) Ῥαθυμίαν, ἀμέλειαν. V.

10 Διαμέλλομεν) Βραδύνομεν. V.

13 Ἀποβάθραν) Οὗτω καλεῖται ὁ πῆς ναὸς τόπος, δι' οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα. V. (ἢ καλούμενη σκάλα. Cod. B.)

becens ad hanc illius orationem, mox recordatus sum eorum, quae in via acta essent, cumque circumlatis oculis nusquam hunc viderem, intellecta fuga, quam celeriter potui, qua ad lucem itur persecutus sum; sua vero sponte infecutus me est vir optimus hicce: itaque velut emissi carceribus currentes comprehendimus hominem in ipso iam Taenaro; tantillum aberat, quin effugisset.

Cloth. Nos vero, Charon, negligentiae Mercurium damnabamus.

Char. At quid cunctamur adhuc, quasi non satis iam morarum fuerit?

Cloth. Bene dicis, incendant. Ego vero libro in manus sumto ad scalas affidens, uti mos est, ingredientem unum-

μαι, τίς, καὶ πόθεν, καὶ ὃν τινὰ τεθνεώς τὸν τρόπον. σὺ δὲ παραλαμβάνων στοίβαζε, καὶ συντίθει, ὦ Ἑρμῆ. σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ· τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιτό μοι;

ERM. Ἴδου δὴ σοι, ὦ πορβμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων.

XAP. Βαβαὶ τῆς εὐαγρίας, ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἤκεις ἄγων.

ERM. Βούλει, ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα;

ΚΛΩΘ. Τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γὰρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, τὰ πρὸ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσιν; οἱ ὑπὲρ ἐξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου, βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν

7 Τῆς εὐαγρίας) Τῆς καλῆς ἀγρας. V.

ibid. Ὀμφακίας) Ἀφροῦς, ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικρούς. V. (τὰ τελευταυτικώτα γήπια. B.)

12 Πρὸ Εὐκλείδου) Ἐν τῇ Πελοποννησιακῇ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγεγόμενοι τριάκοντα τυράννους ἴστησαν παρ' αὐτοῖς, οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς

ἐνέχρητο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοῦς Εὐκλείδου ἀρχοντος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἄλληλοῖς οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάλαι γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλεται. V.

14 Βεβυσμένοι) Περφραγμένοι. V.

quemque cognoscam, quis sit? unde? & qua ratione mortuus sit? tu vero, Mercuri, assumptos stipa & compone. Sed hosce recens natos primum iniice: quid enim mihi respondeant?

Merc. En tibi, Portitor, numerum: trecenti hi sunt, cum expositis.

Char. Vah, dives captura! acerbos nobis & immaturos mortuos adducis.

Merc. Vin, Clotho, ut indeploratos post hosce imponamus?

Cloth. Senes dicis. Quid enim molestiam subeam exquirendi nunc, quae ante Euclidem acta sunt? Vos iam accedite sexagenariis maiores. Quid hoc? non exaudiunt me, ab

ἐτῶν. δέήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν.

ΕΡΜ. Ἰδοὺ πάλιν οὔτοι δυεῖν θέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες; καὶ πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι.

ΚΛΩΘ. Νῆ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί.

6 Τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις, ὦ Ἑρμῆ, παράγαγε καὶ πρῶτόν μοι εἶπατε, ὅπως ἀποθανόντες ἤκετε; μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθρὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξύαρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην.

ΕΡΜ. Πάρεσι.

ΚΛΩΘ. Δί' ἔρωτά αὐτοὺς ἀπέσφαξαν ἑπτά. καὶ ὁ Φίλοσοφος Θεαγένης, διὰ τὴν ἐταίραν τὴν Μεγαρόθεν.

ΕΡΜ. Οὗτοι πλησίον.

1 Ἀράμενον) Κουφίσαντα. V.

3 Τακεροὶ) Τακίντες. V.

ibid. Τετρυγημένοι) Ἐψημένοι ἐν τῷ θέοντι καιρῷ.

annis ipsis credo occalluerunt illis aures. Opus forte erit; ut hos quoque sublatos admoveamus.

Merc. En tibi hos etiam duodequadringentos, maturitate mites omnes & suo tempore vindemiatos.

Cloth. Ita sane: passi enim iam omnes & corrugati sunt. Iam vulneribus interfectos, Mercuri, admove: & primum mihi dicite, qua ratione mortui huc venitis? potius vero ipsa ad ea, quae descripta sunt, recognoscam. In pugna mori oportuit heri in Media tres & octoginta, & in his Gobarem Oxyartis filium.

Merc. Adfunt.

Cloth. Amoris impatientia interfecerunt se septem: & Theagenes philosophus propter Megarensē meretricem.

Merc. Hic prope te isti.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ οἱ περὶ τῆς βασιλείας ὑπ' ἀλλήλων ἀποθανόντες;

ΕΡΜ. Παρεστᾶσιν.

ΚΛΩΘ. Ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ καὶ τῆς γυναικὸς Φονευθεῖς;

ΕΡΜ. Ἰδού σοι πλησίον.

ΚΛΩΘ. Τοὺς ἐκ δικαστηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ τοὺς ἐκ τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνεσκολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ ληστῶν ἀποθανόντες ἐκκαίδεκα, πού εἰσιν, ὦ Ἑρμῆ;

ΕΡΜ. Πάρεσιν οἷδε οἱ τραυματίαι, οὓς ὄρας. τὰς δὲ γυναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω;

ΚΛΩΘ. Μάλιστα, καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε ἅμα γὰρ τεθνήασι, καὶ τὸν ὅμοιον τρόπον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δὲ, καὶ τούτους ἅμα καὶ τὸν ἱατρὸν μετ' αὐτῶν Ἀγαθοκλέα. Ποῦ δὲ ὁ φιλόσοφος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς 7

8 Ἐκ τυμπάνου) Τύμπανόν ἐστι ξύλον, ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόρευον.

V.

τῆς Ἑκάτης δείπῳ, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἑλλήσι θεῶν. ἀλλ' οὐ λέγει ἐν οἷς ἐκαθήροτο. V.

16 Τῆς Ἑκάτης) Ὡς εἰκὴν ἐν τῷ

Cloth. Ubi vero sunt, qui regnandi causa alter ab altero interemti sunt?

Merc. Adstant.

Cloth. Et ille ab adultero & uxore interfectus?

Merc. En prope te.

Cloth. Iam iudicio damnatos adduc. Dico autem illos fustibus & fidiculis excruciatos, itemque palo suffixos. Sexdecim vero a latronibus interfecti ubi sunt, Mercuri?

Merc. Adfunt faucii isti, quos vides. Vin mulieres simul adducam?

Cloth. Sane: & naufragos, simul enim & eodem modo perierunt; & a febre confectos simul, & cum illis Agathochem medicum. Ubi autem Cyniscus ille philosophus, quem

Ἐκάτης τὸ δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν καθαροῶν
αἰᾶ, καὶ πρὸς τούτοις γε, σηπῖαν ὤμην, ἀποθανεῖν;

ΚΥΝ. Πάλαι σοι παρέστηκε, ὦ βελτίστη Κλωθοῖ.
τί δέ με ἀδικήσαντα, τοσοῦτον εἵσας ἄνω τὸν χρόνον;
σχεδὸν γὰρ ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέκλωσας. καίτοι
πολλάκις ἐπειράβην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν· ἀλλ' οὐκ
οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.

ΚΛΩΘ. Ἐφορόν σε καὶ ἱατρὸν εἶναι τῶν ἀνθρωπίνων
ἀμαρτημάτων ἀπελίμπανον· ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ τύχῃ.

ΚΥΝ. Μὰ Δί', ἦν μὴ πρότερόν γε τουτοῖν τὸν δεδεμένον
ἐμβιβασώμεθα· δεδιά γὰρ μὴ σε παραπείσῃ δεόμενος.

8 ΚΛΩΘ. Φέρ' ἴδω τίς ἐστι.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης ὁ Λακύνδου, τύραννος.

ΚΛΩΘ. Ἐπίβαινε σύ.

ΜΕΓ. Μηδαμῶς, ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλὰ με πρὸς
5 Τὸν ἄτρακτον) Ἀντὶ τοῦ ὅλου 14 Ἐπίβαινε) Τουτίστιν ἀνελθεῖ
τὸν ἄτρακτον ἢ ἐμὲ ἔκλωσας. V. εἰς τὸ πλοῖον. V.
8 Ἐφορον) Ἐπίπτει. G.

coena Hecates devorata, & ovis piacularibus, insuperque
sepia cruda, mori oportuit?

Cyn. Olim tibi adsum, Clotho optima. Ob quod vero
peccatum meum diu adeo me apud superos reliquisti? fere
enim totum mihi fufum glomeraveras: quamquam saepe
tentarem abscisso huc venire: at illud nescio quomodo rum-
pi non poterat.

Cloth. Reliqueram te, ut inspector esses & medicus eo-
rum, quae peccant homines. Sed incende, quod faustum
felixque sit.

Cyn. Non prius, Hercule, quam vincitum huncce imposue-
rimus: metuo enim, ne precibus te suis praeter fas moveat.

Cloth. Age, videam, quis sit?

Merc. Megapenthes Lacydis filius, tyrannus.

Cloth. Incende tu.

Meg. Nequaquam, Clotho domina, sed paulum me red-

ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἴτά σοι αὐτόμολος ἦξω, καλοῦν-
τος μηδενός.

ΚΛΩΘ. Τί δ' ἐστίν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις;

ΜΕΓ. Τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον·
ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται.

ΚΛΩΘ. Ληρεῖς· ἀλλ' ἔμβαινε.

ΜΕΓ. Οὐ πολὺν χρόνον, ὦ Μοῖρα, αἰτῶ. μίαν με
ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἂν τι ἐπισκῆψω τῇ
γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θη-
σαυρὸν κατοικωμένον.

ΚΛΩΘ. Ἀραρεν' οὐκ ἂν τύχοις.

ΜΕΓ. Ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος;

ΚΛΩΘ. Οὐκ ἀπολεῖται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα·
Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται.

ΜΕΓ. ὦ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ραθυμίας ἔγω-
γε οὐ προαπέκτεινα;

5 Ἡμιτελής } Εἰς Πρωτεῖλαιον 11 Ἀραρεν' } Ἐδόξεν. V. (κί-
τὸν Ὀμηρικὸν ἀποσκάπτει. V. κριταί. B.)

ire ad superos patere; deinde mea tibi sponte veniam, vo-
cante nemine.

Cloth. Quid vero est, cuius causa redire cupis?

Meg. Domum perficere mihi prius permitte: ex dimidia
enim parte aedificatam reliqui.

Cloth. Nugas agis. Verum incende.

Meg. Non multum, o Parca, temporis oro. unum hunc
diem manere mihi permitte, dum uxori de pecuniis aliquid
mandem, ubi magnum thesaurum defossus habeam.

Cloth. Stat sententia: non potes consequi, quod optas.

Meg. Peribit igitur tantum auri?

Cloth. Non peribit: noli laborare. Megacles enim illud co-
gnatus tuus accipiet.

Meg. Heu quae ista contumelia! inimicus ille meus, quem
sordida quadam non prius interfeci!

ΚΛΩΘ. Ἐκεῖνος αὐτός· καὶ ἐπιβιώσεται σοι ἔτη τετ-
ταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ
τὴν ἑσθῆτα, καὶ τὸν χουσὸν ὅλον σθι παραλαβών.

ΜΕΓ. Ἀδικεῖς, ὦ Κλωθοῖ, τὰ μὰ τοῖς πολεμιωτά-
τοις διανέμουσα.

ΚΛΩΘ. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὦ γεν-
ναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν καὶ τὰ
παιδιά ἔτι ἐμπνέοντι ἐπισφάζας;

ΜΕΓ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν.

ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς κτήσεως.

- 9 ΜΕΓ. Ἀκουσον, ὦ Κλωθοῖ, ἃ σοι ἰδίᾳ μηδένος ἀκού-
οντος εἶπέν βούλομαι· ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον.
ἂν με ἀφῆς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου
ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνούμαι σήμερον.

1 Ἐπιβιώσεται) Ἐπιζήσεται. V. παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος
2 Καὶ μικρόν τι πρὸς) Καὶ ἐν τού-
τοις. V. (ἤτοι πρὸς τούτοις. C.) φανέν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόν-
τος. V.
10 Οὐκοῦν ἐξήκει) Ἀντὶ τοῦ 14 Ἐπισήμου) Ἐσφραγισμέ-
νου. V.

Cloth. Ille ipse: & superstes tibi erit annis quadraginta,
& paulo amplius, pellices tuas nactus, & vestem, & aurum
tuum universum.

Meg. Iniuriam mihi, Clotho, facis, quae res meas ini-
micissimis attribuas?

Cloth. Nonne enim tu eadem, cum Cydimachi fuissent,
accepisti, interfecto illo, & liberis ipsius in conspectu spi-
rantis adhuc iugulatis?

Meg. Sed iam quidem mea erant.

Cloth. Nunc igitur exit tibi possessionis tempus.

Meg. Audi, Clotho, quae tibi soli, nemine audiente, di-
cturus sum. Vos vero paulum recedite. Si patiaris me au-
fugere, mille tibi auri signati talenta dare hodie promitto.

ΚΛΩΘ. Ἐτι γὰρ χρυσὸν, ᾧ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις;

ΜΕΓ. Καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἔλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν.

ΚΛΩΘ. Ἐλκετε αὐτόν· ἔοικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκόν.

ΜΕΓ. Μαρτύρομαι ὑμᾶς, ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἔξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ ἐπιβιούς πέντε μόνας ἡμέρας.

ΚΛΩΘ. Ἀμέλησον· ἄλλος τειχεῖ.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὐγνώμον αἰτῶ.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

ΜΕΓ. Ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγω-

5 Ἀπέφθου) Εὐρίζου. V. (τοῦ
πολλάκις ἐψηθέντος ὥστε γενέσθαι
ἑβρύζου. C.)
9 Νεώρια) Ὁ ναυσταθμὸς τῶν

νεῶν. G.
12 Εὐγνώμον) Εὐλογον. V.
14 Εἰς τοσοῦτ.) Ἐπὶ τοσοῦτον. V.
ibid. Ὑπάγωμαι) Ὑποτάξω. V.

Cloth. Itaque adhuc aurum & talenta in memoria habes, ridiculum caput?

Meg. Et duo crateres, si vis, adiiciam, quos interfecto Cleocrito accepi, utrumque auri excocti & purissimi talentorum centum pondo.

Cloth. Rapite hominem! sponte enim sua inscensurus non videtur.

Meg. Antestor vos. Imperfecta manent moenia & navale, quae perfecturus eram, si vel quinque ipsos dies vivere adhuc licuisset.

Cloth. Omitte curam, struet alius.

Meg. Verum hoc quidem omnino aequum postulo.

Cloth. Quid illud est?

Meg. Tantum ut superstes sim, quoad Pisidas subegero;

μαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς Φόρους, καὶ μνη-
μα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, ἐπιγράψω ὅποσα
ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον.

ΚΛΩΘ. Οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ
σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν.

ΙΟ ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἑτοιμος παρασχέσθαι
τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δέ, καὶ ἀν-
δρὸν ὑμῖν ἀντ' ἑμαυτοῦ παραδώσω τὸν ἀγαπητόν.

ΚΛΩΘ. ὦ μισὰρ, ὃν ἥχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς
καταλιπεῖν;

ΜΕΓ. Πάλαι ταῦτ' ἠυχόμην· νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον.

ΚΛΩΘ. Ἦξει καὶ κείνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεω-
στὶ βασιλεύοντος ἀννηρημένος.

ΙΙ ΜΕΓ. Οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπης, ὦ Μοῖ-
ρά, μοι.

ΚΛΩΘ. Τὸ ποῖον;

γ Ἀντάνδρον) *Ονομα κύριον. V.

& Lydis tributa imposuero, & monumentum mihi ipsi ma-
ximum excitavero, cui inscribam, quot & quanta impera-
toria in vita facinora ediderim.

Cloth. Heus tu, non iam diem unum postulas, sed vi-
ginti fere annorum moram.

Meg. Verum vades vobis dare paratus sum celeritatis &
reditus. Si vultis vero, succedaneum vobis pro me dabo uni-
cum filium meum.

Cloth. Quem saepe optabas, impure, esse tibi superstitem?

Meg. Olim istud optabam, sed nunc melius video.

Cloth. Veniet & ille tibi paulo post, ab eo, qui nunc re-
gnat, sublatu.

Meg. Igitur illud certe non negabis mihi, Parca.

Cloth. Quid?

ΜΕΓ. Εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ ὃν τινα ἔξει τὸν τρόπον.

ΚΛΩΘ. Ἄκουε· μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθὼν. τὴν μὲν γυναῖκά σοι Μίδας ὁ δοῦλος ἔξει, καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν.

ΜΕΓ. Ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον.

ΚΛΩΘ. Ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται· εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσιν τοῖς θεωμένοις.

ΜΕΓ. Εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις;

ΚΛΩΘ. Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γεγόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων ἕκαστα ἐπαι-

1 Εἰδέναι βούλομαι μετ' ἐμὲ) Οἶμαι, θέλει, καὶ τὰ μετ' ἐμὲ. G.
9 Ἐγκαταλογησεται) Συγκαταριθμήσεται. V. (συναριθμήσεται. C.)

14 Τίς γὰρ ἦν σοι φίλος) Δι' ἰσὺς τοῦτου προσκλινὴν τῶν τυραννῶν ἐμφανίζει οὐδυνίαν, καὶ ὅπως οὐδὲς φίλος, ἀλλὰ κλέακος πάντες αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξαποσύμμενοι. V.

Meg. Scire volo, quemadmodum post me mea se habitura sint.

Cloth. Audi: magis enim iis auditis lugebis. Uxorem tuam Midas habebit, servus, qui olim adulterio illi cognitus est.

Meg. Sacerrimus homo, quem ego illi obsecutus manu misi.

Cloth. Filia tua in pellicibus eius, qui nunc imperitat, annumerabitur. Imagines vero & statuæ, quas olim tibi posuit respublica, eversee omnes ludibrium praebebunt spectantibus.

Meg. Dic mihi, amicorum nullus indigne fert ea, quae fiunt?

Cloth. Quis enim amicus tibi fuit, aut qua iusta causa fuisset? Ignoras, etiam qui adorabant te, & quaecunque diceres facere sive laudabant, eos universos, aut metu, aut

νούντες, ἢ Φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄν-
τες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες;

ΜΕΓ. Καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, με-
γάλη τῇ Φωνῇ ἐπῆρχοντό μοι πολλὰ καὶ ἀγαθὰ, προ-
αποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἑτοιμος, εἰ οἶόν τε εἶναι. καὶ
ὅλως, ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ.

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν παρ' ἐνὶ αὐτῶν χθές δειπνήσας,
ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθῆν, ἐκείνο
δευρὶ κατέπεμψε σε.

ΜΕΓ. Τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ἡσθόμην. τί βουλό-
μενος δὲ ταῦτ' ἔπραξε;

ΚΛΩΘ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις· ἐμβῆναι δέον.

12 ΜΕΓ. Ἐν με πνίγει μάλιστα, ὦ Κλωθοῖ, διόπερ
ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ Φῶς ἀνακύψαι πάλιν.

ΚΛΩΘ. Τί δὲ τοῦτό ἐστιν; εἰσὶ γὰρ τι παμμέγε-
θες εἶναι.

spe quadam hoc fecisse, imperii tui amicos, & rationem habentes temporis?

Meg. At illi libantes in conviviiis magna voce multa mihi & magna bona apprecari solebant, vicariam pro me mortem, si fas esset, subire parati omnes: & omnino per genium meum iurabant.

Cloth. Igitur apud unum illorum coenatus heri periisti. Ultimam enim, quod oblatum tibi poculum est, illud ipsum huc te demisit.

Meg. Hoc erat ergo, quod amarulentum quid gustabam. Quo vero consilio haec fecit?

Cloth. Multa interrogas, cum incendendum sit.

Meg. Unum me angit maxime, Clotho, propter quod cuperem vel pauxillum in lucem respicere.

Cloth. Quid vero illud est? videtur enim magnum quiddam esse.

ΜΕΓ. Καρίων ὁ ἐμὸς οἰκέτης, ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε, περὶ δαίλην ὀψίαν ἀνελθὼν ἐς τὸ οἶκημα, ἔνθα ἐκειμένη, σχολῆς οὔσης, (οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐξύλατέ με) Γλυκερίον τὴν παλλακίδα μου, καὶ πάλαι δέ, οἶμαι, κεκοινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύραν, ἐσπόμεν, καθάπερ οὐδενὸς ἔνδον παρόντος· εἴτα ἐπειδὴ ἄλλος εἶχε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς ἐμὲ, σὺ μέντοι, Φησὶν, ὦ μιάρων ἀνθρώπιον, πληγὰς μοι πολλάκις οὐδὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, παρέτιλλε

1 Ἐπὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Ἔθος Ἀττικαῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερβίως καὶ παρευθὺς γινεσθῶν. ἀπὸ οὗ τῷ εἰπεῖν, ἐπὶ ἀπέθανον οὐδὲς τοῦτο εἰργασται, εἰπεν, ἐπὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπὶ τάχιστα μοι ἐγγίγνεται, τότε καὶ τότε ἔπραξα, ἀπὸ τοῦ ἅμα τῷ γινέσθαι οὐδὲς ἔπραξα. V.

4 Γλυκερίον) Ἀττικὰ ὑποκορισματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἑταιρικά, Ἀμφίδιον, Φιλίτιον, Ψυχίδιον, Στρούβιον, Ἐράτιον, Πόλιον, Χρυσάριον, καὶ πάντα ἴσα τῇ τῶν οὐδαιτέρων Φωγῇ κατὰ θῆλειος γένους καταγορεύεται. ὃν ὁ χαρακτὴρ ἀνωθεν ἐκμένει Ἀττικὸς· μεμίνηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρῆσει ἢ Φάνιον, ἢ Ἀβρότιον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἐνίκων μόνον κλίνεται. V.

Γλυκερίον) Ὑποκοριστικὸν τῆς

γλυκερίας Ἀθηναίων ἴθει. αὐτὸ γὰρ τὰ θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῶν ἑταιρῶν τὴν Εὐφημίαν λεγοντες Εὐφημίον, καὶ τὴν Εὐπράξιαν Εὐπράξιον. V.

5 Κεκοινωνήκει) Γραι. κεκοινωνήκισαν. G.

ibid. Ἐπισπασάμενος) Ἐπισύρας ἀσφαλίσάμενος. V. Ἐπιβαλλόμενος καὶ κλείτας. C. Ἐπισπασάμενος, ἐπισύρας, ἀσφαλίσάμενος, παρεργάν. G.

ibid. Σποδεῖν) Τύπτειν. ὡς Ἀριστοφ. πολλάκις. κυρίως δὲ τὸ καθάϊρειν τοὺς βαμμοὺς τῆς σπ.δου. καὶ τὸ ἐπὶ τῆς σπ.δου βινεῖν, ὡς ἐν ταῦθα &c. G.

ibid. Ἐσπίδει) Ὑβριστικῶς ἠφροδισιάζειν. V.

9 Ἐνέτεινας) Ἐπήγαγες. V.

Meg. Cario servus meus, cum primum me vidit mortuum circa vesperam, cum ascendisset in conclave, ubi iacebam, nactus opportunitatem, (neque enim quisquam aderat, qui me custodiret) Glycerium pellicem meam, cum qua stupri consuetudinem olim, credo, habuit, ostio clauso, quasi nemine praesente, subegit: deinde cum explevisset libidinem, me respiciens, Tu quidem, inquit, impure homuncio, plagas mihi saepe nihil commerito inflixisti; & cum his dictis vellicavit me, & malas mihi percussit: de-

τέ με καὶ κατὰ κόρρης ἔπαιε' τέλος δέ, πλατὺ χρεμψάμενος, καὶ καταπτύσας μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἀπίθι ἐπειπὼν, ὥχαιτο' ἐγὼ δέ, ἐνεπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅμως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὔος ἦδη καὶ ψυχρὸς ὢν. καὶ ἡ μιὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου προσιόντων τινῶν ἦσθετο, σιέλῳ χρίσασα τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς δακρύσασα ἐπ' ἐμοί, κωκύουσα, καὶ τούνομα ἐπικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὢν εἰ λαβοίμην.

13 ΚΛΩΘ. Παῦσαι ἀπειλῶν' ἀλλ' ἔμβηθι, καιρὸς ἦδη σε ἀπαντᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον.

ΜΕΓ. Καὶ τίς ἀξιώσει κατ' ἀνδρὸς τυράννου ψῆφον λαβεῖν;

ΚΛΩΘ. Κατὰ τυράννου μὲν οὐδεὶς, κατὰ νεκροῦ δὲ ὁ

1 Καὶ τῆς κόρρης) Καὶ τῆς κεφαλῆς. V.

ibid. Πλατὺ χρεμψάμενος) Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον. V.

3 Ἐνεπιμπράμην) Ἐκασίμην, ἀμαιμώμην. V.

8 Ὦν εἰ λαβοίμην) Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν εἰσθᾶναι

τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτίμισθαι, ἐνδεοὺς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἶσθε γίνεσθαι, ὑπὸ μισζόνων καλυυμένου τοῦ λόγου. V.

13 Ὁ Ῥαδάμανθης) Καὶ οὗτος υἱὸς ἐστίν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διὸς. ἀφορίσθῃ δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τὸ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιβεῖναι δίκας. V.

nique pituitam lato screatu adductam in me cum exspuisset, & in impiorum loca abire me iussisset, discessit. Ego vero, quamvis excandescens, non habebam, quo ulciscerer hominem, qui exfanguis iam & frigidus essem. Scelesti vero puella, strepitu quorundam supervenientium animadverso, saliva madefactis oculis, quasi me lacrimasset, plorans & nomen meum appellans discessit. Quos ego si nanciscar!

Cloth. Earce minis. sed inscende: tempus est, te iam ad tribunal venire.

Meg. Et quis audebit contra virum tyrannum fumere tabellam?

Cloth. Contra tyrannum quidem nemo; contra mortuum

Ῥαδάμανθους, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἐκάστω τὴν δίκην· τὸ δὲ νῦν ἔχον, μὴ διάτρυβε.

ΜΕΓ. Καὶ ἰδιώτην με ποίησον, ὦ Μοῖρα, τῶν πενήτων ἓνα, καὶ δούλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως· ἀναβιβῶναί με ἕασον μόνον.

ΚΛΩΘ. Ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον, καὶ σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ; σύρετ' αὐτὸν εἰς τὸ τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίῃ ἐκὼν.

ΕΡΜ. Ἐπου νῦν δραπέτα· δέχου τοῦτον σὺ πορβιμῶ, καὶ τὸν δεῖνα· καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἰστὸν δεδῆσεται.

ΜΕΓ. Καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ κεθέζεσθαι με δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ὅτι τί;

ΜΕΓ. Ὅτι, νῆ Δία, τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους.

ΚΛΩΘ. Εἴτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Κάρων,

8 Εἶσα τοῦ ποδός) Τούτῳσι, 10 Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως) Καν-
κατὰ τοῦ ποδός. V. (ἢ, ἀπὸ τοῦ ταῦθα ἠλλοίπει Ἀθηναίων ἔθελ, τὸ
ποδός. C.) φρόντιζε, ἢ σκοπεῖ. V.

vero Rhadamanthus, quem statim videbis iustum, & iuste de unoquoque pronuntiantem. Iam vero moras diutius necere noli.

Meg. Vel privatum me facito, Parca, pauperum unum, vel servum pro eo, qui rex nuper fui: ad vitam modo redire me patere.

Cloth. Ubi ille cum clava? & tu, Mercuri, pede illum intro trahite: neque enim sponte intraverit.

Merc. Sequere iam, fugitive: assume hunc, portitor, & illum alterum: utque tuto *id fiat*, hic sane ad malum alligabitur.

Meg. Atqui loco primo affidere me oportet. •

Cloth. Quid ita?

Meg. Quod, me hercule, tyrannus fui, & satellites decies mille habui.

Cloth. Et non iuste barbam tibi vellit Cario, scaevo adeo

εὐτὼσὶ σκαῖον ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἔξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου.

ΜΕΓ. Τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαι μοι τὸ βᾶκτρον; οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα;

ΚΛΩΘ. Τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἰσθῷ προσπεπατταλευμένος.

14 ΜΙΚ. Εἰπέ μοι, ᾧ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος; ἢ διότι πένης εἰμι, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ;

ΚΛΩΘ. Σὺ δὲ τίς εἶ;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος.

ΚΛΩΘ. Εἴτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὅρᾳς ὅποσα ὁ τυραννος ὑπισχνέται δώσειν, ἀφελθεὶς πρὸς ὀλίγον; Θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή.

5 Προσεπαττάλευσα) Εἰς πάσσα- 16 Ἀγασπητὴ) Ἀντὶ ἀρκιτῆ, λον ἵδουσα, ἀντὶ τοῦ ἀνισταύμενα. V. ἐπιπόθητος. V. (ἡδεῖα. C.)

mortali? Amaram igitur tyrannidem habebis, clava huius fubinde gustanda.

Meg. Audebit quippe Cyniscus intendere mihi baculum? Non ego te nuper, cum procax nimium & asper esses, & increpare me ausus, vix continebar, quin clavis affigerem?

Cloth. Propterea & tu nunc ad malum defixus manebis.

Mic. Dic mihi, Clotho, mei plane nulla a vobis habetur ratio? An quod pauper sum, ideo ultimo etiam inscendendum mihi est?

Cloth. Tu vero quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Cloth. Et gravaris moram? non vides, quanta daturum se pollicetur tyrannus, ad exiguum tempus si dimittatur? minor igitur, nisi tibi etiam grata videtur mora.

ΜΙΚ. Ἀκουσον, ὦ βελτίστη Μοιρῶν· οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνου εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνέσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν Οὔτιν κατέδομαι. ἂν τε γοῦν πρῶτον, ἂν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὁδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ' ὁμοῖα τὰμὰ τοῖς τῶν πλουσιῶν. ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι, Φασίν· ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων εἶναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, Φοβερός ἅπασι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολιπὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύριον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ δεῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ γυναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιάτο, καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν ἤχβετο. οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως καθάπερ ἰξῶ τινι προσέχεται τοῖς τοιοῦτοις ἡ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι ῥαδίως, ἅτε αὐ-

1 Ἡ τοῦ Κύκλωπος) Ὁ Κύκλωφ πρὸς τὸν Ὀδυσσεῖα ἐν τῇ σπηλαίᾳ φασίν, σὺ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντας ὕστερον σὲ ἰσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μικυλλος φασίν· ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ἀφελῆ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτιν δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσεῖα, οὐ γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα. V.

3 Ὅτι πύματον) Ἐσχάτον. V.

6 Ἐκ διαμέτρου) Τὸ λόγιον ἐπὶ

τῶν πάνυ διαφερόντων. εἰληπται δὲ ἐν τῇ ἐπιπέδῳ σχήματος τοῦ κύκλου· ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν μείζων ἢ διὰ τοῦ κέντρου, ἥτις καὶ διάμετρος λέγεται· ἀπὸ τούτου οὖν τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου. V.

11 Οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως) Καινοποιεῖς τοῦτο· οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν· ὁ δὲ οὐ γὰρ οἷδ' ὅπως εἰρηκε. V.

12 Προσέχεται) Κρατεῖται. V.

Mic. Audi, Parcarum optima. Non fane illud me Cyclo-
pis munus delectat, cum promittit, ultimum ego Utin de-
vorabo: sive primum enim, sive ultimum, iidem dentes ma-
nent. Ceterum nec par mea ac divitum ratio est: e diame-
tro enim opposita nobis vitae genera. Tyrannus quippe fe-
lix cum videretur in vita, metuendus omnibus & conspi-
cuius, relicto auro illo tanto atque argento, & vestibus,
& equis, & coenis, & pueris speciosis, formosisque mu-
lieribus, non absurdeangebatur, se ab illis abstrahi, & fe-
rebat graviter. Nescio enim quomodo velut visco quodam
talibus adhaerescit animus, nec facile ab illis vult discede-
re, quibus olim illiquefacta velut voluptate solutus fuerit.

Lucian. Vol. III.

N

τοῖς πάλαι προστετηκυῖα· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός τις οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ὃ δεδέσθαι ξυμβέβηκεν αὐτούς· ἀμέλει καὶ ἀπάγη τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνακωκύνουσι· καὶ τᾶλλα ὄντες θρασεῖς, δειλοὶ πρὸς ταύτην εὐρίσκονται τὴν ἐπὶ τὸν Ἄδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέφονται γοῦν εἰς τοῦπίσω, ὥσπερ οἱ δυσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέπειν τὰ ἐν τῷ Φωτὶ βούλονται, οἷα ὁ μάταιος ἐκείνος ἐποίει· καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων,

15 καὶ ταῦθά σε καταλιπαρῶν. Ἐγὼ δὲ, ἅτε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, οὐκ ἀγρόν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυσόν, οὐ σκέυος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰκόνας, εἰκότως εὐζωνος ἦν. καί περ ἰδὼ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, ἄσμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην καὶ τὸ κάττυμα, κρηπίδα τινὰ ἐν ταῖν χερσὶν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐθύς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν με-

1 Προστετηκυῖα) Προστετηκυῖα, προσταχεῖσα, ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα. V.

6 Οἱ δυσέρωτες) Οἱ πάνυ ἐρωῦντες. V.

9 Καταλιπαρῶν) Παρακαλῶν. G.

10 Οὐ συνοικίαν) Τὰ νῦν ἐνοικι-

κα λεγόμενα. V.

11 Εὐζωνος ἦν) Ὁ ταχὺς, καὶ ὀξίως βαδίζων. V. (ἱλαφρός. C.)

13 Σμίλην) Σμίλη, ἐργαλεῖον

σχυροτομικόν. G.

ibid. Κρηπίδα) Ὑπίδημα. V.

Potius illud quasi nescium rumpi vinculum est, quo devinciri eos contigit. Quin si quis vi illos abducatur, eiulatus tolerant; & cum audaces sint cetera, meticulosi ad hanc ferentem ad inferos viam deprehenduntur. Itaque conversi retro ad ea, quae a tergo sunt, ut inveniisti amatores e longinquo certe adspicere ea, quae in vita sunt, cupiunt, qualia ineptus ille modo facitabat, qui & in via fugam tentarit, & hic te fatigarit precibus. Ego vero, quippe qui nullum in vita pignus haberem, nec agrum, nec domus plures, nec aurum, nec instrumentum, neque gloriam, neque statuas, non est mirum quod succinctus fui, & ad primum Atropi nutum laetus, abiecto scalpro & coriis, crepidam adhuc in manibus habens, exsilii statim, ut eram discalcea-

λανθηρίαν ἀπονηψάμενος εἰπόμην. μᾶλλον δὲ ἡγούμην
 εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐπέστρεψε,
 καὶ μετεκάλει. καὶ, νῆ Δί', ἥδη καλὰ τὰ παύ' ὑμῖν
 πάντα ὁρῶ. τό, τε γὰρ ἰστοιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μη-
 δένα τοῦ πλησίον διαφέρειν; ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ.
 τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρεῶς τοὺς ὀφείλον-
 τας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν· τὸ δὲ μέγιστον,
 μηδὲ ριγῶν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μηδ' ὑπὸ τῶν δυ-
 νατωτέρων ραπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγ-
 ματα εἰς τοῦτο παλιν ἀνεστραμμένα· ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πέ-
 νητες, γελῶμεν, ἀνιώνται δὲ καὶ οἰμῶζουσιν οἱ πλούσιοι.

ΚΛΩΘ. Πάλαι οὖν σε, ὦ Μίκυλλε, γελῶντα ἐώ- 16
 ρων· τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν;

ΜΙΚ. Ἄκουσον, ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν· παροικῶν
 ἄνω τυράννω, πάνυ ἀκριβῶς ἐώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ'

2 Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν) Τούτίστιν μιν. G.
 οὐχ' ὅσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω 10 Ἐς τὸ ἱμναλίον) Τούτίστιν
 ἐθεάροντο, ὥς ἐπιθυμῶν τοῦ πατρός. V. ἰκαντρία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ.
 7 Τὸ δὲ μέγιστον) Τὸ ἰσχυρότε- V.

tus, ac non abluto prius atramento, secutus sum, vel prae-
 vi potius, ad anteriora prospiciens: neque enim quidquam
 eorum, quae a tergo erant, advertit me & revocavit. Et Her-
 cules, iam pulchra esse vestra video omnia. Quod enim
 aequo omnes honore sunt, neque quisquam super alium
 eminet, supra sane quam dici potest, iucundum mihi vide-
 tur. Arbitror autem, neque aes alienum reposci hic debito-
 res, nec tributa pendere; &, quod maximum, neque frigere
 per hiemem, nec aegrotare, nec pulsari a potentioribus. Pax
 vero ubique, & res plane in contrarium versa: nos enim
 ridemus pauperes, at illi divites affliguntur & plorant.

Cloth. Hoc est, quod diu te ridere observavi, Micylle.
 Quid vero est, quod risum tibi movit maxime?

Mic. Audi, veneranda mihi maxime Dearum. Cum apud
 superos vicinus essem tyranni, accurate, quae fierent ab

αὐτοῦ, καὶ μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ πορφύρας τὸ ἄνθος ὀρώων, ἐμακάριζον καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς κλῖνας τὰς ἀργυροπόδας· ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἢ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με ὥς τε ὑπεράνθρωπός τις ἀνὴρ καὶ τρισόλβιος κατεφαίνετο, καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψηλότερος ὅλας πήχει βασιλικῶ· ἐπαιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς προβαίνων, καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήττων· ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε παγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμενος τὴν τρυφήν· καί μαντοῦ ἔτι μᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα ἐτεθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαιρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν, καὶ μακαρί-

4 Καὶ ἡ κνίσσα) 'Ο καπνός. V.

5 'Απέκναιέ με) 'Αντὶ τοῦ ναυροτέρων με ἐς τὸ ξὴν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκίνει καὶ ἐμᾶτ. ., καὶ πονηρὰς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διεφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ. V. (Ibid. post alterum Scholion intermissum repetitur: 'Απέκναιέ με) 'Εφόνεύει με.)

7 'Ολοὶ πήχει) 'Αντὶ τοῦ μέτρου μεγάλῳ· ὁ γὰρ βασιλικὸς πήχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κλιτὸν τρεῖς δακτύλους. V.

9 'Εξυπτιάζων) 'Αντὶ τοῦ ταῖων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὄμους περισκοπούμενος, ὃ ἴσθι, γαυριῶν, καὶ ὑπερφάνους περιπατῶν. V.

12 'Ετεθήπειν) 'Εθαύμαζον. V.

illo, observavi, & videbatur mihi nonnunquam par Diis esse. Quippe florem purpurae cum viderem, & ministrantium multitudinem, & aurum, & pocula gemmis distincta, & lectos aureis fultos pedibus, beatum hominem praedicabam: enecabat me porro nidor eorum, quae in coenam illi parabantur, adeo quidem, ut ille egressus mortalium sortem ac ter beatus mihi videretur, ac tantum non pulchrior excelsiorque reliquis cubito ipso regio, sublatus fortuna, & procedens cum gravitate quadam, ac vultu supino, & colloqui volentibus terrorem incutiens. Cum vero defunctus esset, & ipse mihi usquequaque ridiculus videbatur exutis illis deliciis: meque ipsum magis deridebam, quale purgamentum admiratus essem, nidore aestimans illius

ζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν ἐν τῇ Λακωνικῇ θαλάττῃ κο-
χλίδων. Οὐ μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανειστὴν 17
Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ μεταγινώσκοντα, ὅτι μὴ
ἀπέλαυσε τῶν χρημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν ἀπέ-
θανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει τὴν οὐσίαν ἀπολιπὼν, (οὗ-
τος γὰρ ἄγχιστα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος ἐπὶ τὸν
κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον) οὐκ εἶχον ὅπως κατα-
παύσω τὸν γέλωτα, καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς ὠχρὸς
αἰεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν, Φροντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
καὶ μόνοις τοῖς δακτύλοις πλουτῶν, οἷς τάλαντα καὶ
μυριάδας ἐλογίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ μετ'
ὀλίγον ἐκχυθισόμενα πρὸς τοῦ μακαρίου Ῥοδοχάρους.
ἀλλὰ τί οὐκ ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ γὰρ πλέον-
τες τὰ λοιπὰ γελασόμεθα οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες.

1 Κοχλίδων) Ὅτι ἡ Λακωνικὴ
κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα· ἢ
ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τῆς κυνὸς εὐ-
ρῆται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο. V.

6 Ἀγχιστα ἦν) Ἀπὸ τοῦ ἐγ-
γύτατα· πλέον πάντων πλησιάζων.
V.

11 Ἐλογίζετο) Ἠρίθμει. V.

felicitem, & beatum illum putans propter cochlearum
Laconici maris sanguinem. Cum vero non hunc solum,
sed praeterea Gniphonem foeneratorem viderem, ingemi-
scentem & cruciantem se poenitentia, qui fruitus non est
divitiis, sed non gustatis illis mortuus, relicta substantia
Rhodochari luxurioso, qui proximus genere illi cum esset,
primus lege ad hereditatem vocabatur; haec, inquam, cum vi-
derem, compescere risum non potui, recordatus praesertim,
quam pallidas semper squalidusque fuerit, curarum, quod
frons ostenderet, plenus, solisque dives digitis, quibus ta-
lenta & myriades computaret, minutatim ea colligens, quae
paulo post effundentur a beato illo. Sed cur non iam solvi-
mus? etenim inter navigandum ridebimus reliqua, plorare
illos videntes.

ΚΛΩΘ. Ἐμβαινε, ἵνα καὶ ἀνιμῆσθαι ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον.

18 ΧΑΡ. Οὗτος, ποῦ Φέρῃ; πλήρες ἤδη τὸ σκάφος αὐτοῦ περίμενε· ἐς αὖριον ἑωθέν σε διαπορθμεύσομεν.

ΜΙΚ. Ἀδικεῖς, ὦ Χάρων, ἑωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων· ἀμέλει γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. οἵμοι τῶν κακῶν· ἤδη πλέουσιν· ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς· ἄλλως τε οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμῖα καταβαλεῖν.

ΚΛΩΘ. Τί τοῦτο; περίμενον, ὦ Μίκυλλε· οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν.

ΜΙΚ. Καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι.

ΚΛΩΘ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτὸν, καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ, συνανάσπασον.

1 Καὶ ἀνιμῆσθαι) Ἀνασπά-
σθ. V.

5 Ἑωλον) Χθισίνην. V.

8 Διανήχομαι) Κλυμβῶ. G.

9 Ἀπαγορεύσας) Ἀτονήσας. V.

10 Τὰ πορθμῖα) Πορθμῖα λί-

γει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ δια-
περάσαι διδόμενον. V.

Cloth. Ingredere, ut tollat ancoram portitor.

Char. Heus tu, quo tendis? plena iam est cymba: illic expecta: cras mane traiciemus te.

Mic. Iniuriam mihi, Charon, facis, si relinquo me hesternum iam mortuum. Crede mihi, legum te violatarum apud Rhadamanthum reum faciam. Heu mihi malorum, iam navigant, ego vero solus hic destituar! quamquam cur non post illos transnato? neque enim metuo, ne viribus defectus suffocer, qui iam sum mortuus; praesertim cum nec obolum habeam, unde nulum solvam.

Cloth. Quid hoc? expecta, Micylle: non est fas ita te transire.

Mic. Quin forte citius, quam vos, deferar.

Cloth. Nequaquam. Sed adnavigabimus eius recipiendi causa, & tu, Mercuri, una illum manu porrecta intro trahe.

ΧΑΡ. Ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὄρας. 19

ΕΡΜ. Ἐπὶ τοὺς ὤμους, εἰ ὁκεῖ, τοῦ τυράννου.

ΚΛΩΘ. Καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενάσεν· ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει· ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν.

ΚΥΝ. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐν-
τεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί
σοι, καταπλεύσας· πλεόν γὰρ οὐδὲν ἐστὶ τῆς πῆρας, ἣν
ὄρας, καὶ τούτου τοῦ ξύλου· τᾶλλα δέ, ἣν ἀντλεῖν ἐθέ-
λης, ἕτοιμος, καὶ πρόσκωπος εἶναι· μέμψῃ δὲ οὐδέν, ἣν
εὐήρες καὶ καρτερόν μοι ἐρετμόν δῶς μόνον.

ΧΑΡ. Ἐρεττε· καὶ τοῦτ' ἐγὼ ἰκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν.

ΚΥΝ. Ἡ καὶ ὑποκελεύσαι δεήσει;

4 Τένοντα) Τράχηλον. G.

ibid. Εὐπλοῶμεν) Ἐπικελευσμένος
ἢ ἐπιφθόγμα τὴν πλεῖν ἀρχομένων,
ἢ τοι πόρθμον διαβαλλόντων, ἢ εἰς
πέλαγος ἀφίναί μελλόντων, τὸ εὐ-
πλοῶσθαι, τῇ τύχῃ ὥς ἔειπε τοῦ-
το ὑπεβαλλόμενοι. V.

10 Καὶ πρόσκωπος εἶναι) Ἐπὶ τῇ
κωπῇ καθήμενος. V.

11 Εὐήρες) Καλῶς κωπηλατοῦν.
V.

ibid. Ἐρετμόν) Κώπην. V.

12 Ἐρεττε) Κωπηλάτει. G.

13 Ἡ) Ἄρα. V. (Ἄρα. C.)

ibid. Ὑποκελεύσαι δεήσει) Ὡς ἐν
τοῖς πλοίοις λέγειν εἰσθᾶσαι κελεῦ-
σαι, αὐτὸν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑπο-
κέλευσμα καλεῖ, διότι ἐνὸς καταρ-
χμένου εἰ ἄλλοι ὑπῆκουον τὸ αὐό-
μενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀβόην
τῶν πλοίων μετὰ τῆς κερκίας ἐπὶ
τὸν ἰστὸν ἀναφέρουσιν. V.

Char. Ubi iam fedebit? plena enim, ut vides, omnia.

Merc. Super humeros, si videtur, tyranni.

Cloth. Scite excogitavit illud Mercurius. Ascende igitur,
& cervices impii conculca. nobis vero felix curfus contingat!

Cyn. Optimum fuerit, nunc tibi, Charon, verum dicere.
Ego obolum, quem post traiectum tibi solvam, non habeo:
neque enim mihi quidquam praeter hanc, quam vides, pe-
ram, & hanc clavam. Ceterum si haurire me velis, aut re-
migare, paratus sum: nihil autem de me querere, modo
commodum & robustum mihi remum dederis.

Char. Remiga. Satis enim fuerit, si hoc abs te auferam.

Cyn. Numquid etiam cantu incitare remiges oportebit?

XAP. Νῆ Δί', ἤπερ εὐδῆς κέλευσμά τι τῶν ναυτικῶν.
 ΚΥΝ. Οὐδ' αὖ καὶ πολλὰ, ὦ Χάρων, τῶν ναυτικῶν.
 ἀλλ' ὅρᾳς, ἀντεπηχῦσιν εὗτοι δακρύοντες. ὥστε ἡμῶν
 τὸ ἄσμα ἐπιταραχθήσεται.

20 ΠΛ. Οἴμοι τῶν κτημάτων.

ΑΛΛ. Οἴμοι τῶν ἀγρῶν.

ΑΛΛ. Ὅττοτοῖ, τὴν οἰκίαν οἶαν ἀπέλιπον.

ΑΛΛ. Ὅσα τάλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει λαβών.

ΑΛΛ. Αἰ, αἰ, τῶν νεογνῶν μου παιδίων.

ΑΛΛ. Τίς ἄρα τὰς ἀμπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν
 ἐφύτευσάμην;

ΕΡΜ. Μίκυλλε, σὺ δ' οὐδὲν οἰμώξεις; καὶ μὴν οὐ
 θέμις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα.

ΜΙΚ. Ἀπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν οἰμώζωμαι
 εὐπλῶν.

ΕΡΜ. Ὅμως ἂν μικρόν τι πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστέναζον.

7 Ὅττοτοῖ) Φεῦ. G. 8 Σπαθήσει) Τρυφήσει. V.

Char. Sane, si nosti celeusma quoddam nauticum.

Cyn. Novi, Charon, & plurima quidem; sed vide, respon-
dent hi nobis ploratibus: itaque cantus nobis perturbabitur.

Div. Hei mihi divitias!

Alius. Hei mihi agros!

Alius. Hei hei, quam domum relinquo!

Alius. Quot talenta heres meus a me accepta per luxum
effundet!

Alius. Hei hei recens mihi natos pueros!

Alius. Quis igitur vineas vindemiabit, quas superiore
anno institui?

Merc. Tu vero nihil, Micylle, ploras? & tamen nefas est,
sine lacrimis quemquam trahere.

Mic. Apage, nihil est, quod secunda adeo navigatione
plorem.

Merc. Tamen vel pauxillum quiddam dicis causa ingemisce.

ΜΙΚ. Οἰμῶζομαι τοῖνυν, ἐπειδὴ σοι, ὦ Ἑρμῆ, δοκεῖ.
οἴμοι τῶν καττυμάτων· οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν παλαιῶν
ὅττοτοί, τῶν σαβρῶν ὑποδημάτων· οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων
ἔαθεν ἐς ἐσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐδὲ τοῦ χειμῶνος ἀν-
υπόδετός τε, καὶ ἡμίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας
ὑπὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα μου τὴν σμίλην ἔξει,
καὶ τὸ κεντητήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται· σχεδὸν δὲ ἤδη καὶ
καταπεπλευκάμεν.

ΧΑΡ. Ἄγε δὴ τὰ πορθμῖα πρῶτον ἡμῖν ἀπόδοτε· καὶ 21
σὺ δὲ, ὅς· παρὰ πάντων ἤδη ἔχω· ὅς καὶ σὺ τὸν ὀβο-
λόν, ὦ Μίκυλλε.

ΜΙΚ. Παίξεις, ὦ Χάρων, ἢ καθ' ὕδατός, Φασιν,
ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν προσ-
δοκῶν· ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ τετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς,
ἢ στρογγύλον.

ΧΑΡ. Ὡ καλῆς ναυτιλίας καὶ ἐπικερδοῦς τήμερον·

2 Καττύματα) Δέρματά τινα
ἰσχυρὰ καὶ σκληρὰ, ἅπερ τοῖς σαν-
δαλίοις καὶ τοῖς ἄλλοις ὑποδήμασιν
ὑπεβάλλεται. G.

12 Ἡ καθ' ὕδατος) Παραοιμία
ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούν-
των πράγμασι· τὸ γὰρ καθ' ὕδατος
γράφειν, ἀδύνατον. V.

Mic. Plorabo igitur, cum tibi ita videtur, Mercuri. Hei
frusta corii! hei crepidas veteres! hei hei putres calceos!
Non iam infelix ego a mane ad vespertinam sine cibo mane-
bo, nec hieme sine calceis oberrabo seminudus, stridens
prae frigore dentibus. Quis igitur scalprum meum habebit
& subulam? Satis ploratum est, & prope traiecimus.

Char. Age, iam vecturae pretium nobis primum date: da
tu quoque: ab omnibus iam habeo: tu quoque obolum
da, Micylle.

Mic. Ludis, Charon, aut in aqua, quod aiunt, scribis,
a Micyllo si exspectas obolum. Omnino enim neque hoc
novi, quadratum quiddam sitne obolus, an rotundum?

Char. Praeclaram vero navigationem hodie & lucrosam!

ἀποβαίνετε δ' ὅμως· ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῶα μέτειμι. διαπλευῖσαι γὰρ καὶ κείνα δεῖ.

ΚΛΩΘ. Ἀπαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑρμῆ, παραλαβὼν ἐγὼ δὲ αὐτὴν, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σήρας διάξουσα· τεβνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὄρων μαχόμενοι.

ΕΡΜ. Προΐωμεν, ὦ οὔτοι· μᾶλλον δὲ πάντες ἐξῆς ἔπεισθέ μοι.

- 22 ΜΙΚ. Ἡράκλεις, τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τῷ διαγνῶ τις ἐνταῦθα εἰ καλλιῶν Φρύνης Σιμμίχῃ; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, οὔτε κάλλιον· ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβάνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκεῖν, ἰσότημον γίγνεται

2 Μέτειμι) Μετέρχομαι. G.

3 Τοὺς Σήρας) Σήρες εἰσὶν ἔθνος παρ' ᾧ γίνεται τὰ σπρικὰ ἱμάτια. πούτους οὖν φησι Σήρας ὄντας, ἀπειμι ἐνεγκίην ὀφείλουσα. ἢ δὲ ἀκλουβία τοῦ χειμένου ἀπαιτεῖ Σήρας βοῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς πιούοντας τὴν μέταξιν. Διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χορίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους εἶναι τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς. V.

9 Μέγιλλος) Οἷτος ὁ Μέγιλλος

Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτὸν. V.

10 Ἡ τῷ) Ἡ τινι, ὃ ἐστὶ ἰάσοτος. V.

ibid. Εἰ καλλιῶν) Ποριῶν ὀνόματα. V.

13 Πρότερον) Παρόλκει ὁπότερον τῶν δύο. ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως, ἅμφω γὰρ ταῦτ' σημαίνει. V. (Παρόλκει τὸ πρότερον, ἐπεὶ ταῦτ' ἅμφω σημαίνουσι. C.)

Excscendite tamen. Ego vero ad equos, & boves, & canes, & reliquas animantes transeo: traici enim & has oportet.

Cloth. Accipe istos abducendos. Ego ipsa quoque in adversam ripam renavigabo, Indopatem & Heramithrem Seras transductura: mortui enim sunt in pugna de finibus commissa.

Merc. Heus, procedamus; vel porius sequimini me deinceps omnes.

Mic. Vah, quanta hic obscuritas! ubi nunc pulcher Megillus? aut qua re hic dignoscat aliquis, pulchriorne Phryne sit Simmicha? omnia enim aequalia, & eiufdem coloris, neque quidquam vel pulchrum vel pulchrius, sed iam detrita illa lacerna, quae turpis paulo ante videbatur, aequum

τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἔθανῇ γὰρ ἄμω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ πο-
τε ἄρα ὦν τυγχάνεις;

ΚΥΝ. Ἐνταῦθα λέγω σοι, Μίκυλλε· ἀλλ' ἅμα εἰ
δοκεῖ, βαδίζωμεν.

ΜΙΚ. Εὖ λέγεις· ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν· εἰπέ μοι,
ἔτελίσθης γὰρ, ὦ Κυνίσκε, τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια
τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ;

ΚΥΝ. Εὖ λέγεις· ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δαδουχοῦσά
τις, φοβερόν τι καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα· ἢ ἄρα
ποῦ Ἐριννύς ἐστιν;

ΜΙΚ. Ἔοικεν ἀπὸ γε τοῦ σχήματος.

ΕΡΜ. Παραλάμβανε τούτους, ὦ Τισιφόνη, τέττα- 23
ρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις.

ΤΙΣ. Καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ραδάμανθους οὗτος ὑμᾶς
περιμένει.

7 Ἐτελίσθης) Ἐχοινώνσας. G.
ibid. Τὰ Ἐλευσίνια) Ἐορτὴ ἦν
παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια,
ἐπιτελούμενη Διμυτρί καὶ Περσε-
φόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο αἰνιγμὰ τινὰ τῶν
Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Δου-
κιάδης νῦν διαπαίξει. V.

9 Δαδουχοῦσα) Λαμπάδα φέ-
ρουσα. V.

13 Τισιφόνη) Τισιφόνη μία ἐστὶ
τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι
θεάς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολά-
ζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν
βίον. V.

honorem regis purpureae obtinet: speciem enim neutra ha-
bet, easdem utraque tenebras subiit. Tu vero ubi es, Cynisce?

Cyn. Hic, dico tibi, Micylle. Sed, si videtur, ambo una
ibimus.

Mic. Bene mones: manum mihi porrige. Dic mihi, ini-
tatus enim es Eleusiniis, nonne similis hic status illis videtur?

Cyn. Bene dicis. Ecce igitur accedit cum facibus mulier,
terribile & minax quiddam tuens. Numquid ista Erinnyes est?

Mic. Sic quidem videtur, habitum si spectes.

Merc. Assume hosce quatuor supra mille.

Tis. Quin diu iam Rhadamanthus hic vos expectat.

ΡΑΔ. Πρόσαγε αὐτοὺς, ὦ Ἑριννύ. σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει.

ΚΥΝ. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκειψαι παραγαγών.

ΡΑΔ. Τίνος ἕνεκα;

ΚΥΝ. Πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινας, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ δράσαντι αὐτῷ παρὰ τὸν βίον. οὐκ ἂν οὖν ἀξιοπίστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς Φανείς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον.

ΡΑΔ. Τίς δὲ σύ;

ΚΥΝ. Κυνίσκος, ὦ ἄριστε, τὴν γνώμην Φιλόσοφος.

ΡΑΔ. Δεῦρ' ἔλθε, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατὰσθη. σὺ δὲ προσκάλει τοὺς κατηγοροὺς.

24 ΕΡΜ. Εἴ τις Κυνίσκου ταυτοῦ κατηγορεῖ, δεῦρὸ προσίτω.

3 Πρὸς τοῦ πατρὸς) Ἐνορχῶ σε Δίης, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδάμανθου τὸν Δία. V.

Rhad. Adduc eos, Erinnyes: tu vero, Mercuri, praeconium fac & advoca.

Cyn. Per ego te tuum patrem obtestor, Rhadamanthe, me primum inspicendum admove.

Rhad. Qua causa?

Cyn. Omnino decrevi accusare aliquem criminum, quae me conscio in vita patravit: neque vero fide dignus ante fuerim, quam aperto, quis fuerim ipse, & quomodo vixerim.

Rhad. Quis autem es?

Cyn. Cyniscus, vir optime, sententia philosophus.

Rhad. Huc accede, & primus sta in iudicio. tu vero accusaturos advoca.

Merc. Si quis contra hunc Cyniscum velit dicere, huc accedito.

ΡΑΔ. Οὐδεὶς προσέρχεται· ἀλλ' οὐχ ἱκανὸν τοῦτο, ὦ Κυνίσκε· ἀπόδυθι δὲ ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων.

ΚΥΝ. Ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην;

ΡΑΔ. Ὅποσα ἂν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσῃται παρὰ τὸν βίον, καθ' ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει.

ΚΥΝ. Ἰδοὺ σοι γυμνὸς παρέστηκε· ὥστε ἀναζητεῖ ταῦτα, ἅπερ σὺ Φῆς τὰ στίγματα.

ΡΑΔ. Καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὐτοσὶ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμαμάτων· καίτοι, τί τοῦτο; ἔχνη μὲν, καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται· πῶς ταῦτα, ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας;

4 Στιγματίας) Στιγματίας καλῶσι τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρησίμους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφῆν ὁ Κυνίσκος, ποῦ στιγματίας ἐγενόμην; πρῶτον ἠρώτησεν. V.

12 Πολλὰ τῶν ἐγκαυμάτων)

Φρονίμως πάνυ αἰνίγεται ὡς φιλόσοφος εἰ καὶ τι ἔχη πρῶτον ἀμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό. V.

14 Ἐξ ὑπαρχῆς) Ἐκ φύσεως. G.

Rhad. Nemo accedit: verum non satis hoc est; Cynisce: Exue te, ut inspiciam de stigmatibus.

Cyn. Ubina ego notis compunctus essem?

Rhad. Quaecunque vestrum quisque mala in vita patriverit, eorum notas quasdam visum effugientes in animo circumfert.

Cyn. Ecce nudus tibi adsto. Require igitur, quas dicis notas.

Rhad. Purus ut plurimum hic est, praeter tres illas aut quatuor, evanidas omnino & vix cognoscibiles. Quamquam quid hoc est? vestigia quidem & signa notarum inustarum adsunt, sed nescio quomodo deleta vel exsculpta potius. Quomodo haec se habent, Cynisce, aut quomodo purus quasi postliminio factus es?

ΚΥΝ. Ἐγὼ σοι φράσω· πάλαι πονηρὸς δι' ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα Φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ' ὀλίγον ἀπάσας τὰς κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην.

ΡΑΔ. Ἀγαθῷ γε, οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ Φαρμάκῳ· ἀλλ' ἄπιθι ἐς τὰς Μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γε πρότερον οὗ Φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει.

25 ΜΙΚ. Καὶ τοῦμόν, ὦ Ραδάμανθ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον· πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι, ὥστε ἐπισκώπει.

ΡΑΔ. Τίς δὲ ὢν τυγχάνεις;

ΜΙΚ. Ὁ σκυτατόμος Μίκυλλος.

ΡΑΔ. Εὐγε, ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς καὶ ἀνεπίγραφος, ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει.

2 Ἐμπολήσας) Κερδάνας, συνάξας. V.

ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχὰς μετὰ θάνατον. V.

6 Μακάρων) Μακάρων νήσους λέγουσιν, ἵνα διαγούσιν αἱ τῶν

15 Ἀνεπίγραφος) Μηδεΐαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχον. V.

Cyn. Dicam tibi. Olim malus cum essem disciplinae defectu, ac multa nactus stigmata, cum primum coepi philosophari, maculas paulatim omnes ex animo elui.

Rhad. Bono tu quidem & efficacissimo remedio usus: sed abi in beatorum insulas, versaturus cum optimis quibusque, cum prius tyrannum, quem dicis, reum peregeris. Advoca alios.

Mic. De me negotium parvum est, o Rhadamanthe, & brevi exploratione opus habet. Olim enim nudus tibi sum: inspicie igitur.

Rhad. Quis es?

Mic. Sutor Micyllus.

Rhad. Euge, Micylle, purus plane es, & nulla nota inscriptus: abi & tu ad Cyniscum illum. Tyrannum iam advoca.

ΕΡΜ. Μεγαπένθης Λακύνδου ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ;
 πρόσθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ πρόβαλλ' αὐτὸν, ὦ
 Τισιφώνη, ἐς τὸ μέσον, ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα· σὺ δὲ, ὦ
 Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγε ἤδη· πλησίον γὰρ
 ἀνὴρ οὐτοσί.

ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει· γνώσῃ γὰρ αὐ- 26
 τὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμαμάτων· ὅμως
 δὲ, καὶ αὐτὸς ἀποκαλύψω σοὶ τὸν ἄνδρα, καὶ τοῦ λόγου
 δείξω φανερώτερον· οὐτοσί γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὅποσα
 μὲν ιδιότης ὧν ἐπραξε, παραλείψει μοι δοκῶ· ἐπεὶ δὲ
 τοὺς θρασυτάτους προσεταιιρούμενος, καὶ δορυφόρους
 συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη,
 ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους· τὰς δὲ οὐ-
 σίας ἐκάστων ἀΦαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρό-
 τатον ἀΦοικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν πα-
 ραλέλοιπεν· ἀπάσῃ δὲ ὠμότητι, καὶ ὕβρει κατὰ τῶν

2 Πρόβαλλ' αὐτὸν) Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, προσάγαγε. V.

Merc. Megapenthes Lacydae filius prodito. Quo te vertis?
 accede. te tyrannum advoco. Protrude illum, Tisiphone,
 praecipitem in medium. Tu vero, Cynisce, accusa iam &
 convince: prope enim homo est.

Cyn. Universim quidem neque opus erat oratione. Sta-
 tim enim illum, qualis sit, cognosces ex notis: tamen &
 ipse detegam tibi virum, & oratione mea clarius ostendam.
 Quae igitur facerrimus iste, quamdiu privatus fuit, per-
 petraverit, omittenda arbitror. Postquam vero, assumtis in-
 sceleris societatem audacissimis quibusque, & conducto fa-
 tellirio, insurgens contra civitatem, tyrannidem occupa-
 vit, indemnatos interfecit decies mille amplius. Horum vero
 omnium bonis correptis, ad fastigium divitiarum cum per-
 venisset, nullam ille luxuriae formam praetermisit: crude-
 litate porro omni & contumelia in miseros cives usus est,

ἀβλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθέτους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους κατασχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαροινῶν· καὶ ὑπεροψίας μὲν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας Φρυάγματος, οὐδὲ κατ' Ἀσίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην· ῥάδιον γοῦν ἂν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν· οὐ μὴν καὶ τὸ τῶν κολάσεων πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ τίς ἂν διηγῆσασθαι δύναιτο, ὅσγε μὴδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολή, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους· μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὀρᾷς πάρεισι, καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν· οὗτοι πάντες, ὧν Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν· οἱ δὲ, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες· οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες· οἱ δὲ,

3 Ἐμπαροινῶν) Ἐυβρίζων. V.

7 Καινουργὸν) Τὸν ἐπινοοῦντα

6 Ἀσκαρδαμυκτὶ) Μὴ μῦθον τοῦς

ξίνα. V.

δοφθαλμούς. V.

9 Κενή τις ἐστὶ) Ψευδής, μάτην, ὡς ἔτυχεν. (ἄλλως C.)

virgines eorum stupris corrumpit, adolescentibus pudorem eripuit, ebrii more in subiectos sibi impotenter grassatus. Et ne superbiae quidem, & fastus, & fremebundae illius erga alloquentes insolentiae poenas satis dignas ab isto possis repetere. Facilius enim solem aliquis, quam istum, oculis rectis & nihil conniventibus adspexisset. Verum etiam crudelem istius in novis suppliciis excogitandis sollertiam quis enarret? qui ne familiarissimis quidem pepercerit. Hanc vero non esse inanem contra istum calumniam, statim scies, si advocari iusseris ab isto interemtos. Quin invocati, ut vides, adfunt, & circumfusi illum angunt. Hi omnes, Rhadamanthe, ab execrabili homine perierunt: alii quidem insidiis, quas ob uxores formosas illis struxit; alii, quod indignarentur filiis suis contumeliae causa ad ipsum per-

ἔτι ἐπλούτουν· οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμῷ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις.

ΡΑΔ. Τί πρὸς ταῦτα Φῆς, ὦ μαρὲ σύ; 27

ΜΕΓ. Τοὺς μὲν Φόνους εἰργασμαι, οὓς λέγει· τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐΦήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαΦθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα Κυνίσκος μου κατεψεύσατο.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν καὶ τούτων, ὦ Ῥαδάμανθι, παρέξω σοι μάρτυρας.

ΡΑΔ. Τίνας τούτους λέγεις;

ΚΥΝ. Προσκάλει μοι, ὦ Ἑρμῇ, τὸν λύχρον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτύρησουσι γὰρ αὐτοῖ παρελθόντες, οἷα πράττοντι συνηπίσταντο αὐτῷ.

ΕΡΜ. Ἡ Κλίνη, καὶ ὁ Λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστω· εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες.

11 Προσκάλει μοι) Καὶ τοῦτο καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἐμφυχα, ἐπὶ εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε τῆς οὕτως ἐμπαίζων, λύχρον καὶ κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκείνοι κλίνην μαρτυροῦντας παρηγαγεν. V.

ductis; alii quod essent divites; alii, quod dextri essent ac prudentes, iisque, quae fierent, minime delectarentur.

Rhad. Quid ad haec, impurate, respondes?

Meg. Caedes quidem perpetravi, quas dicit; reliqua vero omnia, adulteria, adolescentum contumelias, corruptelas virginum, haec omnia, inquam, contra me Cyniscus mentitus est.

Cyn. Igitur & horum exhibebo tibi, Rhadamanthe, testes.

Rhad. Quos dicis?

Cyn. Advoca mihi, Mercuri, lucernam ipsius & lectum. Haec enim pro testimonio dicent, quae se consciis fecerit.

Merc. Lectus & Lucerna Megapenthis adsunto. Bonum factum! paruerunt.

Lucian. Vol. III.

ΡΑΔ. Εἶπατε οὖν ὑμεῖς ἀ σύνιστε Μεγαπένθει τούτῳ· προτέρα δὲ σὺ ἢ Κλίνη λέγε.

ΚΛΙΝ. Πάντα ἀληθῆ κατηγορήσῃ Κυνίσκος· ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν, ὧ δέσποτα Ραδάμανθυ, αἰσχύνομαι· τοιαῦτα ἦν ἀ ἐπ' ἐμοῦ διεπράττετο.

ΡΑΔ. Σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ' εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα· καὶ σὺ δὲ ὁ Λύχνος ἤδη μαρτύρει.

ΛΥΧ. Ἐγὼ τὰ μεθ' ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα· οὐ γὰρ παρῆν' ἀ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὁκνῶ λέγειν· πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἐκὼν τούλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων· ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς ὀρωμένοις, καὶ τὸ Φῶς μου πάντα τρόπον κατεμύαιεν.

28 ΡΑΔ. Ἄλις ἤδη τῶν μαρτύρων· ἀλλὰ καὶ ἀπόδου

9 Τὰ μεθ' ἡμέραν) Τὰ ἐν τῇ
ἡμέρᾳ. V.

12 Ὑπερπεπαικότα) Ὑπερβα-
λόμενα, ὑπερβάλλοντα. V.

Rhad. Dicite igitur vos, quorum conscii fitis huic Megapenthi.

Lea. Vere omnia accusavit Cyniscus. Ego tamen dicere ea, Domine, pudore prohibeor: tam turpia erant, quae in me patravit.

Rhad. Planissime igitur contra illum fers testimonium, qui nec dicere ea fustineas. Et tu iam, Lucerna, dic testimonium.

Luc. Diurna eius facinora non novi; neque enim aderam: quae vero noctibus fecerit, passus fuerit, piget dicere. Verum vidi equidem infanda multa, & contumeliam omnem supergressa. quamvis saepe ultro oleum non biberem, exstingui cupiens: at ille & admovit me factis suis, & lucem meam modis omnibus polluit.

Rhad. Satis iam testium. Sed exue etiam purpuram, ut

τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἰδῶμεν τῶν στιγμάτων. παπαί, ὅλος οὗτος πελιδνός, καὶ κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυανέος ἐστὶν ἀπὸ τῶν στιγμάτων· τίνα οὖν κολασθεῖν τρόπον; ἄρ' ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ;

ΚΥΝ. Μηδαμῶς· ἀλλ' εἰ θελοῖς, ἐγὼ σοὶ καινὴν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι.

ΡΑΔ. Λέγε, ὡς ἐγὼ σοὶ μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἶσομαι.

ΚΥΝ. Ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ Λήθης ὕδωρ.

ΡΑΔ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν μόνος ἐξ ἀπάντων ἄποτος ἔστω.

ΡΑΔ. Διατί δὴ;

29

ΚΥΝ. Χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος

2 Πελιδνός) Puto μελιδνός· δός. G.

ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ἄδου. V.

4 Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα) Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων

8 Χάριν εἶσομαι) Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσαι· τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται. V.

numerum etiam videamus stigmatum. Papae, totus hic est lividus, & notis scriptus, quin caeruleus est a notis. Quo igitur modo puniatur? Numquid in Pyriphlegethontem iniiciendus, an tradendus Cerbero?

Cyn. Nequaquam. Sed ego tibi novum quoddam & dignum illo supplicium subiiciam.

Rhad. Dic, maximam ea re gratiam a me initurus.

Cyn. Mos est, puto, mortuis omnibus Lethes aquam bibere.

Rhad. Ita est.

Cyn. Solus igitur iste non bibat.

Rhad. Quid ita?

Cyn. Gravem ita poenam sustinebit, qui meminerit, quis

οἷος ἦν, καὶ ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναπεμπ-
ζόμενος τὴν τρυφήν.

ΡΑΔ. Εὖ λέγεις. καὶ καταδικάσθω, καὶ παρὰ
τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὕτως, δεδῶσθω, μεμνημένος
ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

1 Ἀναπεμπζόμενος) Μεμνη-
μένος, ἀναλογιζόμενος. G.

4 Τάνταλον) Λέγουσι γὰρ οἱ
Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος
ὃν ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς Θεοῖς ὁμο-
πράτης, καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα
παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε

τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ
Θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν
ἐν τῇ αἰῃ. Θεορῶν γὰρ δῖν' ἄρα πε-
πληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς
παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναιται
γεύσασθαι, αὐτοῦ γὰρ προσιόντος,
ἐκεῖνα φύγουσιν. V.

fuerit, quantum potuerit apud superos, & delicias illas ani-
mo revolvat.

Rhad. Bene mones. Damnas esto, & ad Tantalum ab-
ductus vincitor, memor eorum, quae in vita egerit.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

ΚΑΙ τί σοι πρῶτον, ὦ Φιλότης, ἢ τί ὕστατον, Φασί, ¹
καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ
μισθῷ συνόντας, καὶ ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων Φι-
λίας ἐξεταζομένους, εἰ χρή Φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν
δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ
πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς, μὰ Δία,
τοῦ τοιοῦτου πειραθείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πείρα
ἐγγένητο, μηδὲ, ὦ θεοί, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς
τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπτωκότων, ἐξηγόρευον πρὸς με· οἱ
μὲν ἐτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὅποσα καὶ ὅποια
ἐπάσχον· οἱ δ', ὥσπερ ἐκ δεσμοτηρίου τινὸς ἀποδράντες
οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν· ἀλλὰ γὰρ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ Μ.) Ὁ λόγος οὗτος τῶν καλλίστων καὶ πρῶτων. G.

DE MERCEDE CONDUCTIS
POTENTIUM FAMILIARIBUS.

ΕΤ quid primum tibi, amice, aut quid ultimum, aiunt,
enarrem illorum, quae pati vel facere coguntur mercena-
rii familiares illi, quique cenferi se in amicitii beatorum
istorum volunt? modo amicitiam nominare fas sit hanc il-
lorum servitutem. Novi enim multa, & fere pleraque eo-
rum, quae usu illis veniunt, non ego profecto eiusmodi ali-
quid expertus: (neque enim necessarium mihi experimen-
tum fuit, neque unquam, Dii boni, fiat) sed multi eorum,
qui in hanc vitam inciderant, apud me enuntiarunt; alii in
malo adhuc constituti, cum deflerent, quam multa & qua-
lia paterentur; alii vero, qui ex illo quasi carcere effuge-
rant, quae perpeffi essent non sine iucunditate memoran-

ἢ Φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἷων ἀπηλλάγησαν· ἀξι-
πιστότεροι δὲ ἦσαν οὗτοι διὰ πάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς τελε-
τῆς διεξεληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐπο-
πτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον
αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν αὐτῶν
παράλογον διηγυμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς ἐξυ-
ρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας,
καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἰστῶν
κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες· ἐπὶ
πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους· (οἰκείοι γὰρ
τῆς τοιαύτης τραγωδίας οὗτοί γε) ἢ τίν' ἄλλον ἐκ μη-
χανῆς θεῖν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς
πηδαλίοις ἐστῶτα, καὶ πρὸς τινὰ ἥϊονα μαλακὴν ἀπεν-
θύοντα τὴν ναῦν, οἳ προσερχθεῖσα ἔμελλεν αὐτὴ μὲν
ἡρέμα καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθῆσθαι, αὐτοὶ δ' ἀ-
σφαλῶς ἀποβῆσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ.

6 Οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς) Οἷον τὸ καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην
πάλαι οἱ ναυαγῆσαντες ἄνθρωποι ὀλοφύρομενοι. V.
ἔχραντο σχήματι πρὸς τοῖς ἱεροῖς

tes. Sane enim laetabantur, quoties rationes ponerent, quae
effugissent. Fide autem digniores hi erant, qui tota, ut ita
loquar, mysteria exsecuti, ab initio ad finem omnia inspe-
xissent. Non obiter itaque nec incuriose audiebam illos ve-
lut naufragium quoddam & insperatam ex illo salutem enar-
rantes; quales sunt, quos ad templa videmus, rasis capi-
tibus multi simul decumanos fluctus, & procellas, & pro-
montoria, & iacturas, & malos fractos, & gubernacula re-
vulsa persequentes: super omnia vero ut Dioscuri praesen-
tes illuxerint, (hi enim tragoediae huius velut domestici
sunt) aut alius aliquis ex machina Deus in carchesio fede-
rit, aut adstiterit gubernaculo, atque ad molle litus navem
direxerit, in quod delata ipsa quidem paulatim & otiose
solveretur, ipsi vero gratia & benignitate numinis salvi dis-

ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκην
 χρεῖαν ἐπιτραγωδοῦσιν, ὥς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν;
 οὐ δύστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δο-
 κοῦντες. Οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τὰς 2
 τρικυμίας, καὶ, νῆ Δία, πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυ-
 μίας, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον
 εἰσέπλευσαν, γαληνοῦ ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους,
 καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ
 διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῃ
 καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέτραν τινὰ ὕψαλον, ἢ σκόπελον
 ἀπόκρημνον, περιρρήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄ-
 θλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν
 ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγῆσει, ἐδό-
 κουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ' αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι,
 καὶ ἐκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν· ἀλλ' ἔγωγε
 καὶ κῆνα, καὶ τιν' ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ζυντιβείς, εὐρίσκω

15 Ἐκόντες εἶναι) Ὅτι τὸ ἐκόντες εἶναι ἀνεν ἀποφάσεως ἰχρῆσατο.

cederent. Et illi quidem multa id genus, prout ipsis tum usus
 est, tragice declamant, ut a pluribus accipiant nimirum,
 si non calamitosi solum, sed Diis etiam cari esse videantur.
 At hi tempestates domesticas, fluctusque triplices, aut her-
 cle quintuplices, vel decemplices adeo, si fas sit ita dicere,
enarrant; & ut primum oram solverint, tranquillo ad spe-
 ciem mari, & quos deinde labores per totam navigatio-
 nem sustinuerint, vel siti, vel nausea, vel abundante ultra
 exhaurientium vires aqua falsa; & denique, ut ad caecum
 aliquem scopulum, aut praeēruptam rupem, fracta infelici
 scapha, miseri aegre enataverint, nudi & rerum omnium
 necessariarum indigentes. Inter haec sane, & in harum re-
 rum enarratione, videbantur mihi multa pudore quodam
 tegere, ac velle eorum oblivisci. At ego & illa, & quae-
 dam alia ex sermonibus illorum *coniectura quodam* compo-

προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἀ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα, ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβου-
 3 λεύοντα. Καὶ πρῶτόν γε, ὅπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν, εἴτα ἐπήνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς Φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δεῖπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβουλα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥαστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς Φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχεισι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστὶν ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι· ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἐώρων ὅπως ἐκεχήμεναι πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὥς οὖν τό γε ἡμέτερον εἰς-

nens, invenio adesse eiufmodi familiaritatibus, quae non gravabor tibi omnia, mi bone Timocles, enarrare: quippe diu est, cum intellexisse mihi videor, huius te vitae ineundae consilium agitare. Et primum quidem, si quando fermo incideret de talibus, ac deinde laudaret praesentium aliquis vitam illam mercenariam, ter eos beatos praedicans, quibus cum eo, quod amicos haberent Romanorum nobilissimos, & coenarent nihil ipsi conferentes coenas sumtuosissimas, & pulchre habitarent, & peregrinarentur commodissime iucundissimeque, resupini, si res ita ferret, in curru equis albis iuncto; mercedem insuper amicitiae, & perceptarum, quas dixi, commoditarum, non exiguam capere contigisset; hos enim plane esse, quibus nec serentibus, neque colentibus, nascerentur omnia: quoties igitur haec & his similia audires, videbam te hiare ad illa, & patens ad escam os praebere. Ut igitur ego in posterum cul-

αὐθις ποτὲ ἀναίτιον ἦ, μηδ' ἔχεις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικούτο μετὰ τῆς καρίδος ἀγκίστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπελαβόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ λαιμῷ περι-
 εσπάσαμεν, οὐδὲ προεδηλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐξελκομένους, καὶ ἐμπεπηγότες, ἤδη συρόμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον ὁρᾶν ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἐστῶτες ἐπε-
 δακρύνομεν ὅπως μὴ ταῦτα λέγῃς ποτὲ πάνυ εὐλογα, ἣν λέγεται, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀδικοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἀκουσον ἐξ ἀρχῆς ἀπάντων, καὶ τὸ δί-
 κτυόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀδιέξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ μὴ ἐνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκόπη-
 σον· καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύλον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης τὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν, καὶ πρὸς τὴν γνάθον πεφυσσμένην ἀποπειρώμενος, ἦν μὴ πάνυ ὀξεᾶ, μηδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀνιὰρὰ ἐν τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως

13 Τοῦ σκόλοπος) Σκόλοψ, ὃξυ ζύλον, V.

pa sim vacuus, neque dicere possis, nos, licet videremus, te talem cum Carica hamum glutire, manum tibi non iniecisse, neque prius, quam immergeretur gutturi, retraxisse, neque ante indicasse adeo, sed exspectasse, dum videremus, te introtracto & fixo firmiter iam trahi & necessitate duci, & iam, cum nihil tibi ea res profit, stantes illacrimari; ne, inquam, talia dicas aliquando, rationabilia omnino, si dicantur, & ad quae causam dicere non possimus, quin videamur iniurii in te illo silentio nostro fuisse: audi nunc a principio omnia, & rete ipsum, & nassam ut exitum non habeat, otiose extra illam constitutus, non intus ex recessu, ante considera: & hami aduncitatem, ipsumque flexum retro aculeum, & tridentis acumina, in manus sumens, & ad inflatam buccam tentans, nisi acuta omnino, nisi inevitabilia, nisi ipso vulnere molestissima intelligas,

σπῶντα, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα, ἡμᾶς μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε· σαυτὸν δὲ παρακαλέσας θάρρειν, ἐπιχείρει τῇ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, 4 καβάπερ ὁ Λάρος, ὅλον περιχανῶν τὸ δέλεαρ. Ῥηθήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος, τὸ μὲν ὅλον ἴσως διὰ σέ, πλὴν ἀλλ' οὐ γὰρ περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν μόνων, οὐδ' ὅποσοι σπουδαιότεραν τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ ὅλων τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι καὶ μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κεινῶν δὲ ὡς ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν συμβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ ἐξαίρετα μὲν, αἰσχίῳ δὲ τὰ αὐτὰ ὄντα γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦντο, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδοταὶ ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκη, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν

trahentia violente, & invicte contra urgentia; nos quidem in mericulosis, & ob id ipsum esurientibus adscribe. Ipse vero animo confirmato venatum aggredere, si volueris, & Lari more totam escam hiatu complectere. Habebitur autem omnis oratio in universum quidem tua forte causa: verum non de vobis solum philosophantibus, aut his, qui serium & grave vitae genus amplexi sunt, sed de Grammaticis etiam, & Rhetoribus, & Musicis; omnibusque adeo, qui doctrinae causa familiares esse, & eius rei mercedem ferre, e sua dignitate putant. Cum enim communia ut plurimum sint, & similia, quae usu veniunt omnibus; manifestum est, non eximia quidem esse ista, sed eo turpiora, quatenus eadem eveniunt Philosophis, si ipsi eadem, quae aliis, sibi convenire putant, & illi conductores nulla parte honestius ipsos tractent. Quidquid autem progressus orationis huius prehenderit, eorum causam maxime quidem

οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες. αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν· ἐγὼ δὲ ἀνάίτιος, εἰ μὴ ἀληθείας καὶ παρρησίας ἐπιτίμιόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ιδιότας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖν· οὔτε μὴν αἰτιάσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀλειπομένους τῶν μισθοδοτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοντο ὑπ' αὐτῶν· ἐπιτήδαιοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε οὐδὲ σχοῖεν ἂν τι ἄλλο, πρὸς ὃ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς· ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεργοι αὐτίκα, καὶ ἄργοι, καὶ περιττοὶ εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες· ἐπὶ γὰρ τοι τὴν ὑβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας· καὶ ἡ τέχνη φέρειν

ipsi, qui faciunt, deinde vero etiam qui ea patiuntur, sustinent merito: ego vero innocens, nisi veritatis & libertatis poena est. Ac reliquam quidem turbam, ut exercitores quosdam aut adulatōres idiotas, parvo animo & humiles suo ingenio homunciones, neque operae pretium est ab eiusmodi familiaritatibus detertere, neque enim obsequantur: quin ne reprehensione quidem valde digni sunt, si non discedant a suis conductoribus, quantacunque ab illis contumelia affecti: idonei enim, nec indigni sunt ea consuetudine: & alioquin neque habeant, ad quod animum appellentes, operosos se demonstrent; sed si quis hoc illis auferat, ilicet inertes sunt, otiosi, superflui. Neque igitur indigna his accidere, neque illos alteros contumeliosos esse putaverim, si in matulam, quod aiunt, immingant: huius enim contumeliae causa a principio domos isti intrant, haec professio isto-

καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἐνὶ μάλιστα μεταάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρῆσθαι. 5 Δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνῶνται τινες, προεξετάσας, δείξαιμι, οὐ πάνυ βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ ἂν αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναιροῖτο, καὶ ἡ πρᾶτη ὑπόθεσις τῆς ἐβελοδοουλείας. οἱ μὲν δὲ πολλοὶ, τὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων χρεῖαν προβέμενοι, ἱκανὸν τοῦτο προκάλυμμα οἴονται, προβεβλήσθαι τῆς πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας· καὶ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ λέγοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιῶσι, τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ, τὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες· εἴτα ὁ Θεόγνης πρόχειρος, καὶ πολὺ τὸ,

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος

[οὐτ' ἔτι εἰπεῖν, οὐτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδω-

15 Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος) Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο· οὐτε τί εἰπεῖν, οὐτε ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. V.

rum est, ferre, quae fiunt, & perpeti. Horum vero, quos dixi, eruditorum hominum causa indignari aequum est, & tentare, quantum eius potest fieri, reducere possint, & erepti dominis suis ad libertatem revocari. Videor autem comode facturum, si perponis antea causas, quibus ad hoc vitae genus induci quidam se patiuntur, ostendam, non valde urgentes esse, neque necessarias. Ita enim praecidatur illis causa, quam possint dicere, & primum voluntariae servitutis argumentum. Plerique igitur paupertatem, & necessariorum rerum indigentiam causati, illud putant idoneum velum praetendisse sui ad hanc vitam transfugii: ac sufficere sibi putant, si dixerint, venia se dignum facere, qui difficillimam rerum in vita omnium, paupertatem, effugere studeant. Tum Theognis in promptu est, & frequens illud:

Quisquis enim dira vir paupertate subactus,

ται,] καὶ ὅσα ἄλλα δείγματα ὑπὲρ τῆς πενίας οἱ ἀγεν-
νέστατοι τῶν ποιητῶν ἐξηγηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἐώρων
αὐτοὺς Φυγὴν τινὰ ὡς ἀληθῶς τῆς πενίας εὕρισκομένους
ἐκ τῶν τοιούτων ξυνοουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄγαν ἐλευ-
θερίας ἐμικρολογούμην πρὸς αὐτοὺς. ἐπεὶ δὲ (ὡς ὁ κα-
λὸς που ῥήτωρ ἔφη) τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκότα
λαμβάνουσι, τίς ἐτι μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτοὺς, αἰεὶ μενούσης ὁ-
μοίας αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς
αἰεὶ, καὶ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ ἀπέτετον οὐδέν,
οὐδὲ περιττὸν ἐς Φυλακὴν, ἀλλὰ τὸ δοῦν, καὶ δοθῆναι,
καὶ ἀθρόως ληφθῆναι, πᾶν ἀκριβῶς, καὶ τῆς χρείας ἐνδεῶς
καταναλίσκεται. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας τινας
ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἱ τὴν πενίαν τηροῦσι, παραβοηθεῖ-
σαι μόνον αὐτῇ, ἀλλ' αἱ τέλεον ἐξαιρήσουσι καὶ ὑπὲρ

5 Ὡς ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) κάτα, ἃ οὕτως σάξουν, οὕτως ἀπολύ-
Δημοσθένους ἐν Φιλιππικαῖς ταῦτα ναι ὄνταται. V.
φῆσι, τοῖς τῶν νοσούντων σιτίοις εἰκό-

& quaecunque terriculamenta de paupertate ignavissimi
quique poetarum extulere. Ego vero si quidem viderem, il-
los fugam aliquam paupertatis revera talibus in convicti-
bus invenisse, minutam cum illis de nimia libertate dispu-
tationem non occiperem. Quandoquidem vero, ut praecla-
rus alicubi orator ait, cibis aegrotorum similia accipiunt;
quomodo efficient, ut non & hac parte male sibi consu-
luisse videantur, eodem illis vitae tenore semper manente?
Paupertas enim semper illos comitatur, accipere semper ne-
cesse habent, nihil est, quod reponant, aut tanquam super-
fluum in praesentia custodiant; sed quidquid datur, quan-
tumvis detur, quantumvis crebro accipiat, ad assem omne
& in praesentem necessitatem impenditur. At praestiterat,
eas excogitasse rationes, non quae servant paupertatem,
modice modo sublevatam interim, sed quae tollant peni-

γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκῆτεα πόντον ἴσως ῥίπτειν
 ἔδει, ὦ Θεόγνι, καὶ πετρῶν, ὡς Φῆς, κατ' ἡλιβάτων.
 εἰ δέ τις αἰεὶ πένης, καὶ ἐνδὲς, καὶ ὑπόμισθος ὢν, οἶε-
 ται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ
 6 τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. Ἄλλοι δὲ πε-
 νίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί
 φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπο-
 ρίζειν τὰ ἄλφιστα, νῦν δὲ (πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ
 σώματα, ἢ ὑπὸ γήρωος, ἢ ὑπὸ νόσων) ἐπὶ τήνδε ῥέστην
 οὔσαν τὴν μισθοφορὰν, ἀπηνητηκέναι. Φέρ' οὖν ἰδῶμεν εἰ
 ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥάστου περιγίγνεται αὐ-
 τοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλὰ, μηδὲ πλείω τῶν ἄλλων
 πονοῦσιν. εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε, μὴ πονή-
 σαντα, μηδὲ καμόντα, ἔτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δὲ
 ἐστὶ καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν, ἀδύνατον τὸσαῦτα πονοῦσι
 καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦ-

13 Εὐχῇ γὰρ ἂν Αἰ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται. V.
 tus. Et huius quidem rei causa in pontum forte cetis hor-
 ribilem proicere se, Theogni, fas fuerit, rupe vel aëria;
 quod ais, se dare praecipitem. Si quis vero semper inops,
 indigus, & mercenarius cum sit, ea ipsa re paupertatem se
 putat effugisse; nescio, qui talis non ipse sibi videatur im-
 ponere? Alii rursus paupertatem ipsam a se metui negant,
 neque abhorrere se aiunt, si possint eodem, quo alii, modo
 laborantes victum parare. Iam vero affecto sibi vel sene-
 ctute vel morbis corpore, ad hanc se facillimam mercena-
 riae vitae rationem delatos. Age igitur videamus, utrum ve-
 ra praedicent, & an ex facili adeo redeant illis ea, quae dan-
 tur, non multum, non plus, quam alii, laborantibus. Voto
 enim sane simile fuerit, sine labore aliquem, sine molestia,
 praesentem pecuniam accipere. Sed *quam contra omnia se ha-*
beant, neque dici, prout res postulat, potest: tot labores su-
 stinendi, tot molestiae in illis familiaritatibus, ut firmiore

θα καὶ ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ· ἐπειδὴν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἰκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδίδωσθαι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἂν. Ποιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστα- 7
τον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα καὶ τῶν πολλῶν καὶ ἀβρόων ἐλπίδων, ἐσπῆδ᾽ αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονίσαντας δὲ ἐπὶ τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ· ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χαλῶν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος πίεσθαι τοῦ χρυσοῦ. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίβησιν, οὐχ ἢ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ἣν ἔφασκον, ἀλλ' ἢ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς

6 Ὡς οὐδ' οἱ) Ὡς οὐχ οἱ διὰ ταύτων λέγοντες. G.

hic vel ad hoc ipsum valetudine opus sit, cum sexcenta sint, quae corpus atterant quotidie, & ad ultimam desperationem fatigent. Dicemus autem suo illa tempore, cum etiam reliquas istorum molestias enarrabimus. In praesentia satis fuit ostendisse, neque eos verum dicere, qui hac de causa se ipsos vendidisse praedicant. Relinquitur, id quod verissimum est, minime vero omnium ab illis dicitur, voluptatis causa illos, & multas propter spes easque luculentas, in domos alienas insilire, attonitos multitudine auri atque argenti, felicitatem ponentes in coenis & deliciis aliis, sperantes quantum tauri statim plenis faucibus, nemine obturante, devoraturi sint. Haec abducunt illos, & ex liberis servos faciunt: non indigentia rerum necessariarum, quam dicebant modo, sed non necessariarum cupiditas, & multarum illarum atque pretii magni rerum affectatio. Itaque istos, tan-

καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες
 ἐρώμενοι παραλαβόντες, ὑπερεπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως
 αἰεὶ ἐρασθῆσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ
 τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι Φιλήματος ἄκρου μετα-
 διδόντες· ἴσασι γὰρ ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἐρώτος
 γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως
 φυλάττουσι· τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος αἰεὶ τὸν ἐραστὴν
 ἔχουσι· δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἢ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ
 τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται·
 προσμειδῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχρύνονται, καὶ αἰεὶ ποιήσου-
 σι, καὶ χαριῶνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶς. εἴτ'
 ἔλαβον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος
 τοῦ ἐρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδιδέσθαι. πέπρακται δ' οὖν
 8 αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. Τὸ μὲν
 δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν, οὐ πᾶν ἴσως
 ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ

1 Καὶ τρίβωνες) Ἀριστοφάνειος μισομένους τινὲς πράγματι, καὶ διὰ
 ἢ λέξις, σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυ- πολλὰς πείρας ἐλλακτίας. V.

quam invenustos & infelices amatores cum nasci sunt, astu-
 ti & veteratores amasii superbe tractant, atque in tantum
 modo colunt, uti semper ab iis amentur, frui autem amo-
 ribus suis ne ad osculum quidem extimum permittunt, qui
 norint in fructu ipso solutionem amoris inesse. Hanc igitur
 excludunt, & summo cavent studio. ceterum spe semper
 amatorem sustentant: quippe metuunt, ne desperatio illum
 a nimia cupiditate abducat, atque ita amare ipsos desinat.
 Arrident igitur, & pollicentur, & semper facturi sunt, &
 praebituri, & rationem habituri pretiosorum *munerum*: in-
 ter haec ambobus non sentientibus anni obrepunt, ut iam
 inpestivum sit, amare alterum, alterum praebere. Tota
 itaque vita nihil iis praeter spem actum est. Ac propter cu-
 piditatem voluptatis sustinere omnia, non omnino forte re-
 prehendum fuerit; sed venia indulgenda, si quis volu-

ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει, ἕπως μετέξει αὐτῆς. καί-
 τοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ
 ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἢ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή.
 ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγ-
 χάνοιτο. τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας
 ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον· καὶ ταυτ' ὀρών-
 τας, ὡς οἱ μὲν πόνοι σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγ-
 καῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκείνο, ὃ, τι δὴ ποτέ ἐστι τὸ ἡδύ,
 οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου· προσέτι δὲ, οὐδὲ γενή-
 σεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζεται. οἱ μὲν γε
 τοῦ Ὀδυσσεύς ἐταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίων-
 τες, ἡμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδύ, τῶν
 καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν· ὥστε οὐ πάντῃ ἄλογος αὐ-
 τῶν ἡ λήθῃ τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδύ ἐκείνο τῆς ψυχῆς δια-
 τριβούσης. τὸ δὲ λιμῶ ξυνόντα παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ
 λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μό-

11 Τὸν λωτὸν) Βοτάνη εὐώδης, ἣν ἐτίοι καλοῦσι μυρόλωτον. V.

ptate gaudeat, & undique illam persequatur, ut particeps
 illius fiat: quamquam illud tamen forte turpe ac servile,
 ipsum se propter eam vendere; multo enim maior ea, quae
 ex libertate contingit, voluptas est: verumtamen veniam ali-
 quam habeat, ea si potiat. At enim propter solam spem vo-
 luptatis insuavia ita multa sustinere, ridiculum & amens esse
 arbitror: idque cum videant, labores quidem manifestos esse
 & apertos, & necessarios; speratum autem illud, quidquid
 demum sit suave, neque contigisse unquam tanto tempore,
 neque adeo, si quis recte rationem putet, ut contingat, fu-
 turum videri. Ac socii quidem Ulyssis, dulci illo Loto gusta-
 to, neglexerunt reliqua, & prae eo, quod in praesentia sua-
 ve videretur, honesta & pulchra neglexerunt; ut non omni-
 no absurda esset illorum oblivio honesti, animo in suavitate
 illa occupato. Verum esse aliquem, qui famis ipse sodalis
 adfuit alii Loto se ingurgitanti, neque impertienti quidquam,

νης, τοῦ καὶ αὐτὸν παραγεύσασθαι ποτε δεδύσθαι, τῶν
καλῶς καὶ ὀρθῶς ἔχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις,
ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων Ὀμηρικῶν ὡς
9 ἀληθῶς δεόμενον. Τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐ-
τοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι
τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὃ, τι ἂν ἐβέλωσι, ταῦτά
ἐστίν, ἢ ὅτι ἐγγυτάτα τούτων. πλὴν εἰ μὴ καὶ κείνων τις
μεμνήσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομέ-
νων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύφοις ἀνδρά-
σιν. εἰσὶ γὰρ οἱ καὶ τοῦτο περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς
πολλοὺς νομίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοῦμὸν ἴδιον, οὐδὲ βασι-
λεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μόνον συνεῖναι, καὶ συνῶν ὀρά-
σθαι, μηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας, δεξαί-
10 μην ἄν. Τοιαύτης δὲ αὐτοῖς τῆς ὑποθέσεως οὐσης, φέρε
ἤδη πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα μὲν πρὸ τοῦ
εἰσδεχθῆναι καὶ τυχεῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ ἤδη

9 Εὐπαρύφοις ἀνδράσιν) Εὐκατεργάστοις, εὐδαίμοσι, πλουσίοις. V.

hac sola spe ductus, fore ut sibi etiam aliquando degustan-
dus derur; atque interim bona & recta obliviscatur: illud
mehercules rifu dignum, & Homericis plagis vere indigens.
Quae igitur ad convictus istos agunt, & propter quae di-
vitibus se praebeant, ut ipsis pro arbitrio abutantur, haec
sunt, aut his fere proxima: nisi forte illorum etiam men-
tionem iniecisse aliquis velit, qui gloria sola efferuntur ver-
sandi cum generosis viris & praetextatis. Sunt enim, qui hoc
etiam illustre quiddam & vulgo superius putant, cum equi-
dem, quod ad me privatim attinet, ne velim quidem nec
cum magno Rege esse, & in convictu eo conspici, si hoc
per se solum sit, neque aliud quidquam boni ex illa con-
suetudine ad me redeat. Hoc igitur cum rationis suae argu-
mentum & quasi fundamentum habeant, age iam inter nos
videamus primo, quae sustineant, priusquam admittantur,

ὄντες πάσχουσιν ἐπὶ πᾶσι δέ, ἥ τις αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε εἰπεῖν ἐστίν, ὥς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα, εὐληπτα γοῦν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει τοῦ πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον· εἰτά σοι πέπρακται τὸ πᾶν εὐμαρῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ τῆς θυραυλίας, ἔωθεν τε ἐξαιστώμενον, περιμένειν ὠδούμενον, καὶ αποκλειόμενον, καὶ ἀναίσχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δοκούντα ὑπὸ θυρωρῶ κακῶς συρίζοντι, καὶ ὀνομακλήτορι Λιβυκῶ ταπτόμενον, καὶ μισθὸν τελούντα τῆς μνήμης τοῦ ὀνόματος· καὶ μὴν καὶ ἐσθῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ τοῦ θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώματα αἰρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἡδῆται, ὥς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προσκρούῃς βλεπόμενος· καὶ φιλοπόνως ἔπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ τῶν οἰκετῶν προω-

& votorum fiant compotes; quae deinde, cum ibi sunt, illis eveniant; post omnia vero, quae ipsis conversio fiat fabulae. Neque enim hoc dicere licet, vilia quidem ista esse, sed ob id ipsum facilia ad adipiscendum, neque multo labore opus habere; sed modo opus esse, ut velis, dein reliqua facile perfecta omnia. Quin multo discursu *opus est*, & multis ad ianuam excubiis. Mane surgendum, expectandum deinde est, ac durandum, si impellaris interea & excludaris, & impudens nonnunquam molestusque videaris, sub imperio quasi ianitoris Syrum male sermonem admiscentis, aut nomenclatoris Libyci constitutus, quibus mercedem solvas etiam oportet, quod nomen tuum meminere. Quin etiam vestium curam maiorem, quam pro facultatibus, suscipere oportet, ad dignitatem nempe eius, quem colas, & colores eligere, quibus ille delectetur, ne discrepes ab illo, neque offendas, si forte te videat: tum studiose illum affectari, vel praecedere potius, impulsus a servis, &

βούμενον, καὶ ὥσπερ τινὰ πομπὴν ἀναπληροῦντα. ὁ δὲ,
 11 οὐδὲ προσβλέπει πολλῶν ἐξῆς ἡμερῶν. Ἦν δὲ ποτε καὶ
 τὰ ἀρίστα πράξης, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας εἴρη-
 ταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε δὴ τότε πολὺς μὲν ὁ ἰδρῶς, ἀ-
 θρόος δὲ ὁ ἱλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν
 παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ· καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι
 θέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες
 ἦσαν αὐτοῖς, λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοί, αἰδῶ ἐκάλε-
 σαν· οἱ δὲ τολμηροί, δειλίαν· οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευ-
 σίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραβείς τῆς πρώτης
 Φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν
 τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὴν δὲ πολλὰς μὲν αὐτῶν νύκτας
 ἰαύσης, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγης, οὐ, μὰ Δία,
 τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου Περγᾶμων, ἀλ-
 λά τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τρα-
 γικοῦ τινος Θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τούντεῦθεν, εἰ οἱ-

5 ἱλιγγος) Ὅταν περὶ τὴν καρ-
 δίαν στρόφος γίνηται, ἐπακολουθεῖ
 σκότος, ὃ καλοῦσιν ἱλιγγοί.

11 Καταδικάσας) Ἀντὶ τοῦ κατ-
 ηγορήσας. V.

quandam quasi pompam implere. Ille vero multis deinceps
 diebus neque adspicit te. Si vero aliquando felicissimus sis,
 & videat te, & ad se vocatum rogaverit fortuitorum quid-
 dam: tum fane sudor multus, & crebra vertigo, & tre-
 mor intempestivus, & risus praesentium de aestu tuo: &
 saepe cum respondendum sit, quis Achivorum rex fuerit?
 respondes, mille illis naves fuisse. Hoc boni quidem viri
 pudorem appellant, audaces vero timiditatem, & maligni,
 inscitiam: tu vero primam tibi humanitatem periculosissi-
 mam expertus, discedis, tuam ipse damnans meticulosam dif-
 fidentiam. Cum vero multae tibi inde *noctes sine munere so-*
pni, sanguineique dies transierunt, non Helenae sane causa,
 aut Pergamorum Priami, sed quinque, quos speras, obolo-
 rum, & iam Tragicus tibi Deus aliquis obvenerit, qui te

σθα τὰ μαθήματα· καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἢ διατριβῇ
 οὐκ ἀηδῆς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ· σοὶ δὲ, ὁ
 ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε
 προκείμενός σοι δοκεῖ ὑπείσέρχεται γὰρ εἰκότως τὸ μηδ' ὑπ'
 ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι, πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέν-
 τα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον· ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία
 διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις Φθονοῦντα,
 (τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιπαινουμένων)
 αὐτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα, Φοβούμενον
 δὲ καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ ἐκείνου πρόσωπον ἀτενί-
 ζοντα, καὶ εἰ μὲν ἐκθαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολ-
 λύμενον· εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα καὶ εὐέλπιν
 καθιστάμενον. Εἰκὸς δὲ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι 12
 φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ τιθεμένους, ὧν ἕκαστος
 ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἴτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν
 βαθεῖ πάγῳ καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, ἐξεταζόμενον εἴ τι οἴ-

commendet; examen inde instituitur, an literas noveris. Ac
 diviti quidem illa non infuavis exercitatio, qui laudetur per
 hanc occasionem, & felicitatis nomine praedicetur; tibi ve-
 ro certamen de ipsa anima, & vita univerfa videtur esse
 propositum. Nec immerito enim subit, nec ab alio rece-
 ptum te iri, reiectus a priore aliquo, & reprobatus si fue-
 ris. Neceffe igitur est in sexcentas tum partes animum dis-
 trahi, qui invidias his, qui tecum simul examinantur, (pone
 enim, alios esse eadem, quae tu, appetentes) te ipsum ve-
 ro tenuiter nimis dixisse omnia arbitreris; porro metuas &
 speres, & ipsius in vultu oculos defigas, ita ut si ipse re-
 spuerit quid eorum, quae dicis, videatur, perisse te putes, si
 vero cum subrisu audiat, gaudeas, & bona cum spe adites.
 Est autem vero simile, multos esse, qui obtrectent tibi, &
 alios tibi opponant, quorum unusquisque velut ex insidiis
 occulte iaculetur. Iam cogita, virum proluxa cum barba &

δεν ὦ Φέλιμον, καὶ τοῖς μὲν δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ μή. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖται σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος· καὶ μὲν τις ἢ πολίτης ὑπὸ Φθόνου, ἢ γείτων ἐκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκώς, ἀνακρινόμενος εἶπη μοιχόν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκείνο, ἐκ τῶν Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς· ἂν δὲ πάντες ἅμα ἐξῆς ἐπαινώσιν, ὑποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδρασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι· μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσῃς. εἶεν, καὶ ὃ ἐτύχῃται σοι πάντα τῆς εὐχῆς μεζόνως· αὐτὸς τε γὰρ ἐπήνεσε τοὺς λόγους, καὶ τῶν Φίλων οἱ ἐντιμώτατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν· ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὔτε ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος· οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἔλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ
 13 ἱερά. Κεκράτηκας οὖν, ὦ μακάριε, καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀ-

canis capillis explorari, si quid norit utile; & aliis quidem videri nosse, aliis non item. Tum tempus intercedit, quo scrupulose inquiritur vita tua omnis superior: & si quis vel tuus civis invidia, aut vicinus levi quadam de causa tibi offensus, interrogatus de te, aut moechum dixerit, aut puerorum amore infamem, illicet, is putatur ex Iovis ipsius tabulis datus testis: sin ad unum omnes ordine te laudent, suspecti habentur, & ambigui, & corrupti. Oportet igitur multa te felicitate uti, & nusquam omnino oppugnari: hac sola enim ratione viceris. Esto. Feliciter tibi omnia a maiori quadam fortuna evenerunt: & ipse enim tuam laudavit orationem, & amicorum honoratissimi, & quibus maxime credit de talibus, ipsum non averterunt: porro idem vult uxor, neque procurator contradicit, nec dispensator: neque vitam tuam quisquam reprehendit, sed placata omnia, & litatum undique. Vicisti igitur, beate, coronatus es Olym-

λύμπια· μᾶλλον δὲ, Βαβυλῶνα εἰληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθήρηκας, καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέρας, καὶ ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δὲ σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τὰγαθὰ, ἵνα μὴ Φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾗ, καὶ τὸν τε μισθὸν οὐκ εὐκαταφρόνητον ὀρίσθῃναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν· πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι· καὶ τοῦτο δὴ τὰ τῆς εὐχῆς, ἀποτείναντα τῷ πόδε καθεύδειν, μόνον ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἐμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως, ὡς Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν αὖ ἦν μέγα κακόν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν ἐλαφρόν τε καὶ εὐφορόν, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα· ἀλλὰ πολλοῦ, μᾶλλον δὲ τοῦ παντός δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς

3 Ὀρνίθων γάλα) Παροιμία ἐπὶ λα. V. (ὀρνίθων δὲ γάλα τὸ λευτῶν ὑπερφῶν ἀγαθῶν, ὅταν τιτὶ κόν τοῦ αὐτοῦ. C.)
προσφυῇ, λεγομένη, τὸ ὀρνίθων γά-

piis, vel potius, Babylonem cepisti, aut Sardinum arcem expugnasti: & Amaltheae cornu habebis, & gallinarum lac mulgebis. Oportet enim pro tantis tibi laboribus mirum quanta bona contingere, ne foliacea modo corona sit; mercedem oportet constitui minime contemnendam, eamque, quo tempore opus est, sine difficultate solvi, aliumque etiam supra vulgus honorem tibi haberi; & quietem iam contingere laborum illorum, & luti, & cursuum, & vigiliarum; & illud quod in votis fuerat, ut porrectis pedibus dormire liceat, ac sola ea agere, quorum causa assumtus initio fuisti, & quorum nomine capis mercedem. Sic quidem oportebat, Timocles, nec magnum sic malum foret, submissa cervice iugum ferre leve & commodum, & quod maximum est, inauratum. Sed multum abest, immo omnia. Sexcenta enim sunt intolerabilia libero homini, quae in ipso

ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἐξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδεία καὶ
 14 ἐπ' ἐλάχιστον ὠμιληκῶς. Ἀρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δεῖπνου, ἣν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθύς οὖν πρόσσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης, ὃν χρὴ πρότερον ἴλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκῇς, τοῦλάχιστον πέντε δραχμῆς· ὃ δὲ ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε, παρὰ σοῦ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις, μὴ γένοιτο ἐπειπῶν, τέλος ἐπείσθῃ καὶ ἄπεισί σοι πλατὺ ἐγχανών· σὺ δ' ἐσθῆτα καθαρὰν προχειρισάμενος, καὶ σεαυτὸν ὡς κοσμιώτατα σχηματίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς μὴ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρόκαλον γάρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥκειν, Φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελθὼν λυθας· καὶ σε πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο· καὶ παραλαβὼν
 9 Ὁ δὲ ἀκκισάμενος) Προσποιισάμενος, ὑποκρινάμενος. V.

iam convictu fiunt. Confidera autem ipse, dum deinceps audies, utrum ferre ea possit, si cui vel ad brevissimum tempus consuetudo cum eruditione fuerit. Incipiam autem a prima coena, si ira videtur, quam te coenaturum probabile est, aditalem quasi futurae consuetudinis. Statim igitur accedit, qui ad coenam te vocet, non inhumanus servulus, quem placare prius oportet, in manum demissis, ne rusticus esse videaris, quinque minimum drachmis. Ille vero per simulationem recusans initio, & apage, inquires, a tene ego? & me Hercules non fiet, subiiciens, denique persuaderi sibi patitur, & albis te dentibus ridens abit. Tu vero pura veste depromta, & quam ornatissime compositus lotusque venis, metuens, ne ante alios adsis: parum elegantis enim hoc fuerit, ut superbuim, venire ultimum. Ipso igitur medio observato tempore, ingressus es, & cum honoris te significatione exceperunt, teque prehensum aliquis

τις, κατέκλινε μικρὸν ὑπὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που
 σχεδὸν τῶν παλαιῶν Φίλων. Σὺ δ' ὥσπερ τοῦ Διὸς τὸν 15
 οἶκον παρελθὼν, πάντα τεθαύμακας, καὶ ἐΦ' ἐκάστῳ
 τῶν πραττομένων μετέωρος εἶ. ξένα γάρ σοι καὶ ἄγνω-
 στα πάντα· καὶ ἦτε οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ
 τῶν παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐπιτηροῦσιν· οὐδ'
 αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ
 τισι τῶν οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς παῖδας, ἢ ἐς
 τὴν γυναῖκα, εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις. οἱ
 μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκόλουθοι ὄρωντες ἐκπεπληγ-
 μένον, ἐς τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώπτουσι,
 τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δε-
 δειπνηκέναι, τὸ καινὸν εἶναί σοι καὶ τὸ χειρόμακτρον τι-
 θέμενον ὥσπερ οὖν εἰκὸς, ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπορίας,
 καὶ μῆτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν τολμᾶν, μὴ δόξης οἰνό-
 Φλυξ τις εἶναι, μῆτε τῶν ὄψων παρατεθέντων ποικίλων

accumbere iussit paulum supra divitem, post duos circiter
 amicorum veterum. Tu vero tanquam Iovis domum ingres-
 sus admiraris omnia, & ad unumquodque eorum, quae fiunt,
 suspensus aestuas: peregrina enim tibi & incognita omnia:
 porro hinc familia in te intendit oculos, hinc convivarum
 quisque, quid agas, observant. Nec ipse dives non hoc cu-
 rat, sed praecepit etiam servorum quibusdam, ut attendant;
 quomodo erga pueros & uxorem te geras, utrum saepe
 circumlatis oculis eos adspicias. Ac convivarum quidem ser-
 vi attonitum te videntes, incitiam eorum, quae facis, ri-
 dent, signumque etiam ex illo capiunt, te nunquam apud
 alium prius coenasse, quod novum tibi insolensque sit man-
 tile appositum. Ut igitur facile est ad coniiciendum, fu-
 dare te prae aestu necesse est, nec audere, cum sitis, po-
 scere poculum, ne vinofus videare; neque fructibus appo-

πρὸς τινὰ τάξιν ἐσκευασμένων, εἰδέναι ἐφ' ὃ, τι πρῶτον
 ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκης· ὑποβλέπουν οὖν ἐς τὸν πλη-
 σίον δέησαι, καί κεῖνον ζηλοῦν καὶ μαρθάνειν τοῦ δείπνου
 16 τὴν ἀκολουθίαν. Τὰ δ' ἄλλα ποικίλος εἶ, καὶ Θορύβου
 πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκ-
 πεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον
 τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυ-
 φῆς· ἄρτι δὲ, οἰκτεῖρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὦν, εἴτα
 ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίστε δὲ καί κεῖνο εἰσέρχεταιί σε, ὡς
 ζηλωτὸν τινὰ βιώσῃ τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείναις ἐντροφῆ-
 σων, καὶ μεβέζων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἷε γὰρ εἰσαεῖ
 Διονύσια εὐρτάσειν, καὶ που καὶ μεράκια ὥραϊα δια-
 κονούμενα, καὶ ἥρέμα προσμειδῶντα, γλαφυρωτέραν
 ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβήν· ὥστε συνεχῶς
 τὸ Ὀμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι,

Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς

fitis variis, ordine quodam structis, scire ad quid primo
 aut postea manum porrigas. Furtim igitur respicere ad vi-
 cinum oportebit, & illum imitari, & ab illo discere coe-
 nae ordinem. Ceterum varius es, & tumultu animi plenus,
 perturbatus ad singula, quae fiunt: & nunc quidem beatum
 praedicas divitem auri causa & eboris, & tantarum delicia-
 rum: iam vero te miserabere, qui cum nihil sis *ad hunc*
comparatus divitem, vivere tamen te arbitreris: nonnun-
 quam vero illud quoque in mentem tibi veniet, quam in-
 videndam victurus sis vitam, qui ad delicias usque omni-
 bus illis ufurus, & aequo iure particeps illorum futurus sis.
 Putabis nimirum, semper te acturum Dionysia. Ac forte
 etiam adolescentuli formosi ministrantes, & leviter arriden-
 tes, venuftiorem tibi futuram vivendi conditionem pingunt,
 uti semper Homericum illud dicas:

Non pigeat Troasque ocreati & cruris Achivos

πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. Φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ καὶ σκύφον εὐμεγέθη τινὰ αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ, τι δὴ ποτε προσεπών· σὺ δὲ λαβὼν, ὅ, τι μὲν τι σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγγόνησας ὑπ' ἀπειρίας, καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. Ἐπίφθοнос δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπό- 17 σεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι, καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν ὅτι τήμερον ἦκων, προὔκριθης ἀνδρῶν πολυετῇ δουλείαν ἠντληκότων. εὐθύς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ λόγος ἐν αὐτοῖς. τοῦτο ἡμῖν πρὸς τοῖς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο, καὶ τῶν ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν, δευτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς Ἑλλήσι τούτοις ἀνέωκται ἡ Ῥωμαίων πόλις. καίτοι τί ἐστὶν ἐφ' ὅτῳ προτιμῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα λέγοντες, οἷονταί τι παμμέγεθες ὠφελεῖν; ἄλ-

2 Φιλοτησίαι) Φιλοτησία ἐστὶν, παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φίλῳ χαρίσασθαι. V.
ἡνίκα τις ἐν ἀρίστῳ, ἀπὸ τῆς δευτέρας αὐτῆς φίλης πινὼν, τὸ λοιπὸν

multa pati & facere tantae felicitatis gratia. Hinc amicitiae libabitur, & magnum quoddam poculum poscens propinat tibi Magistro, vel quocunque demum nomine te appellans: tu vero capiens poculum, quid tibi respondendum sit ignoras prae imperitia, & rusticitatis opinionem praebeas. Igitur invidiam ab illa propinatione veterum amicorum plurium subiisti, & iam prius in ipso accubitu offendisti quosdam illorum, quod novus hospes praelatus es viris, qui multorum iam annorum servitutem exhaustere. Statim igitur tales inter ipsos habentur de te sermones. Hoc scilicet nobis ad reliqua mala deerat, ut etiam post eos, qui modo ingressi domum sunt, habeamur: & , solis hisce Graeculis Romanorum urbs patet. Quid vero est, quo ante nos censentur? num fermunculis quibusdam miseris proferendis, maximam se putant utilitatem asferre? Alius vero,

λος δέ, οὐ γὰρ εἶδες ὅσα μὲν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρα-
 τεθέντα συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρόκαλος ἄνθρω-
 πος, καὶ λιμοῦ πλέως· οὐ δ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρτου
 ἐμφορηθεῖς, οὔτε γε Νομαδικοῦ, ἢ Φάσιανου ὄρνιθος, ὧν
 μόλις τὰ ὀσῶα ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλλος, ὃ μά-
 ταιοι, Φησί, πέντε οὐδ' ὅλων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐν-
 ταῦθά που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιάμενον. νῦν μὲν γὰρ
 ὥσπερ τὰ καινὰ τῶν ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐπι-
 μελείᾳ ἐστίν· ἐπειδὴν δὲ πατηθῇ πολλάκις, καὶ τοῦ
 πηλοῦ ἀναπλησθῇ, ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως ἐρρίφεται,
 κάρων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνάπλεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα
 περὶ σοῦ πολλὰ στρέφουσι, καὶ που ἤδη καὶ πρὸς δια-
 18 βολὰς τινες αὐτῶν παρασκευάζονται. Τὸ δ' οὖν συμπό-
 σιον ὅλον ἐκείνο, σὸν ἐστί, καὶ περὶ σοῦ οἱ πλεῖστοι τῶν
 λόγων· σύ δ' ὑπ' ἀληθείας πλεον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιῶν οἴνου
 λεπτοῦ, καὶ ὀριμέος, πάλαι τῆς γαστρὸς ἐπείγουσσης,
 πονήρως ἔχεις· καὶ οὔτε προσξαναστῆναί σοι καλὸν, οὐ-

7 Ποτνιάμενον) Δυσφοροῦντα, μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα. V.

non enim vidisti, inquit, quantum biberit? & quomodo
 apposita sibi corripiciens voraverit? bonarum rerum imperi-
 tus homo, & efuritionum plenus, ne per quietem unquam
 candido pane satiatum aut Numidica gallina, vel Phasiana,
 quarum vix ossa nobis reliquerit. Tertius alius, inepti, in-
 quit, ne totis quidem quinque interiectis diebus videbitis
 hominem hic inter nos similiter querentem. Nunc enim ut
 novi calcei in honore quodam & cura est: cum vero cal-
 catus fuerit aliquoties, & luto oppletus, sub lecto iacebit
 misere, cimicibus non minus, quam nos, refertus. Ac hi qui-
 dem talia de te multa versant, & forte iam ad calumnias se
 parant quidam eorum. Convivium igitur illud totum tuum
 est, ac de te sermones plerique. Tu vero, infuetus videli-
 cet, plus iusto qui biberis vini tenuis & acris, olim urgen-
 te ventre male habes: & tamen neque ante reliquos sur-

τε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θαμάτων ἐπὶ θαμασι παριόντων, (ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαι σοι τὰ αὐτοῦ βούλεται) κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις, μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μητ' ἀκούων εἴ τις ἄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μεираκίσκος, ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὐχῇ δὲ ἡ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. Τοῦτο μὲν δὴ σοι τὸ πρῶτον, ὦ 19 ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἀλῶν ἡδίων, ὀπηνίκα βούλομαι, καὶ ὅπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξεργμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸν ἐν τῇ νυκτὶ ἔμεστον, ἑάθεν δεῆσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς, ὅπόσον τε καὶ ὅποτε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν Φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι

gere decorum tibi est, neque manere tutum. Producta ergo computatione, dum fermo alius ex alio nascitur, dum spectaculum succedit spectaculo: (omnia enim sua ostentare tibi vult) poenam non parvam sustines, prae qua nec vides, quae fiunt, neque audis, si quis cantat, vel cithara canit habitus magno in pretio adolescentulus; sed laudas tu quidem necessario, ceterum aut terrae motu concidere illa omnia optas, aut incendium quoddam narrari, ut tandem aliquando solvatur convivium. Haec itaque prima tibi, sodalis, & suavissima illa coena: mihi non item, de cepa & candido sale iucundius, cum volo & quantum volo, libere fument: ut enim acidum ructum, qui consequi ista solet, & vomitionem nocturnam omittam, postridie oportebit de mercede inter vos convenire, quantum, & quo anni tempore accipere oporteat. Praesentibus ergo duobus tribusve amicis, advocato te atque assidere iusso, dicere

κελεύσας, ἄρχεται λέγειν· τὰ μὲν ἡμέτερα, ὅποιά ἐστιν, ἐώρακας ἤδη, καὶ ὡς τυφὸς ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἰς, ἀτραγώδητα δὲ, καὶ περὶ πάντα, καὶ δημοτικά· χρεὶ δὲ σε αὐτῶς ἔχειν ὡς ἀπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχὴν σοι τὴν ἐμαυτοῦ, ἢ καὶ, νῆ Δία, τῶν παίδων (εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι) ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὠρίσθαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὐτάρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι ὡς οὐχὶ μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς, ἣν παρὰ πᾶσιν ἔξεις· ὅμως δ' οὖν καὶ ὠρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι καὶ βούλει, λέγε, μεμνημένος, ὦ Φίλτατε, καὶ κείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς ἐτησίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ γὰρ ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ μὴ νῦν

incipit: Quae sit nostra vivendi ratio, heri vidisti, & quam nullus fit in ea iactationi locus, nihil hic tragoediarum, pedestria [humilia] omnia & civilia: ceterum ita te existimare volo, & ita te instituere, ut communia nobis futura memineris omnia. Ridiculum enim fuerit, si quod principatum tenet, animum tibi meum, aut Hercle liberorum, (si sint illi liberi institutionis egentes) cum credam, reliquorum te non ex aequo dominum arbitrer. Quandoquidem vero & definiri aliquid opus est, video quidem mediocritatem tuam & mores sua virtute beatos contentosque, atque intelligo, non mercedis spe nostram te domum accessisse, sed aliarum rerum causa, benevolentiae nostrae, & honoris, quem omnes tibi habebunt: attamen etiam definiatur aliquid. Tu vero ipse, quid volueris, dicito, sed memineris, carissime, illorum etiam, quae in solemnitatibus annuis daturos nos facile assequeris: neque enim negligemus

αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλὰ δὲ, οἶσθα, τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορμαί· καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀποβλέπων, μετρίωτερον δηλονότι ἐπιβάλοις ἡμῖν τὸν μισθόν· ἄλλως τε, καὶ πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευμένοις ὑμῖν κρεῖττοσιν εἶναι χρημάτων. Ὁ μὲν ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον σε 20 διασεύσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασσὸν ἑαυτῷ πεποίηκε· σὺ δὲ, πάλαι τάλαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπολήσας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συνοικίας, συνίης μὲν ἡρέμα τῆς μικρολογίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, καὶ τὸ, Πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔσται, βέβαιον, καὶ ἀληθές ἔσεσθαι νομίζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,

Χεῖλεα μὲν τ' ἐδίην', ὑπερώην δ' οὐκ ἐδίηνε.
τελευταῖον δ' ὑπ' αἰδοῦς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν, οὐ φησὶν ἐρεῖν, τῶν Οἴλων δὲ τινα τῶν παρόντων κελεύει, μέσον ἐλθόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ μὴτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ πρὸς ἄλλα τούτων ἀναγ-

6 Τιθασσὸν) Τιθασσὸς ὁ ἡμε- σεις) Γραι. σαίνεις δι' ὅμως τὴν
ρος· καὶ ἀτιθασσὸς ὁ ἀνήμης. V. ὑπόσχεσιν. G. & M.
9 Ἐπαινέεις δι' ὅμως τὰς ὑποσχέ-

ista, licet de his nihil iam inter nos conveniat: multae autem, nosti, singulis annis eiusmodi sunt occasiones. Ad haec ergo respiciens, moderatiorem nobis scilicet mercedem impones: & alioquin decet vos eruditos superiores esse pecunia. His ille dictis totum te commovit spe varia, & mansuetum sibi reddidit. Tu vero, qui talenta olim & millia somniaveras, & agros totos vicosque, intelligis quidem paulatim minutam parsimoniam; interim tamen adularis, ac promissionem, & illud, communia nobis erunt omnia, firmum verumque esse putas, nesciens haec talia,

Labra rigasse quidem; non humeflasse palatum.

Denique prae pudore ipsi permittis. At ille, se quidem dicturum negat, amicorum autem praesentium unum iubet intercedere, & dicere, quod neque sibi grave sit, qui in

καίστερα δαπανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτελές. ὁ δὲ, ὁμογέρων τις, ἐκ παίδων κολακεία σύντροφος, ὡς μὲν οὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ, φησί· τῶν ἐν τῇ πόλει ἀπάντων, ὃ σῦτος, οὐκ ἂν εἴποις, ὃ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρχεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς Τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιοθῆναι, καὶ ἐστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι. τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐβελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόμει δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἐταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας· οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτρίας μακαρίσω· ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν τῆς τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλ-

alia etiam magis necessaria sumturn faciat, nec vile accepturo. Ille vero eiusdem feneaturis homo, adulationi a pueritia inde assuetus, Felicissimum te, o noster, inquit, esse, qui in hac urbe sunt, omnium, non negabis, cui primum hoc contigerit, quod multis vehementer cupientibus vix a fortuna obtingat: hoc dico, quod consuetudine & communi mensa dignus habitus es, atque in primam earum, quae sunt in Romanorum imperio, domum receptus. Hoc enim supra Croesi talenta & Midae divitias, si moderate scias uti. Equidem cum viderim multos nobiles viros, qui vellent, si quid etiam impendendum sit, solius gloriae causa cum hoc vivere, & conspici circa hunc, & sodales ipsius atque amicos videri: non invenio, quibus verbis fortunam tuam praedicem, qui ad hanc felicitatem insuper etiam mercedem accepturus sis. Sufficere igitur puto, nisi plane prodigum & nequam es, hic certum quiddam dicit idque valde

πίδας. Ἀγαπᾶν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν 21
 φυγεῖν ἔτι σοι δυνατόν ἐντὸς ἀρκύων γενομένων. δέχῃ τοί-
 νυν τὸν χαλινόν, μύσας, καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ
 πρὸς αὐτόν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ἐξέως νύττοντα,
 μέχρις ἂν λάβῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν
 οὐ ἐξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐν-
 τὸς τῆς κικλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκαλύτως εἰσιόντα,
 καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγεννημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέ-
 πω ὄρας, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς·
 πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ
 αἰεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμ-
 παλιν ἢ σὺ ἥλπισας, γίγνεται· καὶ ὡς ἡ παροιμία Φη-
 σὶν, ἐπὶ Μανδραβούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' ἑκά-
 στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ἀποσμικρυνόμενον, καὶ εἰς
 τοῦπίσω ἀναποδίζον. Ἡρέμα οὖν ὥσπερ ἐν ἀμυδρῷ τῷ 22

13 Ἐπὶ Μανδραβούλου) Παροι-
 μία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκο-
 πτόντων αἰεὶ. Ὁ γὰρ Μανδράβου-
 λος οὗτος εὐρὺν ποτε θησαυρὸν ἐν
 Σάμφ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε

τῇ Ἡρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀρ-
 γυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν. V.
 (μένονται Πλάτων ὁ κωμικὸς ἐν
 Διὶ κακούμενῳ addunt M. & B.).

exiguum, inprimis ad illas spes tuas. Tamen boni confu-
 las necesse est: neque enim iam fugere tibi integrum, in-
 tra retia haerenti. Recipis itaque frenum & os comprimis,
 & primum facilem te ipsi praebes agilemque, nec valde tra-
 henti, neque acutum pungenti, donec sensim plane man-
 suetus illi fias. At qui extra familiam sunt homines, ab eo
 te tempore admirantur, videntes te intra cancellos esse, ac
 nemine prohibente intrare, & interiorum quam qui maxi-
 me unum factum esse. Tu necdum ipse vides, qua re felix
 illis esse videaris: gaudes interim, & ipse te decipis, & fu-
 tura semper meliora putas futura. At illud plane contra;
 quam tu speraveras, accidit, & quod est in proverbio, Man-
 drabuli more succedit negotium, quod singulis prope die-
 bus minuitur, & retro pedem ferat. Paulatim itaque &

Lucian. Vol. III.

Q

- Φωτὶ τότε πρῶτον διαβλέπων, ἄρχῃ κατανοεῖν, ὥς αἱ μὲν χρυσαὶ ἐκείναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἄλλ' ἢ Φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι βαρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραίτητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τίνες οὗτοι; ἴσως ἐρήσῃ με' οὐχ ὀρῶ γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπνον ἐν ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις ἐστίν, οὐδ' ἐπινοῶ ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ καὶ ἀφόρητα. οὐκοῦν ἀκουσόν, ὦ γενναῖε, μὴ εἰ κάματος ἐνεστὶν ἐν τῷ πράγματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνόλως δουλοπρεπές,
- 23 οὐκ ἐν παρέργῳ τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. Καὶ πρῶτόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν οἶσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων ἵσθαι, ἐπειδὴν ἐπὶ τοιαύτην σεαυτὸν λατρείαν ἀπεμπολήσας εἰσῆς. οὐ γὰρ ἐβελήσει σοι ἡ Ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ ταπεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι,

quasi per obscuram lucem tum primum perspicuens intelligere incipis, aureas illas spes nihil fuisse aliud, quam bullas *aureas* coloris aurei; graves autem, veros, inevitabiles, perpetuosque labores. Qui sunt illi? forte rogabis; nec enim video, quid laboriosum sit tali in convivio, nec intelligo, quae molesta atque intolerabilia dixeris. Audi itaque, vir optime, & non hoc solum, an labor infit in hoc negotio, expende; sed quid turpe, quid humile, & omnino servile habeat, non obiter audi. Ac primum quidem illud memento, ab illo te tempore non iam liberum, non ingenuum putare. Genus enim, libertatem, maiores, haec omnia extra te limen illud relicturum scito, cum primum ad illud ministerium a te ipso mancipatus intraveris. Nec enim ingredi tecum libertas volet, qui ad ignobilia adeo negotia & humilia ingrediare. Servus itaque, quantumvis

καὶ οὐχ ἐνός, ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως ἔσῃ, καὶ θητεύσεις κάτω νενευκῶς ἑώθεν ἐς ἐσπέραν, ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ· καὶ ἄτε δὴ μὴ ἐκ παίδων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεῖς, ὀψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρῳ που τῆς ἡλικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, οὐ πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ ἄξιος τῷ δεσπότη. διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾷ ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν· πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῆν σοι πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις, τὸ μὴ Πυρρίου μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνός ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι. ἀλλ' ὅπταν, ὦ βέλτιστε, τῆς νομηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνης τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς ἄλλοις οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δῆποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πράσις ἐστὶ κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μα-

hoc nomen graveris, nec unius, sed multorum servus eris necessario, & serviles operas obstituto capite praeestabis a mane inde usque ad vespeream, mercede iniquissima: & tanquam homo non a puero inde servituti innutritus, sed qui fero discas, atque aetate iam provecta instituendum te illi tradideris, non valde probaberis, nec magni pretii videbere domino. Corruptit enim te subiens libertatis recordatio, & resiliere facit nonnunquam, & ea ipsa de causa servitute male defungi. Nisi forte illud satis esse putas ad libertatem, quod non Pyrrhiae neque Zopyrionis filius es, neque ut Bithynus aliquis sub vocali praecone veniisti. Verum enimvero, cum tu, vir optime, instantibus Kalendis permixtus Pyrrhiae ac Zopyrioni, manum non minus quam reliqui servi porriges, capiesque, quidquid est, quod tibi datur, haec vero venditio est: praecone quidem non erat opus in viro, qui ipse suo se praeconio venderet, & longo

24 κρῶ χρόνῳ μνηστευόμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. Εἴτ', ὦ κάβαρμα, (Φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν Φιλοσοφεῖν Φάσκοντα) εἰ μὲν σέ τις ἢ πλεόντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ ληστὴς ἀπεδίδοτο, ὥκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν Ἀσίαν δυστυχοῦντα· ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος, ἤγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἡγανάκτεις, καὶ, ὦ γῆ, καὶ θεοί, μεγάλη τῇ Φωνῇ ἐκεκράγεις ἂν· σεαυτὸν δέ, ὀλίγων ἔνεκα ὀβολῶν, ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὄραν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπούληκας; οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεῖς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινῶντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώποις, καὶ ἀγοραίοις, καὶ βωμολόχοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν τοσούτῳ πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ξενίζων τῷ τρίβωνι, καὶ ποιήρως τὴν

tempore herum *ambiret & quasi* procaretur. Tu vero, purgamentum hominis, prope dixerim, praesertim ad eum, qui philosophum se ferat, si te navigantem hostis, qui submergere navim posset, vel pirata vendidisset, miserareris te, ut praeter dignitatem calamitosum. Aut si quis, manu iniecta, servum te suum perhibens abducatur, leges proclames, & quiriteris, & indigneris, & terram Deosque magna voce testeris; & te ipsum paucos propter nummos, in hoc aetatis, cum si natus esses servus, tempus erat libertatem circumspicere, cum ipsa te virtute & sapientia vendidisti? nihil veritus multas illas disputationes, quas pulcher Plato, & Chrysippus, & Aristoteles, in laude libertatis, & servilis humilitatis vituperatione, consumserunt: neque pudet te cum adulatoribus, & forense turba, & nidorem festantibus componi, & in tanta Romanorum multitudine solum

Ῥωμαίων Φανὴν βαρβαρίζων, εἴτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ πολυάνθρωπα, συγκλύδων τινῶν, καὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν; καὶ ἐν αὐτοῖς ἐπαινεῖς Φορτικῶς, καὶ πίνεις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος· ἑωθέν τε ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστάς, ἀποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, συμπεριβεῖς ἄνω, καὶ κάτω, ἔτι τὸν χρίζον πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν. οὕτως ἀπορία μὲν σε θέρμων ἔσχεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέλιπον δὲ καὶ αἱ κρήναι ρέουσαι τοῦ ψυχροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε ὑπ' ἀμνηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ὡς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλλὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου ἀνθοσμίου ἐπιθυμῶν, ἐάλως, καθάπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα διακαίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρεῖς· παρὰ πόδας τοιγαροῦν τῆς λιχνείας ταύτης τὰ πῖχειρα. καὶ ὥσπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεῖς τὸν τράχηλον, ἄλλοις μὲν γέλωτα παρέχεις· σαυτῷ δὲ δοκεῖς τρυφᾶν, ὅτι

4 (ὑπὸ κώδωνι) Ὅτι συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατίνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν. V.

peregrino cum pallio conspici, & male nec sine barbarie Romanorum lingua loqui, tum coenas coenare tumultuosas & multorum hominum, convenarum, & maiorem partem malorum? In his ipsis conviviis laudas importune, & bibis ultra mediocritatem, & mane ad tintinnabuli sonum surgens, excussa somni parte suavissima, sursum deorsum curris cum aliis, hesternum adhuc lutum in cruribus circumferens. Adeone inops lupinorum eras, aut agrestium olerum? adeone defecerant te fontes frigida manantes, ut prae desperatione ad haec devenires? Sed apertum scilicet est, te non aquae, neque lupinorum, sed bellariorum & pulpamentorum, & vini odorati cupiditate captum, lucii instar, ipsaque merito, quae appeteret ista, gula confossum. Praesto ergo sunt ligurationis illius praemia, & instar simiorum collari vinctus risum praebes aliis; tibi vero in

ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐντραγεῖν· ἡ δ' Ἐλευθερία, καὶ τὸ εὐγενές, αὐτοῖς Φυλέταις καὶ Φράτορσι, 25 Φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνήμη τις αὐτῶν. Καὶ ἀγαπητὸν, εἰ μόνον τὸ αἰσχρὸν προσῇν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάντοὺς οἰκέτας· ἀλλ' ὅρα εἰ μετριάτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ προστεταγμένων. ὦν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν Φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν Φασι λύρα καὶ ὄνω; πάνυ γοῦν, οὐχ ὅρᾳς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὀμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης, ὦν ἢν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τυφὸς καὶ μαλακία, καὶ ἡδυνάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δὲ σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν οὐδαμῶς. ἐπεὶ

deliciis esse videris, quod licet, quantum lubet, devorare ficuum. Ceterum libertas cum ipsis tribulibus & sodalibus, ilicet evanuerunt, nec memoria illorum superest. Ac ferendum erat, si sola ea turpitudine ineffet huic negotio, quod iam pro libero servus videris, nec labores etiam iidem, qui plane servis. Verum vide mihi, an moderatiora tibi iniuncta sint, quam Dromoni aut Tibio. Nam doctrina illa, cuius se cupiditate ductum adscivisse te dicebat, parum illi curae est: quid enim, aiunt, asino cum lyra? Nimirum omnino, (nonne vides?) intabescunt cupiditati Homericæ sapientiae, aut Demosthenicæ gravitatis, aut magnificentiae Platonis. Quorum si quis ex animo aurum auferat & argentum, & earum rerum curas; quod superest, fastus est, & molities, & voluptas, & luxuries, & contumelia, & ruditas. Ad ista vero nequitquam te opus habet. Verum,

δε πώγωνα ἔχεις βαθύν, καὶ σεμνός τις εἴ τὴν πρόσ-
ψιν, καὶ ἱμάτιον Ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι,
καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ Φιλό-
σοφον, καλὸν αὐτῷ δακεῖ ἀναμειχθῆαι καὶ τοιοῦτόν τινα
τοῖς προιούσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ· δόξει γὰρ ἐκ
τούτου καὶ φιλομαθῆς τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ
ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος· ὥστε κινδυνεύεις, ὦ
γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ
τὴν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε αἰεὶ σὺν αὐτῷ
ὄρασθαι, καὶ μηδέποτε ἀπολείπεσθαι· ἀλλ' ἔωθεν ἐξ-
αναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θερα-
πείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁδ' ἐπιβάλλων ἐνιότη
σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν
ἐπιδεικνύμενος, ὥς οὐδ' ὁδῶ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν
μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ περιπάτῳ διατίθεται
σχολήν. Σὺ δ' ἄβλιος, τὰ μὲν παραδραμιῶν, τὰ δὲ βά- 26

15 Βάδων) Ἡοίμα, ἢ θάττον, ἢ ταχίως. G. (cave posteriori enar-
rationi credas. Solan.)

quod barbam habes prolixam, & vultum venerabilem, &
Graeco pallio decenter amictus es, & quod omnes Gram-
maticum te esse norunt, aut Rhetorem, aut Philosophum,
pulchrum illi videtur, permixtum esse etiam ex hoc gene-
re aliquem praecedentibus ipsum & deducentibus: videbi-
tur enim ipsa hac re ipse quoque Graecarum literarum cu-
pidus, & universim pulchritudinis illius, quae in doctrina
inest, studiosus. Itaque metus est, ne pro admirandis illis
sermonibus tuis barbam palliumque locaveris. Oportet igi-
tur te semper cum illo conspici, & nec unquam desidera-
ri, sed mane surgentem praeberere te videndum in officio,
nec deferere ordines. Ille vero manu nonnunquam tibi in-
iecta, quod in buccam venerit, nugatur, ostendens obviis,
se neque in via curam Musarum deponere, sed ipsum, quod
in itinere contingit, otium bene collocare. Tu vero miser

δὴν ἄναττα πολλὰ καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἴ-
σθα, ἡ πόλις) περιελθὼν, ἰδρωκᾶς τε καὶ πνευστιᾶς.
κακείνου ἔνδον τινὶ τῶν Φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγο-
μένου, μὴδ' ὅπου καθίζης ἔχων, ὀρθὸς ὑπ' ἀπορίας ἀνα-
γιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· ἐπειδὴν δὲ ἄσι-
τόν τε καὶ ἄποτον ἡ νύξ καταλάβῃ, λουσάμενος πονη-
ρῶς ἄωρι, περὶ αὐτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἤκει
ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔντιμος, οὐδὲ περίβλεπτος
τοῖς παροῦσιν. ἀλλ' ἦν τις ἄλλος ἐπεισέβη νεαλέστε-
ρος, ἐς τοῦπίσω σύ· καὶ οὕτως ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν
ἐξωσθεῖς, κατὰκεισαι, μάρτυς μόνον τῶν παραφερο-
μένων, τὰ ὅσα, εἰ ἀφίκοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύ-
νες περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μαλάχης φύλλον, ᾧ
τὰ ἄλλα συνειλοῦσιν, εἰ ὑπεροφθεῖῃ ὑπὸ τῶν προκατα-
κειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραψάμενος. οὐ μὲν οὐδ'
ἡ ἄλλη ὕβρις ἄπεισιν, ἀλλ' οὔτε ὧν ἔχεις μόνος, οὐ

9 Νεαλίστερος) Κυρίως ὁ νεωστὶ ἐαλωκὸς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ
νεωστὶ ἀλίσθεϊς. V.

partim una currens, partim lente ingressus, per ardua mul-
ta & declivia, (talis enim est urbs, ut nosti) post circuitum
illum fudas & anhelas: & dum ille intus cum amicorum
aliquo, ad quem invisit, colloquitur, tu, qui ne sedendi qui-
dem copiam habeas, adstans, cum nihil sit, quod agas, de-
prompto libello legis. Cum vero cibi potusque expertem nox
oppressit, lotus male intempestive, circa ipsam fere me-
diam noctem ad coenam venis, non iam ut ante honora-
tus, neque conspiciendus praesentibus, sed si quis alius su-
pervenit recentior, tu post tergum atque ita in contemti-
simum angulum expulsus testis modo accumbis eorum,
quae praeterferuntur, ossa sola, modo ea ad te perveniant,
rodens canum instar, aut ficcum malvae folium, cui invol-
vunt alia, si qua despiciatur ab his, qui ante te accumbunt,
lubenter abradens. Verum nec alia contumelia abest: sed

γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ τῶν αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένους
καὶ ἀγνώστοις ἀντιποιεῖσθαι· ἀγνωμοσύνη γὰρ σὴ τοῦ-
τό γε οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς ἄλλαις, ἀλλὰ τῷ μὲν
πλουσίῳ, παχεῖα καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, νεοττὸς ἡμίτο-
μος, ἢ Φάττα τις ὑπόσκληρος, ὕβρις ἀντικρυς, καὶ ἀτι-
μία. πολλάκις δὲ ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινος αἰφνιδίως
ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ παρακεείμενα
Φέρων, ἐκεῖνῳ παρατέθεικεν, ὑποτονθορύσας, σὺ γὰρ ἡ-
μέτερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ μέσῳ ἡ σὺς ὑπο-
γαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντός ἢ τὸν διανέμοντα
ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα Φέρεσθαι, ὅστ᾽ αἰ
κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν
λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμε-
νος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευ-
θέρῳ ἀνδρὶ, καὶ ὅπόσῃν αἱ ἐλάφοι τὴν χολὴν ἔχοντι;
καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ

neque ovum solus habes. Neque enim opus est, & te ea-
dem affectare semper, quae hospites & ignoti: (illa enim
esset impudentia tua) neque avis tibi similis aliarum *appo-
nitur*; verum diviti pinguis & faginata, tibi vero pullus di-
midiat, aut palumbus exsiccus, quae quidem aperta con-
tumelia est & contemptus. Saepe etiam, si qua desit, alio
repente conviva superveniente, minister, ablata ea, quae
tibi apposita fuerant, ponit illi, admurmurans illud: tu enim
noster es. Quoties quidem carpitur in medium appositus
aut porcellus subrumis, aut cervus, omnino aut propitium
habeas diviforem, opus est, aut Promethei partem feras,
ossa dico pinguedini involuta. Quod enim supra te accum-
benti adstat patina, donec satietate victus renuntiet, te ve-
ro celeriter adeo praeterit, cui libero tolerabile est, si etiam
non plus quam cervi bilis habeat? Sed illud nondum dixi,
quod, aliis suavissimum vetustissimumque vinum bibentibus,

παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ
 παχὺν πίνεις· θεραπεύων αἰεὶ, ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πί-
 νειν, ὡς μὴ ἐλεγχθῇς ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτι-
 μος ὢν ξυμπότης· καὶ εἴθε γε καὶ ἐκείνου ἐς κόρον ἦν
 27 πεινῶν· νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' αἰῶντι
 πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρενδοκιμῇ κίναϊδός τις,
 ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ Ἰωνικὰ ξυνείρων, Ἀλεξανδρεῖ-
 τικός ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικά ταῦτα δια-
 κονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζου-
 σι, πόθεν σύ γ' ἰσότημος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυ-
 χῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκώς, στέ-
 νεις ὡς τὸ εἶκος, καὶ σεαυτὸν οἰκτεῖρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν
 τύχην, εὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡ-
 δέως δ' ἂν μοι δοκεῖς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-
 κῶν ἀσμάτων, ἢ καὶ ἄλλου ποιήσαντος, δύνασθαι ἄδειν

folus tu minutum & crassum potas. Itaque curas in argen-
 to semper aut auro bibere, ne colore vini, quam contem-
 tus sis conviva, prodatur. Et utinam vel illius ad farieta-
 tem hibere tibi liceret! Iam vero saepe te poscente puer se
 exaudiisse dissimulat. Molestia sane te afficiunt multa & cre-
 bra, & paene omnia: maxime quoties prae te floret vel
 cinaedus aliquis, vel saltandi magister, vel Ionicos modos
 & cantilenas contexens homuncio Alexandrinus. Unde enim
 amatoriarum voluptatum hisce ministris, & literulas sinu
 perferentibus, aequalem accubitus honorem tu postules?
 Itaque in latibulo aliquo triclinii, prae pudore quaerens
 suffugium, ingemiscis merito, teque ipse miseraris, & for-
 tunam accusas, quae ne tantillum tibi venustatis adferre-
 rit. Libenter autem videaris & ipse poeta velle fieri ama-
 toriarum cantilenarum, aut ab alio composita canere posse

ἀξίως. ὁρᾷς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐδοκιμεῖν
 ἔστιν. ὑποσταίης δ' ἂν, εἰ καὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρί-
 νασθαι δέοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ ἀρχαίς,
 καὶ ἀβρόους τοὺς πλούτους ὑπισχνουμένων. καὶ γὰρ αὐ-
 καὶ τούτους ὁρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς Φιλίαις, καὶ
 πολλῶν ἀξιουμένους· καὶ ἔν τι γοῦν τούτων ἡδέως ἂν
 γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττός εἴης· ἀλλ' οὐδὲ
 πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων πιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγ-
 κη μειοῦσθαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποιμῶζοντα καὶ
 ἀμελούμενον. Ἦν μὲν γὰρ κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰ- 28
 κέτης, ὡς μόνος οὐκ ἐπήνεσας τὸν τῆς δεσποίνης παιδί-
 σκον ὀρχούμενον, ἢ κιθαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
 τοῦ πράγματος· χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην δι-
 ψῶντα, κεκραγέειν, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐπαινοῦσι,
 καὶ κορυφαῖος, ἐπιμελούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν
 ἄλλων σιωπήσαντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν ἐσκεμμένον τινὰ

13 Διψῶντα κεκραγῆναι) Τὸ ἐξῆς διψῶντα κεκραγῆναι ἐπιμελούμενον,
 ὡς ἐπίσημος ἔσῃ καὶ κορυφαῖος. V.

commode; cum videas, quibus rebus honor & plausus ad-
 iunctus sit. Sustineas vero, si magum aut vatem agere opor-
 teat ex eorum genere, qui hereditates multorum talentorum,
 & imperia, & confertas divitias pollicentur: vides enim, hos
 quoque felicem in amicitiiis cursum habere, & magna in di-
 gnitate versari. Horum igitur unum aliquid libenter fieres,
 ne plane reiculus esses & superfluous. Sed nec ad ista, in-
 felix, probabilis es. Itaque necessario minueris, & silentio
 occultisque lacrimis perfers neglectum tui. Si enim deferat
 te fufurro fervus, solum te non laudasse puerum dominae
 saltantem, aut canentem cithara, periculum ex ea re non
 parvum. Oportet igitur terrestris ranae instar sitientem cla-
 mare, & ut insignis inter clamantes sis & quasi praecentor,
 studere: saepe etiam, postquam conticuerunt alii, ipsum
 subiicere meditatam quandam laudationem, prolixae adu-

ἐπαινον, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐμφανιοῦντα. τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ, νῆ Δία, γε διψῶντα, μύρω χρίεσθαι, καὶ στεφανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελῶν. ἔοικας γὰρ τότε στήλῃ ἐώλου τινὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαντες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται
 29 τὰ παρεσκευασμένα. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ἦ, καὶ παῖδες εὐμορφοὶ ὥσιν, ἢ νέα γυνή, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόρρω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὧτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τάληθ' ὁρῶντες, ἀλλ' αἰεὶ τι καὶ προσεπιμετροῦντες ὥς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς Περσικοῖς δεῖπνοις κάτω νεύοντα κατακεῖσθαι, δεδιότα μὴ τις εὐνουχὸς σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνουχὸς ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἂ μὴ θέμις

4 (Ἐώλου τινὸς) Χθесиνοῦ, -φυ-
 χροῦ, ματαίου, ἀποφηλοῦς, ἀνυσχού-
 ρου. V.

12 Προσεπιμετροῦντες) Ἀντὶ τοῦ
 καὶ πέρα τοῦ εἰκτός ἐπισκοποῦν-
 τες. V.

lationis indicem. Porro esuritionum te fodalem, & sitientem, ungi & coronari, fane ridiculum. Similis enim es cippo nuperi alicuius mortui, cui mittuntur inferiae. Nam etiam illum perfundunt unguento, & coronam illi imponunt; vinum vero ipsi bibunt & epulantur ea, quae parata sunt. Si vero zelotypus ipse sit, & formosi liberi, aut mulier iuvenis, neque tu sis plane alienus a Venere & Gratiis, vix pax constabit, nec periculum est, quod facile contemnas. Aures enim regis & oculi multi, nec qui vera solum videant, sed semper quasi corollarium, ne connivere unquam putes, adiciant. Oportet igitur, ut in Persarum conviviis, deiecto vultu accumbere, metuentem, ne quis te forte Eunuchorum observet adspicere pellicum unam, cum alius Eunuchus intentum iam arcum habeat, qui adspicien-

ὄρωντα, διαπείρας τῷ οἷστῳ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνά-
 θον. Εἴτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρβες. 30
 ὑπὸ δ' ᾤδην ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὡς δαίλαιος ἐγὼ
 Φῆς, καὶ ἄθλιος, οἷας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν,
 καὶ ἐταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρού-
 μενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευβέρους, εἰς οἷον
 βάραθρον Φέρων ἐμαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος ἔνεκα, ὦ θεοί,
 ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗτός ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως
 μοι πλείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατόν ἦν, καὶ προσῆν τὸ
 ἐλευβέρον, καὶ τὸ πάντα ἐπ' ἐξουσίας; νῦν δὲ τὸ τοῦ λό-
 γου, λέων κρόκη δεθεῖς, ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, τὸ
 πάντων οἰκτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς, οὐδὲ κεχαρισ-
 μένος εἶναι δυνάμενος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
 καὶ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβαλλόμενος ἀνδράσι
 τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένοις. ὥς δὲ καὶ ἀχάριστός
 εἰμι, καὶ ἥκιστα συμποτικός, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῇ-

tis, quae fas non est, buccam fagitta inter bibendum trahi-
 ciat. Deinde egressus convivio pulum obdormiisti. Sub gal-
 lorum vero cantum excitatus, miserum me, inquis, & ae-
 rumnosum! quibus ego exercitationibus relictis, & sodali-
 bus, & quam otiosa vita, & somno, quem sola metiretur
 dormiendi libido, & ambulationibus liberis, in quod me
 barathrum ipse praecipitavi! Cuius rei causa, Dii boni! aut
 quae splendida illa merces? Nonne enim alio etiam modo
 plura ipsis parare mihi licuit, libertate manente & omnium
 rerum potestate? Nunc vero tanquam leo, quod est in pro-
 verbio, licio devinctus, sursum deorsum trahor, & quod
 omnium miserrimum est, nec bonam de me opinionem
 concitare, neque gratiofus esse possum. Idiota enim ego his
 in rebus & iners, maxime si cum hominibus comparer,
 qui artem sibi hoc opus fecerint. Insuper vero invenustus
 etiam sum, & minime comis conviva, ac ne tantillum qui-

σαι δυνάμενος· συνήμην δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλέ-
 πόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέ-
 λω. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ. καὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως
 ἀρμόσωμαι πρὸς αὐτόν. ἦν μὲν γὰρ ἐπὶ τοῦ σεμινοῦ Φυ-
 λάττῳ ἑμαυτὸν, ἀηδὴς ἐδόξα, καὶ μονονουχὶ Φευκτέος.
 ἦν δὲ μειδιάσω, καὶ ρυθμίσω τὸ πρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον,
 κατεφρόνησεν εὐθύς, καὶ διέπτυσε, καὶ τὸ πρᾶγμα ὁ-
 μοῖόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ ἂν εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναίτο,
 τραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος. τὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλ-
 λον ὁ μάταιος ἑμαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόντα τοῦ-
 31 τον ἄλλῳ βεβιωκώς; Ἔτι σου ταῦτα διαλογιζομένου,
 ὁ κῶδων ἤχησε, καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι, καὶ περι-
 νοστεῖν, καὶ ἐστάναι, ὑπαλείψαντά γε πρότερον τοὺς
 βουβῶνας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις διαρκέσαι πρὸς
 τὸν ἄβλον. εἶτα δεῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν ὥραν
 περιηγμένον. καὶ σοὶ τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι
 βίον ἀντίστροφα, καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἰδρώς, καὶ

dem excitare rifum possum: intelligo autem, conspectum
 etiam meum saepe molestum esse, inprimis quoties me ipso
 suavior hilariorque esse volo: tetricus enim illi videor, &
 in universum non video, quomodo aptus illi esse possim:
 si enim gravitatem servo, insuavis illi videor, & tantum
 non fugiendus; sin rideam & ad suavitatem componam vul-
 tum, contemnit statim & despuat; & similis mihi res vide-
 tur, ac si quis tragicam personam indutus comoediam agat.
 In summa vero, quam aliam stultus ego vitam mihi vi-
 vam, hanc praesentem si alii vixero? Adhuc ista cogitas,
 cum tintinnabulum sonuit, & consuetus vitae tenor ser-
 vandus est: circumeundum est, standum est, unctis prius
 summis femoribus poplitibusque, si velis durare ad instans
 certamen: tum coena similis, & in eandem horam protra-
 cta. Inter haec victus ratio superiori vitae contraria, tum

ὁ κάματος, ἡρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν, ἢ Φθόην, ἢ περι-
 πνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγῆμα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν
 ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως, καὶ πολλάκις κατα-
 κεῖσθαι θέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ
 νόσος, καὶ Φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἀπάν-
 των ὠχρὸς αἰεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεβνηζομένῳ ἔοικας.
 Καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἣν δὲ πού καὶ ἀποδὴ- 32
 μῆσαι θέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐγὼ. ὕντος δὲ πολλάκις, ὕστα-
 τος ἐλθὼν (τοιοῦτο γὰρ σοι ἀποκεκλήρωται) καὶ τὸ ζεύ-
 γος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ
 μαγείρῳ σε ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κορμωτῇ συμπαραβύ-
 σωσιν, οὐδὲ τῶν Φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. Οὐκ 33
 ὀκνῶ δὲ σοι καὶ διηγῆσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ
 Στωϊκὸς διηγῆσατο, ξυμβάν αὐτῷ πάνυ γελοῖον, καὶ,
 νῆ Δί', οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμ-
 βαίῃ. συὴν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφῶσῃ γυναικὶ

vigiliae, & sudor, & fatigatio paulatim cuniculis te suffo-
 diunt, & vel tabem, vel respirandi difficultatem, vel coli
 dolorem, vel praeclaram podagram elaborant. Obduras ta-
 men, & saepe, cum decumbendum esset, neque hoc tibi con-
 cessum est. Simulatio enim morbus tuus videtur & officio-
 rum fuga. Itaque ob haec omnia pallidus semper, & pa-
 rum abest, quin iam morituro similis videaris. Haec qui-
 dem urbanae vitae ratio. Si qua vero etiam iter instituen-
 dum sit, reliqua omitto. Saepe vero cum pluit, ultimus
 tu veniens, (hoc enim fors tibi tribuit) & iumenta exspe-
 ctas, donec, cum iam non amplius sit vesturae copia, cum
 coquo te aut cinisfone dominae in vehiculum compingunt,
 & ne virgultorum quidem satis substernunt. Non pigebit
 etiam narrare tibi, quod sibi accidisse Thesmopolis hic
 Stoicus mihi narravit, ridiculum sane, quod aliis quoque
 usu venire posse nec improbabile, per Iovem, fuerit. Vi-

τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δέησαν δὲ καὶ ἀποδηῆσαι ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῶ παραδεδόςθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κιναιδὸν τινα τῶν πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πῶγωνα περιεξηρημένων διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦνομα δὲ τοῦ κιναιδοῦ ἀπεμνημόνευε, Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο τοίνυν πρῶτον ἤλικον, σκυθραιπῶ καὶ γέροντι ἀνδρὶ καὶ πολιῶ τὸ γένειον (οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πῶγωνα καὶ σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε) παρακαθίζεσθαι Φύκος ἐντετριμμένον, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμμα, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμένον, οὐ χελιδόνα, μὰ Δί', ἀλλὰ γύπα τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πῶγwnος τὰ πτερὰ καὶ εἶγε μὴ πολλὰ δεηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον ἔχοντα ἐπὶ τῇ κεφαλῇ αὐτὸν συγκαθίζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας ἀνασχέσθαι, ὑπάρχοντος, καὶ τερετί-

vebat ille in domo divitis & delicatae mulieris: cum autem peregre eundum esset aliquando, primum hoc sibi accidisse omnino ridiculum, ut iuxta se philosophum hominem, affidere iuberetur cinaedus quidam laevigatis pice cruribus & rafa barba: nempe in honore illum ipsa, ut facile est ad intelligendum, habebat: nomen etiam cinaedi mihi retulit, Chelidonium dictum esse. Hoc igitur primum quale est? Tetrico & seni viro, & cano mento, (nostri vero, quam prolixam barbam & venerabilem Thesmopolis habuerit) affidere infucatum, & pictis genis, & natantibus oculis, & fracta cervice, non hirundinem sane, [*quae nominis illius vis est*] sed vulturem quendam vulsis barbae pen- nis! Et nisi multum deprecatus esset, etiam caput flammeo tectum habentem ait fuisse adfessurum: se ergo tum ceteras sexcentas in illa via molestias sustinuisse, cantillante illo

ζοντας· εἰ δὲ μὴ ἐπέιχεν αὐτὸς, ἴσως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπῆνης. ἕτερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ προσ-
ταχῆναι. Καλέσασα γὰρ αὐτὸν ἡ γυνή, Θεσμόπολί, 34
Θησιν, οὕτως ὄναι, χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ, δὸς, μη-
δὲν ἀντειπῶν, μὴδ' ὅπως ἐπὶ πλείον σου δεήσομαι περι-
μείνας. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑποσχομένου πάντα πρά-
ξιν, δέομαί σου τοῦτ', ἔφη, χρηστὸν ὀρώσά σε, καὶ ἐπι-
μελῇ, καὶ Φιλόστοργον, τὴν κύνα ἣν οἶσθα τὴν Μυρρί-
νην, ἀναλαβαὶν εἰς τὸ ὄχημα, Φύλαττέ μοι, καὶ ἐπιμε-
λοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὲς ἔσται· βαρύνεται γὰρ ἡ ἀβλία
τὴν γαστέρα, καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἔστιν· οἱ δὲ κατὰ-
ρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς οἰκέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης,
ἀλλ' οὐδ' ἐμοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν ταῖς ὀ-
δοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν οἰήθῃς εὐποιήσῃν με, τὸ περι-
σπούδαστόν μοι, καὶ ἡδιστόν κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέ-
σχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχί

& minuriente; qui nisi ipse retinisset, forte & iam in ipso
plaustro esset saltaturus. Verum iniunctum sibi etiam aliud
huiusmodi. Vocans enim illum mulier, da mihi, inquit,
hanc veniam, Thesmopoli, sic fortunatus sis! magnam qui-
dem, petenti nihil contradicens, nec exspecta, ut diutius
te rogem. Illo vero, quod facile credas, pollicito, se factu-
rum omnia; hoc, inquit, te rogo, quae benignum te vi-
deam, & diligentem, & a natura factum ad amorem: ca-
nem, quam nosti, Myrrhinam, receptam in vehiculum cu-
stodi mihi, & curam illius gere, ne qua re indigeat; ute-
rum enim gerit misera, & prope abest a partu: execrabi-
les autem illi & immorigeri servi, ne mei quidem ipsius,
tantum abest, ut illius, ullam rationem habent in via. Ne
putes igitur, te mediocriter de me mereri, si caniculam, de
qua tantum laborem, suavissimamque mihi servaveris. Pol-
liceretur Thesmopolis simpliciter ita & tantum non cum la-

καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου προκύπτων μικρὸν ὑπὸ τὸν πῶγωνα, καὶ κατουρήσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ βαύζον λεπτῇ τῇ Φωνῇ (τοιαῦτα γὰρ τὰ Μελιταῖα) καὶ τὸ γένειον τοῦ Φιλοσόφου περιλιχμώνον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χριζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναϊδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδὴ ποτὲ καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα, περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος, ἔφη, τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ Στωϊκοῦ ἤδη Κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. Τοιαῦτα ἐντροφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροῆθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἀπαιδέτως, ἀλλὰ πάνυ

crimis petenti. Res autem ridicula omnino, canicula de veste sub ipsam barbam prospiciens, parva, & saepe ipsum permingens, (etiamsi illud quidem non addidit Thesmopolis) & minuta voce ganniens, (tales enim sunt Melitenses illae caniculae) & mentum philosophi circumlambens, inprimis si quid pridiani iuris in illo haereret. Et cinaedus, affessor, qui alioqui non indocta dicta in ceteros iacere in convivio solet, cum in Thesmopolin laxaret dicacitatem, de Thesmopolide, inquit, hoc solum habeo, quod dicam, illum pro Stoico iam Cynicum nobis factum. Caniculam igitur etiam peperisse in pallio Thesmopolidis audiui. Sic ad delicias, vel ad contumeliam potius, abutuntur suis familiaribus, quos paulatim mansuetos & patientes iniuriae faciunt. Novi ego etiam rhetora quendam de asperis illis iussum in coena declamare, non inerudite profecto, sed ve-

τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως ἐπηνέιτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμέτρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστήναι τὸ τόλμημα ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦτα μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἦν δὲ ποιητικὸς αὐτός, ἢ συγγραφεὺς ὁ πλούσιος ἦ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ αὐτοῦ ραψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινούντα καὶ κολαπεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαινῶν καινότερους ἐπιννοῦντα. εἰσὶ δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐβέλουσι. καὶ δεῖ Ἀδωνίδας αὐτοὺς, καὶ Ὑακίνθους ἀκούειν, πῆχεως ἐνίοτε τὴν ῥίνα ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαιῆς, ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διονυσίου εὐθύς ἀφίξῃ, ὥς καὶ Φθονῶν, καὶ ἐπιβουλεύων αὐτῶ. χρὴ δὲ καὶ σοφοὺς καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτούς· καὶ εἴ τι σολοικίσαντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ τῆς Ἀττικῆς καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ μεστοὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον εἶναι τὸ λοιπὸν οὕτω λέγειν. Καίτοι Φορητὰ ἴσως τὰ 36 τῶν ἀνδρῶν. αἱ δὲ οὖν γυναῖκες (καὶ γὰρ αὐ καὶ τότε

hementer & concinne: laudabatur igitur inter pocula, qui non ad aquam demensam diceret, sed ad vini amphoram; dicebatur autem pro ducentis illam rem drachmis aufus esse. Si vero dives ipse vel poëticam affectet laudem vel historicam, qui in convivio sua recitet, tum maxime est, ubi rumpatur aliquis laudando, adulando, modis laudandi novis excogitandis. Sunt vero, qui etiam pulchritudinis nomine admirationi esse postulant, quos Adonidas, vel Hyacinthos audire oportet, cubitalem licet nasum interdum habeant. Tu vero si non laudes, ilicet in Dionysii lautumias venies, utpote qui invidias ipsi & insidieris. Oportet autem doctos esse ipsos & rhetoras, & licet soloecismos committant, Atticae tamen & Hymetti plenos videri illorum sermones, & legem esse in posterum ira dicendi. Quamquam tolerabilia forte videantur, quae viri faciunt. Mulieres ve-

ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους, μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῶ Φορείῳ παρεπομένους) ἐν γάρ τι καὶ τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐταῖς δοκεῖ, ἢ λέγεται, ὥς πεπαιδευμένοι τέ εἰσι, καὶ Φιλόσοφοι, καὶ ποιῶσιν ἄσματα οὐ πολὺ τῆς Σαπφούς ἀποδέοντα· καὶ διὰ δὴ ταῦτα, μισθωτοὺς καὶ αὐταὶ περιάγονται ῥήτορας, καὶ γραμματικούς, καὶ Φιλοσόφους· ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πηνίκα (γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο) ἥτοι μεταξὺ κοσμούμεναι, καὶ τὰς κόμας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ δεῖπνον· ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ Φιλοσόφου τι διεξιόντος, ἢ ἄβρα προσελθούσα, ὥρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον· οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἐστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκεῖνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν.

37 Ἐπειδὴν δὲ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηται τί σοι ἐφεστρίδιον ἄ-

17 Ἐφεστρίδιον) Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν. V.

ro, nam hae quoque nunc affectant habere quosdam eruditos, mercede interposita sibi familiares, & lecticam affectantes, quandoquidem unum hoc inter reliqua ornamenta illis videtur, si dicantur eruditae esse & philosophae, & carmina faciant non multum inferiora Sapphiciis: propter haec igitur mulieres ipsae quoque mercenarios circumducunt Rhetores, & Grammaticos, & Philosophos. Audiunt vero illos interdum, quod ipsum quoque ridiculum, vel dum ornantur, & comas disponi sibi curant, vel in coena adeo: neque enim aliud ipsis otium suppetit. Saepe vero dum Philosophus aliquid disputat, accedens ancilla a moechno tabellas tradit: at illi de temperantia sermones insistant, expectantque, dum illa, moechno postquam rescripserit, ad auditionem redeat. Cum vero longo post tempore aliquando Saturnalibus instantibus vel Panathenaicis, mittitur tibi ami-

θλιον, ἢ χιτάνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν
 δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶ-
 τος, εὐθὺς ἐτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου,
 προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ
 ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἔωθεν δὲ τρισκαίδεκα
 ἤκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέ-
 μνησε, καὶ ὡς ἐπίτραπείς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξ-
 ῶν· ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἐτι καὶ
 βρενθόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Ὁ μὲν γὰρ μισθὸς 38
 αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, ἢ τέτταρας· καὶ βαρὺς αἰ-
 τῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβης, κολακευ-
 τέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος· θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰ-
 κονόμος. οὗτος μὲν καὶ ἄλλος θεραπεΐας τρόπος. οὐκ
 ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβουλος καὶ φίλος. καὶ τὸ λη-
 φθέν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἱατρῷ, ἢ σκυ-

9 Βρενθόμενοι) Ἀλαζονεύοντες δι' ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρ-
 ῖ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. γέν τι βρενθος, ὃ ἐνίοι χρίσιγον κα-
 βρενθων δι' μῦρον τῶν παχίων, οἱ λεῦσι. V.

culum miserum aut tunica fere putris, tunc maxime mul-
 tam institui magnamque pompam oportet. Et primus qui-
 dem, qui deliberante domino illud sublegit, praecurrens &
 indicans, non parvo ablato nuntii praemio, redit. Mane
 verò tredecim veniunt ferentes *munus*, quorum unusquis-
 que, ut multa dixerit, ut monuerit, ut dato sibi negotio
 pulcherrimum elegerit, commemorat. Omnes igitur cum
 munusculo abeunt: insuper cum fastidio quodam murmu-
 rant, quod plura non dederis. Merces ipsa *minutatim tibi sol-
 vitur*, obolis binis aut quaternis: si petas, gravis videris ac
 molestus. Ut igitur accipias, adulandum primo ipsi & sup-
 plicandum: colendus autem etiam est dispensator, quod
 aliud culturae genus est; nec vero negligendus consiliarius
 & amicus. Porro quod accipis, iam debebatur vestitario, aut
 medico, aut futuri cuidam. Munera igitur illa non munera,

39 τοτόμῳ τινί. ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, καὶ ἀνόητα. Πολὺς δὲ ὁ Φθόνος, καὶ που καὶ διαβολή τις ἡρέμα ὑπεξάνισταται πρὸς ἄνδρα ἥδη τοὺς κατὰ σοῦ λόγους ἠδέως ἐνδεχόμενον· ὅρᾳ γὰρ ἥδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκότα, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν κοστιμᾶτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος, καὶ τὸ ἐγκαρπώτατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, καὶ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἥδη περιβλέπει, σὲ μὲν αἰ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ Φέρων, ἄλλον δὲ ὅπως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρτερεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μεираάκιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασάς ποτε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διέφθειρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὡς θεῖς, ἐξεληλύθας ἐρημος ἀπάντων, καὶ ἄπορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν αὐτῷ

1 Ἄδωρα οὖν σοι τὰ δῶρα) Γραι. ἄωρα. Ex Sophoclis Aiace (v. 675.) G. Solan.

& nullius utilitatis. Inter haec forte etiam calumnia quaedam paulatim contra te insurgit apud virum, sermones, qui contra te habentur, libenter iam excipientem. Videt enim te iam perpetuis laboribus detritum, & ad officia claudicantem, & defectum viribus, subeuntemque paulatim podagram. Omnino enim postquam florem aetatis valetudinisque tuae praecerpfit, postquam fertilissimam vitae tuae partem, & summum vigorem corporis contrivit, & pannum te undique fissum concinnavit, iam circumspicit, te quidem in quod sterquilinum abiiciat, alium vero, qui labores sustinere possit, ut assumat. Tum igitur vel tentasse puerum, vel ancillam virginem dominae imminuisse, homo senex, vel quiddam aliud huic simile incusatus, noctu, capite obvoluto, praiceps eiiceris domo, relictus ab omnibus, inops, cum senectute podagram etiam optimam nactus; oblitus

γῆρα παραλαβὼν, καὶ ἃ μὲν τέως ἤδεις, ἀπομαθὼν ἐν
 τοσούτῳ χρόνῳ· θυλάκου δὲ μείζω τὴν γαστέρα ἐργα-
 σάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ
 γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους· καὶ ἀπομαθάνων
 αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. Καὶ σε οὐκ ἂν τις ἄλλος δέξαιτο 40
 ἕξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγενηκόσιν ἵπποις ἐοι-
 κότα, ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα ὁμοίως χρήσιμον· ἄλλως τε, καὶ
 ἢ ἐκ τοῦ ἀπώσθηναι διαβολὴ πρὸς τὸ μείζον εἰκαζομένη,
 μοιχόν, ἢ Φαρμακεία σε, ἢ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ.
 ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος· σὺ δ'
 Ἕλλην, καὶ ῥάδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν
 εὐκόλος· τοιοῦτους γὰρ ἅπαντας ἡμᾶς εἶναι οἴονται· καὶ
 μάλα εἰκότως· δοκῶ γὰρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δοξῆς αὐ-
 τῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ἡμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν.
 πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μη-
 δὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας καὶ Φαρμακείας

2 θυλάκου) Θύλακος ἢ ἀποθήκη. Θύλαχοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλμα-
 τε, γυμνασίων εἶδη. V.

hoc tanto tempore interiecto eorum, quae ante sciebas,
 ventre auctus maiore, quam culeus est, malo quod nec ex-
 plere possis, nec deprecari. Etenim & gula poscit te ex
 consuetudine, & cum indignatione & querela dediscit. Nec
 te facile alius quis recipiat exoletum iam & equis vetulis si-
 millem, quorum neque pellis aequae utilis. Alioquin etiam
 calumnia e tua expulsionem orta, & maius quid suspicata,
 ut moechus, vel veneficus, vel horum simile aliquid videar-
 is, efficit. Tuus enim accusator tacens etiam fide dignus:
 tu vero Graeculus & levis ingenii, & ad scelus omne facilis.
 Tales enim universos nos arbitrantur, nec iniuria. Videor
 enim mihi etiam talis illorum opinionis, quam de nobis ha-
 bent, causam intellexisse. Multi enim in domos ingressi, quod
 nihil aliud utile scirent, vaticinia & veneficia polliciti sunt.

ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς· καὶ ταῦτα πεπαιδευθεὶς λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθεμμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ὦντο, τοιούτους ὀρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δειπνοῖς, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσία κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς
 41 τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. Ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως, καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἣν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτοὺς· ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφύρα δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα· τὰ δ' ἔνδον, ἡ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων

& gratiam ab amafis, & malorum in hostium capita averfiones: idque cum facerent, se eruditos dicebant, & pallia induti erant, & barbas submittebant minime contemnendas. Non absurde ergo fimilia de omnibus fufpiciuntur, cum tales effe videant, quos putabant praeftantiffimos, obferventque eorum in coenis & reliqua confuetudine adulationem, & quam fervilem lucri caufa perfonam fufcipiant. Quos vero eiecerunt, illos etiam, ut valde confentaneum eft, odio habent, & undique quaerunt funditus, fi queant, perdere. Etenim arbitrantur, illos enuntiaturos effe multa illa in natura ipforum *ac moribus* fecreta, ut qui norint accurate omnia, & nudos ipfos infpexerint. Hoc igitur eft, quod illos angit. Omnes enim accurate fimiles funt pulcherrimis illis libris, quorum aurei umbilici, purpureique coloris membrana exterior: intus autem vel Thyeftes eft liberos fuos

ἐστιάμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνών, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα ὀπυίων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοὶ εἰσι, λαμπροί, καὶ περίβλεπτοι, ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγωδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢ ἐξειλήσης, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους· τὰ δ' ἔξω, πορφύρα εὐανθῆς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστάς, ἀκριβῶς κατανενοηκῶς αὐτοὺς ἐκτραγώδησει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. Βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα 42 τινὰ τοῦ τοιούτου σοὶ βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῆς εἴ σοι παρητητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παρράσιου, ἢ Αἰτίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἀν' ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφὴν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὐρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην,

10 Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Σημαιοῦ τὴν Κίβητος εἰκόνα. ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου. V.

epulatus, aut Oedipus cum matre concumbens, aut duas simul sorores Tereus subigens. Tales & hi sunt, splendidi & conspicui, intus vero sub purpura tragoediam multam tegentes. Si enim unumquemque eorum evolvas, actum invenies haud parvum, Euripidis alicuius aut Sophoclis ingenio dignum: extra autem sunt purpura florida, & umbilicus aureus. Horum ergo sibi conscii odio habent & struunt insidias, si quis ab illis seiunctus, qui accurate ipsos norit, tragoediam ipsos faciat, & in vulgus de ipsis narret. Volo tamen ego, ut Cebes ille, imaginem tibi quandam talis vitae depingere, ut illa perspecta constituas, utrum in eam tibi ingrediendum sit. Libenter itaque Apellem quendam aut Parrhasium, aut Aëtionem, aut Euphranorem etiam ad picturam adhiberem. Quandoquidem vero fieri non potest, ut nunc inveniatur aliquis eo vel ingenio, vel artis prae-

ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφω προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λάφου κείμενα, καὶ ἡ ἀνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὀλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ παδός· ἔνδον δὲ, ὁ Πλούτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος, ὡς δοκεῖ, πάνυ εὖμορφος, καὶ ἐπέραστος· ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπένω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ Ἐλπίς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη ἔσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τούντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν Ἐλπίς αἰεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, Ἀπάτη, καὶ Δουλεία, παραδῶνσαν τῷ Πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάτω αὐτὸν τῷ Γῆρᾳ ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χροάν· ὑστάτη δὲ ἡ Ἰβρις ἐπιλα-

stantia; tenuem tibi, quantum a me potest, imaginem ostendam. Pingatur itaque vestibulum altum, inauratum, nec infra in solo, sed supra terram in colle situm: ascensus longus sit & arduus, lubricusque, ut saepe, qui in summo se iam sperarent esse, vestigio fallente evertantur. Intra vero Plutus sedeat ipse, aurea specie totus, formosus idem atque amabilis. Amator autem, qui aegre ascendit, & ad ianuam accessit, obstupescat oculis in aurum directis. Assumptum vero Spes, formosa & ipsa, & pictam vestem induta introducat, valde in ingressu perculsum. Inde vero Spes quidem praecedat semper: excipientes autem illum mulieres aliae, Fraus, & Servitus, tradant Labori. At hic postquam multum exercuit miserum, commendet eum Senectuti, iam aliquantum aegrotantem & colorem vertentem: ultima ve-

βορέμη, συρέτω πρὸς τὴν Ἀπόγνωσιν· ἢ δ' Ἑλπίς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοὺς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρέψου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνὸς, προγαστῶρ, ὠχρὸς, γέρων, τῇ ἐτέρᾳ μὲν, τὴν Αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων· ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ Μετανοία δακρύουσα ἐς οὐδέν ὄφελος, καὶ τὸν ἄβλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σύ δ' οὖν, ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, ἐννόησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, προσελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, ἐκείνην τὴν ἔμπαν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττης, μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, Ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἐλομένου.

13 Ὡς θεὸς ἀναίτιος) Ὁμηρος, ὃ πόπει, οἷον δὴ τοὺς θεοὺς αἰτιοῦνται· ἐξ ἡμῶν γάρ φασι κακ' ἔμμεναι· οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ σφῆσι

ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόνον ἄλγε' ἔχουσιν. Odyss. A, 32. Vide Stobaeum. Meminit & Gellius horum versuum. G.

ro Contumelia comprehensum abducatur ad Desperationem. Spes ab hoc inde loco avolet, nec conspiciatur amplius: ipse vero non iam per aureum, qua ingressus fuerat, vestibulum, sed per aversum quendam & latentem exitum nudus extrudatur, ventre prominulo, pallidus, senex, altera manu pudenda tegens, altera autem suum ipse collum angens. Occurrat exeunti Poenitentia nequidquam plorans, & magis perdens perditum. Hic quidem picturae finis erit. At tu, Timocles optime, ipse iam diligenter inspiciens singula, cogita, an bonum tibi putes, ingressum te in vitam depictam per illas portas, altera illa ianua turpiter adeo elabi. Quidquid autem feceris, sapientis viri memento, qui, innocens, inquit, Deus est, culpa vero eligentis.

Α Π Ο Λ Ο Γ Ι Α
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΤΗΝΟΝΤΩΝ.

·Ι ΠΑΛΑΙ σκοπῶ πρὸς ἑμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἃ τινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν ἢ εἰπεῖν ἀναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξήεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μετὰξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐΦαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακὸς ἐγὼ μαντικὴν, δοκῶ μοι ἀκούειν σοῦ λέγοντος, εἴτά τις αὐτὸς ταῦτα γεγραφώς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου, Φησί, μεταπεσόντος, ἐκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ καὶ περιβλεπτον ἐνῆκε;

12 Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος) φασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν Πλατωνικῶν παροιμῶν ἐπὶ τῶν ἀπρο- πρώτων αὐτοῖς πρεσβευομένων. V.

D E F E N S I O
EORUM QUI MERCEDE CONDUCTI
IN POTENTIORUM CONVICTU SUNT.

OLIM apud me confidero, pulcher Sabine, quid in mentem tibi venisse probabiliter dicam, legenti nostrum de mercenariis familiaribus libellum. Nam id quidem omnino certum habeo, non sine risu te illum percurrisse. Quae vero interiecto tempore, & post omnia a te dicta sint, ea nunc componere his, quae legisti, studeo. Nisi igitur male ego vaticinari didici, videor mihi audire te dicentem ista: Et est, qui postquam scripsit ipse talia, & gravem adeo accusationem contra hoc vitae genus explicavit, repente omnium oblitus, cadente, ut aiunt, aliter calculo, sua se sponte in manifestam adeo conspicuamque servitutem demiserit? Quot

πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέ-
πεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων Φίλην καὶ σύν-
τροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενό-
μενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔ-
χοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἑλκεσθαι καὶ Φέρεσθαι, καθ-
άπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά εἰσι
τῶν τρυφάντων πλουσίων τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουρά-
λια; πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγ-
γραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνε-
στράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινωθεῖν πρὸς τὸ χεῖρον,
ταῦτ' ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης, μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν
ἐπ' Ἰλίῳ γενομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λό-
γων, καλῶς πρότερον εἰρησθαι δοκούντων. Ταῦτα μὲν
πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκται σοί' ἐπάξις δὲ ἴσως
καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ συμβουλὴν τινὰ τοιαύτην, οὐκ ἄκαι-
ρον, ἀλλὰ Φιλικήν, καὶ οἷώ σοι χρηστῷ καὶ Φιλοσόφῳ

10 Παλινωθεῖν) Ἐναντίας ὁδεύειν. G.

hunc Midæ & Croesi & Pactoli integri in sententiam aliam traduxere, ut relicta amica illa a teneris inde, & cui innutritus est, libertate, cum iam prope ipsum est Aeacum, & tantum non alterum pedem in cymba Charontis habet, praeberet se trahendum agendumque tanquam aureo circa cervices collari devinctum, quales sunt delicorum divitum simiolæ & parvi sciuri? Multum ergo haec vita & illa scriptio discrepant, & hoc fane fuerit illud, quod aiunt, *contra flumen retro ire, & inversa omnia, & in peius recantare*, non de Helena per Iovem, aut his, quæ ad Ilium gesta sunt, sed cum opere & factis retractantur, quæ bene antea dicta videbantur. Haec quidem ad te ipsum, ut consentaneum, a te dicta sunt. Subiicies autem forte ad me ipsum etiam consilium quoddam eiusmodi non intempestivum, sed amicum, teque virum bonum & sapientem decens. Si igitur

ἀνδρὶ πρέπουσαν. ἦν μὲν οὖν κατ' ἄξίαν ὑποδύς τὸ σὸν
 πρόσωπον ὑποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχοι, καὶ τῷ λογίῳ
 δύσομεν· εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδεόντα.
 ὦρα τοίνυν μετασκευάσαντας ἡμᾶς τὴν σκηνήν, ἐμὲ μὲν
 σιωπᾶν, καὶ ἀνέχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καϊόμενον, εἰ
 δέοι, ἐπὶ σωτηρία, σὲ δὲ ἐπιπάττειν τῶν Φαρμάκων,
 καὶ τὴν σμίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα, καὶ τὸ καυτήριον
 διάπυρον· καὶ δὴ παραλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα πρὸς
 3 μὲ ὁ Σαβίνος ἤδη λέγεις. Πάλαι μὲν, ὦ Φιλότης, ὡς
 εἰκός, εὐδοκίμηταί σοι τοῦτ' ὁ σύγγραμμα, καὶ ἐν πολ-
 λῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς οἱ τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο,
 καὶ ἰδίᾳ παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις, ὅπόσοι ὀμιλεῖν αὐ-
 τῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥτε γὰρ τῶν λόγων
 παρασκευὴ, οὐ μεμπτή, καὶ ἡ ἱστορία πολλή, καὶ ἐμ-
 πειρία τῶν πραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς ἐλέγε-
 το· καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρήσιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλε-

8 Τὴν ῥήτραν) Ῥήτραι, συνθήκαι,
 ὁμολογίαι. Ταραντίνοι δὲ νόμους
 καλοῦσιν οὖον ψηφίσματα. Παρὰ
 Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούρ-

γου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος.
 οἱ δὲ ῥήτρας, ὁμολογίας· οἱ δὲ συγ-
 γράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοῦτο
 συγγραμματοφύλακας. V.

pro dignitate sumtam personam tuam egero, bene res ha-
 bet, & Eloquenti Deo sacrificabimus: fin minus, at tu, quae
 defunt, adiciēs. Tempus igitur est, conversa scena me silen-
 tio secandum urendumque, si opus sit, salutis causa prae-
 bere; te vero medicamenta inspergere, cultrumque in prom-
 tu habere, & candens cauterium. Iamque sumtis dicendi
 partibus tu haec ad me, Sabine, dicis. Olim fane, amice,
 ut par erat, ad famam tibi hoc scriptum profuit, & eo
 tempore, quo in magna concione recitaretur, ut narrarunt
 mihi, qui tum audiere, & privatim apud eruditos, qui co-
 gnoscere illud & in manu habere dignati sunt. Etenim ver-
 borum in eo apparatus non contemnendus, & historiae mul-
 tum, & rerum peritia, & quod aperte omnia dicerentur:

στα τοῖς πεπαιδευμένοις, ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας σφᾶς αὐ-
τοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν. ἐπεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω
ταῦτ' εἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μακρὰ χαίρειν ἔαν,
ζηλῶσαι δὲ τὸ ἀγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον,

Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον

ὅρα ὅπως μηδεὶς ἔτι ἀκούσῃταί σου ἀναγινώσκοντος αὐ-
τό· ἀλλὰ μὴδ' ἄλλω παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα σου
βίον ὁρῶντων, ἐπελθεῖν τὰ γεγραμμένα· εὐχου δ' Ἑρμῇ
τῷ χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοῦτων πρότερον, πολλὴν λήθην
κατασκεδάσαι. ἢ δόξεις τῷ τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτὸν
τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης γεγρα-
φὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί', οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολο-
γίαν, ἢ τις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατη-
γοροῦντας· καὶ μάλιστα, ἣν σὺν γέλῳτι αὐτὸ ποιῶσω,
ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευ-
θερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες,

& maxime, quod utilia omnibus essent, eruditis praeferim,
ne per ignorantiam ipsi in servitutem se coniciant. Post-
quam vero mutata sententia tibi visum est, meliora haec
esse, & longum libertati valedicere, imitarique ignavum
illum versiculum,

Ubi lucra magna, serviant & liberi :

vide, ne quis in posterum audiat te illud praelegentem ; sed
nec alii cuiquam eorum, qui praesentem vitam tuam inspi-
ciunt, copiam facito legendi ; sed infero Mercurio vota
nuncupa, ut hos, qui prius audiere, Lethaeis aquis perfun-
dat : alioquin videbitur idem tibi usu venisse, quod est in
fabula Corinthia, & ipse contra te Bellerophon scripsisse li-
bellum. Ita enim me Iuppiter amet, ut non video, quam
causam, quae quidem speciem habeat, contra accusantes
possis dicere : praeferim si cum risu hoc faciant, laudan-
tes scripta, & quae in illis elucet, libertatem, ipsum vero

4 καὶ ἐκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. Οὐκ ἀπει-
 κότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἢ τοι ἄλλου τοῦ γεν-
 ναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοῖον, ἄλλο-
 τρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι· ἢ εἴπερ σὸν ἐστίν, ὁμοιάσε
 τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν· ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς
 Κροτωνιάταις νόμον θεῖς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ,
 μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἐάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν
 γυναῖκα. περὶ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον
 Φαίη τις ἂν μᾶλλον δὲ πολὺ μετρίωτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι
 μὲν ἀλοῦς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἐκὼν δὲ μάλα
 εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἀλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν
 ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ ἐνδιδόντων Φυγεῖν εἰ βούλοιο. τὸ
 δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν
 τοῖς λόγοις τὴν τοῦ ταιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ
 κατηγοροῦντος εἰ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσῶν, καὶ

8 Τὸν Σάλαιβον ἐκεῖνον) Κροτω-
 νιατῶν νομοθέτης. V.

12 Τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν

ἀτοπώτερον) Ἀπὸ τοῦ πάνυ ἀτο-
 πον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον
 εἶπεν. V.

scriptorem servire videntes, qui sponte collum iugo sub-
 miserit. Non absurde itaque dixerint, si dixerint, aut alte-
 rius cuiusdam fortis viri esse librum, teque graculum ali-
 enis superbire pennis; aut, si tuus sit, idem te, quod Sa-
 laethum facere, qui, acerbissima apud Crotoniatas lege con-
 tra adulteros lata, eam ob causam celebratus, non ita mul-
 to post in adulterio cum fratris uxore deprehensus est. Ad
 amissum igitur te quoque Salaethum illum aliquis dixerit.
 Quin tolerabilius ille, amore qui captus esset, quemadmo-
 dum in causa dicenda commemoravit, & ultro in ignem at-
 que animose infilierit, misericordia licet illius iam tange-
 rentur Crotoniatæ, & fugæ atque exsilii, si voluisset,
 copiam facerent. Tuum autem haud paulo absurdius fa-
 ctum est, qui servilem huius vitæ humilitatem accurata
 oratione excusseris, accusaverisque, si quis in divitis ali-

καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων,
καὶ ποιῶν ἐν γῆρα δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν
οὐδὸν, οὕτως ἀγεννῆ λατρείαν ἐπανηρημένου, καὶ μονον-
ουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσω γοῦν Φασιν ἐπιση-
μότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δό-
ξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. Καί- 5
τοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σέ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν
θαυμαστὴν τραγωδίαν λέγουσαν,

Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὐτῷ σοφός;

οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παρα-
δειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ' οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκρι-
ταῖς εἰκάσουσιν· οἱ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων
ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν· ἔξω
δὲ, Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα,
γίνονται ὑπόμισθοι τραγωδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ
συριττόμενοι· ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὥς

cuius domum incidens & concludens se, sexcenta incom-
moda & pati & facere suffineat; extrema vero senectute,
& superato fere limine, ignavam adeo servitutem subieris,
& tantum non in ea te, tanquam in pompa quadam osten-
tes. Quanto igitur, inquit, insignior esse videris, tanto
magis idem videre ridiculus, reclamante, quam nunc agis,
vita libello tuo. Quamquam quid opus est, novam contra
te accusationem circumspicere, post admirabilem illam Tra-
goediam, quae

Odi, inquit, Sophistam, qui sibi nihil sapit?

Nec deerunt his, qui accusare volent, etiam alia in te ar-
gumenta: sed alii Tragicis te actoribus assimilabunt, qui
in scena quidem Agamemnon unusquisque aut Creon, aut
ipse adeo Hercules sunt; extra vero Polus aut Aristodemus
personis depositis fiunt mercenarii tragoedi, qui excidunt
interdum exhibitanturque, interdum vero etiam, si ita vi-

ἀν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεποιη-
 θέναι σὲ φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γε-
 νέσθαι. ἐκείνον γὰρ διδασχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι
 πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζε-
 σθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάτ-
 τοντα, καὶ τοῖς ἀδουσι καὶ αὐλοῦσι συγκείμενον ὕμ-
 ναιον· ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας, οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω
 κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ
 ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα κατατρῶγειν,
 ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον.
 6 Καὶ σὺ τοίνυν, φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτῆς, ἀλλὰ ποιη-
 τῆς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυ-
 τησὶ τῆς ἰσχάδος παραφανεΐσης, ἡλέγχθης πίθηκος ὢν,
 καὶ ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ ἕτερα μὲν κεύ-
 θων ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἂν τινα ἐπὶ
 σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἂ λέγεις καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς,

7 *Ἡ ἀμύγδαλον) Ἡ ἀμύγδα-

λος. V.

9 Ῥυθμοῖς) Ῥυθμός, τάξις εὖ-

μελος ἀκολουθῶν τῇ ἀρμονίᾳ, μέλος
 εὐφρόνουν. V.

deatur spectatoribus, flagellis quidam illorum caeduntur.
 Alii idem tibi usu venisse dicent, quod fimiae, quam Cleo-
 patrae aiunt fuisse. Illam enim edoctam aliquamdiu quidem
 saltasse decenter admodum, modulateque, ac multae fuisse
 admirationi, quae & habitum suum fervaret, & decorum
 custodiret, & hymenaeum voce tibiaque canentibus motus
 accommodaret: conspectis vero ficibus, opinor, aut amyg-
 dala procul iacente, longum vale dixisse tibiis & modis &
 saltationibus, correptosque fructus, abiecta vel contrita po-
 tius persona, devorasse. Et tu igitur, dixerint, non actor,
 sed poeta rerum pulcherrimarum & legislator qui fueris, ab
 hac ostensa ficu fimius esse, & a primoribus labris philo-
 sophari convictus es, atque *Mente aliud celare, aliud sed pro-
 mere verbis*; ut iure aliquis de te dicat, quae dicis, & pro-

χείλεα μὲν σου ἐδῆνεν, ὑπερώην δ' αὐχμῶσαν καταλέ-
λοιπε. τοιγαροῦν παρὰ πόδας εὐθὺς ἔτισας δίκην, προ-
πετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας,
μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομοσάμενος τὴν
ἐλευθερίαν. καὶ ἑώκει ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐΘε-
στῶτά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγορεῖς τῶν ἄλλων,
καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι εἰς τὰ
ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πτύσας
πρότερον, ἡξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύ-
χας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. Εἰ γοῦν ὑπόβοιτό 7
τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρ-
χου κατηγορίαν αὐτὸν ἀλῶναι, καὶ Φωραβῆναι τὰ ὅμοια
πάσχοντα, πόσον ἂν οἶε παρὰ τῶν ὀρώντων γενέσθαι
τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὐθύνει ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν

5 Κατόπιν) Μετὰ ταῦτα, ἀπὸ
τοῦ ὀπίσθεν ἵκναι. G.

6 Τῶν ἄλλων καταγελᾶν) Ὁ τοῦς,
ἐντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαν-
ριᾶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθο-
φορούντων κατεκομφύου. V.

8 Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον

πτύσας) Παροιμία, εἰς τὸν κόλπον
πτύει, ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ
τεθρυμμένων. Τοὺς γὰρ φρονηματίας
καὶ ἐπηρεμένους, καὶ τοῦτο αὐτὸ με-
γαλόφρονες, οὐκ εἰς τὸν κόλπον φα-
σι πτύειν, ἀλλὰ πόρρω, οὐς καὶ ἡ
χυδαία λαλία μακροπτύστους κα-
λεῖ διασύρουσα. V.

prer quae laudem affectas, ea *Labra rigasse quidem, ficcum li-
quisse palatum*. Itaque e vestigio statim poenas dedisti, qui
temere audaciam sumferis contra hominum necessitates,
paulo post autem tantum non sub praecone libertatem ei-
raveris. Ac videtur, laudibus tibi hominum ab accusatione
aliorum florenti, a tergo adstans Adrastea te derisisse, quae,
tanquam Dea, futuram tuam ad idem vitae genus mutatio-
nem videret, atque illud etiam, quod non despuens ante in
tuum sinum, accusares eos, qui per quandam fortunae va-
rietatem facere talia sustinerent. Si quis igitur hoc decla-
mationi argumentum ponat, Aeschinem post Timarchi ac-
cusationem ipsum deprehendi patientem similia: quantum
a spectantibus risum putas oriturum, si Timarchum quidem

ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρηνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ Φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττων βηχὸς Φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μετὰ σπῶ-
 8 μενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. Ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἶποι τις ἂν, οἷός σὺ κατηγορῶν, ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑπόθεσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένη. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἢν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν ἀπολογία. ἄρά μοι κράτιστον ἐβελokaκήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογία καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἰμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότες ὡς οὐδενος ἡμεῖς κύριοι, ἀλλ' ὑπὸ τίνος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων ἀγόμεθα, οὐχ ἐκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν.

7 Ἀμφιλαφεῖ Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνου, πολλαχῶς κεχορηγημένη. V.

in iudicium vocet ob ea, quae in flore aetatis peccaverit, ipse vero iam senex, eadem in se designet? In summa, Pharmacopolae illi similis es, qui tussis remedium praedicans, & statim liberaturum se illa laborantes pollicitus, ipse interim convelli a tussi cerneretur. Haec igitur, & in hoc genere multa alia, dicat aliquis tui similis accusator in argumento ita copioso, & mille dicendi opportunitates praebente. Ego vero iam dispicio, qua via ad causam dicendam aggrediar. Numquid optimum fuerit, sponte me succumbere, & tergum praeberere, nec negare peccatum, sed ad communem illam deprecationem confugere, Fortunam dico, & Parcam, & Fatum, ac rogare veniam hos, qui me reprehendant, cum sciant, nullius rei penes nos arbitrium esse, sed a praestantiorē natura, aut potius ab una earum, quas praediximus, agi non sponte nostra, sed extra causam undiquaque constitutos, quidquid dicamus faciamus.

ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικόν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με, ὦ Φι-
λότης, ἀνάσχοιο τοιαύτην ἀπολογίαν προῖσχύμενον,
καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ τὰ
ἐκείνου ἔπη ραψωδοῦντα,

Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι
ἀνδρῶν.

καὶ τὸ,

Γεινομένῳ ἐπέησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Εἰ δὲ τοῦτον ἀφείς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, ὃ
ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης
τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεῖς, ὑποστῆναι τὴν παρ-
οῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ με-
γαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐβελῆσαι κοινωνῆσαι
πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ
κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κατὰ εὐρί-
σκωμαι ἥλῳ, φασὶν, ἐκκρούων τὸν ἥλον, καὶ μείζονί γε
τὸν σμικρότερον, ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἀπάντων κα-

16 Καὶ μείζονί γε τὸν μικρότερον) Τῷ μείζονι ἥλω τὸν μικρότερον. V.

que? An plane hoc plebeium, ut neque tu me, amice, fe-
ras; talem defensionem si praetendam, & Homerum advo-
catum adsciscam, versusque illius recitem,

Fatum equidem nullum dico effugisse virorum:

& illud,

Nascenti nevit, genitrix cum funderet alvo.

Sin relicta hac oratione tanquam non valde probabili, il-
lud dicam, me neque a pecuniae neque ab alia id genus cu-
piditate illectum, subiisse praesentem convictum, sed pru-
dentiae, fortitudinis, & magnanimitatis in hoc viro admi-
ratione voluisse in communionem venire illius actuum: me-
tuo, ne ad intentatam accusationem adulationis insuper cri-
men subeam, deprehendarque clavo, quod aiunt, clavum
eiicere, maiori minorem, in quantum adulatio malorum

κῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χεῖριστον
 10 νενόμισται. Τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα
 λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲ ἐν ὑγίαι
 εἰπεῖν ἔχειν; μία μοι ἴσως ἐκεῖνη ἄγκυρα ἐτι ἄβροχος,
 ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον καὶ μετὰ τούτων,
 τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπειθούσαν,
 ὡς ἐκθύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον
 ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μῆδειαν παρακαλέσαι παρ-
 ελθούσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν
 αὐτὰ παρωδήσασαν·

Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά.

Πενία δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων.

τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος καὶ ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ
 εἶδεν οὐκ ἀπαξιούντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς

5 Ὀδύρεσθαι) Ὀδύρεσθαι τὸ
 γῆρας ἀπλότητος ἢ θους ταῦτα κατα-
 σκυαστικά· ἀλλ', ὃ βαμνέλε, εἰς
 ταύτην κακίηνοι ὧν κατεδράμεις ἀππ-
 νᾶς καταφεύγοντες ἀπολογία, λῆ-
 ρόν σε καὶ φιλαίτιον καὶ μιμνῆμοι-
 ρον ἀποφανοῦσι καὶ κῶναπα, φασί,
 μιμούμενον ἀετίν. Τάχα γὰρ Σα-

κράτην ἐθέλων μιμῆσθαι οἷς οὗτος
 Πρόδικον τὸν Κεῖον καὶ τοὺς κατ'
 αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστὰς, ἐπὶ τὴν
 τοιαύτην ἀπειράμις γλωσσεύειν.
 Ἄλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὀμή-
 ρου σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἐὼν...
 Πόντον ἐπιπλόσας ἐτάρευς ἐρίφρας
 ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. V.

omnium reliquorum maxime servile esse, & hoc ipso no-
 mine pessimum, perhibetur. Quid igitur, si neque haec ne-
 que illa dicenda videntur, aliud relinquitur, quam ut con-
 fitear, nihil quidquam sani me, quod dicam, habere? Illa forte
 una mihi ancora adhuc in sicco est, deplorare senectutem,
 & morbum, & cum his paupertatem, facere omnia ac pati
 persuadentem, ut quis illam effugiat: ubi forte nec intempe-
 stivum fuerit Euripidis Medeam advocare, ut in medium pro-
 gressa dicat pro me iambos illos paulum quiddam inflexos,

Nec me fugit, quantum scelesti moliar,

Sed maior urget consiliis inopia.

Illam enim Theognidis, vel me tacente, quis ignorat, non in-
 dignum putantis, vel in mare cetosum abiicere se, vel mon-

αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἡλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσασθαι τὴν πεινάν; Ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἃ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει, ὧ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησόμενου. μὴ γὰρ τοιοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν Κυλλάραβιν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλὰ μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπάμισθον παρελθόντα, δευλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοί φησι τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ

1 Ἡλίβατον) Ἡλίβατον, ὑψηλὸν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στρησίχορος δὲ τάρταρον ἡλίβατον τῶν βαθύων λέγει. Ἐγὼ δὲ ἡλίβατον ἀποδιδόασιν, ἢ λίφ φαινόμενον. V.

9 Κρησφύγετα) Τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυράματα. οἱ δὲ φασὶ Κρητῆς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεὶ κρατοῦντι, ἐφυ-

γεν εἰς πόλιν τινα, ὅθεν ἐκείνη ὠνομάζον κρησφύγετα. V.

Κρησφύγετα) Φρούρια τινα οὕτω λεγόμενα, οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρητὴν αὐτὰ ἐστὶ. Τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ πρὸς τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυράματα. V.

tis ab aërii praecipitio, si quis hoc modo queat effugere pauperiem? Haec igitur esse videntur, quae quis in tali re defendendi criminis causa dicere habeat: quorum nullum unum per se valde speciosum. At bono te, sodalis, animo esse iubeo, utpote nullo horum me ufuro: ne enim talis unquam fames Argos deprehendat, ut cavam Arabiam ferere conentur. Neque nos ita pauperes defensionis rationabilis, ut prae inopia id genus effugia contra accusationem quaeramus. Sed illud mihi cogita, multum omnino haec inter se differre, utrum in domum divitis cuiusdam mercede conductus aliquis ingrediatur, & ibi serviat, sustineatque, quaecunque mihi dicite liber: an vero publicae rei partem aliquam tractans, & pro virili parte administrans, mercedem eo nomine ab

τούτω παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δὴ, καὶ ἰδίᾳ καταβῆς ἑκάτερον, σκόπει. εὐρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δις διὰ πασῶν, τὸ πρᾶγμα· καὶ τοσούτον εἰκότας ἀλλήλοις τοὺς βίους, ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ, καὶ ἀνεμώνῃ ρόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ καίκεϊ, καὶ ἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλω τάττεσθαι· τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφής, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτριβῶν διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλοιτο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καβέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας· καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπι-

5 Ἀνεμώνῃ) Τὸ ἀνθος. διὰ τὸ
τὸ φύλλον εὐδίασειστον εἶναι παντὶ
ἀνέμφ. V.

14 Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις) Ἀντὶ
τοῦ τάχιστα ἀν' ἀπάσας ἀναιρῆσαι τὰς
τοιαύτας προστασίας. V.

imperatore accipiat? Nimirum percurrere, & separatim unumquodque horum situm, considera. Invenies fane Musicorum illud *Disdiapason*, hoc est, eo, quod maximum est, intervallo, scriptum illud *distare a facto meo*, ac tantundem sibi similem utramque vitam, quantum argento plumbum, aes auro, & anemonae rosa, & homini simius. Etenim merces quidem & illic & hic est, & quod alieno paretur imperio: at res ipsa plurimum discrepat. Nam ibi quidem servitus manifesta, nec multum emtis mancipiis distant, qui ea lege accedunt: at qui publicam rem tractant, & urbibus gentibusque integris utiles se praestant, eos iniquum fuerit solius mercedis causa male audire, & in similitudinem communionemque criminis detrahi. Quandoquidem ubi primum aliquis omnes id genus praefecturas sustulerit, neque ipsi, qui tantas gentes procurant, neque qui urbium

τροπεύοντες, οὐδ' οἱ τὰς πόλεις ἀρμόττοντες, οὐδ' οἱ τὰς
 Φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειρίζομενοι, ὀρθῶς
 ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν.
 ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἐνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ'
 ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. Τὸ δ' ὅλον, 12
 οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ Φαύλῳ βίῳ συν-
 εῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφά-
 σει παιδεύσεως δουλεύοντας ὥκτειρον. τουτὶ δέ, ὧ ἑταῖρε,
 τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴ γε
 τὰ μὲν οἶκοι, ἰσοτιμία ἡμῖν δημοσία δέ, τῆς μεγίστης
 ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ'
 οὖν, εἰ σκέψαιο, δοξαίμ' ἂν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς
 Αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι, τὰς δίκας
 εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι,
 καὶ τῶν πραττομένων καὶ λεγομένων ἀπαξᾶπάντων ὕ-

6 Μισθαρνοῦντας) Μισθαρνοῦ-
 ντας εἶναι τοὺς ἐπὶ τὴν μισθὸν ἀντι-
 καταλλαττομένους· καὶ μισθαρνία
 λέγεται ἢ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐρ-
 γασία. V.

11 Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττο-
 μεν) Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἦκεν,
 ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλε-
 ται. V.

15 Ἀπαξᾶπάντων) Ἀπαξᾶπάν-

statum ordinant, neque quibus legiones & exercitus inte-
 gri mandati sunt, recte facient, cum merces ipforum quo-
 que operi propofita fit. Verum non oportet uno omnia
 impetu evertere, nec uno loco, qui mercedem accipiunt,
 omnes habere. In universum vero non omnes ego, qui
 mercede locarent operas, miseram vitam dixi vivere, sed
 eos miseratus sum, qui in domibus institutionis obtentu fer-
 viunt. Hoc vero nostrum, o sodalis, negotium longe diver-
 sum est: quandoquidem privatim eodem, quo ante, loco su-
 mus, publice autem in maximi partem imperii venimus,
 eiusque partem una administramus. Equidem, si conside-
 rare velis, videar tibi non minimam Aegyptii huius impe-
 perii partem mandatam habere, iudicia dare, & ordinem il-
 lis decentem adhibere, & eorum, quae aguntur dicunturque,

πομνήματα γράφεσθαι, καὶ τὰς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ρυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις πρὸς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδέναι δημοσίᾳ πρὸς τὸν αἰεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως· οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δέ, οὐ Φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτρα-
 13 πῆναι, ἢ τινὰς ἄλλας πράξεις βασιλικάς. Ἐβέλω γοῦν

ταν ὑφ' ἐν. ἀντί γὰρ τοῦ παντάπατιν ἐστίν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνην ἀπαξάπαντα καταμιμνυμένα. V.

6 Παρὰ τοῦ βασιλέως) Εἰ τιςιν ἄλλο ταῦτα πλεονεξίας κατηγύρει καὶ ἀλαζονείας. καλῶς μὲν γὰρ εἰχέ σοι ἡ ἀπολογία τὰ κοινὰ συνδιαφέρειν τοῖς ἄλλοις καὶ διαχειρίζειν τοσβαλλομένη. καὶ πρὸς ἵπαινον ἡμῖν τούτο παρὰ πᾶσι τὸν βίον ἐπανορθοῦσθαι προθυμηθῆντι. τὸ γὰρ τοι περὶ βασιλείας προσδένειν μισθοφορεῖν, καὶ οὕτω μισθοφορίας ὑπερφυῶ, οὐκ ἐστίν ὅτις ἄλλη ταύτην ὑπερβάλλοιτο φιλοτιμία καὶ πλεονεξία. εἰ γὰρ τὸ παρὰ τοῖς ἄλλοις μισθοφορεῖν αἰσχρὸν, πολλῶ μάλλον τὸ παρὰ βασιλεῖ. καὶ εἰ τὸ μικρὰ μισθαρνεῖν καταγέλαστον, τί ἂν εἴποι τις τὸ μεγάλα; ὅσον γὰρ βασιλεὺς ἰδιώτου εἰς τύχην ὑπερτε-

ρεῖ, καὶ τὰ δέκα τῆς μονάδος εἰς πλῆθος, τοσούτον καὶ τὸ φιλοσοφεῖν αἰρούμενος κατὰ τὸ κράτιστον, ἂν τε ὑπὲρ μικρᾶς ἂν τε ὑπὲρ μεγάλης φιλοσοφίας ἐκχροῦοιτο, ἐς γέλωτα πλατύτερον συντελοῖν. ἴσας γὰρ τὸ μικρὸν σύγγνωστον, Θεόγνιδά συνῆπαινον ἔχον, ἐν οἷς φησι, οὐκ εὐχμαι πλοῦτον οὐδὲ ἔραμαι, ἀλλὰ μοι εἴη μὲν ἀπὸ τῶν ἐλαχίστων. G. & M. Sed in M. pars prior huius Scholii vitio temporis evanida facta est. In G. autem pro ultimis post εὐχομαι verbis, haec leguntur: οὕτως. ὕπαινον οἱ καθ' ἑμας εἰ τούτο πράττουσι. οὐ γὰρ οὐ. ἀλλ' ἢ τοῦ Ἀσσυρίου ἀλλῶς εἰπῆιν κατ' οὐδὲν διακείμενος Ἀνακηνδάξειδος. καὶ τί γὰρ ἄλλο. Quae quid sibi velint nescio. G.

omnium commentarios scribendos curare, & litigantium orationes moderari, & decreta principis, quam disertissime potest & accuratissime, cum fide maxima conservare, & publice tradere ad futuri temporis perpetuitatem reponenda. Porro merces non a privato, sed ab Imperatore; nec parva illa, sed multorum talentorum: & post haec non spes quaedam exiguae, si fiant, quae consentaneum est fieri, sed futurum ut gens integra nobis committatur, aut actiones aliae principales. Volo equidem ex abundanti, utens fi-

ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμῶσε χωρή-
 σας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπο-
 λογήσασθαι. καὶ δὴ Φημί σοι μηδὲνα μηδὲν ἀμισθὶ
 ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας εἴπῃς, ὅπου
 μηδὲ βασιλεὺς αὐτὸς ἀμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω,
 οὐδὲ δασμοὺς, ὅποσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοι-
 τῶσιν· ἀλλ' ἐστὶ βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ
 ἡ παρὰ πᾶσιν εὐκλεία, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσ-
 κυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα παρὰ
 τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν
 Φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοπῶντες
 αἰεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίῳ ποιῶντες. ὥς δὴ μικρὰ μεγά-
 λοις εἰκάζειν, ἣν ἐβέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ
 κορυφῆς, ἐφ' ἑκάστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται κατα-
 βαίνειν, ὅψῃ ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλάττομεν
 τῶν ἀκροτάτων· τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαν-
 τες. Εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδὲνα μηδὲν 14
 5 Φόρους) Μερισμοὺς, φορολογίας. G.

ducia, & cominus congressus intentato crimini, ultra etiam
 quam oportet causam dicere, & illud nempe dico tibi, ne-
 minem quidquam sine mercede facere. Neque tu mihi eos
 nomines, qui res maximas gerunt; cum neque ipse Impe-
 rator mercedis expers sit. Non vectigalia dico, neque tri-
 buta, quae a civibus quotannis veniunt: sed est Imperato-
 ri merces maxima laudes, & gloria apud omnes, & quod
 beneficiorum causa adoratur; statuæ porro, & aedes, ac
 templa, quae habent a civibus, merces & ista sunt pro cu-
 ris & providentia, quam adhibent procuranda semper pu-
 blica re & in melius augenda. Nempe ut parva assimulemus
 magnis, si volueris a vertice quasi acervi ad unumquodque
 eorum, quibus constat, descendere, videbis magnitudine
 nos & parvitate differre ab his, qui summi sunt; ceterum
 mercenarios aequè esse universos. Si igitur eam ego legem

πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ· εἰ δὲ τοῦτο μὲν οὐδαμῶς τοῦ βιβλίου λέλεκται μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς θεόν αὐτῷ χρῶτο, ἢ Φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, καὶ τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγχεχειρισμένα, ὥς μὴ τὸ Ὅμηρικόν ἐκεῖνο,

Ἐτάσιον ἀρούρης ἄχθος εἶη.

- 15 Πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνήσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῶ ὄντι μοι, εἰ δὴ τις καὶ ἄλλος ἐστὶ που σοφός, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ' αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ, μὰ Δί', οὐδ' ἐπὶ τούτῳ ἀνιάσθαι μοι ἄξιον, ὅτι μὴδὲ ἄλλῳ ἔγωγ' οὖν ἐντετύ-

scripsissem, neminem quidquam oportere agere, tenerer merito violatae legis meae. Sin vero hoc quidem nusquam in libello dictum a me est; ac porro bonum virum efficacem esse oportet: quodnam aliud ad officium applicet se, quam ut elaboret cum amicis in iis, quae optima sunt, & in medio atque sub divo quasi constitutus experimentum sui praebeat, qualis sit fide, diligentia, amore quodam eorum, quae commissa ipsi sunt, ne sit, ut Homeri verbo utar,

Telluris inutile pondus.

Ante omnia vero & hoc meminisse oportet, qui reprehendere nos voluerint, ipsos non tanquam sapientem me (modo usquam sit aliquis sapiens) reprehensuros, sed unum de multis, qui dicendi facultatem exercuerit, ille quidem, mediocre ex ea re laudem consecutus; ad summam autem illam eorum, qui capita ac duces sunt, virtutem non sit exercitatus. Neque Hercules, eo nomine dolere mihi fas est,

χηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέν-
τοι καὶ θαυμάσαιμ' ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ,
εἵγε ἐπιτιμῶης, ὃν πρὸ πολλοῦ ἤδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημο-
σίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὅποτε κατὰ
θέαν τοῦ ἐσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα
ἐπιῶν ἐνέτυχες ἡμῖν, ταῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφι-
στῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι, ᾧ ἐταῖρε, καίτοι ἐν
μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ
ἐν παρέργῳ θέμενος τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη
μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρὸς γε τοὺς ἄλλους καὶ συνάμα
πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, οὐ Φροντίς
Ἰπποκλείδῃ.

9 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ) Δύο γὰρ
ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκριντο, λευκὴ
καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττομένοις
ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. V.

11 Οὐ φροντίς Ἰππ...) Παροι-
μία ἐπὶ τῶν ἀγαν καταφρονούντων
τινὸς καὶ ἀπεριμεριμνῆτος διαχειρί-
σαν. V. (In V. erat ἀπεριμερί.)

quandoquidem nec in alium ego quemquam incidi, qui fa-
pientis professionem impleret. Ac equidem mirer etiam, si
reprehendas vitam praesentem nostram: eum enim homi-
nem reprehendas, quem olim noras rhetorices nomine ma-
ximas publice mercedes capere, cum Occidentalis Oceani
videndi causa, & Celticam eadem peragrans, in nos inci-
deres, qui in illis Sophistarum numeraremur, qui magnas
mercedes mererentur. Haec apud te, sodalis, maximas licet
inter occupationes, tamen defendendi criminis causa scripti,
non obiter id agendum ratus, ut album a te & plenum cal-
culum feram. Apud alios enim, si vel simul omnes me ac-
cusent, satis mihi illud fuerit, *Non curat Hippoclidēs.*

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

1 **Χ**ΑΛΕΠΟΝ μὲν, ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπή-
ρειαν διαφυγεῖν· πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὐ-
ρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμ-
φότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν, ὃς ἀφικόμενος παρὰ σέ,
ὡς προσείποιμι τὸ ἐωθινόν, δέον τὴν συνήθη ταύτην Φωνὴν
ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ἐγὼ δ' ὁ χρυσοῦς ἐπι-
λαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἡξίου, εὐφημον μὲν καὶ τοῦτο,
οὐκ ἐν καιρῷ δέ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἑω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τού-
τῳ εὐθύς ἰδίον τε, καὶ ἡρυβρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπο-
ρίας· οἱ παρόντες δέ, οἱ μὲν παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός, οἱ
δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας, οἱ δὲ, χθесινῆς κραιπάλης ἀνά-
μεστον ἔτι ὥοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιει-

3 Ἐπίρριαν) Βλάβην. V. προσήσεις αἱ μὲν ἰσθιναι, χαῖρε,
8 Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθό- αἱ δὲ ἰσπέρναι, ὑγιαίνει. V.
μιμος) Αἱ γὰρ τοὶ τῶν παλαιῶν

PRO LAPSU IN SALUTANDO.

DIFFICILE est, homo *natus* cum sis, Dei alicuius in-
vidiam effugere: multo porro difficilius, verba invenire, qui-
bus defendas inopinatum & inunissum divinitus errorem.
Quae *quidem* utraque modo usu mihi venerunt, qui matu-
tinae salutationis causa domum tuam veniens, cum oport-
teret consuetam illam vocem mittere, & ave (Gr. *gaude*) di-
cere: ego vero homo aureus oblivione lapsus, *valere* te iuf-
ferim, quod boni & ipsum quidem ominis, sed non tempe-
stivum, quippe quod matutino parum conveniret. Ergo in
ipso verbo statim sudabam equidem, erubescēbam, aestuabam
consilii inopia. Praesentes vero qui essent, alii desipere me
videlicet, alii prae senectute delirare, alii hesterni crapula

κῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός· οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιώμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μὴδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδέν ἔδει, οἶμαι, ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὐφημον εὐχὴν ὀλισθούσης. Ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γρα- 2 Φῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ὤμην τῷ προβλήματι· προϊόντι δὲ πολλὰ προὔφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτὰ, ἢ μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν, προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν ἀρχαία μὲν ἢ προσαγόρευσις· οὐ μὴν ἐωθινὴ μόνον, οὐδ' ὑπὸ τὴν πρώτην ἐντεύξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτὸ, ὡς τὸ,

adhuc oppletum *turbatumque* existimabant; quamquam moliter ipse tu ferres, ut qui maxime, quod factum erat, ac ne lenissime quidem subridens linguae nostrae errorem notares. Faciendum itaque putavi, ut consolationem mihi aliquam scriberem, ne lapsu illo nimis excruciarer, neque intolerandum putarem, si homo senex tantum a decore, coram tot testibus, aberrassem: nam defensione quidem nihil opus videbatur, linguae in bene ominatas adeo preces lubrico quasi vestigio prolapsae. Ac sub initium scriptionis, difficilem dubiamque fane quaestionem propositam mihi fore arbitrabar: *aliquantum* autem progressu multa se dicenda *ultra* offerebant. Neque tamen prius ea dicam, quam de ipsis verbis *Gaudere*, *Bene agere*, & *Valere*, quae opportuna videbuntur praedixero. Atque *Gaudere* (*si quem iubeas*), est illa quidem salutatio, verum non matutina solum, neque quae ad primam modo congressionem *pertineat*: sed utebantur ea quidem etiam, qui prius non viderant alterum, quale est,

Χαῖρ', ὦ δυνάστα τῆσδε γῆς Τυρυνθιάς.
καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπό-
μενοι, ὡς τὸ,

Χαῖρ', Ἀχιλεῦ, δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπίδευεῖς,
Ὀδυσσεὺς ὅποτε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρ-
ρήτορενε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ' ἀλλήλων, ὡς τὸ,

Χαίρετ', ἐγὼ δ' ὕμιν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός.
ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσήσει, οὐδὲ ὡς
νῦν μόνος ὁ ἑωθινός, ὅπου γε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ
ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ· ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου
Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, καὶ,

Χαίρετ', ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον,
ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλ-
λήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι

6 Παρ' ἀλλήλων) Ἀντὶ τοῦ ἀπ' ἀλλήλων, ἢ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό. V.

Gaude potens telluris o Tiryntiae;
verum post coenam quoque ad *comestationem & liberiores* in
vino sermones iam conversi,

Gaude, verum epulis paribus nec egemus, Achille,
ut Ulysses inquit, cum mandatam sibi legationem apud il-
lum orat: & qui iam discederent, ut,

Gaudete, hinc vobis iam nunc Deus, haud homo, versor.
Proprium autem tempus nullum attributum erat huic ap-
pellationi, neque, ut nunc, solum matutinum: cum etiam
minime auspicatis temporibus & abominandis maxime, ta-
men illa uterentur, ut Euripidis ille Polynices, iam finiens
vitam, inquit,

Gaudete, iam nox atra me complectitur.

Nec benevolentiae modo illis haec erat *quasi* tessera, sed ini-
micitiarum quoque, & cum negaret alter se usurum altero.
Qui enim *longum gaudere* alterum iubet, ille non curaturum

Φροντιεῖν δηλοῖ. Πρῶτος δ' αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρο- 3
μῆσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην,
εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας καθήμενους καὶ πεΦροντικό-
τας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν, καὶ
τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν
συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῇ δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθη-
ναίων δημαγωγός, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν
προὔθηκεν, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ
τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἄλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκείνων
ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν
ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγ-
μάτων. Ἀλλ' ὁ θαυμαστός Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος 4
νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ
ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμ-
φαίνειν. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν
σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ

7 Ἀπὸ Σφακτηρίας) Τόπος Λα-
κωνικός. V.

14 Ὡς μοχθηρὸν) Ἀριστοφάνης

ἐν Πλούτῳ· Χαίρειν μὲν ἡμῖν ἴστιν,
ὁ ἄνδρες δημῆται, Ἀρχαίῳ ἤδη
προσαγορεύειν καὶ σαπρὸν. V.

fe in posterum significat. Primus autem illud verbum Phi-
lippides cursor dicitur *usurpassē*, cum a Marathone victoriam
nuntiaret, & dixisse ad Archontes sedentes ac de pugnae
exitu sollicitos, *Gaudete, vincimus*, eoque dicto suo nuntio
immortuus esse, & in ipso *gaudendi* verbo exspirasse. In epi-
stolae autem principio Cleon Atheniensium orator eius,
quam Sphacteria dederat, victoriae illius & Spartanorum ca-
ptorum nuntiam, primus illud *Gaudere* praeposuit: & omni-
no post illum Nicias, a Sicilia mittens, in antiquo epistola-
rum more perseveravit, initium ab ipsis rebus capiens. Sed
admirabilis noster Plato, vir fide dignus, legislator talium, il-
lud *Gaudere* quidem gaudere (Lat. *valere*) iubet, & plane re-
iici, velut malum & nihil honesti significans: sed alterum
Bene agere, pro eo inducit, ut communem corporis pariter

Lucian. Vol. III.

T

ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν
 ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον
 τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις
 5 δεξιοῖς πρέπον. Ὁ μὲν γε Θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ
 μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἡξίωσεν,
 ὅσον Ὁκέλλω τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτῃ, καὶ τοῖς ἄλ-
 λοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ χαίρειν, οὔ-
 τε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν
 ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλή-
 λους ἐπιστέλλοντες, ὅποτε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιά-
 νειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε
 καὶ σώματι ἀρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιει-
 ληφὸς τάνθρωπου ἀγαθὰ. καὶ τότε τριπλοῦν αὐτοῖς τρί-
 γωνον, τὸ διαλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλω

14 Πεντάγραμμον) Pentagram-
 ma dicitur, quod quinque literis
 constat, Pythagorae figura, qua
 hodie contra fascinationes utun-
 tur. Figura constat ex tribus
 triangulis, quorum latera deser-
 viunt sibi invicem. Et trinitatis,

quae est in Divinis, puto, vis
 exprimebatur. Fitque figura uno
 tractu calami. Omnia autem ad
 numeros Pythagoras referebat.
 Et appellatur signum Sanitatis. G.

Τὸ πεντάγραμμον) Ὅτι τὸ ἐν τῇ
 συνθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σῶμα

& animi bene constituti tesseram. Atque scribens ad Dio-
 nyfium accusat illum, quod in Hymno Apollinis Gaudere
 (Lat. *salvere*) Deum iubeat, tanquam indignum Pythio, &
 non tantum Diis, sed ne hominibus quidem non ineptis de-
 corum. Divinus sane Pythagoras, etsi nihil ipse nobis pro-
 prium relinquere suorum *scriptorum* dignatus est, quantum
 tamen ex Lucano Ocello, & Archyta, & reliquis ipsius fa-
 miliaribus colligere licet, neque ipsum illud *Bene agere* prae-
 scripsit, sed a verbo *vale* (Lat. *salve*) iussit incipere. Omnes
 enim ab illo *docti* in epistolis quoties serium quiddam scri-
 berent, *valere* (Gr. *sanum esse*) in ipso statim principio iu-
 bebant, tanquam & ipsum animo pariter & corpori con-
 venientissimum, & bona hominis complexum in universum
 omnia: & triplex illud triangulum sibi implexum, quinque

πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως ἠγούντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὰν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν, ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι. Καὶ τί σοι 6 τοὺς παλαιούς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἀπάντων αἰρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιότεραις ἐπιστολαῖς (εἰσὶ δ' αὐταὶ ὀλίγαι) καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς Φιλτάτους μάλιστα ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγωδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμωδίᾳ εὖροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον· τὸ μὲν γὰρ,

βολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείαν ἀναγνωστικὸν καὶ τοῦτο ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο, ὃ ἐστὶ

2 Οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν αὐτὰ τῷ χαίρειν, πάντως καὶ τῷ ὑγιαίνειν) Ὅτι τὸ δα. Πυθαγορείους ἀναγνωριστικὸν δα. G. (& addunt, quare in Luciani impresso.)

4 Τετρακτὺν) Quare in aureis carminibus & commentariis. G.

τοῦτο. V.

descriptum & inclusum lineis, qua tesserā ad sententiae suae homines uterentur, *sanitas* ab ipsis vocabatur. Et omnino putabant, in verbo *valere* inesse [etiam ipsum *bene agere* & *gaudere*,] sed neque *bene agere*, neque *gaudere*, continuo esse etiam *valere*. Sunt vero etiam, qui quaternionem, maximum illorum iusiurandum, qui perfectum secundum ipsos numerum efficit, iam sanitatis (*valetudinis*) initium vocarent, in quibus & Philolaus est. Et quid tibi antiquos narro? cum & Epicurus, vir valde gaudens gaudio (*verbo gaudere*), & voluptatem rebus praeoptans omnibus, tum in feriis magis epistolis, (sunt autem hae paucae) tum in his, quas dedit ad carissimos, *valere* statim in principio iubeat? Multum etiam in tragoedia & in comoedia vetere invenias *valere*, primo statim *congressu* dictum. Etenim illud

Οὐλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε,
σαφῶς προτεταγμένον τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει· ὁ
δ' Ἀλεξίς,

ᾧ Ω δέσποθ', ὑγιάινε, ὡς χρόνιος ἐλήλυθας.
ὁ δ' Ἀχαιὸς,

Ἦκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγιάινέ μοι.
καὶ ὁ Φιλήμων,

Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον, εἴτ' εὐπραξίαν,
Τρίτον δὲ χαίρειν, εἴτ' ὀφείλειν μηδενί.
ὁ μὲν γὰρ τὸ σχολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέ-
μνηται, τί καὶ οὗτός φησιν; Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον τὸ
δεύτερον, καλὸν γενέσθαι τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαί-
ρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώ-

10 Σκολιὸν) Τὸ σχολιὸν τοῦτο
Σιμωνίδης ἐποίησεν. ἔχει οὕτως ἀν-
τιπάλιν, Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον διη-
τῶ ἀνδρὶ, Διύτερον δὲ φυλὴν καλὴν
γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως,
Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων.
Σκολιὸν, ἢ παροίνιος οὐδὲν, ὡς καὶ
Δικαίάρχος ἐν τῇ περὶ μουσικῆς
δύο γίνῃ ἢν οὐδέν. τὸ μὲν ὑπὸ πάν-
των ἀδόμενον καθ' ἵνα ἐξῆς τὸ δὲ

ὑπὸ τῶν συνιστάτων, ὡς ἔτυχεν τῇ
τάξει. ὁ δὲ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν
σκολιόν. Ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ
Φίλων ὁ μουσικὸς, ὅτι ἐν τοῖς γά-
μοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς
κλινὰς τίθεισι παρὰ μέρος, ἐξῆς μυρ-
σίνας ἔχοντες ἥδον γνῶμας καὶ ἔρω-
τικά σύντονα. ἢ δὲ περίσδος σχολιά
ἐγένετο διὰ τὴν δίσιν τῶν κλινῶν. V.

Vale, multumque gaude,

fapienter praepositum habet gaudendi voto illud valetudi-
nis. Alexis autem,

Here mi, vale, (pro salve) quam quaeso serus advenis?

Et Achaeus,

Venio patratris horridis, at tu vale!

Et Philemon,

Valere sit primum, bene sed agere alterum,

Gaudere deinde, tum debere nemini.

Ille vero convivalis cantici scriptor, cuius etiam Plato men-
tionem facit, quid ait? *Primum volo valere: deinde vero pul-
cher esse; deinde dives: gaudendi vero omnino mentionem non
fecit. Ut tibi notissimum illud, quod omnium in ore est, di-*

τατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος, λέγω, Ὑγίεια
 πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ ναίοιμι τὸ λειπόμενον
 βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον
 αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτακτέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν.
 Μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἐκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, γ
 καὶ φιλοσόφων καταδείξαι σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ
 ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν παραιτήσομαι, ὡς μὴ εἰς ἀπειρο-
 καλίαν τινὰ μεираκιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα,
 καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλω ἢ λῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον. ὀλίγα
 δέ σοι τῆς ἀρχαίας ιστορίας, ὅποσα μέμνημαι οἰκεία
 τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. Ὅτε 8
 Ἀλέξανδρος τὴν ἐν Ἰσσω μάχην ἀγωνιῆσθαι ἐμελλεν,
 ὡς Εὐμένης ὁ Καρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπι-
 στολῇ λέγει, ἔαθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡ-
 Φαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ
 ἐγὼ, εἴτε καὶ Θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυ-
 τὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάτ-

9 Ἄλλα ἢ λῶ ἐκκρούειν τὸν ἥλον) ἰᾶσθαι κατασπιδόντων. V.
 Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόπως τὰ ἀτοπα 12 Ἐν Ἰσσῷ) Πόλει. V.

cam, *Valetudo Divum senior, Habitare tecum Vitae reliquum
 liceat*. Si itaque antiquissima est *valetudo*, eiusque opus est
valere, utique praeponendum id est bonis reliquis. Sexcen-
 ta autem alia cum habeam, quae ostendere tibi possim e
 poetis, historicisque & philosophis, *valere* praeponentibus,
 superfedebo equidem, ne in pueriles mihi ineptias scriptio
 ista exeat, & forte clavum excutere clavo alio videar. Pau-
 ca vero tibi ex antiqua historia, quorum recordor, domesti-
 ca huic negotio adscribere haud abs re putavi. Cum Alexan-
 der proelium ad Issum commissurus esset, ut narrat in Epi-
 stola ad Antipatrum Cardianus Eumenes, mane in taberna-
 culum regis ingressus Hephaestio, vel oblivione quadam,
 vel perturbatus, ut ego, & aestuans, vel numine quodam
 cogente, idem, quod ego, dixit, *Vale, Rex, tempus est iam*.

- τεσθαι ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδο-
 ξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου
 δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος, δέχομαι, εἶπε,
 τὴν κληδὸν· τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης,
 9 ἥδη μοι ὑπισχυεῖται. Ἀντίοχος δὲ ὁ Σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γα-
 λάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν
 Ἀλέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παρα-
 δοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ σύνθημα-
 10 τι τὴν θραυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. Καὶ Πτολε-
 μαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέ-
 στρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν
 αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρῶσθαι, ὑπο-
 γράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολάς
 11 αὐτοῦ συναγαγὼν, Φησιν. Ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ
 Ἡπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύ-
 τερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς
 τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν αἰεὶ θεοῖς εὐχόμενος,

eundi in aciem. Turbatis autem ad insolitam salutationem re-
liquis, & Hephaestione prae pudore tantum non mortuo,
Alexander, Accipio, inquit, omen: salvos enim nos e proelio
redituros, iam mihi pollicetur. Antiochus autem Soter, confli-
cturus cum Gallo-Graecis, per quietem videre sibi visus
est adstantem Alexandrum, qui tesseram iuberet ipsum da-
re ante pugnam militibus, vale: & ea ipsa tessera admira-
bilem illam victoriam retulit. Et Ptolemaeus Lagi, scribens
ad Seleucum, aperte invertit ordinem, qui in principio epi-
stolae Valere illum iuberet, in fine autem, pro eiusdem po-
testatis verbo, Gaudere subscriberet, ut Dionysodorus re-
fert, qui collegit illius epistolas. Operae vero pretium est,
Epirotae etiam Pyrrhi mentionem facere, viri, qui secun-
das post Alexandrum imperii militaris tulit, & sexcentas
fortunae vices subiit. Hic igitur, qui semper Dīs supplicaret,

καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεῖς, οὐδὲ πώποτε ἡ νίκην, ἡ βασι-
 λείας ἀξίωμα μεῖζον, ἡ εὐκλειαν, ἡ πλούτου ὑπερβολὴν
 ἤτησε παρ' αὐτῶν. ἀλλ' ἐν τούτῳ ἠύχετο, ὑγιαίνειν ὡς
 ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχη, ῥαδίως αὐτῶ τῶν ἄλλων προσγενη-
 σομένων. καὶ ἀρίστα, αἶμαι, ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐ-
 δὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν
 μόνον ἀπῇ. Ἀλλὰ νῦν ἐκάστου καιρὸς ἴδιος ὕφ' ἡμῶν 12
 ἀποδεδείκται, τάχα ἂν εἴποι τις· σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλά-
 ξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλα ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λό-
 γῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις
 περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημί-
 δας ἐπιδῆσαιτο. ἀλλ', ὦ βέλτιστε, Φαίην ἂν καὶ γὰρ
 πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς
 ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἔωθεν, καὶ μεσοῦσης
 ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, αἶε τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον καὶ
 μάλιστα ταῖς ἀρχαυσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν.

& maclaret, & donaria suspenderet, nec victoriam unquam,
 neque regni maiestatem ampliozem, neque gloriam, nec
 divitiarum vim ab illis petebat, sed hoc unum optabat, va-
 lere; veluti, hoc si haberet, facile ipsi accessuris reliquis.
 Et praeclare, arbitror, sapuit, qui ita putaret, nihil prodes-
 se sibi bona reliqua omnia, quoad solum illud absit, valere.
 Ast nunc quidem, forte dixerit aliquis, proprium unicui-
 que verbo & suum tempus assignatum est: tu vero, illo im-
 murato, etsi nihil diversum dixisti, tamen, si recte rem pu-
 temus, extra peccatum non fueris, non magis quam si ti-
 biae galeam alliget aliquis, aut ocream capiti. Verum, vir
 optime, ego quoque huic respondeam, merito ista tu qui-
 dem diceres, si quod omnino tempus esset, valetudine non
 indigens. Iam vero & mane, & medio die, & noctu, sem-
 per valere necessarium est, & maxime imperantibus vobis,
 & negotia multa sustinentibus, quo magis corpore ad mul-

- ὅσω καὶ πρὸς πολλὰ δεῖσθε τοῦ σώματος. ἔτι δέ, ὁ μὲν
 χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμεν τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ
 ἔστιν εὐχή τὸ πρᾶγμα· ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελεύόμενος,
 καὶ χρησίμὸν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ
 ὑγιαίνειν συντελούντων· καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ
 13 καὶ παραγγέλλει. Τί δ' οὐχὶ καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν
 βιβλίῳ, ὃ αἰεὶ καὶ παρὰ βασιλείῳ λαμβάνετε, τοῦτο
 πρῶτον ὑμῖν ἔστι παράγγελμα, τῆς ὑγείας τῆς ὑμε-
 τέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν
 γὰρ ἂν εἴη ὄφελος ὑμῶν πρὸς τᾶλλα, μὴ οὕτω διακει-
 μένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι καὶ γὰρ τῆς Ῥωμαίων
 Φωνῆς ἐπαίω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι,
 14 τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. Καὶ ταῦ-
 τα πάντα εἶπον, οὐχ ὥς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ
 χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' αὐτ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν,
 ἀλλ' ὥς τοῦτο μὲν ἄκων παθὼν· ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενί-
 ζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων.

tas res opus habetis. Ad haec, qui *Gaude* dicit, bene omi-
 nato tantum exordio usus est, & votum est, quidquid agi-
 tur. Sed qui *valere* iubet, etiam utile aliquid agit, & eorum
 admonet, quae ad valetudinem quidquam conferunt, nec una
 optat modo, sed etiam praecipit. Quid vero? nonne & in
 mandatorum libello, quem semper & ab Imperatore acci-
 pitis, hoc primum vobis est praeceptum, *valetudinem vestram*
curate. Recte sane. neque enim usus aliquis vestrum esset
 ad reliqua, nisi ita constituti sitis. Verum vos ipsi adeo,
 si quid ego quoque de Romanorum lingua aliquid intelli-
 go, salutantibus comiter respondentes, *valetudinis* [Lat. *sa-*
lutis] nomen saepe reponitis. Et haec dixi omnia, non qui
 prudens *Gaudere* illud omiserim, & *Vale* pro eo dicere af-
 fectarim; sed tanquam, cui imprudenti hoc acciderit: nisi
forte & ridiculus studio fui, & tempora salutationum per-

Χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς Θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς 15
 ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον
 παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς Ὑγείας, ἡ Ἀσκληπιοῦ
 αὐτοῦ ἐπιπνοία τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν
 ὑπισχυομένου. ἐπεὶ ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ
 Θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς
 ὁμοιον; Εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος 16
 ἀπολογία εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον, εἰ πάντῃ ἐσπουδακῶς ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπι-
 θυμίας εἰς τούναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ'
 ἂν τινα ἐκπλήξειε τῶν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρα-
 τιωτῶν πλῆθος, ὧν οἱ μὲν, προωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει
 τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. Σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι καὶ 17
 οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην
 παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ
 ἀφελείας ἐποίησω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον καὶ ἐν-

mutavi. Sed gratias Diis ago, quod error mihi meus, in
 longe auspicius quiddam versus est, quod labascente etiam
 lingua in melius incidi: & forte Hygeae aut ipsius adeo
 Aesculapii consilio hoc accidit, valerudinem meo tibi ore
 promittentis. Quomodo enim sine Deo hoc mihi accidisset,
 qui in longa vita nunquam simili ratione turbatus fue-
 rim? Si vero humanam etiam pro eo, quod accidit, excu-
 sationem proferre fas est, nihil mirum, si in summo studio,
 ut optimis in rebus abs te cognoscerer, prae nimia illa cu-
 piditate perturbatus in contrarium incidi. Forte etiam re-
 cta cogitandi via excutiat aliquem multitudo militum, quo-
 rum alii quidem antrosum urgent, alii vero ordinem sa-
 lutandi minime servant. Tu vero, bege novi, licet alii stu-
 pore, aut rusticam ruditatem, aut delirationem eam rem
 calumnientur, pudoris signum & simplicitatis iudicasti, &

τεχνον ἐχούσης· ὥς τό γε πάνυ θαρράλεον ἐν τοῖς τοιού-
 τοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀνασχυντίας ἐστί. καὶ
 ἐμοί γε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι, εἰ δὲ συμ-
 18 βαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. Ἐπὶ γοῦν τοῦ
 πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ
 μὲν ἔτυχε, δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας
 ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄν-
 θρωπον· ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν, μεγάλη τῇ Φωνῇ, χάριν
 οἰδά σοι, ἔφη, ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως
 ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων,
 καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐβελόντων, Παύσα-
 σθε χαλεπαίνοντες, ἐκεῖνος ἔφη· οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν,
 οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὖνουν εὐ-
 19 ρήσεις· εἴτε τὴν γλῶτταν, εὐφημος καὶ αὐτή. Ἔοικα δ'
 7 Τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. G.

animi a fori tritura & artis ostentatione abhorrentis: ut
 fere insignis in talibus fiducia a temeritate & impudentia
 non longe abest. Ac mihi quidem contingat, nihil tale pec-
 care; si vero eveniat, in bonum id ipsum quoque omen
 verti. Primo quidem Augusto imperante etiam tale quid fa-
 ctum narratur. Causam ille quandam recte iudicaverat, ho-
 minemque maximo crimine, per summam illi calumniam
 impaeto, liberaverat. At ille gratias agens, magna voce,
Gratiam tibi habeo, inquit, *Imperator, cum male & iniuste iu-*
dicasti. Cumque ii, qui essent circa Augustum, indigne fer-
 rent, & dilacerare hominem vellent, ille, *Desinite*, inquit,
irasci: neque enim linguam hominis, sed mentem, examinare ae-
 quum est. Atque ille quidem sic. Tu vero sive animum spe-
 ctes, benevolentissimum reperiēs; sive linguam, bene omi-
 nata etiam haec est. Ceterum huc delatus non sine causa

ἐνταῦθ' ἤδη γενόμενος, εἰκότως ἄλλο τι φοβηθήσεσθαι, μή τις δόξῃ ἐξεπίτηδες ἡμάρτηκέναι, ὥς τὴν ἀπολογίαν ταύτην συγγράψαιμι. καὶ εἴ γε, ὦ φίλτατε Ἀσκληπιέ, τοιοῦτον φανῆναι τὸν λόγον, ὥς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

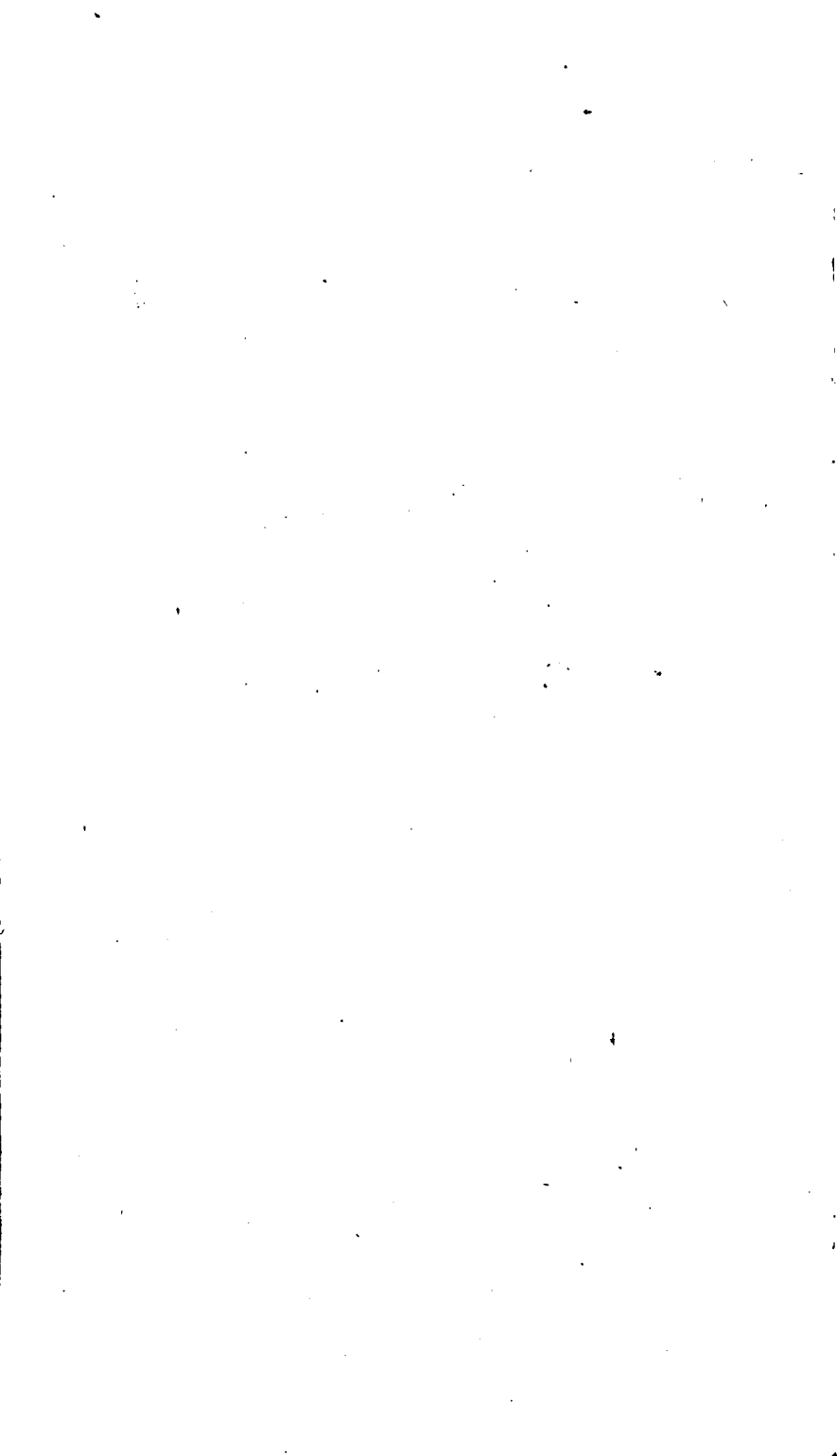
videor alterum quiddam vereri, ne sint, quibus dedita opera peccasse videar, ut defensionem hanc scriberem. Ac sane contingat mihi, Aesculapi optime, talem videri hunc libellum, ut non defensio, sed ostentandae orationis *perita* esse occasio videatur.

VARIAE LECTIONES

ET

ANNOTATIONES

VARIAE LECTIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. l. 2. Νεκυομαντεία) Sic *Fl.* In reliquis *Νεκυομαντία*, quas causa non erat, cur sequeremur, licet in Hesychio idem scribendi vitium reperiatur. Semper apud Thom. Mag. *Νεκυομαντεία* in 'Αχεστής· Διαβόητος· Κάθοδος. *l. 7. Τι δ' αὐτῶ*) τί οὖν ἄ. *P. I. & margo A. i W. l. 9. Δεοντῇ* λεοντῇ *F. A. i. l.* pro more veterum edd. Eadem alibi variatio. *l. 10. 'Αφίξαι*) ἀφίξαι *F. ἀφίξε I.* verum recte ἀφίξαι *A. i.* quod reliquae secutae. *Pag. 2. l. 3. 'Εμπνευν*) ζῶντα *P. margo A. i W.* Est interpretatio genuinae vocis. *l. 6. Τοῦ νοῦ*) Ita *G. P. L. I V. 2.* In ceteris edd. τοῦ νέου, nisi quod in *P.* Bourdelotius dederit τε νέου. Pro Σπασος Stobaeus habet σθένος. *l. 13. 'Αλλ' ἢ* ἄλλ' ἢ *L. I. marg. A. i W. ἄλλως P.* *Pag. 3. l. 11. Τοῦ τὸ P. marg. A. i W.* Modo οὐδ' ἑμία *F.* ut fieri saepe solet in primis edd. *l. 16. Γράφεται*) γράφεται *P. A. i W. Pag. 4. l. 3. Μεμνημένον*) μεμνημένον vitiose in *B. 2. & P.* Vide Lucian. *Εὐχ. c. 11. l. 17. 'Ωρμήθην*) ὀρμήθην *F. Pag. 5. l. 10. Καθιστήκειν*) καθιστήκειν *I. & mox ὅτι F. l. 13. 'Εγίνωσκον*) ἐγίνωσκον *F. Pag. 6. l. 3. 'Υποδείξει*) παραδείξει *C. Pag. 7. l. 1. 'Αδιάφορον*) διάφορον *F.* In reliquis edd. bene correctum. *l. 6. 'Εναντίων*) In cunctis edd. ἐναντίων. Benedictus praeterea ἀκούων mutaverat in ἤκουον structurae iuvandae causa. Ego certissimam emendationem reposui. *ead. 'Ατοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων*) ἀτοπώτατον, περὶ μὲν γάρ τοι τῶν ἐναντιωτάτων &c. Sic sola *F. 'Εναντίων P.* pro ἐναντιωτάτων. *l. 14. 'Ατοπώτερον*) γελοιότερον *P. L. margo A. i W. Pag. 8. l. 4. Αὐτῆς ἔ. π. ἔπ.) αὐτοῖς F.* vitiose. Maior variatio in *P. αὐτοῦ ταύτου (τούτου) χάριν τὰ πάντα καὶ πράττοντας καὶ λέγοντας* cum quibus fere consentiunt Excerpta *L. αὐτῆς ταύτης χ. τὰ π. καὶ λέγοντας καὶ πράττοντας.* Poterant haec Luciano non indigna videri, si certa vetustarum membranarum fide niterentur: formula loquendi sollemnis πάντα λέγειν καὶ πράττειν, omnem movere lapidem, nihilque intentatum relinquere. *Pag. 9. l. 13. Πρὸς ἀματ.)* Secuti sumus *V. 2. B. 2. S. & A.* In ceteris edd. prave

προσανατέλλοντα. *l.* 14. ἥς) ἦν sola *F.* *l.* 16. Ἀσαφές) Sic legitur in *R. F. I. S.* In reliquis edd. ἀσφαλές, quod margo *A. i W.* itidem in ἀσαφές mutavit. Pessime Bourdelotius addiderat in *P.* οὐκ ἀσφαλές. *Pag.* 10. *l.* 3. Ἀπαντῶντων) Hunc in modum recte *I. V. 2. B. 2. S.* In *F.* ἀπάντων in pluribus accentu perverse posito ἀπαντῶντων. *l.* 16. Παρεκλεύσατο) παρεσκεύασατο *F.* a qua merito omnes reliquae discefferunt. *Pag.* 12. *l.* 8. Οἷός τε) οἶόν τε sola *F.* Ceterae omnes obnituntur. *l.* 10. Ἐπαινὴν) καιπεινὴν *P.* ἐπεινὴν *F.* quod proxime ad veram lectionem accedit. Αἰπεινὴν *A. i.* edd. reliquis inhaesit. *Pag.* 13. *l.* 3. Μικροῦ) Recte sic habent *P. L.* margo *A. i W. & S.* perperam in plerisque edd. μικρῶ. *l.* 4. Τοι) τι *I. V. 2. l.* 12. Ἐσεδέξατο) *F.* ἐκδέξατο, pro simplici, ut videtur, ἐδέξατο. *Pag.* 16. *l.* 5. Ἐφύσα τότε) Vitium *B. 2.* ἐφύσατο Bourdelotius expresseerat in *P. l.* 6. Πυλώνων) *P. L.* Margo *A. i W. I.* προθύρων, quae interpretatio est. *l.* 7. Ἀποκλειόμενοι) ἀποσειόμενοι *P.* margo *A. i W. & l.* male. *l.* 15. Σκιᾶς) Ineptam cunctarum edd. lectionem στοᾶς mutavi ex emendatione *I. Fr. Gronovii* certissima. *Pag.* 17. *l.* 15. Τι) *L.* margo *A. i W. I.* in ceteris τε. *Pag.* 18. *l.* 2. Ἀναπαυόμενοι) διαναπαυόμενοι *P. I.* quod minime sperno. *l.* 4. Ἰξίονα) Excepta *S.* quam sequi solet *Amst.* omnes edd. Ἡξίονα. *Pag.* 19. *l.* 3. Ἀμέλει) ὥστε *P. L. I.* margo *A. i W.* Est interpretamentum. *l.* 4. Ὀμοίων) ὁμοίως *F. l.* 15. Πομπεύουσι) πομπευταῖς *P. L. I.* margo *A. i W. l.* 16. Δισκεύασε) ἐσκεύασε *P.* margo *A. i W. Pag.* 20. *l.* 4. Δεῖν γένεσθαι) δεῖ *P.* δεῖν γίνεσθαι margo *A. i W. l.* 11. Μετενέδυσσε) Iure sic repositum in *B. i. 2. P. S. A.* cum in vetustis foret μετενέδησε. *Pag.* 21. *l.* 3. Οἶμαι δέ σε) Hoc loco ex *A. i W.* σε inferui: *R.* subiectum habebat post ἐωρακέναι. *Pag.* 22. *l.* 7. Γὰρ) γοῦν *P. L.* Hae particulae in Codd. inter se crebro permutantur. *l.* 9. Ταπεινῶς) ταπεινός *P. L.* margo *A. i W.* quod vulgata lectione non est deterius. *Pag.* 24. *l.* 6. Ἐπεφύσητο) Hoc notatum ad oram *A. i W.* probavi, quod mihi iuxta cum *H. Stephano* rectius videtur, quam ἐπεφύσσητο omnium edd. excepta *I. & V. 2.* Aristophan. *Pl. v.* 699, — ἡ γαστήρ γὰρ ἐπεφύσθητό μου. *l.* 10. Ἀναμετρούμενων) ἀναμετρούντων *A. P. Pag.* 25. *l.* 7. Περὶ) *F.* παρὰ correctum in *A. i.* quam reliquae sequuntur. *Pag.* 26. *l.* 2. Καταδύεσθαι) Ex *A. I. V. 2.* quibus assentitur margo *A. i W.* Ceterae edd. *F.* in qua καταλύεσθαι, sequuntur. *l.* 7. Ἀλβαντίδος) *A. P.* idemque adscriptum in ora *A. i W.* Cunctae edd. Ἀλβαντιάδος. *Pag.* 27. *l.* 1. Σου) σοι *P.* margo *A. i W.* Defendi poterat: sed

longe melior vulgata. Pag. 28. l. 14. col. 1. Ἐδείκνυς) ἐδείκνυε V. & C. Solan.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 9. Ἡμᾶς) *F.* ὑμᾶς. l. 13. Δοκῶ) δοκεῖ vitiose S. & A. Pag. 30. l. 4. Τῷ) Solā *F.* τῶν male. l. 7. Τεταγὼς) Benedict. in S. ex Homero refinxit τεταγών. Pag. 31. l. 2. Λάλον) Egrege Brodaeo duce sic Benedictus dedit pro ἄλλον, quod in cunctis edd. exstabat. l. 4. Ἑρμῖδιον) Ἑρμῆδιον priores edd. Ἑρμᾶδιον habet margo A. i W. l. 8. Διολισθαίνοντες) *F.* Διολισθένοντες. In P. & I. καὶ Διολισθαίνουσι. l. 14. Πάθῃ) πάθοι L. B. 2. utrumque probum. Pag. 32. l. 13. Σὺ) σοὶ Ald. Ita notatur in ora A. i W. Pag. 33. l. 8. Πνεύματι) πνεύματι C. l. 13. Τί) τὸ P. I. Pro ποιητέον habet margo A. i W. ποιητέον neutrum bene. Pag. 34. l. 11. Νὼ) *F.* νῦν quod cur mutaretur, nulla erat causa; nisi vetusti Codd. alterum stabiliant. Eadem ed. τῷ θεῶν. Pag. 36. l. 5. Ἐξεργασάμεθα) Edd. πρίσcae ἐξεργασάμεθα. Quod reposui, praeter B. 2. S. A. offert etiam margo A. i W. l. 12. Ἡμῖν) ὑμῖν vitium ed. Fl. Pag. 37. l. 3. Καὶ) Hac particula non plane necessaria caret *F.* Pag. 38. l. 10. Οὐδέν) ὅτι adscriptum est ad oram A. i W. Hic credo voluisse praeponi, ὅτι οὐδέν ut in Platone solet sequi post ὅτι τί. Pag. 39. l. 7. Ἀτρέμας) ἀτρέμα notatur in margine A. i W. l. 11. Ὁρᾶν) ὅρα P. L. Idem in margine A. i W. scriptum; sed per errorem, ut auguror, refertur ad ὁρᾶς, quod paulo inferius exstat. l. 15. Γινώσκης) *F.* γινώσκεις. Pag. 40. l. 2. Προδίδασκε) προσδίδασκε P. l. 4. Ἀμελέτητον) Sic P. L. l. nec non margo A. i W. In prioribus edd. fuit ἀμελή. l. 7. Πρόσκαπος) *F.* πρόσκαπος. Pag. 42. l. 5. Μηδὲ) *F.* A. i. pluresque μὴ δὲ, prout saepe solet in vetustis Codd. & edd. distincte scribi. l. 13. Ἐμπίδα) ἐλπίδα B. 2. mendum manifestum, quemadmodum ὥπως solius A. Ἐμπίδα, quae ad manus sunt, vetustae edd. omnes: nihil hic Bourdelorio debemus. Pag. 44. l. 15. Οἶδα) οἶσθα *F.* quod quidem in sequentibus edd. sine certa membranarum auctoritate mutari non debuit. Pag. 45. l. 16. Τοῦτο μένον) *F.* ἔντιμον τι βαρύνονται. Pag. 46. l. 3. Ἐμπορίαι) *F.* ἐμπορεῖαι. Pag. 47. l. 1. Δοκεῖν) δοκεῖ I. & margo A. i W. male: scribendum enim fuisset βουλόμενος, vel βούλεσθαι. Pag. 48. l. 16. Ἀμείνω) In *F.* hunc in modum excusum est: ἀμείνω. K. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροῖ. οὐκ οὖν &c. Cogitet aliquis scribi posse, Kp. τὸν σίδηρον ὁμολογῶν οὐκ οὖν &c. ac si Croe-
Lucian. Vol. III. V.

sus, quod Soloni dicendum restabat, festinanter praeripuisset: sed multo probabilius in librarium culpam depravatae lectionis conferemus. *Pag. 49. l. 7.* Ἡ ληστ.) ἢ desiderabatur in cunctis edd. excepta *I.* cui consentiunt *P. L. & margo A. i W.* *Pag. 51. l. 2.* Ἀμφιρύτη) Ita *F. & P.* Pleraeque ἀμφιέρυτη. *l. 10.* Γενικῶς) Obtemperamus *I.* In reliquis edd. γενικῶς. *G. & P.* γενική· quasi voluissent ὁ κλωδοὶ γενική· sed alterum potius duco. *Pag. 52. l. 11.* Δείματα) *F. & P.* perperam δείγματα· eadem τ' ἀφανούς· in ceteris fere τὰ φανούς. Verum in sola *F.* est ἀνοια. *Pag. 53. l. 5.* Ὅπερ) *F.* ὥσπερ prave. *l. 6.* Κατόψαι) Hoc verbum exsulat a *F. l. 11.* Ἐπιπεπλεγμένον) ἐπιπεπλεγμένα *P. I.* *Pag. 54. l. 10.* Αἱ ἀγαν σπουδαί) τὰ ἀγαν σπουδαῖα *P. I.* idemque praefert *margo A. i W.* *Pag. 55. l. 9.* Ἀποσπασθήσδαι) *F.* ἀποσπαθήσδαι. *l. 13.* Μηδ'ε) δ'ε οὐδ'ε *P. & in ora A. i W.* *Pag. 56. l. 1.* Ἐπτάτης) *Ald.* ἐπαίτης. Hoc notatum invenio ad marginem *A. i W.* Ἐπτάτης & ἐπταίτης utraque sunt in usu, nec scribendi modus, quem omnes edd. habent, est reprehendendus. *l. 11.* Τί τὸ ἥδύ) *F. & I.* ὅτι τὸ ἥδύ. Bonum est ὅ, τι, ponique solet nonnunquam pro τί. *l. 15.* Φῆς) *L. φασι.* *Pag. 57. l. 13.* Ὑπερφυσώμεναι) Prave *I.* ὑπερφυσόμεναι. *Pag. 58. l. 15.* Αἰδίου) Mendose *F. & A. i.* αἰοῖδιον· adscriptum est in ora libri Wesselingiani: αἰδίου *Ald.* *Pag. 59. l. 5.* Ὀφελιθῆναι) Ita recte *F. & S.* In ceteris plerisque ὀφελιθῆναι. *Pag. 60. l. 3.* Ἀποσπασάντες) Sic scriptum in *P. I. & V. 2.* Reliquae ed. ἀποστάντες. Paulo deterius ad marginem *A. i W.* ἀποσπασόντες. *l. 5.* Ὑμᾶς) Consentiant edd. praeter *P.* quae ἡμᾶς. Mosellanus etiam vertit ad nos: improbando lectione. *l. 7.* Ἀμαβίας) *F. l. V. 2.* ἀμαβσίας. *Pag. 61. l. 9.* Οἶόν τε) *P. L. I. K. 2.* οἶονται, quod & in ora *A. i W.* Alibi locum habet talis mutatio; hic nullum. ead. Περιπετομένας) Sic recte *B. 2.* in pluribus exstat περιπεττομένας· peius in *V. 2. & P.* περιπεττομένας. *Pag. 62. l. 5.* Ἑλλαχς) Sic *B. 2. & P.* ex versus norma: in ceteris ἐλαχς· corruptius in *V. 2.* ὅτ' ἐλαχς. *l. 15.* Ποιτεῖω) *F.* vitiose Ποιτεῖω. *Pag. 63. l. 15.* Τεθνηκασι) τεθνᾶσι *V. Pag. 64. l. 9.* Αὐτοῦ) Sic quidem edd. sed malletm αὐτοῦ. *Reitz. ead.* Αἵματι) Sic in *L.* omnes edd. ὀνόματι. *Pag. 65. l. 10.* Ἀναγεγράψη) Plane sic scriptum in *V.* Graviter aberrantem librarii manum secuta fuerat ed. *A. Hemst.*

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 16. col. 1. Δέεται) Ita *V.* δεῖται magis usitatum. *Hemst. Pag. 67. l. 5.* ἱερῶν) ἱερῶν *P. A. i W. l. 6.* Δοκῶ) Prior-

res edd. δοκεῖ alterum & orationis structura poscit, & praestant G. P. L. l. 10. Ἀπομνημονεύοι) ἀπομνημονεύει L. l. 17. col. 1. καὶ τὴν M.) Ista totidem literis in V. reperiuntur: pessime fuerat, omisiss pluribus, hic locus in A. ed. habitus. Hemst. *ibid.* l. 21. Ἀπτεται) ἀπτεται spiritu vitiat in ed. A. ex V. ubi prave itidem Ἀτλάτης. Hemst. Pag. 68. l. 4. τὸ μὲν) In cunctis edd. fuit τὸν μὲν, & deinde τὸν δέ quae vel sine libri ullius auctoritate mutari debebant. Solan. Sed. vid. notam ad fin. huius Dialogi. l. 8. Ἡ μὲν γὰρ Ἐκάβη) Insulsa priorum edd. lectio: ὁ μὲν γὰρ ἀκατόμβη verissimam impertiunt A. G. R. P. L. l. A. i W. in qua tamen omittitur γὰρ. l. 13. Ἀπῆει) Omnes edd. infederat vitiosum ἀπῆει. Pag. 69. l. 10. Ἄ) ἄγε L. Pag. 70. l. 7. Ἡ γὰρ) ἢ γὰρ Fl. ut in his particulis saepe solet. Pag. 71. l. 14. Καομένης) καιομένης B. 2. P. A. illud ἀττικώτερον veteres edd. probant: i saepe subscribi solet, nec raro praetermitti. l. 17. col. 2. Ἐξευρηκέναι) V. ἐξευρηκέναι hoc verbum plane fuerat omisissum in ed. A. Hemst. Pag. 72. l. 5. Πυρίτην) πυρήτην G. P. πυρήτην vel πυροίτην notatur ex L. πυρευτήν I. V. 2. A. i W. Reliquae edd. Fl. sequuntur. l. 8. Ἐρρίθη) ἐρρίθη solae B. 2. & P. quae contra ceterarum consensum non valent. Pag. 73. l. 2. Ποιεῖ) ποιεῖ P. l. 17. Ἐσιόντι) ἐσιόντων P. idemque notatur in margine A. i W. Lectio minime contemnenda. Pag. 75. l. 1. Θνητῶν) θνητῶ P. neque aliter in Fl. eaque sola. l. 9. Οἰκειότητα) οικιότητα F. l. 10. Ἀργεῖος) Ἄργος omnes edd. excepta V. 2. cui opitulatur A. P. L. eandem lectionem ostendit ora A. i W. Pag. 76. l. 1. Ἴν' αὐτοῖς) ἵνα αὐτὰ L. an αὐτοί; l. 2. Αὐτῶν) αὐτοῖς P. & marg. A. i W. l. 19. col. 2. Μὴδέποτε) Coll. ποτε male. Solan. Pag. 78. l. 15. Ἐξευρημένων) Ed. Fl. scriptura multum discrepat: προφητῶν ἐξηγουμένων προτέρων δέ φησιν ὁ λόγος &c. ubi ut posteriora recte sunt in sequentibus edd. emendata, sic priora dubitatione non vacant. l. 16. Βεβήλοι) βεβήλοις A. Pag. 79. l. 12. Ψιλὸν) ὕψιλὸν P. I. ὕψιλὸν ad oram A. i W. scriptum est. Pag. 80. l. 5. Ὀδυρουμένου) Revocavi lectionem ed. Fl. in reliquis est ὀδυρομένου. illud poscunt ἐπιτιμήσαντες & γελασόμενον.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 82. l. 3. Ὁ Πυθαγορικὸς) Πυθαγόρας L. Pag. 84. l. 1. Μουσ. καὶ γεωμ.) Ex Coll. G. haec enotavit Solanus: Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν) γραί. μουσουργίῃ καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσαι.

Si varia sit lectio vetusti Codicis, ibi scriptum fuisse oportet; *Μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκήσαι*: sed potius credo ordinem inversum, & verbis, quae nunc habentur, appositum interpretandi gratia, *μουσικὴν καὶ γεωμετρίαν ἀσκησῇ*. Pag. 85. l. 15. Οὐδὲ ἐν τι) οὐδὲ ἐν *FL.* omisso *τι*, quod non valde requirō. Post eam edd. pleraeque οὐδὲ ἐν *τι*. *B.* 2. οὐδὲ ἐν *τι* quo errore correcto *P.* οὐδὲ ἐν *τι*. Pag. 86. l. 5. Ἐψήθεντι &c.) Sola *FL.* lectionem integram servavit: in reliquis omnibus, Ἐψήθεντα δὲ, ἢ ἐπαῆς ἐς τὴν σελ. Ἐψήθεισαν *R.* Scio genus frequenter ab Ionibus immutari: hoc an itidem in κύαμος usu venerit, mihi non liquet. Pag. 87. l. 3. Αὐτὸν) αὐτῶν *L.* l. 4. Ἀπαγέτωσαν) Ita recte scribitur in *L. F. B.* 2. *P.* In ceteris fere ἐπαγέτωσαν. Pag. 88. l. 6. Θυρωρεῖν) θυρωρὸν *P. L.* margo *A. i W.* quod paene vulgato praeferam. l. 14. Διήρκε) Ad oram *A. i W.* notatur διήρτε quod scriptum fuerit pro διήρτα: nam διαίρειν & διαίρεσθαι ξύλον vel ῥόπαλον utrumque probum. Pag. 89. l. 7. Λεοντῆν) λεοντὴν *B.* i. quo accentu hoc nominum genus in vetustis libris & edd. saepe insignitur. Pag. 90. l. 17. col. 2. Ἡ στρεβλοῖ) In *V.* ἡ στρεβλη τούτων] βασανίζη, δεσμῇ, μαστίζη. Hemst. Pag. 92. l. 13. Θαυμάσιον) θαυμαστόν *P. I. V.* 2. θαύμαστον margo *A. i W.* Pag. 95. l. 1. Ἀπρατος) Hanc lectionem tumentur *G. P. L. I.* & *V.* 2. quamvis typorum vitio aberret in ἀπράτος: accedit ora *A. i W.* In ceteris edd. ἀπρακτος. l. 5. Βούλομαι) Edd. βούλοσθον, excepta *I.* pro qua stant *G. P.* & margo *A. i W.* l. 9. Πανθεῖν) Sola *I.* πανθῶν: quam tamen, etsi suffragentur *G. P.* & margo *A. i W.* secutus non sum. Pag. 96. l. 2. Κλάεις) κλαίεις *F.* in ea, quae presse veteres membranas sequitur, & subscriptum saepe solet ad latus poni. l. 4. ΗΡΑΚ.) Ἡράκλεις *F. A.* i. quod vitium in sequentibus edd. facile sublatum. ead. Πρήγματα) πράγματα *F. I. V.* 2. *P.* Formam Ionicam *A.* i. iam admisit, & in plures edd. propagavit. Μῆν video notatum in ora libri Wessel. e regione huius versus, credo pro vulgari μή. l. 6. Τῷ δὴ) τῷ, δὴ οἶκτ. &c. *F.* quod editae lectioni par est. Pag. 97. l. 6. Συντιθεῖς) συντιθεῖς *I. V.* 2. *B.* i. 2. recte quidem: sed quia *S.* accentu tantum mutato propius accedit ad συντιθεῖς *F.* & *A.* i. hoc potius habui. l. 14. Ἀπρατοι) Quae nos ratio paulo ante movit, ut hanc vocem reponeremus, eadem hic valet: contenti sumus solius *V.* 2. suffragio; nam in ceteris omnibus haeret ἀπρακτοι. Et sic Guyetus etiam hic & supra emendaverat. Pag. 99. l. 3. Ἡράκλεις) Ἡράκλῃς *I.* Pag. 100. l. 8. Τῶν ὄντων) τούτων *F.* l. 13. Οὐδαμοῦ) Consentiumt omnes edd. praeter

P. in qua οὐδαμῶς quod unde sumrum sit, ignoro. *Pag.* 101. *l.* 2. Ἄλλον) Ita legitur in *G. P. L. V. 2. P.* Edd. reliquae perperam habent ἄλλον. *l.* 17. Λαιμαργία) In *V.* icriptum λαμαργία. *Hemst. Pag.* 102. *l.* 7. Κουρίαν) Sic *A. P. L.* & ex edd. *V. 2. S.* Quod in ceteris exstat κουρίας, legitimae structurae adversatur: error emendatus in *A. 1 W.* *Pag.* 103. *l.* 3. Τάλλα) Ita *P. τ' ἄλλα F.* pleraeque τάλλα. *l.* 4. ΑΓΟ.) Cum *F. A. 1. & S.* ingererent Ἑρμῆς, Ἀγοραστοῦ persona reposita fuit in *I. V. 2. P.* quibuscum facit *L. & margo A. 1 W.* Plura variat *B. 2.* hic quidem itidem Ἀγο. ponens, sed deinde Ἑρ. καὶ νὺ Δία γὰρ σκ. tum Ἀγο. εἰκεν. ἐλθεῖν γὰρ δέ. *l.* 12. Ἡ) ὅ, τι καὶ *A. P. L. margo A. 1 W.* nihil mutandum: illud ἢ Platonī non infrequens. *Pag.* 104. *l.* 4. Ὅποῖον καὶ ὁπόσον) Conspirant edd. Ὅποῖα καὶ ὁπόσα *A. P.* ὁποῖαν καὶ ὁπόσον *L.* ὁποῖα καὶ ὁποσὸν *margo A. 1 W.* *Pag.* 107. *l.* 10. Τὸ τέλος) Deest in *F.* sola. Ad oram *A. 1 W.* notatum invenio, τότε, quod non satis assequor quo pertineat. *l.* 15. Παραθήσονται) παρατιθέντα *margo A. 1 W.* *Pag.* 108. *l.* 1. Τρεῖς) Revocatum ex *P. L. Tρεῖς* edd. praeter *B. 1. 2. l.* 4. Γνύφωνα) Bene legitur in *F. & S.* ceterae fere γνυφῶνα. In ora *Fl.* ed. nescio quis notaverat γλύφωνα, parum perite. *l.* 7. Τὸ) τούτῳ *F.* quod ferri nequit. Mox in eadem ed. ἄρπει. *l.* 10. Μόνου) μόνον *F. l.* 11. Ἀπλῶς) In ora *A. 1 W.* ἀπλοῦς non inepte. *Pag.* 109. *l.* 1. Αὐτὰ) τοιαῦτα *P. F.* in qua prave οὕς συλλαμβάνεις. *Pag.* 110. *l.* 11. Καὶ) Deest in *F.* *Pag.* 111. *l.* 12. Οὐς) ὡς *P. margo A. 1 W. l.* 16. Τὸν καλὸν) Haec verba omittebantur in *S.* aderant autem in *I. P. & reliqq.* *Pag.* 112. *l.* 7. ΕΡΜ.) In *F. H. & A. 1.* haec perverse tribuuntur emtori, & Mercurii persona demum ponitur ante ὥστε ἦν &c. *l.* 8. Ἐρτοσθεν) ἐρτοθεν *I. ἐνδοθεν B. 2. Pag.* 113. *l.* 6. Ἀκούσεις) ἀκούσεις *F.* quod quidem sine Codd. auctoritate mutari non debebat. *l.* 13. Καταλείπεται) καταλείπεται *A. P. I. margo A. 1 W.* *Pag.* 114. *l.* 14. Τότε δὲ) τότε ἢ τότε. Minime repudio, modo legas, τότε δὲ τότε.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. *l.* 2. ΣΩΚ.) Persona Socratis additur in *I. H. Fl. & Amst.* in nonnullis deest. ead. τοῖς ἀφθόνοις) ἀφθόνοις deest in *F. ἀφθόνοις τοῖς I. l.* 6. Σὺ) Addit δὲ *P. l.* 7. Ἀρήγῃ) Sic *C. Fr. B. 2. P.* ἀρήγει *F. A. 1. I. S. l.* 8. Ἡμῶν) ὑμῶν *Fl.* male. *l.* 9. Εἴ ποτε) Addit καὶ *P. l.* 11. Ἀρίστιππε) Ἐπικουρὸς καὶ Ἀρί-

στιπτε G. P. Pag. 118. l. 7. ΠΛΑΤ.) οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλοις τὸ Πλ. P. Sed. habet Fl. Solan. l. 9. Ἐπιτολὴ) ἔτι πολὺ P. nil mutat Fl. l. 14. Λακιστὸν) κάμιστον Br. Pag. 119. l. 10. Ἀντιλογίας) Nihil mutant Fr. B. 2. H. Fl. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Sic etiam Fl. & H. Pag. 120. l. 8. Τοῦ διαφ.) Sic sola I. reliquae τὸ, male. l. 10. Ἀνήκεστα) Sic edd. sed ἀμείλικτα P. & L. & Scholiaft. l. 13. Καλοὺς) κακοὺς L. ead. Σουλόγους) συλλόγους Ms. Angl. P. Edd. nil mutant. Pag. 121. l. 5. Ὅπισους) ὄσους P. nil mutat Fl. l. 6. Εἰ μάθετε) ἢν μάθητε P. L. In aliis εἰ μάθητε, vel εἰ μάθετε. l. 11. Λαῖνον) Nihil mutat H. & Fl. l. 16. Ὑπέρ) περὶ Coll. Vulgatam servant H. & Fl. ead. τὸ) κατὰ τοὺς πολλοὺς P. Angl. Edd. vulgatam tuentur. Pag. 122. l. 3. Κακηγορίας) Sic Par. Ald. H. B. 2. Fr. A. S. Fl. Sed κκτηγορίας I. & Angl. l. 4. Οὕτως) οὗτος S. male. Sed H. & Fl. vulgatam servant. l. 9. Καταλελοιπ.) καταλελείπ. l. l. 11. Παραλαβὼν) λαβὼν P. l. 13. Παρ' ὅτου) παρὰ του Ex. Fl. Pag. 123. l. 5. Εἶναι τις) ἥδη τις ἔδοξεν P. Angl. εἰδέναι Marc. Edd. vulgatam servant. l. 6. Ἡ τὸν) ἐκείνον pro variante notatur, non vero unde. Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) ἐκωλύσαμεν P. Angl. Vulgatum servant edd. l. 8. Ὑμῶν) ἡμῶν I. ὑμῶν recte H. B. 2. Fl. l. 12. Διαλύεσθαι) λύεσθαι ex Fl. Vulgatam tuetur P. l. 16. Εἰ μὲν) ἢν P. εἰ μὲν Fl. ead. Φαίνωμαι) Sic P. B. 2. & Iens. Reliqui vitiose φαίνομαι olim ediderant. Pag. 125. l. 4. Μὲν) με Angl. Rel. edd. μὲν. Pag. 126. l. 13. Δίκης γὰρ) Post haec verba τιμωρήσασθαι inserit Pell. l. 15. Παρέχομεν) παρέχομεν I. Sed vulgatam tuentur reliquae. l. 18. col. 2. Λιθοβολήσαντες) λιθοβολεύσαντες V. Solan. Pag. 127. l. 2. Μελίτου) Sic H. B. 2. Fl. recte. alio loco Μέλητος mendose scribitur, uti in Δημ. c. 11. l. 4. Μηδὲ) μὴ δὲ I. S. μηδὲ B. 2. & P. & c. l. 17. col. 1. Ἀθήνησι) οἱ ἐν Ἀθῆνῃσι legitur in V. male. Solan. ibid. l. 20. Παρεῖχον) παρήκον V. Solan. Pag. 128. l. 5. Καὶ τήμερον) Sic etiam H. F. Fl. & P. l. 12. Ἀφελές) ἀσφαλές vulgo edebatur in edit. novis & antiqq. Sed ἀφελές recte P. L. & I. Et recte coniecit Graevius. Pag. 129. l. 2. Καὶ φύκος) Deest in Fl. Habent autem H. & P. ead. Ῥήματα) Gronov. χρόματα. Pell. ῥύματα. Sed nihil mutant edd. l. 3. Ἐς τὸ) Articulus τὸ abest a Fl. Nihil mutat H. P. l. 5. Παρακαθισαμένη) παρακαθίζομένη Fl. Sed cum vulgata facit H. P. l. 8. Ἐυχέων) κλειῶν A. G. P. L. Edd. ἐγγέλων. l. 9. Αὐ) ἢν I. Sed αὐ P. L. & edd. antiq. omnes. Pag. 130. l. 1. Ἐπανιοῦσα) ἀνιούσα Fl. vulgatam servant H. P. l. 3. Πρόσεισιν) προσέρχεται P. Angl. Nihil mutant edd. l. 7. Πάντως) Ed. Fl. Reliquae πάν-

των, male. vid. notas. *l.* 14. Τις) τι P. & Angl. Edd. τις. *Pag.* 131. *l.* 1. Λωποδύτης) τυμβωρύχος P. Angl. L. vel τυμβο-
 ρύχος. Sed. edd. vulgatam servant. *l.* 5. Καταλειπίταμεν) Ni-
 hil mutant *H. B.* 2. *F.* Fl. *l.* 12. Ἀποσπόμενον) ἀποσπόμενον
 Mf. Gr. Ἀποσκόμμενον P. *l.* 17. col. 1. Τοῖς) Omissum in edit.
 articulum addidit Solanus. *ead.* Ἐπὶ τῷ κομφοδοῖς. sine du-
 bio ex collat. Cod. V. Reitz. *Pag.* 132. *l.* 3. Διήγγελλον) διή-
 γελλον Fl. *H. P.* Sed *l.* διήγγελον. *ead.* Ἐπιδόν) Deeſt in Fl.
 Sed nihil mutat *H. & P.* *l.* 5. Ἀπολογησάμενον) Sic *I. P. H.*
 Sed ἀπολογησόμενον P. Vulgatam servat Fl. *l.* 8. Καί σοι) ὅ
 σοι ἂν Angl. P. *ead.* Δοκῇ) ὅ σοι ἂν Δοκῇ Angl. P. Nihil mutant
 edd. nisi quod Δοκεῖ Fl. *l.* 11. Ἐξευρεῖν) ἂν εὐρεῖν P. & Mf. Gr.
 Nihil mutant edd. sed ἀνευρεῖν L. *Pag.* 133. *l.* 4. Ἐθέλης) ἐθέ-
 λεις Fl. *l.* 14. Παιδεία) Παιδία male Fl. Sed *H. & P.* &c. re-
 cte. *Pag.* 134. *l.* 7. Οὐ βαρὺν) οὐ χαλεπὸν L. Nihil mutat Fl.
l. 12. ΦΙΛ.) In P. Fl. aliisque persona ΔΟΥΚ. erat, male. nam
 recte ΦΙΛ. P. L. *l.* 13. Ὡς) Deeſt in Fl. *l.* 14. ΑΛΗΘ.) Sic P. L.
 Edd. male ΦΙΛ. *l.* 16. ΦΙΛ.) Recte sic L. Edd. male ΔΟΥΚ. *l.* 17.
 ΑΛΗΘ.) Ita P. & L. Edd. rursus male ΦΙΛ. *Pag.* 135. *l.* 7. Δυσ-
 ελέγκτοις) δυσελέγκτους Solan. *l.* 13. ΑΡΙΣΤ.) Vid. nott. So-
 lan. *Pag.* 136. *l.* 3. ΑΛΗΘ.) ΦΙΛ. L. Sed nihil mutat Fl. & reli-
 quae. *l.* 9. Ἐπνευφρατιδίων) Sic una voce Gronov. & Fl. Re-
 liquae male disiungunt ἐπ' Εὐφρατιδίων. *l.* 16. col. 2. Προτα-
 γόρας) Pythagoras C. prave. Solan. *l.* 20. col. 1. Ὀρμητο) ὠκα-
 το V. *ibid.* *l.* 21. Κράτων) Cρατορ C. *ead.* col. 2. Παρενδ.) πα-
 ραδεδοκιμηκότες editum erat, sed ex V. correxit Solanus.
Pag. 137. *l.* 3. Ἡρόμην) Ed. *H.* male ἡρώμην. *Pag.* 138. *l.* 3.
 Τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. H. B. 2. *F.* & P. Sed *I.* & Fl. τὰ τέ-
 χνα. *l.* 16. col. 1. Τάδε) ἥδη male legebatur in impress. *ibid.*
l. 16. Ἐναντίον) ἐναντίαν editum erat, sed correxit Solanus.
l. 18. col. 2. Διατεινόμενος ... τοῦτο) Corrupta haec. *Pag.* 139.
l. 1. Ἐσπίσκ.) Αἱ ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Vid. nott. sed edd. con-
 stanter vulgatam servant. *l.* 2. Καὶ) καὶ L. nil vero a vulga-
 ta abit Fl. *l.* 4. Καὶ δὴ) Marcil. ἥδη. *l.* 6. Κατηγορῆσαι ἂν)
 κατηγορήσαι Δοκεῖ Mf. Gr. & L. *l.* 7. Γὰρ... πάντας) Inver-
 so ordine πάντας γὰρ &c. P. Sed vulgatam habet etiam Fl.
l. 8. Ἀπολογήση τὸ) ἀπολογήσητο uno verbo *I.* alii τι pro
 τό. *l.* 9. ANAB.) ΠΙΛΑΤ. P. L. Sed cum vulgata stat Fl. Variant
 etiam in persona proximae seq. Vid. not. Solani. *l.* 11. ΧΡΤΣ.
 Σοῦ) Aberat haec persona a P. *I. H.* &c. sed habet L. σὺ vero
 pro σοῦ hab. P. *l.* 15. Πρασηγορία) προσηγορία *I.* Sed prius P.

F. & Fl. προηγορίας vero etiam *E. Coll. & Th. Mag. Pag. 140. l. 3. Τὰς εἰρωνείας* τῆς εἰρῶν. *I. & H. l. 4. Συνεχῇ*) Ita ex *S. & I.* dedimus. Edd. *H. P.* male *συνεχεῖ*. *l. 7. ΠΛΑΤ.*) ANAB. *P.* Sed nil mutat *L. & Fl. l. 8. Διογένην*) Sic edd. *I. P. H. & c. Διογένη Fl. l. 14. Δεήσεσθαι*) δεῖσθαι *O. Pag. 141. l. 1. ΠΛΑΤ.*) ANAB. *P. Ex. l. 2. Τὸν* Abest ab *O. P. l. 6. Νῦν λέγε*) Defunt haec duo verba in *O. l. 9. Τοῦτο* (*Bud. αὐτοῦ*) *l. του- τῶ*. nil mutant edd. & ita notaverat Solanus. Sed si hic per *I.* ut solet *Iuntinam* designat, erravit; illa enim τοῦτο habet. *l. 10. Ὅρα, σὲ μόνον*) ὁρᾷς δὲ μόνον σε *O. l. 12. Οὗτος*) οὕτως *I. οὗτος* Brod. Et sic habent *H. B. 2. F. Fl. l. 13. Θάρρειτε*) θάρρειται *O. male. ead. Ἐλλείφομεν*) ἐλλείφομαι *O. l. 17. col. 1. Ἐπεί- περ*) ἐπεὶ πῶς editum fuerat; sed correxit hoc Solanus. *ibid. l. 18. Συντασσ.*) ἐντάσσεται legebatur in impr. male. Sed restituit ex *C. Solanus*. Et certe vel sine Codice corrigendum fuisset. *Reitz. Pag. 142. l. 4. Ἡπερ*) ἢ *O. ead. Δ' οὖν*) γοῦν *O.* Sed nihil mutant edd. *l. 5. Ἐγκέχυνται*) Sic recte *V. ἐκκέχυ- ται I. P. B. 2. H. F. Fl. l. 8. Ψηφοφορεῖτωσαν*) ψηφοφορήτω- σαν *O.* Reliqui stant pro vulgata. *ead. Κατηγορεῖτω*) κατηγο- ρεῖται *O. l. 14. Περὶ*) παρὰ *P. L. O.* Sed cum vulgata facit *Fl. Pag. 143. l. 4. Οὗτος*) οὗτος *O. l. 11. Πρὸς*) Sic *P. L. Em. S. Fl.* Sed male *πρὸ P. I. H. F. B. 2. l. 15. Ἐαυτὸν*) αὐτὸν *O. Fl.* Sed cum vulgata faciunt *I. P. H. B. 2. l. 16. Γάρ*) καὶ *O. l. 17. Τοῖς*) Deest in *O. Pag. 144. l. 6. Τὰ*) Deest in *O. ead. Διονυ- σίοις*) Διονυσίου *Fl.* Sed nihil mutant *H. & P. l. 7. Τί*) Deest vocula *τι* in *O. l. 11. Παχὺ*) ταχὺ *P.* Sed nihil mutat *Fl. l. 13. Τοῦτον*) Abest in *O. l. 14. Ἐφείσης*) ἐπιούσης *O. l. 16. Αὐτὸς*) αὐτὸ *O. Pag. 145. l. 2. Ὑποδύεται*) ὑποδιαδύεται *O. l. 3. Οἰκίτην*) οἰκεῖον *O.* forsitan οἰκοθεν. *Solan. l. 8. Ἐχοι*) Sic habet *O. ἔχῃ I. & reliquae. l. 9. Διασύρων*) διασύρας *O. l. 14. Μὲν*) Abest μὲν in *O. l. 16. Ἀπημπ.*) Vid. notas. *l. 18. col. 1. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν*) Haec verba non agnoscunt Coll. *Solan. Pag. 146. l. 1. Πολλῶν*) πολλῶ *O. l. 2. Πονηρότατος*) παμπονη- ρότατος *O. l. 4. Τιμωρήσειν*) τιμορ. *Fl. l. 6. ANAB.*) Φίλο. *I.* male, cum reliquis; sed prius recte habent *L. Vo. Em. & P. l. 8. Φίλ.*) Deest in *B. 2. male. Φίλ. Fl. I. P. l. 9. Σοὶ*) ἴσθι *O. l. 10. Ῥεῖ νῦν*) νῦν ρεῖ *O. l. 11. Μοι*) μοι *O. l. 12. Ὅσα*) καὶ ὅσα *I.* In reliquis abest καί. *Pag. 147. l. 1. Οὗτος*) Deesse h. v. in *Fl.* notat Solanus ad marg. *Iunt.* in marg. vero *Hag.* ait αὐτὸς deesse in *Fl. l. 2. Ἐφθην*) ἔφην *I. & Fl. ἔφτασα* *O. ἔφθην P. B. 2. H. & P. l. 9. Ἐπειδὴ τάχιστα*) ἐπ. ταῦτα *E. P. L. & I. Pag. 148. l. 4. Παραβαῖνοι*) παραβαίνει *Fl. male. H. & reliquae*

recte — οι. l. 6. ῥυθμίζοι) ῥυθμίζει Fl. P. P. & H. &c. — οι recte. l. 7. Ἡμᾶς) ὑμᾶς L. male. nihil mutant F. & ceterae. l. 14. Ὑμῖν) ἡμῖν male I. P. H. B. 2. F. Fl. Sed ὑμῖν recte P. L. l. 17. Γυναικίᾳς) γυναικείος I. verum prius exhibent P. H. Fl. B. 2. S. Pag. 149. l. 8. Κατατεθλησμένος) Sic H. B. 2. F. Fl. Pag. 150. l. 1. Τούτων) τοῦτον P. I. H. τούτον A. Sed τούτων recte P. Fr. S. Marcil. & Vorst. τοιούτον. l. 4. Αὐτὸν) αὐτὸν I. P. &c. male. τούτου τὸν Sch. l. 5. Οὐ τοὺς λόγους) οὗτος λόγους P. λόγους A. Vulgatam tuentur edd. l. 6. Ὑμῶν) ἡμῶν I. male; ceterae ὑμ. recte. l. 7. Ἐξέτασις) ἐξέτασις αὐτοῦ I. H. S. Fr. &c. Deerat αὐτοῦ in P. sed restituumus ex reliquis. l. 8. Ὑμεῖς) ὑμᾶς L. Nihil a vulgata abit Ald. & Fl. l. 12. Ὑμῶν) ἡμῶν I. male. Pag. 151. l. 3. Ἦν τις — τὸν Δία) Th. Mag. v. Εἰσῆι haec verba adducens omittit articulum τὸν. l. 10. Τὸν Δ.) τὸ male P. τὸν recte reliquae. l. 11. Ως,) Sic edd. sed delevit comma post ὡς Solanus. Pag. 152. l. 7. Λαγῶων) λαγῶν Fl. Sed I. P. H. &c. λαγῶων. l. 8. Κολακευτ.) κολακικῶτ. Fl. l. 9. Ἀρπακτικώτεροι) Sic recte I. H. S. &c. Sed ἀρπακταιώτεροι male P. l. 12. Παρωδούμενοι) παραγωνιζόμενοι L. Angl. Mf. Gr. P. & marg. A. 1 IV. vid. Scholiast. Pag. 154. l. 1. Ὅπῃ ποτὶ) ὅποι τίτε P. L. nihil vero mutant Fl. & S. l. 2. Πάντα) πάντως P. I. H. S. Fl. Sed πάντα L. l. 8. Ἐξάλλειπται) ἐξάλλιπται I. P. H. S. &c. male. ἐξήλιπται B. 2. Sed ἐξάλλειπται recte in Καταπλ. c. 24 habebant edd. Pag. 155. l. 6. Τῆς πυρρίχης) τοῖς πυρρίχοις male Fl. At P. P. I. H. aliaque vulgatam servant. l. 10. Ὑμῶν) ἡμῶν Ex. Fl. male. Nihil vero mutant P. H. I. P. l. 14. Δ' ἀλαζ.) Particula δ' abest ab I. & B. 2. Ceterae omnes eam habent. Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Ἡρακλῆς I. Sed Schol. & edd. omnes Ἡρακλῆς. l. 2. Πίθηκος) In I. P. S. &c. hoc vocabulum maiuscula litera inchoabatur, ac si nomen proprium esset. l. 3. Φάσκουσι) ἀσκούσι I. P. & reliquae omnes, male. Sed recte φάσκουσι A. G. P. L. & Angl. Mf. Gr. l. 11. APET.) Sic edd. nec quidquam mutant Codd. Sed correxerat tamen ΑΛΗΘ. Solanus. l. 16. col. 2. Ἀνδρίαν) ἀνδρείαν & mox ἀνδρείας editum legas; sed ἀνδρίαν & ἀνδρίας fecit Solan. l. 18. col. 1. Καὶ) Omissum erat in edit. Pag. 157. l. 2. Προσοικότητας) εἰσικότητας P. & marg. A. 1. Nihil mutant reliqui, nec edd. l. 7. Ἀναγεγράφθαι) ἀνεγράφθαι Coll. Prius servant H. Fl. &c. Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις) ταῖς πάσαις P. & marg. A. 1 IV. l. 2. Προσενίκησα) προσενίκησα L. l. 14. Δίκης) Leg. δικαιοσύνης. Solanus. Nihil mutant edd. a vulgata. Pag. 159. l. 14. Μέσσοισι) Sic P. sed I. H. S. aliaque male με-

σοισι. l. 16. Ἐπει) Sic *H. B. 2. P. S.* In *I.* videtur fuisse ἔπει sine accentu, quem Solanus manu sua imposuit. *Pag.* 160. l. 2. Περὶ) παρὰ *L.* Nihil a vulgata abeunt *I. H. P. Fl.* l. 8. Ἡρι) ὥρη *A. G. L.* Sed vulgatam servant edd. omnes. l. 10. Πάγων) Deest h. v. in *Fl.* Reliquae habent. *Pag.* 161. l. 1. Μηδέν) Sic *A. G. P. L. I.* Μηδὲ *P. S.* Μηδὲ vero discrete *H. Fl. B. 2. male.* l. 5. ΠΛΑΤ. αὐτούς) *H. I.* integre Πλατονικός. αὐτούς. Sed optime αὐτούς. Πλ. *A. G. Mf. Gr.* *Pag.* 162. l. 3. Ὀδεῖτε) αἰτεῖτε male ex *Fl.* Recte ὠδεῖτε *P. & edd.* l. 7. Ἡμῖν) Sic *L. I. P.* ὑμῖν male *Ex. H. Fl. S.* l. 18. col. 2. Φαμέν) *Ex. G. φαμέν. C. φασίν. Solan.* *Pag.* 163. l. 2. Θυτικὸν) κουρικὸν coniicit *Solan.* πυθικὸν *Brod.* Sed nihil a vulg. mutant *Fl. B. 2. H. P. l. 12.* Ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) τε τ. χ. μεμιμημένοι *Angl.* Sed σε τ. χ. μεμιμημένοι *P. L.* Vulgatam servant edd. omnes. *Pag.* 164. l. 2. Θαλοῦ) Sic *I. P. H. S. Fl. l. 9. ΦΙΛ.)* Παρ. *L.* Nihil mut. *Fl. & c.* l. 17. Ἐν χροῶ) Haec verba omissa in edit. supplevit *Solanus.* *Pag.* 165. l. 1. Πρώτερον) προτοῦ *Fl.* Vulgatam servant edd. & *P. πρώτου Ex. l. 9. Ὅπερ) ὅπερ I. sola.* l. 19. col. 2. Ἐκὼν) ἔχοντα legebatur in ed. *Graev.* Sed ex collatione Codicis correxit *Solan.* *Pag.* 166. l. 2. IEP.) *L. l. B. 2.* Et sic emendare iussit *Solanus.* Deest plane in *P. ΠΑΡ.* edd. reliqq. l. 3. Καθήκειν) καθήκειν *Al. Marc. l. 5. ΦΙΛ.)* Deest in *P.* Comparet in edd. l. 6. Ἀλιεύσειν) *Vid. Thom. Mag. l. 10. Δι)* σὲ *Ex. Fl.* Prius vero etiam habet *P.* cum reliquis. l. 11. ΕΛΕΓ.) Deest in *P. l. 12. Ὅσφραται) ὡς φέροιτο Coll. Edd. vulgatam servant. l. 14. Ξυνεπιλαβοῦ) ἐπιλαβοῦ Fl. male. Nihil mutat H. P. & P. nec ceterae. l. 16. Κύων) Sic recte *L.* Deest in *Angl. & P. Edd. l. H. P. S. & ceterae omnes αὐὼν male. Vo.* forte χαινὼν. ἀνύων *Ex. Pag.* 167. l. 1. Λήσειν) *Gron. λήζειν. male. vid. nott. l. 5. Προσέσχηται) Sic H. Fl. B. 2. S.* Ita annotat *Solanus.* Sed quid opus est, cum aliam left. non proferat aliunde? l. 13. Πολλοῦ) Sic *P. & L. Edd. πολύ. Pag.* 168. l. 5. Ψῆττα) ψιττὰ *Fl. l. 7. Ἔστιν) Ἐλ. ante τις hic inferit P. l. 9. ΠΛΑΤ.)* Personam *ΠΑΡΡ.* hic habet *I.* Sed reliquae consentiunt in *ΠΛ. l. 10. ΠΑΡΡ.)* Deest in *I.* Sed *ΕΛ.* legit *L. ΠΑΡΡ.* vero habent edd. *Ald. P. B. 2. F. A. S. l. 18. col. 1. Συγκολλᾶσθαι) συγκεῖσθαι C. Solan. Pag.* 169. l. 8. Ἰδού) ἡνιδού *Scholiasst. Al. ἢν ιδού Fl. ιδού edd. reliquae & P. l. 10. Ἐχίνων) Suffragatur L. & Fl. & I. P. aliaque. Ἐχίων H. l. 18. col. 2. Καὶ ἔστι) ἐς τὸ *C. Pag.* 170. l. 1. Πόσειδον) ταχείαν post Πόσειδον inferit *Angl. Mf. Gr. & P.* Abest autem ab edd. l. 15. Οὕτω) οὗτος *Fl. Pag.* 171. l. 16. Καυστηρίων)**

καυτηρίων em. Vo. male. Nihil variant edd. in voce priorē. for-
san καυστήρων. Solan. l. 17. col. 1. "Εν) ἐκ male legebatur in
ed. Cler. Sed recte correxit Solanus.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΤΥΡΑΝΝ.) ΧΑΡΩΝ addit I. & H. Prior conti-
nua serie, altera, ut Charontis persona dialogum inchoet. De-
est autem in Fl. & P. l. 5. Παρακέρουσαι) παρακέρουσαι
I. sola male. Reliquae recte, sicut & Baroccian. Cod. l. 10.
col. 2. Τρεῖς) τινὲς legebatur, male, in edit. Cler. *ibid.* l. 22.
Νῦν) Omissum erat in edit. supplevit ex V. Solan. Pag. 173.
l. 4. Ἐμπειρολ.) Vid. supra. Pīsc. c. 27. l. 7. Ὡσπερ τις) Sic
edd. & Codd. εἴπερ C. l. 11. Αὐτοῦ) αὐτοῦ P. Fl. S. Sed H. &
I. recte αὐτοῦ. ead. Γεννάδας) Recentiores edd. vitiose γενά-
δας. ead. Παρελθὼν) Deest in B. l. 14. Οἷδας) οἷδ' B. l. 22.
col. 1. 1é) 1δ' erat in impress. 1é in V. 1στ' in C. Solanus. *ibid.*
col. 2. Τοῦτο) τοῦτον editum erat, sed correctum ex C. Ego
etiam nūn malo, quam οὖν. Solan. Pag. 174. l. 3. Ὡστε) οἷος τε
B. οὕτως P. l. 20. col. 1. Πᾶν) Omissa erat haec vox in edit.
Pag. 175. l. 7. Κεκονιμένον) κεκονισμ. Ο. κεκονισμένον Fl. Sed
cum vulgata faciunt P. B. 2. H. Coll. P. l. 18. col. 1. Φησὶ &c.)
Tria haec verba deficientia in V. supplevi ex G. Reitz. *ibid.*
l. 20. Δέ) καὶ editum erat; sed recte in δὲ mutavit manus So-
lani. Pag. 176. l. 10. Κἄν) Sic P. & B. 2. Reliq. edd. κἄν. Sed
οὐκ ἂν male B. l. 11. Παραδέδωκεν) παρέδωκεν B. παραδέδο-
κεν Fl. l. 21. col. 1. Στρέφει) στρέφειν editum fuerat, male.
ibid. col. 2. Ἀντερειδῶν) ἀντερίδων erat in impresso. l. 22. col. 2.
Εὐχερῆς) ἀχερῆς habet edit. Clerici, sed correctum ex V. So-
lan. Pag. 177. l. 10. Δυνάμενα) δυνάμεθα B. l. 11. Σύμβολον)
συμβόλαιον B. l. 14. col. 2. Ἐνέλιπε) ἐνέλιπε legebatur in im-
press. sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 16. Λογαριασμῶ) Hoc vo-
cab. deficiens in impress. supplevit Solanus. Pag. 178. l. 6.
Καταλαμβάνομεν) κατελαμβάν. B. l. 9. Κατεγινώσκομεν) κατ-
εγινώσκ. B. & Fl. Sed cum vulgata faciunt B. 2. & rel. l. 13.
Καθεζομένη) κατεζομένη I. male. Recte Fl. & rel. l. 15. col. 2.
Ἀμέλειαν) Omissa erat haec vox in edit. Pag. 179. l. 1. Τὸν
τρόπον) τὸν deest in B. l. 5. Δὴ) Deest in B. Habet autem
Fl. &c. l. 6. Ἐκτεθειμ.) ἐντεθ. Vorst. male. Cum vulgata stat
Fl. &c. l. 12. Πῶς) Abest ab O. & Fl. Sed habent P. P. B. 2.
l. &c. l. 16. col. 2. Γενομένου) γινομένου legebatur in edit. sed
correxit Solanus. *ibid.* l. 20. Ἀκυρα) Melius alibi legitur, ἀν-

εξέταστα. Agnoscunt tamen etiam C. & B. Solan. Pag. 181. l. 8. Ἐκ τυμπάνου) ἐκ δὲ τυμπ. B. Sed vulgatam servant edd. l. 14. Πυρετοῦ) τοῦ πυρετοῦ B. l. 18. col. 1. Εὐλον) In Exc. G. est ζύγον, quod tamen in ξύλον mutat, qui descripsit vir doctiss. In C. est ξύλον. Solan. Pag. 182. l. 2. Σηπίαν) σηπίαν I. P. Fl. & reliqq. male. σηπίαν B. P. & B. 2. Vid. supra Bion pr. c. 10. l. 4. Εἰασας) εἰας B. l. 9. Ἀμαρτημάτων) πραγμάτων L. P. Angl. Nihil vero a vulgata abeunt edd. & B. C. l. 11. Ἐμβρασώμεθα) ἐμβρασώμεθα B. l. 16. col. 1. Τοῦ) τὴν editum erat, tam manifesto errore, ut operae non sit lectorem monere unde correctio sit profecta. Pag. 183. l. 8. Ἐπισκήσω) Nihil hic variant edd. I. F. P. Fl. H. S. Vid. notas. Pag. 184. l. 7. Τὰ παιδία) τὸν παῖδα B. l. 10. Ἐξήκει) Marcil. ἐξήρκει, male. Sed recte pro vulgata faciunt edd. & BC. B. 2. H. P. Pag. 185. l. 1. Χρυσὸν) χρυσίον B. l. 4. Κλεόκριτον) Θεόκριτον B. l. 5. Ἀπέφθον) ἀπέμφθον Fl. male. Nil mutant vulgatam I. P. H. & C. l. 9. Πέντε μόνας) πέντε καὶ δέκα P. & Angl. l. 14. Ὑπαγάγωμαι) ὑπάγωμαι B. l. 18. col. 2. Ὑπάγωμαι) ἀπάγωμαι editum fuerat, male. Pag. 186. l. 3. Παρὰ) Sic edd. & B. κατὰ I. & P. l. 4. Μίαν) ταῦτα μίαν B. Sed respuunt pronomen reliqui, & edd. l. 9. ΚΛΩΘ.) Deest in Fl. adest in P. H. & rel. l. 11. Τὸ βέλτιον) Articulus τὸ aberat a P. & B. 2. male. Pag. 187. l. 1. Τὰ) Iterum abest articulus in Coll. male. ead. Τὸν τρόπον) Rursum omissus erat articulus τὸν in P. & B. 2. l. 8. Ταῖς παλλακίσι) ταῖς νῦν παλλακίσι B. l. 19. col. 2. Ὅπως) ὡς legebatur in Schol. edito, sed mutavit Solanus. *ibid.* l. 20. Πάντες) πάντως quoque male editum fuerat. Solanus. Pag. 188. l. 6. Ὅλος) ὅλος I. sola. Pag. 189. l. 5. Ἐπισπασάμενος) παράγαγον B. C. Sed cum vulgata faciunt Fl. & B. 2. & P. & C. l. 11. col. 2. Ὑποκορίζουσι) Quinque verba sequentia deerant in edit. Cler. Reitz. l. 18. col. 1. Τοῦ) γὰρ τοῦ habebat edit. Cler. sed delevit particulam γὰρ Solanus. *ibid.* l. 23. Πόλιον) Mallem Πώλιον. Solan. *ibid.* l. 25. Καταγορ.) Lege κατηγορεῖται. Solan. *ibid.* l. 29. Ἀβρότιον) Ridicule legebatur in edit. ἀβρότερον. Sed recte correxit Solanus. Pag. 190. l. 3. Ἐπειπὼν) ἀπειπὼν B. ἐπιπὼν I. ead. Ἐπεπιπράμην) ἐποπιμπράμην Coll. & B. Sed cum vulgata facit Schol. l. 6. Σιέλω) σιάλω L. Th. Magist. l. 7. Δακρύσασα) δακρύσουσα B. & Fl. Sed vulgatam servant P. P. B. 2. & C. l. 22. col. 1. Συντελεῖν εἶσθαι) συντελεῖσθαι εἶαν C. Pag. 191. l. 2. Το δὲ νῦν) Sic B. & Coll. Edd. omnes τὸ νῦν δέ. l. 7. Πού δὲ) ποῦ δὲ ἐστὶν B. & Fl. Sed omittunt ἐστὶ I. P. B. 2. & C. l. 16. ΚΛΩΘ.) Κλω. I. Sed

Κ. simpliciter Fl. unde & ΚΥ. personam possis facere. *l. 18. col. 2.* ἔλλειπει) ἔλλειπεν legebatur in impresso, & omīssa erat postrema illa verba ἢ σκόπει, quae addidit ex V. Solanus. *Pag. 192. l. 3.* Ἐπανατεῖναισθαι) ἐπανατεῖνεσθαι B. *l. 7. ΚΛΩΘ.)* K. Fl. quod aequè person. Κυ. Cynisci significare potest. *l. 17. col. 1.* Προσεπατ.) προσεπαττάλευσε editum fuerat; item μοχ ἔδεσα pro ἔδησα, & ἀνεσταύρωσε pro ἀνεσταύρωσα, quae correxit Solanus. *Pag. 193. l. 2.* Ἐκείνου) Sic P. & L. ἐκείνη male edd. *I. P. B. 2. Fl. & S. ead.* Τὸ ὑπισχν.) Deest in P. *l. 4.* Περιμέουσιν) με περιμέουσιν B. *l. 6.* Ἡμῶν) ἡμῖν O. *l. 7. Τὸν)* I. sola articulum vitiose exprimit τῶν. *l. 9.* Ἀργύριον) ἀργυρον B. *l. 11.* Ἀποσπώμενος) I. ἀποσπόμενος media correpta, vitiose. Sed recte B. Fl. P. B. 2. &c. *l. 15. col. 2.* Ἐν τῷ) ἐκ τοῦ ἐπιπέδου legebatur in edit. sed mutaverat Solanus. *l. 16. col. 1.* Σοι) ὅτι V. *ibid. l. 17.* Πάντας) Sic habet C. Edit. πάντων. *ibid. col. 2.* Μείζων ... λέγεται) διὰ τοῦ κέντρου ἐκάστη διάμετρος λέγεται editum erat, sed ita dedimus ut ex Cod. V. Solan. correxit, simul annotans, μείζων δ. τ. κ. εἴτις καὶ mendose alibi legi, non tamen addens in quo Cod. nec refert, quia falsum est. *Reitz. l. 19. col. 2.* Ἀπὸ τούτου οὖν) Et sic dedit idem, pro ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ, quod habebant Scholia impressa. *Pag. 194. l. 3.* Ανακωκύουσι) ἀνακωκύουσι καὶ ἱκετεύουσι B. & Fl. A ceteris abest ἱκετεύουσι, neque compareret in L. P. nec B. 2. *l. 13.* Κρητίδα) κρητίδα Anap. Pell. *l. 14.* Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. Sed nihil a vulg. abit Fl. B. 2. H. P. &c. *l. 15. col. 1.* Προσπετηκνῖα) Non agnoscunt hanc vocem C. Solan. *Pag. 195. l. 8.* Μηδὲ) μὴ δὲ I. H. S. & hic & ubique hac periodo, μηδὲ P. μὴ ῥίγουν, omisso δὲ B. *ead. Μηδὲ)* μὴ δ' B. *l. 18. col. 1.* Ἐπιθυμῶν) ἐπιθυμῶντες legebatur in impresso, sed mutavit Solanus. *Pag. 197. l. 3.* Γνίφωνα) Sic B. Fl. B. 2. H. P. *l. 12.* Ἐκθυθησόμενα) Sic A. O. & P. & Angl. Mf. Edd. omnes male ἐκλυθησόμενα. *ead. Μακαρίου)* μακαρίτου B. *l. 13.* Οὐκ ἀπερχόμεθα) οὐ κατερχόμεθα B. *ead. Γάρ)* Abest haec vocula in B. *l. 15. col. 1.* Λακωνικὴ) λατινικὴ C. mendose. *ibid. col. 2.* Ἐγγύτατα) ἐγγύτα vitiose editum erat. *Pag. 198. l. 1. Καὶ)* Et haec coniunctio desideratur in B. *ead.* Ἀνιμῶνται) ἀνασπᾶσθαι R. *l. 9.* Ἀπαγορεύσας) ἀτονήσας Mf. Bo. Nihil variant edd. *l. 10.* Πορθμία) πορθμεῖα Schol. Πορθμία H. Sed vulgatam servant B. Fl. P. S. *l. 16.* Συνανάσπασον) Sic A. G. P. L. συνάρπασον edd. & B. *l. 17. col. 1.* Ἀνιμῶνται) ἀναμῶνται male editum fuit, & ἀνασπᾶσθαι pro ἀνασπᾶσθαι. Solan. *ibid. col. 2.* Ἀπαγορεύσας) ἀναγορεύσας quoque legeba-

tur in ead. edit. l. 18. col. 2. Πορθμεῖα) πορθμῖον C. Pag. 199. l. 4. Ἡμεῖς) Sic I. S. & B. 2. recte. Assentiuntur O. L. Τμεῖς male P. Fl. Ald. H. & P. l. 9. Τούτου) τουτουῖ B. Sed vulg. tam servant edd. l. 10. Πρόσκοπος) πρόκοπος Fl. Nil movent vulgaram P. P. I. H. l. 11. Εὐήρες) εὐήρη P. l. 17. col. 2. Δεήσει) δεήση editum erat, & mox παθήσει pro σπαθήσει. Sed non semper de facilioribus his monebimus. Reitz. ead. Ὡς) Lege ὦ, Habent tamen etiam C. ὥς. Solan. l. 21. col. 1. Τῇ κοπῇ) της κοπῆς C. Nam quod τῇ κοπῇ turpissime editum fuerat, non opus erit monere, neque quod mox Εὐρήρες pro εὐήρες. Tot enim mendis scatet editio, tam describentis quam typorthetarum culpa admissis, ut in singulis paginis plus viginti mendae sint tollendae. Reitz. Pag. 200. l. 6. Ἄλλ. οἱμοι) Persona ἄλλος deerat in edd. excepta S. l. 12. Οὐδέν) οὐδέ P. At reliquae & B. οὐδέν. l. 14. Οἰμώζομαι) οἰμῶζομαι B. l. 16. Ἄν) κἄν B. ead. Πρὸς) ὥς Angl. ἐς B. C. πρὸς edd. Pag. 201. l. 4. Ἀνυπόδετος) ἀνυπόδητος B. l. 7. Ἰκανῶς) καλῶς B. l. 15. Στρογγύλον) στρογγύλος B. l. 16. Τήμερον) σήμερον B. Pag. 202. l. 5. Σῆρας) Σύρας I. Σύρας S. H. & recentiores; sed Σῆρας recte P. Fl. & B. 1. & 2. Item B. & Schol. l. 13. Γίγνεται) γίνεται B. l. 14. col. 2. Κορίθινος) Facile est coniicere, Κορίνθιος legendum, licet hoc fugerit diligentiam Solani. Reitz. ibid. l. 18. Ὀρματα) Deerat in impress. Sed ex C. supplevit Solanus. l. 22. col. 2. Ταὐτὸ) ταύτη legebatur in impress. In V. integre scriptum ταυτῇ, i. e. ταυτὰ (I. Gron. Ego ταυτὸ malo.) Solanus. l. 23. col. 1. Εἶναι) Omissum erat in editis. ibid. l. 25. Οὗτος) οὗτος δὲ ὁ Μέγ. editum erat. Sed deleuit δὲ Solanus, & notavit, ordine inverfo ὁ Μέγιστος οὗτος legi in V. Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσ.) δηλονότι τὰ Ἐλευσ. B. Sed abest δηλονότι a reliqq. l. 10. Προσβλέπουσα) βλέπουσα B. l. 21. col. 1. Ἐγένοντο) ἐγένοντο habebat edit. mutavit Solanus. ibid. l. 23. Νῦν διαπ.) συνδιαπαίζει editum legebatur; sed ex collato Cod. V. correxit Solanus. Pag. 204. l. 7. Παρὰ) παρὶ B. unde παρὰ legendum statueris. Περὶ tamen habent edd. l. 8. Αὐτὸς) αὐτοῖς B. Paulo post ad οἷος notaverat Solan. μοῖ male legi in B. Sed non satis designavit quo pertineat, nec refert. Pag. 205. l. 1. Ἄλλ.) ΡΑΔ. ἄλλ' personam Rhadam. anre ἄλλ' habet I. In ceteris abest. l. 9. Τὰ) Omittitur in B. l. 12. Τῶν ἐγκανυ.) πολλῶν inter haec duo verba insertum in B. sed a manu recentiore. l. 13. Ἐξαλλήλειπται) ἐξαλλήλιπται B. Conf. Revivisc. c. 36. l. 16. col. 2. Πάνυ αἰνίττ.) αἰνίττεται πάνυ editum erat: item ὁ φιλόσοφος. Utrumque mutavit articulumque dele-

vit. Solan. l. 17. col. 1. Τοὺς οἰκέτας) Excerptor G. cum invenisset δούλους, maluit reponere οἰκέτας. Solan. ibid. col. 2. Τι ἔχει) τι ἔχει C. l. 19. col. 1. Πού) τοῦ male legebatur in V. Solan. ibid. l. 21. Ἐκκαυμάτων) Mutatum nolui, quo melius lectionis diversitas pateret. In C. tamen legitur ἔγκανμάτων. Solan. Pag. 206. l. 5. Οὗτος) Sic I. P. H. Fl. B. 2. Ita hic & interdum alibi notavit Solanus, nihil variare edd. indicans; ubi tamen videtur maluisse variationem invenire. Quare supervacuas eiusmodi annotationes non semper addimus. l. 19. col. 1. Μακάρων) Μακάρους editum erat, & proxime iterum μακάρους νήσους, inscite, cum νήσος femininum esse vel pueri sciant. Reitz. Pag. 207. l. 1. EPM.) Ἐριννός Fl. male. EPM. recte I. P. H. ead. Λακύνδου) ὁ Λακύνδου B. l. 13. Πλείονας) πλείους B. l. 17. Πρόβαλλ') προκαλεῖ αὐτὸν habebat editum exemplar, plane contra rationem. Reitz. Pag. 208. l. 15. Ἀπαγομένων) Deficit hoc verbum in Fl. Nihil a vulgata abeunt P. P. I. H. &c. l. 16. col. 2. Ἐπινοοῦντα) ἐπινοοῦν male habebant impreff. Solan. Pag. 209. l. 5. Μορχίας) Sic recte S. μορχίας I. P. H. F. l. 14. Ὁ Μεγαπ.) Deest articulus in B. l. 17. col. 1. Εἰς πλείονας) πρὸς πλείονα C. & εἰς πλείονα V. Vid. Bourd. qui legisse videtur εἰς φιλοσόφους. Solan. Pag. 210. l. 1. Ὑμεῖς) ἡμεῖς I. sola, male. l. 5. Ἐμοῦ) ἐμὲ B. male. l. 9. ΛΥΧ.) ΚΥ. l. male. Item H. Ceterae recte. ead. Οἶδα) εἶδον B. l. 12. Ὑπερπεπαικῶτα) ὑπερβεβηκῶτα P. L. Edd. nihil variant in vulgata. l. 17. col. 2. Ὑπερβαλλόμενα) ὑπερβαλλόμενον male editum fuerat, & ὑπερβάλλοντα omisum. Pag. 211. l. 1. Καὶ) Deest in B. ead. Ἰδῶμεν) ἰδῶμαι B. l. 5. Τῶ) Deficit articulus in B. 2. Reliquae habent. l. 6. Θέλοις) θέλεις Fl. Sed — οἱς H. I. P. S. l. 13. Μόνος ἐξ) μόνος οὗτος ἐξ B. l. 14. ΡΑΔ.) EPM. edd. m. Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Sic I. P. H. S. Fl. l. 5. Κατὰ) Sic quoque eadem. l. 6. col. 1. Ἀναπεμπάζ.) Vox illa prior omissa erat in edit.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 9. Ἐυγενήντο) Heinf. ἐγένετο. Pag. 214. l. 1. Ὑφαινοντο) εὐφραίν. male. Fl. H. P. S. & M. εὐφαινοντο peius F. l. 3. Διεξηληλυθότες) Sic W. & V. recte. Ἐξηληλυθότες edd. omnes. l. 5. Αὐτῶν) Sic M. P. & V. Defuit autem in omnibus editt. ead. Αὐτῶν) Ex M. P. & V. in editt. omisum erat. l. 6. Πρὸς τοῖς) Sic I. Fl. B. 2. H. & M. l. 8. Ἰστῶν) ἰστοῦ W. & V.

Edd. vero omnes *ιστῶν* servant. *l. 16. Εὐμενεία*) Sic M. S. A. *εὐμενία* edd. *l. 17. col. 2. Αὐτῶν*) αὐτῶν cum spiritu leni edebatur, sed primam adspirare non dubitavi. *Reitz. l. 19. col. 1. Ἐχρῶντο*) ἐκεχρῆντο editum erat, sed correxit Solanus. *Pag. 215. l. 1. Τὴν παραυτίκα χρ.) χρσίαν τὴν παραυτίκα W. V. l. 4. Τὰς*) Omissus articulus in edd. & S. Sed habent M. V. *l. Fl. l. 15. Ἐπιλανθ.*) ὄντες ἐπιλανθάνεσθε, male Th. Mag. *l. 16. Τιν')* ἐστὶν addit V. norante ad h. l. Solano, sed non satis commonstrante, inter quae verba inferi id velit; nam alienum est hoc loco. *ead. Τῶν λόγων*) τοῦ λόγου M. V. *Pag. 216. l. 1. "A)* Pronomen hoc in M. additum a recentiore manu. *l. 6. Μισθοφορὰν*) Sic Fl. *l. P. H. S. F. A. 1. ead. Οἷς*) οὐ margo *A. 1 W. l. 7. Μετὰ τοῦ*) μετὰ τὸ male W. & Fl. *l. 12. ἐστὶν*) Habent hoc verb. edd. omnes. *l. 16. Εἰσαῦθις*) Deest in Fl. Agnoscunt edd. Item M. P. quae *εἰς αὐθις* disiunctim habent, cum *l. & A. 1. Pag. 217. l. 5. Ἐξελομένου*) ἐσελκομ. Gron. Sed vulgatam servant edd. & M. *l. 6. Οὐδέν*) οὐδὲ W. *l. 9. Ἀπάντων*) ἅπαντα Pell. *l. 14. Ἀχμάς*) αἰχμάς Br. Sed vulgatam servant edd. & M. *Pag. 218. l. 2. Σαυτὸν*) σεαυτὸν W. *l. 4. Λάρος*) Λάβραξ margo *A. 1 W. l. 8. Γραμματιστῶν*) γραμματικῶν alios legere notat Solanus. Non autem addit quos. Edd. enim *γραμματιστῶν* constanter servant cum Cod. M. *l. 9. Παιδεία*) παιδείαις W. V. Sed nihil a vulg. abeunt Fl. *l. P. H. l. 10. Δέ*) Sic edd. & M. & V. *ead. Ἐπίπαν ὄντων*) ἐπιπαρόντων Mf. B. Sed vulgatam exhibent edd. & M. *l. 12. Τοῖς*) τῆς vitiose *l. l. 13. Ἄλλοις*) Forſan πολλοῖς. Vid. infra c. 13. Solan. At ἄλλοις habet etiam M. H. Fl. P. &c. *Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιον*) ἐπιτιμῶν τις A. P. ἐπίτιμον τὶ edd. item M. & V. Sed marg. *A. 1 W. ἐπιτίμιον* recte. *l. 6. Ἀξίων*) ἀξιῶν W. P. ἀξίω L. Vulgatam tuentur H. Fl. P. S. *ead. Συνουσιῶν*) ξυνουσιῶν W. Misere Fl. ὁ μου σιῶν. *l. 8. Μισθοδοτῶν*) Sic W. L. V. & marg. *A. 1 W. Μισθωτῶν* P. H. Fl. S. *l. 11. Ἀποκλ. αὐτοὺς*) αὐτοὺς W. Edd. omnes αὐτοὺς. *l. 16. Οἰκίας*) οἰκείας W. male. *Pag. 220. l. 4. Ποιῆσαι*) ποιεῖσαι *l. l. 6. Προεξέτασας*) Sic M. & V. recte. Edd. omnes male *παρεξετάσας. l. 8. Ἐβελουλείας*) Sic edd. & M. Sed manus recentior fecerat *ἐβελουλείας*, male. *l. 10. Ἰκανὸν*) καινὸν P. A. & margo *A. 1 W. Cum vulgata faciunt edd. omn. & M. l. 16. Οὐτ' ἐτι εἰπεῖν*) Haec omnia usque ad *δέδεται* deerant in omnibus omnino edd. & M. Sola vero *Iunt.* habebat. Sed ex Scholiis irrepſere, & vitiose descripta sunt. *Pag. 221. l. 12. Ἐνδεῶς*) ἐνδεές L. *l. 16. col. 2. "A)* Ante h. v. ingens lacuna punctis descripta erat in ed.

Cler. Sed nulla est in C. lacuna, & â tantum legitur. In M. idem observare est. *Solan. ead.* Σώζειν) σώζουσιν legas in edit. eadem, quod est in V. & M. Sed σώζειν C. habet. *Solan. l. 18. col. 1. Νοσούντων) νοούντων* legebatur in edit. Sed bene correxit Solanus. *Pag. 222. l. 2. Ἐδεῖ)* Sic I. P. Fl. H. S. ei δεῖ M. man. rec. Item P. L. male. *ead. Πατρῶν) πετρῶν* omnes edd. male. *Solan. l. 10. Μισθοφορὰν)* Nihil variant edd. & Mff. l. 11. Ei) Deest in W. & Fl. Habent reliquae. *ead. Περιγίγνεται &c.)* Vid. notas. l. 17. Ἐπίπαν) ἐπὶ tantum editum erat, sed ἐπίπαν ex C. est. *Solan. Pag. 223. l. 1. Καὶ)* Deest in S. Adest in reliquis, in M. & V. *ead. Ὑγιείας) ὑγιείας* I. M. V. Prius vero reliquae edd. servant. l. 6. Οὐδ') Sic I. P. H. Fl. & M. Sed οὐχ' Coll. l. 8. Ἠκιστα) ἡδονή margo A. 1 W. l. 11. Εὐδαιμονίᾳ.) εὐδαιμονίᾳ. edd. Prius vero habet Mf. Vat. 1. Vid. notas. *Pag. 224. l. 1. Ἐρτεχνοὶ) ἀτεκνοὶ* V. l. 11. Πολυτελεῶς) πολυτελεῶν edd. l. 12. Ἀμφω) ἀφρω I. S. H. male. Sed ἀμφω Fl. P. Item W. L. P. *Pag. 225. l. 4. Αὐτοῖς) αὐτῆς* male L. l. 5. Μόνον) μόνην Gr. l. 14. Πρὸς) περὶ margo A. 1 W. *ead. Τὸ ἡδὺ ἐκείνο) τῷ ἡδὺ ἐκείνῳ* W. V. Cum vulgata vero faciunt Fl. I. P. H. S. *Pag. 226. l. 1. Δεδέσθαι)* Sic P. H. S. F. Item P. M. & V. Δεδέσθαι vero Fl. & I. ἀποδέσθαι margo A. 1 W. omisso ποτέ. *Pag. 227. l. 1. Δέ) δὴ* I. H. S. Fl. δὲ P. W. l. 6. Δέ) καὶ male S. (sola. *ead. Θυραυλ.)* Vid. Schol. apud Bourd. l. 9. Συρίζοντι) Ita constanter legitur. fors tamen συριάζοντι. *Solan. ead. Ονομακλήτορι)* Duabus vocibus & duobus adeo accentibus vulgo in edd. male. l. 10. Τελούντα) τελούντι L. male. Vulgatam exhibent Fl. I. H. P. *Pag. 228. l. 3. Προκαλέσας εἴρηται τι)* Sic edd. &c. προσκαλέσεται τι W. l. 4. Δὴ τότε) Deest in S. l. 13. Ἰαύσης) ἰαύης W. *Pag. 229. l. 12. Ἀκούοι)* Sic M. & V. Edd. omnes ἀκούει deterius. *Pag. 230. l. 9. Μόνως) μόλις* margo A. 1 W. l. 10. Τῆς εὐχῆς μείζονως) ἐκ τύχης μείζονος I. P. S. H. &c. Prius vero, quod in textum recepi, habet alibi. Vid. notas. εὐτυχεῖς μείζονως G. P. εὐτυχῆς M. τυχεῖς μ — L. εὐτύχεις μείζονως adscriptum erat ad marg. A. 1 W. l. 13. Οὐτε) Sic W. & V. οὐ δὲ discretim I. H. Fl. οὐ δὲ coniunctim P. S. & F. *Pag. 232. l. 8. Δοκῆς)* Sic M. & emend. Vorst. δονεῖς edd. omnes. l. 9. Ἀκκισάμενος) ἀκοισάμενος male B. 2. Recte ἀκκισάμ. reliquae & M. l. 10. Ἐπειπὼν) Sic edd. omnes, & Codd. plurimi. Sed ὑπειπὼν M. l. 12. Ὡς) Ex M. In edd. aberat. l. 13. Μὴ) εἰ μὴ P. *Pag. 233. l. 5. Οἰκετρία) οἰκετρία* W. l. 9. Εἰ πολλάνης) ἢ εἰς παλλανὰς Th. Marcil. Sed vulgatum servat M. & edd. omnes. *ead. Ἐκ πε-*

ρισπῆς) Deest in P. l. 13. τὸ καινὸν) καὶ τὸ καινὸν edd. I. P. S. &c. Recte autem abest καὶ in Fl. & M. quamvis dein manu recente in Fl. additum sit. ead. Καὶ τὸ χειρ.) Sic I. in reliqq. deest καὶ ante τὸ χειρομ. ead. Τιθέμενον) τιθέμενοι I. & Fl. m. Deesse autem in H. notaverat Solanus. falso; nam legitur probe τιθέμενον in ea & omnibus reliqq. excepta I. quae — οἱ habet cum Fl. l. 15. Ποιεῖν) ποιεῖν Fl. male. Ποεῖν P. Pag. 234. l. 3. Ζηλοῦν) ζηλοῦν W. male. l. 9. Εἰσέρχεται) ὑπείσέρχεται margo A. i W. l. 15. Φθέγγεσθαι) ἐπιφθέγγ. M. Pag. 235. l. 3. Τινὰ) Sic M. recte. Edd. omnes τίς. l. 5. Ἀπειρίας) ἀπορίας male Fl. Reliquae vulgatam servant, cum P. l. 10. Περὶ σου λ. é. α.) ἐν αὐτοῖς περὶ σοῦ λόγος M. l. 11. Ἡμῖν) ἡμῶν M. ead. Ἐλείπετο) ἐλίπετο M. l. 12. Ἑσσηλυθόν) Constans scriptura. Pag. 236. l. 2. Κατέφαγεν) κατέπιεν W. & Fl. Vulgatam servat P. Cod. & reliqq. edd. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ edd. omnes. Sola margo A. i W. omittit ὑπὸ. l. 10. Ἀναπλασθῇ) Const. ἀνεπλασθῇ male. Sic notavit Solanus. Credo indicare volens ἀναπλασθῇ constantem esse lectionem. At margo A. i W. recte habet ἀναπλησθῇ. l. 12. Περὶ σοῦ πολλὰ) πολλὰ περὶ σοῦ W. Pag. 237. l. 2. Γυνομένων) Sic Fl. P. H. S. Γινομένων I. & M. l. 12. Ἐσδιομένω) ἐσδιομένων W. & Fl. & margo A. i W. Vulgatam habent I. P. H. & P. ead. Ὁξυρεγμίαν) ἔξορυγμίαν male W. Sed margini vulg. l. adscripta. Vulgatam vero servant edd. omnes, excepta P. l. 14. Ὑμᾶς) ἡμᾶς male M. & Fl. Nihil a vulgata abeunt P. & reliquae edd. l. 16. Δύο ἢ τριῶν) ἢ δύο ἢ τριῶν W. Sed prius ἢ abest ab omnibus edd. nec opus est inferi. Pag. 238. l. 5. Ἐμαυτοῦ) Sic P. S. & Fl. item W. & L. & margo A. i W. Edd. ceterae male ἑαυτοῦ. I. peius ἑαυτοῦ, unde tamen vestigia verae scripturae eo melius cognoscere licet. l. 7. Ἐπίσης) Ita edd. omnes, demta I. quae ἀπίσης, & Mf. M. in quo ἐπ' ἴσης. l. 14. Ἐτησίσις) διετησίσις M. Pag. 239. l. 1. Πολλαὶ) πολλάκις marg. A. i W. l. 3. Ἐπιβάλοις) ἐπιβάλλοις W. l. 8. Συνίης) συνείης M. male. l. 9. Σαίνεις δὲ ὅμ. τὴν ὑπ.) Al. Ἐπαινεῖς δὲ ὅμως τὰς ὑποσχέσεις. Coll. Sed vulgatam servant edd. optimaes omnes, & M. in textu, & iterum in margine. l. 11. Εἰδὼς) εἰδὼς male S. & A. Ceterae recte, ut exhibuimus. l. 12. Ἐδῖν) ἐδίνεν omnes edd. & M. male. l. 16. Γίγνοιτ') γίνοιτ' M. Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Sic recte L. Sed ὁμογέρων male omnes edd. ὁμογέρωντις coniunctim I. & M. l. 10. Εἶδον) εἰδὼς L. male. ead. Εἰ καὶ) εἰ deletum est in A. i W. & ante δέοι repositum. l. 11. Συγείναι) τοῦ συγείναι margo A. i W.

l. 14. Τῆς τοιαύτης) Sic *I. Ald. S. Fl. H. & M.* ἐκ τοιαύτης *P.*
Fr. B. 2. Εὐ τοιαυτ. Marc. & Graev. male. *l. 15. Ἄσματος εἰ)*
ἄσματος εἰ Vorst. *Pag. 241. l. 13. Μανδραβ.)* Μανδροβούλου
M. Et sic in Schol. *Ἐπὶ τὰ Μανδρ. margo A. 1 W. l. 15. Ἡρέμα*
οὖν) Ἡρ. οὖν καὶ κατ' ὀλίγον *W. P.* Deerant haec tria verba in
 omnibus edd. *l. 16. col. 2. Ἔτει)* ἔτη editum erat, quod recte
 correxit Solan. *l. 18. col. 1. Μανδράβουλος)* Μανδροβούλος bis
 in *C.* legitur, uti ex *V.* primo quoque editum erat, sed merito
 correxit Solanus. *Pag. 242. l. 2. Ἄλλ')* Constans lectio. *l. 14.*
Ἀπυμπολήσας) Constans edd. lectio, cui consentit *M.* *l. 17.*
Εἰ καὶ) καὶ *L.* *Pag. 243. l. 7. Ὑπτιούσα)* ὑπτιούσα *M.* male.
l. 8. Πονήρως) πονήρως *Ex. Fl.* Sed in vulgata conspirant cete-
 rae. *l. 10. Ζωπυρίωνος)* Ζωπυρ. male *Fl.* reliquae recte *Ζωπ. &*
M. *l. 13. Ζωπυρίωνι)* Ζωπυρίων male *I. sola. l. 14. Ἀλλοις)*
Sic W. recte. Edd. αὐτοῖς, male. *ead. Καὶ)* Deest in *I. l. 15. Δι-*
δόμενον) γιγνόμενον *W.* prius vero habent edd. omnes exce-
 pta *Fl.* quae διδόμενον expressit. *Pag. 244. l. 1. Τὸν δεσπότην)*
Sic I. P. H. S. M. & P. δεσπότη male *Fl. l. 5. Συλλαβόμενος)* λα-
 βόμενος *M. l. 17. Ῥωμαϊκῶν)* Ῥωμαϊκῶ *W.* Ἀστικῶν *L.* Ἀστυ-
 κῶ *P. A.* Edd. omnes in Ῥωμαϊκῶν consentiunt. *Pag. 245. l. 6.*
Χθίζον) χθυζον *I.* male. *ead. Πηλὸν ἔχων)* ἔχων πηλὸν *M. l. 7.*
Ἐπὶ) ἐν *Th. Marc. l. 11. Ὀψων)* ὄψων *M. l. 14. Λιχνείας)* Sic
 recte sola *S. & margo A. 1 W.* Ceterae λιχνείας. Recte ergo
 coniecit Solanus. *Pag. 247. l. 5. Προϊούσι)* προϊούσι *P.* Sed
 in vulg. conspirant edd. omnes. *l. 12. Ἐνίοτε)* ἐνὶ ὅτῃ vitiose
M. l. 13. Τύχοι) τύχη *W. l. 14. Ἀμελής ἐστὶ)* Nihil hic va-
 riare edd. notavit Solanus. quare, nescio. *Pag. 248. l. 4.*
Καθίζης) καθίσης *L.* Καθίζεις edd. καθίζης *W.* recte. *ead. Ἀνα-*
γινώσκεις) ἀναγινώσκεις *M.* Sed prius servant edd. *l. 5. Ἀ-*
σσιτόν τε) ἄσσιτόν σε *L. l. 9. Παροῦσιν)* παριοῦσιν *margo A. 1 W.*
l. 12. Ἀφίκοιτο) ἐφίκοιτο *M. & Fl. l. 15. Παραφάμενος)* Sic *I.*
& P. Παραφόμενος reliquae edd. & *M.* Παρεφόμενος *B. 2.*
Pag. 249. l. 4. Πλουσίῳ) πλησίον *M. l. 6. Ἦν ἐπιλίπτοι)* ἐπιλί-
 ποι *W. l. 7. Ἐπιπαρόντος)* Sic Gron. recte voluit. nam *P. &*
W. consentiunt. Edd. male ἐπὶ παρόντος disiunctim. Παριόν-
 τος *margo A. 1 W. l. 12. Τὸ γὰρ τῷ)* γὰρ τῷ *P.* male. *l. 15. Ὁ-*
πόσιν) ὀπόσοι *W.* male. *Pag. 250. l. 2. Πίνειν)* Sic *M. &* edd.
 optimae omnes & *Palm.* Πίνων tamen *B. 2 & 3. l. 7. Ὅταν σε)*
 ὅταν σε edd. & *M. l. 10. Γραμματιδίδια)* γραμματεῖδια *W.* Sed
 mutatum est. *l. 12. Καταδεδικώς)* καταδεδοικώς *W. l. 14.*
Ἐπιφεκάσσαν) ἐπισκευάσσαν *P. L. & margo A. 1 W.* Nihil
 a vulgata abeunt *H. P. I. Fl. l. 15. Δοκεῖς)* *Fl.* at reliquae &

M. δοκῆς. Pag. 251. l. 1. Ὅρῃς) Constans lectio edd. & M. ead. Οἱ) οὖν male L. l. 6. Γούν) οὖν W. l. 11. Ἐπὴνέσας) ἐπὴνέσις M. l. 13. Διψῶντα) Constans lectio. Διψῶτος marg. A. l. W. Pag. 252. l. 9. Πόρρω) ἕξω Ex. Fl. Vulgaræ nostræ assentitur P. & edd. Ἐχῶ margo A. l. W. l. 15. Ἐπει) ἔπειτα Pell. l. 18. col. 2. Πέρα) παρὰ editum erat, sed mutavit Solanus. Pag. 253. l. 1. Διαπείρας) διαπείραις àn Marcil. & Pell. Διαπείρας edd. omnes. Διαπῆρας W. ead. Γνάθον) γνάθον ἔτρωσεν margo A. l. W. l. 6. Ἐλευθέρους) ἐλευθερίους W. & P. l. 7. Ἐμαυτὸν) Sic recte P. Fl. & W. & margo A. l. W. Ἐαυτὸν male L. H. B. 2. Fr. S. l. 8. Μισθὸς οὗτος) οὗτος μισθὸς W. l. 15. Ὡς δέ) ὥστε L. ead. Ἀχάριστος) Sic omnes edd. & M. Ἀχαρίς margo A. l. W. Pag. 254. l. 1. Ἐνοχλῶ) ἐν ὄχλῳ M. l. 2. Αὐτοῦ) Sic M. Edd. male αὐτοῦ. ead. Θέλω) θέλη edd. l. 4. Ἀρμόσμαι) Sic ex W. dedi. Edd. vulgo ἀρμόσομαι. l. 9. Τίνα) Sic P. S. & Pell. Τινὰ edd. reliquæ. l. 12. Καὶ περὶν.) κἄν περ. M. Pag. 255. l. 1. Ὑπορύπτουσιν) Sic octo edd. antiquiores; sola tamen l. ὑπορύπτουσιν. l. 7. Που) ποῖ marg. A. l. W. l. 8. Δέοι) δέη W. l. 13. Οὗτος) οὗτος l. male. Pag. 256. l. 3. Συγκαθίζεσθαι) συγκαθίζεσθαι M. l. 8. Σκυθρωπῶ) σκυθρωπὸν Fl. male. Prius recte edd. & M. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) Sic l. & Codd. W. P. L. Edd. vero P. B. 2. H. Fl. & S. παρακαθίζεσθαι. l. 15. Συγκαθίζεσθαι) Sic l. P. H. S. Fr. Συγκαθίζεσθαι W. & Fl. l. 17. Ἀνδίας) ἀνδείας M. ead. Τερετίζοντος) Sic W. Τερετίζοντος male edd. omnes. Pag. 257. l. 5. Δεήσομαι) Sic edd. & M. Δεήσομαι B. 2. l. 8. Μυρρήνην) Litera M quadrata recte B. 2. & P. μυρρ. litera minore l. H. S. Pag. 258. l. 7. Ὁ κίναϊδος) ὁ γιν. M. l. 13. Τοῦ Θεσμ.) τῷ τοῦ Θεσμ. M. Sed vulgarum servant edd. omnes. l. 16. Καρχάρων) Sic omnes edd. καρχάρων Palm. litera minore. ead. Τῷ δείπῳ) τὸν δείπῳ L. Pag. 259. l. 3. Ἀμφορέα) ἀμφορέας W. l. 7. Καὶ κολακεύοντα) καὶ deest in S. Adest in reliquis & in W. l. 11. Ἐὰν) ἂν M. l. 14. Τὸ) τοῦτο margo A. l. W. Pag. 260. l. 4. Καλλοπ.) Sic recte edd. P. Fl. S. B. 2. H. Fr. item M. & S. l. sola male καλλοπ. l. 9. Κοσμιμέναι) Sic recte edd. omnes. Κομμούμεναι male Mf. W. & B. l. 10. Περιπλεκόμεναι) παραπλεκόμεναι M. l. 13. Γραμματεῖον) γραμματεῖον W. Pag. 261. l. 3. Ἐπισκεπτομένου) Sic L. & G. Ἐπισκηπτομένου P. Ἐπισκεπτομένου edd. omnes. l. 10. Ἡ) Sic recte P. & L. καὶ edd. l. 13. Ἄλλος—τρόπος) ἄλλον τρόπον margo A. l. W. l. 14. Εὐμβολος) εὐμβολος male S. Ceteræ recte ut edidimus. l. 15. Ἡδῆ) ὁ ἦδῆ Ex. Fl. l. 17. col. 2. Κόσσιφον) Lege κόσσυφον. Solan. Pag. 262. l. 1. Ἀδωρα)

Sic recte Coll. & Gron. Edd. omnes male *ἄωρα*. *l.* 10. *Ἀπορί-
ξις*) ἀπορίσει margo *A. i W.* *l.* 13. Πότε) Coniecit Ienf.
Confirmat Mf. *L.* Τότε edd. omnes, male. *l.* 14. Διαφθείρεις)
Sic *W.* recte, ait Solantis. Διαφθείρας edd. male. διέφθειας cor-
rectum in Ald. *ead.* Ἄλλο τι) ἄλλο τι edd. *ead.* Ἐπικληθεῖς)
ἐπικληθεῖς margo *A. i W.* *Pag.* 263. *l.* 12. Ἡμᾶς) ὑμᾶς *S.*
male. At prius recte reliquae & *W.* *l.* 14. Ἡμῶν) ὑμῶν male
S. Vulgatam nostram exhibent *I. P. Fl. &c. & W.* *l.* 15. Οἱ)
Deest in *W.* *Pag.* 264. *l.* 1. Ἐπαγωγῆς) Sic *I. Fl. Ald. Fr. A.*
& *W.* Ἀπαγωγῆς *B. 2. H. S. P. Ald.* Ἐπαγ. margo. *l.* 3. Εὐ-
καταφρονήτους) εὐκαταφρονήτως *P.* *l.* 13. Ἐποπτ.) ἐποπτ. *I.*
Ceterae recte ἐποπτ. item *M.* *l.* 15. Πορφυρὰ) Constans le-
ctio. *Pag.* 265. *l.* 2. Ὀπύων) *W.* Ὀπύων edd. *l.* 6. Εὐαυθῆς) εὐ-
αυθῆς male *S.* Εὐαυθῆς peius *A.* *l.* 11. Σοῖ βίου) βίου σοι *W.* σοὶ
L. σοῦ edd. *ead.* Αὐτὴν) ταύτην *W.* *l.* 12. Παριτητίον) προσιτη-
τίον margo *A. i W.* Προσιτίον *A. & P.* παραιτίον *M.* Sed emen-
datum est postea. In vulgata consentiunt redd. *l.* 13. Ἀστίνος)
Deest in *W.* *l.* 16. Δέ) δι' editum erat, sed recte correxerat
Solanus. *Pag.* 266. *l.* 1. Δὴ) Hanc voculam adeste in *S. M. H.*
Fl. notat Solanus; quare, nescio. Nam adest etiam in reliqq.
edd. *l.* 7. Ὀλος) ὅλος *P. L. A.* Sed prius illud edd. constanter
servant. *l.* 13. Προηγείσθω) Sic edd. & *M.* Προηγῆσθω *B. 2.*
l. 16. Ἐγχειρισάτω) Sic recte *M.* Edd. ἐγχειρισάσθω. *l.* 17.
Τετραμμένον τὴν χροῖαν) τετριμμένον τὴν χροῖα Mf. *Gr. G.* *ead.*
Ἡ Ὑβρις) Deerat articulus in *I.* aderat in ceteris & in *M. & S.*
Pag. 267. *l.* 2. Ἀποπτάσθω) ἀποπτέσθω *W. & Fl.* Vulgatam
retinent *H. &* reliquae. *l.* 4. Λαληθείας) Ita ex *M. & S.* rescrip-
si. Nam λαληθείας ceterae edd. omnes male. *l.* 5. Ἐτέρᾳ) ἐταί-
ρα male *I.* sola. Ceterae omnes recte ἐτέρᾳ cum Mf. *M.* *l.* 11.
Ἐκείνην τὴν) ἐκείνης τῆς *B.* Nihil a vulgata abeunt reliqq. & *M.*

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. *l.* 4. Ἡ) Sic dedi ex *W.* Edd. omnes male ἦν. *Fl.*
plane omisit. *l.* 5. Ἀγελαστὶ) ἀγελασθὶ *P.* Ἀγελασθὶ peius
H. B. 2. A. i. Fl. Sed ἀγελαστὶ recte *L.* margo *A. i W. B. i.*
& *l.* 8. Ἀνεγνωσμένοις) Constans Codd. & edd. lectio. *ead.*
Κακὸς ἐγὼ) Sic dedi ex *L. W. P. & I. &* marg. *A. i W.* Κακῶς
ἐγὼ *P. Ald. F. Fl. B. 2. H.* Κακῶς ἐχω *S. &c.* *l.* 12. Φασὶ) Ex
P. Φησι edd. & *M.* *l.* 13. Ἐνῆκε) ἐναέσις *W. & Fl.* Vulgatam
servant reliquae & *P.* Ἐνέσις *L.* *l.* 15. col. 2. Πρώτων) Pro
πρώτων *C.* habet πρώην. *Solan.* *Pag.* 269. *l.* 5. Φέρεσθαι) σύρε-

σθαι W. L. Vulgatam servant edd. l. 7. Κουράλια) Vid. nott. l. 8. Βίου) Deest in W. male. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) ἄνω τοῦς ποταμούς L. l. 10. Παλινοδῆϊν) Sic recte edd. & W. Παλινοδῆϊν male Coll. l. 14. Ἐαυτὸν) σαυτὸν L. l. 17. Παλινοδῆϊν) Data opera scripturam codicis expressimus. Solan. Quid enim peccatum sit, manifestum est. Reitz. Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. & margo A. 1 W. melius quam vulgatum ὑποδύεσθαι, quod in omnibus edd. erat. l. 2. Ὑποκρίνωμαι) Conft. & Vo. Δύνωμαι notat Solanus. Sed nihil a vulgata abire edd. & M. ead. Ἐχοι) Sic dedi ex W. & L. Ἐχῃ edd. l. 5. Καὶ καίμενον εἰ δέοι) Desunt haec in W. l. 9. Ὡς deest in W. l. 16. Τὸ) Deest in W. l. 19. col. 1. Καλοῦσιν) καὶ hic pro καλοῦσιν habet C. Solanus. Pag. 271. l. 3. Ταῦτ') ταῦτα W. ead. Μακρὰ) μακρὰν P. l. 6. Ἀκούσονται) ἀκούσεται W. & Fl. non male, sed & vulgata, quam ceterae edd. servant, bona, nisi quod P. ἀκούσεται cum iota subscripto, quo nihil opus. l. 7. Σου) Sic L. recte; σοι edd. l. 10. Τῷ) τῷ vel τὸ L. dubie. Pag. 272. l. 5. Σαλαίθῳ) In marg. Cod. R. Bourd. Ζαλεύκῳ. Sed vulgatam servant edd. l. 8. Περὶ) παρὰ I. Fl. & L. περὶ rel. Ald. & M. ead. Ἐκεῖνον) ἐκεῖνον εἶναι W. l. 12. Ἐνδιδόντων) Sic M. & edd. ead. Φυγῆιν) φυγῆν W. Pag. 273. l. 7. Καὶνῃν) L. & Anon. Κεῖνῃ edd. omnes & M. exc. I. quae καὶ νῦν. l. 10. Ἀπορήσουσι) ἀπορήσουσι male I. Pag. 274. l. 6. Καὶ τοῖς) ἐν τοῖς P. & marg. A. 1. non male. ead. Συγκείμενον) συγκινοῦμενον B. l. 15. Εἰκότως) εἰκότως I. & Fl. male. Reliquae recte cum M. l. 19. col. 1. Εὐμελος) Sic & C. Solan. Pag. 275. l. 2. Παρὰ πίδαας) Sic W. I. Fl. H. P. Πίδα S. l. 16. col. 2. Πάνυ) πάνου legebatur in edit. Sed facilis est correctio, ac de permultis similibus non semper monebimus, sed quantum poterimus, in transitu corrigemus. Reitz. ibid. l. 21. Μακροπτύστους) In C. marg. μακροπτύστας. Sed M. vulgatam rueretur. Solan. ibid. l. 22. Διασύρουσα) Sequebantur hic plura, sed ex alio scholio perperam repetita, quae recte delevit Solanus. Pag. 276. l. 3. Ἀποκνήπττων) Sic edidi ex L. & M. Ἀποκνήπττειν edd. l. 9. Ἐβελοκακήσαντα) ἐβελοκακήσαντι P. l. 17. Ἀφθόνῳ) Male ἀφθόνως editum erat. Pag. 277. l. 7. Τὸ) τῷ male Fl. l. 14. Μὴ πρὸς &c.) Haec & sequentia verba usque ad αἰτίαν, desunt in W. l. 16. Γε) Abest haec particula a Fl. adest in aliis, item in M. & P. Pag. 278. l. 3. Μὴδ' ἐν &c.) μὴδ' ἐν ὕγιός τι μὴ ὁμολογεῖν W. At cum vulgata faciunt P. H. I. Fl. l. 12. Κρείσσων τῶν ἐμῶν) κρείσσων δὲ πείνα Bourd. At nil mutant edd. nec M. l. 16. col. 1. Ἥθους) ἥθος ante typis descriptum legebatur, sed mutavit Solan. Qui no-

vem locis unum hoc Scholion correxit: nam & mox pro κα-
τασκευαστ . . . editum erat κατασκευ . . . pro ᾧ, αὖν, pro ὧν,
ὡς &c. quae mox vide. *Reitz. ibid. l. 18.* Ἀπηνῶς) ἀπηνελημε-
νῶς ante legebatur; sed ex C. ἀπηνῶς dedit Solan. *ibid. l. 21.*
'Αποφανούσι καὶ κόνωπα) Haec in vulgato deficientia ex eo-
dem fonte se restituisse testatur Solanus. *ibid. l. 22.* Ἀστών) Pro
eo monstrose legebatur αὐτούς. Ex Coll. restituit Solan. *ibid.*
col. 2. Ἀγείρας) ἀγείρας edit. Ἀείρας Coll. Sed Hom. Il. Γ, 47,
ἀγείρας habet. Solan. *Pag. 279. l. 7.* Κυλλάραβιν) Edd omnes
habebant κοίλην Ἀραβίην. Sed Σκύλλαν ῥαβιεῖν ἢ Σκυλλα-
ρίαν L. Σκυλλααραβείν W. σκυλλααραβίαν Mf. Gr. Κυλλάραβιν
legit Solanus, vide notas. *l. 8.* Ὑπ' Ὑπὸ W. *l. 14. col. 2.* Ἐ-
κείν) Ita correxit Solanus; nam vitiose ἐκείνος editum fuerat.
Item pro ὀνομάσθη male legebatur ὀνομάσθησαν. *Pag. 280.*
l. 1. Διελθῶν) Ita edd. optimae omnes, forsan διελῶν. Perit in
W. putri hoc in loco membrana. Solan. *l. 3.* Πράγμα) Sic
edd. S. & A. Item Mf. L. & margo A. 1 W. Sed γράμμα *l. P.*
Fl. A. 1. & reliqq. item W. *l. 5.* Ἀνεμώνη ῥόδον) Sic edd. *l. P.*
H. Fl. F. S. &c. Ῥόδῳ W. L. & ἀνεμώνη, cui posteriori Codi-
ci iota est subscriptum a recentiore manu. Ῥόδῳ etiam margo
A. 1 W. *l. 7.* Παμπόλλην) Sic recte L. margo A. 1 W. *B. 2. P.*
S. Παμπόλῳ male *l. Fl. F. H. A. 1. l. 10.* Προσιόντες) εἰσι W.
Vulgatam tuentur reliqq. & edd. omnes. *l. 12.* Διαβάλλοιτο)
διαβάλλοιτο W. Nihil a vulgata abeunt *Fl. H. &c. l. 17.*
col. 2. Ἀναιρήση) Sic ex C. pro vulgato ἐναιρήση restituit Sola-
nus. *Pag. 282. l. 8.* Ἄλλ' ἄλλὰ W. Vid. quae ad c. 11, v.
ὕπδ, notamus. *l. 11. col. 1.* Εἰρήνη) εἰρήκει male C. *Pag. 283.*
l. 9. Νεὼς M. *l. 13.* Σωροῦ) Sic bene *P. S. Fl. Σοροῦ* male
l. A. 1. H. B. 2. Pag. 284. l. 5. Ἐχει) ἔχη W. Edd. in ἔχει
consentiunt.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 6. Παρὰ) πρὸς Th. Mag. v. χαίρω. Edd. consen-
tiunt in παρὰ. *l. 8.* Χρυσούς) χρήσιος (leg. χρηστὸς) L. Sic
Solanus notavit, nempe Cod. L. voluisse χρηστὸς dare. Sed
χρυσούς etiam Th. Mag. *l. 11.* Ἰδων) Sic *A. 1. Fl. S. Fr. H.*
&, ni fallor *l.* vid. nott. Ἰδίων *P. B. 2. Pag. 287. l. 15.* Μῆ)
Sic bene S. Reliquae μὲν, excepta A. quae recte quoque μὴ
fervavit. *Pag. 288. l. 5.* Ἑρρητόρευσ) ἐρητόρευσ *Fl. l. 7.* Ὑμμιν)
ὕμιν edd. *l. 15.* Μακρὰν) μακρὰ P. Cum vulgata faciunt *Fl.*

H. P. S. Pag. 289. l. 1. Φιλιππίδης) Φειδιππίδης Palm. Nihil a vulgata abeunt edd. antiqq. *l. 14. Ἀποδοκιμάζειν*) Vid. nott. Th. Marcil. *Pag. 290. l. 6. Ὀκέλλω*) Sic L. P. Cod. Fl. ed. Fl. Reliqq. edd. vulgo *Οικέλλω*. In Cod. L. tamen Ὀκέλλω uno λ scribitur. *l. 7. Οὔτε τὸ χαίρειν*) Haec verba, in edd. omiffa, comparent in Codd. Regg. 2954 & 3011. *l. 8. Εὐπράττειν) εὐπράττειν* una voce marg. *A. 1 W. Pag. 291. l. 2. *Ὀλως)* Ita ingens asteriscus in *Iunt.* typis expressus suspect. lect. indicat. *ead. Εἶναι) . . . ναι* Fl. vacuo spatio ante *ναι*. At marg. *A. 1 W. τὸ εὐπράττειν καὶ τὸ χαίρειν* inserit ante *εἶναι*. *ead. Τὸ εὐ πρ.) τῷ εὐ πρ.* Coll. *l. 3. Τὸ χαίρ.) τῷ χαίρειν* Coll. & marg. *A. 1. ead. Καὶ)* Forte δὲ *Solan. ead. Ὑγιαίνειν) ὑγιαίνειν εἶναι* marg. *A. 1 W. l. 5. Ἡ) ἡ* Brod. & Marcil. *ead. Ἀποτελεῖν) ἀποτελεῖ, ἥδη* Marcil. *l. 14. col. 1. Πυθαγορείων)* Coll. *Πυθαγορείοις ἀναγνωριστικόν. Solan. ibid. l. 17. Deerat in impresso figura, quam oculis subiicimus. Solan. Pag. 292. l. 2. Σαφῶς)* Sic dedimus ex L. *Σοφῶς* edd. *l. 15. col. 1. Αὐτοτελές) αὐτολέξει* Exc. G. & C. *l. 18. col. 2. Περὶ μίαν)* Exc. G. *Παρά μίαν π. κ. τιθέντα. Solan. ibid. l. 19. Μυσίνας)* Ita pro *μυρίνας*, quod in vulgato erat, dedit *Solan. Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια)* Vulgo *ὑγεία*. vid. nott. *l. 2. Νάοιμι)* Sic Vorst. & Athen. Assentiuntur P. & L. *Νέοιμι* edd. *ead. Λεῖπ.) λοιπόμενον* Athen. *l. 12. Ἰσσω) Ἰστω* C. Fl. *Ἰσδῶ* edd. Fl. male. *l. 13. Καρδιανός)* *Σαρδιανός* edd. omnes, male. *Pag. 294. l. 14. Δέ)* Omiffa haec particula in *I.* comparet in Fl. *P. H. B. 2. S. & M. Pag. 295. l. 6. Ἔστ' ἂν)* Lege *ἔστι, ἂν. Solan. ead. Τὸ) τοῦ* M. *l. 7. Μόνον ἀπῇ) ἀπείναι* φησί τις W. *l. 8. Τάχα ἂν εἴποι τις)* Quatuor haec verba absunt a W. *l. 11. Περὶ τῇ κν.) παρὰ τῇ κ.* male P. & L. *Pag. 296. l. 1. Δείσδε)* Sic P. *Δείσδαι* vulgo edd. *l. 7. Ὁ αἰὶ καὶ παρὰ βασιλέως)* Tria priora verba defunt in P. particula καὶ etiam abest in W. *ead. λαμβάνετε) λαμβάνεται* W. Sed ο subscriptum est. *l. 9. Μάλα) μαλ'* W. *Pag. 297. l. 4. Ἐπιπνοία)* Sic W. *Ἐπινοία* vulgo edd. *l. 6. Μακρῷ βίῳ) μακροβίῳ* male W. Nihil a vulgata abeunt *H. Fl. l. 11. Λογισμὸν) λογισμῶν* W. Sed supra scriptum erat ο. *l. 15. Παραφέρωσι) ἀναφέρωσι* W. *Pag. 298. l. 2. Ἔστι) ἐστὶν* W. *l. 3. Τοιούτων)* Sic edd. omnes. Idem quoque fuerat in M. Sed erasa deinceps est litera ν. *ead. Σφάλουσδαι) σφάλουσδαι* Fl. Sed cum vulgata etiam facit M. *l. 6. Ἀπολύσας — ἀνθρώπων)* Septem haec verba sic legi in Fl. *H. Coll. & M.* notavit *Solan. Nescio quare; nam l. A. 1. P. & S.* quoque sic legunt, & sana sunt omnia. *l. 14. Οὔτῳ) οὔτως* Fl. & M.

ANNOTATIONES

IN NECYOMANTIAM.

Pag. 1. L. 1. NEKYOMANTIA) De hoc opusculo addubito. Certe si genuinum sit, a iuniore Luciano scriptum esse multa arguunt critico illo naso non satis digna. Ut enim demus, non fugisse eum in Dialogis Mortuorum iam saepius dicta repetere, cum ad damnatos in inferis ventum est, *publicanos* inter eos recenferi audies, audies *igne torreri* quosdam; *reges stipem colligentes*, aut vilissima quaeque praestantes ministeria; & alia scurrae faceto & eleganti Luciano non satis convenientia. Ab aliquo scriptum puto, qui Lucianum legerat. Scripserat Menippus inter alia *Νεκύων* Diogen. Laërt. p. 162 D. Vide, an hanc malis Menippi, quam Luciani opus esse. Quamquam haec ficta, sciendum tamen, fuisse iis temporibus, qui magiae serio dabant operam. Vid. Tacit. Ann. II, 27. SOLAN.

ead. l. 4. Ω χαῖρε &c.) Ex tragoediae, puto, Euripidis initio: ἐν τῷ Ἡρακλέους δράματι. G. Euripides in Herc. Fur. v. 523, Χαῖρ' ὦ μέλαθρον. BROD. Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipse ait sine huius paginae. Iambi ex Euripid. Hecuba. BOURD.

ead. l. 5. Ἐς φάος) *Ad lucem, ad superos.* BROD.

ead. l. 6. Ὁ κύων) *Cynicus.* BROD.

ead. l. 7. Εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους) Philonidae verba sunt corruptissima: οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω Μενίππους ὄλους. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus est, canis ille? Non hercle alius, nisi ego forte ad Menippos omnes hallucinor.* Interpolator autem Salmurienfis: *Nonne hic Menippus canis est ille? non hercle alius, nisi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat, quid sit παραβλέπειν Μενίππους ὄλους, aut qui sustineat affirmare, id significare haec verba, quod volunt interpretes? Luciani manus est: Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὄλος. *Nonne hic Menippus est ille canis? non hercle alius, nisi male video. Menippus ipse est. Μένιππος ὄλος est idiotismus*

Atticus, quo usus etiam est in dialogo Diogenis & Herculis : οὐχ' Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν ; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, μὰ τὸν Ἡρακλέα· τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντή, τὸ μέγεθος ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν· An non Hercules hic est? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina, magna statura. Ipse Hercules est. GRAEV. Graece dicitur παραβλέπειν Μενίππου ὅλους, πτ λημῶν ὅλας κολοκύνθας, totas cucurbitas lippire; estque hallucinari in toto Menippo. Opponitur eiusmodi hallucinatio visus in re magna & crassa errori in re parva, qui facile potest irrepere in iudicia nostra. Itaque nihil mutandum; neque ad rem facit exemplum a Graevio allatum, quod dissimile est: memorantur enim in eo partes habitus Herculis, clava, leonina, statura: hic vero nulla enumeratio partium. Quin & ornatus Menippi diversus describitur ab eo, qui solebat esse. CLER. D. Heinsius ad Horat. I Sat. III, 25, cum recte monuisset ibi pro pervideas legendum esse praevideas, addit: Praevidere est praetervidere, παρορᾶν, ut παραβλέπειν Luciano: ὅλους Μενίππου παραβλέπειν cum mala tua praevideas, id est, in videndis iis caecutias. Ergo nihil Hein- sio fuit in vulgata lectione duri: mihi secus videtur, qui optimo Graevio lubens accedo: nam nihil est eo exemplo alienius, quod firmandae loquendi formulae gratia produxit Clericus. Non animadversa fuit in παραβλέπειν duplex significandi virtus; una praevidendi, praetervidendi, quomodo casum quartum adsciscit; ut in illo poëtae veteris dicto, τ' ἀλλότριον ὄξυδερκεῖν, τὸ ἴδιον παραβλέπειν atque inde spernendi; πάντα τὸν ὄγκον δυναστείας ἐκείνης ἀντ' οὐδ' ἐρὸς παραβλέποντος Gregor. Nyss. T. II, p. 314 A. altera male videndi, videndo aberrandi; quae huius est loci, accusativique structuram respuit: sic in Glossis Allucinor & Hallucinor est παραβλέπω. HEMST.

ibid. Μενίππου ὅλους) Omnes Menippos. BROD.

ead. l. 8. Πῖλος) Perperam vertitur clava, cum verti debeat pileus: nam quia Ulysses, Hercules & Orpheus ad inferos descenderant, dat Menippo pileum, ut Ulyssē, leonis exuvias, ut Herculem, & lyram, ut Orpheam referret: id quod recte observavit Alb. Ruben. de Re Vest. lib. II, c. 15. BARL. Hic & infra ridicule interpretes clavam vertit, quod nunquam vox Graeca significavit. Peccasse videtur, quia existimavit, ornatum Menippi per omnia Herculeo similem esse oportere. Atqui hic ornatus desumptus erat a tribus heroibus, qui in inferos descenderunt. Herculem referebat pellis leonina, Orpheum lyra, Ulyssē vero πῖλος, hoc est, pileus, seu petasus, quali utebantur viatores, & quali proinde usus credebatur.

tur Ulysses, qui tot itinera fecerat. Vide infra c. 8. CLER. V. c. 8, ubi, cur ista gestaret, narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκω νεκρῶν κευθμῶνα) Euripides in Hecuba v. 1. BROD. Hos versus sic transtulit Ennius: *Adsum atque advenio Acherunte vix, via alta atque ardua Per speluncas saxeis structas asperis pendentibus Maxumeis, ubi rigida constat caligo inferum.* BROD. Hecubae Euripidis initium, quod parodia risit Aristophanes in Fragm. apud Athen. p. 112 E. Ennii versionem exhibet Cicer. Tuscul. I, 16. SOLAN.

Pag. 2. l. 3. Οὐκ ἀλλ' &c.) Ex Euripide iterum; sed locus aut periit, aut me fugit. SOLAN.

ibid. Αἰδὼς μ' ἐδέξατο) Ipsius Euripidis versiculus: & is quoque, καὶ θράσος τοῦ νέου (τῆς νεότητος) πλέον. BROD. Scribendum videtur Αἰδονεύς, ut stet senarius. GUYET.

ead. l. 6. Νεότης — τοῦ νέου) Et hic senarius est: τὸ νοῦ postulat senarius & sententia praeterea. GUYET. Fragmentum Andromedae Euripidis p. 451, v. 23. SOLAN.

ibid. Τοῦ νέου πλέον) Καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον. MARCIL. In hoc versu Tragici, Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον, lege ex Mf. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νοῦ πλέον. Novitas rei me incitavit, & audacia animae magis. GRAEV. Τοῦ νοῦ omnino legendum cum ed. l. & Mss. Gr. P. L. Alii omnes Codd. mendose aut τοῦ νέου, aut τοῦ νεοῦ. Repudiavimus autem θράσον Mf. Gr. ut mendosum manifeste. Recte legitur apud Grot. Flor. 201 AB. SOLAN.

ead. l. 8. Καταβῆς ἀπὸ τῶν ἱαμβείων) Quos in scena profectantes histriones altioribus cothurnis incedunt. BROD. Apul. Metam. I, p. 7: *Oro te, inquam, aulaeum tragicum dimoveto, & sipparium scenicum complicato, & cedo verbis communibus:* ibi Pricaeus hunc locum, & plura sententiae similis annotavit. Recte vero iubet καταβαίνειν ἀπὸ τῶν ἱαμβείων, quem sublimiore velut iamborum curru vectum descendere vult ad orationem pedestrem, atque adeo tanquam pedibus incedentem familiari more colloqui: versus autem quasi vehiculum aliquod orationis spectari observavimus ad Prom. c. 6. (Vol. I, pag. 216.) Interpunctione, quae cunctis in edd. post ἱαμβείων invenitur, sublata iungere licet haud incommode, λέγε οὐτως ὡς ἀπλῶς τίς ἢ στολή; HEMST.

ead. l. 11. Χρῆώ με κ.) Homerus Od. A, 163. BROD. Monuit etiam Hartung. Thef. Crit. T. II, p. 698. HEMST.

ead. l. 13. Ἀλλ' ἦ) Hoc accentu, qui plerarumque est edd. servato sensus erit oratione directa, *At tu profecto deliras:* ve.

rum si cum Iuntina circumflectas ἀλλ' ἦ, interrogationem dabit, *Heus tu, num deliras?* In his alibi quoque variatum; ut in principio Gorgiae Platonici, 'Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν εὐρυτῆς ἤκαμεν; Suidas agnoscit ἀλλ' ἦ, accipitque pro ἀλλ' ἄρα, vel simplici ἄρα, sicuti monuit H. Steph. Th. G. L. T. I, p. 337 F. HEMST.

Pag. 3. l. 7. Ὁβολοστατοῦσι) Hoc est, *δανείζουσι*. Imitatus est auctor Comicum, qui hoc verbo ita usus est in Nub. v. 1154, ubi Schol. exponit per *δανείζειν*, & ὀβολοστάτης per *δανειστής*. BARL. Scholiastes ille Biferus est, qui Suidam descripsit. HEMST. Vide Hesych. & Etymol. M. VORST.

ead. l. 9. Παρὰ τοῖς κάτω) *Απανίβις*: infra est in psephismate, *δέδοκται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ*. BROD.

ead. l. 16. Γράφεται γρ. ἀσεβείας) Vid. *Κατάπλ.* c. 18. Dabatur autem impietatis actio non tantum ob religionem violatam, sed etiam adversus eos, qui mysteria vulgassent; quae quoniam ad Regis sacrorum curam pertinebant, ideo *δικαίως ἀσεβείας πρὸς τὸν βασιλέα λαγχάνονται*, ut constat ex Poll. VIII, 90, & Harpocr. in *Ἐγερμονία δικαστηρίου*. Hic porro ad Areopagitas, quorum erant partes de religione rebusque sacris cognoscere, causam defererebat, positaque corona inter iudices ipse affidebat. De Aeschyli periculo, cum variis in fabulis mysteria paulo imprudentius attigisset, egregia notat enarrator Anonymus Ethic. Nicom. Aristot. f. 40. *Ὁ κατὰ τοῦ φιλοσόφου τὴν τῆς ἀσεβείας γραφὴν ἀποπεγνύμενος* Athenaeus XV, p. 696 A. quod in eadem historia dicitur a Diogen. L. V, 5. *Φευγούσης ποτὲ αὐτῆς (Aspasia) γραφὴν ἀσεβείας* Athen. XIII, pag. 589 E. Ex his liquet, quam personam hic Rhadamanthus sustineat. HEMST.

Pag. 4. l. 1. Μὴ φθονήσης) Arrian. A. A. VI, p. 272, *Μὴ οὖν φθονήσης μοι τοῦ μνήματος* ibi cum pluribus ista Luciani Iac. Gronovius adduxit. Saepe de sermone libenter atque amice communicando solet poni: Dio Chrys. p. 558 D. *σὺ ἡμῖν σαφῶς εἶπες, καὶ μὴ φθονήσης*. Dicemus ad B. Pr. c. 21; quo loco simul occurrit solemniformula, *ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος*. HEMST.

ead. l. 7. Ὡς περ τὴν Δανάην) Similiter, ut Lucianum agnoscas, in Tim. § 13. HEMST.

ead. l. 11. Ἦτις αἰτία σοι) Aliter legisse Thomas Mag. videtur v. *κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόιά σοι*. SOLAN. Non parum distat, quod praebet Thomas Mag. in *Κάθοδος, τίς ἡ ἐπινόιά σου τῆς καθόδου ἐγένετο* quae sane lectio si membranarum testimonio commendaretur, minime videri posset repellenda. HEMST.

ead. l. 15. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις) Iisdem paene verbis leguntur in Ἐπισκ. c. 2. Utraque loca per errorem commiscuit Th. Gataker. ad Antonin. XII, § 16. Forma nonnihil immutata in Charid. c. 4. HEMST.

ead. l. 17. Διείμι) Commemorabo. BROD.

Pag. 5. l. 1. Ἐν παισὶν ἦν) Th. Gataker. ad Antonin. I, § 6, postquam monuisset, pro eo, quod apud Herodianum sit ἐν παιδὶ, a pueritia, Lucianum etiam dixisse ἐν παισὶν, adiungit: *quamquam ibi ἐν παισὶν εἶναι potest verti*, inter pueros versari, e puerorum numero esse: quod ea conditione libens concedo, ut puerilis aetas simul intelligatur; nam mox sequitur, ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἠρξάμην, ubi iuvenibus annumerari coepi, atque adeo iuvenilem aetatem attingi. Perinde solent ἐκ παιδὸς & ἐκ παιδων inter se commutari, ut pluribus ipse docet. HEMST.

ead. l. 2. Πολέμους) Basil. De leg. Gr. lib. Grot. Ed. 87. Πάντων δὲ ἥκιστα περὶ θεῶν τι διαλεγόμενοις (poëtis) προσέξομεν, καὶ μάλιστα ὅταν ὡς περὶ πολλῶν τε αὐτῶν διεξίωσι, καὶ τούτων οὐδὲ ὁμοιοῦντων ἀδελφὸς γὰρ δὴ παρ' ἐκείνοις διαστασιάζει πρὸς ἀδελφόν, καὶ γονεὺς πρὸς παιδας· καὶ τούτοις αὖθις πρὸς τοὺς τεκόντας πόλεμος ἐστὶν ἀκήρυκτος. Μοιχείας δὲ θεῶν καὶ ἑρωτας καὶ μίξεις ἀναφανδὲν, καὶ ταύτας γε μάλιστα τοῦ περυφαίου πάντων καὶ ὑπάτου Διὸς, ὡς αὐτοὶ λέγουσι, ἅς καὶ περὶ βωσκημάτων τις λέγων ἐρυθρίασει, τοῖς ἐπὶ σκηνῇς καταλείψομεν. Clem. Alex. pag. 14 B. Immo antiquissimus Xenophanes Colophonius idem ex instituto in iis redarguit, teste Diogen. Laërt. II, 46; cuius operis fragmentum habemus apud Sextum Empir. adv. Mathem. I, p. 57, & lib. VIII, 341: Πάντα θεοῖς ἀνέθηκαν Ὅμηρος Ἡσίοδος τε Ὅσσα παρ' ἀνθρώποισιν ὀνειδεα καὶ λόγος ἐστὶν, Κλέπτειν, μοιχεύειν τε, καὶ ἀλλήλους ἀπατεύειν. SOLAN.

Pag. 6. l. 4. Ἐς αὐτό φασι τὸ πῦρ &c.) Senarius proverbialis est, Καπνὸν γε φεύγων εἰς πῦρ περιέπεσον. VORST. Non praeteriit Erasmus in Adag. *Fumum fugiens in ignem incidi*. Vide Diogenian. C. VIII, n. 45. HEMST.

ead. l. 7. Χρυσὸν ἀπέδειξαν &c.) Absurde haec versa sunt: tu verte, *Itaque hi quamprimum effecerunt, ut aurea* (hoc est, beata) *michi videretur ignavorum vita*. Nam ἰδιώτης oppositus philosopho est imperitius, non privatus. Simile peccatum est c. 21. CLER. Ego cur χρυσὸν esse reponendum existimem, rationem dicam. Proverbium apud veteres fertur, quo mala quaecunque, si ad longe deteriora, quae succedunt, comparentur, χρυσὸν δέξαι, φανῇται, purum purum aurum videri affirmant.

Χρυσὸν ἀποδείξαι τὴν ἔμπροσθεν τυραννίδα dicitur aliquis, qui priorem tyrannidem crudelitate ac flagitiis multum vincit, atque efficit, ut qui pessimus ante visus fuerat rerum status, nunc pro tolerabili & optando experatur. Eunapii Excerpta pag. 20 D. Scytharum inopinatus in Thraciam & Macedoniam incurfus tam stupendas clades intulit, ὥστε χρυσὸν ἀποδείχθηναι πρὸς τὰ Θράκια πάθῃ τὴν Μυσῶν παροιμιώδη λείαν ad quae de hac Graeci sermonis, ut ait, elegantia, quam minime perspexerat interpretes Cantoclarus, etsi Valesius egregia tradiderit, conabimur tamen eruditissimi viri curam nitidius expolire. Atque Eunapium quidem in primis isto loquendi genere fuisse delectatum, non ex iis tantum locis, quae Valesius annotavit, sed ex pluribus etiam, quae suppeditat idem Suidas, est compertum: nam eorum, quae leguntur in Ἐπέκλυσεν, Ἐχέτος, Φῆστος, stilus vel solus auctorem prodit: quod binis posterioribus exstat, Festus in Asiam proconsulari potestate mittitur τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχέτον — χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν, plane coloris est Eunapiani; neque minus, quod in primo vocabulo affertur, τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε κακὰ, ὥστε χρυσοῦς ἦν αὐτοῖς καὶ λευκὴ τις ἡμέρα κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους, ut barbaros victis Romanis rerum potiri aurum iis fuerit & dies albo signanda lapillo: quem sensum haud scio an interpretes satis perviderit. Secutus autem fuit vestustiores, a quibus idem proverbium, paulo tamen parcius, usurpatur: Plutarch. Sertor. p. 570 D. Bello finito Cinna & Marius eum in modum libidinem exemplis amarissimae crudelitatis exfatiarunt, ὥστε χρυσὸν ἀποδείξαι Ῥωμαίοις τὰ τοῦ πολέμου κακὰ. in Timol. p. 241 B. Callippus & Pharax χρυσὸν ἐδείξαν τῇ Σικελίᾳ τὰς ἐν τῇ τυραννίδι συμφοράς: ubi malim sane propter usum perpetuum ἀπέδειξαν. Porro quod Conon scripsit a Valesio non praeteritum Narrat. XIII, Aethillam persuasisse Troianis mulieribus captivis, ut incensis navibus suae saluti consulerent, dicendo ὅς, εἰ ἀφίκοιντο σὺν τοῖς Ἕλλησιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, χρυσοῦς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς Τροίας κακὰ, totum est ab Euripide sumtum in Troad. v. 432, ubi Cassandra, ὧς χρυσοῦς, inquit, αὐτῷ τὰμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ δόξει ποτ' εἶναι. — Hunc autem loquendi morem quasi publica forma signatum si perpendas, vix est, ut dubitari possit, quin apud Platonem Ep. VII, p. 1277 C. refingi deceat, καὶ ὄρων δῆπου τοὺς ἀνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσὸν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν, pro χρυσὴν quod, nisi fallor, sensum efficit a philosophi mente prorsus alienum, priorem reip.

administrationem emendando auream reddere & perfectissimam: facile Platonis lectori paroemiae parum gnaro accidere potuit, quod Leunclavio, qui in Dione Cassio p. 336 A. pro ὥστε χρυσὸν τὴν τοῦ Καίσαρος μοναρχίαν φανῆναι reponi iussit χρυσὴν male profecto; quamquam favere videatur Zonaras Dionem exscribens, apud quem, ut recte Valesius observat, mendose legitur, ὥστε χρυστὴν τὴν τοῦ ἀνηρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομιζεσθαι, pro χρυσῇ, vel potius χρυσὸν eas utraque voces nonnunquam per errorem inter se permutari, nunc uno tantum Theonis loco docebo, in cuius Progymn. p. 65 οἷον καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἐν τῇ χρυστῇ Ἐπικλήρῳ perperam exhiberi persuasum habeo pro ἐν τῇ χρυσῇ, in aurea fabula Epiclero. Iam si Luciano restituas ad hanc normam χρυσὸν ἀπέδειξαν, optime sententia procedet: Menippus ad philosophos se contulerat, ut vitae rationem contrariis opinionum fluctibus agitatum in tuto collocaret: res longe secus, ac speraverat, evenit: ibi omnia multo magis incerta, & inscitiae tanto peioris, quod sapientiae titulo praetexeretur, tenebris involuta reperit, sic ut tandem liquido perspiceret, hominum idiotarum vitam adeo praestare, ut, si ad turbulentas philosophorum altercationes exigatur, aurum videri possit. Aliud est Graece χρυσὸν ἀποδείξαι τὸν τῶν ιδιωτῶν βίον, auream & beatissimam facere vitam idiotarum. HEMST.

ibid. Τῶν ιδιωτῶν) Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, οὓς ιδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσι. Lucian. περὶ Πένθ. c. 2. VORST.

ead. l. 8. Ὁ μὲν αὐτῶν) Epicurei. BROD.

ead. l. 9. Ἐκ παντός) Τρόπου addi non solet: *profus*. BROD. Ait Noster ἐκ παντός, *omni modo*: subaudi τρόπου. In de Mercede Cond. cap. 8, ταύτην ἐξ ἅπαντος θεραπεύει c. 41, ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν, ὅπως &c. in Phalaride cap. 7, ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι & passim. Est tamen, ubi additur τρόπου, contra ac sentit Brodaeus, qui IX Miscell. c. 9 id fieri negat. Sed docet id ipse Lucianus, qui iterum in Phalaride c. 2, ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας. Addit quoque Aelianus XII Ποικιλ. c. 1, ἐκ παντός αἰδουμένη τοῦ τρόπου δῆλη ἦν: nec non Isocrates in Panath. pag. 266 D. ἐκ παντός τρόπου διαλύεσθαι πειρᾶται τὰς διαφοράς. IENS.

ead. l. 10. Ὁ δέ τις) Stoici vel Cynici. BROD.

ead. l. 11. Τὸ σῶμα καταναγκάζειν) Idem est, quod antistiti verae salutarisque philosophiae Paulo I ad Cor. IX, 27, ὑποπιάζειν vel ὑποπιάζειν sive ὑποπιέζειν (quarum lectionum utra sit anteferenda, vix constituas) τὸ σῶμα καὶ δουλαγῶν.

γείν. Philosophorum autem multi, perinde atque illi, qui sacris initiabantur, ad animi constantiam durari exercerique voluerunt cruciatu & suppliciis, domando corpori sponte susceptis, quae non solum βασάνους vocare, sed etiam ἀνάγκας solebant; atque inde καταναγκάζειν τὸ σῶμα, corpus, ut ait Lucretius, *contundere duris laboribus*. Quaedam a nobis notata sunt ad Nigrin. cap. 27. HEMST.

ead. l. 13. Ἐκεῖνα τοῦ Ἡσ.) Nota sunt omnibus Hesiodi carmina. Τῆς δ' ἀρετῆς ἰδρῶτα θεοὶ &c. BROD. Vid. Ἑμμ. c. 2, ubi locus ille exstat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Πῦρ ἐκ τοῦ κ.) Adscriptit Solanus: *corrupte*. Labes facile tolli potest, si refingas, εἰς τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος vel forte, quoniam aliquid omissum constat, plenius, εἰς τὸ π. ἔ. τοῦ κ. βιαζόμενον ἐμπίπτειν, aut ἐνάλλεσθαι. HEMST.

Pag. 7. l. 2. Ἀγαθὸν εἶναι) Hoc Peripateticis videtur. BROD.

ead. l. 4. Ὅς γε) Mallem ὥς γε. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀκούων ἐναντίων) Hoc si mendosum quiddam tin-
nire multis probem, diffidere videar acumini lectoris. Scribendum est, ut sua Luciano manus constet, ἀκούων ἐναντίων tanta ipsi vocabulorum inanum stribligo fuerat ingesta, ut auditio quotidiana nauseam excitaret. Demetr. περὶ Ἑμμ. § 15, οὔτε ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀπίθανον. Eam loquendi formulam alibi quoque Nostro placuisse, Index commonstrabit. Neque minus, ut auguror, mihi successit haec emendatio, quam Kustero Praef. ad Iamblich. idem restituenti verbum in Phrynico p. 32, ἐναντίασα τοῦτο ἀκούσας τοῦνομα, ubi vulgo legebatur, ἡναντίασα. Ceterum & proxima vitio laborare facile quis credat, si lectionem Florentinam attente considerarit; quae quidem eo nos ducere videtur, ut existimemus verbum unum & forte alterum periisse; nam istae particulae περὶ μὲν γὰρ τοι consistere nequeunt, nisi aliud quippiam antecesserit, cui innitantur: veterem scripturam Aldus ex ingenio mutaverit, an scripto codice, compertum non habeo; nostra saltem membranarum excerpta nullam omnino variationem offerunt. Praeterea δεινῶν quid in hac oratione valeat, explicatu perquam difficile videtur: legerem potius, καὶ τοι πάντων ἐκεῖνο ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐν. &c. Sed prius libri veteres in consilium fuerint adhibendi, quam certi quidquam hoc de loco definiri possit. HEMST.

ead. l. 11. Ἀτεχνῶς) Ἀντὶ τοῦ ἀπλῶς, καθάπαξ· ὃ ἐστίν, ἐν λόγῳ, ἀδόλως, ἀληθῶς καὶ ἀνευ τέχνης τοῦτ' ἐστὶ δόλου. Apud

Ἀττικοὶ τέχνην, δόλος· ἀτεχνῶς οἰοῖναι ἀτεχνῶς, μετὰ περισσοῦ τοῦ χ. Ἄλλως· ἀνευ τέχνης, ex metaphora Athletarum, qui non arte, sed virtute, vincunt: ἀτεχνῶς δὲ παρὰ τὴν τέχνην δηλοῖ. G. Ἀτεχνῶς, ut in Xenoph. Plat. Demosth. ἀληθές· τέχνη, ὁ δόλος παρὰ Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἀνευ δόλου ἀληθές ἐστίν. Capp. 5, 6 & seq. interpretor ad Heliod. lib. 6. tangit in Contempl. capp. 21, 22. BOURD.

ead. l. 12. Τούτοις) Τοῦτο magis placet. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἀγομένους) L. Ἀτόμους. SOLAN.

Pag. 8. l. 2. Ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν) i. e. firmiter ac tenaciter adhaerentes illi (pecuniae) ita ut ab ea divelli nequirent. Habet phrasin hanc Theocrit. Idyll. XV, 68; sed perperam distinctus & ab interprete acceptus est ille versus, etiam in nova edit. Oxon. Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες ἀπρίξ· ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν· Omnes una confertim intremus: adhaereto nobis Eunoë. Distin- gue, & verte: Πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχευ Εὐνόα ἁμῶν· Omnes simul intremus: firmiter adhaereto nobis Eunoë. Idem Idyll. XXIV, 54: Ἦτοι ἄρ, ὥς εἶδοντ' ἐπιτύτθιον Ἡρακλῆα Θῆρς δύνα χείρσσει ἀπρίξ ἀπαλαῖσιν ἔχοντα· Sane ut videntur Herculem parvulum belluas duas tenaciter manibus teneris prementem. Habet etiam Aelian. V. H. I, 3, de rana Aegypt. καλάμου τρύφος ἐν δακὼν πλάγιον φέρει, καὶ ἀπρίξ ἔχεται, demordens frustum arundinis obliquum fert, & firmiter tenet. Heliodor. Aethiop. X, c. ult. ἀπρίξ ἐχόμενος καὶ οἰοῖναι συμπεφυκώς· firmiter haerens & tanquam congenitus. L. BOS Animadv. c. XIII, pag. 59. Theocritei versus interpunctionem, quam proposuit L. Bos, & Scholiastes habet, neque ignoravit H. Stephan. Th. L. G. T. III, p. 554 G. Ipsa phrasis tum apud alios frequens, tum in Euphri- p. 90, ἀπρίξ ἔχεσθαι τῆς ὕλης σοφίας· p. 197, τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγωγῆς· p. 222, τῶν δεδογμένων εἰς ἀρχῆς ἀπρίξ εἰχοντο. HEMST.

ead. l. 3. Πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας) Est quasi formula quaedam loquendi solemn- is, in malam partem potissimum accipienda de iis, qui nihil habent pensi, modo pravis artibus libidinem explere possint: non dissimile proximae potestatis πάντα ποιεῖν τε καὶ πάσχειν propterea utrumque Philo Iuda- eus in unum conflavit de Vit. Mos. p. 648 A. τραχηλίζου- μοι δὲ ταῖς ἐπιθυμίαις πάνθ' ὑπομενοῦσι δρᾶν τε καὶ πάσχειν. Chrysostom. πρὸς τοὺς ἔχ. παρθ. συνεισ. p. 245 B. Πάντα αἰ- ροῦνται ὑπομένειν, ἢ τοῦτο παθοῦσαν ἐκείνην περιιδεῖν· citius ni- hil intentatum relinquent, quam ut illam talia passam non ulciscan- tur. Leviter corruptum in Iuliani Epist. XLII, p. 423 B. εἶναι
Lucian. Vol. III. Y

ὁμολογοῦσιν αἰσχροκερδέστατοι, καὶ δραχμῶν ὀλίγων ἕνεκα πάντα ὑπομένειν πάντως edd. habent: multo gravius, ut quidem puto, in Cebetis Tab. pag. 83, καὶ πᾶν ὑπομένως πράττουσιν ἕνεκα τούτων, καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι ubi si rescribendum esse dixero πᾶν ὑπομένοντες πράττουσιν, nemo, nisi fallor, vulgatum ὑπομένως servare volet aut interpretatione quaesita tueri; praesertim quando attenderit ad καὶ τὰ ἀσεβέστατα δοκοῦντα εἶναι, & ad istum Cebetis locum p. 21, ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναῖξιν δουλεῦειν, καὶ πᾶν ὑπομένειν, καὶ ἀσχημονεῖν, καὶ ποιεῖν ἕνεκεν τούτων ὅσα ἐστὶ βλαβερὰ. Meliorem in partem adhibuit Sopater apud Stob. p. 311, ὑπομενετόν πάντα ἐτοιμῶς τῷ δ' ῥᾶν κακῶς πρὸ τοῦ παθεῖν κακῶς εὐλαβουμένῳ nullum est periculum subterfugiendum illi, qui magis reformidat male facere, quam malo ab aliis affici, ut ne quidquam inhonesti patrare cogatur. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων) Haec profert Thomas Mag. in Διαβόητος, cum docuisset, διαβόητον & διαβεβοησθαι plurimum in deteriore partem usurpari, tamen monens μετὰ προσθήκης ἐνίοτε καὶ ἐναλλάττειν. Nihil exploratius est, quam veterum more in utramque partem dici: διαβόητος ἐπὶ φιλοσοφίᾳ Zenob. C. V, n. 55. ἐπ' εὐταξίᾳ καὶ σωφροσύνῃ διαβόητος πόλιν Dion Chrysost. p. 408 C. Python διαβεβοημένος ἐπὶ τῇ τοῦ λόγου δεινότητι Diodor. Sic. XVI, p. 554 D. Mirum est, maculam emendatu facilem eruditissimos homines effugisse apud Stephan. in Εὐκαρπία· λαῖδα τὴν ἐπὶ κάλλει διαβεβλημένην ἑταῖραν· quis dubitet, quin litera mutata legi conveniat, διαβεβοημένην; ut Antonin. Liber. c. 13, εἴ τις διαβοηθεῖν παρθένο ἐπὶ κάλλει τῶν ἐγχαυρίων· & c. 22, ἐπὶ βουκολικοῖς ἄσμασι διαβοηθῆναι Athen. XIII, p. 588 B. Leontium ἢ ἐπὶ ἑταιρείᾳ διαβόητος γενομένη. Nequidquam afferas τοὺς ἐπὶ συκοφαντίᾳ, ἐπὶ δωροδοκίᾳ διαβεβλημένους ex Harpocrat. in Εὐθίας & Ἠγῆμων, atque ex aliis similia. HEMST.

ead. l. 14. Τοῦ ᾄδου τὰς πύλας) Ubi de Orci portis agit ad Matth. XVI, 18, non omisus est hic Luciani locus a maximo Grotio, cui pleraque debet la. Windet de Vit. Funct. Stat. Sect. IV. Diverfa ratione καταγεῖν εἰς πύλας ᾄδου καὶ ἀνάγεῖν Deo tribuitur in Sapient. Salom. c. XVI, 13; nihilque est aliud, quam quod praecessit ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν ἔχειν. Quam apte vero decenterque Menippi Babylonem tendentis & magicum auxilium sollicitaturi scena fuerit instructa, nunc quidem accuratius expendere non lubet: illud dumtaxat observari velim, qui modo vocantur μάγοι οἱ Ζωροάστρου μα-

ῥηται καὶ διάδοχοι, statim esse Χαλδαίους, & simul hominis istius magi nomen edi Persicum Mithrobarzanem: non quod existimem, Persarum sapientes & Chaldaeos nunquam eadem magorum appellatione contineri; nam & Hesychius, ut de aliis taceam, Χαλδαίους interpretatur satis magnifice γένος μάγων πάντα γινώσκόντων sed quod confundendi non videbantur hoc in loco, quos plerique omnes, qui diligentius scribunt, sedulo distinguere solent. Sunt enim, ut notum est, Ἀσσυρίων οἱ Χαλδαῖοι. Περσῶν οἱ μάγοι, teste Clem. Alex. Strom. I, p. 305 A. Pausan. IV, p. 360, Ἐγὼ δὲ Χαλδαίους καὶ Ἰνδοὺν τοὺς μάγους πρῶτους οἶδα εἰπόντας, ὡς ἀθάνατός ἐστιν ἀνθρώπου ψυχῇ quam in opinionem erri consenserint, in multis tamen valde inter se dissidebant. Zoroaster vero dux & auctor disciplinae magorum, quem longa deinceps, & ad Alexandri Magni usque tempora continuata series successorum excepit: Diogen. L. in Prooem. § 2. quare non Plato tantum Alcib. I, p. 441 D. μαγείαν τὴν Ζωροάστρου τοῦ Γραμάζου dixit, sed & οἱ Ζωροάστρου μάγοι memorantur a Plutarch. T. II, p. 670 D. & apud Dion. Chrys. Or. XXXVI, p. 448 D. Ζωροάστρης καὶ μάγων παῖδες παρ' ἐκείνου μαθόντες. De hoc autem hominis prodigio, sive potius de pluribus, qui eodem isto nomine floruerunt insignes, non pauca suppedirabunt Henr. Valef. ad Amm. Marcell. XXIII, cap. 6, p. 405; Marsham. in Can. Chron. Stanl. Phil. Orient. I, Sect. 1, c. 2, 3, la. Toll. ad Form. Recip. Manich. p. 135. Iam vero neminem fugit, praecipuum quoddam magorum fuisse privilegium, ut inferos haberent in potestate, easque imprimis artes divinatorias exercerent, in quibus manium evocatorum opera requirebatur: idcirco iunguntur a Strabone XVI, p. 1106 A. παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις οἱ μάγοι, καὶ νεκυομάντεις, καὶ ἐτι οἱ λεγόμενοι λεκαρμάντεις καὶ υδρομάντεις: παρὰ δὲ τοῖς Ἀσσυρίοις οἱ Χαλδαῖοι ut minime sit mirandum, magum aliquem a Menippo fuisse expetitum, qui Tiresiae consulendi copiam sibi faceret. Haud aliter sane Clemens Romanus, de quo quae prodita reperies Clem. Homil. I, § 3 & 5, ad haec omnino digna sunt; quae conferantur: postquam enim a puero de immortalitate animae quid statueret incertus frustra philosophos altercantes adiisser, ralem denique consilii rationem inire coepit: Τί οὖν χρὴ ποιεῖν; ἢ τρυτο; εἰς Αἴδη ὑπτον πορεύσομαι, καὶ τοῖς τῶν ἀδύτων ἱεροφάνταις καὶ προφῆταις φιλιωθήσομαι, καὶ μάγον ζητήσας καὶ εὐραὶ χρήμασι πολλοῖς πείσω, ὅπως ψυχῇς ἀναπομπῇ, τῇ λεγομένην νεκρομαντείαν (vel νεκυομαντείαν, ut in Epikome le-

gitur) ποιήσῃ, ἐμοῦ ὡς περὶ πράγματός τινας πυνθατομένου· ἢ δὲ πύσις ἔσται περὶ τοῦ μαθεῖν, εἰ ἀθάνατος ἢ ψυχὴ. Tiresiam autem cur potissimum Menippus adhibere vitae regendae ducem desiderarit, Homerus est in causa, qui posteris persuasit, illum vatem, qua praeditus erat inter vivos admirabili rerum follertia, eandem apud inferos integram Proserpinae beneficio conservasse. Strabo XVI, p. 1105, ubi docet, quanto opere vetusti homines a Deorum nutu pependerit, ita scribit: καὶ διὰ τοῦτο καὶ οἱ μάντις ἐτιμῶντο, ὥστε καὶ βασιλείας ἀξιοῦσθαι, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἡμῖν ἐκφέροντες παραγγέλματα καὶ ἐπαγορεύματα καὶ ζῶντες καὶ ἀποθανόντες· καθάπερ καὶ ὁ Τειρεσίας, τῷ καὶ τεθνηῶτι νόον πρὸς Περσεφόνην Οἶον πεπνύσθαι· τοὶ δὲ σικιὰ ἀΐσσοις· notissimi sunt poëtae versus Od. K, 494. Vid. Barth. ad Stat. Th. IV, 443. Nec primus hoc muneris Tiresiae Lucianus imposuit: nam apud Horatium quoque in illa facetissima libri II Sermonum Ecloga V Ulyssii quaerenti de opibus omni machina corradendis tam scite respondet, itaque rerum superarum se peritum ostendit, ut consultorem prudentiorem haud facile requiras. De Tiresia vero multa non protritita refert Eustath. ad Od. K, p. 1665. HEMST.

Pag. 9. l. 9. Παρ' αὐτοῦ, ἐφ' ὅτῳ) Ex αὐτοῦ secunda mihi syllaba videtur oppressisse τοῦ, quod inferendum est: μόλις ἐτυχον παρ' αὐτοῦ τοῦ... καθυγῆσασθαι μοι. Magi non exigua mercede artem suam exercebant: modo vidimus in Hom. Clement. χρήμασι πολλοῖς πείσω. Statim interpunctionem eum in modum constitui, ut res postulabat: nam prava praecedentium edd. interpretibus etiam fraudi fuit: copulari sine dubio convenit primum, κατὰ γὰρ ἐπὶ τὸν εὐφράτην ἔωθεν· deinde πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων. HEMST.

ead. l. 13. Πρὸς ἀνατέλλοντα) Ita restituit hunc locum B. 2. & postea Benedictus & A. Omnes enim rel. edd. unico verbo legebant προσανατ. quo pacto in De Mort. Peregr. c. 39, Tan. Faber legere iubet, προσανίσχοντα τὸν ἥλιον. Sed ibi quidem aliquid est, quod huic scripturae faveat; hic nihil. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἀσφαλὲς ἐσθ' ἐγγετο) Castigo ἀφανές. BROD. Def. Herald. emendat ἀσαφές, quod etiam est in uno Cod. Regio, & in Cod. Flor. sed alibi hac de re. BOURD. Ἐπιτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. MARGIL. Variant hic edd. Parisiensis enim οὐκ ἀσφαλές habet; aliae, sine οὐκ, ἀσφαλές tantum, quod ad genuinam lectionem propius accedit: & sic antiquiores quoque. Ἀσαφές autem, praeter ea, quae Bourdelotius

affert, in ed. I. invenimus: Salmurienſis editor etiam admiſit. In hac voce frequenter erratum. SOLAN. Ἀσφαλὲς pro ἀσφαλὲς legendum eſſe, monuit ad Arnobium Deſ. Herald. p. 43. Ἀσφαλὲς & ἀσφαλὲς culpa librariorum ſaepius invicem permutantur. Sic apud Thucyd. IV, 86, οὐδὲ ἀσάφην τὴν ἐλευθερίαν, quod ego probum exiſtimo, in utroque vocabulo fluctuant Codices; neque nuperam eſſe variationem eam, ſatis ex Scholiaſte liquet. Hinc peti debere medicinam arbitror Athenagorae loco περὶ Ἀν. τῶν N. p. 147, 148, cuius haerentem implicatamque ſententiam nullis verborum artificiis expediunt interpretes: Εὐλογία ἐſτι πᾶσα ἀπιſτία μὴ προχρίως καὶ κατὰ τινα δόξαν ἀκριτον ἐγγινομένη, ἀλλὰ μετὰ τινες αἰτίας ἰσχυρᾶς, καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀλήθειαν ἀσφαλείας: illum in modum ſi commode ſcribi, & primam, quae deficere videtur, vocem adiungi concedas, nulla reſtabit amplius in verbis alioqui perobſcuris difficultas. Similiter ἀσφαλὲς & ἀσφαλὲς ſaepe alterum alterius ſedem invaſit, ut patebit ad Ἀναβ. c. 12. HEMST.

Pag. 10. l. 2. Ἐπανήσει πάλιν) Vix dubito, quin litera ſit eraſa, ſcriptumque fuerit ab auctore ἐπανήσειν: cur enim hoc de Mithrobarzane ſolo, non de Menippo, cuius in gratiam omnis hic apparatus magicus fuerat inſtitutus, porius dicatur, nulla reddi poteſt cauſa probabilis: pertinebat enim ad ſacri rationem, ut cum magus ſcincino depellendo ter in Menippi faciē exſpuiffet, ipſe demiffio vultu, neminem obvium intuens, domum rediret: mox etiam, ἐπανάγει εἰς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. Ortum ab imperito leſtore vel librario vitium, qui ad praecedens ἀποπτύſας, quod absolute poni pro ἀποπτύſαντος, vel ἐπειδὴ ἀπέπτυνε, non perſpexerat, ſequentis verbi perſonam accommodavit: de pari menda monuimus ad Vol. II, pag. 60, l. 14. Poterant autem ritus ſacri magici purificationeſque multiplices comparatione ſimilium locorum illuſtrari: ſed quandoquidem in hanc cauſam deſcendere non eſt commodum, ſi quis tamen iſta deſideret, adeat Sil. Italic. XIII, 405, & annotata virorum eruditorum ad Arnob. I, p. 25, in quibus Menippi Lucianei mentio non eſt omiſſa. Singulare vero, quodque alibi temere non invenias, Choaspiſ aquam eximie magicis praefigiis adhiberi: id propterea factum credi par eſt, quod limpidiſſimae leviratis liquor dulcedine ſimul excelleret; ob quas dotes ita Perſarum regibus placuit, ut alio ſere potu nunquam uterentur: vide Briſſon. de R. P. I, p. 59. HEMST.

ead. l. 5. τὸ τοῦ Χ. ὕδωρ) *Choaspis fluvii aquam.* BROD. Παταμὸς Περσικὸς Χοάσπης· τὸ ὕδωρ Χοάσπειον βασιλικὸν ἦν· ἐξ αὐτοῦ γὰρ μόνου ἐπίνειν ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς. Eustath. ad Dionys. Per. v. 1073. VORST.

ead. l. 7. Ἐκάθηρε) De hoc ritu Casaub. ad Theophr. Char. p. 302, 303. SOLAN.

ead. l. 8. Περιμάξει) Περιμάξει & περικαθάραι interpretatur Casaub. ad Theophr. tangit & ad Athen. Legendi Interp. Aristoph. Hesych. Suid. Eustath. BOURD.

ibid. Σκίλλη) Hanc Pythagoras in limine ianuæ suspensam malorum medicamentorum introitum pellere tradidit. BROD. Sumfit a Plinio H. N. XX, 9. Vid. Menag. ad Diogen. L. VIII, 47. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμα καὶ τὴν ἐπὶ φῶν ἐκείνην ὑποτονθούσας) *Ubi vero satis superque praeeparasset, media circiter nocte me ad Tigridem fluvium deductum & purgavit, & absterfit, facieque ac scilla aliisque pluribus, magicum illud carmen simul submurmurans, -lustravit.* Verbum hoc ὑποτονθούσας Scholiastes exponit ἐνυπόπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἡρέμα γογγύσας. Sed scribe γογγύσας. Ceterum occasione huius verbi γογγύζω, una & altera macula purgandus Hesychius: Γογγύζειν, φθέγγεσθαι τὸ δορύζειν. Addenda est, quam excidisse planum est, una litera, ac legendum, τονθούζειν. Sic quod paulo supra hodie habemus, Γογγύζειν, τὸ δορύζειν τὸ τὰς ὕς φωνεῖν &c. Hesychius videtur omnino dedisse, Γογγύζειν, τονθούζειν, τὸ τὰς ὕς φωνεῖν. Etenim δορύζειν vox est plane extra usum; licet Etymologici M. auctor eam memoret; at id ab eo modo fit, ut primam τοῦ τονθούζειν originem pervestiget. Eodem significato dixerunt Graeci & τονθούριζω. Hesychius iterum, Τονθούριζει, ἀτάκτως καλεῖ, γογγύζει, ψιθυρίζει, καὶ Τονθούριζει τὰ αὐτά. Non audiendi, qui τονθούριζει substituunt; nam praeterquam quod ex ordine horum verborum satis patet, τὸ τονθούριζει omnino profectum esse ab Hesychio, ut qui per id dicat idem, quod per τονθούριζει, significari; tum usus eo est Lucianus in initio Deorum Concilii, Μηκέτι τονθούριζετα, ὡς θεοί. Agnovit quoque H. Steph. τονθούριζειν ex Hesychio. IENS.

ead. l. 10. Περιελθὼν) Memini, qui mallet περιθειῶν, *lustrans sulphure*, cuius in purgandi caerimoniis usus erat fere praecipuus: Περιθειῶσαι, περικαθάραι, κυρίως θεῖω. Hesych. quem itidem vide in Θεῶν γον. Θειούται. Θειῶσω, καθάρω, quae praecedentis, quod plane reponendum, est emendatio: apud eundem Θεῶματα, τὰ περικαθαρθήρια, non alia sunt, quam θεῖω

ματα. Attamen in Luciano nihil oportet mutari: nam ut ab incurfu malorum geniorum prorsus lustratum defenderent, ultimus erat sacri magici circuitus, ad quem significandum περιέρχεται solet adhiberi. Noster in Philop. § 12, *δεῖω καὶ δεξιὰ καθάγνισας τὸν τόπον περιελθὼν ἐς τρις δεξ.* homo nimirum Babylonius ex Chaldaeorum numero: ideo de cycnis, qui ad aedem Hyperborei Apollinis tempore sacrorum itaro convolant, Aelian. de Anim. XI, 1, καὶ περιελθόντες τὸν τοῦτον, καὶ οἰονεὶ καθήραυτες αὐτὸν τῇ πτήσει. Hinc περιάγειν & περιμενεύειν, *circumferre*, quasi propria lustrationibus verba: Athen. XIV, p. 626 F. καθαρίζοντες τὴν πόλιν ποιήσασθαι σφάγια περιεργάζοντας κύκλῳ τῆς χώρας ἀπάσης. Polyb. IV, p. 405, καθαρίζοντες ἐποίησαντο, καὶ σφάγια περιένεγκαν τῆς τε πόλεως κύκλῳ, καὶ τῆς χώρας πάσης. Athenis περιστῆται ἐν ἑκκλησίᾳ, quos Suidas ait ἐξωθεν περιέρχεται χοιροφοροῦντας. Adde Herod. I, 84. Hippocr. autem περὶ I. N. p. 302, v. 35, ubi praestigias nequissimorum hominum ad plebem naso ducendam excogitatas graviter perstrinxit, περικαθαίρειν καὶ μαγεύειν habet. HEMST.

ead. l. 12. (ὧς οἶκον) Emenda, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. BROD.

ead. l. 14. (Ἐδὺ) Ἐνέδν orationi profae melius conveniet. HEMST.

ead. l. 15. (Φέρον) Φέρον redundat. BROD.

ibid. τῷ πῖλῳ) Optime Rubenius de R. V. II, 15, Thomae Mori *clavam* reiecit: cui tamen errori ansam forte dederit vel leoninae pellis proxime succedens mentio, vel ῥοπάλου lectum pro τῷ πῖλῳ quod, etsi minime quadret huic loco, eo facilius cogites, quia πῖλος alibi quoque ῥοπάλου sedem occupavit: nam apud Diodorum certe XVII, p. 615 B. in illa nobili Corragi Macedonis, atque Atheniensis Dioxippi pugna, ubi hic prodiisse nudus & oleo nidens narratur, pro ἔχων πῖλον σύμμετρον sine controversia reponendum est ῥοπάλον quod non tantum ex sequentibus manifesto patet, imprimis quando notat, Dioxippum praetulisse διὰ τὴν περὶ τὸ ῥοπάλον ιδιότητα πρόσσω ἢ Ἡρακλεωτικῇ, verum etiam ex Ael. V. H. X, 22, & Curtio IX, 7, qui *validum nodosumque stipriem* appellat: abhorret autem, ut, qui coronatus procederet, pileo tegeretur. Utriusque vero pilei & clavae meminit Philo Iud. de Caio, qui culta vario nunc Deorum hunc, nunc alium imitabatur. p. 1093 B. Σκευὴν ἄλλοτε ἄλλοιαν ἐλάμβανε, ποτὲ μὲν λεοντὴν καὶ ῥοπάλον ἀμφοτέρω ἐπὶ χεῖρας, διακοσμούμενος εἰς Ἡρακλέα ποτὲ δὲ πῖλους ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ὅποτε ἀσκούτο εἰς Διοσκόρους.

De pileis autem Castorum & Ulyffis multa diximus ad Δ. Θ. XXVI. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀκρόδρυα) Democrit. Geop. X, 74. Plura dabunt I. Bod. a Stapel ad Theophr. H. P. II, p. 89, 342; Jac. Duport. ad Theophr. Char. p. 378. HEMST.

Pag. 11. l. 3. ὥς δὴ τί τοῦτο) Τα ὥς δὴ abundare videntur. GUYET. Particularum usus non vulgaris: hunc & alium Luciani locum Θ. Κρ. pag. 59, l. 14, annotavit H. Srephan. Th. Gr. L. T. IV, p. 817 G. In Dione Chryf. p. 127 D. vim earum interpretes minime percepit: ὥς δὴ τί θαυμαστὸν εὗρηκατε ταῖς πόλεσιν ὑμῖς σωφροσύνης φάρμακον; ὅπως ὑμεῖς μὴν τὰ φανερά ταῦτα καὶ ἀκλειστά εἰκήματα &c. Haec paulo vitiosius eduntur: quam particulam negativam μὴ (sic enim legitur pro μὴν, quod restitui) expungi voluit H. Vales. in Not. Mauillac. ad Harpocrat. melius infra delebitur in istis, μὴ τὸ σφόδρα εὖωνιν &c. HEMST.

ead. l. 7. Ὑγῆται τὸν με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς) Ὑγῆτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς. MARCIL. In qua editione hanc pravam scripturam invenerit Marcilius, equidem ignoro. HEMST.

ead. l. 13. Μελίκρατα) Cur nunc plurali utatur numero, non video, cum supra c. 7 singulari usus sit. V. Od. Λ, 27, ad quam perpetuo hic alludit. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐμβαλόμενοι οὖν) In re non dissimili verbis similis usus est Xenoph. Ephel. I, p. 13: Παρεσκευάζετο δὲ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναὺς τε μεγάλη καὶ ναῦται πρὸς ἀναγωγὴν ἑτοιμοὶ καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐνεβάλλοντο. Ἐμβάλλειν & ἐμβάλλεσθαι idem atque ἐθεῖναι & ἐνθέσθαι, navi imponere, quae promiscue Xenophon posuit p. 72, 82, 86. hinc ἐμβολὴ & ἐνθήκη. Error a Salmasio certissimus admittitur ad Vopisc. p. 386, ubi pro speciebus anabolicis frustra pugnans ἀναβάλλειν perinde significare contendit, atque ἐμβάλλειν, mercibus vel commeatu navim onerare: cuius potestatis exemplum in Graecis scriptoribus nequidquam quaeras; nam apud Hesych. in Κίουρος quin aliter exponi debeat, nemo, qui verba paulo diligentius confideret, in dubium vocabit. Aliquantum diversa ratione peccatur in capiendo Luca A. A. XXVIII, 10, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν. Vir maximus observat, permisceri locutiones de navigantibus & de navi, ut fieri solet: nam ἀναγομένοις ad navigantes, ἐπέθεντο ad navim pertinere. Probandum fuerat, ἐπιθέσθαι non secus atque ἐνθέσθαι a Graecis usurpari pro in navem imponere; quod aequè difficile putem, ut in ἀναβάλλειν nunc, si lectio constet, historici sacri mens

fuerit talis: *nosque iam iam profecturos onerarunt rebus necessariis*: quasi dicat ingestas fuisse cumulate, ac velut renitentibus impositas. Fateor equidem, si ἀναγομένων ex Cod. Vienn. non displicer, haud ineleganter potuisse scribi, καὶ ἀναγομένων ἐνδοντο τὰ πρὸς τὴν χρεῖαν & cum in eo eramus, ut in altum solveremus, intulerunt in navim res necessarias: ac nescio sane, an ita Lucas reliquerit. Sicut autem Noster modo, περὶ ἀναγωγὴν ἐγγιγνόμεθα, non aliter Philostr. de V. A. T. IV, c. 13, περὶ τὴν ἀναγωγὴν ἢ ταῦς εἶχεν. HEMST.

ead. l. 16. Κατὰ δ' ἄκρυν χέοντες) Homer. Odyss. Λ, 5. BROD. *ibid.* Ὑποφέρμεθα ἐν τῷ ποταμῷ) Qui secundo flumine deferebantur, eos recte dixit scriptor noster ὑποφέρεσθαι ἐν τῷ ποταμῷ, neque ad loquendi formulam infra Babylonem fuerit iste lacus, an supra, quidquam refert, modo Euphratis in paludes distracti rivulus aliquis eo permearit. Mihi tamen non facile perfluadebit, eum hic lacum significari, quem descripsit Herodot. I, c. 185, 186. multi lacus erant paludesque non in Babylonia solum, sed prope ipsam Babylonem, in quas crebris alveis ac perfossionibus diductus fluvijs illabebatur: eaque opportunitate aquae derivandae, prout ad agrorum foecunditatem commodum erat, ipsi utebantur agricolae Assyrii, teste Libanio Or. X, pag. 314 A. οἱ δὲ περὶ αὐτὴν γεωργοὶ διώρυχας ἐβθεν καὶ ἐβθεν κατατέμνοντες, ὅποσα Αἰγυπτίῳ τῷ Νεῖλῳ, χρῶνται καὶ οὗτοι τῷ ποταμῷ. Illas paludes fuisse navigabiles ostendit Alexander, qui, ubi ab inspecto Pallacopa redierat, ἀνέπλει, ut Arrianus ait 'A. VII, p. 304, αὐθις κατὰ τὰ ἔλη θάρρων ἐν ἀριστερᾷ ἔχων τὴν Βαβυλῶνα· δε μὲν ἰδὲν docet, vulgo ferri τῶν βασιλείων τῶν Ἀσσυρίων τοὺς τάφους ἐν ταῖς λίμναις τε εἶναι τοὺς πολλοὺς καὶ ἐν τοῖς ἐλεσσι δεδομημένους. Diodorus, qui tamen alios auctores secutus in hac historia narranda parumper ab Arriano differt, τὴν περὶ τὴν Βαβυλωνίαν λίμνην appellat, nisi potius, me non invito, scribi placet περὶ τὴν Βαβυλῶνα quem lacum cum visendi causa intrasset, errore periculoso iactatus Alexander vix quarto demum die salvus evasit: unde non obscure colligitur, in quantum spatium porrecta fuerint haec stagna paludosa, ubi tam grave discrimen ab itineris ignaris adiri poterat. Quod autem Noster λίμνην ponit, eis ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, paulo laxius est accipiendum, eumque fere in modum, quo Plinius scribit H. N. V, 26, Euphratem dexteriore alveo Babylonem, quondam Chaldaee caput, petere, mediamque permeantem, item quam Oirin (Opin legendum puto) vocant, distrahi in paludes. Neque

aliter intelligendus est aetate sua non ineptus poeta Mar. Victor lib. I Genes. *Iustior Euphrates, dii qui gurgite largus Irrigat arentes subiectae Persidis agros Mollibus elicitus rivis, atque omnibus aeque Servit, & humanos totum se praebet in usus: Donec ficcus aquis nomen quoque prodigus ipsum Consumat terris, pelagi quod debuit undis:* haud enim arbitror de Pallacopa Victorem cogitasse, in quem amisso nomine Euphrates receptus definit ἐπὶ τὰ ἔλη καὶ τὰς λίμνας τὰς πρὸ τῆς Ἀρξίας, ut refert Strabo XVI, p. 1076 A. & plenius Arrianus illo vexatissimo loco lib. VII, c. 21. Sic etiam in Dione Xiphilini LXVIII, p. 784, τὸ πνεῦμα τὸ τοῦ Εὐφράτου πᾶν ἐς τὸ ἔλος ἐκπίπτει, καὶ ἐκεῖθεν πᾶς τῷ Τίγριδι συμμίγνυται. Tigris etenim & Euphrates pluribus alveis arte factis inter se committebantur, per quorum unum aliquem, ut credi par est, Menippum Mithrobarzanes ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν deduxit: nam inter utrumque flumen quod interiectum erat spatium pedibus emensos fuisse, fidem non habet. Arrian. A. A. VII, p. 282, ὁ μὲν Τίγρης... διώρυχάς τε πολλὰς ἐκ τοῦ Εὐφράτου ἐς αὐτὸν δέχεται. Ioh. Malelas in Iulian. pag. 19 meminit τῆς μεγάλης διώρυγος τοῦ Εὐφράτου τῆς μισγούσης τῷ Τίγρητι ποταμῷ καὶ εἰσπλῆν ἐἰς τὸν αὐτὸν Τίγρητα ποταμὸν, ὅπου μίγνυται οἱ δύο ποταμοί, καὶ ἀποτελεῖσι λίμνην μεγάλην. quamquam de hoc alveo in Tigrim pervadente rem diversa paulum ratione Libanius & Marcellinus exponant: ad Ammian. XXIV, c. 6, vide Henr. Valesium. Ista, ne scriptori nostro nulla lux affunderetur, fuerunt observanda: ceterum in hoc negotio veterum descriptiones non minus, quam ipsi fluviorum nobilissimi circa Babylonem canales divergunt; cuius equidem disensionis praecipuam esse causam statuo, quod pro temporum ratione regumque vel praefectorum diligentia alii atque alii nunc aperti fuerint alvei, nunc iterum sive de industria sive aggesto temere limo obruti & expleri. Quam ob rem, nisi curlum fluminis per varias aetates mirifice mutatum distinguas, vix in concordiam redigere licebit pugnantes, ut prima quidem fronte videntur, antiquorum opiniones. Interea Cellarius est adeundus G. A. III, cap. 16, Sect. 1. HEMST.

Pag. 12. l. 2. Λίμνην) De artificioso hoc lacu lege Herodot. I, p. 47. Sed observandum, errasse hic huius Dialogi scriptorem, cum lacum hunc infra Babylonem ponit his verbis, ὑπερφύκει ἐν τῷ ποταμῷ. Constat enim ex Herodoto, supra urbem fuisse. SOLAN.

ead. l. 5. Βόθρον ὠρυζάμεθα) Notus fodiendae scrobis ritus in

facris infernis: sed Homerum ipsa phrasi imitatur: vide Od. K, 517, Λ, 25. plura collegit De la Cerda ad Virgil. Aen. VI, 243, qui per errorem Eutebio adversus Hieroclem tribuit, quod Philostrati est de V. A. T. IV, c. 16: ἄλλ' οὐχὶ βόθρον, εἶπεν (Apollonius) Ὀδυσσεὺς ὀρυζάμενος, οὐδ' ἄρνων αἵμασι ψυχαγωγήσας ἐς δίαλεξιν τοῦ Ἀχιλλέως ἦλθον. Lutatius ad Statii Theb. IV, 459: *Tria sunt in sacrificiis loca, per quae plationem facimus: scrobiculo facto inferis &c.* Hesychio teste constar, κοτυλίσκον vocari βόθρον εἰς ὃν τὸ αἷμα τῶν τῇ γῇ θυομένων ἐνέβαλλον quod etsi non plane repudio, fere malim, τῶν ἐν τῇ γῇ. Verum omittendus non est Strabonis locus, qui docet, quibus caerimonis Persae & magi aquae sacra facerent, XV, p. 1065 B. τῷ δὲ ὕδατι ἐπὶ λίμνην ἢ ποταμὸν ἢ κρήνην ἐλθόντες (θύουσι) βόθρον ὀρύξαντες εἰς τοῦτον σφαγιάζονται. HEMST.

ead. l. 6. τὸ αἷμα περὶ τὸν βόθρον) Idem eodem libro Homerus. BROD.

ibid. βόθρον) Mos enim erat antiquis, ut Festus tradit, in effossa terra Diis infernalibus sacra facere. VORST.

ead. l. 9. Ποινὰς καὶ Ἐρινύας) Ut ex usu variari solent fabulae, quae disciplinam moralem celant, sic Ποινὰ καὶ Ἐρινύες alias apud antiquos eadem sunt, alias diversae. Noster iterum iungendo distinxit § 11; quibus usus est Barthius ad Stat. Theb. VIII, 25, Arriani locum proferens in Epictet. II, 20, p. 234, ubi primum, Ὁρέστην ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον, deinde, χαλεπωτέραι αἱ Ἐρινύες καὶ Ποιναί. Polybius in Exc. Val. p. 117, τινὰς Ἐρινύς καὶ Ποινὰς καὶ Προστροπαίους τῶν δι' ἐκείνον ἡτυχηκότων. Pro iisdem habuerit Aeschin. in Axioch. c. 21, necne, vix discernas: ibi ducuntur improbi πρὸς Ἐρινύων ἐπ' Ἐρεβος καὶ Χάος, atque in infausta regione λαμπάσιν ἐπιμόνωσ πυρούμενοι Ποινῶν aeternum plectuntur. Hesychius alterum ad alterius explicationem adhibuit iis verbis, quae quoniam incassum tentarunt Kuhn. ad Paus. I, p. 105, & Markland. Ep. Crit. p. 127, emendata proponam: Ποιναῖς φρικταῖς, Ἐρινύσσι τιμωρητικαῖς. Similis apud Latinos discordia in Poenis & Furiis. Sed haec iamdudum, & a multis sunt observata: nos illud, quod omnes haecenus, opinor, fugit, addamus, illas Poenas reddi oportere Plutarcho de Fluv. c. 19, ubi pro ὑπὸ Ποινῶν ἐλαυνόμενος vitiosissime fertur, ὑπὸ ποιμένων nihil afferam emendationi probandae, quam eiusdem scriptoris locum cap. 23, ποινηλατούμενος δὲ ὑπὸ Ἐρινύων αὐτὸν ἔρριψεν εἰς ποταμόν Βάκτρον. HEMST.

ead. l. 10. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνηαν) Ap-

parer satis, defumptum ex vetusto carmine, & esse hexametrum, quod mutare Lucianus non solet: idque ut recipiamus, puto legendum, 'Εκάτην καίπεινὴν Π. GRON.

ibid. Αἰπεινὴν) Pro αἰπεινὴν Περσεφόνηαν, lege ἔπαινὴν Περσεφόνηαν, ut ostendi in lectionibus Hesiodicis ad Theogon. v. 768. GRAEV. Secuti sumus emendationem Graevii, & ante eum Vorstii, de qua controversia moveri non potest. Ed. Fl. ἔπεινὴν, quod prope ad veram accedit: καίπεινὴν P. SOLAN. Cum epitheton αἰπεινὴ, quamvis vox sit bene Graeca, Proserpinae nullo pacto conveniat, optime Graevius tale restituit, quod non tantum facili errore in vulgatam lectionem corrumpi poterat, sed etiam apud Homerum, quem ubique Noster imitatur, in frequenti est usu; atque adeo in ipsa νεχυομαρτεία Od. Λ, 47, unde iam in superioribus huc multa fuisse derivata compertum est. Vid. Od. Κ, 491, 534, 564. In ratione vocis explicanda, ut fere vetustissimae, quarum usus post Homerum pedetentim exolevit, plurimum habent difficultatis, Grammaticorum dissensum Scholiastes explicat ad Il. I, 457. Duplicem interpretationem annotavit Hesych. Ἐπαινὴ, ἔπαινετῆ· ἢ δεινὴ καὶ φοβερὰ· aliam Eustath. p. 1665, v. 7, Ἔστι δὲ ἔπαινὴ Περσεφόνῃ ἢ αἰανὴ, τούτέστιν, ἐν σκότει διαγούσα ἢ μᾶλλον αἰνὴ, ἢ δεινὴ, πλεοναζούσης καὶ τῶν προδέσεως, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις. Quod ex Proclo ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 643 Graevius attulit, ille sine dubio sumserat a Plutarcho, cuius commentarios Hesiodicos paene totos sibi vindicavit: audi Plutarch. περὶ Παιδ. Ἀγ. pag. 23 A. οὗτω δὲ καὶ τὴν ἔπαινὴν Περσεφόνειαν ἔνιοι φασὶν ὡς παραιτητὴν εἰρῆσθαι. Marcell. Empir. c. XV, p. 112, si os, aliudve quid haeserit faucibus, hos versus dicendos in aurem eius, qui offocabitur, praecipit: Μὴ μοι Γοργεῖν κεφαλὴν δεινοῦ πολέου Ἐξ' Αἴδος πέμψειν ἔπαινὴ Περσεφόνεια· sunt autem plane Homerici, nam praeter alias dotes rarissimas ad incantationem etiam poetae numeri mirifice valebant, ex Od. Λ, 633. hoc solum discrimen inter est, quod in editis pro ἔπαινὴ nunc legatur ἀγανὴ· neque dicere habeo, utrum illud temere sit mutatum, an priscae lectionis fidem conservet. Idem ego verbum reponendum puto in Orphei versu apud Diacon. Alleg. Theog. Hesiodi p. 268, Εἰνοδῖν Ἐκάτην κλέζω, προδῖτιν ἔπαινὴν vulgo scribitur ἔφαινὴν, quod nullius est pretii. HEMST. Exstat versus a Diacono prolatus in Orphei Εὐχῇ v. 45, ibique legitur ἐφαννὴν. Praefereundum arbitror, quod restitui. IDEM in Addendis.

ead. l. II. Βαρβαρικὰ) Nomina... ipso paene timenda sono.

Ovid. Ep. Her. XIII, 54, & Noster Πέρθ. cap. 3. SOLANUS.
ead. l. 12. Ἐκείνα) Non placet: potius habuerim, πάντα τὰ
ἐκεῖ ἀνεσάλυετο. HEMST.

ead. l. 15. Ἐδδ εἰσεν &c.) Homer. Il. N. BROD. Homeri ver-
 sus Il. γ, 16, aemulatus est Virgil. Aen. VIII, 243. HEMST.

Pag. 13. l. 3. Μικροῦ δ' αὖν) Fere. BROD. Μικροῦ legendum cum
 P. & L. & S. non μικρῶ, ut in plerisque legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Πολέμου) Si Lucianeus sit hic Dialogus, scriptum
 oportuit anno C. 163. SOLAN.

ead. l. 15. Λεϊμῶνα μέγιστον) Homero manes debent ἀσφο-
 δελὸν λεϊμῶνα. Od. Δ, 538, 572. Ω, 13. Aegyptiis Homerus
 & Orpheo, si Diodoro Siculo fides I, p. 61 A. Exinde vete-
 rum in scripris celeberrimum est hoc pratum amoenissime
 consitum. Asphodelus per quietem visus mortem aegrotis
 praenuntiat: cuius mirabilis effectus causam manifestam cum
 Artemidorus ignoraret, coniecit tamen verosimile videri, ἔτι
 νερόμισται τὸ ἐν τῷ Ἀδῇ πεδίον ἀσφοδελῶν εἶναι πλήρες, Oneir.
 III, c. 50. satis quidem caute pro somniorum interprete, cui
 nihil istarum nugarum incredibile videri debebat. Principem
 poëtam quantumvis caecum acutissimo tamen auditu ψυχὰς
 vel σκιάς τετραγυῖαι itidem auctorem habent: vide Il. Ψ, 101,
 Od. Ω sub initium, ubi facetissime deductas ad inferos proco-
 rum umbras cum nexa vespertilionum serie comparat: versu
 tamen 9 nisi pro τετραγυῖαι in quadam editione prisca cuius-
 cunque Grammatici exaratum fuerit κεκρυγυῖαι, quo specta-
 verit Etymologus p. 538 in Κρίκει scribens, ὃ γὰρ ποιητὴς φησὶ
 κεκρυγυῖαι, expiscari nequeo: praesertim cum Hipponactis
 scazon, Κριγὴ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κῆρυξ, sine dubio fue-
 rit prolatus ad eam lectionem affirmandam, & κριγὴ propria
 ratione dicatur, ut observat Schol. Aristoph. ad Av. v. 1520,
 ὃ τῶν ἀποθνησκόντων τρισμὸς τοῖς ἐδούσι γενόμενος. Hoc au-
 tem utcunque fuerit existimatum, scripturam τετραγυῖαι in
 plurimis exemplaribus obtinuisse veteres imitando significant:
 Philostrat. V. A. T. II, c. 4, τὸ φάσμα φυγὴ ὥχετο τετριγυῖς,
 ὥσπερ τὰ εἰδωλα. Icon. I, p. 769, ἡ ψυχὴ ἤδη ἀπεισι, μικρὸν δὲ
 ὕστερον καὶ τετριγυῖας αὐτῆς ἀκούσῃ. HEMST.

ead. l. 16. Τῷ ἀσφοδελῷ) Sic in Char. § 22. Reliqua, usque
 ad cap. 19, continentur in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Παρ' Ὀμήρῳ) Od. Δ, 538, 572. Ω, 13.
 Multa licet apud Grammaticos invenire de hoc in ἀσφοδελος
 per accentum illato significandi discrimine. HEMST.

Pag. 14. l. 1. Τετριγυῖαι) Homer. Odyss. Ω, 13. BROD.

ead. l. 2. Τὸ τοῦ Μίνω δικάστηριον) Homerus tantum descripsit Od. A, 568, Χρύσεον σκήπτρον ἔχοντα θεμιστεύοντα νέκυσσιν ἤμενον — vid. Plat. Gorg. p. 358 E. nihil erat proclivius, quam in hoc fundamento Minoi thronum collocare, quem de suo liberales poëtae sublimem erexerunt. Claudian. in Rufin. II, 477: — *quasior in alto Conspicius folio pertentat crimina Minos, Et iustis dirimit fontes* —. ibi Barthius Lucianum testem advocavit. Vide Propert. IV, El. XI, 19; Stat. Theb. IV, 530. Sed nulli notior sua domus, quam cunctis tremendum inferorum tribunal, & urnam movens arbiter Orci ac quaesitor Minos: praeterire tamen non possum neglectum ab aliis insignem Philostrati locum, ut tum difficultatem eius obscuram, tum errorem Olearii non mediocrem amoliar: sic apud eum Apollonius VIII, pag. 352, οὐκ ἀχθεταί δὲ οὐδὲ ὁ Ζεὺς ἀκούων καὶ ταῦτα τῶν ποιητῶν. . . . λεγόντων τε αὖ ἐν Ψυχαστασίᾳ, ὅτι Μίνω τὸν ἀδελφὸν τοῦ Σαρπηδόνοσ ἀποθανόντα χρυσῶ μὲν σκήπτρῳ ἐτίμησε, καὶ δικάζειν ἐτάξεν ἐν τῇ τοῦ Ἀιδωνείῳ ἀγορᾷ, Μοιρῶν δ' οὐ παρήτατο. Ψυχαστασίαν Olearius vocari putat Od. A, qua Ulysses inferos, h. e. animorum defunctorum sedes legitur accessisse. Ut eo nomine, quamquam perraro, non abnuerim insigniri Odyseam A; nam in Heroic. p. 738, v. 11, δευτέρα Ψυχαστασία volumen ultimum sine controversia notans sponte cogitationem excitat προτέρας, quae alia quidem esse nequit, quam A, tum similis argumenti ergo, tum ob communem ambabus νεκυίας appellationem: huc tamen neutiquam illud adhibendum reor; quippe manifestum est, nihil eorum, quae Philostratus habet, si sceptrum aureum exceperis, in Odyseia tota, nedum in undecimo volumine solo reperiri. Intellexit sophista Lemnius tragoediam Aeschyli Ψυχαστασίαν, in qua Iuppiter, ut ante fecerat Homero iubente Il. X, 209, libratas Achillis Memnonisque animas aequa lance expendebat, dum utraeque matres adstarent, & pro suo quaeque filio contenderent: v. Poll. IV, 130, ubi similiter ἐν Ψυχαστασίᾳ, Aeschyli nomen reticens, scripsit: doctissimorum vero Pollucis enarratorum opera multum cedit industriae Stanleii ad Catal. Fabul. Aeschyli; ex cuius itidem notatis facile revinci potest incogitantia Th. Reinesii V. L. II, p. 124, haesitatione praepostera non satis in Addendis purgata. Iam quis fuerit Minois exemplo, quem etsi Iuppiter iuri dicundo praefecerit in inferno foro, fato tamen naturaeque debitumolvere voluit, in illa tragoedia locus, paulo quidem peritiori obsecrum esse nequit. HEMST.

ead. l. 4. Ποιναι) Supra c. 9. SOLAN.

ibid. Ἀλάστορες) Παλαμναῖοι δαίμονες, vindices scelerum genii, ultores homicidarum. *Mali genii*. VORST. Aliter enarrat Plutarchus 529, 2, sed minus commode. V. Clem. Alex. 12, 2. SOLAN.

ead. l. 7. Τελῶναι) Non solet Lucianus in hos invehi. Vide Grot. Flor. 179 C. SOLAN.

ead. l. 9. Τοκογλύφοι) Alciphro. I, Ep. 26, Μέγα, ὦ φίλε, κακὸν οἱ κατὰ τὴν πόλιν τοκογλύφοι plura notat cum hoc ipso Luciani loco Berglerus. Ut supra Noster c. 2 iunxit ὀβολοστατεῖν & τοκογλυφεῖν, sic ὀβολοστάτην & τοκογλύφον Philo Iud. p. 454 C. Etymol. p. 613: Ὀβολοστάτης οὖν ὁ τὰ μικρὰ δανειζὼν φίλοις, ἢ ὁ τοκογλύφος λεγόμενος καὶ ὀβολοστατῆσαι, τόκους λαβεῖν. Genus hominum Athenis & ubique invisum: haec bina vocabula vulgo in peiorem partem accipiuntur, quam δανειστής utraque vetustatem usus ipsa compositione produnt, quippe ab eo usque tempore deducta, quo penderet solabant pecuniam, & literas in tabulis sculperet. HEMST.

ead. l. 10. Προγαστορες) Non ad foeneratores, qui alibi macilentii, hic pallidi inducuntur, sed ad divites refer. SOLAN.

ead. l. 11. Κόρακα) Tormenti genus videtur. GUYET. Genus esse supplicii Budaeus censuit, teste H. Stephano in Thes. sicuti nimirum collaria reorum collis iniici poenae aut ignominiae causa Cuiacius ex l. 7 D. ad Leg. Iul. de vi publ. notat Obs. XI, 22, quamvis hic loci vincti ad iudicem trahantur: neuter, positus dumtaxat Luciani verbis, ad ipsam vocem illustrandam quidquam amplius expromsit. Mihi quidem adeo videtur insolens hoc in loco, ut parum absit, quin vitio contaminatam putem. Satis constat, κόρακος corvique nomen ad non unum machinarum instrumentorumque genus esse traductum ob aduncam figuram, qua rostra corvorum imitantur, & ad comprehendendum tenendumque valent: ita saepius apud veteres Mechanicos, & in Heronis Autom. p. 259, ἐπιστρεπτος κόραξ, & τοῦ κόρακος ἐπιστραφέντος. Strabo III, p. 249 B. ex Artemidoro refert, Celtiberorum mulieres περιτραχήλια σιδηρὰ φορεῖν ἔχοντα κόρακας καμπτομένους ὑπὲρ κορυφῆς, καὶ προσπίπτοντας (malo προπ.) πρὸ τοῦ μετώπου παλὺ κατὰ ταύτων δὲ τῶν κόρακων, ὅτε βούλονται, κατασπᾶν τὸ κάλυμμα, ὥστε ἐμπετασθὲν σκιάδιον τῇ προσώπῳ παρέχειν καὶ νομίζειν κόσμον ubi sane Casaubonus, quando vocari κόρακας instrumenta, quibus mulieres Hispaniae velum adducebant aut reducebant, censet, minus percepit rationem horum corvorum,

qui pone collari ferreo infixi, & super caput ad ipsam frontem reflexi velum attractum sustinebant. Marcus etiam ianuæ, qui Homero κορώνη, posterioribus ῥόπτρον, ἐπισπαστρον, κρίκος τῆς δῦρας, vocatur a Graecis κόραξ & κοράκιον. Gloss. H. Stephani: *Uncinus*, κόραξ σιδηροῦς. Κόραξ σιδηροῦς δῦρας, *uncinus*, *repagulum*. In his similibusque aliis nihil est, quod cum κλοιῷ commodè iungatur, & ad vinciendos reos pertineat. Ad uncus si quis confugerit nocentibus impactos, de quibus P. Faber Semestr. II, 9, & Baron. ad Martyrol. Rom. Ian. 19, addideritque egregium Propertii locum IV El. I, 141, *Et bene cum fixum mento decusserit uncum, Nil erit hoc; rostro te premet ansa suo*, fatebor equidem, haec non sine quadam veri specie posse proferri, modo compertum foret, Graecos scriptores unquam illum in modum κόρακας usurpasse: Dion certe Cassius ἀγκιστρά τινα μεγάληα appellavit LXI, p. 689; quo pacto *uncum* Onomasticon vetus interpretatur: omitto iam, huic explicationi loquendi formam ἐπικείμενος κόρακα vehementer repugnare. Ergo circumspicienti, an quid in locum τοῦ κόρακος apte reponi posset, primum offerebatur χοῖνιξ, quae Hefychio πέδη, & Χοίνικες, αἱ βαθεῖαι πέδαι, quas utraque copulavit Aristoph. in Pl. v. 276. apud Demosthen. περὶ Στεφ. pag. 494 D. Tromes Aeschinis pater Elpiae fervivit χοῖνικας παχείας ἔχων καὶ ξύλον. Sed deinde, quandoquidem χοῖνικες tum plurali numero plerumque soleant esse ferri, tum pedibus implicandis comparatae minus quadrare viderentur verbo προσήσαν, ad σκύλακα delatus sum, huic, ut opinor, loco appositissimum. Quomodo Latini *capem* & *catulum*, ita σκύλακα Graeci vinculum ferreum appellant cervici circumdatum: δεσμὴν σιδηροῦν exponit Poll. X, 167, prolatis Platonis comici verbis: λαβὼν μὲν οὖν τὸν σκύλακα τὸν τοῦ Προξένου, ἔκπειτα δῆσον αὐτόν — ibidem praecedunt κλωὶς, κλοῖδς & ἄλυσις. Polyb. p. 1116, M. Acilius, cum tergiverfarentur Aetolorum legati, φέρειν ἄλυσιν ἐκέλευε, καὶ σκύλακα σιδηροῦν ἐκάστη περιβεῖναι περὶ τὸν τράχηλον· videatur, quem haec ipsa loca non fugerunt, Theod. Marcilius ad LL. XII Tab. c. XVIII. Iam si legeris in Luciano, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ σκύλακα, vel, ἢ σκύλακα διτάλαντον ἐπικείμενος, & perquam levis erit mutatio, & nihil amplius restabit, quod ullam in partem offendant. HEMST.

Pag. 15. L I. Ἀποτελουμένης σκιδας) Hoc docet Plato in Gorgia. BROD. Coniiciat aliquis haud absurde ἀποτελειομένης ἀπὸ τῶν σωματίων, quomodo locutus est Aristoteles; vel, si ser-

νες ἀποτελουμένας, ὑπὸ τῶν σαμάτων necesse tamen non puto, ut quidquam immutetur. HEMST.

ead. l. 6. Σφόδρα τινὲς αὐτῶν) An scribendum? σφόδρα τε αὐταὶ ἀξ. GUYET.

ead. l. 11. Πλούτοις) Paulo post iterum plurali numero. Sic in Ἑρμ. c. 7, & passim apud hunc. SOLAN.

ead. l. 12. Προσκυνῆσαι περιμ.) Iisdem verbis utitur in Nigrin. § 21, ubi multo plura reperies hīscē & sequentibus perquam similia. HEMST.

Pag. 16. l. 5. Ἐρύσα τότε) Mutaverant B. 2. & P. fecerantque ἐρύσατο. Veterem ego eamque genuinam scripturam repositui, quam in reliquis reperio. SOLAN.

ead. l. 6. Πυλῶνων) Ed. I. προθύρων & sic P. & L. Utrum reſius, viderint architecturae periti: nostrum non est id definire, Si liceat tamen, quod sentio, aperire, huic loco convenientiorem existimo vocem προθύρων. Vide, quae hac de re habeat Lucian. in Μισθ. c. 21: οἱ μὲν δὲ ἔξω ἀνθρώποι . . . ζηλοῦσι σε ὄραντες ἐντὸς τῆς κρηλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἐνδον γεγεννημένον. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείλας) Quasi Sol, quo nomine reges suos parafiti atque adulatores appellabant. Antigonus Hermodoto poetae, qui se Solis filium in carmine vocaverat, eleganter illuſit: οὐ τοιαῦτά μοι ἰλασμοφόρος σύνοιδεν. Uſus est Luciani loco Barth. ad Stat. IV Silv. I, 3, ad Claudian. in Rufin. II, 443. Brodaeus ad Anth. III, c. XVI, Ep. 2, ubi Isidorus Eumeli auctupio vitam tolerantis fortunam laudans, Οὐποτε δ' ὄψεσιν ἔκυσεν χεῖρα γαστρός ἔκκῃτι. HEMST.

ead. l. 11. Στήθος) Vide, quae supra ad Nigr. c. 11 annotata a me sunt. SOLAN.

ead. l. 13. Διονύσιον) Vid. Corn. Nep. in Dione. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπὸ τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα) Plutarch. in Dione. BROD. Mirum, qui ab Stoicis potuerit dici testimonio confixus, quem ipse Aristippus laudandum censuit. Sed alius est accusator apud inferos, & verissimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιάς. Propria ipsius umbra eum convicerat praeter Dionem. Id ipse Menippus, hoc eodem verbo etiam usus, paulo ante affirmavit: αὐται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὴν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσι τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. GRON.

ead. l. 15. Σκιάς) Cl. Gronovii emendationem amplector. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀριστιππος ὁ Κ.) Laërtius in eius vita. BROD. Aristippum Dionysio patronum advocat, quia eius parasitus fuisse traditur. V. Παρασ. c. 33. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Ὁ μεμνηὸς δεινῶς) Ὁμέμενος δεινός V. G. non agnoscunt ὁμέμενος, sed δεινός etiam habent. SOLAN. In V. vidi ὁ μόμενος hinc pessime dederant in ed. A. ὁ μεμνηνός. Non dubito, quin veram lectionem levi mutatione reduxerim: ἐκ Κυρήνης ὁρμώμενος, Cyrenis oriundus. Mox pro αἰσχρότατα & παρὰ τοῦ μ. ex V. correxi αἰσχρότατα & πέρα τοῦ μετρίου. Notavit autem ex G. doctissi. Solanus, haec Latina mixta Graecis: Aristippus] Cyrenaeus philosophus, δεινὸς τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ μαγειροῦς σοφιστής. Aderat semper Dionysio τῷ πρεσβύτῃ in Sicilia, αὐξων αὐτοῦ τὴν τρυφήν, & turpissime parasitans & adulans ultra decorum. HEMST.

Pag. 17. l. 2. Προσδεθέντα) Lego παραδεθέντα: absurde enim Chimaerae alligetur: eleganter traditur excrucius. Vide N. Δ. XXX. SOLAN.

ead. l. 3. Τῶν πεπαιδευμένων) Quo in numero censetur Plato. BROD.

ead. l. 7. Ὀππωμένον) Haud temere similia apud Ethnicos scriptores invenias: sed vide Nostrum supra N. Δ. XXX, infra in Ἰστ. Ἀλ. II, c. 29, & Πένθ. c. 8. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡ Χίμαιρα) Χίμαιρα, τρίμορφον θηρίον, ὃ πρόσθεν μὲν λέων, μέσον δὲ χίμαιρα, ὅστις δὲ δράκων. Hesych. Huius descriptionem vide Il. Z. VORST.

ead. l. 10. Πένντες, πλ. πτωχοὶ) Aristophanes in Pluto v. 552 egregie inter πτωχὸν & πένντα distinguit: Πτωχοῦ μὲν γὰρ βίος, ὃν σὺ λέγεις, ζῆν ἐστὶν μηδὲν ἔχοντα. Τοῦ δὲ πένντος, ζῆν φειδόμενον καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα. Περιγίγνεσθαι δ' αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μὴδ' ἐπιλείπειν. Id est, nihil cum est, nihil desit tamen. Terept. Eun. A. II, Sc. II, 12. VORST.

ead. l. 14. Δουλοπρεπές τι) Eandem lectionem dudum conjectura fueram affecutus; paulo post simili ratione, φοβερὸν τι καὶ διάκνον δεδορκότων hic enim perinde intelligendum est, quod ex προσβλέποιεν facile repetas, προσέβλεπον. Venerat etiam in mentem, δουλοπρεπεῖς τε καὶ κολαευτικοί, quod, si scriptus aliquis Codex adspirasset, libenter praetulissem, quia congruere videtur aptissime cum sequentibus βαρεῖς ὄντες &c. Eleganter autem orationis animandae causa interponitur πῶς οἶει. Oenom. apud Euseb. Praep. Evang. v. pag. 214 B. Ἐγὼ οὖν ὡς ἤκουσα, πῶς οἶει ἡ γυνάκτισσα. Plato Symp. p. 1203 A. πῶς οἶσθε γέμει σωφροσύνης. Pari modo πῶς δοκεῖς. Theo-

philus apud Athen. XI, p. 472 E. ubi male vertitur. HEMST.
ead. l. 15. T1) L. & ed. I. In aliis τε. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 1. Κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου) Debuit
παρὰ τὸ μέτρον vel μέτριον. Sed scripsit haud dubie πέρα τοῦ
μετρίου, quemadmodum ipse Lucianus passim & alii. Sic in
Revivisc. cap. 31, Πολυζένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ μετρίου. in
quom. conscrib. Hist. c. 7, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες.
Adde c. 10. De Saltat. c. 21, 75. Sic πέρα τοῦ πιθανοῦ, πέρα
τοῦ καλῶς ἔχοντος, alibi. IENS.

Pag. 18. l. 2. Διαναπαυόμενοι) Ex P. & ed. Iunt. Reliquae
ἀναπαυόμενοι. SOLAN.

ead. l. 5. Χαλεπῶς ἔχοντά) Quam frigida haec, & Luciano
indigna! Plura sunt in hoc opusculo eiusdem farinae, quae
maturum iudicium minime sapiunt, & scriptorem arguunt aut
a Luciano diversum, aut certe Lucianum ipsum iuniorem &
nondum subacti ad has res iudicii. SOLAN. Hoc si ad Tanta-
lum solum pertineat, omnino desiderabit ὑπὸ τοῦ δίδου: sed
literam addi malo, χαλεπῶς ἔχοντας, ut Ixionem & Sisy-
phum simul complectatur. Illud autem frigus orationis, quod
in his vir clariss. Solanus animadvertisse sibi visus est, ego
quidem, qui meus est stupor, nullus sentio. HEMST.

ibid. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν (Ἡράκλεις ὅσος) Videtur Τιτυόν,
'Ἡράκλεις ὅσον; GRON.

ibid. Γηγενῆ) Terrae filium. BROD.

ead. l. 6. Τόπον ἀγροῦ) Homer. Odyss. Λ, 575: Καὶ Τιτυὸν
εἶδον γαίης ἐρικύδεος υἱὸν κείμενον ἐν δαπέδῳ· ὅδ' ἐπ' ἔννεα
καίτο πέλεθρα. BROD.

ead. l. 11. Εὐρωτιῶντας) Παλαιὸν & εὐρωτιῶντα iunxit iti-
dem Gregor. Nyss. ad Psalm. p. 364 B. sed voce nonnihil vi-
tiata: καὶ διὰ τοῦτο παλαιὸς τις καὶ ἐρρυτιῶν ἐγενήμην. Εὐρω-
τιῶν legendum ex hoc Luciani loco, ubi eadem illa copulen-
tur, se didicisse monet D. Hoefschel. ad Phot. p. 293. HEMST.

ibid. Ἀμενηνοῦς) Homer. Odyss. K, 521, 536. BROD.

ead. l. 13. Αὐτοῦς) In libris omnibus legebatur hic αὐτοῦς,
nullo prorsus sensu. Ego vero αὐοῦς scriptum fuisse pro certo
habeo. Vide Πένθ. cap. 8. SOLAN. Αὐτοῦς) Non diffiteor αὐοῦς
ingeniose cogitatum, & primo aspectu blandiri. Attamen re
diligentius expensa dubitari fere nequit, quin aliud quidpiam
requirat τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας: nam hoc quidem eum
in modum ponitur, ut praecedentis cuiuscunque vocabuli ra-
tionem prodat: iam si forte αὐοῖς commode dicuntur Aegy-
ptiorum νεκροὶ διὰ τὴν ταριχείαν, quia condiendo corpora

mortuorum exsiccantur, etiamne pari modo respondebit διὰ τὸ πολυαρκές τῆς ταριχείας; nihil, me iudice, minus. Per illa vestigia dum corruptae voci medicinam quaero, incidit ἀλύτους, literarum certe similitudine tam propinquum, ut facilis errandi causa sponte in oculos ingeratur: praeterea quam sit opportuna verbi virtus huic loco, pronum est docere. Λύεσθαι & διαλύεσθαι a Graecis usurpari solent de iis rebus, quae compage soluta dilabuntur ac dissipantur: atque inde ἄλυτα, quae vel plane non, vel difficillime solvuntur, disiectisve partibus intereunt. Illa potestas optime patet ex Aristotel. Meteor. IV, pag. 101: ὅσα δὲ ὑπὸ θερμοῦ ξηροῦ πηγνύται, τὰ μὲν ἄλυτα, τὰ δὲ λύεται ὑγρῷ μοχ: οἱ μυλῖαι ἄλυτοι νίτρον δὲ καὶ ἄλλες αὐτὰ ὑγρῷ paulo post: τὰ μὲν αὐτὰ ἐστίν, οἷον νίτρον τὰ δὲ ἄλυτα, οἷον κέραμος καὶ λίθος: ibidemque saepius occurrit. Plato Tim. pag. 1054 A. in illa admirabili augustissimi rerum omnium parentis oratione: Θεοὶ θεῶν, ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατὴρ τε ἔργων, & δι' ἐμοῦ γενόμενα ἄλυτα, ἐμοῦ γε δέλοτος: τὸ μὲν οὖν δὴ δεδὲν πᾶν λυτὸν τό γε μὴν καλῶς ἁρμοσθὲν καὶ ἔχον εὖ λύειν ἐθέλειν, κακοῦ δ' ἢ καὶ ἐπείπερ γεγένησθε, ἀθάνατοι μὲν οὐκ ἐστὲ, οὐδ' ἄλυτοι τὸ πάμπαν, οὔτι μὲν δὴ λυθήσεσθέ γε, οὐδὲ τεύξεσθε θανάτου μοίρας &c. Hinc ἡ τοῦ σώματος λύσις, quando, migrante anima, collapsum tandem in cineres ac pulverem solvitur; Aeschin. Dial. III, § 19; & corpus humanum natura λυτὸν, quippe quod post mortem in elementa, unde fuerat conflatum, dissipatur: Graeci dicunt λύεσθαι vel ἀναλύεσθαι εἰς τὰ στοιχεῖα. Huic necessariae calamitati obsistere conabantur conditura & odoribus Aegyptii, ut ne post obitum quidem carissimorum pignorum conspectu privarentur: eaque cura quodammodo perficiebant, ut per multa secula lineamentis integris cadavera constarent, neque, ut apud alias gentes ab his moribus averfas, cito diffuissent. Plato Phaed. p. 60 F. συμπεσὼν γὰρ τὸ σῶμα καὶ ταριχευθὲν, ὥσπερ οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ταριχευθέντες, ἐλπίγου ὅλον μένει ἀμνηστων ὅσον χρόνον: ante dixerat, σώματι τάχα διαλύεσθαι προσήκειν, ψυχῇ δὲ αὐτὸ τὸ παράπαν ἀδιαλύτῳ εἶναι &c., τὸ ὁρατὸν σῶμα — ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, ᾧ προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν καὶ διαπνεῖσθαι. Hinc patere arbitrator, cur Noster, postquam memoraverat quosdam mortuorum νεαλῆς καὶ συνεστηκότες, qui tamen brevi tempore communem sortem subituri videbantur, addiderit apposite, καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίων ἀλύτους, indissolubiles: quam vero ob causam? quidve tandem hanc ipsis in longissimum tem-

pus perdurandi virtutem conciliabat? τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχίας. Ista cum aptissime cohaereant, non plane nostra conjectura videbitur improbabilis, eoque forte nomine alteri praeferenda. Luciani locum usurpavit Gataker. ad Antonin. IV, § 48. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πάνυ τι ἦν ῥάδιον) Gataker. ad Antonin. VI, § 24, ubi horum multa profert, scripsit οὐ πάνυ ἦν τι ῥάδιον male factum, si de industria separavit particulas, quae Attico more coniungi solent, ut monuit H. Steph. App. de D. A. p. 74. Saepe Noster: Ἐπισκ. c. XII. Dion Chryl. initio Charidemi: οὐ πάνυ τι αὐτοὺς ἐπιστάμενος. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Δεσμοῦ ... προσενέγκας ... διέχει) Quid respexerit, quidve sibi velit, nescio. C. & V. δασμοῦ & μοχ προσενέγκας & διέχεν. SOLAN. Sensus est: ἡμιτέλεια vero cum dixit, quasi de tributo loqueretur, mirifica voluptate aures (lectorem) perfudit. Indicare voluit elegantiam eius locutionis, qua pauperibus dimidium quasi dolorum poenarumque tributum remitti dicitur: καιρῶν, pro κακῶν, librarii vitium. HEMST.

Pag. 19. l. 3. Ἀμέλει) P. L. & ed. I. ὥστε pro ἀμέλει habent. SOLAN. Recepta per editiones interpunctio fortasse paucos offender, neque ipse temere movendam putem: nihilominus, si res mei sit arbitrii, hanc partem usque ad προφανόντων praecedenti membro adiungi malim; tum porro subsequentis orationis initium addita particula, quae facile creberrimo vitii genere fugari potuit, locupletaverim, ἡπύρου οὖν πρὸς ἀμειντόν· sic ἀμέλει decentiorem locum occupabit, & articuli comprehensionis integrae iustiore nexu cohaerebunt. Verum πάντων ὁμοίων legatur, an πάντων ὁμοίως φοβερόν τι καὶ διάκενον δεδορκότων, perparum interest: sic tamen ed. princeps, addita post ὁμοίως maiore distinctione: unde ortum videtur, ut postmodum ὁμοίως in ὁμοίων mutandum censuerint. HEMST.

ead. l. 7. Τὸν μεταίτην Ἴρον) Homer. Odyss. Σ. BROD.

ibid. Ἀπὸ τοῦ Φ. β.) Ab Alcinoο. Odyss. H. BROD.

ead. l. 8. Πυρρίαν) Vid. Ὀρχ. c. 19, & Τιμ. τ. 22, ubi de eo dictum est. Sed quis ille nobilis coquus in historia? nisi forsan ad Comicorum coquos alludit, de quibus ex Athenaeo dixi. SOLAN.

ead. l. 16. Δισκευάσσε) Scenae proprium; qualia sunt σκευή, διασκευή, κατασκευή, συσκευή, & inde ducta verba. Heliodor. I, pag. 3, μύριον εἶδος ὁ δαίμων ἐπὶ μικροῦ τοῦ χωρίου δισκευάσεν· quam locutionem ne dubites unde fuerit mutuatus, paucis interpositis adiicit τοιαύτον δάκτρον ἐπιδείξας. Qe.

nomaus apud Euseb. Praep. Evang. V, pag. 229 B. Εὐριπίδης, ἀνὴρ ἐπὶ τῇ διασκευάσει αὐτοὺς γενόμενος θεοφιλὴς quorum mentem Vigerus minime percepit. Noster περὶ τῆς Περ. τελ. sub initium: τοῦ πράγματος, vel potius, ut Faber voluit, τοῦ δράματος διασκευῇ, quemadmodum in Achill. Tar. II, p. 125, τὴν συσκευὴν τοῦ δράματος a qua re ipsa diversa non est Cod. Flor. λεῖο τὴν κατασκευὴν, quam sibi non displicere testatur Salmasius. Idem verbum in apparatu pompae, quae choragio scenae simillima, usurpari nihil est quod miremur: potius autem hic loci compositum, quam, uti in aliis Codd. exstat, ἐσκεύασε, probaverim. Iam tiaram & diadema, sive regium insigne candidae faciae ob tiaram circumvolutae, ut saepe solet, distinxit Noster, qua de re monuit Barn. Briffon. de R. P. I, p. 32. Simili modo causia regum Macedonum diademate fuit cincta; unde καυσία διαδηματοφόρος Plutarcho T. I, p. 941 C. quod illustrat Arrian. 'A. 'A. VII, cap. 22. Duris apud Athen. XII, p. 536 A. 537 F. τὴν καυσίαν ἔχουσαν τὸ διαδήμα τὸ βασιλικόν. HEMST.

Pag. 20. l. 4. Δεῖν) P. solus: in aliis δεῖν. SOLAN.

ead. l. 7. Διαπομπεῖσθαι) In pompa transvehī, pompaticè transire, H. Stephan. exponit in Th. L. G. T. III, p. 201. melius interpretes, pompam finire cum iisdem insignibus & ornatu. HEMST.

ead. l. 9. Μαιάνδριον) De eodem in 'Επισκ. cap. 14. At apud Herodotum III, c. 123, Μαιάνδρος dicitur ὁ Μαιανδρίου, ἀνὴρ τῶν ἀστῶν, δὲ οἱ ἦν γραμματιστής. De proditiōe in illo Herodoti loco non aliter liquet, quam quia supellestilem Polycratis in templo Iunonis suspendisse post eius mortem dicitur: sed ex seqq. paginis patet, successisse eum Polycrati; & semel atque iterum legitur ibi eius nomen Μαιάνδριος, ut de emendatione hic cogitare non sit opus. SOLAN. Vide Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. XII, 53, ubi Μαιανδρίου τοῦ Σαμίου. Simili discrepantia Protagorae pater Diogeni L. IX, 50, Μαιάνδριος, Philostrato Μαιάνδρος. HEMST.

ead. l. 11. Μετενέδυσε) Scribe μετενέδυσε. BROD. Μετενέδυσε) Antiquiores fere edd. μετενέδυσε, quod prima B. 2. mutavit; merito. De mendo monet etiam Gatakerus ad M. Aurel. XI, 24. SOLAN.

Pag. 21. l. 2. "Α πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο) Abripi se passus fuit interpretum errore I. Ienf. quando L. L. II, p. 302, haec posita censet pro οὐκ ἀποδιδόντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο. "Α ἐχρήσαντο nihil aliud quam, quae mutua sumferant, vel acceperant a fortuna; ut satis est liquidum ex opposito, ὥσπερ

οἰκεῖων τινῶν στερισκόμενοι. Plane similem invenies Cebetis sententiam pag. 61, 63. HEMST.

ibid. Ἐχρήσαντο) *Mutati sunt.* GUYET.

ead. l. 3. Οἶμαι δὲ καὶ τῶν &c.) Δὲ mihi visum fuerat mutandum in σε· sed cum illud pronomen utique necessarium paulo inferius ostendat MS. augere licet Lucianum. Appositi sunt Petronii versus c. 80, pag. 400, quos Ant. Schultingius ad oram libri annotarat: neque Ian. Doussam Praec. I, c. 19, ubi eisdem explicabat, scriptoris nostri locus praeteriit. HEMST.

ead. l. 4. Ἐοράκηναι σε τοὺς) Illud σε ex MS. R. in textum recepimus. SOLAN.

ead. l. 5. Κρέοντας) Confer infra Ἀ. Μισθ. c. 5. KUSTER.

ead. l. 9. Προῆλθεν) De usu verborum προέρχεται, παρέρχεται, παρίεναι, scenico notavimus Vol. I, p. 219. HEMST.

ead. l. 12. Καὶ καταβάς ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) Eadem utitur comparatione Iust. Martyr Epist. ad Zen. & Ser. BOURD.

ibid. Ἀπὸ τῶν ἑμβατῶν) E tragicis aut comicis sublimioribus calceamentis, ut veterum heroum corporis proceritas repraesentaretur. BROD. Vid. Ez. Spanhem. ad Aristophan. Plut. v. 759. accuratius alibi de tragicis ἑμβαταῖς. HEMST.

ead. l. 14. Πῶλος — Σάτυρος) De priori videtis A. Gellium VII, 5, & Nostrum Ἀ. Μισθ. c. 5, Z. Tr. c. 3. De utroque Z. Tr. c. 41. SOLAN.

ead. l. 15. Σουνιεύς) Sunium Atticae vicus est, ac promontorium. BROD.

ibid. Σάτυρος ὁ Θ.) Cum aliis Satyris hunc etiam recenset I. Ionius de Script. H. Ph. II, c. 11, pag. 169, & ab illo Saryro histrione, qui Demostheni fuit aequalis, distinguit. De utroque Polo & Saryro opportuniore loco dicemus. HEMST.

in Schol. col. 2. l. 1. Τὰς κρ. ὑψηλὰς ἐξ.) A recentiore manu haec inserta sensum perturbant: exstant tamen in C. nisi quod ὑψηλαί. SOLAN.

Pag. 22. l. 1. Μαραθώνιος) E Marathone vico. BROD.

ead. l. 10. Ἐν παραβύστη σου) Παραβύστην, in angulum aliquem infulcire, ut a conspectu & oculis amoveas: hinc ἐν παραβύστη, clam, occulte: quod plerumque in deteriorem partem accipitur de iis rebus actionibusve, quae conscientiam aliorum & lucem refugiunt: Procopio familiare, ex quo unum alterumque locum Suidas protulit. Demosthen. in Timocr. p. 780 F. & Ulpian. p. 813 B. quo respexit Harpocrat. in Παραβυστον quamquam Grammaticis, qui originem significandi contractionem statuunt, quam necesse sit, non assen-

nar. Σκοτίας καὶ ἐν παραβύστῳ iunxit Evagr. H. E. III, c. 1: Epistola, quae Iustini Martyris dicitur, ad Zen. & Seren. pag. 391, v. 48, p. 396, v. 39, τὰς ἐν παραβύστῳ κοσμικὰς αὐτῶν ἐπιτηδεύσεις. Mox abesse poterat παρ' ante ὅσον. HEMST.

ead. l. 14. Οὐ πλέον ποδὸς) Eadem in Dialog. Mort. Philist. apud Stob. Ser. 330, καὶ μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχης, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. Utitur his fere verbis Lucian. alibi. Sic in Char. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. Tangit Marcil. ad Horat. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐπαράδυσώπῳ] Εὐπαρακεκριμένῳ) Haec monstra vocabulorum in ed. A. hic antea erant. Ego restitui. SOLAN. Habent ἐν παραβύστῳ, quod post Demosth. in Timocrat. recentiores saepius usurparunt, Lexicographi veteres Hesych. Suid. Eustath. ad Od. Δ, pag. 1489, v. 7. Etymol. in Παράβυστον, sed instructum explicatione minus, quam nostri Scholiastae, luculenta. Ἐν μικρῷ dedit inter alia, propterea quod παράβυστον sit etiam τόπος μικρὸς, γωνία, angulus, quo aliquid abditum ac detrusum a conspectu removetur. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐπέστησαν) F. ἐπίστυσαν. & C. SOLAN. Intellige, Aeacum praefecerunt, qui ius diceret &c. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Ἐτοιμον παραγόντες) In ed. A. & V. ἔτοιμον erat. Ego mutavi. SOLAN. Ex G. hanc annotationem descripsit Solanus: Αἰακὸς, quia παρὰ τὸ αἰάζειν cognominatur. Idque in defunctis evenit, cum sepulchrae corpus traditur. Ideo confingunt Aeacum locum assignare animabus. Mox dedi γὰρ οὐν nam nūn ed. A. ab errore typorum videtur ortum. Pro παραδίδωσι lege παραδιδάσι vel παραδιδῶσι. HEMST.

Pag. 23. l. 4. Πτωχεύοντας) Haec & sequentia omnino puerilia & Luciano indigna. SOLAN.

ead. l. 5. Τὰ πρῶτα δ. γρ) Inter hominum vilissimos hic recenseri notat Desid. Herald. Anim. ad Salmaf. Obs. ad I. A. & R. VII, pag. 608, ubi plura de γραμματοδιδασκάλοις & γραμματισταῖς. HEMST.

ead. l. 10. Μισθοῦ ἀκοίμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Prorulit haec verba Thomas Mag. in Ἀκροσθῆς, ubi ex Vascofani suppleta est editio novissima: Ὁμ. ἐν Βατρ. (v. 183.) ὁ δὲ ἡπῆτης μοι ἐπέστη. Τὸ δὲ ῥάπτῃς κοινόν. Σαθρὸς & σαπρὸς quomodo differant, exposuit Kusterus ad Aristoph. Pl. v. 814, adductis praeter hunc pluribus e Luciano locis, ubi prius vocabulum occurrat. Temere vero Noster vilissimum opificium, an certa quadam ratione, Philippo tribuerit, compertum non habeo. Scholiastae coniectura non inepta est, neque abhorrens.

Quod sequitur ἐν ταῖς τριβόοις adhibuit Pricaeus ad Apul. Miles. I, p. 4, *stipes in trivius erogare*. HEMST.

ibid. Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδ.) Sic in Catapl. c. 20. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἐπίσχει) C. ἐπέχει vel περιέχει. SOLAN. Atticam formam servant Scholia V. Πυρὶ δάπτειν illustravit G. Cuper. Obf. I, c. 7. nos alibi plura diximus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 6. Ἐσκυβαλισμένα) C. & V. ἐσκυβαλευμένα. SOLAN. Quia σκυβαλίζειν est frequentissimum, retinui lectionem ed. A. altera verbi facies σκυβαλεύειν, quamquam formandi legibus non adversatur, necdum mihi fuit oblata. HEMST.

Pag. 24. l. 4. Παλαμῆδης) Congerrones Nestorem & Palamedem Socrati dedit Lucianus apud inferos Ἰστ. Ἄλ. II, c. 17, idque iure merito: illum ita descripsit Homerus, ut in tanta morum similitudine amicitiam utriusque facile conglutinaram credas: huius casu acerbo se vivus etiamnum Socrates est consolatus: παραμυθεῖται δ' ἔτι μὲν καὶ Παλαμῆδης, inquit in Xenophont. Apol. p. 411, ὁ παραπλησίως ἡμῶι τελευτήσας: atque adeo mirum non est, si infra sapientissimi hominis familiaritatem expetiverit. De Ulyssē res est alia: eius enim facinus in Palamede designatum fuerat execratus; sic enim in Xenophonte sequitur: ἔτι γὰρ καὶ νῦν πολὺ καλλίους ὕμνους παρήχεται Ὀδυσσεύς τοῦ ἀδίκου ἀποκτείναντος αὐτόν. De cruribus ex educta cicuta tumefactis vide Platonis extremum Phaedonem. HEMST.

ead. l. 6. Ἐκ τῆς φαρμακοποσίας) E cicutae potione. BROD. Plato in Phaedro. BOURD.

ead. l. 10. Ἀναμετρούμενον) Angl. *anametrountan*. BOURD. Diversum est, neque adeo probandum, quod unus alterque Codex ingerit, ἀναμετρούντων. Euripid. Ion. v. 250, Μῆμην παλαιὰν ἀνεμετρησάμην τινά. Or. v. 14, — τί τ' ἄρρητ' ἀναμετρήσασθαι με δεῖ: plura dicentur alio loco. HEMST.

Pag. 25. l. 3. Προῦβεσαν οἱ πρ. ἐκκλησίαν) Formula loquendi ad comitiorum apud Athenienses consuetudinem aptissime respondet. Prytanum erat munus senatum aut comitia fixa tabula, quae, quid in deliberationem veniret, continebat, indicare: id Polluci est VIII, 95, προγράφειν πρὸ τῆς βουλῆς, καὶ πρὸ τῆς ἐκκλησίας, ὑπὲρ ὧν δεῖ χρηματίζειν. Aristoteles προγράφειν κυρίαν ἐκκλησίαν dixit apud Harpocrat. in Κυρία ἐκκλησία: unde sua Pollucem descripsisse, quod in pluribus aliis verum est, recte Valesius observavit: atque ita Aeschines de male obita legatione, προγράψαι τοὺς πρυτάνεις ἐκκλησίας δύο κατὰ τοὺς νόμους p. 35, v. 43, p. 36, v. 4. Idem

est προβῆναι ἐκκλησίας. Liban. Decl. XVI, pag. 466 B. κλαίῳ μὲν ὅταν οἱ πρυτάνεις προβάσιν ἐκκλησίας. Controversa vis verbi apud veteres in Demosthenis initio Phil. I, Εἰ μὲν περὶ καινοῦ τίνος πράγματος προϋτίθετο λέγειν ibi notat Ulpianus, quosdam accipere ἀντὶ τοῦ προεβάλλετο τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ προεγράφετο sed quae sequuntur, clare rem ipsam exponunt: ἐπεὶ δὴ περὶ σανίδας τινὰς ἐνέγραπον τὸ πρᾶγμα ἐχούσας, περὶ αὐτῇ σκέψας, καὶ περὶ οὗ συνεληλύθασιν καὶ προτίθεσθαι τῆς ἐκκλησίας, ἵνα γινῶσιν πάντες, περὶ τίνος ἐστὶν ἡ ἐκκλησία· a quibus parum differt additum ad Or. περὶ Παραπρ. interpretamentum p. 380 B. Πρόγραμμα ἐστὶ τὸ προτιθέμενον τῆς ἐκκλησίας ὥστε βουλευσασθαι ἢ περὶ τοῦ πέμψαι πρέσβεις, ἢ πρέσβεων ἡκόντων μαθεῖν, ὃ, τι λέγουσι· nam oratoris verba, quibus haec illustrandis inserviunt, sic sine dubio, quod nec Valesium praeteriit, sunt restituenda: καὶ τοῦθ', ὅταν ἡ κήρυξι ἢ πρεσβείαις προεγραμμένον, οὐκ αἰεὶ idque non Ulpiano solum auctore, sed Codicibus etiam melioris notae: quantum vero ab horum mente discefferit Wolfius, interpretes alioqui minimè spernendus, facile lector non indiligens per se deprehendet. Iam duplex illa τοῦ προτιθέσθαι potestas, quae Demosthenis enarratores distraxit, eandem etiam aliis in locis parit difficultatem: velut in Isocrātis Συμμαχ. p. 162 A. ἀποφανόμενος, ἀ τυγχάνω γινώσκων πρῶτον μὲν περὶ ὧν οἱ πρυτάνεις προτιθέασιν. Thucydid. III, 38, θαυμάζω μὲν τῶν προθέντων αὐτὸς περὶ Μιτυληναίων λέγειν· forte minus erit dubitationis, quando adiungit γνώμας αὐτὸς διαγνώμας· c. 36, Μιτυληναῖοι, qui Athenis aderant, παρσκευάσαντες τοὺς ἐν τέλει ὥστε αὐτὸς γνώμας προβῆναι. Τοὺς ἐν τέλει Scholiastes τοὺς στρατηγούς exponit, ego τοὺς πρυτάνεις. cap. 42, Οὔτε τοὺς προθέντας τὴν διαγνώμην αὐτὸς περὶ Μιτυληναίων αἰτιῶμαι. Equidem cum Ulpiano sentio, & has locutiones omnes esse profectas arbitrator a proposito prytanum tabella, qua non tantum illicium vocabant Athenienses, sed & qua de re sententiae dicendae forent, ac suffragia ferenda, definiebant. Nunc liquido patet, unde duxerit Sophocle. in Antig. v. 165, Ὅτι σύγκλητον τὴνδε γερόντων Προὔθετο λέσχην καινῷ κηρύγματι πέμψας· solemne est ingeniosissimo poetae phrasas a suae gentis moribus derivatas aliorum apte traducere: cui, praeter illud προθέσθαι λέσχην, hisce lectis non statim ἐκκλησία σύγκλητος in memoriam venit? neque obscurum est perito linguae Graecae, quare, cum in superioribus exemplis προβῆναι conspiciatur, ipse Medium usurparit. Προθέματα recentioribus esse Imperatorum

edda, ex Cangii Gl. M. & I. Gr. constare potest; quam vocem an perinde atque ἐκθέματα refutaturi sint Phrynichus & Thomas Mag. equidem nescio. HEMST.

ead. l. 4. Πρυτάνεις) Qui sunt, vide apud Etym. M. VORST.

ead. l. 7. Ἐπεὶ γὰρ) Saepe mutari vidimus γὰρ & γοῦν idem ne hic contingerit, valde metuo. HEMST.

ead. l. 8. Κατηγόρητο) Sic scribitur passim. SOLAN.

Pag. 26. l. 2. Καταλύσσαι) Angl. καταδύσσαι. BOURD. Καταδύσσαι) Vulgo legitur καταλύσσαι quod ferri quidem posset, nisi hanc aptiorem & concinniore scripturam suppedita- rent A. & ed. I. sic Plutarch. 1399, 1, εἰς κιβωτὸν ἐνδύμενος. Plato p. 32 B. C. εἰς τὰ τῶν ὄνων γένη ἐνδύσσαι. SOLAN.

ead. l. 6. Κρανίων &c.) Ludit in vocibus κράνιον, σκέλετος, νέκυς mortui ἀλίβαντες a poetis appellantur. BROD.

ead. l. 7. Φυλῆς Ἀλιβαντιάδος) Finxit lepide hanc vocem, ut & illas, quae praecedunt. Ἀλίβαντες sunt νεκροί. vide Hesych. GRAEV.

ibid. Ἀλιβαντιάδος) Angl. Ἀλιβαντίδος. BOURD. Ἀλίβας ὁ νεκρὸς, τοῦτ' ἐστὶ, ζωτικῆς λιβάδος, ἥ γουν ὑγρότης ἄμοιρος ὢν. Ἀλίβαντες quare mortui dicti, vide Galenum περὶ Κράσεων lib. I. Hinc Lucianus Ἀλιβαντίας finxit. VORST. Ἀλιβαντίδος) Ἀλίβας est mortuus; & si Suidae fides, nomen fluvii apud inferos, unde tribum finxerit Noster. Malui autem Ἀλιβαντίδος, quod in Angl. & P. legitur, quam quod in vulgatis est Ἀλιβαντιάδος. SOLAN. Ferri poterat Ἀλιβαντίας, ut Πελοπίς, Πελοπίας, eiusque generis non pauca: sed alterum melius imitatur formam tribuum Atticarum, Κεκροπίς, Ἰπποβοωντίς, Αἰαντίς, Ἀκαμαντίς. HEMST.

ead. l. 8. Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ) Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν separant iura civium; notissimum ex oratoribus Graec. BOURD. Approbaverunt magno consensu interpretes; quos cur improbaverim, intelligi potest ex notaris ad Tim. p. 113, lin. 4. HEMST.

ead. l. 10. Βριμὼ) Etymol. Βριμὼ, ἡ Περσεφὼνη &c. GUYET. V. Clem. Alex. 9, f. Hecate, Apoll. Rh. III, p. m. 79. SOLAN.

Pag. 27. l. 2. Τὰ αὐτὰ γ. ἐαυτοῖς) Scribendum: ὃ τέκνον, φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἰδᾷ σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γινωσκόντων ἐν ἐαυτοῖς, O fili, causam scio tuae perplexitatis, a sapientibus istis profectam, qui non eadem inter se sentiunt: ἐν in omnibus editis desideratur. Aliud est οὐ τὰ αὐτὰ γινώσκειν ἐαυτῷ, nimirum a se ipso dissentire. GRAEV. Vir cl. I. G. Graevius legit γινωσκόντων ἐν ἐαυτοῖς, qui

non eadem inter se sentiunt. Sed videndum, ne retinenda sit vulgata lectio, ac cum eodem viro cl. recte interpretanda, Equidem novi haesitationis tuae causam, eam nimirum profectam esse ab his sapientibus, a se ipsis dissidentibus; qui sibi non constant, nunc hanc, nunc illam de eadem re ferentes sententiam. Eo nempe stolidior erat horum sophorum vanitas, quod non inter se modo, sed ipsi a se diffidebant. Idque iam supra ut ἀτοπώτατον τι declaraverat in eodem hoc dialogo Lucianus: Ἐπεὶ δὲ πολλῶ τοῦτο ἐκείνων (φιλοσόφων) ἀτοπώτερον· τοὺς γὰρ αὐτοὺς τοὺτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας &c. Praeterea hoc multo in illis erat absurdius: hos enim ipsos, observata eorum vita, comperi suis ipsorum sermonibus admodum contraria agentes &c. Ad haec videtur respexisse is (Tiresias) qui hoc in loco eum, qui, quae foret optima vita, rogarat, docere vult verissimam haesitationis suae causam. IENS. Sic IIsocrates περὶ Εἰρήνης p. m. 216 f. οὕτως ἀλογίστως ἔχομεν, ὥστε περὶ τῶν αὐτῶν τῆς αὐτῆς ἡμέρας οὐ ταῦτα γινώσκουμεν. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀποσπάσας) Attigi locum ad Θ. Κρ. § 5. HEMST.

ead. l. 7. Ὁ τῶν ιδιωτῶν) Privatos vertunt: non iniuria dissensit I. Alb. Fabricius B. G. IV, c. 16, p. 498, ubi scriptorum Luciani recensionem instituit: Quod vero Tiresias, inquit, Menippo in aurem susurrat, optimam vitam esse τῶν ιδιωτῶν, nolim intelligere de vita privatorum, sed illiteratorum, qui philosophis a Luciano opponuntur, difficiles nugae magno cum fastu tractantibus: adiectis pluribus nostri scriptoris exemplis, in quibus eadem potestas valere debent. Sane nihil est frequentius, quam φιλοσόφους & ιδιώτας inter se opponi: notat Simplic. ad Epictet. Ench. c. LXXI, p. 315: Τῶν γὰρ ἀνθρώπων οἱ μὲν ιδιώται, οἱ δὲ ἐκ διαμέτρου τούτων φιλόσοφοι, οἱ δὲ ἀφιστάμενοι μὲν τῶν ιδιωτῶν, προσχωροῦντες δὲ τοῖς φιλοσόφοις, οὓς προκρίτοντας καλεῖ. Crates, teste Diogen. L. VI, 88, argenti numerum apud mensarium deposuerat ea conditione, ut, si filii ιδιώται γεννηθεῖεν, ipsis restitueretur; sin philosophi, publico cederet. Nec philosophis solum, sed & philologis contrarii sunt οἱ ιδιώται. Sext. Empir. adv. Gramm. I, § 235, ὥς γὰρ ἡ φιλόλογος (συνήθεια) γενᾶται παρὰ τοῖς ιδιώταις, οὕτως ἡ ιδιωτικὴ παρὰ τοῖς φιλολόγοις: atque adeo cuiuscunque artis rudes ιδιώται sunt, si ad artifices comparentur; quod exemplis firmare putidum foret. Nolim tamen hic privatam vitae conditionem, quae procul a philosophorum rixis remota quietem sectatur, & res, quae usu quotidie veniant, commode atque eleganter

dispensat, penitus excludi: haec enim ἀπραγμοσύνη, quae longe recedit ab operosis philosophorum inanibusque concertationibus, saepe laudatur: quare diu *quaesitum esse* Servius notat ad Georg. II, 475, *utrum philosophiae, an rusticitatis esset vita felicior*. Plato Πολ. X, p. 765 C. Ulyssis animam narrat μνήμη τῶν προτέρων πόνων φιλοτιμίας λεωφηνυίαν ζητεῖν περιούσαν χρόνον πολὺν βίον ἀνδρὸς ἰδιώτου ἀπράγμονος: ubi iam sine dubio privati hominis tranquillam vitam significat. HEMST.

ead. l. 12. τὸ παρὸν εὖ δέμενος) Praesentem fortunam boni consulens. Proverbium, quo Plato in Gorg. utitur pag. 302 F. VORST. Huic formulae loquendi dignitatem proverbii veteres addiderunt: idcirco παλαιὴν λόγον vocat τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν Plato in Gorg. p. 340 E. eumque imitatus Procopius Goth. I, p. 187, v. 35, Ἐμὲ γάρ τις παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος τὸ παρὸν εὖ τίθῃναι (nescio an melius fuisset scripturus τίθεσθαι vel δέσθαι) κελεύων utrumvis enim ποιεῖν & δέσθαι, illud quidem longe rarius, hoc frequentissime in adagio locum tenet: idcirco Hesychius etiam in τὸ παρὸν εὖ τίθεσθαι, quamquam ibi, non secus ac tot aliis in locis, cladem fuerit passus, eius paroemiae philosophum in Gorgia citat testem; cum tamen Suidas ποιεῖν servaverit. Ad Antonin. VI, § 2, ἀρχεῖ οὖν καὶ ἐπὶ ταύτης (τῆς τοῦ ἀποθανεῖν πράξεως) τὸ παρὸν εὖ δέσθαι, monuit Gatakerus, Pittacum, teste Diogen. L. I, 77, interroganti, quid optimum esset, respondisse, τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, idque dictum postea in proverbium abiisse: ibidem praeter alia plura vir doctissimus Luciani, qui prae manibus est, locum profert. Similem plane Pittaci sententiam, quae a priore minimum discrepet, consignavit Diogen. I, § 78, συνετῶν ἀνδρῶν εἶται, πρὶν γενέσθαι τὰ δυσχερῆ, προνοῆσαι ὅπως μὴ γένηται: ἀνδρείων δὲ, γενόμενα εὖ δέσθαι. Interpretes, ut solent in locutionibus non explore cognitis, mire fluctuant: Ambrosius ibi vertit, *quod in praesentia occurrit, bene agere, aequo animo ferre*: Benedictus nostrum illud, τὸ παρὸν εὖ δέμενος, praesentibus contentus, parum ipse scilicet contentus versione Mori minime postponenda, praesentibus bene compositis. Utrumque proverbium Erasmus explicuit, Praesentem fortunam boni consulere, Quod adest aequi bonique facere: tum porro, Admonet, inquit, adagium, ne nos alienarum rerum cupiditate maceremus, sed quaecunque contigit fors, eam velut optimam amplectamur. Nec nihil, neque omnia dixerunt: alior enim quaedam potestas eo proverbio continetur, cuius vis & ratio a formula loquendi perspecta pendet. Εὖ ποιεῖν non aliter hic est capiendum, quam in εὖ ποιεῖν

τὰ προστεταγμένα· atque adeo τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν significabit, *res praesentes, & quodcunque fuerit oblatum, lucro apponere, inque rem suam convertere.* Expende modo Platonis locum, ubi non insulse Ficinus, ut eo, quod adest, pro viribus bene utar, ipsam disputationis seriem huic virtuti suffragari comperies. Aethenaeus XII, p. 544 B. Aristippum refert ἐνὶ μὲν τὸ ἀγαθὸν κρίνειν τῷ παρόντι, ut qui existimaret, nihil ad se pertinere τὸ ἀπολαύσκειν καὶ τὸ ἀπολαύσειν, τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν, τὸ δὲ οὐπω καὶ ἀδύλον· ὁποῖον καὶ οἱ τρυφῶντες πάσχουσι τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιοῦντες· *omnium rerum aliarum securis esse gnauiter utendum praesentibus deliciis statuentes*: nam ex Dalecampio nequidquam veram horum sententiam exquiras. In hac schola Horatius eruditus monuit: *Quid sit futurum cras, fuge quaerere; & Quem fors dierum cumque dabit, lucro Appone* — neque alia dote magis Aristippus Dionysio placuit, ceterisque fuit praelatus, quam quod sciret, ut ait Diog. L. II, 65, ἀρμόσασθαι καὶ τόπω καὶ χρόνῳ καὶ προσώπῳ, καὶ πᾶσαν περίστασιν ἀρμονίως ὑποκρίνασθαι. . . . ἀεὶ τὸ προσπεσὸν εὖ διατιθέμενος. Deinde εὖ θέσθαι τὸ παρὸν similem in modum dicitur, ut in Hesiodo Οἰκόν τ' εὖ θέσθαι, id est, interprete Moschopulo, τὸν ἑαυτοῦ οἶκον καλῶς διοικῆσαι in Platone Πολ. IV, p. 647 A. τὰ οἰκῆα εὖ θέμενον, καὶ ἀρξάντα αὐτὸν ἑαυτοῦ καὶ κοσμήσαντα &c. Sic Thucyd. VIII, 84, τὸν πόλεμον εὖ θέσθαι· IV, 59, τὰ ἴδια ἕκαστοι εὖ βουλευόμενοι δὴ θέσθαι· &, quod rarius est notatumque a Schol. omisso εὖ I, 25, ἐν ἡπόρῳ εἶχοντο θέσθαι τὸ παρὸν· unde manifestum est, male syllaba minus apud Procopium legi Vandal. I, p. 102, οἱ Βανδίλοι ἐν ἀπόρῳ εἶχον θέσθαι τὸ παρὸν. Ut autem, quam late locutionis usus pateat, intelligi possit, addam pauca diversi generis exempla: Sophocl. El. v. 1439, Νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι. Oed. Tyr. v. 641, — μεθ' ἧς (Ἰοκάστης) Τὸ νῦν παρῆστὼς νεῖκος εὖ θέσθαι χρεών. Dionys. El. apud Athen. XV, p. 669 E. Συμπόσιον κοσμῶν, καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος, id est, *Convivium hilarans, tuisque partibus egregie fundus*; quod non fecit interpretes Dalecampius. Aequae solet usurpari καλῶς θέσθαι, ut in illo Sophoclis apud Stob. pag. 54, Ταῦτ' ἐστὶν ἀλγιστ', ἂν παρὸν θέσθαι καλῶς Αὐτὸς τις αὐτῷ τὴν βλαβὴν προσδῇ φέρων· neque minus in ipso proverbio: Cratini locum ex Pylaea promittit Suidas, quem planius atque ab Erasmo, &, qui vestigia summi popularis pressit, Gatakerō fuit factum, restitui posse arbitror: Ἄνδρας σοφοῦς δὲ (vel γέ· utraque particulae in citandis versibus vulgo solent ab antiquis omitti) χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα ὡς καλῶς Ἐς δύναιμι

δέσσαι — Atticae proprietatis ignoratio in ὡς καλῶς ἐς δύναμιν, ut alio mentem converterent, doctissimos homines induxit. Achill. Tat. V, p. 303, Ἄλλ' ἐστὶν σοι, ἔφη, καὶ τὰ παρόντα δέσσαι καλῶς, καὶ ἐλεῆσαι ψυχὴν ἐπὶ σοι φλεγομένην. Alterum adhibuit Aristid. T. III, p. 60 B. gubernator non tota, quam percepit, artis nauticae scientia ratem servat, ἀλλ' οἷς εὐ τίθεται τὸ παρόν. Ergo duplex fere potestas, quam tamen causa nonnunquam variat, in hoc adagio residet; prima, quod in manibus est, sollerter dextreque curare & administrare; sapienter rebus praesentibus utendo commodis suis consulere: quomodo ponitur etiam εὐ διατίθεσθαι, velut in Appian. de B. Mithr. pag. 173 E. τὸ σφέτερον εὐ διατίθεσθαι, καὶ τοῦ γενησομένου καλῶς τεκμαίρεσθαι. Zosimus formam verbi mutans, quae venia recentioribus est danda, I, p. 12, Ulpianum describit τὸ παρόν εὐ διαθεῖναι, τὸ μέλλον εὐστόχως συνιδεῖν δυνατὸν & Suidas in Anatolio, προσῆν δὲ αὐτῷ καὶ τὸ μὴ φεῖδεσθαι χρημάτων τὸ παρόν διαθεῖναι ἐσπουδαλότε' altera, si quid tentatum secus ceciderit, arte corrigere, fortunamque sinistram industria sublevare; quemadmodum homines prudentes solent, aleatores callidos imitari ex praecepto Micionis Terentiani in Adelph. A. IV, Sc. VII, 22. Haec autem similitudo cum non raro a veteribus usurpetur, Valesio persuasit, ut rationem proverbi a tesserarum iactu repeteret, compararetque Gallorum, *Se servir bien de sa chance* in Not. Mauflaci ad Harpocr. p. 221, sensu quidem ex aliqua parte opportuno, sed origine nimis in angustum redacta. Ut ergo quin noster ille modus explicandi sit ad Graecae linguae ingenium accommodatior, minime dubito, sic tamen nullus diffiteor, ita proverbium hoc saepe posuisse scriptores antiquos, ut aperte ad tesserarum ludum cogitationem referrent. Exemplo sint Sophoclis versus, quos perperam vir magnus Alexidi tribuit, apud Stob. pag. 570, v. 46, Στέργειν δὲ τὰμπροσόντα, καὶ δέσσαι πρέπει Σοφὸν κυβευτὴν, ἀλλὰ μὴ στένειν τυχὴν. ubi primum restitui placet, κ' εὐ δέσσαι, quam emendationem non vereor, ne quis Critices peritus nostris armis oppugnarum veniat: deinde στέργειν est aequo animo ferre, aequi bonique facere, diversum ab εὐ δέσσαι. Sententiam egregiam elegantissime vertit vir maximus in Florileg. p. 456: *Quod casus offert, ponere ex usu suo, Non gemere fortunam, aleatoris boni est.* Alter autem Tragici versus apud Hefsygium in Κυβευτὴν loco valde multilato corruptus invenitur; in quo refingendo, quia, unde sumtus foret, ignorabar, Salmasius operam lusit. Porro quid Aeschyli loco clarius, in

Agam. v. 32, Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὐ πεισόντα θύσομαι Τρίς ἔξ βα-
 λούσης τῆς δέ μοι φρυκταρίας. *audacissima figura, quam casti-*
gata Sophoclis maiestas sibi nunquam permisisset: in Scholia-
ste vero legendum εὐβολῆσαι pro εὐθυβολῆσαι. Sed metuo, ne
quis in re tenui modum excedere me queratur. HEMST.

ead. l. 13. Περὶ μηδὲν ἐσπουδακῶς) Plane noster Tiresias
 cum Simonide sensit, cuius erat praeceptum *παίζειν ἐν τῷ*
βίῳ, καὶ περὶ μηδὲν ἀπλῶς σπουδάζειν. Vid. Theon. Progymn.
p. 84. Mox autem κλειθρία si fenestra sit, clathratam intelli-
gere oportet. Κλειθρίδια dabit Evagrius H. E. I, 14: Πρὸς τῇ ὁρο-
φῇ τοίνυν τῶν λεγόμενων στοῶν κλειθρίδια καθεστᾶσι. θυρίδας
ἄνιοι καλοῦσι pauloque post iterum κλειθρίδιον ibi Langi &
Christophorsoni cancellos repudiat Valesius, & clathros ma-
vult vertere. In Onomastico, Κλειθρία, rima: alii signatius ia-
nuae rimam interpretantur, ut monuit H. Stephanus in Th. L,
Gr. nullo alio, quam hoc ipso Luciani loco allato. Posses fo-
ramen ianuæ vel cistæ pervium, in quod clavis immittitur,
exponere: κλειθρον vocat Numenius in illa facitissime narrata
Lacydae historia, quae delusum philosophum ad ἀκαταλη-
ψίαν adegit, apud Euseb. Εὐαγγ. Προπ. lib. XIV, τὸν δακτύ-
λιον κατεκύλιε διὰ τοῦ κλειθρον· & saepius in proximis: ὅπην
vocavit Diogen. L. IV, 59. Κλειθρίον paulo diversa potestate
reperies in Heron. Autom. p. 251, 262. HEMST.

ead. l. 14. Κατ' Ἀσφοδελὸν λ.) Homer. Odyss. A. BROD.

Pag. 28. l. 5. Τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου) Vide Th. Reines. ad In-
script. Cl. I, n. 243. HEMST.

ead. l. 6. Κατέρχονται) Ad inferos migrant. BROD.

ead. l. 10. Λεβαδεία) Lebadia Boeotiae est oppidum, ubi
Trophonius dat responsa. BROD.

in Schol. col. 2. l. 1. Αἰνίττεται δὲ) Pro δὲ Solanus scripsit
τι, quod an V. Codici debeatur, ignoro: praetuli vulgatum.
In sequentibus aut μαντείων, aut, quod potius habeo, leges
μαντείαις. HEMST.

IN CONTEMPLANTES.

Pag. 29. l. 2. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ) Habes iam elegantissim-
um & omnibus suis numeris absolutissimum Luciani hoc in
genere opus; in quo quod reprehendas nihil est: adeo omnia
exacta, & cum urbanitate summa coniuncta severitas: nulla
licentiae vel minimae macula, sed castissima omnia; ut hunc
sanctissimo cuique adolescenti tuto in manus tradas, unde

non ingenium modo, sed & mores absque periculo excolat atque ornet. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐς τὴν παροῦσαν ἡμ.) Miror, ita scripsisse Lucianum. SOLAN. Fidem distinctionis cunctis edd. nixae δ'εὖρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, interpretes violare religioni duxerunt, vertentes, *in hanc lucem ascendisti*: quasi idem hic diceretur, quod paulo post, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. Ego iunctis εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν οὐ πᾶν εἰσὼς &c. eum in modum rationi linguae Graecae satisfecisse me puto, ut nulla amplius superfit causa, cur miretur Solanus, ita scripsisse Lucian. HEMST.

ead. l. 11. Ὁ Θέττ. ἐκ. νεανίσκος) Protefilaus, de quo supra in Νεκρικοῖς Lucianus. BROD. Intelligit Protefilaum, cuius dialogum vide cum Plutone & Proserpina. CLER. Protefilaus. Vide supra N. Δ. XXIII. SOLAN.

ead. l. 12. Λειπόνως) In bonam partem accipitur, impetrato commeatu: alioqui crimen erat λειπόνως γίνεσθαι, quod actione λειποναυτίου persequiebantur: Poll. VI, 154, ubi Cod. Pal. λειποναυτίου VIII, 42. Hesych. Λιπόνως, ὁ τὴν ναὺν ἀπολειποιῶς ita Herculem, qui, ut amissum Hyland investigaret, Argo navim sociosque deseruerat, — ἥρωες ἐκερτόμενον λειπονάυταν Theocrit. Eid. XIII, 73. HEMST.

Pag. 30. l. 1. Ξεναγήσεις) Meminit Moschopol. Ἐκλ. Ἀ. Ὁ. in Ξεναγήσον. Deductus ad limpidum Ilissi flumen, illamque nobilissimae platani umbram Socrates, ἀριστα σοί, inquit, ἐξενάγεται, ὦ φίλε Φαίδρε tum Phaedrus: Σὺ δέ γε, ὦ Δαυμάσιε, ἀτοπώτατός τις φαίνεται ἀτοχῶς γὰρ, ὃ λέγεις, ξεναγούμενον τι καὶ οὐκ ἐπιχωρίῳ ἔοικας. Plato Phaedr. p. 1211 E. HEMST.

ead. l. 4. Τῷ ἀνθ' Διὶ) Quia, ut supra visum est, & inferis suus Iuppiter est. SOLAN.

ead. l. 5. Ὅλον ὑμέτερον) Vestrum prorsus: nam Mercurius, Claudiano teste, commune est profundis ac superis numen, ac ius per limen utrumque solus habet. BROD.

ead. l. 7. Πίλη καὶ μετέταγως) Homer. II. B. BROD.

ibid. Κῆμ) Ἀν χαμαί; GUYET.

ibid. Τεταγὼν) Sic recte ex Homero ipso emendatum a Benedicto est: in reliquis enim legebatur τεταγὼς. SOLAN. Reliqui τεταγὼς, quoniam vet. lectionis indicium videbatur: certe τεταγὼς participium proniore cursu manat a τέταγα, quam operosus ille Grammaticorum Aoristus 2 τεταγὼν ab ἔταγον ideo mihi perquam verisimile fit, scripturam tam facilem in membranis quibusdam antiquis exstitisse. HEMST.

ibid. Ἀπὸ τοῦ θεοπεσίου βηλοῦ) Mosellanus, e summo coelo:

Lucian. Vol. III.

Aa

Benedictus, *e magno coelo. Pater, sacro limine.* GRON. Vertit Benedictus, *Vereor, ne me cunctantem, caligini additum, vestrum finat esse totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita & me correpto pede, e magno deiciat coelo.* Elegantius & verius haec ultima vertit I. Fr. Gronovius (ut ex indicio *εὐγενεστάτου* filii discimus) *a sacro limine*, quam vulgati interpretes, *e summo coelo, e magno coelo.* Desumptus autem hic locus ex Homero, apud quem ipse Vulcanus Il. A, v. 590, narrat, quemadmodum fecum egerit Iuppiter: Ἦδη γάρ με καὶ ἀλλῆτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα, ῥίψε ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίοιο. Ubi Eustathius, quid sit βηλός, exponit: Βηλός δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι. ὥς καὶ οὐδὲς, παρὰ τὸ δόευσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μὲν, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχούσι. His non dissimilia repetit idem commentator ad Il. O, v. 23. Ceterum dictionem hanc Homericam, qua ille deiectum de coelo memorat Vulcanum a Iove, acutissime transtulit Menagius in epigramma de Lanoio, qui plurimos a Pontificiis pro Divis cultos nunquam fuisse contenderat: Τὸν Λαυνοῖον ὄρας, ὃς συρφετὸν Οὐραϊῶνων ῥίψε, ποδὲς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ δεσπεσίοιο. Vide Anti-baillet T. II, p. 216. IENS.

ead. l. 10. Ἄλλως πλανώμενον) Aristoph. Avib. v. 3, τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομεν; Ἀπολούμεθ' ἄλλως τὴν ὁδὸν προφορουμένῳ. Aristid. T. III, p. 511 B. περιέρχονται δὲ ἄλλως. Bene notat Etymol. p. 68, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ἀντὶ τοῦ μάτην ἐχρῶντο οἱ Ἀττικοὶ τῷ ἄλλως. Ἄλλως ποιεῖν, id est, ματαίως, ut Schol. apud Thucyd. IV, 36. Euripid. Heracl. v. 704. ἄλλως ἔχουσιν πόνους Hel. v. 713. HEMST.

ead. l. 11. Καὶ ζύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν) Difficile dictum est, unde Palmerius de Mosellano sic suspicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam, & a Graecia alienam. Nec felicius est in emendatione sua proponenda, quidquid ille non dubitare se sic legendum esse prodatur. Quam facili negotio sanari omnia possunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Eius vocis primitivum habes in Pseudomante: Πυθαγόρην πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν αἰοῖδόν. In Dialogo Mercurii & Maiæ pro eo dicit συνδιαπράττειν· ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox secuta est haec editio distinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὐροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ, cum distinguere debeat ἢ εἴ τινα ἄλλον νεκρὸν εὐροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene versiones videntur advertisse. GRON.

ibid. Συνδιάτορος) Haec vox συνδιάτορος olet mendum: ita

autem eam interpretatur Mosellanus: *nostrae reip. ex parte legatus*: & sic videtur legisse *συνδιαίτωρ*, quae vox etiam alibi forte non invenitur, sed quae melius a *συνδιαιτώμαι* formatur, quam *συνδιάτορος*, vel *συνδιαίτορος*, & idem valeret, quod *συνδιαιτητής*, id est, *convictor*, *contubernalis*, vel etiam *arbiter simul cum alio*; nec dubito sic esse legendum, scilicet *συνδιαίτωρ* vel *συνδιαιτήτης*. PALM. Simplex *διάκτορος* est epithetum Mercurii apud Homerum frequens, quod Grammatici putant deductum ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας, a nuntiis ferendis. Vide Eustath. ad Homer. ed. Rom. p. 182 & 1393. Hic sese ei coniungens Charon vocat *συνδιάκτορον*, non quod esset nuntius Deorum, sed quia solebat una cum Mercurio *διάγειν τοὺς νεκροὺς, traicere mortuos*. Quae ad hunc locum habent eruditi viri, plane sunt inania. CLER. *Συνδιάκτορος* omnes, quas vidi, edd. Vir tamen doctissimus (in B. 3. credo, quam non consului) cum legisset *συνδιάτορος*, emendare conatus est: frustra; genuina enim est, quam exhibemus. *Διάκτορος* a munere Mercurii epithetum apud Homerum frequens, ut Il. B, 103, Φ, 497, & Od. E, 43. unde hic *συνδιάκτορος*, eiusdem familiae *servus*: erat enim, ut apud Aeschylum audit Choëph. v. 163, *Κήρυξ μέγιστε τῶν ἀνὰ τε καὶ κάτω*. Spanhem. p. 169. SOLAN. Mercurium Homerus Hesiodusque *διάκτορον Ἀργεϊφόντην* vocarunt: ratio nominis utriusque inter Grammaticos, ut solet, non explorate constat, aliis aliam originem assignantibus, quam quisque ad suam de modo fabularum explicandarum opinionem accommodare maxime consuevit. Id quidem prorsus ineptum est, atque ab analogiae legibus abhorrens, quod *διάκτορον* dici volunt inserto τ quasi *διάτορον, οἷον διατόρας καὶ σαφῶς διαλεγόμενον*, vel, *διάτορον καὶ σαφῆ κατὰ τὸ λέγειν*, sicut in Hesychio & Etymologo scribendum est: neque hoc omisit Cornut. de N. D. c. 16, *διάκτορος κέκληται ἥτοι ἀπὸ τοῦ διάτορος εἶναι καὶ τρανὸς &c.* Verum duplex sententia potissimum obtinuit, ab eiusdem verbi fonte, sed dispari ductu, vocem illam repetens: prima, quam probandam existimo, *διάκτορον* interpretatur *nuntium mandata perferentem ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς ἀγγελίας*: sic in Etymologo refinge, *διάγοντι τὰς ἀγγελίας τῶν θεῶν, ἀγγελιαφόροι*, ex Schol. Homer. ad Il. B, 103, ex illo vicissim in hoc *ἀγγελίας προἰργασίας*. Eustath. ad Od. Π, p. 1809, v. 33, ex vetustis poëtae enarratoribus: *Ἑρμῆς γὰρ φάσι πρῶτος, οἷα κῆρυξ καὶ διάκτορος, καθήρας τὰς ὁδοὺς*. Altera *transvectorem animarum*, propterea quod Mercurius *Ψυχοπομπὴς* umbras deducens A-

cherontis etiam traiectum procuret: insignis est ad Hesiod. 'Ε. καὶ 'Η. v. 84, Procli locus, sed, ni fallor, truncatus, quem pro virili parte redintegro: Ἀργεῖφόντης δὲ ἦτοι ὁ ἄργος φόνου, ἢ ὁ ἄργως φαίνων (nisi quis praeferendum censeat, ἐναργῶς φανῶν) εἰρηνικὸς γὰρ ὁ Δεὸς καὶ ἀψευδής· οἱ δὲ νεώτεροι, ὅτι Ἀργον ἐφόνευσε τὸν πανόπτην. Διάκτορον δὲ Νέσσος ὁ Χίος (hic tamen aliae vocis διάκτορος proprietates forte desunt, quibus ultimo demum loco fuerit adiectum, Νέσσος δὲ ὁ Χίος &c.) ἀπὸ τοῦ διάγειν τὰς τῶν τελευτώντων ψυχάς. Dubito, an D. Heinsius nostram emendationi suae, quamvis eam pro minime dubia putabat, fuisset praelaturus: εἰρηνικὸς certe vel in caducei gratiam, licet ἐρμηνευτικὸς in Tzetze reperiret, mutare non debuerat, nec pacis conciliandae gloriam hic Mercurio eripere: sed magis obstat Schol. Homer. ad Iliad. B, 104. Quin ipsum διάκτορος a quibusdam eo fuit relatum; & in Hesychio legas Διακτόρας, εἰρηνικῶς, sive potius Διακτόρων, εἰρηνικῶ. Nefsi autem Chii, sic enim quam Νέσος malo, qui rarissimus apud veteres occurrit, mentionem etiam factam invenies a Diogen. L. IX, 58. Schol. Homer. MS. apud Ez. Spanhem. ad Julian. Caes. in Prob. Not. p. 74. idem etymon Ety-mologus consignavit: ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ φασὶ παρὰ τὸ κέαρ τῶν τετελευτηκόντων κομίζειν ἢ ὁ διάγων τὰς ψυχάς τοῦ γὰρ Ἑρμοῦ ἐπίθετον. Διάγειν vero, quod est traicere, transvehere, de Charonte posuit Aristoph. Ran. v. 140, Ἐν πλοιαρίῳ τυντοῦ τῶι σ' ἀνὴρ γέρον Ναύτης διάξει δὴ ὁβολῶ μισθὸν λαβὼν & commode Schol. Aeschyl. ad 'Ε. ἐπὶ Θ. v. 864, ναυστόλον θεωρίδα, quomodo cymbulam inferni portitoris Tragicus appellaverat, exponit τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς. Hanc postremam interpretationem secutus est, pro tempore saltem, Lucianus, ut Mercurium iure Charon non tantum ξύμπλον, sed etiam ξυνδιάκτορον nuncuparet, quia secum operam in traducendis mortuorum umbris communem exercebat. HEMST.

ead. l. 12. Καλῶς εἶχεν) H. Stephan. App. de D. A. p. 142, de praeterito imperfecto agens, quod ut praesenti proximum, ita locum eius interdum obtinet, hoc etiam exemplum proposuit: ubi tamen, inquit, dubitari queat, an εἶχε pro ἔχει positum sit. Suam enim significationem retinere videri queat, quatenus Mercurius hoc officium illi praestare iam recusavit: perinde ac si diceret, Non debebas id officium mihi denegare: par enim erat te meminisse &c. Vicissim autem, quatenus illum rogare pergit, tanquam non omnino repulsam passus, videri queat hoc praeteritum imperfectum praesentis significationem habere. Stephano solemne est in levibus arguta-

ri: omiffum *ἀν*, quod faepe fieri confuevit: καὶ μὴν καλῶς εἶ-
χεν *ἀν*, ὃ παῖ Μαίας, ἐκείνων γοῦν &c. Particula γοῦν eundem
hic locum & ufum habet, quem § 7 ἄλγχα γοῦν. Index fimilia
plura fuppeditabit. HEMST.

ead. l. 14. Πρόσκωπον εἶναι) Bene reftituerant Polluci I, 95.
Thucydidis exemplo I, c. 12, iungatur hicce Noftri locus, &
alter § 7, ναύτης ἀεὶ καὶ πρόσκωπος ὢν. HEMST.

ibid. Ἐπὶ τοῦ καταστρ.) Non in Charontis tantum cymba
super tranftris, non *sub tranftris*, dormiebant, fed & alibi, uti
ex Eufthathio docet Cafaub. ad Theophr. Char. p. 338, cuius
textum etiam hinc emendat. SOLAN. If. Cafauboni notam ad
Theophr. Char. c. XXII, p. 157, vellicaverat Theod. Marci-
lius, vir, praefertim fi cum Cafaubono comparetur, haud ma-
gni fane pretii, ad Perf. Sat. V, 146. ad eum enim hominem
maligne invidum fpectat acrior utrobique viri fummi incre-
patione. Synefius de fervo nequam in patriam navi deportando
Ep. XXXII: πλεῖτω δὲ δεδεμένος ἐπὶ τοῦ καταστροφῆματος. μὴ
γὰρ εἰς κοίλῃν ναῦν καταβαῖν. HEMST.

in Schol. col. 1. l. 3. Ὁ τεινας) Exc. G. διατεινας καὶ τεινάζας.
C. δ. καὶ τιν. SOLAN. Prorfus ita in V. fcriptum eft, ut in Exc.
G. HEMST.

ibid. l. 6. Παραληλυθὼς) Dedi παρακεκμησος, quod Etymo-
logus habet in Τεταγῶν, ubi haec eadem totidem fere verbis
leguntur: in ceteris exemplar Voffianum accurate fecurus
fum, quod, etfi in fine τεταγῶν praeferreret, in fronte τεταγῶς
fervabat: ibi tamen ex C. τεταγῶν annotavit Solan. HEMST.

Pag. 31. l. 1. Ὀμους) Quia gymnafiorum praefes. SOLAN.

ead. l. 2. Ἄλλον νεκρὸν) Caftiga λάλον, ἐκείνῳ διαλέγῃ. BROD.
Λάλον) Secuti fumus, hoc quidem in loco, non veterum Codd.
auctoritatem, fed emendationem Benedicti certiffimam: in
omnibus enim ante ipfum editis vitiofe legebatur ἄλλον. Inter-
pres tamen aut emendarat, aut in fuo codice recte fcriptum
invenerat; vertit enim *loquacem*: ut mirer, Bourdelonium,
qui hanc verfionem una cum Graeco textu edi curavit, reti-
nuiffe tamen ἄλλον. Vide fupra Men. c. 18. SOLAN.

ead. l. 3. Τὴν δικωπῖαν ἕλκων) Meminerunt huius loci Laz.
Bayf. de R. N. p. 609 B. Scheffer. de Mil. Nav. p. 67, & Diff.
de Variat. Nav. pag. 773 F. Tan. Faber ad Ariftoph. Ecclef. v.
1083, ubi δικωπεῖν, fed fenfu turpiculo translatum, occurrit.
Δικωπίας ἐρέττειν habet Schol. Thucyd. ad IV, 67, modo ne
legendum fit δικωπία. Δίκωπον σκάφος Charontis in Euripid.
Alc. v. 252, & ἐλάτῃ δικώπῳ v. 444. HEMST.

ibid. Δικωπίαν) Ob binos, opinor, remos; quod in cymbis videre est, praesertim nautarum singulorum: nam unus tantum remigat duos trahens remos. G.

ead. l. 4. Ἑρμίδιον) Immo, invitis libris omnibus, emenda, & meo periculo Ἑρμίδιον lege, ut apud Aristoph. Pac. v. 381, 923. Apud Suidam etiam corrupte legitur Ἑρμάδιον, de quo monuit iam doctissimus editor Kufterus. SOLAN.

ead. l. 5. Περιήγησαι) Verbi potestatem explicuimus ad Dial. Mort. XX, § 1 pr. Nunc egregius accedat Basilii locus Hom. VI in Hexaem. p. 50 B. Δεῦρο δὲ οὖν, ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγούνται, οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τὰ κεκρυμμένα θαύματα ὑμᾶς τῆς μεγάλης ταύτης πόλεως ξαναγῆσω. HEMST.

ead. l. 8. Καὶ διολισθαίνουσι) P. & I. In aliis legitur pro his διολισθαίνοντες. SOLAN.

ibid. Πάλιν) Scribendum est πάλαι, quod in versione secutus sum: nam illud πάλιν quomodo sententiae congruat, nemo facile dixerit: nihil est frequentius isto usu τοῦ πάλαι apud Aristoph. πάλαι δὴ πού λέγω, πάλαι κατηγοροῦσα τυγχάνω &c. Aliud exemplum dedimus in Sexto p. 282, unde pateat, quam proclivis sit utriusque voculae permutatio. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκόνδυλον) Κονδυλίζειν, stricto acutoque articulo percutere. Petron. VORST.

ead. l. 14. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις) Sic Themist. Or. VIII, pag. 103 C. Τί οὖν ἂν πάθοιμεν πρὸς ἀνθρώπους οὕτω δυσκόλους; VORST.

ibid. Πάθοι) Haec vox in L. & B. 2. recte habet; in reliquis pessime πάθη: nota est, & tritissima phrasis. Vide, si lubet, Dial. Mort. XV, & in Τιμ. c. 39, & passim. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 4. Γρόνθος) Quid est γρόνθος; An γρόνθων legendum? quod exponit Hesychius ἀναφύσησιν, ἣν πρώτην μανθάνουσιν αὐληταὶ καὶ καθαρίσται. Ita ut per γρόνθωνα exponat Scholiastes κόνδυλον, quia ex ictu sive pugno, qui est κόνδυλος, oriatur in cute tumor, hoc est, ἀναφύσησις. IENS. Vocabulum rarius & Graecae linguae communis initio Patr. Iunium in Ep. Polycarpi § 2, ἀποδιδόντες γρόνθον ἀντὶ γρόνθου, sefellerat: postea didicit exemplis oblatis alibi quoque occurrere. Schol. Homer. ad Il. B, 219, Achilles Therfitem γρόνθω παίσας ἀναιρεῖ, plane ut Hercules Cyathum πλῆξας κονδύλῳ ἀνείλεν apud Enarrat. Apoll. Rh. ad I, 1212. Χεῖρα κραταῖαν Quintus Calaber testis a Scholiaste parvo citatus vocat I, 740. Solemne est Grammaticis πυγμὴν & κόνδυλον expo-

nere γρόνθον. Hesych. in Πυγμαλ, Πύκτας, Πύξ. Etymolog. in Πυγμαλίας τὸν γρόνθον τῆς χειρός. Tzetz. ad Lycophr. v. 981, 999. Ioann. Diacon. ad Hesiod. Ἄσπ. v. 302, κονδυλίζοντες ἀλλήλους, ἤγουν τῷ γρόνθῳ βάλλοντες. Iudic. III, 16, Aquila & Symmachus γρόνθου παλαιστιαίου dederunt, ubi in Graecis & Theodotione fuit σπιθαμῆς cuius admonitus sum ab egregio viro Io. Iac. Wettstenio. Propius ad originem inferior aetas extrito & accessit: vīde Io. Meurs. Gl. GB. & Du Cangium in Γρόθος. Hesychii γρόνθον ab eodem fonte derivatus invenitur etiam apud Poll. IV, 83, sicuti iampridem H. Stephanus observavit in Ind. Th. HEMST.

Pag. 32. l. 3. Εἰτα ἐμὲ μὲν κηρύττεσθαι δεήσει, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διὸς) Insulse Mosellanus: *deinde & ipsi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iuppiter me abdicet*; quasi legisset ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adscript pater, (*quasi fugitivum per praeconem investiget*. Vid. Petron. Mosch. Ἄ. Κύπρις τὸν Ἑρώτα.) locum Petronii intelligens cap. 58: *At non servus publicus tam languide egit, sed raptam cauponi harundinem subter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum scrutatur* &c. Alter locus est Moschi notus. GRON.

ibid. Κηρύττεσθαι δ. καθάπερ ἀποδράντα) Mercurius apud Lucianum saepe conditionem servilem & agnoscit & indignatur: est aliquando, ut praeconis honoratiores partes gerat; ut in Βίῳν πράσῃ. Hic ipse, ne tanquam fugitivus praeconis voci subiiciatur, metuit: nam si servus aufugisset, aut res quaecunque alia foret amissa, ad praeconem ire moris erat, & μῆντρον commonstranti mancipium reducentive, vel inventori εὐρετρον pronuntiare. Curius Fortunat. p. 49: *Cuius servus fugerat, libello proposito, vel per praeconem nuntians dixit, datum se denarios mille ei, qui ad se servum perduxisset*. Dion Chrys. Or. VII, p. 123 D. Οὐκοῦν οὐδὲ κήρυκας ὀνίων, οὐδὲ κλοπῶν ἢ δρασμῶν μῆνυτρα προτιθέντας ἐν ὁδοῖς καὶ ἐν ἀγορᾷ φεγγομένους μετὰ πολλῆς ἐλευθερίας. Perfacete Stratonicus, ut erat homoiocorum plenus, apud Athen. VIII, p. 350 A. cum citharoedum scite prooemium quoddam canentem audivisset, reliqua vero non aequae commode peragentem, ἀναστὰς ἐκήρυξεν, ὃς ἂν καταμηνύσῃ τὸν τὸ προσίμιον ᾄσαντα κιθαριστὸν, λήψεται χιλίας δραχμάς. Exemplum eiusmodi praeconis habes in Petronii c. 97, ubi, qui hac de re scripserint, multos indicavit Erhardus. HEMST.

ead. l. 4. Ὅτι τοῦ Διὸς &c.) Video in membranis Florentinis pro ὑπὸ τοῦ Διὸς ab erudito quodam viro notatum ἀπὸ τοῦ

Διός. Sed id minime opus, cum ὑπὸ τοῦ Διὸς ad κηρύττεσθαι, non ad ἀποδράντα, sit referendum. Ceterum aliud quid, ἔμοιγε δοκεῖν, hic latet. In anterioribus rogarat Mercurium Charon, ut sibi omnia, quae in vivis essent ac agerentur, ostenderet. Mercurius causatus, sibi tantum haud superesse otii, quippe cui uno die non amplius liceret agere apud superos, hanc autem rem non unius esse diei; verum se amici causa multum velle; non tamen se omnia ostensurum; multos enim ad id requiri annos: pergit in verbis Graece positis, *Deinde ab Iove proclamari me oportebit tanquam fugitivum: te quoque ipsum id impedit, quo minus mortis munia exsequaris, & imperium Plutonis damno afficias, longo tempore nullos ducens mortuos: publicanus quoque Aeacus indignabitur, ne obolum quidem lucrans.* At quid hoc? An ista mora & cessatio ab imposito quotidiano munere prohibebit Charontem, Plutonis imperio damnum inferre? Neque enim video, qui aliter haec Graeca, *ὅτι καὶ αὐτὸν καλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιούν*, possint intelligi. At contrarium profecto erat eventurum: scilicet vel maximum erat Plutonis regno damnum illaturus, qui tam longo tempore nullos ducturus esset mortuos. An excidit particula ὥς, legendumque? *ὅτι δὲ καὶ αὐτὸν καλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, ὥς καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιούν*, ut damno etiam affecturus sis Plutonis imperium. Videtur id maxime vero simile. IENS.

ead. l. 5. Καὶ τὴν Πλ. ἀ. ζημιούν) Iensius excidisse putat ὥς, & legendum ὥς καὶ &c. Verum eiusmodi incuriam apud optimos quosque scriptores interdum reperias: neque ea, ut opinor, vitio iis verrenda, si, ut hoc in loco, sensus facilis & apertus lectorem decipi non patiatur. In aliis, ubi errandi periculum est, culpandi. SOLAN. Reticere aliquando in uno orationis membro verbum, quod in altero vel aperte, vel impeditiis sit expressum, non infrequens est: hoc ergo, quod ad implendam sententiam ex proximo arcessi debet, si potestatis fuerit eiusdem, vix ullam habet difficultatem: sin requiratur diversae, vel etiam contrariae, longe maiorem. Hic in prima parte positum καλύσει repeti non potest in sequenti; sed ex eo formandum est aliud illius membri sententiae conveniens ποιήσει, ἀναγκάσει, aut simile quiddam τῷ καλύσει contrarium. Eum in modum huic loco recte suppetias tulit Latinarum elegantiarum non mediocriter peritus Th. Wopken. Lect. Tull. I, c. 8, pag. 48, comparans Pauli I ad Timoth. IV, 3, καλυόντων γαμῖν, ἀπέχεσθαι βρωμάτων, quod intelligi

volunt, *καλυόντων γαμῶν, κελυόντων δὲ ἄπ.* βρ. Vide magnum Grotium, qui ex Phaedro protulit, *Nec veto dimitti, verum cruciari fame* IV, 17. Liv. XXXVI, 17: *Rex — condidit se intra rupes; ne ante fauces quidem saltus, ut quondam Lacedaemonios fama est, sed intra penitus retractis castris:* ubi in priorie parte supplendum esse *positis*, nam *retractis* ibi locum non habere, monuit eruditiss. Dukerus ad Flor. II, 7, pag. 361, quem adire operae est pretium. Alia de hoc genere sollertissime pertractavit I. Fr. Gronovius Obf. IV, 2, p. 26, 27. HEMST.

ead. L. 13. Σὺ δὲ — δυνατὸν ἦν) An cuiquam haec placeant, nescio: mihi certe medica manu indigere videntur. Lego itaque *σοὶ δὲ*, vel, *δυνατὸς ἦς*: sed prius magis placet; & ita emendasse virum aliquem doctum in margine sui libri video. SOLAN. Nominativum tueri licet, si statuas absolutum: *de te vero*, vel, *ad te quod attinet, si potestas tibi foret in coelum ascendendi*. Usitata Graecis structurae forma, quam nec Attici refugiant. Isocr. Panath. p. 257, *Αἰ μὲν οὖν αἰτίαι — διὰ μακροτέρων μὲν αὐτὰς διήλθον, αὐταὶ δ' οὖν ἦσαν*. Philostr. de V. S. II, p. 553, v, 31, *ἡ μεσόγειος δὲ — ὑγιαίνει αὐτοῖς ἢ φωνή*. Heliodor. I, p. 2, *Ὁ δὲ αἰγιαλὸς, μεστὰ πάντα σωματῶν νεοσφάγων*. Aelianus, quippe compositus ad sophisticam normam, nullo alio loquendi more aequae delectatur, quod observant docti Commentatores ad V. H. II, 11. Neque tamen diffiteor, arridere mihi *σοὶ δὲ*. Novit Plato non tantum *ἄκραν τὴν οὐράνιον ἀψίδα*, & τὸ τοῦ οὐρανοῦ νῶτον, sed etiam coeli *περιωπὴν*, unde prospectus in omnes terras pateat: in Polit. pag. 538 C. *τότε δ' ἡ τοῦ παντὸς ὁ μὲν κυβερνήτης — εἰς τὴν αὐτοῦ περιωπὴν ἀπέστη*. Hic ille summus coeli vertex, quem Iuppiter tenet, supra nubila supraque ventos sedens in luce perpetua, ut ait Claud. Mamertin. Genethl. Maximian. cap. 14. sed idem quae scripsit in Grat. Aët. pro Consul. cap. 10, huc tam belle congruunt, ut praetereunda non videantur: *Si quis mortalium in aliquam coelestem speculam nube sublatus, paulo ante vidisset moesta omnia — is si nunc in illud idem editum reponatur, ac despiciat cuncta laetantia &c.* Poëtis nota fuit — *interior coeli qua semita lucet Dis tantum, & cunctas iuxta videt ardua terras*: Stat. Th. IX, 641. Est autem *περιωπὴ* quodvis cacumen & editior locus, etiam montium, unde longe lateque prospici possit: apud Philostr. de V. S. II, p. 553, *ἐκ περιωπῆς τοῦ Παρνάσσου* idque ipsum *ἐκ περιωπῆς* proverbii ferme locum tenet: *ἐκ περιωπῆς ἀποσκοπεῖσθαι* Synes. p. 42 C. *Καλῶ γὰρ ἅπαντας ὥσπερ ἐξ ἀπόπτου τινὸς καὶ μεσαιοῦ τῆς περιωπῆς μεγάλῃ καὶ ὑψηλῇ κη-*

ρύματι. Gregorius Nazianzenus initio Stelit. I. HEMSTERH:

Pag. 33. l. 1. Εἰδῶλοις) Εἰδῶλα hoc loco pro umbris defunctorum sumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expressit Aeneid. IV, 654: *Et nunc magna mei sub terras ibit imago*. PALM.

ead. l. 7. Ἐνδύναι ἄλγος τοῦ π.) Virgil. Aen. V, 830, *Una omnes fecere pedem*, i. e. extenderunt funes veli, ut recte enarrat interpres. Usurpat iterum eandem aut similem vocem ἴστ. β, c. 45, & Z. Tr. c. 47. SOLAN.

ibid. Τοῦ ποδὸς) *Pedis*, id est, funis, quo tenditur velum. BROD. Lapogogia. *Una omnes fecere pedem*, Maro &c. Est enim μεταφορικῶς pes ἰστίου, ut εὐνὴ ancora dicitur. *Ancora fundabat naves*. G. — Ita descripsit Solanus: la Pogogia vocem Italicam credo; de qua tamen nihil mihi constat. L. Bayfio non latuit hic locus de R. N. pag. 619 B. eundem adhibuit La Cerda ad Virgil. Aen. V, 830, multos, qui de pedibus veli scripserint, recensens: verior tamen est, quam eius, Brodaeii sententia ad Anthol. II, p. 208. Ποδῶτὰ λῖνα Lycophroni v. 1015, ubi vide, si tanti est, Meursium & Potterum. HEMST. Achilles Statius ad Catulli Phaelum annotavit, Lustranos la Poia vocare pedem veli. Hoc ex altero contractum. IDEM in Addendis.

in Schol. col. 2. l. 1. Τῷ πνέοντι) Nimirum ita scriptum fuerat in vetustis membranis: ὁ πνέων, scilicet ἀνεμος, ut alibi Noster τὴν πνέουσαν dixit. HEMST.

Pag. 34. l. 5. Τοὺς Ἀλωέας υἱέας) Homer. Odyss. Λ. BROD. Vide D. Hoefchel. ad Origen. in Cels. IV, p. 174, qui utitur hoc loco. Celsus ibi perquam ridicule dicitur existimasse, Moysen, cum turris ad coelum educendae historiam exponebat, παραθεύραντα τὰ περὶ τῶν Ἀλωαδῶν ἱστορούμενα τοιαῦτα περὶ τοῦ πυργου ἀναγεγραφῆναι: calumniae depulsio facilis ex temporum ratione: sed quod Origenes opinatur neminem τὰ περὶ τῶν Ἀλωέας πρὸ Ὀμήρου εἰρηκέναι, neutiquam probaverim. Ante Celsum autem iam diu homines existisse impios, & de numero quidem Iudaeorum, qui narrationes Moysis de structa turri, Homeri de exaggeratis ad coelum montibus eum in finem inter se compararint, ut pro fabulis utrasque peraeque habendas esse evincerent, ostendit Philo Iud. Περὶ Συγχ. Διαλ. pag. 320 C. Εἰς μὲν οὖν ἴστιν (μῦθος) ὁ ἑρικός τῇ συντεθέντι ἐπὶ τῶν Ἀλωαδῶν, οὗς ὁ μέγιστος καὶ δοκιμώτατος τῶν ποιητῶν Ὀμηρος διανοηθῆναι φησι τρία τὰ περιμμήιστα τῶν ὁρῶν ἐπιφορῆσαι καὶ ἐπιχῶσαι. Recte quidem ut Philo διανοηθῆναι, sic & Lucianus ἐθελῆσαι ἐπιθεῖναι: nam qui revera mon-

tes eos montibus involvisse scripserunt, ab Homero nescio quo iure dissentiunt; siquidem magnus poeta nihil aliud, quam tam arduae rei & incredibilis aggrediundae consilium voluntatemque indicet: ideo Themistius ἀτοπα φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα, ὧν τινὰς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμούς εἰς οὐρανούς vocat Orat. II, p. 56 B. satis erat immanibus pueris pro tenera aetate, quae vix nonum annum attingebat, Martem constrictum in vinculis habuisse. Ἀλωάδαι plurimum appellantur: Stephanus Ἀλώϊον urbem esse Thessaliae tradit, ἣν ἐκτίσαν οἱ Ἀλωάδαι καθελόντες τοὺς Θράκας: hic iam fabula remota tenue veteris historiae vestigium apparet, quod si persequi locus pateretur, in latius validissimorum fratrum imperium nos deduceret. Miror Berkelium ibi notantem, nusquam Ἀλωάδης fieri ab Ἀλωεύς, nisi apud Stephanum: Holstenius etiam, νῦν Ἀλωεῖδαι; quin plures insolens forma perculit: ad scriptoris, qui Aristotelem mentitur, de Mundo ista verba p. 1, καθάπερ οἱ ἀνθρώποι ποτὲ ἐπενόουν Ἀλωάδαι, veriorē esse scripturam Sylburgius observat Ἀλωεῖδαι: idque ipsum iamdudum ante Nansio fuerat visum ad Nonni P. E. I. VIII, 150. idem in Origene tentatum: neque diffitemur, Ἀλωεῖδας dedisse Apollodorum I, p. 29, pro quo non raro Ἀλωεῖδαι exarant solent. Utrumque Ἀλωάδαι & Ἀλωεῖδων Pindari Scholiastes habet intra paucos versus ad Π. Δ, 156. Themist. p. 36, οἷους ἄδουσι τοὺς Ἀλωάδας οἱ ποιηταί: sed pag. 79, ὅστις ἂν μὴ παρίησι τοὺς Ἀλωεῖδας εἰς ἀποπληξίαν. Ego tamen ut in re comperta non vereor affirmare, multo saepius Ἀλωάδας, si quis inquirat, in veterum scriptis repertum iri, quam Ἀλωεῖδας: adeo ut temeritatis absolvi nequeat, qui morem scribendi receptissimum ad formam patronymicorum, quae ab *eus* descendunt, vulgarem redigere conetur. Atque etiam vix me contineo, quin credam Ἀλωάδαι vel Ἀλευάδαι titulum fabulae Sophocleae, de qua Casaubon. ad Athen. VII, 4, & Io. Meursius, ubique corruptum esse, refingendumque in Ἀλωάδαι: cui suspitioni mirifice favent versus inde ab Aelianō adducti de Anim. VII, 39. nam ipsa vel cerva, vel Diana in cervam mutata, quae causam interitus Aloidis attulit, designari videtur: drama vero fuisse Satyricum, qui fuerit harum rerum intelligens, facile mihi concedet. HEMST.

caed. l. 8. Εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξεν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν) Sic male distinctus in postrema parte hic locus legitur, etiam in Aldina editione. Interpunge autem, εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην

την κλίμακα ἔξειν οἰομένους &c. Nec aliter video distinguī in Florentina. Plana sunt omnia: *Homerus poeta ait, duos Aloē filios, cum pueri etiamdum essent, olim statuisse radicibus evulsam Ossam Olympo superimponere; deinde & huic Pelion: idoneam hanc arbitantes se habituros esse scalam, etiam ad in coelum ascenden- dum.* IENS.

ead. l. 11. Νῶ δὲ) In Cod. Flor. *τῶν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῷ θεῶν.* BOURD.

ead. l. 15. Δὴ ὄντες) *Hic δὴ ὄντες pro δὴ ὄντες μόνον dictum esse manifestissimum est, inquit H. Steph. App. ad Scr. de D. A. p. 105, additis e Luciano pluribus eiusmodi locis; in quibus equidem quid opus sit ellipsi, nullus video, atque adeo lubens sequor exactissimum iudicium Dukeri ad Thucydid. IV, 92.* HEMST.

Pag. 35. l. 2. Τοῖν βρεφυλλοῖν) Otum & Ephialtem intelligit Lucianus. Adi citato nuper libro Homerum, ubi & hoc est, *αὐτὰρ ἐπ' Ὀσση Πήλιον εἰνοσίφυλλον.* BROD.

ead. l. 6. Ἰδιώτης) *Ignarus literarum, non rusticus, ut habet interpretes.* CLER.

ead. l. 8. Οὐτῷ ῥ. συντιθεῖς) Nihil est hic, quod magnopere offendat: nescio tamen quo pacto magis blanditur, *ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν· οὐτῷ ῥαδίως συνετιθεῖ τὰ ὄρη.* Illud autem *ἀπὸ δυοῖν στιχῶν* pro *δυσὶ στιχοῖς* non aliter est dictum, quam *ἀπὸ συμκῶς δαπάνης, ἀπὸ τροχιλῶς ἀνιμῶν* Theophr. H. Pl. IV, p. 76. *ἀπὸ ραβδίου οἰακίξεσθαι* Strabo XVII, p. 1184 B. Vide Kuster. ad Aristoph. Equ. v. 535. Duker. ad Thucydid. VIII, 87. HEMST.

ead. l. 12. Ὡς διαδέξαίτῃ ποτε αὐτὸν) Postulare videtur legitimus orationis cursus, *ὥς διαδέξαίτῃ ποτε αὐτὸς ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα· διαδέξαίτο, ut ἀναπαύσειον αὐτὸς vero concinnius ad Herculem pertinebit, quam si cumulate αὐτὸν ἐκείνον τὸν Ἀτλαντα* scribatur. HEMST.

Pag. 36. l. 5. Ἐξειργάσμεθα) Veteres edd. *ἐξειργασμέθα. B. 2. S. & A. ἐξειργασάμεθα.* Sed genuinum est, quod reposuimus. SOLAN.

Pag. 37. l. 1. Τῶν κρατίων) *Ἄν συντριβέντες τὸ κρατίον; placet.* GUYET.

ead. l. 7. Εἶγε καὶ ἰδεῖν) Particula saepius eum in modum poni solita, ut intelligendum aliquid relinquitur: hic non diffi- culter explebis sententiam: *conandum est aliquid, & cum nonnullo periculo huc ascendendum, siquidem, o Charon, perspicere velis omnia.* HEMST.

ibid. Οὐκ ἐνι) *Non licet.* BROD.

ead. l. 9. Φείδου μὴ) Benediſt. *Ne pedem in lubrico ponas*: im-
mo, *ne parcas pedem in lubrico ponere*. GUYET.

in Schol. col. 1. l. 4. Τὰ γὰρ πρὸς) Amſt. ed. ἢ γὰρ & ἐνέτρι-
ψα τὴν λ. quod ne Graecum quidem eſt: utrumque recte lege-
batur in libro Voſſiano, conſentiente Thoma Mag. in Ἐπαθὼν
τὴν λυχὴν. HEMST.

Pag. 38. l. 1. Λίμνην) Mare. BROD.

ead. l. 14. Ὅτι γελῶν) Hic iterum ὅτι male coniungitur, ubi
legitur, καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν. ſcribe ὅ, τι. *Et rogabas me, quid
riderem*. Plane ſic in Florentina. Apud Homerum quoque ll.
A, 64, illud ὅ, τι perperam coniungitur: Ὅς κ' εἴποι, ὅτι τόσ-
σον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Sed ſcribe, Ὅς κ' εἴποι ὅ, τι τόσ-
σον &c. *Qui dicat, quid (ob quam cauſam) adeo iratus ſit Apol-
lo*. Ita diſtinctum hunc Homeri locum olim lectum fuiſſe, li-
queat ex Heſychio, non aliter haec verba referente; qui ipſe
quoque una literula multatus eſt, Ὅ, τι τόσον, διότι τοσούτον
lege ex Homero τόσον. IENS.

Pag. 39. l. 2. Ἐς τὴν ὑστεραίαν) Haec in libris publicatis in-
terpunctio ſequentibus annectit; nec diſſentiunt interpretes:
ego contra cenſui κληθεὶς εἰς τὴν ὑστεραίαν iungi oportere:
huic ergo diſtinctioni verſio quoque reſpondet. HEMST.

ead. l. 15. Ὅφρ' εὖ γινώσκης) Homer. ll. E, 127. BROD.

ead. l. 16. ΧΑΡ. Τί ἐſτιν;) Vereor, ne praeter Luciani vo-
luntatem Mercurii ſermo ſit intercifuſ: illi, quod nunc in-
commode Charonti tribuitur, eſt assignandum; quid enim
aptius, quam ut recitatis Homeri verſiculis ſtatim quaerat,
τί ἐſτιν; ἢ δὴ ὁρᾷς; HEMST.

Pag. 40. l. 1. Ὡς πρὸς ἐμὲ) *Si mecum componatur*. BROD.

ead. l. 2. Προδιδάσκέ με) Quorſum ſpectet προδιδάσκειν,
quidve Charon ante doceri velit, non capio; quandoquidem
acutiſſimam aciem repente nactus nihil nunc aliud expetit,
quam ut, quae in terris ab hominibus gerantur, ſibi Mercu-
rius demonſtret, interrogantique ſingula reſpondeat. Videtur
in προ neſcio quid haerere vitii. HEMST.

ead. l. 4. Ἀμελέτητον) Scriptura optima, quam P. L. & ed.
I. exhibent. Reliquae ἀμελῆ, quod ſervari quidem forſan po-
tuerat, ut Miſc. c. 25. ſed ne MSS. Codd. & Iuntinae aucto-
ritatem ſequi dubites, vide Ἀλ. cap. 18, & Παραſ. c. 60, ex
quibus omnibus, quid inter has voces diſcriminis ſit, facile
perſpicias. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς περ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν) Cum
vertiſſet Moſellanus, atque tridente velut unco quodam hamo inie-

elo, contraxit Benedictus, & *inieclo tridente tanquam quodam hamo*. Quod cui potest placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus, *τορύνην* passim ab Grammaticis exponi *κινήτριον τῆς χύτρας*; quod & commodissime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in persona Charontis videtur dictum, non secus ac si mare esset eius olla culinaria. GRON.

ead. l. 14. Τορύνην) *Tudiculam*. BROD.

ibid. τὰς θυέλλας) Sumta sunt ex Od. E, 291; ubi pro — *πάσας δ' ὀρόθυνας ἀέλλας* videri poterat legisse Lucianus, *ὀρόθυνας θυέλλας*: sed memoriter haec, verbis non annumeratis, citasse Nostrium credo: quae etiam est causa, cur *ὀρόθυνας* augmento suo instructum non repudiem. Nicetas Man. Comn. II, p. 109, ὡς ἀχανεῖς ἀμπώτιδες καὶ σύρτεις, αἱ κύμα ὀρθὸν ἐπαίγισουσιν, εἰς τὰς μάχας ἐπαγχοῦντο καὶ ὀροθύνοντο. HEMST.

ead. l. 15. Ὀρόθυνας) Ex Homero emendavimus, quod in omnibus legebatur *ὀρόθυνας*. SOLAN.

in Schol. l. 1. Τορύνην) L. *τορύνην* & ita legisse Excerptorem video. SOLAN. Non aliter in V. sed quid sibi velit Scholiastes, parumper obscurum est. Non equidem improbavero tudiculam explicari εἶδος ξύλου στρογγύλου, quoniam talis in materia lignea figura satis huic instrumento conveniet: verum quo pertinet ἢ τὸ *σκαμβὸν* &c. quod si *τορύνην* exponit, scribendum potius fuerat ἢ *τι σκαμβὸν* ξ. Nunc paroemiae notae verba propemodum integra habes, *τὸ σκαμβὸν ξύλον οὐδέ ποτ' ὀρθόν*, ut apud Suidam legitur & Mich. Apostolium, vel, ut in App. Vatic. C. III, n. 100, *τὸ σκαληνὸν* (eum in modum refingo *σκαλικὸν*) *ξύλον οὐδέ ποτε ὀρθοῦται*. Ideone haec addidit, ut in tudicula ligni arte nulla corrigendi, quale proverbio ferebatur, exemplum ostenderet? HEMST.

Pag. 41. l. 4. Αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χ. καὶ Κ.) Id est, cum ipsa Scylla & Charybdi &c. GUYET. Charon indicaturus Mercurio, unde & ipse multos memoria comprehensos habeat versus Homericos, facetissime narrat, eo, quo Homerum defunctum traiceret, tempore incidisse gravem tempestatem, Homerumque nauseabundum evomuisse plurima suorum carminum una cum Scylla, Charybdi & Cyclope. Ita simpliciter hic locus capiendus. Quid enim? Lubetne interpretem sequi vertentem, *Nauseabundus ille ipsi Scyllae, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit*, & statuere, Homerum, ubi *ἀνοστον πλοῦν* navigaret, *illuc, unde negant redire quetquam*, transvectum esse fretum inter Siciliam & Italiam?

Quo quid pote insulsius? Non intellexit bonus Noster, τὰ ἀπήμεσε τῶν βασιδίων τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλη, καὶ Χαρύβδει, καὶ Κύκλωπι, eadem esse, ac σὺν αὐτῇ Σκύλλη &c. quam praepositionem saepe subaudiendam relinquunt Graeci. IENS.

ead. l. 5. Ἐκ τοσοῦτου ἐμέτου) Haec imago animo Luciani primum non est obiecta. Pictori Galatoni eam debuit, de quo sic loquitur Aelian. V. H. XIII, 22: Γαλάτων ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὀμηρον αὐτὸν ἐμοῦντα, τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμνημεσμένα ἀρνομένους. Vide interpretes ad hunc locum. CLER.

ead. l. 8. Τίς γὰρ ὅδ') Versus ex Iliad. 3. BOURD.

ibid. Ἦὺς τε, μέγας τε) Homer. Il. Γ, 226. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Γελάτω) Libuit hic relinquere lectionem MS. Codicis, ut librarii appareret imperitia, qui non vidit hic esse nomen pictoris, neve in nos menda, quae tolli non potuere, conicerentur. Legendum est, ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Aeliano V. H. XIII, 22, ex quo lux huic loco haud dubia, qui vicissim Aelianum ruebitur adversus eos, qui frustra eum emendare conati sunt. CLER. Cum Clerico facio: longe alius est Eladas vel Geladas Argivus, Phidiae praeceptor, de quo Perizonius cogitabat. Ceterum haec Scholiastae verba iam fuerant a Fr. Iunio in lucem prolata Catal. Artif. in Galato. Vide praestantiss. Fabricii B. G. I, c. 7, § 1. HEMST.

ibid. l. 8. Ζ' γὰρ καὶ σ' στάδια) Errat Scholiastes. Octo stadia miliare conficiunt. SOLAN. Καὶ σ', quae deleri volebat Solanus, intelligenda sunt καὶ ἡμῖν· perfimilis est ac paene eadem notae forma, qua Graeci dimidium significant. Facile Scholiasten erroris absolvent, quae disputavit Dodwellus Diff. de Per. Anon. Eux. Mar. § 4, 5. HEMST.

ibid. l. 11. Φασὶ γὰρ &c.) In vicem peccatorum ed. A. φασὶν αὐτὸν — στύλον τροπιδίον — ἑταίρους τε — ὑπεξαγεῖν genuinas Vossii membranae lectiones restituiimus. Mox impressum fuit ὅτι καὶ τοῦ ζῆν &c. quod & a veteri lectione discedit, & structuram legitimam violat. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ὑποβάντα) Strabo VI, pag. 263 A. ὑποδύντα. SOLAN.

ibid. l. 8. Κορυῶ μεγάλη) Adde ex Strabone ἐσσηνωμένη. SOLAN.

ibid. l. 12. Ἀφύκτω) Vitium V. ἀφύκω bene correctum fuit in ed. A. De casu Milonis breviter & satis commode vetus interp. ad Ib. Ovid. v. 611. Milo Crotoniates fretus viribus suis, quercum hiantem diducere conatus est: sed cuneis exeuntibus in medio conatu substitit praeda lupis. Propius etiam ad Scho-

hastae nostri narrationem accedit Gell. N. A. XV, 16. Verum Eustathius ad Dionys. Perieg. v. 369, dum concinnae brevitate sophisticum acumen affectat, paene ridiculus evasit: ἀποσφηνωθείς δένδρῳ τὰς χεῖρας, ἐν τῷ τῆς οἰκείας ῥώμης πειρᾶσθαι, σφιγκτῷ θανάτῳ τὸν βίον μετήλλαξε. HEMST.

Pag. 42. l. 5. Μηδὲ ξυνοῖς) Haec mihi non accommodatissime videntur ad integram, quae praecessit, sententiam respondere: etiamsi mutes tempus ὑποσκελίσαι, parum adiumenti, me iudice, contuleris. Forte orationis impeditae in ipso Luciano haeret culpa: non enim aequè semper stilus, quamvis attento, ad animi cogitata dilucide exponenda procedit. HEMST.

ead. l. 8. Τί οὖν;) Vide, quae notavimus ad pag. 157, l. 12. HEMST.

ead. l. 13. Ἐμπίδα) Male ἐλπίδα. BOURD. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα reposuit Bourdelotius, sed pro ὅπως, quod in editis est, scribendum ὅπως οὐχ ὅπως est, nedom: usus etiam est in Prometheo & alibi. GRAEV. In B. 2. quam secutus videtur Bourdelotius, mendose legebatur ἐλπίδα: at si alias inspexisset, recte, ut hic vides, legisset. SOLAN.

Pag. 43. l. 4. Ἐλασσίοντι ἐπὶ Λ.) Ingenio Luciani facetissimisque iocis ita delector, ut qui maxime; neque tamen eius dotes tam inepte admiror, ut, si quid reprehensione dignum admisserit, excusandum putem. Sane mallem, quando historiarum veteres, quod saepe solet, attingit, examen accuratius maioremque curam adhibuisset, & partam elegantissimae venustatis laudem hoc quoque non vili titulo cumulasset. Nuper admodum Assyrios ait a Cyro devictos, expugnatamque esse Babylonem; nunc porro meditari Cyrum expeditionem in Lydiam, ut Croesum adoriatur, regnoque spoliet. In his ordo rerum gestarum non constat: nam quamlibet in historia Cyri scriptores antiqui discrepent, huc tamen omnes simul conspirant, prius aliquot annis, quam Babylon fuerit in potestatem redacta, Croesum Lydosque succubuisse. Si Xenophon in hac causa testis idoneus placet, hoc, cum Cyrus annum aetatis ageret trigesimum, acciderit; illud tribus admodum annis post. Ab ea ratione non parum discedit calculus aliorum, qui Sardes captas ponunt in anno aetatis Cyri secundo, vel quinto & quinquagesimo, Babylonem in primo & sexagesimo. Utcunque ea lis fuerit decreta, quod nunc quidem ad nos nihil pertinet, illud certe pro comperto habendum est, Lucianum, dum haec scribebat, ad historiae veram seriem animo fuisse minus attento: potuisset alioqui, si eam in

curam paulo diligentius incubuisset, & ingenio simul servire, & rerum gestarum fidei. HEMST.

ead. l. 8. Τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Loquendi formulam illustravit Iensius ad N. Δ. p. 157, l. 8. Αἱ δὲ Σάρδεις, inquit Strab. XIII, p. 928 Β. πόλις ἐστὶ μεγάλη, νεωτέρα μὲν τῶν Τρωϊκῶν (quod ut de nomine Straboni forte concedam, de ipsa tamen urbe, vel arce saltem, minime dederō) ἀρχαία δ' ὅμως, ἀκραν εὐερκήν ἔχουσα. Arx sane munitissimi operis, & prorsus inexpugnabilis futura, nisi Meles sive Myles portentosum leonem, ex pellice sibi natum, ea sola parte, quae penitus inaccesσα videbatur, circumferre neglexisset: Herodot. I, 84, ex quo Dionis Chrysostomi non intellectum Casaubono locum egregie declaravit Henr. Valesius ad Exc. Nicol. Damasc. p. 68. Adversus Cimmerios, deinde & Athenienses diu post tuta stetit: Herodot. I, 15, V, 100. Cuius arte capta fuerit a Cyro, tradidit Herodotus: ab Herodoto tamen nonnihil abit Xenoph. K. Π. VII, p. 107, ubi τεῖχος τὸ ἐν Σάρδεσι commemoratur, & τὰ ἀποτομώτατα δοκούντα εἶναι τῶν Σαρδιαίων ἐρύματα, quam lectionem propter triplicem Luciani murum servari velim. A Polyaeo duplex arcis per fraudem occupatae exponitur narratio ex diversis scriptoribus petita: prior VII, c. 6, § 3, quem habear auctorem, ignoro; posterior § 13, perinde a Frontino descripta III, 8, § 3, a Ctesia fluxit, ut ostendunt eius Excerpta p. 635, v. 30. Sed Croesi filiae Nanidis opera, pactis Cyri nuptiis legitimis, arcem esse proditam cecinerunt Licymnius & Hermesianax, teste Parthenio Erot. cap. XXII, quibus Musarum famulis quatenus habenda sit fides; lectori ius arbitrandi facio: ita vero Parthen. περὶ προδοσίας συνθεμένην τῷ Κύρῳ, εἰ κατὰ νόμους Περσῶν ἔξει γυναῖκα αὐτὴν, κατὰ τὴν ἀκραν, μηδὲν φυλάσσοντος δι' ὀχυρότητα τοῦ χωρίου, εἰσδέχεσθαι τοὺς πολεμίους. Ideo gazae regiae thesaurisque custodiendis munimentum opportunissimum: Polyaeo. IV, c. 9, § 4: Σέλευκος τὴν Σαρδεῶν ἀκραν ἐπόθει (ita legendum iudico pro ἐπόρθει) τοὺς ἐν αὐτῇ θησαύρους Θεοδότου φυλάσσοντος τοῦτον θησαυροφύλακα Λυσίμαχος ἔταξε μὴ δυνάμενος τὴν ἀκραν ἐχυρὰν οὔσαν εἶλθιν. Neque aliam ob rem captivi nobiles eo detrusi, ut evadendi spes omnis praecideretur: eundem vide VI, c. 49. Arx autem urbi adiungebatur per Πρίωνα, (nomen a figurae similitudine sumrum autumo) cuius τεῖχος ἀφυλακτούμενον cum Lagoras Cretensis observasset, solerti consilio viam expugnandae post diuturnam obsidionem urbis invenit: historiam narrat Polyb. VII, pag. 705, meminitque

τῆς προὔπαρχούσης δόξης περὶ τῆς τῶν Σάρδεων ὑχυρότητος. Arcem Charon Lampſacenus vocavit τὸ τεῖχος τὸ βασιλῆιον, referens Athenienses Ionibus opitulatos εἰεῖν τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα χωρὶς τοῦ τεῖχους τοῦ βασιλῆιου· verba nobis descripsit Plutarch. Περὶ τῆς Ἡροδ. κακ. p. 861 D. HEMST.

ibid. Τὸ τριπλοῦν τεῖχος) Ἐχουσαν subaudio. BROD. Τὸ περιβεβλημένην, aut quid simile desiderari videtur post τὸ τεῖχος. GUYET.

cad. l. 10. Σόλωνι) Ne quis hic forte ficta suspicetur, quae de Solone cum Croeso habet, adeat Plutarch. in Sol. & Herodot. I, pag. 7, ubi eodem ferme, quo hic, modo differentem cum Croeso Solonem audies. Meminit & Diogenes Laërtius illius colloquii p. 12. Menagius tamen addubitat ob rationem temporum. SOLAN.

Pag. 44. l. 2. Οὐδὲν ἀγεννές) Quid aliud erat expectandum ab homine liberrimae indolis, libertatisque amantissimo, cuius summa ferebatur apud Graecos sapientiae fama? Herodotum adumbravit Noster, qui Solonem fecit adulatione omni procul habita οὐδὲν ὑποβαπτύσαντα, ἀλλὰ τῷ ἰόντι χρυσάμενον λέγειν &c. Inhumanius est, neque Herodoteum, quo statim Solonem impetit Croesus, convicium καθάρματος. Verum ordinem eorum, qui beatissimi iudicio Solonis sunt pronuntiat, Lucianus invertit: Tellum priore, posteriore loco iuvenes Argivos posuit Herodotus, five aequum existimans, ut popularis sui Solon primam rationem haberet, five potius aetatis, qua vixerunt, intervallum secutus: Charon certe mox, simul atque Cleobin & Bitonem audivit nominari, agnoscit eos τοὺς ἅμα πρῶν ἀποθανόντας· unde quid aliud colligas, dummodo Luciani fides auctore certo nitatur, quam utrosque vivente Solone, vel paulo saltem ante, beatam illam mortem obiisse. Κλέωβις autem in hodiernis Herodoti editionibus impressum est; neque ullam membranarum veterum ab eruditis viris annotatam reperio variationem: ceteri tamen omnes, etiam illi, qui testem Herodotum adhibent, Κλέωβιν appellant; quem scribendi modum necessitate metri probat, quod in Stobaeo legitur p. 603 Epigramma: Οἶδε Βίτων Κλέωβις τ' ἐπὶ σώμασιν οἰκείοισιν Ζεύγλαν ζευξάμενοι &c. Matrem Cydippen edunt plerique: Theano fuit ab aliis vocata; ut Suidas ostendit in Κροῖσος· τῆς μητρὸς αὐτῶν Θεανοῦς ἢ Κυδίππης ἱερωμένης καὶ μελλούσης πομπεύειν τῇ πατρίῳ ἑορτῇ ἐπὶ ἀπῆνης μέχρι τεμένους τῆς Ἥρας· haec ab alio fonte sunt hausta, iidemque quod Hyginus tradit, Cydippen, postquam du-

plicis domestici funeris exemplo didicerat, nihil esse melius mortalibus, quam mori, mortem obuisse voluntariam. Illorum vero, a quibus haec historia, *fabulam notam* Cicero vocat, sit narrata, indicium petes a viris eruditissimis I. A. Fabricio ad Sext. Empir. P. H. III, § 231, I. Davisio ad Cicer. T. D. I, cap. 47. HEMST.

ead. l. 4. Κλέοβιν καὶ Βίτωνα) De his Herodot. I, 32. Plato etiam in Axiocho, vel de Morte. SOLAN.

ead. l. 5. Τοὺς τῆς ἱερείας π.) Lege, XAP. Τοὺς τῆς ἱ. π. venustius enim est haec a Charonte dici, quam a Solone. SOLAN.

ead. l. 9. Τὰ πρῶτα) Primas. BROD.

ead. l. 11. Τέλος) *Telius* in quibusdam Diogenis Laërtii codicibus scribitur. Apud alios *Telus* vel *Tellus*, ut hic omnes impressi, exceptis Fl. & I. quae Τέλος habent: sed eadem Τέλλον recte exhibent 'Ιστ. β, c. 17. SOLAN. Ad Diogen. L. I, 50, vide Menagium. Τέλος scribatur, an Τέλλος, parum interest: vetusti Graeci literas geminare vix unquam solebant: Σέλλος, Σέλος, Έλλος, Έλος, Σελλασία, Σελασία, Πελλὰς, Πελὺς, nullo discrimine separantur. Antiqua scriptio delusit interpretem Dionis Chrys. p. 593 D. ut pulchre Casaubonus observavit. Themist. Or. XVIII, p. 211 D. Κροῖσον μὲν οὐκ ἀπέφηνεν ὁ Σόλων ἐλβιώτατον τῶν τότε ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸν Ἀθηναῖον καὶ τοὺς Ἀργεῖους νεανίσκους. ubi, tametsi non ignorem, quomodo defendi possit τὸν Ἀθηναῖον, profecto malim Τέλον vel Τέλλον Ἀθηναῖον. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸς τὸ τέλος) Respicit Solonis dictum, de quo Aufon. BOURD. Sententiam Solonis, quam Aristoteles argumentis sanequam levibus impugnat Eth. Nic. I, c. 10, certatim Tragicos imitari monent B. Martin. V. L. I, c. 1, versus Euripidis ex Androm. v. 100, qui sunt ipsius Andromachae, perperam Hecubae tribuens, & Ios. Barnef. ad eum locum & Heracl. v. 865. Cum ergo Deianira Trachinias Sophocleas sic inciperet, Λόγος μὲν ἐστ' ἀρχαῖος ἀνθρώπων φάνεις, ὧς οὐκ ἂν αἰῶν' ἐκμάθοι (ἐκμάθοις) βροτῶν, πρὶν ἂν θάνοι τις, οὐτ' εἰ χρηστὸς, οὐτ' εἰ τῷ κακὸς, notare operae pretium duxit Scholiastes esse μεταχρονισμόν· μεταγενέστερος γὰρ Σόλων ὁ μηδὲν ἀμακαρίζειν δεῖν πρὸ τελευτῆς πρὸς Κροῖσον ἀποφηνάμενος. Vide Cicer. de F. B. & M. II, 27, & Davif. p. 164. Similes veterum sententias plena manu suppeditabit Stob. Ecl. cap. CIII. Porro legendum puto καὶ τοῦ ἀχρὶ πρὸς τὸ τ. &c. Dion Chrys. p. 598 C. ὦν τὸν μὲν ὁ θάνατος ἠλεγξεν. HEMST.

Pag. 45. l. 4. Τὸ πορθμεῖον αὐτὸ) Inepte haec vertuntur,

ἀλλὰ τὸ πορθεῖν αὐτὸ ἀξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *sed cymbam ipsam harum rerum iudicio dignam censet: cum sit, sed cymbam ipsam exislmas esse, ubi de talibus iudicium fieri necesse sit.* GRAEV.

ead. l. 7. Μισθὸν τῶν χρησμῶν) Notum est oraculum, quod iterum tangit Z. Ἐλ. c. 14 & 20, ubi vide Notas, & c. 43. Latine apud Ciceronem sic exstat: *Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim.* SOLAN.

ead. l. 11. Ὑπόχρων) Infra vocat ὀχρὸν καὶ βαρὺ κτῆμα. Colorem hunc, qui iam non plane pallidus, sed luteus & flavescens intelligi debet, auro Graeci tribuunt: Basil. Caesar. T. II, p. 66 B. ὀχρότεροι τάχα τοῦ χρυσοῦ γενήσονται οἱ τοῦτον σωρεύοντες. Quos Sappho ornate dixerat χρυσεῖους ἐρεβίνδους in Epit. Athen. II, p. 54 F. veteres explanarunt τοὺς κατὰ πύξον ὀχρούς, teste Eustath. ad Il. N, p. 948, v. 45. Eundem habet usum χλωρός, sic ut ab ὀχρός saepe minimum discrepet; quod ostenderunt Foef. Oecon. Hipp. & Graevius ad Hesiod. Ἀσπ. v. 231; quam ob rem pari iure auro convenit. Artemidor. I, cap. 79, p. 67, χλωρός γὰρ ὁ χρυσοῦς καὶ βαρὺς. scite Diogenes rogatus, διὰ τί τὸ χρυσιόν χλωρόν ἐστίν, ἔφη, Ὅτι πολλοὺς ἔχει τοὺς ἐπιβουλευόντας, apud Diogen. L. VI, 51, quasi pallidum foret a timore; quippe notum est Homeri χλωρόν δῖος. Dictum autem sapientissimi canis in iambos redegit nescio quis Comicorum: τί ποτ' ἐστὶ χλωρόν, ἀντιβολῶ, τὸ χρυσιόν; Δέδοικ' ἐπιβουλευόμενον ὑπὸ πάντων ἀεί· exstant in Aristophan. Schol. ad Pl. v. 204. Latinis itidem *aurum pallidum*: notum est illud Statii IV Silv. VII, 15, *Pallidus fossor redit, erutoque Concolor auro.* In Paulino Episc. Nol. ad Nicet. v. 269 legendum, *Pallidos auri legulos in aurum vertis* — pro *calidos*. HEMST.

ead. l. 13. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχῃον) Importuna his subiicitur nota Bourdelotii, quae plane hinc relegari debet, cum nihil τὸ περιμάχαι & περικαθάραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Casaubonum ad *Theophrastum*, pro *Theophrasto*. GRON. Ex poeta aliquo, Pindaro forsan, habere videtur. Ni id sit, credo aut πρᾶγμα scripturum fuisse pro ὄνομα, aut pro ἀοίδιμον πάντιμον, ut Ὑπ. c. 1. Certe Fl. ἐντιμον hic habet. SOLAN. Si quid omnino mutandum foret, pro πρᾶγμα maluissem χρῶμα, vel κτῆμα: sed facta testis maneat optima lectio. Ἀοίδιμον autem eo minus est sollicitandum, quod in Fl. quoque planissime reperitur: alius est loci, ut mox videbimus, illud ἐντιμον, & huc per culpam errantis oculi relatum.

Περιμάχτην vero, quod tam acri studio petitur, ut eius possessionem mutuis certaminibus & dimicando alter alteri prae-ripere conetur. Proprie Noster in Tim. cap. 21, περιμάχῃτος ταῖς γαλαῖς & Strabo XIV, p. 945, Samos εὐδαίμων, ὡς δὴ λον ἐκ τοῦ περιμάχῃτον γενέσθαι. Helenae, quae Luciano οὕτω δὴ τι περισπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, Vol. II, p. 70, περιβλέπτον καὶ περιμάχῃται τὴν φύσιν ἐποίησε Iuppiter: Isocrat. pag. 211 C. unde περιμάχῃτον εἶδος vocatur ab Agatharchide apud Phot. p. 719, v. 34. Haec ipsa ab Alexandro rapta tripodem aureum, Pelopi donatum a Vulcano nuptiale munus, in mare proiecit εἰπούσα ὅτι περιμάχῃτος ἔσται, ut refert Diogen. L. I, 32. Thucydid. VII, 84, καὶ οὐδὲν ἥσσον ἐπὶ τὸ τε (τὸ ὕδωρ Ἀσσιάνου) ὁμοῦ τῷ πηλῷ ἡματωμένον, καὶ περιμάχῃτον ἦν τοῖς πολλοῖς non male Schol. σπουδαιότατον, desideratissimum. Demades p. 180, v. 13, Athenae τὸ περιμάχῃτον καὶ θαυμαζόμενον ὑπὸ πάντων ἄστῶν quod palam Dionys. Halic. imitatur A. R. V, p. 326, v. 16, τοῖς περιμάχῃται καὶ θαυμαζομένοις ὑπὸ τοῦ κοινου βίου πράγμασι. Apud Xenoph. Symp. p. 513, v. 30, paupertas πρᾶγμα ἥκιστα περιμάχῃτον, res, quam pauci vel nemo valde sibi expetendam statuatur, aut adipisci laboret. Contra divitiae, atque ipsum illud, quod Charon miratur, aurum: Aeneas Soph. Ep. V: Χρυσὸς καὶ ἀργυρὸς καὶ περιφανεῖς ἐσθῆτες τοῖς μὲν πολλοῖς περιμάχῃτον, ἀβεβαίον δὲ χρεῖμα, καὶ οὐχ' ἐσθηκὸς, οὐδ' αὖ τοῦ ἔχοντος ἀληθὺς. HEMST.

ead. l. 16. Ταῦτο μόνον ὅτι) Dilucide Florentina sola, ἔντιμον τι: ceterae omnes quasi de compacto τοῦτο μόνον ὅτι, quod e membranis fluxerit, necne, mihi sane non liquet. Primum dubitabam, an idem sensus aequae eleganter minima lectionis Florentinae mutatione posset obtineri, εἰ μὴ ἄρα ἔν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται &c. Deinde non difficile videbatur ipsam illam lectionem tueri & integram conservare, modo unica tantum litera, cuius spatium vacabat, ex reliquis edd. adderetur, εἰ μὴ ἄρα ἔντιμον, ὅτι βαρύνονται &c. Sententia planissima, nisi fallor, & perquam opportuna: Equidem non video, quid in isto auro boni insit, nisi forte honorificum existimetur, honorem aliquem asferre videatur, quod ferentes gravet, suoque pondere premat. Equidem, si libri veteres addicant, nihil esse causae video, cur scriptura proba, & intellectu neutiquam obscura, repudiari debeat. HEMST.

Pag. 46. l. 7. Ἐκλέγων) Usus est verbo proprio in cogendis colligendisque vestigalibus & pensionibus: quare de publica-

nis est frequens ἐκλέγειν φόρους vel τέλος. Poll. VIII, 114, IX, 31. Harpocr. in Πεντηκοστή. Aeschin. in Timarch. pag. 17, v. 3, μαρτυριαν τελώνου του παρὰ Τιμάρχου τοῦτο ἐκλέξαντος τὸ τέλος. Structura minus usitata fraudem interpreti fecit apud Plutarch. περὶ Πολυπρ. p. 518 E. τοὺς τελώνας βαρυνόμεθα — οὐχ ὅταν τὰ ἐμφανῇ τῶν εἰσαγομένων ἐκλέγωσιν publicanis suscepimus, non quando vestigal eorum, quae palam importantur, exigunt. Hinc ἐκλογεῖς non solum apud Athenienses οἱ ἐκλέγοντες καὶ εἰσπράττοντες τὰ ὀφειλόμενα τῷ δημοσίῳ, ut Harpocration ait, quamquam accuratius a Suida duplex eorum ordo distinguatur, sed alibi quoque noti. Aristides de se T. I, p. 611 B. ἡρσθην ἐκλογεύς & Capito φόρων ἐκλογεύς Philoni Πρ. πρὸς Γ. pag. 1020 E. qui postea de eodem homine rapacissimo subiungit, ἐξ ὧν νοσφίζεται καὶ παρεκλέγει, ποικίλον τινὰ καὶ πολὺν πλούτον ἡθροικώς· sicut a Demosthene dicitur παρεκλέγειν τὰ κοινά· apud hunc rectene Gelenius quaeſtorem, apud illum Canterus coactorem verterint, iam non disquiri: coactoris certe ministerium Charonti non inepte conveniat, quandoquidem Aeacum habuimus τελώνην supra c. II. Praeterea ἐν δαύμασι τοὺς χαλκοὺς ἐκλέγειν Theophr. Ch. Eth. c. VI, p. 30, ad quae Casaubonus hunc Luciani locum adhibuit, sed per errorem scribens χαλκοῦν ὀβολον & p. 32, τοὺς τόκους εἰς τὴν γνάθον ἐκλέγειν, id est. τοὺς ἐκτελεγεμένους ἐγκάπτειν, ἐμβάλλειν· ubi secus olim ad Poll. IX, 63, n. 70, existimavi reponendum ἐπιλέγειν· quod etsi per me iampridem ipse animadvertissem, eo tamen haud minus gratias habeo monenti doctissimo Needhamo: τόκους ἐκλέγων Pollux annotavit III, 85. Μισθὸν οὐκ ὀλίγον ἐκλέγων Liban. T. I, pag. 793 C. Ἐκλογὰς χρημάτων dabit Dion Cass. XLII, p. 208 D. alibique. HEMST.

Pag. 47. l. 3. Τῶν πλίνθων) Herodoto sunt ἡμιπλίνθια, quorum studiose mensuram exegit I, 50. Πλίνθους χρυσᾶς plurimi vocant: Euseb. Προπ. Εὐ. V, p. 211 D. Gregor. Nyss. T. III, p. 319 A. τῶν πολυτάλαντων τοῦ Κροίσου πλίνθων. Utrumque iungit Themist. Or. XIX, p. 226, ubi Apollinem dicere facit, se Croesum utique vilipendisse, καίτοι ἐμπλήσαντα τὸν σηκὸν πλίνθων χρυσῶν καὶ ἡμιπλινθίων. Modo ἐπακούσωμεν οὖν, etsi vix quidquam refert, Charonti libens dederō. HEMST.

Pag. 48. l. 1. Τοῦ βελτίονος) Confer adversus aurum & argentum pro ferro disputantem Tertullian. de Cult. Femin. c. IV. Idem fecit Clemens in Paedag. aliique Patrum, philosophos, praesertim Stoicos, imitati. HEMST.

ead. l. 9. Ἐπὶ Λυδοῖς) Haec ita sunt scripta, ut Cyrum

priorem arma Lydis intulisse significant : ab omnibus tamen historicis Croesus auctor belli perhibetur, sive sociis Babylo-
niis auxilium laturus, sive nimio plus, quam sibi tutum foret,
crescere rem Perficam ratus. HEMST.

ead. l. 14. Εὐφήμει) Hoc est, utere verbis meliora ominantibus.
Favere lingua dicunt Latini; quo fit, ut Glossae vertant Εὐφη-
μῶ, *faveo* : Εὐφημεῖτε, *favete*. Huic verbo contrarium est,
δυσφημῶ. Eadem Glossae: Δυσφημεῖ, *infausta loquitur*. CLER.
Formula quaedam solemnns, cum aliquid infauste dictum vel
factum abominantur, & procul a se facessere iubent; in qua
ne ipsum quidem illud ἀνθρώποι incassum ponitur. Celebrem
Sophoclis sententiam refert Theon Progymn. p. 14. is roga-
tus, vacaretne senex adhuc Venereae voluptati, respondit :
Εὐφήμει, ὃ ἀνθρώποι ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὰ ἀπέφυγον, ὥς-
περ αὐτῶν τινὰ καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποδράς depromta
sunt ex Plat. de Rep. I, p. 573 A. ubi pro ἀποδράς peius, ut
quidem puto, legitur ἀποφυγῶν audi Ciceronem interpretem
Cat. mai. § 47 : Dū meliora : libenter vero istinc, tanquam a domi-
no agresti ac furioso profugi. In Arriani Epiḡ. III, 5, p. 274, So-
crates καθ' ἡμέραν χαίρει παρακολουθῶν ἑαυτῷ βελτίονι γινομέ-
νῳ πρὸς τί; μή τι πρὸς λεξείδια; ἀνθρώποι, εὐφήμει. Apud Pla-
tonem de LL. III, p. 816 E. Εὐφήμει hoc Dū avertant : id ne un-
quam contigerit : & in Conv. p. 1201 E. Οὐκ εὐφημήσεις; Ju-
lian. Caes. p. 330 D. HEMST.

Pag. 49. l. 6. Φωκεῦσι) A quibus multoties spoliatum est
templum Delphicum : Βοιωτοῖς, qui cum his pro templo Del-
phico bella gesserunt. BROD.

ibid. Βοιωτοῖς) Iustin. VIII, 1. SOLAN.

ead. l. 7. Τυράννῳ ληστῇ) Excidit particula ἢ, quam repones,
licet Ms. non praeciperet; in quo tamen legitur, ἔρμαιον ἔσθῃ
ἀνατρεπτικῶς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἢ τινὶ τυ-
ράννῳ ἢ ληστῇ vulgo ἢ τινὶ τυράννῳ ληστῇ. GRAEV. Illud ἢ,
quod in vulgatis deerat, ex ed. l. & MSS. G. P. & L. resti-
tuimus. SOLAN.

ead. l. 8. Χρυσοποιῶν) Corruptam hanc vocem arbitror :
nam si χρυσῶν πλίνθων scribere noluerit, debuit aut metalla
ipsa, aut χρυσοχόους dicere, quorum ope aurum purgatur.
Nisi forsan ut Latini olim aurifices, ita & veteres Graeci χρυ-
σοποιούς dixerint. Cicer. de Orat. II, 38. SOLAN. Qui sint ae-
tate feriore χρυσοποιοί, quae τέχνη χρυσοποιητική, sive χρυ-
σοποιία, compertum habemus : verum ut Latini aurifices, sic
pari potestate Graecos usurpasse χρυσοποιούς, mihi nondum

liquet: certe *aurifex* in optimis Glossis redditur χρυσοχόος, non, quod propius ad Latinae vocis rationem accederet, χρυσοποιός. Budaëus etiam, teste Stephano, non alia, quam unius Luciani, auctoritate id verbi munire potuit. Idcirco animus inclinat, ut credam, scripsisse Nostri χρυσοχόων. Hoc vocabulum pro fabris aurariis admodum est familiare: Dioscorid. V, 173: Εὐρίσκεται δὲ τις ἐν τῇ Σαμίᾳ γῇ λίθος, ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν. Clem. Alex. Paed. II, pag. 190, v. 3, λύχνος κεραμέως οὐ χρυσοχόου ἔργον· vide Hesychn. in Θερμαυστρῖς, Suid. in Χαλκοῦς, qui hoc nomen etiam χρυσοχόον complecti observat. Inde aurificum officinae χρυσοχοεῖα, vel, ut saepe scribuntur, χρυσοχοῖα. Polyb. apud Athen. V, p. 193 D. de Antiocho Epiphane: μάλιστα δὲ πρὸς τοῖς ἀργυροκοπέοις εὐρίσκεται καὶ χρυσοχοῖοις εὐρησιλογῶν eadem a Libanio iuncta T. II, pag. 647 C. ἀργυροκοπεῖα τε καὶ χρυσοχόων ἔργαστήρια. Zenonis Cirtiei a Clemente locus egregius affertur Paedag. III, p. 297, v. 7, quo modestae virginis imaginem efformavit: ἀπέστω δὲ καὶ ὁ ἀπὸ τῶν μυροπωλίων, καὶ χρυσοχοίων καὶ ἐριοπωλίων ἄλλος· ubi vocem ultimam interpres dum caliginem vertit, ἄχλος se legisse, vel saltem voluisse legi, manifeste significat, sed errore magno lapsus: gravius offendit in eodem vocabulo pag. 192, v. 5, & pravam mirificae versionis stribliginem ab editore novissimo, quod miror, impune tulit. HEMST.

ead. l. 13. Τὸ δὲ παρίσταμενον) Quidquid ei in mentem venit. Confule in Cleio Herodotum. BROD. Non bene vertitur, ea, quae urgent, libere dicere; hoc enim voluit Lucianus, mentis cogitata libere dicere: παρίστασθαι est in mentem venire, animo obversari. Plat. in Phaedone: ὅστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videtur, ut sentio. GRAEV. Iure Graevius in interpretes animadvertit; sed quae notat vir eximius, a Budaëo sunt derivata, qui dudum illam potestatem verbi παρίστασθαι explanaverat C. L. G. p. 217, 218. Saepe quae ex praesenti rerum statu cogitationes nobis oriuntur, παρίστασθαι τῇ ψυχῇ & simpliciter παρίστασθαι, obversari animo, menti esse praesto, dici solent. Sophocl. Oed. Tyr. v. 921, — δόξα μοι παρεστάθην quod itidem frequenter Dionysius Halic. usurpavit. Aristid. T. III, p. 507 A. εἰ γὰρ ἐκάστω τοῦτ' ἐν τῇ ψυχῇ παρασταῖν, καὶ τοῦτο πάντες πείσθαιεν. Hinc τὸ παραστὰν & τὸ παρίσταμενον, quod subito menti occurrit, e re nata cogitatio. Ctesias in Exc. p. 647, v. 4, Artaxerxes τῇ μητρὶ τὸ παρίσταμενον αὐτῇ πράττειν ἐπιτρέπει, matri quidquid placuerit, ut Apollonide medico faciat, per-

mittit. Dion Chryf. Or. XII, p. 213 B. πλείστη μὲν οὖν ἐξουσία καὶ δύναμις ἀνθρώπῳ περὶ λόγον ἐνδείξασθαι τὸ παριστάν· Or. XXXIII, p. 410 B. τελευταῖον ὁκνῶν, μὴ δὲ δοκεῖ, τὸ παριστάμενον λέγειν· utrobique peccat interpretes: sic autem ille posteriore loco, *cunflatus, opinor, quidquam ex tempore dicere*: non nihil vidit; nam ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν valet, non meditatum, sed subitam & extemporalem orationem habere: Plutarch. V. Demosth. pag. 850 A. τὸ μὴ ταχέως, μὴ δὲ περὶ πάντος ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, quam Periclis prudentiam Demosthenes aemulabatur. Parem usum habet ἐκ τοῦ ἐπελθόντος εἰπεῖν· ἐπέρχεσθαι enim sive ἐπελθεῖν & παρίστασθαι in hoc negotio tam propinqua sunt virtutis, ut, quia alterum alterius explanationi conducit, illud per iniuriam in huius sedem nonnunquam immigraverit. Editur in Aristide T. II, p. 297, ἐπέρχεται μοι δεδιέναι, μὴ πλείω τῶν ἱκανῶν διειλέχθαι δοκῶ· atqui sine controversia legendum esse, παρίσταται μοι δαρρῆσθαι τε καὶ δεδιέναι &c. Thomas Mag. arguit in Παρίσταται ne dicam, orationem nunc incedere splendidiorem. Dion Cass. LXXVII, p. 875 D. de Antonino Caracalla: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ ἐπελθόντα οἱ ἀπερισκέπτως λαλεῖν· haec Suidas v. Ἀντωνίνος p. 234 istum in modum descripsit: τῷ πάνθ' ὁμοίως τὰ προειστάμενα οἱ &c. Apud Dionem rectius legi, Kusterus pronuntiat: mihi, dummodo refingas παριστάμενα, secus videtur. Praeterea, quod iam ex uno alteroque exemplo intelligi potuit, observandum est, accedere nonnunquam huic locutioni vim quandam ingenuae fiduciae animique libertatis, qua quis nixus, potentiam aliorum atque opes nihil reformidans sensa mentis sine ambage palam profitetur: sic in Luciano capiendum est. Plutarch. Dion. p. 960 B. τὴν παρρησίαν ἔφερον αὐτοῦ (Dionysius Dionis) μόνου σχεδὸν ἀδελφῶς λεγοντος τὸ παριστάμενον. HEMST.

ead. l. 15. Πυρὰν) Herodot. I, 86. Aliter longe & verius, ut puto, Xenophon, quem vide. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Προπαροξυτόνως) Ita V. non προπαροξύτονον, ut ed. A. De accentu vocis ἔρμαιον vide Eustath. ad Od. II, p. 1809. HEMST.

Pag. 50. l. 7. Τάμυρις) Tomyrin nobilitavit reportata de Cyro victoria sive vera, sive, quod multo potius credo, conficta. Primae vocalis exarandae discrimen ex Herodoto & Luciano monstravit Fr. Fabricius ad Oros. II, 7. In Herodoto quamquam publicatae scripturae vetusti Codices accedere videantur, Suidas tamen eadem historici verba sub utroque Τό-

μυρίς & *Τάμυρίς* proposuit; quo indicio patet, hoc aequè atque illud in Lexicis antiquorum inventum fuisse. Cum in Amm. Marcellino XXIII, 6, p. 398, Lindenbrogius exprimi iussisset *Tamyris*, repudiavit illam lectionem fide membranarum nixus Henr. Valesius: idque iure factum arbitror, neque adeo reprehendi debuisse ab H. Vossio ad Iust. I, 8, apud quem & alios item Latinos scriptores licet fluctuare libros Bongarsius admoneat, Franciscus tamen Oudendorpius, vir accuratissima doctrina praeditus, ad Frontin. II, cap. 5, § 5, *Tomyrin* inveniri testatur in duobus MSS. Iustini a se collatis, & plerisque optimis Frontini. βασιλευούσης Τεμύριδος Eustathii ad Dionys. Perieg. v. 739, sine dubio vitiatum est. Theon Progygn. p. 211, Οὐ γὰρ εἰ Τόμυρίς ἢ Μασσαγέτις, ἢ Σπαρέδρα ἢ Ἀμώγου τοῦ Σακῶν βασιλέως θυγὴν κρείττων ἐστὶ Κύρου — ἥδη συγχωρητέον, καὶ τὸ πᾶν τοῦ ἄρρενος εἶναι ἀνδριότερον ab Herodoto alteram, alteram a Ctesia sumsit; cuius in Excerptis p. 635, Ἀμόργης τῶν Σακῶν μὲν βασιλεὺς, ἀνὴρ δὲ Σπαρέδρης, quin idem sit, ac Theonis Ἀμώγης, dubitari non potest; neque repugnabo, si quis hunc emendandum censuerit; eoque minus, quoniam serius etiam sub Dario Sacas invadente commemoratur a Polyaeo VII, c. 11, § 8, inter eorum reges Ὀμάρης, qui ab Amorge, ut perspicuum est, solo literarum ordine discrepat: ceterum haec ipsa quoque Ctesiae deberi, mihi non est ambiguum. Tomyridis autem depravatissimum in Theophilo nomen ad Autol. III, cap. 26, correxit Simson. ad A. M. 3476; cui Fellus obsecutus bene publicari curavit, Κύρου οὖν βασιλεύσαντος ἔτεσι κθ', καὶ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Τεμύριδος ἐν Μασσαγείᾳ, sive potius, quod magis arri-det, Μασσαγείδῃ: nisi tamen deliberandum aliquis putet, quod mihi sane veterem scripturam attendenti contigit, an non a μεσαγγία facilius oriatur μισγαγκία vel μισγαγκεία, siquidem in Hesychio quoque Μισαγγία istius Homericæ vocis locum occupavit: significat autem *convallē aquosā & palustrem montibus interiectā, quae delatos inde torrentes recipiat*. Iam multum abest, ut ceteri cum Herodoto conspirent, qui aperto Marte, & atrocissima pugna Cyrum superatum tradidit: immo, si fides constat illis, quos auctores habuerunt Trogus & Frontinus, ad notas Massagetis angustias perductus, ibique, positis in montibus insidiis, cum ducentis Persarum millibus trucidatus interiit: quae tam incredibilis clades accidere non potuisset, nisi maximum imperatorem locis iniquissimis deprehensum fuisse statuas. Ergo abhorrrere non videtur, ut hi-

floricus aliquis Graecus a Theophilo descriptus Cyrum dixerit interfectum ἐν μισγαγκίᾳ huius autem coniecturae, cui ne a me quidem ipso plurimum tribuitur, arbitrium esto penes lectorem. Porro menda non dissimilis in reginae nomine apud Schol. Dion. Chryf. p. 106, τὴν Κύρου ὑπὸ τῆς Μούριδος τῆς Μασδαγέτιδος σφαγὴν ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος ἀναγράφει. Meminit etiam Hieronym. ad Zachar. c. 1: *Interfecto igitur apud Massagetis Cyro, qui triginta annos regnaverat in Persis, a Tomyri regina Massagetarum.* Saepe vero recentiores historici confundunt duas expeditiones Cyri diversas, primam contra Sacas susceptam, secundam adversus Massagetis & Tomyrin, quaeque a superioribus de alterutra fuerant memoriae mandata inter se permiscunt; sicut facili negotio licebit animadvertere, si quis componat Strab. XI, p. 780, Polyae. VIII, 28, Frontin. Iustinum, Amm. Marcellinum, atque alios. Illud enim vero vel inprimis admirationem habet non mediocrem, quod mortis genus, quo tantus rex totque populorum victor obierit, in obscuro lateat: praecipue cum eius aetas in ista inciderit tempora, quibus iam Graeci florentibus ingeniis scribendi studium frequentabant, & Asiae rebus quotidie magis magisque immiscebantur. Longe discedentes in hoc casu mirifico veterum narrationes annotavit Io. A. Bosius ad Corn. Nepot. de Reg. c. 1. Cur Noster Herodoti fidem potissimum fuerit secutus, ratio est in promptu: nimirum singularis illa fortunae vicissitudo, Cyrum etiam multo gravius, quam Croesum, prosternens, ad hanc ingeniosam fragilitatis humanae picturam optime conveniebat: quamvis alioqui de historiae veritate secundum Xenophontem dederit Humphr. Prideaux ad A. ante Ch. N. 530; ubi egregia doctiss. Driebergius. Dicemus ad Macrobios. HEMST.

ead. l. 8. Ἐς ἀσκήν) Iustin. I, 8. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν) Iustin. I, 9. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑπερφρονούντας) Vel Xenophontis in gratiam eximendus erat ex hoc numero Cyrus, quem ἀνθρώπων πατέρα fuisse dictum ferunt: Pausan. VIII, p. 690. Exemplum boni civilisque non minus, quam strenui, regis passim apud veteres proponitur. Plato de LL. III, p. 815. HEMST.

ead. l. 17. Πορφυρᾶν) Πορφυρᾶν antea scriptum erat, ut & Ἀπαιδ. c. 7. SOLAN.

ibid. Ἐφεστρίδα) Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορημένος legendum. GRAEV.

Pag. 51. l. 1. Ὁ τὸ διάδημα) Scribe, ὃ τὸ διάδημα. BROD.

ibid. Δακτύλιον) Notissima doctis est historia, quam Lucianus hic quasi in tabella artificiosissime pictam proponit. Eam autem in tironum gratiam, quibus ad manum non est Herodotus, paucis narrabo. Polycrates in omnibus prospera usus fortuna monetur ab Amasi Aegypti rege, ut fortunam *saeno laetam negotio* placet, re tum pretiosissima, tum sibi carissima ira a sese ablegata, ut eius compos nunquam fiat. Is itaque annulum, quo maxime gaudebat, in mare magna cum pompa proiecit. At is paucis post diebus ab eius coquo in eximiae magnitudinis pisce, qui Polycrati a piscatoribus muneris missus fuerat, repertus ad ipsum defertur. Quibus ad Amasim perlatis, male de Polycratis exitu ominari coepit. Haec tu ab Herodoto enarrata legito lib. III, p. 113 & 131. SOLAN.

ead. l. 2. Νήσω ἐν ἀμφιρύτῃ) In Samo insula: est autem Homericum hemistichium Odyss. A, 50. Hoc vero, βασιλεὺς δὲ τις εὐχεται εἶναι, ex eo poetae sumtum est Od. A, 180, Μέντης Ἀγχιλιάοιο δαΐφρονος εὐχεται εἶναι Ἵγιος aut Odyss. E, 450, ἱκέτης δέ τοι εὐχομαι εἶναι. BROD.

ibid. Ἀμφιρύτῃ) Sic mendose vulgo legitur; cum metri lex, ut iam probe vidit Graevius, postulet ἀμφιρύτῃ & ita recte editio Flor. Recte quoque idem hoc in Philopatride c. 9. Sed & alibi, ubi vel integri versus, vel hemistichia usurpantur, in metro peccatum est. Sic in iisdem his Contemplantibus c. 22 legendum, Κάτθαν' ὕμῳ δ, τ' ἄτυμβος ἀνῆρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, non ἔλαχε, ut editum. Similiter in Reviviscentib. c. 41, Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, non μέσοισι, scribendum. Versus is est Homeri Ἰλ. Σ, 500. IENS. Ἀμφιρύτῃ scribas simplici ρ cum Fl. non duplici, ut in reliquis. SOLAN.

ead. l. 4. Πολυκράτην) Herodotus in Thalia. BROD.

ead. l. 7. Μαίανδρίου) Hic herum prodit; supra tyrannidem ipse occupasse dicitur Men. c. 16. SOLAN.

ibid. Ὀροίτη) Dion Chrys. Or. XVII, p. 251: Καὶ μὴν Πολυκράτη φασὶ — διαπλεύσαντα πρὸς Ὀρόντην, ὡς χρήματα λάβοι, μηδ' ῥαδίου γε θανάτου τυχεῖν, ἀλλὰ ἀνασκολοπισθέντα ὑπὸ τοῦ Βαρβάρου διαφθαῖναι idem, uti vides, quod Lucianus, verbum usurpavit: Satrapae nomen unius literae discrimen habet. Quia Herodotus Ὀροίτην vocavit, eam formam post Victorium ubique restitutam volunt eruditi viri: lege notas Io. Davissii ad Ciceron. de F. B. & M. V, 31. Ego, qui persuasum habeam, a diversis auctoribus non prorsus simili modo Polycratis historiam esse memoriae proditam, utrumque Ὀροίτην & Ὀρόντην retinendum iudico, & MSS. duces se-

quor: Suidas neutrum omisit. Ὀρόντου τοῦ σατράπου τῆς Ἀρμενίας meminit Polyæn. IV, 8, § 3; & alterius VII, 13 & 14. De Maeandrio vide ad p. 20, l. 9. Qui Μαίανδρος erat in priscis Herodoti edd. Μαίανδριον fecit ex Cod. Med. Iac. Gronovius. HEMST.

ead. l. 10. Εὐγε, ὦ Κλωδοῖ, γενικῶς) Ms. εὐγε Κλωδοῖ γενική, vulgo γενικῶς. Quae autem generositas in capitibus hominum truncandis, & palo suffigendis? Sed forte scribe. γενικῶς, strenue, fortiter. Mox scribe νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Homer. Odyss. A, v. 40. minuta haec sunt, sed tamen omnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum suum Polycratem prodente scribit, non leguntur apud Herodotum, sed ex alio Historico illa hausit. Apud Herodotum sponte sua proficiscitur Polycrates ad Oroetem. GRAEV. Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus, nempe *generose*; aut scribendum γενικῶς, ut in Tyrannicida: οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γενικῶν. In Vitarum auctione: βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀρίστον καὶ γενικόν. In Pseudomante: πάντ' γενικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori. GRON. Γενικῶς) Sic, ut emendare iusserant viri docti, ed. I. Reliquae vitiose γενικῶς, nisi quod G. & P. γενική, etiam prave. SOLAN. Quae Vol. I, p. 181, observata sunt, adverbium hoc unius literae accessione locupletandum esse satis probant: opera mea superfedere licuisset, si tum ad manum fuissent, quae docte scriptis vir eximius Laur. Norrmann. ad Thom. Mag. Laudat. Gregor. Nazianz. pag. 167, 168, ubi, postquam de γενικῶς & γενικῶς egit, ne adverbio γενικῶς, haecenus sine certo lare ac patrono oberranti, ἀπροστασίῳ fortassean impingatur dica, suos illi etiam penates vindicesque reddit. Ne hic quidem locus eius diligentiam effugit; quo posito, *lunta*, inquit, γενικῶς. Aldus, γενική. HEMST.

ead. l. 12. Ἐν τοσούτῳ) Errorem interpretum perstrinxit L. Bos Ell. Gr. p. 200. HEMST.

ibid. Ἐπαίρεσθον) Ἐπαίρεσθωσαν. BROD. Probanda omnino est emendatio Brodae in Miscell. IX, c. 10, legentis ἐπαίρεσθωσαν. Praeterquam enim quod & in praecedentibus, & sequentibus, non nisi in plurali fit sermo, non ad duos tantum id, quod hic dicitur, referendum, sed ad omnes illos impotentes & tumidos terrarum dominos, de quibus Charon & Mercurius ante fuerant locuti; ad Croesum nempe, Cyrum, Tomyrin, Cambysem, Polycratem. Hi ut ad altissimum ascendant fastigium, precatur Charon Clotho, quo miserius postea,

& lapsu graviore ruant. Qui tamen vulgatam lectionem velit defendere, possit inferre, Lucianum hic ποιητικῶς uti duali, quo nihil apud Homerum frequentius. IENS. Lectionem optimam ἐπαίρεσθον, utpote Atticam, frustra sollicitant Bourdelotius & Iensius. Vid. Nεκρ. Δ. X, § 2. SOLAN.

in Schol. Ἄλλαν &c.) Suidas: Παρωδίσει, ἄλλαν ἦσαν ὁδὴν sed ea potestas inepte quadrat Luciani loco. HEMST.

Pag. 52. l. 7. Ἰδόντι κ. ἔ. καὶ τὸν πλ. κ.) Huc faciunt versus Lucilii, quos Lactantius habet Inst. Divin. V, c. 9, quibus mores Romanorum describuntur perquam graphice: *Nunc vero a mane ad noctem, festo atque profesto, Toto itidem pariterque die populusque Patresque lactare indu foro se omnes, decedere nescquam, Uni se atque eidem studio omnes dedere, & arti, Verba dare ut caute possint, pugnare dolose, Blanditia certare, bonum simulare virum se, Insidias facere, ut si hostes sint omnibus omnes.* Eiusmodi homines egregie describuntur instar apum, quae invicem se pungunt. CLER.

ead. l. 8. Ὡσπερ σφήκες) Illa vesparum imago aculeis nocentissimis armatarum ex Aristophanis fabula cognomine videretur adumbrata; ubi chorus senum vespas simulans in scenam procedit. Adeo noxium animalis genus, ut vel per quietem oblatum malos homines ac crudeles significet, interprete Artemidoro II, 22. Hinc sycophantae & vespis comparantur, & aculeis instrui solent: Philostr. de V. A. T. VII, p. 273, v. 27, τοὺς δὲ τοιοῦτους ἀποβλίστουσιν (editur ὑποβλίστουσιν) οἱ συκοφάνται κέντρα ἐπ' αὐτοὺς ἡρμένοι τὴν γλῶτταν. Conferendi sunt Platonis illi κηφῆνες κεκεντρωμένοι & δεινὰ κέντρα ἔχοντες de Rep. VIII, p. 716 C. de quibus ad Themist. Or. XXIII, p. 287 D. Petavius. HEMST.

ead. l. 11. Ἀγνοιαί) Sic necessario legendum, tum quia mox ita nominat ἀγνοίαν, ut qui de ea iam verba fecerit, tum quod ceteris omnibus intermixtam esse addit. Fl. ἀνοία· reliquae ἀνοιαί. SOLAN. Florentinum ἀνοία mutarunt, quia singularis unus inter tot plurales ferendus non videbatur. Hoc quidem leve: illud fere certum, utroque loco reponi alterutram vocem oportere: utra vero sit in possessionem integram immitenda, sine Codicibus arbitris decerni nequit; nam si veterum philosophorum auctoritate stabimus, ἀνοία non minus quam ἀγνοία vitam humanam infestat. Ἀνοίαν equidem, assiduam mortalium comitem & pestem, quamvis me non fugiat Cebe- tis illud poculum πλάνης καὶ ἀγνοίας, cui ἀφροσύνη alibi iungit, hinc remove nolui: mox autem ideo magis placet, τοῦ-

των δὲ ἡ ἀνοία μὲν, quod statim ἀμαθία nihil admodum ab ἀγνοία differens subsequatur: vide tamen c. 21. HEMST.

in. Schol. l. 1. Ὁρῶ) Prima haec vox male habet; nec quid voluerit Scholii auctor patet, cum trunca tantum textus verba afferat. SOLAN.

Pag. 53. l. 1. Ἐκπλήττει) Ἐκπλήττω, inquit Thom. Magister, οὐ μόνον τὸ εἰς ἐκπληξιν ἄγω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐκπλήττομαι· ἅπαξ Λουκιανὸς ἐν τῷ Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες· ἐκπλήττειν ἐνόητε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ. Decepit Thomam vernaculi sermonis non callentissimum prava, quam suo in codice reperit, Luciani verborum lectio: bonum est, & indoli linguae Graecae conveniens, quod in nostris edd. vulgatur. HEMST.

ead. l. 11. Ἐπιπεπλεγμένα) P. & ed. I. melius, quam ἐπιπεπλεγμένον, quod in reliquis est. SOLAN.

Pag. 54. l. 1. Ἀπὸ λοπτοῦ) Νήματος, μίτου, λίνου, subaudiendum. Erasim. in Paroemia, De filo pendet. BROD.

ead. l. 6. Κεῖσεται) Mallem scripsisset πεσεται, nisi revera, quod magis credo, sic scriptum reliquerit: postulare videntur sequentia μόγεις καὶ τ. γ. ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. HEMST.

ead. l. 12. Τοῦ βελτίστου θανάτου) Morti personam accommodari notum est: notavit pluribus & ex hoc loco Barth. ad Stat. Th. IV, 528. Irritatus in Sisyphum Iuppiter ἐπιπέμπει αὐτῷ τὸν Θάνατον sed ut omnium erat post homines natos versutissimus, tam validis constrictam vinculis tenuit, ut elabi nequiret, munusque suum fungi; donec Mars Morti liberatae Sisyphum in potestatem dederet. Rem memorabilem ex Pherecyde narrat Schol. Homer. ad Il. Z, 153. Cum Hercule quoque impari proelio congressus Orcus Alcestidem remisit, prout docet Euripides in illa fabula, ἄνακτα τὸν μελάμπεπλον νεκρῶν Θάνατον vocans v. 843, & δαιμόνων τὸν κοῖρανον v. 1140. Non itaque mirum, si Deum fecerint, cui hymnorum postremum cecinit Orpheus: Hesychio Θάνατος — ὁ σωματωειδὴς θεός. Xenoph. Ephes. III, p. 49, δυοῖν ἀνάκειμαι θεοῖς Ἐρωτι καὶ Θανάτῳ scite Lucianus ἀγγέλους illi & ὑπέρτας valde formidabiles apposuit. In miseris, quae vitam humanam undiquaque circumstant, expingendis veterum industria figuras non minus multiplices quam elegantissimas adinvenit: quem non capiat Aeschinis exactrix natura, quae, nisi debitum vitae mature reddatur, ὡς ὀβολοστάτης ἐπιστάσα ἐνέχυσεν ῥάξει τοῦ μὲν ὅ· λην &c. Dial. III, c. 9. Paulo aliter Bion se velut ex conducto ἐκ τοῦ σωματίου ἐξοικίζεσθαι aiebat, ὅταν ἡ

μισθώσασα φύσις τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφαιρῆται, τὰ ὅτ' αὖ &c. in illis apud Stobaeum reliquiis p. 19, v. 44, quas ego Teletis esse duco e libro περὶ περιστάσεων depromptas. Multa non aliena dabit Hipparchus Pythagoreus apud eundem p. 573, quorum partem aliquam adscribere iuvat, tum quia cum Lucianeis & sententia, & verbis ipsis apte congruunt, tum ut labes simul, quibus elegantissimus locus est infectus, detergam: πολλῶν οὖν τοιούτων περικρεμαμένων μήτε ταῖς κατὰ τὸ σῶμα εὐαμερίαις ποτέχοντες σεμνυνόμενοι ἐπαυρώμεθα, αἱ τινες, ὀλίγα πυρετῶ ἐπιγινόμενῳ, ἀνθέων τρόπῳ συντόμως μαραινόνται· μήτε ταῖς ἐκτὸς νομιζομέναις εὐτυχίαις, αἱ καὶ αὐταὶ πολλάκις τάχιον ἀπάλυσθαι ἢ γίνεσθαι πεφύκασιν· πάντα γὰρ ταῦτα ἄστατά τε καὶ ἀβεβαία Εὐρίπου τρόπον ἐν πολλαῖς καὶ ποικίλαις μεταβολαῖς γινόμενα παρειλήφαμεν, καὶ οὐδ' ἐν αὐτῶν μένον, οὐδ' ἐκκίνητον, οὐδ' ἐβέβαιον, οὐδ' ἀδιαίρετον. Ceterum quod infra Noster habet ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ unde derivatum sit, discas ex notis ad Dial. Mort. XXVI, § 1. Ad illos autem ἀγγέλους & ὑπέρτας Orci accedunt ἀπειρίαι καὶ δυσκινήσιαι καθάπερ προάγγελοι καὶ πρόδρομοι καὶ κήρυκες νόσων apud Plutarch. T. II, p. 127 D. & p. 128 F. ὑφ' ὧν ἔνιοι μόλις, ὥσπερ ὑπ' ἀγγέλων ἢ κλητόρων, πυρετοῦ περὶ θύρας ὄντος, ἥδη θορυβούμενοι συστέλλουσιν ἑαυτοὺς. Hipponactis Scazon apud Erymol. p. 539, Κρίγῃ δὲ νεκρῶν ἀγγελὸς τε καὶ κῆρυξ. HEMST.

Pag. 55. l. 12. Ἀπίοι) Melius ad ἔξει conveniat ἀπεισι· nihil tamen muto. Ὁ δὲ pro αὐτὸς δέ. HEMST.

Pag. 56. l. 1. Ἐπτέτης) Perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπταέτης. GRAEV.

ead. l. 2. Ἀλλὰ τὸ αἷτιον) Hoc sane in causa est. BROD.

ead. l. 5. Ἀφ' οἷας αὐτῷ κρ.) An scribendum? ἀφ' οἷας αὐτὸς κρόκης ἐκκρέματα. GUYET.

ead. l. 6. Αὐτῷ) Ὑπὲρ Πένθ. § 15, οὐθ' ὅ, τι πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδὼτα. Legi posset αὐτὸ, scilicet παιδίον, genere ad proxime praecedens nomen inflexo. Plutarch. Phoc. p. 755 E. ἐπιφανῆναι τοῖς περὶ τὴν Ἑλλάδα καὶ Μακεδονίαν ἐκ παλαιῶν καὶ σαπρῶν κρεμαμένοις στήμονος· sic Demades Antipatrum fenem designabat. HEMST.

ead. l. 13. Τίς αὐτῶν) Αὐτοὺς forte. GUYET.

ead. l. 14. Ἐξω τοῦ ἀβεβαίου) Observandus omnino hic usus vocis ἔξω a vulgari longe diffusus. Sic ἔξω φθόνου. Vid. Tacit. H. I, 15, 7. SOLAN.

ead. l. 15. Ὡς φησὶ) Haud minus est, quam quod in edd. existat, incommodum ὥς φασιν· quorsum enim referas, aut

quem sensum congruentem inde extundas? Non dubito, quin verum sit ὡς ἔφην. Ante locutus erat de Croeso, Cyro, Polycrate, quorum exemplis abunde constabat τὸ ἀβέβαιον καὶ ἀμφίβολον τῆς τύχης. Immo vero suspicionem eam aliquando cepi, ac si omnis haec oratio Mercurii, ἢν γοῦν — τῶν ἰδίων αὐτῶν εἶναι, sedibus suis exturbata huc nescio quo casu pervenisset: inferueris enim c. 15 post ista, καὶ τὰ μὲν τούτων ὁδὲ ἔξει, nemo facile negabit, aptissime dictorum ordinem cohaerere. Attamen videndum est, ne cuncta haec, delera Mercurii persona, Charonti melius adscribantur: nihil enim in his apparet, quod Charon pro singulari ingenii sollertia iam rerum humanarum, quas simul omnes oculis habebat subiectas, non mediocriter peritus, dicere non potuerit: egregie faver totius orationis nexus: sic eadem opera servare licet ὡς φης, ut tu, Mercuri, dicis; quamquam opportunius existimem, ὃ ἔφης, quod tu nimirum ante dicebas, cum magnos reges inopinato fortunae impetu everfos demonstrares. In hanc opinionem postremam propendere me fateor. Dion autem Chrysostomus quae scripsit in Charid. p. 302, 303, omnino digna sunt, ut cum Luciano componantur. HEMST.

ibid. Φασίν) L. In reliquis φης. SOLAN.

in Schol. Ἀγγέλων) Hic pravum, quo utebatur, codicem ex meliori emendabat. SOLAN. Quorum haec spectet annotatio, non intelligo. Primus enarrator forte structuram expedire voluit: ἀπὸ τοῦ, ὑπὸ τῶν ἐπιόντων ἀγγέλων τε καὶ ὑπηρετῶν, οὓς εἶπον, quam suspicionem iniiciunt Exc. G. postmodum illa describendo sunt corrupta. HEMST.

Pag. 57. l. 2. Ἐὼ πένθη) Praetereo luctus. BROD.

ead. l. 3. Ἐξ ἰσοτιμίας) Id est, ἐξ ἰσου, ἰσως. GUYET.

ibid. Ὅπου δὲ &c.) Ὅπου δὲ forte. GUYET. Non possunt his verbis respondere, quae eis Latina appinxit Mosellanus: usque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recensere mala, quam & privatorum. Neque enim in his Graecis tale agnosco. Nec melior Benedictus Mosellanus circumludens: quandoquidem horum mala recensere non minus temporis exigeret, quam quae sunt privatorum; qualis comparatio prorsus non exstat in Graecis. Verto: Cum, vel, ubi vero haec sint regum mala, opportunum, vel, praesto est colligere, qualia sint privatorum. GRON.

ead. l. 4. Λογίζεσθαι) Chrysostom. Hom. ad Pop. Antioch. XVIII, 274, 2: Τοσαῦται δὲ τοῖς βασιλεύουσιν ἀθυρίας ἀναγκαίαι, ὅσα τῇ θαλάττῃ τὰ κύματα· εἰ δὲ βασιλεία οὐκ ἂν αλυτοῖν
Lucian. Vol. III.

ἐργάζεται βίον, τί ἕτερον δυνήσεται κατορθῶσαι τοῦτο; τῶν μὲν βιωτικῶν οὐδέν· τὸ δὲ Παύλου ῥῆμα μόνον τὸ βραχὺ τοῦτο — χαίρετε ἐν Κυρίῳ πάντοτε. SOLAN.

ead. l. 8. Πομφόλυγας) Ex Homero postea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. BOURD. *Homo bulla*: eoque magis senex, inquit Varro de R. R. I, c. 1, annum agens octogefimum. Erasmus in isto adagio & Luciani nostri meminit, & ad deplorandam humanae vitae fragilitatem ingenio fraena laxavit. Πομφόλυξ autem ἡ ἐπιπεσόντος ὕδατος ἐν ὑποκειμένῳ ὕδατι ἐπανάστασις, definiente Arati Schol. ad Διοσ. v. 248. Vide Hesych. qui praeterea docet, ἐπὶ τῶν διαπνεῖς φυσισμένων λέγεσθαι τὴν λέξιν. Sententiam valde appositam habet Suidas: Ὡς περ πομφόλυξ φραγεῖσα ἀφανίζεται, οὕτω μνήμη ὑπερφάνου ὀλλυται μετὰ θάνατον. HEMST.

ead. l. 11. Ἀπέσβησαν) Σβεννύω. Hinc adagium: *Homo bulla est*. BROD. Id est, ἀποσβῆναι εἰῶθαι. De illo Aoristi primi usu frequentissimo praecipiens H. Stephanus App. de D. A. p. 144, hunc Luciani locum posuit, atque insuper observari iubet, cum Noster usus sit aoristo, deinde praesentis, tandem ad aoristum redire in verbis, quae proxime sequuntur, ἐξερράγησάν ποτε. Eundem loquendi morem plures explicarunt, II. Casaubon. ad Diogen. L. I, 71, ad Pers. Sat. II, 5, ubi tamen quando libabit alteri lectioni libavit ideo praefert, quia non sic Latini loquuntur, verum Graeci, viro magno non assentior: Fr. Nansius ad Nonni P. E. l. XI, 73, I. G. Graev. ad Hesiod. 'E. καὶ 'H. v. 185, & denique P. Horreus ad Aeschin. Dial. I, p. 28. HEMST. in Schol. Εὐφυνές) In V. & A. ed. ἐμφυνές quod tanquam alienum in hoc loco ab usu Graeci sermonis emendare non dubitavi. HEMST.

Pag. 58. l. 5. Φύλλοις) Homer. Il. Z, 146, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν & Φ, 464, — οἱ φύλλοισιν εἰκότες ἄλλοτε μὲν τε Ζαφλεγέες τελέθουσιν —. BROD. Decantatissimum Glauci dictum apud Homer. Il. Z, 146, passim veteres laudant. Simonides dolet, saluberrimam sententiam a paucis in animum demitti: apud Stob. p. 530, v. 53, Ἐν δὲ τὸ κάλλιστον Χίος εἰπεν ἀνὴρ, Οἷη περ φύλλων γενεή, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν, Παῦροι μὲν θνητῶν οὖασι δεξάμενοι Στέρχοις ἐγκατέθεοντο —. Neque hoc fugiebat Aves Aristophanis v. 686, ubi argutissime philosophantes mortale genus hominum istis titulis compellant: Ἄγχι δὴ φύσιν ἄνδρες ἀμαυρόβιοι, φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι &c. ubi vide Scholiasten, & Iunii Adag. in *Folius similes homines*. HEMST.

ead. l. 11. Παμμέγεθες) Ut Plauto exclamare maximum; quod notat Davif. ad Cicer. T. D. II, 23. Lucian. Nek. c. 9, & περὶ Πενθ. c. 19, παμμέγεθες ἀνακαγχάσαι. Protulit hunc locum L. Bos Exerc. Phil. in I ad Timoth. VI, 7. Tatian. p. 64, Διόπερ, ὧς Ἕλληνες, κεκραγότες ὥσπερ ἀπὸ τοῦ μετεώρου κατακούσαστέ μου. HEMST.

Pag. 59. l. 10. Οἶον περ' Ὀδυσσεὺς) Homer. Od. M. BROD.

ead. l. 13. Ἡ Λήθη) Lethes fluminis aqua. BROD.

Pag. 60. l. 1. Ἐμβοήσωμεν) Sic omnino legendum, non ἐμβοήσαιμεν, ut in libris est. Vid. Notam ad Eύχ. c. 10, & sensum huius verbi Πένθ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 2. Περιττὸν τοῦτο λέγειν, & ἴσασιν) Ne quem offendet haecce constructio, videat eius exempla ap. F. L. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 186, ubi & observat referri ad τοῦτο, collective, ut in Aeschyl. Perf. 217, Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ ΤΩΝ ΔΕ ἀποτροπὴν λαβεῖν. Et Xenoph. VII K. A. p. 243 ult. ΣΠΑΝΙΑ δὲ ἔχοντες ὅτοιοι ὀνήσεσθε. Demosth. in Lept. p. 302, Οὐκ ἔστιν ὅτοιοι οὐ τυχεῖν ὧν ἐβουλήθησαν. Et illud Luciani etiam addit, non male: etsi enim id posset construi, λέγειν & ἴσασιν, τοῦτο περιττὸν ἔστι, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displiceret. REITZ.

ead. l. 3. Ἀποσπάσαντες) P. & ed. I. pro vulgato ἀποστάντες. SOLAN. Ἀποσπάσαντες quid causae sit, quare admiserim, luculenter patebit ex noris ad Vol. II, pag. 60. praeterquam enim quod genus hoc loquendi Luciano familiare, vix erit, ut ullus librarius vulgarissimum ἀποστάντες mutare aggredia- tur: contra cur ἀποσπάσαντες abierit in ἀποστάντες, non una reddi potest ratio: ea quidem praecipua, quod interpretamentum genuini verbi sedem invaserit. Aristid. T. III, p. 577 A. πολὺ τῆς ὀχθῆς ἀποσπάσας τοῦ ποταμοῦ. Poll. Praef. libri V, εἰ μέλλει καθαιρῆσαι τὰ ἀποσπῶντα ἀφ' ἵππων quae Kuhnius ab interprete perperam intellecta recte exposuit. HEMST.

ead. l. 11. Ἐν ἔτι) Scribe ἐν ἔτι. BROD.

ead. l. 13. Θεάσασθαι) Aut haec vox, aut εἰδέναι abundat. SOLAN. Cursus orationis paululum impeditus; nec facile dicas, studione an imprudens eum in modum scripserit Lucianus: repetendum ex prioribus ἐπὶ δὲ θεάσασθαι tum cape, quasi hunc ordinem verborum instituisset, τὰς ἀποθήκας, ἵνα τὰ σώματα κατορύττουσι. Quoniam vero τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων Charon, tanquam ignarus, quibus propriis vocabulis insigniantur, commemorat, idcirco non noluit Mercurius varias tumulorum apud Graecos appellationes obiter soda-

lem optimum docere: qua quidem in re nullum naevum video, qui venustatem huius libelli imminuat. HEMST.

ead. l. 14. Ἡρία) Friget haec vocum enarratio: quasi vero Charon de monumentis apud inferos nihil unquam inaudisset; & quasi naevus est in tam venusto opusculo. Suidas & Harpocration docent, ἡρία esse sepulcra humilia, & in plano sita. Extra urbes sepeliebant, quod Athenis lege Solonis cautum erat. Confer cum his, quae Ἑκκλ. c. 15 habentur. SOLAN. Lucianum testem citant Herald. in Salmat. Obs. ad I. A. & R. II, c. 1, § 15, & Reines. ad Inscr. Cl. VII, n. 28. Ἡρία vero & ἱερὰ male nonnunquam permutari, H. Valesius indicavit Not. ad Harpocr. pag. 88. Ὅρια similiter & ἡρῶα violatorum ἡρίων pluribus in locis arcessi posse alias ostendemus. HEMST.

ead. l. 15. Πρὸ τῶν πόλεων) Recte: nam intra muros civitatis corpus sepulturae dari non potest, vel ustrina fieri, ut Paulus ait lib. I Sent. Rec. T. XXI, § 3. Ex Solonis axonibus manavit lex XII Tabb. *Hominem mortuum in urbe ne sepelias, neve urito.* Vide Th. Marcilii Interpretam. & quos ad Ciceron. de LL. II, 23, indicavit doctiss. Davisius. HEMST.

in Schol. Ὁ γεννάει) L. Ὁ γεννάει] ὃ γενναῖοι καὶ εὐγενέστατοι. SOLAN. Sic in ipso Scholiasta, ne scilicet ab editis Luciani exemplaribus dissentiret, restitutum iverat vir doctus: ego variae lectionis vestigium hoc retinere consultius putavi. HEMST.

Pag. 61. l. 2. Τί οὖν ἐκεῖνοι στ. τοὺς λ.) Multa in hanc sententiam dixere veteres. Vide Comparisonem Menandri & Philemonis, & quae ad eam habet Dan. Heinsius in Variis Lectionibus Rutgerfsianis. CLER.

ibid. Στεφανῶσι) Huius moris meminit iterum Ἀλεξ. c. 30, Ἑκκλ. c. 12, & Athen. XV, p. 679 D. eamque coronam dictam fuisse πόθον. SOLAN. Appositum est Anth. II, c. 47, Epigramma tertium: Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζου, Μὴδ' τὸ πῦρ φλέξης· εἰς κενὸν ἢ δαπάνη. Ibi Brodaeus, homo sua aetate & perdoctus & plurimae lectionis, hunc prae ceteris eximium Luciani locum adscripsit. Stratonis Epigramma septimum parilem habet sententiam: Καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πυκασώμεθα, καὶ μυρίσωμεν αὐτοὺς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροις. Sed hic columnas sepulcrales & tumulos ornandi venerandique mos dudum cura virorum eruditorum est pervulgatus. Nostri quoque meminit Heraldus ad Martial. X, 61; & quis non eorum, qui hanc funebrem antiquitatis partem illustrarunt? Theophrasti locum de πόθῳ pro-

ductum ab Athenaeo reperies Hist. Plant. VI, 7, p. 130; sed deterius editur, ὃ χρῶνται περί το τάφους, quod auctore Athenaeo refingi debet, ὃ χρῶνται πρὸς τοὺς τάφους. Plinium, dum vertit H. N. XXI, 11, p. 706, qui fere nascitur in tumulis, talem aliquam invenisse lectionem mihi persuadeo, δὲ ὁρᾶται περὶ τοὺς τάφους, verum minime probandam. Usu & significandi potestate non multum distat Ἔρως, ὁ στέφανος παρὰ Νικαεῦσιν ἐν πάντων ἀνθρώπων τοῖς γένεσι παλούμενος, teste Etymol. p. 379, v. 54. vox ultima suspicionem movet vitii; nam durius erit, si capias, ad coronandos mortuos vendi solitus: nihil succurrit, quod aequè commodum videatur, ac πλεχόμενος. HEMST.

ead. l. 4. Καίουσι — δειπνα) Hoc est nempe, quod περιδειπνον vocant, Latine *silicernium*, & *exsequium*, & καθάγισματα. Vide Περὶ c. 9 & 19, & Δημων. c. 33. SOLAN. Coenam feralem, quae cum corpore simul in rogam ingesta cremari solebat, intelligere videtur propterea, quia mox ait animas sursum emissas, quatenus liceret, δειπνῆν τὴν κνίσσαν καὶ τὸν καπνόν. Cornutus Eliae Vineti ad Perf. Sat. VI, 5, Nam in funeribus coenam deliciosam (δειπνον πολυτελές) apparare solebant, quae ad rogam allata cum ipsis corporibus cremabatur: quod & Virgilius commemorat, dicens, (Aen. VI, 225.) congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Vide Theod. Marcilium & Kirchmann. de Funer. Rom. IV, c. 4, 5. Diversum est, contra atque alii volunt, opinione mea *silicernium*: primum coena, quae infertur Diis manibus, quod eam silentes cernant, id est, umbrae possideant, teste Donato ad Terent. And. A. IV, Sc. II, ubi cernere sumendum est, quod eruditos homines praeteriit, ea possidendi virtute, quae a cernenda hereditate ducitur: hoc usu parum a χοαῖς differt, illave libatione vini mulsiue, quae in scrobem effossam invergitur. Deinde ipsa circumpotatio, sive, ut in Glossis est, περιδειπνον ex eo autem, quod additur, λύχνους γὰρ ἄπτειν ἐν πένθει οὐ δάμεις, Scaliger ad Festum acute detexit, *silicernium* auctorem eum dici voluisse, quasi *selucernium*: nam Ian. Gulielm. Veris. III, 12, arbitratu literulae mutatione recte restitui λύχνους, mirum errorem committit, ἄπτειν existimans idem apud Graecos valere, quod ἄπτεισθαι: & tamen alios invenit, qui sibi, tanquam re bene gesta, plauderent. Fateor equidem, aliquando mihi visum fuisse, coenam hanc funebrem a Luciano denotari; praesertim quoniam ipse sic scribit περὶ τῶν ἐπὶ M. Σ. c. 28, εἰκας γὰρ τότε στήλη ἐώλαι τιδὸς νεκροῦ ἄγοντος ἐναγίσματα· καὶ γὰρ ἐκείνου κατὰ χεῖρας μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες αὐτοὶ πίνουσι

καὶ εὐωχῶνται τὰ παρεσκευασμένα· prorsus ut Augustinus a Kirchmanno citatus: *parare aliquis suis caris dicit, quod ipse devorat; quod praestat ventri, imputat pietati.* Varro Meleagris apud Nonium p. 48: *Funus exsequiati laute ad sepulcrum antiquo more silicernium confecimus: quae nec Heraldum fugerunt* Digress. I, c. 18. Ideo suspectum habebam καίουσι, tanquam errore natum ex αἰουσι pro ἄγουσι, de quo vitii genere monuimus Vol. II, p. 346, vel potius ex δαίουσι: non enim tantum δαίειν γάμους, quod Euripidi familiare, notante Barnesio ad Iphig. in Aul. v. 123, & Hel. v. 1455; sed & δαίειν τάφον dici solet. Menecrates apud Dionys. Halicarn. A. R. I, p. 38, ὁμῶς δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαΐσαντες ἐπολέμουν τῇ πάσῃ ita legendum, non γῆ· absurde vertunt, *exstructo sepulcro*; cum oportuisset, *epulis ipsi funebribus apparatus.* Haec olim: nunc, si quis, servata lectione vulgari, rationem priorem sequi maluerit, haud obnitatur. HEMST.

ead. l. 8. Περπιστεύκασι) Festo quodam & statō die, qui νεκύσια dicebatur, defunctorum manibus parentabant; quos tum, ut audis, ab inferis sursum remeare credebant. Huius loci non meminit Castellanus, qui hunc morem tamen recte observat AG. VII, 682. Alia in eam rem testimonia qui vult, Meursium adeat ib. 884, 824. Eustath. ad Od. I, κατακαλεῖν αὐτοὺς εἰς τρίς, καὶ δέεσθαι ἀναλθεῖν, ὥς μετὰσχοισιν δαιτὸς, Bithynorum mos peregre defunctis. SOLAN.

ead. l. 9. Ὡς οἶον τε) Ed. I. P. & L. ὥς οἶονται pro his habent: sed cave mutaffis. SOLAN.

ibid. Περιπετομένας) In diversa hic abeunt edd. Parisiensis habet περιπετομένας· reliquae περιπεττομένας. Omnes mendose: rectum est, quod adscripsimus, quamvis in nullo libro exstet. SOLAN.

ead. l. 13. Κατάγον αὐτοὺς) Leg. κατάγοντι αὐτοὺς. BROD.

Pag. 62. l. 5. Κάτθαν' ὁμῶς) Parodia ex his Homeri II. I, 319, versibus: Ἐν δὲ ἰὴ τιμῇ ἡμὲν κακὸς, ἡδὲ καὶ ἐσθλός, Κάτθαν' ὁμῶς ὃ, τ' ἄεργος ἀνὴρ, ὃ, τε πολλὰ ἐοργῶς. BROD. Homer. Odyss. BOURD. Hos sex versus Lucianus ex variis Homeri locis παραφδούμενος contexuit. GRAEV.

ibid. Ἑλλαχε) Ex Homero hanc vocem emaculavimus. Vid. II. I, 319, unde potissimum hi centones confarcinati. B. 2. & P. recte Ἑλλαχε, ut edidimus. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν δ' ἰῆ) Consentiunt edd. nostrae: in Homero Barnesius dedit Ἐν δὲ ἰῆ, quoniam istius voculae syllabam primam poëta nunquam producit. HEMST.

ead. l. 9. Ἀμεννὰ κάρηνα) Odyss. K, 521. BROD.

ead. l. 10. Κατ' ἀσφοδελὸν λ.) Odyss. Λ, 538, 572. BROD.

ead. l. 13. Σίγειον) *Duo sunt Troiae promontoria*, inquit Servius, *Rhoeteum & Sigeum*. De hisce vide Strab. XIII. VORST. Rhoeteum & Sigeum parvo intervallo diffita promontoria notissimum est rumulis inclaruisse hoc Achillis, illud Aiakis: neutri cultus honoresque heroibus tributis defuerunt. Serv. ad Virgil. Aen. VI, Rhoeteo in litore] *Ubi erat asylum Aiakis, sicut in Sigeo Achillis*. Vide Brodaeum ad Anth. I, c. 5. Ep. 23, & III, c. 14, Ep. 7. De Achille Quint. Calaber tantum III, 738: — ἀμφὶ δὲ τύμβον Ἀργεῖοι, καὶ σῆμα πελώριον ἀμυεβάλοντο Ἀκτῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ παρὰ βένθεσιν Ἑλλησπόντου signatus de Aiace V, 654: — περὶ δὲ σφίσι γαῖαν Χεῦαν ἀπειρσίην Ῥοιτηίδος οὐχ ἑκὰς Ἀκτῆς prorsus ut Antipater, Σῆμα παρ' Αἰάντειον ἐπὶ Ῥοιτηῖσιν Ἀκταῖς. Dausqueo ad posteriorem Calabri versum fraudi fuit prava, quae edd. inhaesit, Plinii interpunctio V, c. 30, sed iampridem a magno Pintiano verissime correcta. Miror, cur Is. Vossius ad Melam I, c. 18, erroris Plinium incusare maluerit, quam remedio tam leni uti; nisi quod idem Salmasio placuerat Plin. Exerc. p. 610. Videri posset Seneca Troad. v. 1122 in scriptorem incidisse, qui tumulum Achillis collocaret in Rhoeteo: verum poeta tractum illum ponti sive Rhoeteum appellet, sive Sigeum, utrumvis in tanta locorum propinquitate suo iure fecerit. Praeterea nec Vossium probo, cum Salmasii medicinam in eiusdem regionis descriptione Straboni adhibitam p. 611 G. repudiat: exigua transpositio tamque facilis, ut Dausqueius etiam sic plane scripserit, ne vitii quidem ulla facta mentione. Achillis autem monumentum Patrocli simul ossa complectebatur: Philostr. Her. p. 739. Aiakis longo post tempore violentia maris effractum immanem ossium magnitudinem patefecit, ex qua celsa herois vivi statura aestimari poterat: Pausan. I, pag. 86. HEMST.

Pag. 63. l. 6. Διαψύξαι) Nicias apud Thucyd. VII, c. 12, τὰς μὲν γὰρ ναῦς οὐκ ἔστιν ἀνεγκύσαντας διαψύξαι ibi commode Luciani locum annotavit praestantiss. Dukerus. Mirum, ni Scholiastes exponens διακαθάραι legerit διαψῆξαι, prout ψύχειν & ψῆχειν non raro commutantur, iis nonnunquam in locis, ubi vix decernas, utrum sit anteponendum; quae tamen dubitatio in Thucydidis verba cadere nequit: nam modo laudaverat navium recentium τὴν ξηρότητα, cui contrarium est, si aequo diutius θαλασσεύουσαι fierent διάβροχοι, & humore

salso infectae vitium contraherent : ideo subductae sicca-
bantur, quod non tantum διαψύξαι, sed etiam mox deinde
ἀποξηρῆναι dicit Thucydides. Apud Graecos ἀναψύχειν &
διαψύχειν primum ponuntur pro aëri, aurae, soli exponere:
quae commaduerunt, ad solares radios statufque venti oppan-
dere: scite Plutarch. Themist. p. 127 B. τὰς αὐλαίας διαβρό-
χους γενομένας (aulaeae in flumen devoluta, quae aquam peni-
tus imbiberant) ἐκπατάσαντες ἀνέψυχον· hinc Ἀναψύξαι, ἀνε-
μίσαι Hefychio, & Ἀναψύχουσα, ξηραίνουσα· neque mihi du-
bium est, quin pro Ἀνάψω, ἀναθήσω πρὸς τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν,
refingendum veniat Ἀναψύξω, aut, si literarum ordinis accu-
ratus habenda sit ratio, Ἀναψυχώσω, licet usus verbi ἀν-
άπτειν me non praetereat. Aelian. Ep. I, Διαψύχοντι μοι πρὸς
τὴν εἰλην τοὺς βότρυς· immo quam late pateat haec significan-
di species, docuerit Strabo XVII, p. 1137 C. Nili naturam ex-
ponens: ἐν ἐξήκοντα δὲ ἡμέραις τελῶς γυμναῦται καὶ ἀναψύ-
χεται τὸ πεδίον. De navibus, quae subductae ad aërem & ven-
tum siccescunt, utrumque verbum aequè usurpari solet: He-
rodot. VII, 59, ἐς τοῦτον τὸν αἰγυιαλὸν κατασχόντες, τὰς νέας
ἀνέψυχας ἀνελκύσαντες. Xenoph. Ἑλλ. I, p. 259, v. 1, Lyfan-
der ἀνελκύσας τὰς ἐν τῇ Ἐφεσῷ ναῦς — ἡσυχίαν ἦγεν ἐπισκευά-
ζων καὶ ἀναψύχων αὐτάς. Itaque Charon decem totis annis
cum non poruisset νεωλκήσαι μηδὲ διαψύξαι τὸ σκαφίδιον, me-
tus erat, ne cymbula curae necessariae expers plane corrump-
peretur. Deinde haec verba notant ventilare, in aëre succutere:
Hefych. Ἀναψύχειν, ῥιπίζειν· quod tamen erit forte, qui ca-
piat, *stabello moto, ventulo facto refrigerare*. Theophr. apud Har-
pocr. in Κεγχρεών· τὴν ἐκ τῶν μετάλλων κέγχρον διαψύχειν
non aliter intelligendum puto in Xenoph. K. Π. VIII, p. 125,
v. 18, de avaris: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες καὶ μετροῦντες καὶ ιστά-
ντες καὶ διαψύχοντες καὶ φυλάττοντες πράγματα ἔχουσι· nam
διαψύχοντες, *pertergentes seu detergentes*, vel, *pecuniam suam
fricantes, ut aeruginem averiant*, quod post Henr. Stephanum in
Thes. Tan. Faber ad Timonem libenter se legere profitetur,
mihi quidem multum abest, ut approbari possit. HEMST.

ead. l. 7. Ἡ Νῆος μὲν, ᾧ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἡ δὲ καὶ οὐδὲν ἔχουσα
ἔτι λοιπὸν αὐτῆς) Lucianus cum fuerit Samofatenus Euphratis
accola, fidem in rebus Assyriae videtur mereri, & mirum foret
eum ignorasse locum, ubi sita olim Ninus vel Ninive, si
aliquod eius vestigium remansisset. At quid faciemus Tacito,
qui lib. 12 Annal. de expeditione Meherdatis sic ait: *sed capta
in transitu urbs Ninus, vetustissima sedes Assyriae*. Sed & Stra-

boni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: ἡ μὲν οὖν Νίνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν, *Ninus statim post eversum Assyriorum imperium evanuit; vel apparere cessavit.* Ergo contra Strabonem Amasenium & Lucianum Samosatenum, Orientales viros & doctos, non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quadam nominis similitudine, & eam Ninum, oppidulum forte vel castellum, captum sine obsidione in transitu, male accepit pro antiquissima & populosissima illa urbe, quae fuit suo tempore totius orbis maxima, & usque ad miraculum celebrata; aliter non possemus absolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, capta, ut dixi, aliqua urbecula, cuius nomen accedebat ad sonum nominis antiquae illius Ninives, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt, se antiquam Ninon sedem Assyriae regum cepisse, & ita publicantes famae pro vero tradiderunt tale mendacium. Sic Alexandri milites iactabant se Tanaim usque pervenisse, cum ab eo fluvio abessent plus quam mille miliaria. Sic & hoc tempore multos Hierosolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleponti vel bellum gesserunt, vel negotiari sunt, audivi saepe asseverantes, se vidisse antiquae Troiae ruinas, nec aliter unquam eis persuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apostolus Epist. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Troiae, cuius iam tempore Strabonis nulla exstabant vestigia, ut ait ille lib. 13, οὐδὲν δὲ ἵχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως, εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορημένων τῶν κύκλων πόλεων, οὐ τελῶς δὲ κατεσπασμένων, ταύτης δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνήχθησαν. *Archaeanacta γ' οὖν φασὶ τὸν Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκείθεν λίθων τὸ Σιγείον ἐκτείχισαι*, id est, *nullum enim vestigium restat antiquae urbis, & cum ratione; nam vastatis vicinis urbibus, non vero funditus everfis, ea vero a fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum instaurationem transportati sunt.* Itaque Archaeanactem aīunt Mitylenensem Sigeum muro circumdedisse ex lapidibus indidem acceptis. Urbs igitur, cuius nullum vestigium exstabat tempore Strabonis & Augusti, sub quo Strabo florebat, non poterat exstare tempore Meherdatis sub Claudio. Plura ad id argumentum adducere possem, & illustrem in literis virum castigare, qui eo, quod Ammianus Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis scilicet ad Eusebium, scribere: *Ninive autem adhuc integra stabat aeo Ammiani*

Marcellini. Sed superfluum foret, cum id argumentum abunde simul & doctissime tractaverit vir incomparabilis Samuel Bochartus in suo Phaleg. lib. 4, c. 20. ad eum te remitto, lector, & sileo. PALM. Non cogitavit Lucianus, se antea finxisse, colloquium hoc habitum fuisse tempore Cyri maioris, cuius proavus Cyaxares Ninum ceperat sub finem regni, ut docet Herodot. I, 106. A quo si deleta fuisset, quod nusquam legimus, nemo tamen potuisset tempore Cyri dicere, οὐδ' ἂν εἶπης, ὅπου ποτ' ἦν, dicere nequeas, ubi fuerit; sed dumtaxat tempore Luciani. CLER. V. Bochart. Phaleg. IV, 20. Ninum illam veterem, Nini opus, post Syriacam monarchiam destructam ἀφανισθῆναι, id est, penitus deleram, ait etiam Strabo l. XVI, p. 737. Sed tamen & Tacitus sub Claudii regno Nini meminit A. XII, 13: *Capta in transitu urbs Ninos vetustissima, sedes Assyriae: & Ammian. XXIII, 6: In Adiabena Ninus est civitas, quae olim Persidis regna possederat &c.* & Philostrat. p. 23. Restaurata igitur Ninus est, exstabatque aliqua Luciani tempore. Sed hic de Croesi aetate sermo est, quo extinctam fuisse etiam Strabo testis est luculentus. Haec fere Olearius ad Philostr. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδ' ἐν ἔχνοσ &c.) Ninum & Mycenae ἡρημῶσθαι πανωλέθρως testatur Pausan. VIII, pag. 668; quod integrum caput terrium & trigesimum cum Luciano conferendum est. Mycenae, inquit Strabo VIII, p. 571 D. χρόνοις ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μὴδ' ἔχνοσ εὐρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Sed Ninus, cuius everio Nahumi sacrarumque paginarum vaticiniis debebatur, postea si non in ipsis priscae urbis parietinis, in vicinia saltem instaurata parumper refluoruit: vide Th. Ryckium ad Tacit. Ann. XII, 13, 3. De Babylone ad Philopatridem dicendi locus erit. Non fastidendum Epigramma in Catalectis: *Quisquis Cecropias hospes cognoscis Athenas, Quae veteris famae vix tibi signa dabunt; Hae Deum, dices, coelo petiere relicto? Regnaque paritis haec fuit una Deis? Idem, Agamemnonias, dices, cum videris arces, Heu victrix victa vastior urbe iaces! Hae sunt, quas merito quondam est mirata vetustas. Magnarum rerum magna sepulcra vides. Pro Regnaque summo Scaligero placuit Regia: mihi potius videtur, Rixane vel Rixique: de Athenis Neptunus & Minerva mutua lite contenderant, utrius in ditione urbs futura esset: vix, inquit, credibile videbitur illud Deorum certamen, si gloriae veteris ruinas adspicias: Mycenae quoque victrices peius quam Ilion desertae. Sepulcra commode sunt usurpata: nam, ut Mercurius ait, ἀποθήσκουσιν αἱ πόλεις: de qua totarum urbium mor-*

re plura dabunt P. Faber Sem. I, c. 8, 9, Fabrot. ad Theophil. Inst. II, T. IV. neuter Luciani mentionem omisit. Ambrosi. Ep. XXXV: *Tot igitur semirutarum urbium cadavera, terrarumque sub eodem adspectu funer.* HEMST.

ibid. ὅπου πότε ἦν) Campus ubi fuit. BOURD.

ead. l. 9. Ἡ Βαβυλὼν) Hoc multis exemplis docet in Arcadicis Pausanias. BROD. Nondum Luciani aetate tota perierat Babylon: quamvis enim in hoc opusculo multa sint alterius temporis, hic ad suam aetatem respexisse puto. Certe Εὐχ. c. 34 Babylonis & Seleucia, ut diversarum, diserte meminit. Adde Iosephum Ant. XVIII, saepius de Babylone quasi stante tunc temporis verbo facientem: Caio autem imperante, quae ibi narrat, gerebantur: vide praesertim capitis X novissimae ed. Oxon. § 6 & 8, ubi Iudaeorum migratio narratur e Babylone ad Seleuciam. Legi tamen merentur, quae a Borcharto ex Plin. VI, 26, & Strab. XVI, proferuntur, quo Seleuciam intelligi probet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur. Adde Curt. V, 1, Herod. I, 184. sed vide etiam Spanhem. 463, qui ex Plin. VI, & Pausan. VIII, p. 509, nihil praeter moenia superfuisse docet. SOLAN.

ibid. Ἡ τὸν μέγαν περιβολὸν) Ἐχουσα subaudio. BROD. τὸ ἔχουσα, aut quid simile, desiderari videtur. GUYET.

ead. l. 11. Μυκίνας) V. Strabonem VIII, pag. 377 B. cuius aetate ne vestigium quidem eius exstabat. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπονήσκουσιν αἱ πόλεις) Plutarch. Romul. Cetera epitheta Homerica, ut & sensus & rationes, quibus nittitur. BOURD.

Pag. 64. l. 1. Ἰνάχου οὖν οὐδὲ τάφος) Anna Fabri, eruditissima femina, ad Callimachi Hymnum in Delum v. 74, ex hoc loco colligens, Inachum fluvium Luciani tempore haud superfuisse, addit, patrem suum hoc in loco pro τάφος restituisse τάφος. IENS. Emendationem Tan. Fabri amplexus sum lubentissime. SOLAN. Verissime Faber: simili modo legendum in Etymol. p. 487, v. 39, Κάμξ, ἀρσενικῶς μὲν σημαίνει τὸ ὄρυγμα, ἢ τοὺς ἐν τάφῳ πεπηγμένους πασσάλους πρὸς τὴν τῶν πολεμίων ἐρωήν. Sylburgium fefellit, quod vulgatur, τάφος. Ad Argos τὰς περὶ τὸ τεῖχος τάφρους commemorat Xenoph. Ἑλλ. IV, pag. 312, v. 35. Inachus autem semper tenuis fluxit, ex quo contra Neptunum Iunoni Argorum possessionem adiudicavit: poenam igitur est passus, ut aquam non haberet ὅτι μὴ ὕσαντος τοῦ θεοῦ. Ξέρους δὲ αὖτα σφίσιν ἐστὶ τὰ ῥέματα, πλὴν τῶν ἐν Λέρνῃ, teste Pausan. II, p. 145. HEMST.

ead. l. 4. Ἰπὸν καὶ εὐρύαγυιαν) Troiam his epirhetis saepe ornat poeta. BROD. Pro vulgata scriptura εὐρύαγυιαν legendum censeo εὐρύαγυια Μυκῆνν. V. II. Δ, 52. neque enim usquam de Troia usurpatum invenio: ne dicam iam, Mycenarum etiam antea factam mentionem. SOLAN. Praeterit Solanum Iliad. B, v. 141: Οὐ γὰρ ἐστὶ Τροίην αἰρήσομεν εὐρύαγυιαν. B. de Ball.

ead. l. 9. τῷ αὐτοῦ ὀνόματι) Castigo αἵματι. Hoc alias probavi. BROD. Casparus Barthius in Animadversionibus ad Statii Thebaid. l. 4, v. 48, ubi agit de Othryadibus, hunc Luciani locum mendi arguit, atque eum scripsisse τῷ αὐτοῦ αἵματι. ALMELOV. *Argivos vides & Lacedaemonios, Charon, atque semimertuum imperatorem Othryaden, suo ipsius nomine inscribentem tropaeum.* Sic quidem ex vulgata scriptura vertendum est. Sed Barthius ad Statium T. II, p. 904, haud dubie rectissime pro ὀνόματι reponi iubet αἵματι. Verum ante eum id iam iusserat Brodacus Miscell. IX, cap. 10. Quin etiam vel ante, vel post Brodacum idem emendavit ad oram Florentini exemplaris vir quidam eruditissimus. Ceterum video hanc Barthii non magis, quam aliorum ante Barthium, emendationem Amstelædamentis huius scriptoris editioni additam quoque; sed non putem, Barthium, si videret, agniturum fore, se de Othryadibus, quod illic dicitur, ad Statium egisse. Quot fuere Othryadae, ad quos inscriptio tropaei suo ipsorum sanguine, possit referri? Iterum Noster in Rhetorum praeceptis c. 18 de Othryade meminit, ubi tanquam memorabilem & maxime insignem historiae partem nominat τὰ Ὀθρυάδου γράμματα. IENS. Solus Longolianus emendationem Brodae & Barthii firmat, αἵματι scribentium pro vulgato ὀνόματι. Vide & P. Δ. cap. 18. Inscriptionem habemus apud Plutarch. Parall. 545, 2, ΔΙΙ ΤΡΟΠΙΟΤΥΧΩ. Regio autem, de qua certant, Thyreatis est. Plutarch. & Ovid. Fast. II, 663. Flor. II, 2, 14. Herodot. I, 82. Valer. Max. III, 2. SOLAN. Haud futilis emendatio doctorum hominum suffragiis ita fulcitur, ut membranarum auctoritatem non desideret: iis enim quid opus est, ubi res ipsa clamat? Ampelius c. 14, quamvis in historia plane fallatur, non secus ac si Lucianum Latine vertisset: *Othryades vir bellator — tropaeum suo sanguine scripsit.* Plures in illustri facto narrando similem loquendi formulam adhibuerunt: omitto vexatum illud Flori, licet nihil scripserit sanguine: Valer. Maxim. III, 2, ext. § 4, sanguine suo scriptis literis, dereptam hostibus victoriam tantum non post fata sua in sinum patriae cruento tropaei titulo retulit. Senecae Suaf. II, p. 21, levi mutatione succurri posse ar-

bitror: *Othryades paene a sepulcro victor digitis vulnera pressit*, (hoc pro *gestu* coniectura fueram assecutus, antequam a Schorto trium Codd. fide niti didicissem) *ut tropaea Laconum* (ferri forte potest, sed multo malim, *tropaeo Laconum*) *inscriberet: o dignum Spartano sacramento virum, cuius ne literae quidem suere sine sanguine*. Argute Staius Th. IV, 47, *Et Lacedaemonium Thyre lectura cruorem*: ubi nihil erat, cur Lutatii, qui praeter quod mutilatus est, historiam inscite refert, eruditionem Barthius laudaret: Graeca tamen hunc in modum instauranda reor: *quibus (tropaeis) digito sanguine oblito haec inscripsit: Κατὰ Ἀργείων τροπαίων Ὀθρυάδου, vel Πακίωνων* sic a literis minimum deflexeris. Suidae in Ὀθρυάδης, sine dubio labes adhaesit: quem enim oratio talis non offendat? αὐτὸς σκυλεύσας τοὺς Ἀργείων νεκρούς, καὶ τροπαίων ἀναστήσας ἀνθρωπείῳ αἵματι, ἐτελεύτησεν εὐδύς: inferendum est ἀναστήσας ἐπιγράψας τε: sed cur ἀνθρωπείῳ αἵματι; quanto melius erit, τῶ τῶν τραυμάτων αἵματι, ut Theseus apud Stob. p. 92; vel, si lubet, τραυματικῷ αἵματι. Restitutam lectionem haec, ut opinor, satis vindicant: operam ludet, qui pro vulgata pugnat ex Ovidio Fast. II, 665, *Nec foret Othryades congestis lectus in armis*: ad quem vide Nic. Heinf. & Waff. ad Sallust. B. I. pag. 257. HEMST.

ead. l. 16. Τρόπαιον) Tropaea evertere religio erat, quod a Brodaeo recte observatum Miscell. V, c. 29. SOLAN.

Pag. 65. l. 2. Τὰ ὄρη) Montes, de quibus supra. BROD.

ead. l. 5. Εὐεργέτης ἀναγεγράφη) *Te pro benefactore habebo*: metaphora ducta ex consuetudine urbium, quae nummis & statuis eorum, a quibus beneficio affecti fuerant, titulum εὐεργέτου adscribere solebant. CLER. Lysias p. 159, v. 39, Εἰ μὲν ξένος τις ἔλθων ὑμᾶς ἢ χρήματα ἤται, ἢ εὐεργετης ἀναγεγράφῃαι ἤξῃ. Vid. ad D. Mort. X, § 6. Plura dicemus ad Anach. cap. 17. HEMST.

ead. l. 7. Βασιλεῖς — μάχαι) Inutilem illam quinque vocabulorum farcinam si quis foras eiiciendam existimarit, eum nihil equidem morabor! in quamcunque partem verses, nec cum proxime praecedentibus in gratiam redigi, neque emendatione commoda reformari possunt. Ego Lucianum tam ineptum putabo, ut post τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, velut dilucidius interpretaturus, adiecerit βασιλεῖς & c. φυσαλλίδες dixisset, aliquid intelligerem. Quid autem si τύμβοι, vel ἡρία, τύμβοι, pro ἐκατόμβαι ponantur, magnopere proficimus? cur μάχαι postremo loco adhaerent? an quia

cruentam Argivorum Lacedaemoniorumque de Thyrea disceptationem novissime commemorarat? nempe in eodem haeremus luto, unde difficile fuerit extricari. Optime Luciano provisum erit, si conglutinaris: *Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαίμωνων ἀνθρώπων πράγματα; Χάρωνος δὲ οὐδεὶς λόγος*. sic venustissimum opus egregia sententia finiverit; in miserrima rerum suarum conditione adeo caecos ac dementes mortales oberrare, ut de morte Charontisque cymbula ne minimum quidem cogitent. HEMST.

ead. l. 8. Τύμβοι) De *hecatombis* ne minima quidem in hoc opusculo mentio, nedum ut pars sint adeo conspicua, ut in indice quasi itineris, aut rationario Charontis locum habeant. Agnoscunt tamen omnes libri *ἐκατόμβαι* male. Lege meo periculo *τύμβοι*. Verbum neminem hac de re mecum credo commutaturum, qui quidem dialogum perlegerit. In eadem voce iterum mox opusculo sequenti peccatum esse videbis. SOLAN.
ibid. Χάρωνος δὲ) *Θανάτου δέ*. BROD.

IN DE SACRIFICIIS.

Pag. 66. l. 3. Προσόδους) Dem. p. m. 159 B. SOLAN.

ead. l. 5. Καταφής) *Subtristis. ὁ ἔχων κάτω τὰ φᾶν ἤγουν τοὺς ὀφθαλμούς*. VORST.

ead. l. 12. Αἰτωλικά πάθη) *Tzetzes: Αἰτωλοὶ γὰρ καὶ Ἀκαρῶνες, γείτονες ὄντες ἀλλήλοις κακοὶ, διὰ τὴν τοῦ Καλυδωνίου σὺν κεφαλὴν, καὶ τὸ δέρμα πρὸς ἀλλήλους πολεμήσαντες κατετρίβησαν*. Consule libro primo Apollodorum. BROD. Haec & cetere in Homer. BOURD. Narrat in sequentibus. V. Ovid. Met. VIII, & Hom. Il. I & B. Aetoliae urbs Calydon regia Oenei sedes. V. Hygin. f. XIV. SOLAN.

Pag. 67. l. 1. Τοὺς τοσοῦτους φόνους) *Aetolorum & Acarnanum caedes*. Adde Meleagrum eo nomine cum Philippo & Toxeo dimicasse, eosque interfecisse. BROD.

ead. l. 2. Μελεάγρου διάλυσιν) Nam Althaea fatalem stipitem igni imposuit, quo extincto, ipse quoque una Meleager periiit. Ovidius citato volumine. BROD.

ead. l. 3. Μεμνημοιρούσης) Fabulam recitat Ovid. Metam. VIII. BROD. Vid. in Iove Tragoedo cap. 40, & in Convivio cap. 25. VORST.

ead. l. 6. Καί μοι δοκεῖ ὄρᾶν αὐτὴν) Scribendum ex Ms. καὶ μοι δοκᾷ ὄρᾶν quamvis & sine Ms. ope facile quivis, qui animum attendit, sic scribendum esse videre possit. De Diana ve-

ro irata, quod neglecta fuerit in Oenei sacrificio, vide Homerum Iliad. 1, v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes, Iliad. α', v. 425. GRAEV. *Καὶ μοι δοκεῖ*) Pro eo, cum ex MS. id probat, etiam *sine MSi ope facile quemvis, qui animum attendat, scribendum esse καὶ μοι δοκῶ, videre posse*, ait verissime vir summus I. G. Graevius. At unum tamen Amstelaedamensem ex eorum, qui id videre per se facile possint, numero excepisset vir eruditissimus, si tum palam fuisset, exstare aliquem, Graecae linguae notitiam prae se ferentem, qui de huius dicti probitate dubitaret. At satis tum, cum moveretur haec, digna scilicet viro Graecis literis docto, controversia, optimae notae auctoribus confirmata est dictio *μοι δοκῶ*, in qua *ἐγὼ* posse & addi & omitti, pueri, non viri, docendi erant. Age tamen, probemus ex terfissimo nostro Luciano ipsum *ἐγὼ*, vel *ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ*, totidem verbis & literis. Ecce Noster in Herodoto: *Ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἅλλα πάντα ἀποπλήσαι μοι δοκῶ*. In Eunuchō: *Ὡς ἐγὼ γὰρ, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ* &c. In Toxaride: *Ὡς ἐγὼ γὰρ πολὺ ἥδιον ἂν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἢ ττηθεῖς*. In Parasito: *Ἐγὼ γὰρ οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ χεῖρω εἶναι*. In dialogis meretriciis: *Ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψειν μοι δοκῶ*. Alia Luciani loca plura omitto. Plutarchus quoque in Apophthegmate Agefilai (loco ab cl. Graevio ad Luciani Demon. c. 3 adducto) *Ἐγὼ γὰρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι*. Th. Magister in voce ΔΟΚΩ ex Platone & Demosthene ostendit, sicut *μοι δοκῶ*, ita & *μοι δοκούμεν*, dixisse Graecos etiam in plurali. At sicuti in hoc, ad quem nunc scribimus, Luciani loco perperam *μοι δοκεῖ* legitur, ita & apud Xenophontem lib. I Κυροπ. ubi cum Cyrus Cyaxari contra Assyrios auxilio esset mittendus, inter alia Cambyfes filio suo Cyro praecipit, ut milites in continua teneat exercitatione; ad id respondens Cyrus, sibi quoque eandem de exercendis & in officio continendis militibus, stare sententiam, denique ait: *Ἀλλὰ μὲν τοι τόγχε μελετᾶσθαι ἕκαστα τῶν πολεμικῶν ἔργων, ἀγῶνας ἂν τινάς μοι δοκεῖ, ὧ πάτερ, προειπὼν ἕκάστοις, καὶ ἄλλα προτιθεῖς, μάλιστα ἂν ποιεῖν εὖ ἀσκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε, ὅπως ἐδείτο, ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι*. Haud dubie oratio soloeica est, *μοι δοκεῖ προειπὼν, & προτιθεῖς*. Sed omnino legendum *μοι δοκῶ*. Ceterum, inquit, quod ad curam singulorum militarium operum attinet, certum est, certamina quaedam singulis (militibus) indicentem, pronuntiantem, & praemiis propositis, maxime curare,

ut in singulis exerceantur, quo iis, ubi opus fuerit, paratis utiqueam. Collaudans deinceps consilium filii Cambyfes, κάλλιστα λέγεις, inquit, ὦ παῖ. τοῦτο γὰρ ποιήσας, σάφ' ἴσθι ὅσπερ χοροὺς τὰς τάξεις αἰεὶ τὰ προσήκοντα μελετῶσας θεῶσθαι. Optime censes, fili mi. Hoc enim ubi feceris, certo scias, videbis ordines instar chororum semper ea, quae oportet, curantes. Paulo post eadem loquendi ratione utitur Cyrus, τοῦ γε μὲν πειθομένου παρ' ἐχέσθαι τοὺς στρατιώτας οὐκ ἀπειρώς μοι δοκῶ ἔχειν. Equidem videor mihi haud imperitus esse efficiendi, ut milites imperatis pareant. & continuo post, ὁρᾶν μοι δοκῶ τὸ πρατρίτεον πείθεσθαι μάλιστα ὅν τὸ τὸν μὲν πειθόμενον ἐπαινεῖν τε καὶ τιμᾶν, τὸν δὲ ἀπειθοῦντα ἀτιμάζειν τε καὶ κολάζειν. Videor mihi intelligere, id demum esse, quod obedientiam excitet, si dicto audientem collaudes ac honores; cum vero, qui minus dicto audiens sit, ignominia & poena mulces. IENS. Δοκῶ G. P. & L. Reliqui δοκεῖ. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐν Οἰνέως) Sic omnes, quotquot vidi, editiones. Suadet tamen ipsa ratio, legendum εἰς Οἰνέως alius Deis ad domum Oenei profectis. Ἐν Οἰνέως eadem quidem loquendi ratione dicitur, & passim similiter frequentatur, ac εἰς Οἰνέως. Sed hoc hic requiritur. Saepissime Lucianus hoc elliptico modo utitur, ut ἔν τινος τῶν γραφῶν, in pictoris cuiusdam domo, in Zeuxide cap. 3; ἔν Ἀρισταίνετου, initio Lapitharum: ἔν φαρμακοπόλῳ alibi. Aelianus quoque ita passim. Sic per εἰς, ut Noster in Hermotimo c. 82, εἰς διδασκάλου in Apologia c. 4, Εἰς πλουσίου τινός. Sic Aelianus, ἐφοῖτα εἰς Λαμίας, εἰς Πανδοκῆς, εἰς Ἀρχελάου. Sic Plato in Symposio, ἐπὶ δειπνῶν εἰς Ἀγάθωνος. Aristophanes, ἐκ Πατροκλέους. Sed hanc loquendi formam apud Graecos, ut & apud Latinos, usitaram, ante nos dudum observarunt eruditorum multi. IENS. Vid. Suid. (ἐν ᾧδου) ubi observat, Atticis non infrequens esse, ut τῶ ἐν utantur pro εἰς. Apud Aristophanem tamen p. m. 178, (sive NEΦ. 969.) male legit ἐν παιδοτρίβου βαδίζοντας. In nostris rectius, καθίζοντας. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 13. Οἱ Θεοὶ) Pro Θεοὶ, Diī, legendum θεῖοι, avunculi, fratres Althaeae Thestii filii. CLER.

ibid. l. 14. Ἐπ' α. τὸν κ. ἐφόνευσαν) Haec nihili sunt: σὺν ex V. est: φονεύσαντες ego pro ἐφόνευσαν restitui. SOLAN. Facilius interferi putavi οἱ ante σὺν, quam ἐφόνευσαν in φονεύσαντες mutari. Praeterea legebatur in V. αὐτῶ pro αὐτοῖς ed. A. unde pronum erat fingere αὐτῶν. HEMST.

ibid. col. 2. l. 13. Ἐπεδήμησεν) Malim fere ἀπεδήμησεν quamquam infra Scholiastes ad hoc idem scriptum dixerit,

ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰς Ὀλυμπίαν. HEMSTERHUSIUS.

Pag. 68. l. 3. Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις) Hesiod. i Oper. Lucian. passim. BOURD.

ead. l. 4. Το μὲν ὄγ. — τὸ δὲ πλ.) Το Mf. R. ubique hic habebat, & recte. VORST. Lectionem hanc Mf. R. in textum recepimus: quem codicem nos sane non vidimus, sed laudatum in margine libri, quo utebatur Vorstius. reperimus. SOLAN. Hic & proxime infra ad τὸ μὲν respondet τὸ δὲ. Ubi vero plurium fit enumeratio, post unum μὲν ter quater sequitur δὲ, uti h. l. & c. 14. Admonendus autem est lector, versionem Latinam compositam esse ad lectionem vulgatam τὸν δὲ, τὸν δὲ, nos vero Solano obsecundantes recepisse τὸ δὲ, τὸ δὲ &c. versionem tamen mutare noluisse, quia in se spectata sensum ab mente Luciani non adeo discrepantem exhibet. Sed forsitan videbitur nonnullis stare posse vulgata, quod ἐνι & ἐνεστι, etiam quando fere pro ἔξεστι ponuntur, non semper habeant adiunctum dativum, sed absolute saepe ponantur, sequente accusativo, ut in fragm. Menandri, Luciani dial. annexis. N. 8 de vita, ἀμελοῦντα τοῦ ζῆν οὐκ ἐνεστ' εὐσχημονεῖν. Lucian. de Parasito § 16, οὐκ ἔστιν εὐφραϊνόμενον μακθάνειν. Demosth. de coron. p. 341, (quem adduxit clar. Elfner. ad Galat. III, 28.) οὐκ ἐνι τοῦτον εὐγουν εἶναι τῇ πατρίδι. Evang. Luc. VI, 4, οὐς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς. Quandoquidem & Latini verbo licet eodem modo utuntur, sequente accusativo personae, ut Tibull. I, XI. 43, Liceat — facta referre SENEM. Virg. Ecl. 1, 40. — neque servitio ME exire licebat. Et Cic. VI ad fam. 21, utinam liceat aliquo reip. statu NOS frui. Sed frustra; nam etsi ἐνεστι, τὸν μὲν πρῆσθαι ferri possit; tamen, quia post ter repetitum τὸν, in omnibus edd. quarto loco sequitur, καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος — διαπλεῦσαι, praecedens τὸν cum τὸ consistere nequibat, sed necessario mutandum erat. REITZ.

ead. l. 6. Ταύρον ἐννέα) Od. Γ, pr. & 178 seq. GESN.

ead. l. 7. Καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος) Liqueat ex praecedentibus, scribendum esse, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλεῦσαι παρθένου βασιλικῆς non, ut legitur in editionibus, καὶ τό. Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia emere. Τὸν, nimirum Agamemnonem, qui Iphigeniae sacrificio redemptum prosperum cursum & ferentes ventos. GRAEV.

ibid. Ἐκ τῆς Αὐλίδος) Vide Ovid. Metam. XII. VORST.

ibid. Παρθένου βασιλικῆς) Iphianassae, quam nonnulli Iphigeniam appellant, Agamemnonis filiae. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν γὰρ ἐκατόμβη) Rectius Mf. Angl. doctissimi
Lucian. Vol. III. D d

Golmani, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη) patet apud Homer. Il. 6. BOURD. Scribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη (vulgo absurdissime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἀλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ. GRAEV. Quemadmodum rectissime & in codice Anglicano, quem pervolvit Bourdelotius, & in excerptis cl. Graevii, pro ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη legitur, ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη, eodem plane modo ad oram Florentini, quo usus sum, exemplaris, emendavit ignotus mihi vir ille eruditus, dubium ex ingenio, an ex inspecto saniori codice. Id nimirum ait Noster, Hecubam duodecim boum sacrificio captivitatem, five expugnationem Troiae, ab Minerva redemisse. IENS. Ἡ μὲν γὰρ Ἑκάβη Mff. Gr. Angl. P. L. & R. & ed. I. optime fane. Vulgata ὁ μ. γ. ἑκατόμβη manifesto corrupta. SOLAN.

ead. l. 9. Βοῶν δώδεκα καὶ π.) Homer. Il. 2. BROD.

ead. l. 10. Ἀλεκτρύωνος) Ab Aesculapio praesertim, cui moriens Socrates a sodali suo adhuc satisfacit. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τῆς) Perperam in τοῦ mutaverat ed. A. nec causa fuit, cur ibidem ἐννεάκισ darent, cum in V. proffet ἐννάκισ. Est autem Homeri locus, qui Scholiastae castigandi Luciani occasionem praebuit, Od. Γ, 7. HEMST.

Pag. 69. l. 2. Σου τὸν νεῶν) Il. A, 39. BROD.

ead. l. 6. Κατεδυσώπησεν) Hoc est, pudore incusso exoravit: nam δυσωπία est pudor, quo fit, ut aegre oculos tollere audeamus. CLER.

ead. l. 9. Αὐτοῖς ἡμίονοις) Eadem rhapsodia A, 50, Οὐρῆας μὲν πρῶτον &c. BROD.

ead. l. 14. Κυκλώπων θανάτῳ) Apollo enim orbitatem suam in ipsum Iovem ulcisci non ausus, Cyclopas, a quibus fabricatum erat, quo Aesculapius percussus est, fulmen, interfecit. V. supra Θ. Δ. XIII. SOLAN.

ibid. Κῆξοστρακισθεῖς) Rhetores Graeci. Interpr. Aristoph. passim Hesych. Suid. Pollux. BOURD. Hygin. fab. 49, sed aliter Schol. min. ad Il. A, 400. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ναύσταθμον) Leguntur apud Suidam, in quo necesse non est, ut cum Kusterō quidquam immutes. HEMST.

Pag. 70. l. 1. Χρησόμενος) Quid si legamus χρησόμενος; & mox, ὅτι δὲ καὶ ἐβήτευσε, ut respondeat illi, quod praecessit, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεῖς κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 4. Ἀμφότεροι πλινθεύοντες) Haec M. Felix O&. Serv. ad Virgil. BOURD. II. Φ, 442 seq. GESN.

ead. l. 6. Παρὰ τοῦ Φρυγῆς) A Laomedonte. II. Φ. BROD.

ead. l. 14. Ἐν αὐτῷ) Quid hoc sit, aperiant alii. Lucianum non agnosco. Scripserat ἐπ' αὐτῷ, ut cap. ultimo, aut aliud quid; certe non hoc. SOLAN.

ead. l. 16. Ζεὺς κλαπείς) Orpheus, Homer. Callim. Hymno in Iovem. Doctores sacri, Tertull. Cypr. M. Felix. BOURD.

Pag. 71. l. 2. Ὁ πρότερον) Mutandum putaram, V. ἰστ. β, c. 9. Sed & sic stare potest. SOLAN.

ead. l. 4. Ἐγήμε δὲ) Quos auctores secutus sit, nescire me fateor. Scholiae certe Latonam harum uxorum priorum unam facit. Schol. ad Z. ἐλ. 34. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ τοὺς Π. — νόμους) Paulo aliter rem vulgo narrant. Consulti iuris apud Persas antiquitatis, liceretne regi sororem uxoris loco habere, responderunt, vetari hoc quidem legibus; sedesse legem, qua regi, quidquid vult, licet. Muretus (var. Lect. VII, 1.) adversus Aemil. Probum, idem apud Graecos licuisse, orationem Andocidis adversus Alcibiadem adducit, in qua narratur, Cimonem eo nomine exfulasse, quod sororem duxisset uxorem. Sed in vulgatis Andocidis codicibus pro Cimine legitur Conon, quod v. cl. emendavit. SOLAN.

ibid. Περσῶν νόμους) Etiam cum matribus: Catull. M. Felix. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 2. Καμβύσης &c.) In his lineis videtur extare fragmentum scriptoris alicuius veteris de connubio Cambysis & Atossae. Non abhorret ab Herodoti stilo, quamvis nihil simile apud Herodotum potuerim invenire, licet bis huius Atossae meminerit. CLER. Herodoti sunt III, 31, sed paulo brevius contracta, recisis iis, quae ad institutum non facere censebat Scholiastes. Atossae vero nomen in hac historia coniecturae debeat, an aliunde cognitum habuerit, non liquet: Herodotus certe Cambysem duas sorores matrimonio sibi iunxisse narrans, quarum natu minor in Aegypto sit interfecta, neutram nomine designavit. Id quidem extra dubium est, quae Cambyfi superstes vixit, Atossam vocari; quippe quae postea Mago, tum Dario fuerit nupta. HEMST.

ibid. Περσῶν) C. Περσέως male. SOLAN. Περσῶν hic & paulo infra scribi iussit Solanus: nihil erat, quo minus lectiones C. V. sequeretur: in paucis enim Schol. suo, non Herodoti, ore loquitur: ideo retinui δ' ἂν pro τὰ ἂν apud Herodotum, & in fine cum V. ἀδελφὴν malui, quam ἀδελφεὴν, quod in ed. A.

Addendum vero, ni fallor, τοῦ Περσῶν βασιλέως nisi satis eam vocem intelligi quis putet, aut scribi praeferat τοῦ Πέρσου. HEMST.

ibid. l. 3. Εἶρετο &c.) Ed. A. ἡρέτα τοὺς βασιλικούς δ. ac peius κωλύων & κωλύει, cum tamen in V. C. liquido sit scriptum, ἡρετό τοὺς βασιλῆιους δ. κελεύων, κελεύει, quae Herodoto conveniunt; nisi quod εἶρετο fuit revocandum, licet Hesychius etiam habeat, ἡρετο, ἡρώτα, ἐπύθετο. Mox ὑπεκρίναντο legitur in Historicorum principe, vel, quod Iac. Gronovius ex Mediceo libro dedit, ὑπεκρίνοντο. HEMST.

Pag. 72. l. 3. Τπνέμιον) Quae dicantur *hypernemiona*, alio in loco retuli. BROD. Quasi vento gravida facta fuisset, quod fabulantur de equabus Hispanicis. Nam ὑπνέμιος est ὑπὸ τοῦ ἀνέμου. Plinius id mendacium serio nobis obtrudit H. N. VIII, 42, post alios. Atqui tam verum hoc erat, quam verum fuit, Iunonem, mulierem Theffalam, sine viri concubitu peperisse. CLER.

ead. l. 4. Βάναυσον &c.) Dicitur Iuno peperisse Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκία, καὶ πυρίτην. Vertit interpres, *forficarium, & fabrum aëriarum, & ignipotentem*: βάναυσος est arte sordida seu fellularia quaestum faciens; sed πυρίτην Graecis esse ignipotentem, qui circa ignem versatur, mihi persuaderi non potest: πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Ml. est πυρητήν sed huius vocis exemplum quaero. Forte scripsit Lucianus πυρωτήν, qui igne utitur in flando, & coquendo aere, a πυρῶ. Habes hanc vocem in hac notione apud scriptorem libri Esdrae. GRAEV.

ead. l. 5. Πυρίτην) Ed. I. πυρευτήν. viderint alii, an commodius. G. & P. πυρητήν. L. πυρήτην, vel πυροτήν. SOLAN.

ibid. τὸ πᾶν) Profus. BROD.

ead. l. 8. Ἐβρίφθη) Ita ediderunt B. 2. & P. quod in reliquis omnibus scriptum est ἐβρίφη. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀστυάναξ) Hectoris filius, quem Ulysses, ne quis superesset, qui excidium Troiae ulcisci posset, de turri praecipitavit. VORST.

ead. l. 16. Οὗτος μὲν) Aut aliter legendum fuit, aut cum B. 2. & P. nova sententia inchoanda. SOLAN.

in Schol. Τπνέμια) Haec Suidas suppeditavit, apud quem καλεῖται pro λέγονται. HEMST.

Pag. 73. l. 5. Μνέτι χρησιμὸν) Sed *eviratum*. BROD. Virilia enim ipse sibi absciderat; unde postea Cybeles sacerdotibus mos iste. V. Laët. I, 17, qui paulo aliter rem narrat. SOLAN.

ead. l. 12. Χαλκούς ἐστι) Iliad. A, 426, Διὸς ποτὶ χαλκοβα-
τὲς δῶ. GRAEV.

ead. l. 17. Χρυσοῦν τὸ δάπεδον) Homer. Iliad. Δ, 2, Χρυσῶ ἐν
δαπέδῳ. BROD.

Pag. 74. l. 1. Πυλωροῦσι) Homer. Il. E, 749. Θ, 393, Αὐτὸ-
μαται δὲ πύλας μύκον οὐρανοῦ, ἃς ἔχον ὄραι, τῆς ἐπιτέτρα-
πται μέγας οὐρανός, Οὐλυμπός τε. BROD.

ead. l. 6. Οἱ δὲ θεοὶ παρ' Ἰνὴν καθήμενοι) Homer. Iliad. Δ, 1.
BROD. Passim in Homero: ut & illa ἐλισσομένη περὶ καπνῶ.
Quae rursus repetit in Icarom. BOURD.

ead. l. 10. Ἐλισσομένην) Κνίσση δ' οὐρανὸν ἔκιν' ἐλισσομένη πε-
ρὶ καπνῶ, Il. A, 317. BROD.

ead. l. 11. Ἐπισχηνάτες τῷ καπνῷ) Horat. Sat. 2, 7, 38,
Nisum nidore supinor. Vid. Arnob. p. 212, qui classicus prope
locus, ubi *cuius* etiam appellat. GESN.

ead. l. 13. Ὡς περ αἰμυῖαι) Idem Muscae encom. Athen. lib.
1. Aristoph. BOURD.

ead. l. 15. Συνέπινον αὐτοῖς) Pausan. in Arcad. Οἱ γὰρ δὴ τό-
τε ἄνθρωποι ξένοι καὶ ὁμοτράπεζοι θεοῖς ἦσαν ὑπὸ δικαιοσύνης
καὶ εὐσεβείας. BROD.

ead. l. 16. Ἄλλοι) V. Eur. Or. 8. SOLAN.

Pag. 75. l. 2. Ἀπόρρητος) Forſan ἀπόρρευτος vel ἄπορος, ut
διψ. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 4. Ὑλας) *Silvas ac salus: ὄργαδας* vocant. BROD.

ibid. Ἀπετέμοντο) Ad verbum reſecuerunt, ἀπετέμοντο, ni-
mirum id ipsum est ſacrare, ab usu promiſcuo ſeparare. GESN.

ead. l. 5. Ὅρη ἀνέθησαν) Res ex omnis generis ſcriptoribus
notiſſima, praecipue tamen poëtis. Vide, ſi lubet, Philoſtrati
interpretem 53 a. 5. SOLAN.

ibid. Ὀρνέα) Nam pica Baccho ſacra eſt, Iovi aquila, Mi-
nervae poſſua. BROD.

ibid. Τὰ φυτὰ) *Olea* Minervae, *vitis* Baccho, Iovi *quer-
cus*. BROD.

ead. l. 6. Νειμάμενοι) Οἱ ἄνθρωποι. BROD.

ead. l. 8. Ὁ μὲν Δελφός) Caecil. in M. Fel. qui tangit cete-
ra huius tractatus, quae quidem etiam ſunt in Dialog. Deor.
BOURD.

ead. l. 10. Ἦραν) Vid. Il. Δ, 8, it. 51 ſeq. praefertim Spanh.
ad Callim. p. 372 ſeq. GESN.

ibid. Ἀργός) Scribe Ἀργείος, ut in Angl. Cod. BOURD. Ἀρ-
γείος P. L. & A. alii Ἀργός. SOLAN.

ibid. Μυγδόνιος) Hic pro Phrygio: poëtarum enim Σελα-

γούμενα cum tractet, poetica etiam ratione utitur. Pausanias p. 344, 5, Wech. de Mygdone agens Coroebi patre, καὶ ἀπ' αὐτοῦ, inquit, φρὺξ τίθεσθαι καθέστηκεν. Vid. Horat. Ode 2, 12, 22; 3, 16, 41. Stat. Theb. 2, 134. GESN.

ead. l. 13. Τάφον αὐτοῦ δεικνύουσι) Vide Callimachi Hymn. in Iov. eiusque interpretes. CLER. Vid. supra Τημ. c. 4; infra Ζ. τρ. c. 45; & Ez. Spanh. ad Callim. p. 6. SOLAN.

Pag. 76. l. 4. Γενεήτην τὸν Δία) Haec omnia ex Homero mutuati videntur recentiores eo pictores & statuarii; nisi forte & ipse antiquioribus artificibus descriptiones Deorum acceptas rulerit. CLER.

ead. l. 5. Παῖδα) Idem voluit, quod Callimachus, cum (Hymn. in Apoll. v. 36.) ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος canit. qualem nempe in antiquis nummis & monumentis passim conspici ait vir harum, & omnium bonarum artium, indagator sagax Ez. Spanhem. quem vide. SOLAN.

ibid. Ὑπννήτην) Hic anonymus eruditus Florentino suo libro ad vocem Ὑπννήτην adscripsit, se coniecere legendum πτηνόν. Recte quidem, quod pro peculiari γλωσσίματι alas Mercurio vult tribui: putem tamen sanissimam esse lectionem vulgatam. Quamvis autem Mercurius proprie non barbatus occurrat. satis tamen commode appellatur Ὑπννήτης, hoc est, florens aetate, ἐν ἡρι τῆς ὥρας, ut vocabulum hoc exponit Pollux. Immo cum Ὑπννήτης proprie notet, quemadmodum interpretatur Hesychius, τὸν ἀπαρχὴν ἔχοντα τῆς γενειάδος, apprime convenit Mercurio, semper iuveni, id epitheton; quodque ei non Lucianus modo, sed & Homerus tribuit, ubi Il. Ω, v. 348, eum similem facit iuveni Πρῶτον Ὑπννήτη, τοῦ περ χαρίστ' ἀτὴν ἦβη, cui sunt flavescentes prima lanugine malae. Ceterum ex hoc versu Homericom omnino apud Aelianum, (ubi lib. X Ποικιλ. c. 18 legitur, ἡρέσθη αὐτοῦ [Δάφνιδος] νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, καὶ πρῶτῳ Ὑπννήτῃ) emendandum cenfeo πρῶτον Ὑπννήτην: abunde enim liquet, politissimum scriptorem expressisse hoc ex illo, quem adduximus, Homeri loco. Non mihi latet, quod ad haec Aeliani attulerunt eruditi; sed iis nostram hanc ego sententiam arbitrandam permitto. IENS. Iis, quos cl. Iensius attulit, addatur Philostrat. de imaginibus, ἐν ἀπαλῇ τῇ Ὑπνῇ. in πανθ. p. 825. Lanuginem autem designat. Vid. Il. Ω, 348, & Od. K. 279. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐλέφαντα) Eburnea enim erat statua Iovis Olympici, ad quam hic respicit. v. συγγρ. c. 51. SOLAN.

ead. l. 9. Τὸν Κρόνου καὶ Πέας) Ethnici nimirum passim de sta-

tuis Deorum loquuntur, quasi essent ipsi Dii. Vide, quae notavimus in Criticae P. 2, S. 1, c. 15. CLER.

ead. l. 10. Πισαίων ἑρμῖαν) Confecto Olympico certamine. BROD.

ead. l. 11. Διὰ πέντε) Ne cui fraudi sit illud ὅλον, notanda huius locutionis natura, quae Graecis inprimis familiaris, ut videre est in διὰ πέντε, διὰ τεσσάρων, quae Musici norunt ita computari, ut graduum numerus unitate multari debeat. Sic etiam apud Medicos fieri notum, cum de febribus loquuntur. Sic denique apud Arithmeticos, Chronologos, & quos non? διὰ πέντε ergo est, quinto quoque; atque adeo spatium intermedium quatuor. Eadem phrasi & de re eadem utitur iterum in Ἰκαρ. cap. 24. Vide apud Lucianum ipsum quatuor annorum determinatum illud spatium in Περ. cap. 20. Haec in tironum gratiam fusius enarranda duximus: nam apud eruditos de his abunde constat. SOLAN.

ead. l. 13. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) De his vocibus copiose alibi. BOURD. Προρρήσεις) Non satis apte haec vox voci Σέμενοι iungi videtur. Formularum ad eam rem particulas exhibet noster in Ἀλεξ. c. 38, & Δημοκ. c. 34. Consule Meursii Eleusin, & emenda Philostratum vit. Apollon. p. 155, ubi perperam legitur μετὰ πρόσρησιν, pro μετὰ προρρήσιν quod diligentissimo editori fraudi esse nolim. Quis enim in tanto opere nusquam dormiter? SOLAN. Προρρήσεις καὶ περιρραντήρια) Accipio illud, quod deinde *Programma* vocat, scripturam in edito propositam, qua arcentur profani, ἐκὰς, ἐκὰς &c. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὑπῆναι) Lege ὑπεῖναι ex Etym. M. CLER. C. ὑπεῖναι καὶ ὑποκεῖσθαι τῷ γενεῖω. SOLAN. Sumta sunt ab Etymologo. Pro ἀχμαῖος in V. ἀχμαῖος. HEMST.

ibid. l. 4. Οὐτε τὸν ἐξ ἱ. ἐλ.) Hoc in V. praefigitur: pertinet tamen, monente Solano, explicatio ad τὸν νεὼν. HEMST.

ibid. l. 8. Τῆς Ἡλιακῆς γῆς) Exc. G. τῆς Ἡλιακῆς γῆς. Coll. *Elidos*: recte. SOLAN. Quamvis in A. ed. conspiciatur, Ἐν Πίσσῃ γὰρ τῇ Ἡλιακῇ, cui Matth. Sladus adscripserat, Ἡ— quae est in *Elide*, ostendit tamen ne litera quidem minus C. V. τῆς Ἡλιακῆς γῆς in quibus nihil praeter accentum mutari debuerat: κτητικὸν Ἡλιακὸς a Stephano consignatum. Idem liber κατεσκεύασε pro κατεσκευάσατο ed. A. HEMST.

ibid. col. 2. l. 9. Προκαθῆραντο) Haec uterque V. Codicis Scholiastes habet non alio discrimine, quam quod in uno προκαθῆραντο, in altero legatur προκαθῆραντο. Sunt autem proprie περιρραντήρια non ipsa lustralis aqua, sed vel aquimistralia sive

vasa sacra foribus apposita templorum, aut manu praelata; vel adispergilla de ramo felicitis olivae laurive confecta, quibus lustrali lymphae immerfis aedem ingreffuros irrorabant. Vid. Io. Brodae Miscell. I, 38, Hadr. Iunii Anim. III, p. 193. Theodorit. H. E. III, 16: Ἐκατέρωθεν δὲ τῶν θυρῶν εἰστήκεισαν νεώκοροι περιέρραντι τοὺς εἰσόντας προκαθαίροντες. HEMST.

Pag. 77. l. 1. Βοῦν ἀροτῆρα) De quo Hesiod. lib. 2 Op. Nefas autem fuit, & capital lege Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5, lib. 2 de re Rust. dico ad Paulan. BOURD.

ead. l. 3. Φιλῆσας — δεξιὰν) Germanus hic adorandi ritus, quem hic post alios fusius prosequi non lubet. V. ὄρχ. cap. 17, Apul. Milef. IV, & in Apol. & Salmasium. SOLAN.

ead. l. 5. Τὸ ζῶον) Quam immolavit victimam. BROD.

ead. l. 6. Ἐντελές) Consule Outramum p. 102. Athen. 674 F. Ἀριστοτέλης δ' ἐν τῷ Συμπόσιῳ φησὶν, ὅτι οὐδὲν κολαβὸν προσφέρομεν πρὸς τοὺς θεοὺς, ἀλλὰ τέλεια καὶ ὅλα· τὸ δὲ πλήρες τέλειόν ἐστι· τὸ δὲ στέφειν, πλήρωσιν τινα σημαίνει. SOLAN. Certe στέφειν pro implere etiam Hom. Il. A, 470, Κούροι μὲν κρητῆρας ἐπέστέφαντο ποτοῖο· quo illustratur Virg. 2 G. 528 — & socii cratera coronant: quem alii de crateribus corona foliorum circumdatis, minus apte, intellexerunt. Sic Athen. I, c. 11, Ἐπιστέφονται δὲ ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἥτοι ὑπερχειλεις οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥστε διὰ τοῦ ποθοῦ, (leg. ποτοῦ cum clar. S. Clarke ad Hom. l. c.) quod in transitu monitum sit, licet ad Lucian. non adeo pertineat. REITZ.

ead. l. 9. Ἡμίφωνον) Vox mihi suspecta. SOLAN. Quid si igitur εὐφωνον, vel potius ἡδύφωνον; REITZ. Quia suspecta vox ἡμίφωνον, tentabam ἡδύφωνον· iam velim ὁμόφωνον, ut Gall. c. 2, quod optime respondet praemisso εὐφημοῦν. Sic ὁμοφωνία, de Salt. c. 68 f. ita & hic iam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi applaudo, quia posset regeri, ἡμίφωνον melius convenire bestiae morienti, & τὸ εἰπαυλοῦν esse ipsum animal, non tibias inflatas, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur viderint. IDEM in Addendis.

ead. l. 11. Πρόγραμμα) Vid. Orig. c. Cels. 147, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Μὴ καθαρὸς τὰς χεῖρας) Qui hominem necaverit, sacrilegium perpetravit. BROD.

ead. l. 14. Ὁ Κύκλωψ) Homericus Polyphemus Od. K. BROD.

ead. l. 15. Τῷ βασιλῇ π.) Qui mos non gentium solum, sed & Hebraeorum, Dei iussu; Lev. VII, 2. SOLAN.

Pag. 78. l. 2. Διασκιδνάται) Homericæ dictio, ut & versus sequens, qui lib. 5. BOURD.

ead. l. 3. Σκύθης) Res est ex omni genere scriptorum notissima. Tangit iterum Z. τρ. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ Ἀρτέμιδι) *Dianæ Scythicae*. BROD.

ead. l. 9. Κριοπρόσωπον) Horum omnium imagines in Pignorii mensa Isiaca, quibus hae res cordi sunt, videant. Eadem propemodum habent & Orig. c. Cels. 121, 1, & Clem. Al. 16 C. Vid. Philostr. p. 257. Notus, inquit ibi interpres, *Hircus Mendesijs Panis symbolum*. SOLAN.

ead. l. 11. Κροκόδειλον) Colebant enim Aegyptii *crocodilum*. V. Stephanum Byz. in *Διοσπόλεις*, & Clem. Alex. *στρομ.* V. Cyprian. etiam ad Demetrian. & Tertull. adv. Marc. II, 14, quos laudat Spanh. 176. Non ab omnibus Aegyptiis tamen cultum docet Iuv. XV, 2: *Qualia demens Aegyptius portenta colat? CROCODILON* adorat Pars haec: illa pavet saturam serpentibus *IBIN*. & v. 35 alii itidem Aegyptii odio eosdem crocodilos summo prosequi dicuntur. Quorum populorum nomina illic exhibet vir illustrissimus. SOLAN.

ead. l. 13. Δαήμεναι &c.) Homer. II. Φ, 487: *Εἰ δ' ἐθέλοις πολέμοιο δαήμεναι ὄφρα εὖ εἰδῆς*. BROD. II. Z, 150. GESN.

ead. l. 15. Ἐξυρμένων) Sic de Dea Syr. BOURD. Solemne hoc in Aegyptiorum plerisque sacris. v. seqq. SOLAN.

ead. l. 16. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι) Hoc in sacris praefari moris erat sacerdotibus: unde Virgil. *procul o, procul este profani*. Callim. *εἰς Ἀπολ. ἐκὰς, ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός*. BROD. Male Angl. *βεβήλοις*. Callim. alii *Καρδιουλεῖν*, & cetera huius tractatus alibi exposui. BOURD. *Fores occlude, profane*. Sic vertunt. Num Profani occludebant fores? Eiiciebantur voce praecognis, *ἐκὰς, ἐκὰς ἔστε βέβηλοι* legendum ex Anglicano Codice, *Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, fores occludite profanis*, hoc est, a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen, apud alios quoque scriptores legi *βεβήλοι*, qui hunc versum laudant, ut apud Sextum Empiricum. GRAEV. Formulam hanc qui itidem allegant Parres non pauci, Orpheo assignant auctori. Sed apud plerisque & Suidam aliter, & ex doctorem sententia rectius, *ἀείσω συνατοῖσι Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις, Πᾶσιν ὅμως*, (uti & hic Angl. eod.) quamquam & multi libri habent *βεβήλοι* & *πάντες* (v. Not. G. Worth ad Tatianum p. 34, & Clem. Alex. 28 B.) Sed emendare viri docti iubent. Vid. & Chil. Erasmi, Stob. f. v. p. 59, & Grot. flor. spars. 143 A. 161 A. qui testatur se reperisse *βεβήλοι*, quod contra sentum esse pronuntiat. Pythagorae ab eo tribuitur. Ez. Spanhemius, vir multis de causis nobilissimus, de emendatione primus ad-

dubitare visus est, in suis ad Callimachum eruditissimis observationibus p. 49, allato Galeni loco, cui emendatio non satis convenit. Hunc locum, quia insignis in hanc rem est, describere hic non pigebit. Exstat autem de usu part. XII, 6: ὥσπερ οὖν τοῖς ὄσιν ἐπιθεσθαι θύρας τοὺς βεβηλοὺς καλεῖουσιν ἐν τοῖς μυστικοῖς λόγοις, οὕτω καὶ γὰρ νῦν οὐκ ἀνθρωπίνους νομοτεθήμασιν, ἀλλ' αὐτοῖς τοῖς ἀληθεστάτων τέλων μυστηρίοις θύρας ἐπιθεσθαι καλεῖται τοῖς ὄσι τοὺς ἀποδεικτικῆς μεθόδου βεβήλους. *Uti igitur in sermonibus mysticis imperant PROFANIS, ut sibi AURES OBSTRUANT, ita & ego nunc, non humanis legibus, sed verissimis mysteriis iniitans, eis denuntio, UT SIBI AURES OBSTRUANT.* De emendatione cum ipse vir ampliff. tum Galeni commentator eruditus Caspar. Hoffmannus, quem laudat, ne laborent, adducam simillimum huic ex Platone, a me, antequam haec vidissem, observatum locum, qui exstat in Conv. p. 334 C. οἱ δὲ οἰκέται καὶ εἴ τις ἄλλος ἐστὶ βέβηλός τε καὶ ἀγροίκος, ΠΥΛΑΣ ΠΑΝΤ ΜΕΓΑΛΑΣ ΤΟΙΣ ὄσιν ἐπιθεσθαι. *Famuli autem, & si quis alius adsit PROFANUS & agrestis, AURES SIBI IANUIS QUASI MAGNIS CLAUSAS OBSTRUANT.* Quibus lectis, si quis adhuc scripturam, quam sequimur, sollicitare velit, rationes libenter audiam. Eurip. Ἰππ. 882: Τό δὲ μὲν οὐκέτι στόματος ἐν πύλαις καθέξω δυσεκπέρατον. Theogn. 421: Πολλοῖς ἀνθρώποις γλώσση θύραι οὐκ ἐπικεῖνται Ἀρμύδιαι. De aliis formulis v. Callim. l. c. Lampr. in Alex. Sev. & Meurf. SOLAN.

in Schol. Ἐξηρημένων) Pravis hic usus est Codicibus: verba in textu recte habent. SOLAN. Clare scribitur in V. ἐξηρημένων, sicut in ipso Luciano: editorem ideo mutasse suspicor, ut aliquid daret propius accedens ad διηγούμενων, in qua voce contineri praecedentium explicationem hariolabatur. Quoniam autem haec ipsa sunt Luciani verba, & pessime quidem distincta, interpretationem, quae olim singulis addita fuerat, vel literis obsolefactis omiffam, vel descriptoris culpa neglectam excidisse auguror. HEMST.

Pag. 79. l. 7. Ἐτῶν μυρίων) Ridet hic Aegyptiorum vanitatem, qui suis fabulis tantam antiquitatem praetexerent, eamque suis hieroglyphicis scriptam testarentur. Solide a viris doctissimis nostra & patrum memoria praestitum est id, quod Lucianus pro more suo, risu tantum excepit. SOLAN.

ead. l. 8. Κόπτονται) Τύπτονται passim de hac ipsa re Herodorus, id est, pectora palmis percutiunt: nec enim puto flagellis usos, quibus digni erant. GESN.

ead. l. 12. Κόμην) Luētus indicium coma barbaque rafa fuit tam apud Gentiles, quam Dei populum. VORST. Lamprid. in Commodo IX, *Sacra Ifidis coluit, ut & caput raderet & Anubin portaret.* V. Cafaub. not. Minuc. Fel. & Herod. in Euterpe, οἱ ἱερεῖς τῶν θεῶν τῇ μὲν ἄλλῃ κομέουσι, ἐν Αἰγύπτῳ δὲ ξυρεῦνται. Plin. etiam VIII. SOLAN.

ibid. Ψιλὸν — τὸ πένθος) Dura omnino phrasis. Vide an arideat *P.* & edit. *I.* scriptura, ὑψιλὸν legentium. SOLAN.

ead. l. 14. Ἔστι δὲ ὁ Ἄπῑς ἐξ ἀγέλης θεός, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος) Benedictus: est autem hic *Apis* Deus ex armeno iam antea suffragiis designatus: quod mutuatus est ab Erasmo. Sed ubi talia in Graecis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exsistit? aut quis intelligit? Immo, post priorem creatus, prioris mortui successor & quidem per suffragia sacerdotum quaerentium passim. Adeo plane contraria est Luciani sententia, quam attingebant illi. Quod certe debuerunt vidisse, cum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in Vitarum auctione, ἐπὶ τούτοις, etiam in Cataplo. Sed sic tamen aliquoties hic desiderio acumen interpretum. Nam libro 2 Verae Histor. ἐπὶ δὲ τῷ δειπνῷ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν ubi Benedictus in coena: quae si vera est versio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante descripta? immo est post coenam. Sic notabili errore in initio Apologiae pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διαζῆεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον· ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πάσιν ὑπὸ σου ἐλέγετο &c. video reddi, sed quid interim in singula dices, cum certe debuissent, sed quae interim & post omnia (nempe lecta) ab te dicta fuerint. GRON.

ibid. Ἐπὶ τῷ προτέρῳ) Sic locutus est Galen. in Hippocr. de sal. diaeta. Ἐπισκευάσθαι λέγεται βιβλίον — ἐπὶ τῷ προτέρῳ γεγραμμένῳ τὸ δεύτερον γραφέν, ὅταν &c. V. Cafaubon. ad Athen. 210, 47. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἰδία σημεῖα) Aegyptiorum fide novem & viginti Apidis dignoscendi σημεῖα καὶ γνωρίσματα fuisse tradit Aelian. de Anim. XI, 10, inter quae unum τὴν ἀνθοδὸν τὴν τοῦ Νείλου ὑποδηλοῦν σημεῖον quare mirum non est, ευετηρίας, quae Nilo maxime debebatur, auspiciū ab eo captum. HEMST.

ibid. col. 2. l. 3. Ὦν) Vel refinge βασιλεὺς Μεγάρων, vel βασιλεὺς ὧν ἔσχεν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς &c. HEMST.

IN VITARUM AUCTIONEM.

Pag. 81. l. 1. ΒΙΩΝ ΠΙΠΑΣΙΣ) Vertunt, *Vitarum auctio.* Ver-

te, *Mancipiorum auſtio*. Laërtius in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. MENAG. Dialogus, qui Βίον πρᾶσις, *Vitarum auſtio*, inſcribitur, longe eſt facetiſſimus. Auſtor hic inducit Iovem ore Mercurii praeconis omnes philoſophorum, ſectis diſtinctorum, vitas venum proclamantem. Vitas autem philoſophorum ſumit pro iſſis philoſophis; quare ubi Vita Pythagorica, ſive ipſe Pythagoras, venum proponitur, interpres verba haec, τὸν ἀριſτον βίον πωλῶ, τὸν ſεμνότετον non male reddidit, *optimam vitam vendo, & maxime venerandam*. Verum quidem eſt, poſſe haec verba reddi, ut fieri debuiffe contendit ad hunc locum vir eruditiffimus, *vita optimum, vita virilem, generoſum &c.* genere loquendi Graecis triſtiſſimo: at hic, puto, intelligitur βίος ἀριſτος, ſcilicet Πυθαγορικὸς, ut praeeſſit, non δὲ τὸν βίον ἀριſτος: alioqui debuiffet in anterioribus pro οὗτος ὁ Πυθαγορικὸς κατὰβηθι, dixiſſe Noſter, οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Sed & inſcribitur hic dialogus βίον potius, quam hominum πρᾶσις: quamquam nomine βίον intelliguntur ipſi philoſophi. Paſſim quoque toto hoc opuſculo οἱ βίοι pro iſſis ſumuntur philoſophis. Sic c. 26 ait Iuppiter, Μὴ διάτριβε, ἄλλον κάλει. Mercurius addit, Τὸν Περιπατητικὸν ſε φημί, τὸν πλούσιον. Maniſteſſime cap. 12, ubi Ariſtippus proponitur, Ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πολυτελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίαν δεόμενον. Βίος οὗτος ἡδύς. Βίος τριſμακάριſτος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυφῆς; τίς ἀνείται τὸν ἀβρότατον; Reſpondet emtor, & alloquitur hunc βίον, quaſi hominem, Ἐλθὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγχάνεις. Cap. quoque 13 Mercurius Heraclitum & Democritum proponens, ait, Τὸ ἀρίſτω βίῳ πωλῶ. τὸ ſοφωτάτω πάντων ἀποκρύπτομαι. Ceterum in vulgatis editionibus hic dialogus inſcribitur Βίον πρᾶσις. At Thom. Magiſter hunc ſemper citat nomine Βίον πρᾶσις. ut videre eſt in voce Ἀποκρύπτομαι, Διατίθεμαι, & aliis. IENS. Quid βίος hic designet, pauculis lectis facile colliges, nempe inſtitutum, ſive quas profeſſiones vulgo hodie dicimus. SOLAN. *Vitas* interpretari hic & in ipſo libello βίοις non dubitavi; nec enim aſſentior Leopardō, qui Emendat. 14 *mancipia* ſignificare dicit, hic & in Ariſtippi apophthegmate apud Laërt. II, 78, cui de utroque aſſentitur ad Laërtium Menagius. Ita autem ille de Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεῦη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοποῦντων, τοὺς δὲ βίους εἰκὴ δοκιμαζόντων. Hic ne quidem neceſſarium eſt ſervos intelligere: quidni enim amicos, coniuges? Et ſi aliquid horum, vel omnia, intelligas; retinet ta-

men significationem propriam δ βίος. Vitam, mores, facta, explorari suadet Aristippus hominum, quos adiungere tibi quocunque modo velis. Nec plane apud Lucianum *vitae* sunt *umbrae*, εἰδωλα, *manes*, mortuorum philosophorum, ut apud Virgilium VI, 292, *tenues sine corpore vitae*. Sed retinet βίος solemnem & frequentissimum intellectum, quo vitae rationem, professionemque adeo notat: nisi quod Satyrica prologopoeia hic vitae & instituta ponuntur ut personae. Βίος nimirum Πυθαγορικὸς, ut hoc utar, est persona omnium, qui se Pythagoricos dicunt. Interim subinde dentes stringit Lucianus in acta & sermones ipsorum veterum philosophorum. Hoc tota dialogi ratio ingerit, hoc proximus, ἀναβιόντες, cogit. GESN.

Acute fane in hoc opusculo variarum, in quas philosophi abierunt, Sectarum vanitatem & vitia aperire Lucianus videbitur; quarum principes fere Attico sale perstringit. Haec autem & similia apud hunc legentibus in animum inducant, auctor sim, non eo animo scripta esse, ut a studio sapientiae ad supinam boni omnis rectique ignorationem hominum avocentur mentes; sed ut quid in pravis perniciosisque quarundam disciplinarum institutis vitandum; in aliis vero, quae honestum rectumque sequuntur, quid tamen minus commode doceatur, animadvertant, ne & ipsi in eosdem aut similes errores, humani aliquid passi, prolabantur. Nos certe Christianos, quos sua luce dignatus est purissima in filio Deus O. M. operam dare decet, ut neque veterum somniis aut ab aevi nostri philosophorum nomen prae se ferentibus, a norma illa salutari abduci ne tantillum quidem patiamur; tanto maiorem, quam illi, culpam in nos admissuri, quanto splendidiore ac puriore luce divinus in scripturis Spiritus veram nobis ad sapientiam beatitudinemque viam manifestissime iam ac certissime demonstrat. SOLAN. Ipse Lucianus causam suam agit, scopumque suum, quod non derideat veros philosophos, satis ostendit toto dialogo proxime seq. inprimis ab cap. 15 ad fin. fere. REITZ.

ead. l. 4. Κομήσας πρότερον) Mancipia, cum proponerentur, ornari solebant. Plaut. Martial. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκηρύξομεν) Vertunt, *proclamabimus*: sed vis verbi ἀποκηρύττειν sic non satis exprimitur, quod significat *auktionem facere bonorum*, vel, *per praeconem vendere bona*. Thom. Mag. exponit διὰ κηρύγματος πωλεῖν & Harpocr. Ἀποκηρύττοντες, ἀπὸ τοῦ πιπράσκοντες: inferius in hoc Dial. πῶσθαι τοῦτον ἀποκηρύττεις. Demosth. contra Aristocr. Ὡσπερ αἱ τὰ

μικρὰ καὶ κομιδῇ φαῦλα ἀποκηρύττοντες, οὕτω παλοῦσιν ἐπει-
νίζοντες. L. BOS. At ubinam est Mercurii praeconium? Prae-
conis ipse fungitur officio Iuppiter, dignitatis suae non satis
memor, vixque peracto praeconio interpellat Mercurius, mo-
netque & quasi imperat, ut festinet. *Non bene divisa temporibus*
isthaec sunt tibi, o Dave. Credo mutatas esse personas, & Mer-
curii praeconium incipere ab Ἀγαθῇ τύχῃ. mox pro Merc. scri-
bendum *Iup.* & ei omnia concedenda, quae incipiunt a πολλοὶ
& in οὖν desinunt. His positus, si pro ἀποκηρύττομεν δὲ legas tan-
tum ἀποκηρύττομεν, sic demum credo locum restitutum iri.
Sin haec satis non placent, aliter saltem praecedentia in hunc
ferme modum verte: *Tuum autem erit, Mercuri, praeconis munere*
fungi, & quod bene vertat, iam ad Porcenae regis bona emenda
allicere. SOLAN.

ead. l. 9. καταβαλέσθαι) Hoc verbum Attice eleganter pro
ἐκτινείν, *solvere*, usurpatur. Noster in Dial. Meretr. καταβαλέ-
σθαι ἀργύριον. Thom. Mag. καταβολή, ἢ ἐκτίσις, καὶ κατα-
βάλλω ῥήμα· vide, quae ibi diximus. L. BOS.

Pag. 82. l. 1. Κομήτην) Sic vocatur Pythagoras ὁ ἐν Σάμῳ
κομήτης. Iamblich. I, pag. 31. LEED. Diog. Laërt. pag. 225
E. SOLAN.

ead. l. 3. Πυθαγορικὸς) Pythagoram ipsum, simul & omnes
Pythagoricos petit. In L. Πυθαγόρας, rectius. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀριστον βίον πωλῶ) Praeco nusquam rem venalem
praedicabat sine laudatione. Plaut. Stich. Cic. 3 de Off. Horat.
Epist. 2, l. 2, l. 37, de dolo malo: hoc passim. Hinc κήρυγμα
pro laude: hinc praeconium. BOURD. Interpres, *vitam opti-*
mat vendo; & βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἀριστον, καὶ γενικόν,
βίον ἐλεύθερον, vertunt, *vitam virilem vendo, vitam optimam &*
generosam, vitam liberam: rectius veritas, *vita optimum, vita virilem,*
generosum, liberum: hoc est, qui optime vivit, qui viriliter, ge-
nerose, non effeminate, libere vivit. Est loquendi genus Grae-
cis tritissimum. GRAEV.

ead. l. 7. Ὑπὲρ ἀνθρώπων) Pythagoram divino coli honore a
nonnullis, credi esse Apollinem, aut quendam e geniiis, qui
lunam habitant, & cum Deus revera esset, venisse in humana
forma, notum est ex Iamblichio. LEED.

ead. l. 8. Τοῦ παντὸς ἁρμονίαν) Pythagoras docuit καὶ ἁρ-
μονίαν συνεστάναι τὰ ὅλα, ut Laërtius affirmat pag. 221 A. &
Cicer. III de Nat. Deor. affirmat existimasse, *ad harmoniam*
mundum canere, LEED. Vid. Iamblich. N. 65, ubi solus musicam
sphaerarum auditu & intellectu percepisse dicitur. SOLAN.

ead. l. 11. Τερατείας) Suidas exponit *ψευδολογίαν, παραδο-
ξολογίαν*, i. e. *mendacium & falsiloquium*. Intellige vero aut de
iis, quae ipse docuit, scilicet quod saepe erat mutatus; aut de
iis, quae de illo dicuntur, fufurrando nempe in aurem bovi
docuisse eum abstinere a fabis; aquilam ad se vocasse, quae
forte, dum de auguriis differebat, transvolarat, & postquam
manu demulisset, iterum dimisisse: de quibus vide Iamblich.
in V. P. I, c. 18. LEED.

ead. l. 12. Μουσικήν) Summum in his fuisse Pythagoram, no-
tavit in vita eius Iamblichus c. 5 & 25. LEED. Tonorum pro-
portiones primus Pythagoras invenit, vide Iamblich. SOLAN.

ibid. Γοντείας) Dial. Mort. XX, § 3. Negat Iamblichus cap.
31. LEED. Vid. Chrysof. Hom. I. Ioh. laud. a Rittershus. in
Porphy. p. 29 b. SOLAN.

Pag. 83. l. 2. Ἐν Αἰγύπτῳ) Sic alibi Diogen. Laërt. Apul.
BOURD.

ead. l. 4. Ἀναμνήσω) Deridetur eorum sententia, qui μάθη-
σιν tantum ἀνάμνησιν esse putant, earum scilicet rerum, quas,
quemadmodum sensit Pythagoras, dum in alio vixit corpo-
re, edocta fuit anima. Vide Iamblich. c. 14. LEED.

ead. l. 10. Ἀφωρίν) V. Rittersh. ad Porphy. N. 19. SOLAN.

ead. l. 11. Πέντε ὅλων) Vid. Gell. I, 9. Diog. Laërt. p. 216
D. & not. Men. p. 208. SOLAN.

Pag. 84. l. 8. Ἄ σὺ δοκέεις τέτταρα) Quatuor cum praeco-
dentibus numeris 3. 2. 1. faciunt decem.

Τρίγ. δύν. ἐνεργ. α'. (δ'. γ'. β'. α'. οὕτω μὲν οὖν ὁ δ' δέκα) τρι-
γωνον δὲ οὕτω. Arithmetici ζηλοῦντες
Geometras in figuras & ipsi constitue-
runt numeros, τρίγωνα, τετράγωνα, καὶ
ἐξῆς. Καὶ ἀπὸ στοιχείου τοίνυν ἀρξάμενοι
τῆς μονάδος, ἣν δυνάμει βούλονται εἶναι
πάντα τὰ πολύγωνα, ἀποτελοῦσι τὰ
ἐνεργεῖα πολύγωνα, τρίγωνα, καὶ τετρά-
γωνα, καὶ πεντάγωνα, καὶ ἐξῆς τῆς μὲν

οὖν μονάδος, δυνάμει οὐσῃς τρίγωνον, πλευρὰ μονάς τοῦ δὲ ἐνεργείᾳ πρώτου Δ. (τοῦ Γ.) πλευρὰ δὺας τοῦ δὲ δευτέρου (τοῦ β') τριάς τοῦ δὲ γ'. τριγώνου τετράς ἢ πλευρά. Ἐντελὲς δὲ τρίγωνον τὸ δέκα, ὡς τῷ τριγῶνι καὶ τετραγῶνι συντελούμενον τοῖς πρώταις τῶν εὐθυγράμμων σχημάτων, τῷ μὲν τριγῶνι διὰ τὸ ὅλον σχῆμα. τρίγωνον γάρ τῷ τετραγῶνι δὲ διὰ τὴν πλευράν. ὁ γὰρ τέσσαρα τοῦτου πλευρὰ, ὅς ἐστιν ἀρχὴ τῶν τετραπλευρών. Οὕτω μὲν οὖν, ὡς ἐν παρεκβάσει ἐρεῖν, τρίγωνον ἐντελὲς ὁ ἑ

β'

γ'

α'

"Ορκιον δὲ, ὅτι αὐτοὶ οἱ Πυθαγόρειοι ὄρκον ἐποιεῦντο τὸν δ'. οὕτως
καὶ μὰ τὸν ἀμετέραν ψυχὰ παραδόντα τετρακτὺν,
Πᾶσαν ἀενάου φυσίος.

Hoc ex aureis carminibus Pythagorae. G. In praecedentibus pro Δ. notavit Solanus, *Lege τριγώνου* hoc idem illa figura significat. Quae autem porro traduntur de numeris figuras Geometricas referentibus, enucleate sunt explicata a Theone Smyrn. Iambl. ad Nicom. Arithm. Proclo ad Euclid. HEMST. *ead. l. 9. Τρίγωνον ἐντελές*) Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελές*, *triangulum perfectum*, nihil aliud est, quam triangulum aequilaterum: nam numerorum trigonismus sic procedit ab

unitate 1 2 3 4 5 6 7, & sic ad infinitum hoc modo . . .

Decem numerus sic positus efficit triangulum aequilaterum arithmetice, cuius latera sunt quatuor. PALM.

ibid. "Ορκιον) Quibus inducti rationibus, si discere luber, adi Plut. de Plac. Ph. I, 3. 1616, 1. At in If. & Of. 679 idem rursus omnia, quae illic dicta erant, subvertere videtur, cum numerum hunc 36 facit. Vid. etiam Πτα. c. 5, & Brod. Misc. II, 6, & nostrum iterum φιλοπ. c. 12, Rittersh. ad Porph. p. 26, & ipsum Porph. cum notis N. 20. versus ipsos &c. Iambl. n. 150, Empedoclis. Vid. τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς p. 20 m. SOLAN. "Ορκιον dedi, ut in nott. Mss. Solani inveni; sed videtur in postremis notae verbis aliquid ad sensum deesse. REITZ.

Pag. 85. l. 2. Τὸν θεὸν ἀριθμὸν εἶντα) Cl. Belin de Ball. ad h. l. citat Porphyr. *περὶ ἀποχ.* II, 36: Οἱ γοῦν Πυθαγόρειοι περὶ τοὺς ἀριθμοὺς καὶ τὰς γραμμὰς σπουδάζοντες, ἀπὸ τούτων τὸ πλεον τοῖς θεοῖς ἀπήρχοντο, τὸν μὲν τινα ἀριθμὸν Ἀθηνᾶν καλοῦντες, τὸν δὲ τινα Ἀρτέμιν, ὥσπερ αὖ ἄλλον Ἀπόλλωνα καὶ πάλιν, ἄλλον μὲν Δικαιοσύνην, ἄλλον δὲ Σωφροσύνην. Add. Iamblich. Vit. Pythag. c. 28, & Plut. in If. & Ofir. p. 381 E.

ead. l. 10. Αὐτὶς) Ut sic scribatur, postulat Dialectus, qua utitur, Ionica. In edit. est αὐθὶς. SOLAN.

ead. l. 15. Ψυχῆν) Vide A. Gell. IV, 11. VORST. Iamblich. N. 107 docet, solos adeptos animatis abstinuiffe; non omnes. De fabis idem N. 109. SODAN.

ibid. Οὐδ' ἐν τι) Οὐδ' ἐν τι. Sic recte, & Angl. Cod. hanc lect. agnoscit: hac de re dico ad Heliodor. BOURD. Athen. Lyconis testimonio Pythagoram animatis victitasse probat, Gell. IV, c. 11. COGN. Idque pluribus probatur in notis Gronovii ad Gell. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Δύσθαι) Oratio vix Graeca: scribere debuisset ἐδύσθαι vel ὑποδύσθαι τὰς ψυχάς. Sed in Exc. G. non pauca notae recentioris indigna sunt, quibus diligentem operam impendamus. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Φαντάζεσθαι) Paria docet Thom. Magist. in Ἀνατυπῶνται & Φάσματα. HEMST.

Pag. 86. l. 2. Οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι) Emturus Pythagoran, diligenter ex eo exquirat omnia, unde coniiciat, num e re sua sit, hunc emere; denique roganti Pythagoran, *Τίνας εἰκοναμυσάττη τοὺς κνύμους*; respondet Vita Pythagorica, οὐκ, ἀλλ' ἱεροὶ εἰσιν &c. Interpres verba retinens, vertit, *Non odi: sed sacrae sunt fabae*. Profecto haec Graeca pariter & Latina adverteriantur menti Pythagorae, qui haud dubie assensus est, *se μυσάττεσθαι κνύμους*, quemque Lucianus certissime, ut ego quidem censeo, respondere fecit οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι, ἐπιμνερο sacrae sunt. Re vera enim ἐμυσάττετο fabas Pythagoras, h. e. ab iis se abstinere, horrebat iis uti; id quod satis notum; & praeterea ipse Lucianus alibi confirmat: nimirum in Vera Hist. II, c. 24, ceteris heroibus, post victoriam de impiis reportatam, fabas comedentibus, de Pythagora dicit Noster, Μόνος δὲ ταύτης (ἐορτῆς) οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρῳ ἐκαθεζέτο, μυσάττόμενος τὴν κνυμοφαγίαν. Solus vero Pythagoras ab hoc festo aberat; sed nihil comedens procul remotus sedebat, horrens fabarum esum. Alia & plura in hanc rem notarunt Lil. Gr. Gyraldus, & Io. Schefferus de Constitutione philosophiae Italicae; quorum scrinia non compilo. Itaque mea sententia οὐ γὰρ ἀλλ' ἱεροὶ εἰσι scribendum, idque Attice pro καὶ γὰρ ἱεροὶ εἰσι. Socrates apud Aristophanem in Nebulis, rationem daturus, cur suspensus penderet in calathō, (id namque ibi fingit facetissimus comicus) inter alia dicit & hoc v. 230, sive A. I, Sc. III: Εἰ δ' ἂν χαμαὶ τ' ἀνω κάτῳθεν ἐσκόπουν, Οὐκ ἂν ποτ' εὗρον· οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ γῆ βία ἔλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος. Si vero humi consistens, ea, quae supra sunt, ex inferiori loco specularer, nunquam invenirem: namque terra vi sua ad se trahit facultatem contemplationis. Operae etiam est, addere verba Graeci interpretis: ΟΥ ΓΑΡ ΑΛΛ Η ΓΗ ΒΙΑΙ] Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ. ἀττικῶς. Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἢ κω. ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ ἢ κω. Ita hic Scholiastes, ut οὐ γὰρ ἀλλὰ Attice dictum sit pro καὶ γὰρ. Paulo tamen aliter commentatur ad Ranas v. 58 ab initio. ibi ad Aristophanis verba, Οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ait, Ἀπὸ τοῦ, καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει Ἀττικῶς. ἀπὸ τοῦ, ἔχω γὰρ κακῶς. Non

puto equidem ἀλλὰ in hac Attica dictione παρέλκεν, cum nunquam nisi una cum hac vocula comperiantur Graeci hanc dictionem adhibuisse. Utique adest omnibus locis, quae deinceps afferemus; quae iidem, iisque plura, habet Suidas T. II, pag. 348. Sed & Suidas ibi utitur (ut passim solet) verbis Scholiastae nostri, tam quae modo ad Nubes vidimus, quam quae hic ad Ranas; verum ita, ut appareat, eum esse corruptum & truncatum. Ait: Οὐ γὰρ. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. ἀντὶ τοῦ ἀλλὰ καὶ γὰρ, Ἀττικῶς ὡς Καλλίμαχος. Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀντὶ τοῦ καὶ γὰρ ἦκω. Satis liquet, haec Scholiastae verba apud Suidam esse mutilata, & male ex Aristophanicis Nebulis produci οὐ γὰρ, pro ἀλλὰ καὶ γὰρ. & male in verbis Callimachi omitti ἀλλ', cum clare Aristophanes, οὐ γὰρ ἀλλὰ. cumque iidem clare in Callimacho apud Scholiasten illud idem adfit. Est namque integer Scazon, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος, οὐ γὰρ ἀλλ' ἦκω. Aristophanes porro in Ranis A. I, Sc. II, prope finem, Φέρε δὲ ταχέως αὐτ'. οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον. Hic allinit de suo interpres, verba οὐ γὰρ ἀλλὰ πειστέον vertens, *non ausim, sed meo mos est gerendus hero*. Dionysius herus exigit ab Xanthia servo, ut ipsi inter se alter alterius personam assumant; dum ipse fiat Xanthias, Xanthias leoninam Dionysi induat, clavamque & reliquam σκευὴν Herculeam ab hero Dionysio sumat. Ad haec respondet Xanthias, Φέρε &c. quae ita verte: *Cedo ea mihi celeriter, namque parendum est*. In Ἐκκλησιαζ. v. 387: — Οὐ γὰρ ἀλλ' ὑπερφύως ὧς λευκοπληθὺς ἦν ἰδεῖν ἡ ἐκκλησία. — *Namque insigni ratione Videre erat quam album esset concilium*. Et hic quoque male vulgatus interpres οὐ γὰρ ἀλλ' ad verbum vertit *non enim, sed*. Patet etiam, falli Aem. Portum, qui hunc locum ex Thesmophoriazusi citat apud Suidam. Iterum in Ranis v. 54 ab initio Comoediae, Μὴ σκώπτέ μ' ὦ δ'ελφ'. οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς. Hic tandem bene vertitur *enimvero*. Apud Lucianum quoque in De Parasito c. 49, haec eadem recurrit formula, & recte ab interprete *enimvero* redditur. Quoniam vero is locus quandam habet in se quasi salebram, eum non hic, sed suo potius ordine deinceps tractabimus. Hanc de dictione Attica οὐ γὰρ ἀλλὰ, pro *enimvero*, disputationem nostram communicabam cum cl. Perizonio, super vexato illo Aeliani loco lib. VIII Ποικιλ. c. 12: Παράδοξόν γε, οὐ γὰρ ἀληθές, ἐκπεσόντος Δημοσθένους ἐν Μακεδονίᾳ. Αἰσχίνης δὲ ὁ Ἀτρομίτου ὁ Κωδικίδης καὶ ἐνέυδοκίμει τοῖς Μακεδόσι. Id enim mihi de hoc loco sententiae erat, (*nec video adhuc, cur eius poenitere me debeat*) legendum

scilicet, Παράδοξόν γάρ, οὐ γὰρ ἀλλ' ἀληθές, *praeter omnium quidem est opinionem, namque verum est* &c. Nimirum verum est, Demosthenem fuisse superatum; & quia verum est, propterea est παράδοξον, quoniam id fieri vix potuisse, omnibus persuasum est. Facile vel ex affinitate τοῦ ἀληθές, vel ab Atticissimi ignorante librario, potuit τὸ ἀλλ' intercidisse. Denique dictio haec οὐ γὰρ ἀλλὰ in omnibus ferme, ubi adhibetur, locis ita scribitur, ut commate sit divisa, οὐ γὰρ, ἀλλὰ. Richardus Bentleius, vir harum literarum cognitione in Anglia hodie florentissimus, ad Callimachi fragmentum illud, Ἀκούσαθ' Ἰππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἦκω, pag. 342, deleri istud comma iubet. Ego vero non dubito, quin haec formula sit elliptica, & inter οὐ γὰρ & ἀλλὰ quaedam subaudienda; quae autem illa vere sint, nondum liquido constitui. IENS.

ibid. Ἰροί — αὐτέων) Ionica Dialect. postulat hic ἰροί, pro communi ἱεροί: qua in voce passim in Ἀστρ. etiam peccatur: & αὐτέων pro αὐτῶν. SOLAN.

ead. l. 3. Γονῇ) Vocem γονῇ satis exponunt, quae sequuntur, ἀνδρεία μύρια, τουτέστιν, αἰδοία: ea scilicet significatione, qua dicit Galenus III περὶ τῶν ἄρθρων habere Hippocr. LEED.

ead. l. 5. Ἐψθέντα) Turbant hic codices. R. Ἐψθῆσαν. Fl. Ἐψθέντι. Vid. Diog. Laërt. p. 222 A. & Menagii notam pag. 216, qui ex Origenis inedito fragmento luculenter hanc rem illustrat; nisi quod de sanguine nihil habet. Miror hunc locum fuisse viros doctiss. SOLAN.

ead. l. 6. Αἶμα) De faba Pythagorae cognata iam dicere non est instituti nostri. Sed dubitationem aliquam nostram, occasione nominis αἶμα hic ortam, proponemus. Porphyrius de vita Pythag. ubi idem argumentum tractat c. 44, εἰ γὰρ τις διατρώγων κύαμον, καὶ τοῖς ὀδοῦσι λεάναις, ἐν ἀλέᾳ τῆς τοῦ ἡλίου βολῆς καταβῇ πρὸς ὀλίγον, εἴτ' ἀποστὰς ἐπανέλθῃ μετ' οὐ πολὺ, εὖροι ἂν ὀδωδῶτα ἀνθρωπίνου φόνου. Auctor Philosophumennon Origenis p. 42 Wolf. ista, quae obiter emendare & interpretari licebit, cum & Menagii, qui laudavit ad Diog. Laërt. VIII, 34, & reliquorum editorum acumen fugerint: τούτου δὲ τεκμήριον φησὶν, εἴ τις καταμασησάμενος λείον τὸν κύαμον καταβῇ πρὸς ἡλίον χρόνον τινά. τοῦτο γὰρ εὐθὺς ἀντιλήφεται προσφεῖν (sic lego, non πρόσφerei aut προσφέρειν) ἀνθρωπίνου γόνου ὀδμήν. Huius rei indicium esse ait, si quis levigatam mandendo fabam deposuerit aliquamdiu in sole. Hoc enim (ita manducatum) celeriter assumet similem humani seminis odorem. Pugnare inter se videntur Philosophumennon auctor, & Porphyrius. Fa-

cile fuerit illos conciliare, si apud Porphyrium legas, litera una immutata, γόνου. Sed φόνου suadere videtur αἷμα Luciani. Rursus αἷματι hoc obiicitur, quod odorem vix habet, certe vix discernendum ab aliorum sanguine animalium: tum φόνος cur hic pro sanguine ponatur, vix intelligitur: aliudne olet vena pertusa emissus, vel de naribus profiliens sanguis, quam cruor a caede? semen humanum olere, illa certe apud Athenaeum meretricula putabat, cui Ptolemaeus, *ex balano* seu glande *regia esse*, respondit. Tum de fabis Samosatensis Sophista modo dixerat, τὸ πᾶν γονή εἰσι. Quid igitur? γόνον dabitur Porphyrio, σπέρμα Luciano ἀντὶ τοῦ αἷμα; an αἷμα poni pro genitura dicemus? inprimis cum *consanguinei* & *sanguis meus* pro filio, & similia plura in usu sint: an denique de alia nunc re Luciano sermonem esse dicemus, de alia Origeni & Porphyrio? praesertim cum illi in sole ponant fabam dentibus levigatam, hic noster elixam in luna. Scilicet coquendo femini maiori calore opus est, quam ad sanguinem. Sed neque in verbo ἐπαφῆς mihi satisfacio, & vertisse me illud potius ad sententiam, quam puto verba habere, quam ex vi verbi aliunde mihi cognita, non dissimulo. GESN. Addi potest ad notionem φόνου pro sanguine Plin. 21, 16, s. 56, ubi de Scolymo: *Idem erat atratylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguineum succum funderet. Qua de causa phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* IDEM in Addend.

ead. l. 9. Ἀπὸ δὲ οὗ) Id. in Eunuch. Casaub. ad Suet. De fabis Pythagorae Plin. Plutarch. omnes, Lucian. passim: rationem reddunt ὅτι αἰδοίσις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. BOURD.

ead. l. 10. Χρυσοῦς) De Pythagorae femore aureo Porphyry. N. 28, & not. Diog. Laërt. p. 216, & Iamblich. N. 92, Aelian. V. H. II, 26, Apollonius Dyscolus cap. 6, aliique. Meurf. Ath. Att. Plut. Numa. Origenes solus eburneum dixit, c. Celf. VI. SOLAN.

ibid. Θεός) Alludit ad carmina aurea, quae Pythagorae vulgo tribuuntur, quorum hoc ultimum: Ἔσσεαι ἀθάνατος θεός ἀμβροτος οὐκέτι θνητός. De quibus consule Fabric. Bibl. Gr. 460. Iamblich. etiam passim. SOLAN.

ead. l. 16. Ἰταλιώτης) In magna enim Graecia & habitavit Pythagoras, & discipulos habuit magno numero. SOLAN.

ibid. Τῶν ἀμφὶ Κρότωνα) Περὶ Κρότωνα γὰρ Ἰταλίας συνεστήσατο Πυθαγόρας τὸ ἑαυτοῦ παιδευτήριον. Inerant & feminae ἀκρὸς ἐξασκοῦσαι τὴν αἵρεσιν, ὧν καὶ Θεανὸς ἦν. Τούτους οὖν φησιν αὐτὸν ἐνωῆσθαι. A Crotone autem & eis Τάραντα ἡ αἵρεσις

Διεδόθη. Et hanc vocat Graeciam propter Graecorum olim colonias in Italia. Contigit, ut soli fertilitate & opulentia & virorum copia *Magna Graecia* ea pars diceretur. G.

Pag. 87. l. 2. Τριακῆσιοι) Quia in Magna Graecia habuit Pythagoras eiusmodi discipulorum κοινόβια, seu *consortia*, de quibus vide Io. Scheffer. Phil. Ital. cap. 14. CLER. Respicit ad eorum discipulorum numerum, quos illic habuisse dicitur. Quidam tamen 600, aut eo plures fuisse aiunt. Vide Diogen. Laërt. 214, & not. SOLAN.

ead. l. 5. Ποντικόν) De Diogene Cynico, qui fuit Σινωπεύς ab Euxino ponto, lege Laërtium. G. Sinopenfis erat Diogenes, quae urbs Ponti. SOLAN.

ead. l. 7. Ὁ τὴν πῆραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας) Certe vix credibile, ab Benedicto non emendatam versionem editionis praecedentis, sed & ab illo verum esse, cui ex humeris pera dependet; ut recte errorem hic animadvertit Palmerius. Sed neque ἐξωμίας hoc loco considerata, ut servilis vestis, sed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Consule collecta ab Oct. Ferrario part. II Rei Vestiariae lib. 4, c. 20 & 22. GRON.

ibid. Ὁ ἐξωμίας) Peram dependentem habens ex humeris. Ita vertit interpres; quasi ὦμια inveniatur pro humero, & legisset deletio articulo ἐξ ὦμιας distinctim. Sed longe aberrat a vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας est, qui ἐξωμίδα habet, & ea insignis est: ἐξωμίας autem est vestis servilis, sic dicta, eo quod humerum nudum & exsertum ostendebat. Vide Gellium lib. 7, c. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Hesychium & Suidam in ea voce. PALM. Vid. Fabricius ad Sext. Empir. p. 39, Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 355, it. p. 396 seqq. GESN.

ead. l. 11. Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον) Incidit in poenam legis Fabbiae, qui liberum pro servo vendit. Sic tit. ultimo Instit. de publ. lud. Apul. lib. 8. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο) Εὐξίνου erat in V. & A. ed. Idem C. separat Πόντου Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο &c. quod ut haud alienum putem, malui tamen rotundius ordine continuo cuncta legi. Solanus cur interponat Ἐξωμίας δὲ ἐκαλεῖτο, causa non est. HEMST.

ibid. l. 6. Ἐξωμίδρια) Sic scriptum invenio: sed legendum ἐξωμείδια. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐτερος μασχάλη) L. ἑτερομάσχαλος. SOLAN. Vox Grammaticis usitata, quando exponunt, quale vestimenti genus fuerit ἐξωμίας. Etymol. in Ἐξωμίας, Hesych. in

Ἑτερομάσχαλος. Vid. Ioh. Meurf. ad Lycophr. v. 1099, Iac. Perizon. ad Aelian. V. H. IX, c. 34. HEMST.

ibid. l. 6. Προκαλεῖται) Observationem non esse inanem docebit Harpocr. in Κληῖσις, Πρόκλησις. Prima potestate προκαλεῖσθαι solum in usu est: altera προκαλεῖσθαι non minus, quam προκαλεῖσθαι. HEMST.

Pag. 88. l. 1. Οὐδὲν αὐτῷ μέλει) Respicit hic huius philosophi historiam, qui captus a praedonibus revera veniisse in Creta traditur, non admodum invitus. Vid. Diog. Laërt. VI, pag. 144 F. & 155 D. Adde & Plut. 886, 1, & A. Gell. II, 18. SOLAN.

ead. l. 4. Γε καὶ) Longe melius in Thomae Magistri codice legebatur; nempe ἢ (v. in χωρίσ.) SOLAN.

Pag. 89. l. 6. Τὸν Ἡρακλέα) Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis: dixi alibi. BOURD.

ead. l. 11. Ἐκκαθέραι τὸν βίον) Sic Dial. Hercul. & Aescul. BOURD.

ead. l. 14. Ἐλευθερωτῆς) Apud Diogen. Laërt. l. c. aliter respondet, nempe: ἀνδρῶν ἀρχεῖν. SOLAN.

ead. l. 15. Προφήτης) Quis iocus in illa voce a Luciano quaesitus sit, nescio. Nisi forte Cynicorum aliquis prophetae titulum affectaverit. Non temere autem ea appellatione usum Lucianum, probat reperitio eiusdem in mercatoris sequentibus verbis. SOLAN. Antistitem hic verti προφήτην voluit in thesauro Stephanus; sed mihi videbatur, hic non tam sacrum quoddam aut templum animo obversatum scriptoris, quam vocem Cynici, denuntiantem omnibus libertatem. Est enim πρόφημι etiam proloquor, praedico. GESN.

Pag. 90. l. 10. Τάφον) Sepulcrum habuisse pro domo, diserte a nullo traditum invenio. Sed Diog. Laërt. VI, pag. 143 B. C. ait, παντὶ τόπω ἐχρήτο εἰς πάντα, ἀριστῶν τε καὶ καθεύδων, καὶ διαλεγόμενος. Dolium vero vulgo notissimum. Vid. eund. ibid. C. D. ubi quos in usus comparatum ibi steterit, ignorare me fateor. SOLAN. Licet alibi non tradatur, Diogenem in sepulcro habitasse, tamen id probabile est ei exprobrari, ut homini vilissimis rebus contento, & pauperrimorum vitam imitanti. Habitari enim sepulcra potuisse, non solum ex Nov. Foed. Luc. VIII, 27, sed & ex Petron. cap. 111 de matrona Ephesia aliisque notissimum. REITZ.

ead. l. 12. Ὅπισθογράφων) Tu vide, an sit ut apud Satyrum poëtam, scriptus & in tergo &c. Iuven. I, 6. Coll. Gal. Vide, quae citat ex Herm. Barbaro H. Stephanus in γ. ὀπισθό-

γράφος. LEED. Voluminibus enim ditiores utebantur, quorum interior tantum pagina scripta, exterior pura erat. SOLAN. Vid. Hugon. de prima orig. scribendi, & ad eum notas I. C. Trotzii p. 98. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ μεγάλου β.) Sic Aristoph. in Plut. v. 170: Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; ubi Scholiastes inquit, Τὸν τῶν Περσῶν λέγει· οὕτως γὰρ ἔλεγον αὐτὸν διὰ τὸ πλείονα δυνάμει χρῆσθαι Περσικῇ. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Προγεγραμμένων) In ed. A. textus huius scholii erat ἄρμον, quod cum quo referrem non esset, ad vocem ὀπισθογράφων retuli: ad quam vocem deinde Coll. G. retulisse video, quae exhibent scholium, uti hic emendatum habes. SOLAN. In V. & ed. A. est: ἄρμον] προγεγραμμένων, πεποιημένων. Nomini praescripto, quod modo ante in Luciano reperitur, explicatio nullam in partem convenit: neque ad intelligenda ὀπισθογραφα multum iuvat. Praeferam tamen καταγεγραμμένων. HEMST.

Pag. 91. l. 1. Χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα) Vid. Aristophan. Vesp. v. 1284, & Kust. not. MS. Hoc Hemsterh. margini alleverat.

ead. l. 5. Ἡ φρὴν) Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. Euripid. Hippol. 612. SOLAN. Nobilis versus Hippol. 612: Ἡ γλῶσσ' ὁμώμοχ' ἢ δὲ φρὴν ἀνώμοτος, ubi vid. Barnes. & add. Spanh. ad Aristoph. Ran. 102. Plato Theaet. p. 119 E. Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλεγκτος ἡμῖν ἔσται, ἢ δὲ φρὴν οὐκ ἀνέλεγκτος' idque Εὐριπίδειον τι vocat. GESN.

ead. l. 9. Βάρβαρος) Stoicos intelligit. Arnob. adv. gentes I, p. m. 49, scripturam sacram defendens, maxime, inquit, cum sciamus etiam, quosdam sapientiae deditos non tantum abieciſſe sermonis cultum, verum etiam, cum possent ornatus atque uberius eloqui, trivialem studio humilitatem secutos, ne corrumpereſſent scilicet gravitatis rigorem, & sophistica se potius ostentatione iactarent. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀπόζυσον) Puto me in versione vim verborum sic satis affecutum esse. Vult funditus extirpari pudorem, q. d. abrade ipsum erubescere. Forte praeferant alii Erasmi interpretationem, erubescendi facilitatem de facie prorsus abstergas. Sed non de sola facilitate hic sermo est; & abstergere, si cum ἀποζέω comparetur, parum vehemens. GESN.

in. Schol. col. 1. l. 2. Παρὰ τὸ ἔσθαι) Ὁ ἔστιν ὁρμᾶν Etymol. & Suid. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Τὸν κατὰ πάντων οἶκου) Corruptum: C. ξένον τοῦ κατὰ πάντων ἥχου. SOLAN. Voss. Codicis depravatam

lectionem illam expressit ed. A. Neque tamen haec restituta prorsus omni vitio caret: quid enim est κατὰ πάντων; scribendum, τοῦ ἀπὸ, vel παρὰ πάντων ἤχου· discrepans a sono, qui ab omnibus proficiscitur. HEMST.

Pag. 92. l. 1. Μὴ ξένον προσίμενος) H. e. ut vertit interpres, & sine ullo commercio esse velis, neque amicum, neque hospitem adeundo. Tu vero postrema illa mecum potius verte: neque amicum, neque hospitem admittendo: nam προσιῆσθαι τινα non est adire aliquem; sed aliquem ad se admittere, aditum conveniendi dare alicui. Aelian. lib. IX V. H, c. 3: Κλεῖτος δὲ, εἴποτε μέλλοι τισὶ χρηματίζειν, ἐπὶ προφυρῶν βαδίζων εἰμάτων τοὺς δεομένους προσίετο, Clitus vero, si quando auditurus erat quosdam, inambulans stragulis purpureis, admittebat desiderantes: & passim alibi apud eundem & alios. L. BOS Anim. ad Lucian. p. 60.

ibid. Κατάλυσις — τῆς ἀρχῆς) Hic deridiculi gratia inducit Diogenem, quasi regem, cui sint arcana quaedam imperii, quae evulgari non oportet, ne maiestas eius evilescat. CLER.

ead. l. 2. Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων) Qui haec aliter aut vertunt, aut intelligunt, non satis memores videntur Cynicae Sectae institutorum. Adeant itaque Luciani libellos de morte Peregrini, & Lapithas; indeque discant, quae alii, conspectum hominum fugientes, ac ne tum quidem sine aliquo pudore, faciant, ea Cynicos in propatulo ex instituto suo, & turpiora etiam patrasse. Adeant & Lactantium III, 15 f. Nam quid ego de Cynicis, inquit, loquar? quibus in propatulo coire cum coniugibus mos fuit? Sic Crates cum uxore palam in Poecile rem habuit. Vid. Tatian. & notas p. 15. Plura in eam rem testimonia apud Menagium invenies ad Diog. Laërt. p. 155 E. & apud ipsum Diog. p. 154 B. C. SOLAN.

ibid. Ποιήσκειν ἂν τις θαρρῶν, ποιεῖ) Sic male interpunctus hic locus hodie legitur; & mala inde, ut vara sequitur vibiam, ac recedens ab mente auctoris nata est versio, In conspectu vero omnium ea facias, quae ne privatim quidem quispiam alius facere auserit. Sed legendum, Ἐν ὅλῃ δὲ πάντων, ἀμὲν ἰδίᾳ ποιήσκειν ἂν τις, θαρρῶν ποιεῖ, & reddendum, In oculis vero omnium, quae nemo ullus privatim & remotis arbitris facere in animum induxerit, tu audacter fac. IENS.

ead. l. 4. Πολύποδα ὄμνῃ) Alludit hic ad Diogenis mortem, qui quod nunc emtori suadet, ipse in se admisisse traditur. Consule Diogen. Laërt. 156 A. B. & in eum locum eruditiss. Menagii emendationem certissimam, qua pro βόδα πόδα πολύποδα restituit. Tat. pag. 8. Athen. VIII, 5. Iulian. Or. VI in.

& Plut. an aqua &c. Sotades apud Stob. XCVI. SOLANUS.

ead. l. 11. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ἦς ἢ τοι σκυτοδέτης) Non bene expressit Benedictus, *etsi plebeius fueris*. Quid enim? an σκυτοδέτης quisquam est non plebeius? Sic & in aliis opificiis. Plenior sane Bolerus, *etiamsi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum simpliciter, *sive ignarus & imperitus fueris, sive sutor*. GRON. *Si sis imperitus, non plebeius*, ut habet interpres, qui in hac voce saepe offendit. CLER. De voce ἰδιώτης egerat cl. Iens. in Lest. Luc. p. 91, occasione verborum, τέχνην βάναισόν, ad Dial. Deor. XV, p. 43 pr. huius edit. quam observationem, ut nimis longam, credo, cum cl. Hemsterh. ibi non inseruerit, hic illa, quae ad voc. ἰδιώτην spectant, addimus; sed in compendium redacta: Non nego, ἰδιώτην βίον signif. aliquando simpliciter vitam privatam. hic vero pro vita rudi, indocta, impolita, inculta, quia opponitur sapientiae studio. Sic homo rudis & ignarus significatur Hermotimo cap. 81. Item Aelian. IV Ποικιλ. 15. Et XII, 50, ex Thucyd. Sic apud Latinos quoque (vid. Cic. IV in Verr. 2.) *intelligenti & ingenioso* opponitur *idiota*. REITZ.

Pag. 93. l. 1. Κηπουρός) Sic scribitur etiam apud Poll. I, 222, VII, 140. Attice: in N. T. κηπουρός. LEED.

ead. l. 6. Κυρηναίων) Aristippum designat Cyrenaeum & famosae Cyrenaicorum sectae parentem. SOLAN.

Pag. 94. l. 10. Περὶ Σικελίαν) Construe περὶ Σικελίαν cum τοῖς τυράννοις, non cum ἐδούλευσε: nam τύραννοι περὶ Σικελίαν sunt tyranni Siculi, ut οἱ περὶ Πλάτωνα, Platonici. LEED.

in Schol. col. 1. l. 1. Πλακούντων) In priori ed. & C. legebatur πλακουντίων. SOLAN. Et recte quidem ita legi Suidas ostenderit: Πέμματα, πλακούντια. HEMST.

Pag. 95. l. 1. Ἀπρακτος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν) Leg. ex Ms. ut olim conieceram, ἄπρατος ἔοικεν, ὃ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν: & sic legisse videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iste, o Iuppiter, quantum apparet, inemtus nobis manebit*. sic & eodem modo c. seq. scribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι: mox ex eodem Ms. repono, ἅμα γὰρ αὐτὰ πεπραῶσαι βούλομαι: ambo enim vendere simul volo: in edd. βούλεσθαι, volunt: & statim idem liber, ὁ δὲ τινα ἔοικε πενθῶν: quod est ἑλληνικώτερον, quam vulgatum πενθεῖν: mox male vertitur, ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμᾶζειν, at ego omnes a pueris plorare iubeo, cum ἡβηδὸν sit omnes, cuiuscunque aetatis, ut dudum viri docti observarunt: vide Suidam, & Glossas Herodoti a viro doctiss. Gothofredo Iungermanno, meo necessario, olim cum Herodoto

editas. GRAEV. *Απρατος praeter Mf. P. L. & ed. I. in reliquis mendose legitur ἀπρατος. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀβδηρόθεν — Ἐφέσου) Abdera patria Democriti; Ephesus Heracliti: ambo Dialecto Ionica loquuntur. SOLAN.

ead. l. 5. Βούλομαι) Sic iterum MS. Gr. P. & ed. I. Quod autem in reliquis libris est βούλεσθον, absurdum prorsus est. Quis enim probet, viros tam sibi dissimiles in una eademque familia cupuisse vivere? SOLAN.

ead. l. 9. *Εοικε πενθεῖν) In MS. Graevii p. 968 pro πενθεῖν, legitur πενθῶν, idque ait vir cl. ἑλληνικώτερον. Fateor; sed utrumque amat Noster: nam rursus eadem hac pagina, *Απρακτος εοικεν ὦ Ζεῦ, οὗτος ἡμῖν μένειν & post p. 102, Ἐοίκασι δ' οὖν πολὺτι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν. IENS. Πενθῶν) Iterum ex Mf. Gr. P. & ed. I. venustius enim est vulgato πενθεῖν. Nisi forsitan πενθῶντι scriptum oportuisse censeas. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπειρήν) Cave, hanc vocem cum emtore de imperitia aut ignorance intellexeris; immensum enim Democrito notat. Cic. I de fin. infinitio ipsa, quam ἀπειρίαν vocant, tota ab illo est, i. e. Democrito. SOLAN.

Pag. 96. l. 8. Τὰς ἐκ πυρῶσις) Heracliti ἐκπύρωσις. GUYET.

ead. l. 10. Ἀλλάκως) i. e. ἀλλὰ πῶς. GUYET.

ead. l. 11. Τέρψις ἀτερψῖν) Sic καιρὸς ἀκαιρος, ἄσσοφος σοφία, ἀσεβής εὐσέβεια, & mille similia. BOURD. Bourdelotii errorem, τέρψις, ἀτερψῖν, exponentis, quasi adiectiva essent opposita, sive oxymora, ut καιρὸς ἀκαιρος & similia, & coniunctim legenda, facile per se quisque detegit. Plura forent monenda, si spatium esset. REITZ.

ead. l. 12. Ἄνω) Heracliticam illam philosophiam inprimis declaravit Hippocrates, cuius hic conf. de Dieta I, 6, γένεσθαι καὶ ἀπολέσθαι τὸ αὐτὸ συμμεγῆναι καὶ διακρῆναι τὸ αὐτὸ κ. τ. λ. totus locus lectu dignissimus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 2. Κῆρ &c.) Accefferunt ex Etymolog. & Suida. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀλλάκως) Cum in Cod. V. scriberetur: ταῦτ' ὀδύρομαι) ἀντὶ τοῦ πῶς — Ἰώνων, ἐφ' ἧς καὶ Ἡράκλειτος. ed. A. dedit hunc in modum: τῷ δὲ ὀδύρομαι) &c. Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. Ταῦτ' quae mutandi causa fuerit in τῷ δὲ, non video: reliqua commodè sunt correctæ: sed interpretationem ad voces praeaffixas minime pertinere, quis non animadvertat? Annotavit Solanus: Refer ad ἀλλάκως, ut recte Coll. HEMST.

ibid. col. 2. l. 5. Κεχύσθαι) Ex C. supplevi & emendavi. SOLAN. Ed. A. ἀπὸ τοῦ κεχύσθαι καὶ κυκῶν. Non inepte quidem

Matth. Sladus coniectarat, *κυκᾶσθαι* sed quod reposuimus, ita plane legitur in V. Etymol. *Κυκεὼν ἢ πόσις ἀπὸ τοῦ χυεσθαι χυχεὼν τις ὢν. Συγκειμένον vereor, ut rectum sit: scribendum videtur συγκείμενος* nam longius abijt *συγκεκραμένον*. Pro *ποιεῖ* vidi, ni fallor, in V. *πολλ'*. HEMST.

Pag. 97. l. 1. Διαφερόμενος) Hefychius etiam *μαχόμενος*. Suidas *ἐρίζων, φιλονεικῶν*. SOLAN.

ead. l. 6. Γρίφους συντιθεῖς) Hoc in Heraclito omnes antiqui reprehenderunt, (vid. Diog. Laërt. p. 238 C. & 389) praecipue in eius scriptis ita ambiguis, ut quomodo interpungi debuerint, non satis constaret. V. Aristot. Rhet. III, 5. Si plura velis, consule Fabr. Bibl. Gr. 760. Griphi autem, quos memorat, ab aenigmatis non multum differunt, nisi quod doctrinam & eruditionem requirunt maiorem. De quibus lege, quae Athenaeus scripsit L. X, & Casauboni observationes ad eiusdem libri c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν) Non debebat verti *a pueris plorare*, quod satis bene illustravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legisse, *ἄπρατοι*, non *ἄπρακτοι*, unde ipse dialogi index *βίων πράσις*. GRON. Alludit ad dictum Heracliti: *Ἀξίον Ἐφεσίοις ἡβηδὸν ἀπάγξασθαι*, quod refert Laërt. IX, 2, & alii. KUSTER. Suidas reddit *ἀθρόον*, i. e. *confertim, sine discrimine*. LEED. Audis *μεγαλόφρονα παρ' ὄντιναοῦν καὶ ὑπερόπτην*, qualem describit Diog. Laërt. IX, 1. GESN.

ead. l. 14. Ἄπρατος) Hoc in loco cum ceteris erravit I. edit. neque in Codd. quidquam subsidii erat. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Διαφερόμενος) In C. erat: *συνδιαμ.* SOLAN. Iungamus ergo lectionem utramque, *συνδιαφερόμενος*] *συνδιαμ.* probabile videtur, ita scriptum fuisse in antiquo Luciani Codice. HEMST.

ibid. col. 2. l. 1. Λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς) Pro hisce in C. legitur: *ὄθεν καὶ τὴν χλεύην γρίσπαν φασίν. λέγεται καὶ τὸ δίκτυον*. SOLAN. Primum *ὁ πυσματικὸς* unde venerit in ed. A. excogitare nequeo: nam V. literis haud obscuris praebet, *λέγεται δὲ καὶ τὸ δῦκτιον* prout illa vox plurimum in membranis exarari solet: hoc igitur omnino revocandum fuit. Deinde quod in C. habetur, derivatum ab Etymol. p. 241, v. 35: *Γρίφος, ζήτημα, αἰνιγμα δύσκολον, ἐνθεν καὶ τὴν χλεύην γρίπισμα φασί*, ergo menda non vacat illud *γρίσπαν* quamquam ea de significatione *γρίπισματος* ut tacuerunt Io. Meursius & Du Cangius, sic mihi nihil etiam constat: alia longe vocis eius apud Graecos est potestas *turpis lucris & rapinarum*. *Γρίφος*

autem, quo destituuntur V. & ed. A. in capite Scholii praeposuit Solānus. HEMST.

ibid. l. 3. Ἀκμαστικῶς) Ἡβην Grammatici exponunt ἀκμὴν, ἡβᾶν ἀκμάζειν· inde ducta est interpretatio hoc in loco valde insulsa. HEMST.

Pag. 98. l. 6. Παιδεραστής) Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Aristaeon. Aristoph. & alii, quos recenset clariss. praefes I. Savar. ad Sidon. Ego ad Petron. ubi interpretor illud frequens, ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Iof. Mercer. ad Aristaeon. BOURD.

ead. l. 11. Ἀμέλει) Hic retinere vim suam potest verbum ἀμέλει, quod alias interiectione, aut advervio adeo, apud Latinos permutandum est. GESN.

ibid. κᾶν ὑπὸ &c.) V. Plat. in συμπ. 334. GUYET. Quo loco fuse historia, quam hic tangit noster, ab Alcibiade narratur. V. & Corn. Nep. VII Alcib. c. 2, cuius aetate non deerant, qui Socrati id vitio verterent, cui vivo ne licentia quidem Comica turpitudinis hac in parte notam inurere ausa est, tum cum maxime eum insectaretur. Eandem tamen calumniam alibi etiam passim tangit noster. V. Ἰστ. 19, & Εὐν. c. 9. SOLAN.

ibid. Ὅτι τὰ ταῦτ' ἱμάτιον) Vesticontubernium facere dixit Petronius. VORST.

ibid. Ταῦτ' ὃν) Ταῦτ' ὃν & τοιοῦτον Attici saepe, pro τὸ αὐτὸ & τοιοῦτο. Aristophan. Plut. 253, ταῦτ' ὃν Δύμον. Τὸ Δύμον enim neutr. esse, vid. Schol. h. l. Idem v. 898, Ἐπεὶ τοιοῦτον ἀμπεχεται τριβώνιον. Et Pausan. p. 281, τοῦτον πέλαγος. Plura Matthaire de Dialect. p. 37. Sed Pollucis interpres Latinus L. IX, c. 8, p. 1122, ταῦτ' ὃν masc. gen. vertit; verum cum ex MS. in notis afferatur αὐτὸν, id potius ibi in texum recipiendum crederem. REITZ.

in Schol. l. 1. Ἐφορον) Si compares Etymologum & Suidam in Στώμυλος, scribendum esse liquet ἔφοδρον· eum intellige, qui garrulus per insidias observat, & loquaciter captat alienos sermones. HEMST.

Pag. 99. l. 1. Κύνα — πλάτανον) Per canem & anserem deierasse, auctor est Lactantius III, 20. Vid. Plat. 102, 8. C. G. & 36, 2. Suid. Aelian. Cjc. Quintil. III. Aristoph. Avibus. Theipesion. ad Apollonium Thyan. apud Philostr. p. 257: Ἐγένετό τις, ἔφη, Σακράτης, Ἀθηναῖος, ἀνὴρτος, ὥσπερ ἡμεῖς, γέρον, ὃς τὸν κύνα, καὶ τὴν χίνα, καὶ τὴν πλάτανον, θεοὺς τε ἠγγείτο καὶ ἄμ' αὐ. οὐκ ἀνὴρτος, εἶπεν (Apollonius) ἀλλὰ θεῖος, καὶ ἀτεχνῶς σοφός· ὧμην γὰρ ταῦτα, οὐχ' ὥς θεοὺς, ἀλλ' ἵνα μὴ θεοὺς ὧμην.

Ubi doct. interpres observat, Suidam v. *χῆνα ὀμνῦναι*, & Hefychium v. *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος*, iisque graviorem auctorem Porphyrium L. III de abstinencia § 16 narrare, Rhadamanthum legem tulisse, ut *per anserem* aliaque eius generis iuramenta fierent, ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς θεοὺς ἐπὶ πᾶσιν ὀνομάζειν. Adde-
dereque diserte Porphyrium, Rhadamanthi imitatione hoc fecisse Socratem. Vide nostrum iterum *Ἰκαρ.* c. 9. SOLAN.

ead. l. 9. Οἰκῶ μὲν) Quae ab hoc inde loco dicuntur de Socrate, ea aequae, vel potius etiam in Platonem dicta videri possunt, de republica, de communione mulierum, de fortium praemiis, de ideis. Et potest aliquis putare, vitiose, & per aliquam superioris temporis iniuriam excidisse Platonis in hoc dialogo mentionem, cum is in eo, qui sequitur, libello graviter adeo suas iniurias, hic illatas sibi, persequatur. Verum enimvero, cui ratio scriptorum Platonis nota est, in quibus suam ille sententiam, & ea nominatim, quae hic perstringit Lucianus, sub Socratis nomine confuevit proponere: unam hac in re esse Socratis & Platonis personam, unam illatam simul ambobus iniuriam, facile intelliget. Itaque passim laudant Socratem, qui Platonis sententiam commemorant, quae de re Fabr. B. G. 2, 22, p. 826 seq. Ut Scipionem laudat Cicero apud Lactantium de Opif. Dei I, 13, non ipsum librorum de republ. auctorem, quod Cellario excidit; sed quod is loquens a Tullio inductus fuerat. Igitur integra & sana omnia puto. GESN.

in Schol. col. 2. l. 1. Οἷς μέγιστος) Sunt duo versus ex Cratini Chironibus petiti, sed corruptissimi, sic legendi, ut liquet ex Excerptis Grotianis p. 493: *Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ κύων, ἔπειτα χῆν, θεοὺς δὲ σιγάειν.* Quis iusiurandum maximum in re qualibet Canis est, & anser; nam Deos non nuncupant. CLER. Ego scripturam C. expressi, Grotianae haud inferiorem, nisi quod *ἐν* ante *λόγῳ* deest. SOLAN. Ponam ed. A. le-
gionem: *ὀμνύω γέ σοι τὴν κύνα*] *Κέρβερον.* *Ῥαδαμάνθιος* (V. *Ῥαδαμάνθιος*) ὄρκος οὗτος (V. *ὄρκος οὗτος*) ὁ κατὰ κύνης, ἢ χηνός, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιοῦτου. οἷς μέγιστος ὄρκος (V. *ὄρκος* & statim ὄρκοι) ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχὴν. Κρατῖνος Χείροσι. (in V. *Χ' εἰσι*) τοιοῦτοι (hic καὶ V. *inferit*) οἱ Σωκράτους ὄρκοι. Quae Solanus ex C. addidit atque emendavit, Suidas in *Ῥαδαμάνθιος ὄρκος* itidem habet, nisi quod *θεοὺς δὲ σιγάειν*. Cratini nomen in eodem proverbio versibus omisissis dedit Zenobius; Apostolius neglecto Comici nomine versuum partem. Pro *Χείροσι* vero scribendum fuit *Χείροσι* quod recte a lun-

germanno observatum ad Poll. X, 186. extra dubitationem ponit metri lex in versu ex eadem fabula deprompto apud Hephæst. p. 6. noti sunt pari forma Cratini Ὀδυσσεῖς, Ἀρχίλογοι, Κλεοβουλῖναι. Virorum maximus, ut binos versus exple-ret, legitimum Atticae scenae sermonem violavit: nam quale est illud σιγάαν, vel potius σιγάειν; hunc in modum consti-tui debent: Οἷς ἦν μέγιστος ὄρκος ἅπαντι λόγῳ κύων ἔπειτα χὴν θεοὺς δ' ἐσίγων —. Atque ita fere Kusterus ad Suidam. De Cerbero ridiculum est Scholiastae commentum. HEMST.

Par. 100. l. 3. Τί δὲ περὶ — Βαβαί τ. φιλοδωρίας) ΜΑΧ. ΤΥΓ. Diff. XXIV, 4: Πόλιν δὲ οἰκίζων (Σακράτης) ἀγαθῶν ἀνδρῶν, τίθει νόμους τοῖς ἀριστεύουσιν, οὐ στέφανον, οὐδὲ εἰκόνας, τὰς Ἑλληνικὰς φλυαρίας, δαρείται· ἀλλ' ἐξείναι φιλεῖν τῷ ἀρίστῳ, εἰ δὴ τίνα ἀνδρῶν (l. δέλοι) τῶν καλῶν. Ὁ τοῦ θαυμαστοῦ γέ-ρωτος. B. de Ball. Luciani locus ibi non praeteriit Davisium. Conf. Plat. lib. V de Rep. p. 464 a.

ead. l. 13. Οὐκ ἂν εἶεν) Nimirum sunt ea tantum, quae ma-nent & non mutantur in horas, in quo genere Deus, ac dein-de ideae, quae nimirum in & cum ipso Deo ab omni aeter-nitate fuerunt, sunt, eruntque. GESN.

Par. 101. l. 2. Κάμῃ ἄλλον) Loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάν-των ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανὴ κάμῃ ἄλλον· sic omnino legen-dum: perperam, κάμῃ ἄλλον in editis. GRAEV. Ἄλλον ex Mss. Gr. P. L. & P. ed. SOLAN. Cum in ed. Benedicti etiam legere-tur ἄλλου, F. Guyet. iam monuit legendum ἄλλον. REITZ.

ead. l. 9. Δίῳ Συρακ.) Socratem hic a Dione emtum fin-git, propter Dionis summum erga Platonem studium, de quo consule C. Nep. in Dione. Viginti minis autem revera ve-niisse in Sicilia Platonem, tradit Diod. Sic. XV, p. 461. Συρῶ — antea mendose hic legebatur. Ceterum quamquam Socratis persona in Codd. impr. legatur, omnia propemodum Plato-nem tangunt. SOLAN.

ead. l. 11. Γελῶντος — μαθητῆς) Ideo Democriti discipulus dicitur, quia totam de Atomis theoriam ab eo habet; Aristip-pi autem, quia de voluptate idem uterque multis sensisse vi-sus est. Diog. Laërt. p. 268 A. veteres adducit asserentes, τὰ Δημοκρίτου περὶ τῶν ἀτόμων, καὶ Ἀριστίππου περὶ τῆς ἡδονῆς, ὡς ἴδια λέγειν. SOLAN.

ead. l. 12. Μεθύοντος) Intellige Aristipp. GUYET.

Par. 102. l. 1. Τὸ δεῖνα δὲ) Hanc vel similem sententiam hic postulari video: verba τὸ δεῖνα δὲ quid sibi velint, nondum plane assequor. An τὸ δ' εἰπὲ ὅπως εἶδω, hoc dic, ut sciam? GESN.

ead. l. 4. τὰς ἰσχάδας) ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη potissimum cupiebant. ipse passim Dial. seq. & aliis passim. Athen. BOURD.

ead. l. 5. Παλάθας τῶν καρικῶν) *Emam enim illi massas carycatum.* Sic vertit interpres; male. Nam si scriptum invenerat καρικῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & vertere *massas Caricatum*, seu *ficium e Caria*. Nam & παλάθη, teste Eustathio, est τῶν καρικῶν ἐπισύρθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues*: & de ficibus hoc loco agitur: nam dixerat τὰ χλυκὰ σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχάδας, *dulcibus vescitur, & praecepit ficibus aridis*: & infra in Revivisc. παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum quoddam, vel condimentum ex sanguine aliis rebus admixto factum, de quo nulla hic mentio: ficus vero e Rhodo & Cauno Caricis urbibus passim distrahebantur, & in Italiam usque portabantur, ut patet ex M. Crassi historia apud Ciceronem lib. 7 de Divinatione: *Cum M. Crassus exercitum Brundisii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens, Caunae has, clamitabat.* Sic & Chelidoniae ficus, a Chelidoniis insulis non longe a Cariae litore sic dictae. Ergo totus ille tractus Cariae a Rhodo usque ad Chelidonias ficibus abundabat. Ideo & viliori pretio distrahebantur, & utiliores ad mancipia pascenda, quod hic spectat emtor Diogenis. De ficibus autem e Rhodo, Cauno, & Chelidoniis, vide Athen. lib. 3, c. 3. Plura possem congerere, sed haec credo sufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. PALM.

ead. l. 7. Τὸν ἐν χρῶ κουρίαν ἐκείνον) *Detonsum.* Mirum est, interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccasse; dico postea. Angl. ἐν χρῶ κουρίαν ἐκ. BOURD. Κουρίαν postulat sentius; nec deest auctoritas. Sic enim in Angl. teste Bourdelorio legitur. Sic etiam P. & L. & sic citatur in Const. Lexico. Praeterea sic etiam legitur in Δραπ. c. 27, ὑπὸ χρόν, ἐν χρῶ κουρίαν, ἐν γενεῖν βαθεῖ. Reliqui libri omnes hic κουρίας, mendose. Sed iam ad rem ipsam: qui factum est, inquires, ut, qui barbam radere nolebant Stoici, comam alere recusarint? Verbo dicam; quia muliercularum hoc esse putabant comam promittere, in eoque cum gravissimis omnium ordinum viris sentiebant; in eo diversi, quod cum ceteri brevi quidem coma, sed eleganti uterentur, Stoici forcipe, cure tenuis, ovium in modum caput tonderent. Cuius instituti ratio aut superbiae eorum imputari debet, quo se a ceteris, ut *barba* & *pallio*, ita & hac etiam ratione distinguerent; aut gravitati, ne cultu isto sibi aut aliis nimium placerent. Qua in re ut errasse eos facile concesserim,

ita nec nostros mores hodiernos defendere sustineo, apud quos coma ascititia vulgo nunc toti cooperti viri vel feminas ipsa hac in parte luxu anteeunt. Casaubonus aliter rem intelligit, quem si lubet, consule ad Theophr. Char. p. 240: ἐν χρῶ κουρίας· non est curiose caput detonsus, uti nos hodie in barba radenda multi sumus. abhorrent haec a Cynicorum ingenio, qui procul dubio, forcipe & crassa Minerva capillos tondebant, non novacula radebant. Vid. omnino Δραπ. c. 27, & quae illic annodata exstant. Theophrastus π. μικρολογίας, avaros ait istos esse ἐν χρῶ κειρομένους, p. 34. Idem, siquidem genuinus est ille foetus, cap. π. ὀλιγαρχίας, pag. 70 C. de viro optimatum partes festante dicit, eum μέσσην κουρίαν κεκαρμένον. Diogenes heriles filios ἐν χρῶ κουρίας τε καὶ ἀκαλλωπίστους εἰργάζετο, καὶ ἀχίτωνας καὶ ἀνυποδέτους. Diog. Laërt. 145 B. Hor. Epist. 18, l. v. 6, asperitatis agrestis esse ait *tonsam cutem*. Adde his omnibus & nostrum de re ipsa & phrasi Ἀναβ. cap. 46, & Δικ. cap. 20. SOLAN.

ead. l. 9. Πολύ τι πλῆθος) Unde haec tanta in foro expectatio, facile intelligent, qui haec M. Aurelio Stoico imperante scripta meminerint. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Δηλοῦντες) Multa hic emendavi & supplevi, sed nondum omnia: nam quid est illud ἐπὶ τῶν; Ἡ ἀοριστία τοῦ ὀνόματος συγκρύπτει· οὕτως οἱ παλαιοὶ εἰώθασι λέγειν. G. SOLAN. In V. & ed. A. fuit: τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. λούντες· cetera conveniunt. Quid sibi velit, haud obscurum est: structura tamen orationis non satis constat. Forte legendum: προάγοντες ἐπὶ τῷ συγκρύπτειν τὴν, βουλόμενοι δὲ τῇ ἀ. τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦν· nisi quis malit: προάγοντες, ἐπὶ παν συγκρύπτειν τὴν βουλόμενοι, τῇ ἀοριστία δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ὑποκείμενον δηλοῦντες. Ἀφελῶς non repudio quidem: attamen in mentem venit ἀτελῶς, idem fere quod ἀορίστως, quo Scholiastes usus est ad Δις Κάτην ubi de τῷ δεῖνα. HEMST.

ibid. col. 2. l. 2. Ἀποσυγῆς) [Haec qui ante me descripsit, non potuisse se assequi legendum in exemplari dixit. *Scrimg.*] G. Quid sub ἀποσυγῆς lateat, nescio: sed συμπηπτομένη legendum est pro ultima scholii voce. SOLAN. Primum ab initio suppleri debet, Ὡς τῆς Κῶ διαφόρους ἐχούσης vel φορούσης. Aptius ad rationem nominis explicandam scripsisset τῆς Καρίας· quamquam nec insula Cos adversum Cariam sita hoc fructus arbuti genere, eoque praestantissimo, fuerit destituta. Deinde σύκων ab ingenio lectoris acuti profectum partem vocis proxi-

me praecedentis corruptam emendat; qualia sunt in Hesychio permulta. Ea de causa refingendum esse liquet, σφαῖρα ἀπὸ σύκων συμπηττομένη. Παλάθην Grammatici exponere solent ἐπισύνθεσιν, vel ἐπάλληλον θέσιν σύκων· opportunus est Amyntae locus apud Athen. XI, pag. 500 D. (τὸ ἀερομέλι) σὺν τοῖς φύλλοις δρέποντες συντιθέασιν εἰς παλάθης Συριακῆς τρόπον πλάττοντες, οἱ δὲ σφαῖρας ποιοῦντες &c. unde conficiat, pro συμπηττομένη scribi non absurde posse συμπλάττομένην. HEMST.

ibid. l. 5. Σημαινόμενος) Haec mutila omnino in Coll. legabantur. Ex ingenio multa supplevimus, sed σημαινόμενος reliquimus, sub quo haud dubie alia vox latet, ut ἐπαγόμενοι, vel simile quid. SOLAN. Nihil obstat, quo minus conservari possit σημαινόμενοι, quod expono coacti, congregati, velut signo dato. Deductum loquendi genus apud recentiores ab usu Christianorum, qui κρούονται & σημαινONTAI, quando tabulis ligneis ferreisve pulsatis ad ecclesiam convocantur. Luciani verba perversissime cepit ineptus enarrator. HEMST.

Pag. 103. l. 4. ΑΓΟ.) Sic legendum pro EPM. etiam monuit Guyetus.

ead. l. 10. Ἐφ' ἡμῖν) Ἐφ' ἡμῖν μὲν ὑπόληψις, ὁρμὴ, ὄρεξις, ἐκκλισις licet enim his uti tanquam nostris. Οὐκ ἐφ' ἡμῖν δὲ τὸ σῶμα, ἡ κτῆσις, ἡ δόξα, καὶ ὅσα τῆς τύχης δοκεῖ. In Enchiridio Epicteti circa initium: καὶ ὅρα περὶ αἰσθήσεως καὶ αἰσθητικῶν φαντασιῶν. G. Satis intelligit, quid hic illudat Lucianus, qui legit Epicteti Enchiridion. LEED.

ead. l. 11. Ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκε) Interpres, indifferentia esse solent. Verte, indifferentia sunt: nam ea est vis locutionis Graecae frequentissima; nec Stoici dicebant, ea, quae non pendent a nobis, solere esse indifferentia, sed semper esse sapienti. Verbum συμβαίνειν in hac & similibus locutionibus aequae παρέλκει, ac verbum τυγχάνειν. CLER.

ead. l. 12. Μανθάνω ἢ λέγεις) Angl. ὅτι καὶ λεγ. sic idem Cod. pro ὁποῖων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. BOURD.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἐστὶ προηγμένα) Stoicus, ex suae familiae disciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero vertit producta, quae aliis in eligendo praeferuntur: ἀποπροηγμένα interpretatur reiecta, quae nulla aestimatione digna sunt: vide Lipsii manuductionem ad Stoicam philosophiam. II, 23. GRAEV. Vid. Diog. Laërt. in Zenone p. 189 B. unde discas haec vocabula de rebus sua quasi natura indifferentibus ab iis usurpata: quarum tamen aliae aliis ante-

ponendae. SOLAN. Cic. de finibus III, 4, *Proëgmena* & *apo-proëgmena* non minus ferenda esse ait, quam *ephippia* & *acratophora*, ac tamen deinde *praeposita* & *reiecta* dici posse ostendit. Add. de fin. IV, 26. Nempe *valere, locupletem esse, non dolere*, bona non dicit Stoicus, sed dicit Graece *προηγμένα*, Latine autem producta: sed praeposita aut praecipua tolerabilius & mollius. Illa autem, *egestatem, morbum, dolorem*, non appellat mala, sed si libet reiectanea. Itaque illa non dicit se expetere, sed legere; nec optare, sed sumere: contraria autem non fugere, sed quasi secernere. GESN. In marg. edit. Paris. additum erat: *προηγμένα* & *ἀποπροηγμένα* Cicero producta & praecipua vertit. vid. 3 de fin. bon. Sed addamus verba eius, quae reperiuntur cap. 16 libri dicti: Ut enim, inquit, nemo dicit, in regia regem ipsum quasi productum esse ad dignitatem, (id enim est *προηγμένον*) sed eos, qui in aliquo honore sint, quorum ordo proxime accedit, ut secundus sit ad regium principatum: sic in vita, non ea, quae primario loco sunt, sed ea, quae secundum locum obtinent, *προηγμένα*, id est, producta nominentur — vel promota & remota, vel — praeposita & praecipua, & illa reiecta &c. REITZ.

Pag. 104. l. 2. Καταληπτικὴν φ.) Stoici phantasmam partiebantur in *καταληπτικὴν* & *ἀκατάληπτον*. Vide Academica Petri Valentiae. VORST. Vid. Diog. Laërt. 175 B, & 177 A. SOLAN. Vid. etiam Cic. III de Fin. cap. 4, ubi *proëgmenis* etiam Latinis assumendum vocabulum docet, & ibid. c. 5 med. ubi *καταλήψεις* exponit, rerum cognitiones & comprehensiones ac perceptiones, ut Davif. ib. pluribus eiusdem Ciceronis testimoniis docet. REITZ.

ead. l. 4. Σύμβημα) Sciendum est, inquit Priscianus, quod has quidem constructiones, quae per nominativum absolvuntur, Stoici *ἀξιώματα*, καὶ *συμβήματα*, i. e. dignitates, vel congruitates vocabant: ut, ego Priscianus scribo, Apollonius ambulat. Illae vero, quibus transitiones ab alia ad aliam fiunt personam, in quibus necesse est cum nominativo etiam obliquum aliquem casum proferri, *παρasyμβήματα* dicebant: hoc est minus, quam congruitates, ut, Cicero patriam servat. Ammonius: *ἀν μὲν οὖν ὀνόματος τι κατηγορηθὲν, ἀπόφανσιν ποιῶν, κατηγορημα, καὶ σύμβημα παρ' αὐτοῖς* (Stoicis) *ὀνομάζεται, συμβαίνει γὰρ ἄμφω τ' αὐτὸν, ὡς τὸ περιπατεῖ οἷον Σωκράτης περιπατεῖ, ἀν δὲ πτώσεως παρasyμβημα ὅσανε παρακείμερον τῷ συμβήματι, καὶ ὃν οἷον παρακατηγόρημα, ὡς ἔχει τὸ μεταμέλει οἷον, Σωκράτει μεταμέλει*. BROD. Vid. Burf. dial. Cicer. GUYET. Priorem vocem secundum Stoicorum mentem Diog.

Laërt. enarrat in Zen. vita iam laudata, p. 179 C. D. Noster etiam mox, sed iocose. V. Cogn. 128, & Suid. SOLAN.

ibid. Ὅποιων καὶ ὀπόσων) Ὅποιον καὶ ὀπόσον. GUYET. Ὅποιον καὶ ὀπόσον L. quod magis aridet, quam ὀποῖα καὶ ὀπόσα A. & P. In edd. ὀποιων καὶ ὀπόσων. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 7. Αὐτοτελῶν) Lege potius αὐτοτελεῶς, & μοχ τι τῶν ὀνομάτων χρ. ἀποτελοῦν, κατηγορούμενον δὲ τὸ ῥῆμα. tum prope finem, Οὗτοι (Stoici) μὲν οὖν οὕτως. Quae praecedunt, mendis laborant; in quibus amovendis eo minus operam abuti lubet, quod hanc observationem neque ab homine Graeco, neque ab eo, qui rerum, quas exponendas suscepserat, satis esset peritus, scriptam fuisse putem. Vid. Menag. ad Diogen. L. VII, 64. HEMST.

Pag. 105. l. 1. Παρασύμβαμα.) Ludit festivus scurra in de-
torquenda significatione vocum, quae ad Grammaticam vel
Dialecticam pertinent, quam discas optime ex Apollonio
Synt. lib. 1, p. 36, 14, & lib. 3, p. 295. Verbo, σύμβαμα est
praedicatum casui recto additum, ut in hac propositione, Τρύ-
φων περιπατῶ. Sed παρασύμβαμα praedicatum casui obliquo
additum, ut in hac, μεταμέλει Σωκράτει. Hic igitur σύμβαμα
congruitatem notat, quomodo vertit & iam Priscianus L. 13, p.
1118, de eadem re agens: παρασύμβαμα autem, cum ab ea
aliquantum receditur. Verum Lucianus ad verbum σύμβαμα
vocat accidens, & παρασύμβαμα novum accidens, quod super-
venit illi veteri ac priori, idque ridiculo exemplo declarat.
Potest ipsa ambiguitas Latinis appellationibus vix ac ne vix
quidem explicari, quod συμβαίνειν tum una ire, congruere, si-
gnificat, tum accidere & contingere. GESN.

ead. l. 4. Τῶν λόγων πλετάνας) De quibus supra diximus.
Habuit Chrysippus multas argumentationum species, ut So-
ritem, Mentientem, Crocodilitem, Cornutam, Electram,
Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Neminem, &
alias, quas vel ipse Aristoteles nusquam attigit: de quibus
Laërt. in Zen. Fab. cap. 10, lib. 1. Themist. Orat. 14. Ipse hoc
Dial. BOURD.

ead. l. 11. Κροκόδειλος) Hinc κροκοδειλιτῆς λόγος Aphtho-
nio. Crocodilinam vocat Quintil. 1, 10. nos supra diximus ad
V. Δ. I. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 6. Μὴ ῥῆμα) Corrupta haec. Pro τοῦ lege
τῆ πλ. πτ. SOLAN.

Pag. 106. l. 8. Θερίζοντα) Sophismatis huius meminerunt &
alii antiqui scriptores. Nemo autem, quod quidem sciam,

exemplum affert, unde certo, quid fuerit, constet. Affert tamen ex Ammonio locum Menagius, unde quid sit *Σερίζων* sophisma, liquere putat. Sed ex Ammonii verbis licet quidem coniecere, quid *Σερίζων* fuerit; non autem diserte docemur. Vide Menag. not. ad Diog. Laërt. p. 161 A. & Ammonium ipsum p. m. 108 a. Huius solutionem nummis CC emisit Zenonem, memoriae prodidit Diog. Laërt. 170 CD. Vid. etiam eundem 174 E. Plut. de fato, sub fin. SOLAN.

ibid. Κυριεύοντα) Huius, dum alia multa recenset Diogen. Laërt. oblitus videtur, p. 60 A. & 174 E. Et noster infra cap. 25. Nec quid sit, coniectura assequi possum; nisi quis forsan *κερατίνην* vel *κεράτινον* reponere velit, quod minime placet, nisi accedat alicuius Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἠλέκτραν) Haec duo posteriora Chrysippus ipse Lucianeus exemplis illustrabit. Alia eiusdem farinae videre qui volet, adeat Diog. Laërt. in Euclide p. 60 A. 174 E. 183 F. *Ψευδόμενος, διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἑγκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης & φαλακρός.* & apud Plut. l. c. *ἀργός.* quae omnia Logicis fusius explicanda relinquimus. V. Cressol. AG. X, 70. SOLAN.

ibid. Ἐγκαλυμμένον) Auctor huius Cronus Diodorus, teste Diogen. Laërt. pag. 60 f. meminit & alibi, ut 174 E. & 212 BC. ubi librum a Chrysippo de eo scriptum tradit. Hinc credo ductum nomen fabulae Anthippi, quam memorat Athen. 403 E. *ἐγκαλυπτόμενος.* SOLAN.

Pag. 107. l. 12. Τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν) Notaverat cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. Davif. ad Cic. Tusc. Disp. L. V, p. 365 ed. 2. Sunt autem verba Ciceronis, quae ad illustrandum Lucianum faciunt: *Nihil bonum, nisi vacuitatem doloris, ut Hieronymus: Nihil bonum, nisi naturae primis bonis aut omnibus aut maximis frui &c.* Ubi Davif. pluribus demonstrat, per *prima naturae* significari sanam mentem, valetudinem prosperam & si qua similia. REITZ.

ead. l. 15. Ὁφθαλμοί) Non vult, puto, simpliciter admoveri oculos, sed propter literarum tenuitatem prope faciem applicari, quae res myopas deinde efficit. GESN.

ead. l. 16. Σολοικισμῶν) Σόλοικον, non σολοικισμόν, dixisse veteres testatur Gellius V, c. 20. MENAG. Σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, quod nimirum Stoici existimarent, soloecas locutiones philosopho minime esse refugiendas. Plutarchus de Stoicorum repugnantibus T. II, pag. 1047, de Chrysippo verba faciens, postquam ostendit, Chrysippum Rhetorica ornamen-

ta laudasse, & accurate esse persecutum, Οὐτὼ δέ τις φιλότιμος, inquit, ἐνταῦθα καὶ περίττος γενόμενος πάλιν ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ περὶ τῆς τῶν φωνηέντων συγκρούσεως ὑπειπὼν, Οὐ μόνον, φησὶ, ταῦτα παρὶτέον τοῦ βελτίονος ἐχομένους, ἀλλὰ καὶ ποίας ἀσαφείας, καὶ ἐλλείψεως καὶ νῆ Δία σολοικισμούς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἂν αἰσχυθεῖνσαν οὐκ ὀλίγοι. Idem ille, qui hic ita accuratus & copiosus fuit, iterum in eodem libro de consiliu vocalium, Non tantum, inquit, hoc ignoscendum uis, qui melioribus adhaerent, sed & quasvis obscuritates & ellipses, & per Iovem solocismos, propter quos alios pudeat non paucos. CLER.

Pag. 108. l. 1. Ἦν μὴ τρίς) De his hellebori potionibus dixi ad Petronium. BOURD.

ead. l. 4. Γνύφωνα) Vox haec nusquam legitur. Est apud Hefychium vox affinis soni, Γνυῶνες, qui sunt στυνγοί, κτηφείς, ἀτολμοί, παρειμένοι καὶ μαλακοί, ἀπὸ τοῦ εἰς γόνυ πεπτωκέναι morosi, tristes, imidi, remissi & molles, a cadendo in genua dicti: nam γνύξ est in genua, & πίπτειν γνύξ, cadere in genua. CLER. Omnes antiquiores edd. excepta Fl. legunt γνύφωνα, quod Benedictus mutavit. Neutrum, quod sciam, apud alios auctores occurrit. Γνύφων proprium viri, Nostro sub finem Τιμ. c. 34, in Καταπλ. c. 17, & Ἀλ. c. 30, qui insignis foenerator cum esset, nomen dederit omnibus eiusmodi sordidis hominibus. Si γνύφωνα malis, quare sensum alium ex Hefychio in γνύπων. Mihi prior ratio placet. SOLAN. Γνύφωνα, parcum, Guyet. Sed vellem auctoritatem indicasset, non enim invenio usquam: quare Solano assentior, nomen proprium inde facienti. Verum si *avarum* tantummodo significare necesse est, ut versiones habuere, σκνιφὼν potius legas, de qua voce vid. Kuster. ad Aristoph. Plut. 590. Sed nihil mutatione opus est. REITZ.

ead. l. 8. Ἰδιον αὐτῷ συλλογ.) Stoicos coarguit γνύφωνας ὄντας χαίρειν τῷ συλλογισμῷ, ἥτοι τῷ χρήματα συλλέγειν. In hoc enim accipit συλλογίζεσθαι vellicans εὐφυῶς. G.

ead. l. 12. Ἐτέρους τόκους) Vid. Spanhem. ad Aristophanem Νεφέλ. 1155. GESN.

Pag. 109. l. 11. Ἀναποδείκτω) Vox eiusdem ingenii est, ac ἄκριτος cap. 27. LEED. Quinque genera huius syllogismi memorat Diog. Laërt. p. 183 C. D. E. quem vide. Meminit & libri, quem de iis scripserat Chrysippus p. 211 D. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀποδείξω) Ἀποδείξω ambiguum est, cum non ad Dialecticam modo demonstrationem, sed etiam ad illud, quod re ipsa efficitur, pertineat. Conatus sum illam ambigui-

tatem utcunque exprimere. Nam *efficiam te esse lapidem*, idem est, quod demonstrabo. GESN.

Pag. 111. l. 13. Τοῦ περιζοντος) In marg. edit. Par. addita erat glossa: περιζοντος, i. e. digni, qui colligant manipulos, aut opus in agris faciant: allusione facta ad significationem propriam τοῦ περιζειν. REITZ.

ead. l. 14. Περιζοντος λόγου) Vid. supra c. 22. SOLAN.

Pag. 112. l. 6. ΑΓΟ. Πως λέγεις;) Excidit, aut potius male traiecta est notatio personae Mercurii. Effe debet: Ἀγῶ. πως λέγεις; Ἐρ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi norata Mercurii persona, delenda est, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. Ἐρ. ὥστε ἢν πρὶν αὐτὸν &c. Relege, καὶ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥστε ἢν. MARCIL.

ead. l. 7. Ἐκτοσθεν — ἔνδοθεν) Ed. I. ἔντοθεν, haud dubie pro ἔνδοθεν, uti legitur μισθ. c. 3. Aliae edd. ἔκτοθεν, ἔντοσθεν. Sed parum in his est momenti: monendus tamen lector, ne quid a nobis omissum queratur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐσωτερικὸν) Διὰ τοὺς λόγους hoc dicit, quos sic Aristoteles appellat, ἔσωτερικοὺς τοὺς διαλεκτικοὺς, ἔξωτερικοὺς δὲ τοὺς ῥητορικοὺς. Τὰ δὲ ἐπὶ τούτοις &c. διασύρων dixit. G.

ead. l. 15. Πολὺ λέγεις) Quia nihil variationis invenio, vulgatam intactam relinquo, alioqui praeferrem πολλοῦ λέγεις: quod Nostro magis proprium ac praestantius, ut demonstro ad Reviv. c. 48. REITZ.

Pag. 113. l. 1. Ὡστε οὐκ ἂν φθάνοις ἀνοῦμενος) Aberrant fere ubique in interpretatione huius locutionis. Priores attentissimi Graecis, itaque non est, quod in illo emendo possis esse celerior, quam deceat. Secutus Benedictus, itaque non nimis cito ipsum emeris, plane contrario sensu, quam est in Graecis, quae ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, itaque iam iam emas, non poteris, quin emas. Ad id enim servit stimulus praecedens, quo significat, eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipsi debebant se correxisse ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἀπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ubi Benedictus, alioqui fieri non poterit, quin hac ratione praefecturae omnes exaufferentur, ubi eadem voces contrario, ut apparet, modo, sed recte, accipit. GRON. V. γυν. c. 14: ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με καὶ μαθητὴν ποιούμενος. Et sub fin. Ἦσ. οὐκ ἂν φθάνοις καὶ μέμνῃν λέγων, c. 8. SOLAN. Versionem Benedicti, non nimis cito ipsum emeris, Solanus ita correxit: non est, cur emere cesses. Sed sensus eodem redit, apertior tamen est; ideoque recepi Solani cor-

rectionem, quae Gronovianae interpretationi quoque convenit. Cum Gronov. enim ait, Benedicti versionem plane contrariam esse Graecis, ignorent mihi eius Manes, si id nega-
vero: nam eadem mens videtur fuisse istius versionis, *non nimis cito emeris*, quae Gronovianae; voluit enim dicere, non nimium poteris festinare in emundo. Sed quia enuntiatio tamen aliquo modo ambigua erat, Gronovius Latina illa verba ita accepit, ac si τὸ *non* prohibendi modo positum esset, significaretque, *noli illum tam cito emere*, quod sensum certe Graecis verbis contrarium exhiberet. Iam vero, cum reddiderim, *non est, cur cesses emere*, sive, *noli cunctari*, nihil amplius hoc ad-
versari videbitur τῷ *non poteris*, quin *emas*, quod etiam appositum foret; adeoque recte etiam vertitur in tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγουμένος, quin igitur nobis ista statim explicas. Adde Aristoph. Pl. 485, Οὐκ ἂν φθάνοιτον τοῦτο πράττοντες. Ubi recte Scholiast. οὐκ ἀναβάλοισθε — ἀντὶ τοῦ ταχέως ἀπελθόντες τελευτήσατε, nolite differre, — pro cito abeuntes morimini. Vid. eund. Aristoph. ter quater alibi, ut alios omittam, quia phrasis est satis obvia. REITZ. Vix potest apertius converti, quam a Benedicto factum erat, & ego posueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praeveneris emens*, intellige *opportunitatem emendi*, quod nihil aliud est, quam *statim emendum est, si sapias*. GESN.

ead. l. 9. Οὐος οὐ γελαστικὸν) Contra disputat Theod. Marcil. ad Pers. BOURD.

ead. l. 13. Καταλείπεται) Angl. καταλείπεται. BOURD. Καταλείπεται P. ed. l. & , ni fallor, Angl. Cod. Reliqui libri καταλείπεται, minus commode. Vid. παρασ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 14. Πυρρίας) Pyrrhonem innuit, de quo vide Ἰκαρ. c. 25. Si autem haec scriptura genuina est, petitus iocus est ex nomine servi, ad quod proxime philosophi nomen accedebat. Vid. Diog. Laërt. p. 252, & A. Gell. XI, 5. SOLAN. Servavi Graecum nomen, quod servile alioquin est, & *rusum* significat; ne periret, quem subesse putabam ad Pyrrhonis nomen, respectus. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἐποίησεν) Legendum ἀποίησεν. HEMST.

Pag. 114. l. 3. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ. Οὐδέν) Legendum omnino ΦΙΛΩΝ. Οὐδέν. Sermo est de Philone Sceptico philosopho, de quo Laërtius in Pyrrh. § 67, ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod postea in Φιλάσοφος abiit in editione utraque Basil. & in Salm. Vide nos ad

Laërt. IX, 67. MENAG. Lego ΠΥΡΡ.] Cum omnes libri haberent φιλόσοφος, mutandum duxi, Pyrrhonisque nomen reposui. Menagius de Philone quodam intellexit; (vid. not. ad Diog. Laërt. p. 248.) sed eius ratio non placet. Quod autem ibidem monet ex Suida de quodam, cui *Philosophus* nomen esset, de eo intelligendum puto, qui a Diog. Laërtio *Philippus* dicitur, pag. 78 E. Certe Opuntio huic Philippo tribuitur ab utroque liber, qui inter Platonis de legibus XIII Ἐπινομίς dicitur; nisi quod apud Suidam φιλόσοφος vocatur, non *Philippus*, quod facile librarii culpa factum. SOLAN.

ibid. Οὐδέν) Hoc ait, quoniam ἀκαταληψίαν ἐπρέσβευεν αὐτῇ δὲ ἀκαταληψία τὸ μηδὲν ἐξικνεῖσθαι πρὸς κἄλιν, ἀλλὰ πάντα διαδιδράσκειν αὐτῆς, οὐδὲν εἰς γνῶσιν ἔχειν δοκεῖ. Propterea dicit ὁ Πύρρων ἀδυνάτως ἔχειν δραπετὴν μεταδιώκειν, ἥτοις ἐπεὶ τὰ τὴν γνῶσιν * ἀποφυγάνοντα οὐδὲ ἐλεῖν οἷός τε εἰμί. De Pyrrhone lege in de Off. Cic. si recte memini. G. * Sic erat in schedis G. ego ἀποφυγάνοντα a prima manu fuisse crediderim. SOLAN. Rectissimum est ἀποφυγάνοντα, nec sollicitandum, ut manifesto patet ex διαδιδράσκειν, δραπετὴν μεταδιώκειν, & ἐλεῖν, quae verbum illud postulant: alterum hac structura ne Graecum quidem. HEMST.

Pag. 115. l. 2. Οὐ καταλαμβάνω) Nimirum καταλαμβάνειν ad intellectus facultatem creberrime referunt Sceptici cum Academia, negantque aliquid a se comprehendī, h. e. plene & sine oppositi formidine cognosci. Haec est ἀκαταληψία illa nobilis, in qua more suo nugatur Noster. GESN.

in Schol. col. 1. l. 1. Νωθῆς) In V. scriptum est: Εἰκότως βραδὺς γάρ] ῥάθυμος παρὰ τὸ &c. sed mox iisdem repetitis accuratius: Νωθῆς] ῥάθυμος &c. A. ed. praefert: παρὰ τοῦ νω στερητικὸν καὶ τοῦ δέω... δεῖν. Solanus στερητικὸν correxerat: verum V. quam dedi lectionem literis clavis exhibebat: non dissentit Etymol. pag. 608: Νωθῆς, ὁ βραδὺς καὶ ἐκκελυμένος παρὰ τὸ νω τὸ στερητικόν, καὶ τὸ δέω τὸ τρέχω γίνεταί νωθῆς ὡς ἀρδω, νεαρδῆς ὁ ἐστερημένος τοῦ δεῖν. HEMST.

Pag. 116. l. 8. Κατὰ τὸν χεῖρῳ λόγον) Adscripsit his pater notam ab Bourdelorio in margine positam, nempe, *Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant.* Non potest enim esse dubium, quin sit inepta ista animadversio, cum nihil ista vel ad vocem χεῖρῳ, vel ad Lucianum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quae paulo ante vendendus dixerat, se ζωοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denuntiat, se πείσσειν εἶναι δεσπότην, miseriore ar-

gumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur pro lapsu inter salutandum: ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἶης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἐμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ. GRON.

ibid. Τὸν χεῖρα λόγον) Diogen. Laërt. in Socr. Gell. V, 3. VORST. Aristoph. Neph. III, 2, λόγος ἥττων καὶ κρείττων. SOLAN. Κρείττω λόγος est. cum verborum industria, s. sophismatibus, causa infirmior fit fortior. Conf. Aeschin. Socrat. Dial. 2, § 10 f. ἥττω autem vel χεῖρα λόγος, eius, qui vincitur, etiam si causam iustam habeat. Aristoph. Nub. 112 utrumque hunc sermonem explanat, eumque falso Socrati tribuit; vid. Clericum ad Aesch. l. c. Scholiaque & interpret. ad Aristophan. REITZ.

IN PISCATOREM.

Pag. 117. l. 1. ΑΛΙΕΥΣ) In opere suo de Sophistis Cressolius putat, hunc titulum ex Platonis Sophista petiit, quia Sophistarum illic artem *hamatoriam* dici & describi reperit. Non satis animadvertisse videtur vir doctus, Lucianum ipsum hic partes piscatoris agere, quo pseudophilosophos illos, voluptati fervientes & avaritiae, illecebris auri captos detegat, e latebris tandem suis eruat, orbique terrarum deridendos exponat. Prioris hic dialogus apologia est, quam insurgentibus in se aevi sui philosophis opposuit. In eo autem quanto maiorem erga veros & infucatos philosophiae cultores benevolentiam amicisque proficitur animus, tanto vehementius in eos invehitur, qui praeclaro nomine abusi, aut avaritiae, aut aliis non minoribus vitiis turpiter inserviunt; quorum nonnullos aperte iam, etsi nemini pepercerit, digito quasi monstrat. Post dialogos mortuorum scriptus est. Vid. c. 26. SOLAN.

ibid. ΑΛΙΕΥΣ Η ΑΝΑΒ.) In hunc Dialogum Brodaeus Miscell. c. 22 l. III. MARCIL. Consului Brodaeum; ille vero l. c. eadem habet, quae alii ex Hom. quoque adduxere, non additis tamen versuum numeris, quare haec non repetemus; addit solummodo: *ferebant autem peram & baculum aliquando philosophi, sed inprimis Cynici.* Quae vero ad reliqua huius dialogi habet, suo loco addemus. REITZ.

ead. l. 2. ΒΑΛΛΕ) Vid. Aristophan. Acharn. II, 2, quem hic exprimit. VORST.

ibid. Ἀφθόνοις τοῖς) Leve hoc, sed melius ex ed. I. quam ut est in reliquis, τοῖς ἀφθόνοις. SOLAN. Sed tamen in Ἀλεκτρ.

cap. 22, κατεχάλαζης αὐτῶν ἀφθόους τοὺς λίθους. GESN.
ead. l. 6. Καὶ σὺ δέ) Ita legit P. & videtur nomen aliquod excidisse. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς πύρη) Alludit ad hunc Homericum versum Il. 16. COGN. Sed numerus est vitiosus, & versus ipse vitiose expressus, tam in Paris. quam in Graev. edit. Ideo eundem errorem non iterum describemus, sed versum Homeri mox subiiciemus. REITZ.

ibid. Βακτροῖς) Hom. Il. B, 363, Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἀρήγη, φύλα δὲ φύλοις. Ubi vid. not. S. Clarkii. sed Scholiastes & Brod. in Miscell. p. 2, c. 22, iam monuere, versum ex Iliad. B esse desumptum: idem complures commentatores fecere; quod comperi, postquam haec scripseram. REITZ.

ead. l. 10. Εὐλω) Etiam alias minabantur & percutiebant baculis philosophi; vid. Ael. V. H. X, 16. REITZ.

ibid. Τὴν ἀξίαν) Δίκην. BROD.

ead. l. 11. Κεκμήκατε, ᾧ Ἀρίστιππε) Auctior est vetus Codex: κεκμήκατε, ᾧ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε. GRAEV. Epicuri nomen, quod in editis exciderat, ex Mf. Gr. & P. restitui-
mus. Aprissime autem Epicurum & Aristippum, utpote laboris metuentes, statim fessos inducit. SOLAN.

ead. l. 13. Ἔστε σοφοὶ) Parod. Homer. quales hic multae. Homerus, ἔστε φίλοι. BOURD. Lepidissime Lucianus in dialogo, cui nomen dedit Reviviscentibus, inducit omnis philosophorum sectae principes, Socratem, Platonem, Diogenem, alios, ab inferis existentes, inque ipsum Lucianum, (a quo indigne habitos se arbitrabantur in proxime praecedenti Vitae auctione; ubi venum propositi, atque adeo omnium risui expositi fuerant) impetum facientes. Itaque Socrates, ubi reliquos philosophos quanto maximo poterat fervore animi in Lucianum incitasset, tandem labascere eos putans, Ὀμπρικῶς classicum canit, — Ἔστε σοφοὶ, μνήσασθε δὲ Δούριδος ὀργῆς. Nempe Homerus Il. A, v. 287: Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. IENS. Hom. Il. A, 287, Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Unde & hic ἄνδρες excidisse coniicio, quod cur reiceret, nulla erat ratio. SOLAN. Il. Π, 270. GESN. Brod. Miscell. p. 2, c. 22, ait, Hom. Il. Z, Θ, dixisse — μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. Recte; sed vers. Il. Θ est 174, & Z, 112. Adde tertium idem dicentem, loco ab Solano indicato; ubi semper habet, Ἄνδρες ἔστε, φίλοι, μνήσασθε δὲ Δούριδος ἀλλῆς. quare non dubitem, ἀνδρες excidisse ex Luciano, quia amat integros versus adducere: ὀργῆς vero res

tinendum credo, nec in ἀλλῆς mutandum, non tam, quia memoriter ab Nostro citatum est, sed quia dedita opera ὀργῆς pro ἀλλῆς dixit, ut supra πῆρῃ pro φρήτρῃ quo iracundiam philosophis exprobraret, non *robur*. Immo quasi vanam sine viribus iram. REITZ.

Pag. 118. l. 6. Ἑπτάνκῖς) Atqui sex tantum mox numerantur: Chrysippus, Epicurus, Plato, Aristoteles, Pythagoras & Diogenes. Quis ergo septimus ille? Socratesne, qui hic loquens inducitur, quemque interfuisse constat, (vid. tit. & c. 10.) an, quem iam nominavit, Aristippus? Pro VII, iam VIII habemus. Haereo, ut ut sit: male haec prius & legebantur, & vertebantur. SOLAN.

ead. l. 7. ΠΛΑΤ.) Verba, quae hic uni tribuuntur Platoni, a multis tumultuantibus prolata puto: praesertim cum idem Plato paulo post aliam sententiam proferat ab his omnibus diversam, & sane nullum nomen hic reperiri in multis cod. Mss. observavit Longol. Empedoclem autem consulentes inducuntur, ut de crateribus suis loquens risum exciter. Legendum itaque censeo aut ΦΙΛ. aut distincte, Ἄλλ. Ἄλλ. SOLAN.

ead. l. 8. Μαστιγώβεντα πρότερον) Omnia haec in interprete turbata: μαστιγώσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5, & tangunt Literae sacrae. BOURD. Flagellationem praemitteri solitam crucifixioni, notissimum; vid. tamen f. v. Lipsium de cruce l. 2, cap. 2, & Ioséph. de bell. Iud. l. 2, cap. 14 f. REITZ.

ibid. Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀκκαρόφθω) Hos solebant candenti ferro perforare, ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. BOURD.

ead. l. 9. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω) Cum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuisset, Benedictus vertit, & in multas partes abscissa, subintellecto τῷ prius ex praecedentibus. Quod prorsus non placet, cum in Graecis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet magna eius parte vel in multum prius abscissa, aut longo tempore prius abscissa, in utrumque enim respectum vocabulo isto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἰησοῦν vertere potuerit per supplicem Iovem, cum debuerit supplicum praesidem. GRON.

ead. l. 11. Κρατήρας) Aetnae crateres, in quos praecipitem se dedisse memoratur Empedocles. BROD.

ead. l. 13. Πενθέα) De huius exitu Euripidem vide in Bacch. 1029 & seqq. Orpheimors nota. Sed versum, quem affert, unde habeat, non liquet, nisi quod Euripideum credo. SOLAN.

ead. l. 14. Λακιστον) Placet *κάκιστον*. Est autem Euripidis senarius. BROD. Ex Euripide. Cetera HomERICA sunt ex 7 & 10. II. BOURD. Brodaeus (Misc. modo citatis) *κάκιστον*. Fallitur. *λακιστον μύρον* Lucianus dixit admodum signanter, exprimens mortis genus, quo discerpti magno strepitu Pentheus & Orpheus. MARCIL. Brodaeus mavult *κάκιστον*. Sed nihil mutandum; vid. *Τραγ. v. 116*, ubi noster id usurpat. SOLAN.

ead. l. 16. 'Ικεσίον) Intellige *Διός*. BROD. In antiq. versione hoc verbum plane omissum erat. In ed. Bened. ridicule: *obsecro per supplicem Iovem*; sed Graeca expressit cl. Gefn. non visa manu Solani, quae *per supplicum praesidem Iovem* margini Bened. alleverat. Et sic saepe video illi cum Nostro convenire in versionis correctione, quod tanto maius veritatis inventae indicium. REITZ.

Pag. 119. l. 1. 'Αραρον) Vid. & *Κατάπλ. c. 8*, & Eur. Med. 322, 743, Hipp. p. 224. Adde & Suid. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ομηρον ἂν λέγει) II. X, *Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ*. Et mox ad *Ζωγρεῖτο* subiicit idem Brodaeus Hom. II. Z, *Ζωγρεῖτο 'Ατρείως νιὲ σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα* &c. vers. est 46. REITZ.

ead. l. 3. Οὐκ ἔστι) Hom. II. X, 262, *Ὡς οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὄρκια πιστά*. In nota Marcil. in edit. Graev. citabatur II. 10, per errorem literae X. Sed idem iam fuerat in nort. Bourd. Parisinae edit. adiunctis. REITZ.

ead. l. 7. Ζωγρεῖτ') Cento hic ex locis in margine adscriptis confectus, non sine falsa additione, qua philosophos avaritiae arguit. Vid. Hom. II. K, 378, & A, 23. Item A, 131. SOLAN.

ead. l. 8. Τὰ δὲ φιλέουσι σοφοί περ) Lucianus e suo addidit. BROD.

ead. l. 10. 'Αντιλογίας) F. *ἀπολογίας*. vid. 'Hs. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Μὴ δὴ μοι φύξιν γε) Est hic & Homeri vers. II. H. BROD. Non invenio. Sed II. K, 447, *Μὴ δὴ μοι φύξιν γε Δόλων ἐμβάλλω θυμῷ*. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ κτεῖναι) Ex qua Eurip. fabula, nescio. SOLAN. Peripicuum est, (ait cl. Ienf. Lect. Lucian. pag. 166) in voce *κτεῖναι* corripidiphthongum *αι* etiam sequente consona, quod non insolens tamen esse, contra Bentleium probat ibid. qui cum ad vers. 87 Callim. hymn. in Iov. id negasset, omniaque ab aliis iam adducta exempla emendare conatus esset, pluribus redarguitur testimoniis a cl. Iensio singulari excursionem, 25 paginas implente, adeoque longa nimis, quam ut pro nota huc inferi queat. Quare lectorem ad cap. VI eius Lect. Lucian. remittimus, quod omnino totum legi meretur. REITZ.

Pag. 120. l. 2. Οὐ δεινὰ) Expressit Livius poëtae Graeci sententiam in orat. Marcelli XXVI, 31: *Quis passos esse hostilia, cum fecerint, indignatur?* SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκατι) Imitationem Euripidis agnosco, cui vox haec familiaris, pro ἔνεκα. vid Med. 719, & alibi passim. pag. 307 A. τίνος μ' ἑκατι κτείνεται. SOLAN. Fiat etiam hic senarius levissima traiectione, Νῦν οὖν ἑκατι ῥημάτων με κτείνεται. Paret ex responso, verum hic esse debere. GESN.

ibid. Κτείνεται με) Κτενείτε legend. conicit Guyetus.

ead. l. 5. Ἀχάλλων) Laudatur etiam a Plut. 893, 2, & iterum apud hunc sine Ἀποφρ. Vid. Euripid. Bacch. 385. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐδεμία μνηαὴν τὸ διαφυγεῖν με) Nullum mihi restat refugium: sic reddidit Benedictus, non male, quod ad sensum; verum haud dubie soloecum hoc. Scribe omnino τοῦ διαφυγεῖν με, nulla effugii mihi patet via. Sic supra in Necyomanthia c. 2 iidem paene verbis, οὐδεμία μνηαὴν τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Aliquando omittitur articulus; ut in Imaginibus c. 1 f. Ei δὲ κακείνη προσβλέψαι σε, τίς ἔσται μνηαὴν ἀποστῆναι αὐτῆς; Si vero etiam illa te aspexerit, qua tandem ratione te ab ea avertes? Homerus Il. I, v. 248: — οὐδέ τι μῆχος ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὑρεῖν — Neque ulla via est perpetrati mali medelam inveniendi. Aliter haec locutio concipitur ab Luciano nostro in Pro Imag. c. 24: ἢ οὐδεμία μνηαὴν, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἡμοῖς ἄλῶναι, vel fieri non potest, quin & ille mecum vincatur. in de Merc. Cond. c. 5: Τίς ἔτι μνηαὴν, μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο κακῶς βεβουλεύσθαι δοκεῖν αὐτούς; Qui fieri possit, quominus & in eo videantur illi male fuisse consulti? Sed & in his locutionibus τοῦ intelligitur. Porro pro ἀνήκεστα ὀργίζεσθαι, rectius in MS. legi testatur cl. Graevius ἀμείλικτα ὀργίζεσθαι. Vitio typorum, puto, exhibitum ὀργίζεσθαι pro ὀργίζεσθαι. IENS. Secutus sum emendationem cl. Iensii, quamvis in omnibus libris legeretur τὸ. Vid. Men. c. 2. Confer etiam ἀποκνηρ. c. 10, εἰκ. c. 1, & καταπλ. c. 4. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀνήκεστα) Angl. ἀμείλικτα. BOURD. Procul dubio rectius Mf. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμείλικτα ὀργίζεσθε dicite mihi, qui sitis, & quid tam atrox a me in vos commissum sit, qui tam implacabiliter irati estis: invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου λόγους, aequae ut Anglicanus, τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat reiciendum: tua illa prava colloquia: σύλλογος enim apud Demosthenem est colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit

Budaëus ὁ πᾶν. GRAEV. Hom. II. Λ, 137: — ἀμείλικτον δ' ὅπ' ἀκουσαν. SOLAN.

ead. l. 13. Καὶ τοὺς καλοὺς) Angl. καὶ τοὺς καλοὺς συλλόγους. Sanior scripta lectio cum Ironia. BOURD.

Pag. 121. l. 2. Ἐπικούρου) Excidisse hic Socratis nomen, supra iam monui. Putabam itaque, aut alicubi inferendum, aut haec verba Socrati ipsi, non Platoni tribuenda, & legendum hic distincte, καὶ Πλάτων, ἐγὼ &c. Sed nunc placet vulgata, καὶ Πλάτων ἐγώ. Socratis nomen ex Mss. solis ubi reponendum sit, definiri potest; neque enim a Platone commissum puto, ut magistri nomen omiserit. De Empedocle si quis regebat, habeo quod reponam, neque enim princeps ullius Sectae fuit: unde factum, ut hic in plebe philosophorum facile delitescat, non excitandus omnino, nisi ridiculi causa, propter Aetnae crateres. SOLAN.

ead. l. 7. Περὶ ὑμᾶς) Lege meo periculo, πρὸς ὑμᾶς. Vid. not. ad Τιμ. cap. 6. Quamquam apud Xenophontem legatur περὶ ἐμὲ ἀδικος, 154. 7. SOLAN.

ead. l. 11. Λάϊνον ἔσσο) Iliad. 3, v. 57. BOURD. Eandem Iliadis Sect. iam indicaverat Brodaeus Misc. p. 2, c. 22, sed omisso, ut semper, versuum numero. REITZ.

ead. l. 16. Μὴ τὸ τῶν) Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. BOURD.

in Schol. col. 2. l. 1. Ὀρφέα) Illud ἢ Ὀρφέα ex superioribus huc inscite intrusum est. SOLAN.

Pag. 122. l. 3. Τῆς κατηγορίας) Angl. κατηγορίας. BOURD.

ead. l. 9. Καταλελοίπατε) Ita omnino pro καταλεπίπ. cum S. scribendum, ut c. 14, ubi recte in omnibus legitur. SOLAN.

Pag. 123. l. 5. Ἀφ' ὧν εἶναι τις ἔδοξεν) Angl. ἀφ' ὧν ἡδὴ τις εἶναι ἔδ. BOURD. Ἀφ' ὧν εἰδέναι, & pag. eadem, παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾧδὴν. Et illud, δοτῆρι ὄντι τὴν τοξικῆς. MARCIL. Εἶναι τις ἔδοξεν) Sic iterum Noster in Sympof. c. 35. οἰόμενοι τινὰς εἶναι ἀπὸ τῶν σχημάτων. In N. T. Ep. ad Gal. II, 6, ἀπὸ τῶν δοκούντων εἶναι τι. Et Act. V, 36, δευδᾶς λέγων εἶναι τινὰ ἐαυτὸν. Ad quem l. Elfner. etiam ex Eurip. Ion. 597 affert, Ζητῶ τίς εἶναι. REITZ.

ead. l. 6. Θάμυριν) Superatus, oculis & lyra privatus est. vid. II. B. 102 — & Plut. 2074, 1. SOLAN.

ibid. Εὐρυτον) Eurytus artem iaculandi sagittas ab Apolline accepit, a quo deinde Hercules didicit. COGN. Vid. Odyss. Θ, 224. Adde Hyg. f. 173, & 14. SOLAN. Vid. II. B. 596, Diod. Sic. l. 3, p. 201, & Apollon. Arg. l. 1, v. 87. B. de Ball.

ead. l. 7. Ἀπόλλωνι ἐριδᾶναι) Hom. Odyss. Θ, 224. SOLAN.

Pag. 124. l. 2. Ἐκωλύομεν) Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. Bourd.

ead. l. 5. Πρὸς ὄργην) Vid. L. Bos ad Epist. ad Rom. pag.

98. HEMST.

ead. l. 16. Φαίνομαι) Lucianus exigens a philosophis, ut aliquis eligatur, qui causae suae sedeat iudex, & vel omnes, vel unus ex eorum turba se accuset, ait, Ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. κατὰ εἰ μὲν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γινῶ τὸ δίκαστῆριον, ὑφέξω δὴ λαδὴ τὴν ἀξίαν. Ποσὶς igitur omnino φαίνομαι, idque praecipue ob sequens γινῶ. Ego vero adversus crimina me defendam; denique si qua in re visus fuero iniurius, idque de me iudices statuerint, meritas videlicet poenas dabo. IENS.

in Schol. Ὀργίλως) In V. erat ... γέλως, unde in impress. 17 factum est ὁ γέλων. Sed Coll. unde manaverit error, ostendunt, in quibus, ἀντὶ τοῦ ὀργίλως est, & ὀρ. ita scriptum, ut littera ρ sit in media O. (Φ). SOLAN.

Pag. 125. l. 4. Ἀφήσουσι μὲν) Scribe, ut in Angl. C. ἀφήσουσί μιν & sic interpre. BOURD.

ead. l. 7. Ἐς πεδίον τὸν ἵππον) [Prov. Plato in Theaet. ἵππον εἰς πεδίον προκαλεῖς, Σωκράτην εἰς λόγους.] VORST. Vid. & Brodaeum, qui Eustathium affert hoc enodantem. Thest. Cr. II, 501. SOLAN. Remittit Solanus ad Brodaeum. Ecce igitur huius verba, ex Miscell. P. 2, c. 22. Hoc est, quod dici solet: Equum in planitiem. Erasmi. in Adag. Eq. in pl. quod ira enodat Eustathius: ἵππος εἰς πεδίον, ἀντὶ τοῦ, εἰς πεδιάδα οἱ ἵππότες χρήσιμοι, εἰάν τις καὶ ἐπὶ ἐνδὲς ἵππου νόση, ἐξεφαυλίζετο παρὰ τοῖς σοφοῖς, καὶ αὐτὸς, καὶ σολοικίζειν κατὰ νοῦν ἐλέγετο. REITZ.

ead. l. 13. Θάρρειτε) Lucianus itaque ubi postulasset, aliquem sibi dari iudicem, cui causam suam, si posset, probaret, Plato totam hanc iudicis postulationem suspectam facit, aitque, Lucianum in causis iudicialibus versatissimum simul & versutissimum, aptum satis esse circumscribendo & corrumpendo, quicumque ipsi daretur, iudici. Ad id respondet Λουκ. Θάρρειτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὑποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιῶσαιμ' ἀν γενέσθαι. Et hic locus prava interpunctione pessime habitus; & nihilo melior, ad mentem auctoris, oriri potuit interpretatio. Sic autem distingue, Θάρρειτε τούτου γε ἕνεκα. οὐδένα τοιοῦτον &c. Secus illud τούτου γε ἕνεκα fuit ab Θάρρειτε divulgum, & sequentibus adiectum. Vult enim auctor, De eo quidem ne estote solliciti. Neminem ego

talem constitui mihi potulare iudicem, qui sit suspectus vel anceps. Plane uti nos hanc lectionem disposuimus,prehendimus postea haberi in editione Flor. nisi quod illic particula γε, quam aliae editiones recte servant, est omissa. Mira profecto interpretis prioris socordia, ut qui loquendi formulam aliquoties ab Noistro alibi usurpatam, non melius observarit, ut eam hoc in loco depravatam, integritati suae reddere non potuerit. Iam supra in Deor. dial. XX, § 15: Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλῶ, *Ne sis de hoc quidem sollicitus: sunt enim mihi duo pulchri filii.* Infra quoque in Cataplo cap. 8: Μεγαπένθης. Ἀπολείται οὖν χρυσὸς τοσούτος; Κλωθῶ. Οὐκ ἀπολείται. Θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Pro Imaginib. c. 16: Θάρρει, ὦ Λυκίνε, τούτου γε ἕνεκα, ὥς οὐ φαῦλόν με ὑποκριτὴν ἔζων τῆς ἀπολογίας, *Ne sis, mi Lycine, magnopere de hoc sollicitus; quippe qui non futilem me defensionis tuae habiturus sis attorem.* De morte Peregrini c. 26: Ἀλλὰ θαρρείτω τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διαμοσαιμην ἂν &c. IENS. Sic exhibui, ut cl. Iensius iussit, pravam interpunctionem tollendo. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Παροιμ.) Hanc enarrationem non agnoscunt C.

ibid. l. 6. Ἰππος) Ἰππου legebatur, sed Solanus ου in os mutavit.

ibid. col. 2. l. 1. Παράλληλαι) Ita manu sua correxit Solanus, cum in impresso Graev. legeretur παράλληλοι. Quod tamen credo se eadem ratione tueri posse, qua Attici composita ac derivata in os & ως communiter accipiunt. REITZ.

ibid. l. 2. Παροιμία) Secundum hoc Prov. in C. reperitur; in V. desiderabatur.

ibid. Βατράχῳ) Verba duo sequentia στέαρ γαλῆ, in impr. omissa addidit Solanus.

Pag. 126. l. 7. Ἐκ περιουσίας) Alleverat orae ed. Graevii clar. Hemsterhusius, Dukerum consulendum ad Thucyd. VIII, p. 332. Sed est p. 532, n. 37, (ed. Bip. Vol. V, p. 255.) ubi ἐκ τοῦ περιόντος, & ἀπὸ περιουσίας, ex abundanti, sive, plusquam opus est, ex Thucyd. affertur, & haec Luciani verba eodem modo exponuntur. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν τῇ χειρὶ) In ferro & armis. BROD.

Pag. 127. l. 4. Ὑδατος) Aquam alicui fundere, est ei locum dare dicendi & causam suam agendi: ad aquae enim mensuram certam oratores dicebant & clepsydram. VORST.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἰστέον) Huic simile scholion, iisdemque paene conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam con-

sensum alibi observare est: quo fit, ut credam, duos hosce scriptores multa ex eodem fonte hausisse. CLER.

ibid. L. 7. Κρονίσκου) Ita in margine correxit Solanus, cum antea legeretur κρατηρίσκου. Recte quidem se habet correctio, sed vellem addidisset, qua auctoritate facta sit, cum altera lectio non tamen fuerit plane absurda. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. 'Εκρυῖ) 'Εκροῖ legebatur in impr. quod rursus mutavit manus Solani. Sed cum saepissime in marg. testetur, se ita ex collatione MS. C. & V. correxisse, etiam reliqua pleraque inde eum hausisse credo. REITZ.

ibid. l. 2. Συνέτεμνον) 'Ενέτεμνον legebatur, noster vero Solanus adiecerat συνε. Ita ut legere possis συνετέμνον vel συνέτεμνον: sed posterius eum voluisse, facile est coniecere, & iterum occurrit in Schol. ad c. 28 huius dialogi. REITZ.

Pag. 128. l. 1. Παρ' αὐτῆς) Male olim vertebatur, ad ipsam. Vid. L. Bos Obs. crit. p. 50. REITZ.

ead. l. 10. Συμπαρὰ βησδεῖς) Emenda ζυμπαρὰ βυσθ. BROD. in Misc. P. 2, c. 22. Sed sic iam habuere editi. P. S. &c. In qua igitur malam lectionem — βησδεῖς vult corrigi? In *Iunt.* credo, ubi sic editum fuisse, sed manu Solani correctum videtur, qui tamen nullam in ceteris variationem hic notavit. REITZ.

ead. l. 12. 'Ες τὸ ἀσφαλές) Vertunt: ibi mulierem quandam vidi non carentem furo, etsi in modum quam maxime opportunum & incantum se ἀπείχετο. Estne τὸ ἀσφαλές in modum quam maxime opportunum? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. Legendum, ἐς τὸ ἀφελές καὶ ἀκόσμητον, & verte: Ibi mulierem quandam vidi non simplicem, etsi se composuisset, ut videretur maxime infucata & inculta. In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελές, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum est in ἀσφαλές, uti videbimus. Mox addit, cum mulier illa forte invita nudaretur, se vidisse in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, torques aureos bovis crassiores. Sic enim & codex Angl. & mea excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχείλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοιᾶ & ὁ κλοιὸς vincula sive ferrea, sive alius materiae crassiora, quibus & captorum colla, manus, pedes vincuntur, ut & quibus canes mordaces coercuntur. Xenoph. II 'Ελληνικ. οἷγε ὡς περ τοὺς δάκνοντας κλοιῶ δέσαντες παραδίδασιν, οὕτω καὶ κείνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἡδίκημένῳ τούτῳ δήμῳ οἰχονται ἀπιόντες. Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi (Lacedaemonii) vos postquam tradiderunt populo isti iniuria affecto, abierunt. Apud Eusebium Hist. Eccl. V, 32, vinculum

Lucian. Vol. III. G g

ferreum, quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοῖς σιδήρου. Prudentio est *boia*: Colla boiis impedit. GRAEV. Ἀφελές omnino legendum, praeuntibus Codd. MSS. P. L. & ed. I. Quod enim in reliquis est ἀσφαλές, ferri nulla ratione potest. SOLAN. Legendum omnino, quod iam vidit Graevius, ἀφελές. GESN.

Pag. 129. l. 1. Ὑπεφαίνεται δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φύκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά) Absit, ut credamus, id posterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad praecedentia: & quid ad verbum in initio positum? Puto scripsisse καὶ τὰ χρώματα, ut in Dearum iudicio, μηδ' οὕτω κακαλλωπισμένην, μηδ' ἐτοσαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταῖραν τινα. GRON.

ead. l. 2. Ψιμύθιον καὶ φύκος) Bened. vertit, *creta & fucus*. Sed, *cerussi & fucus* rectius ill. Spanh. obs. ad Callim. p. 446 f. Ubi plura de meretriciis his coloribus. REITZ.

ead. l. 3. Ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε) Vertebatur olim: *admodum gaudebat*; sed rectius cl. Gesn. vertit, *pulchritudinis nomine*; ideoque ego comma post ἑραστῶν sustuli, & post κάλλος posui, ut nexus fiat, ἐπαινουμένη ἔς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, *laudata propter pulchritudinem, gaudebat*. Sic pro Imag. c. 23. V. L. Bos Obs. cr. pag. 50. Sic eis pro propter etiam Ael. V. H. XIV, 9, Ξενοκράτης — ὑπὸ τοῦ Πλάτωνος εἰς τὸ ἄχαρι σκοπτόμενος, *Xenocrates cum a Platone ob rusticitatem derideretur*. Quia autem τὸ κάλλος, docente Hesych. & Eustath. etiam signif. *unguentum Veneris*, nescio num simul ex ioco ambiguo huc alludat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐδ' ἐπὶ προσέβλεπε) Id quod meretrices Corinthiacae facere consueverant: vid. Comicum in Plut. v. 149, & Schol. ibid. L. Bos.

ead. l. 8. Ἐγγέλων) Angl. κλοῖων. BOURD. Κλοῖων quidam Codices, (ut in variantibus notatum.) confer' Ἀπ. μισθ. c. 1. Eurip. Κυκ. 183, de torque Paridis. SOLAN. Ἐγγέλων retinendum puto, quia ratio reddi potest, cur κλοῖων substitueret aliquis, qui non intelligeret, quid *anguillae* sibi hic vellent; de *anguilla* substituenda *boiis*, nescio an aliquis cogitare facile potuerit. Tum torques anguillarum figura decet non minus, quam muraenarum, unde dictas *muraenulas* torquium quoddam genus, constar; vid. Scheff. de torqu. p. 12. GESN. Etiam in Iunt. cl. Solan. deleverat ἐγγέλων, & κλοῖων correxerat, ac videtur voluisse in textum recipere. Sed rectius cl. Gesnerus vulgatam servavit, cui addo, nihil inde confici, quod in

Apolog. pro merced. condu& c. 1 iterum vocabulum κλοιῶν occurrat: illic enim nec lusus idem, nec comparativus praecedir, ut hic. REITZ.

ead. l. 10. Τῆς ρίνδς) Eadem locutio occurrebat supra Deor. Dial. § 3. REITZ.

ead. l. 11. Ἰξιοῦα) Vid. Hom. Il. E, 317. Conf. Deor. Dial. VI. SOLAN.

ead. l. 14. Βαδίζειν ἐπὶ τῇν οἰκίαν) Subindicat vaser scurra, Platonem quoque non satis familiarem fuisse philosophiae & veritati. GESN.

ead. l. 15. Ἐν Κεραμεικῷ) De his omnibus locus dicendi ad Pausan. BOURD. Glossa edit. Paris. Ceramicus, locus Athenis, ubi, qui in bello ceciderant, sepeliebantur: a varietate picturarum poecilus dicta porticus: nam ibi bella varia, quae Athenienses adversus hostes gesserant, depicta erant. meminit Pausanias. REITZ.

Pag. 130. l. 2. Ποικίλη) A pictura Polygnoti sic dicta porticus; v. Corn. Nep. Miltiad. c. 6, & Diog. Laërt. in Zen. pag. 165 C. SOLAN.

ead. l. 3. Πρόσεισιν) Angl. προσέρχεται. BOURD.

ead. l. 5. Ἡρέμα) Compositie. BOURD.

ead. l. 7. Καίτοι μία πάντων) Fingitur Philosophia more solito in porticum Poecilen procedens, non sola, sed aliquot comitibus stipata, Virtute nempe, Iustitia, Veritate, & aliis, quae mox nominantur. Ita tamen Philosophia huic turbae memoratur immixta, ut, quamvis omnes essent inter se admodum similes, nihilominus Philosophia dignosci potuerit. Πολλὰς ὁμοίας ὄρω, inquit Λυκίος, τό γε σχῆμα, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβολὴν, καίτοι μία πάντων φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Non caret soloecismo hic locus; neque enim πάντων, sed πασῶν, res ipsa postulat satis manifesto. Non tamen ego quidquam hic ausim immutare, cum & alibi similia in hoc scriptore offenderim. Ecce in Amoribus, in descriptione templi Veneris Gnidae c. 12: Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένου, ἀφροδίσις προσέπνευσαν αὔραι. τὸ γὰρ αἶθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἀγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἀ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πύργου βρύοντα τὸν περίξ ἀέρα συνωρόφουν. Et statim ab ipso delubro, Venereae nobis adspirant aures; nam subdialis pars non in pavementum maxime sterile, laevibus lateribus instrata, sed sicut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, qui cum frondibus suis in longum usque luxuriantes, ambientem aërem involvebant. Patet clarissime, voculam ἀ ad τοὺς καρποὺς esse

referendam. Sic pag. seq. ἦν δ' ὑπὸ τοῖς ἄγαν παλινσκήοις ὕλαις ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιῶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ τῶν μὲν ἀστικῶν σπανίως ἐπεφοίτων τινές. Erant autem sub opacis hisce silvis amoenae tabernacula, eorum usui, qui intus convivari vellent, comparata. In quae nonnulli quidem urbani se raro conferebant &c. Et hic ἃ, ubi poscitur ἄς. In de Parasito c. 26 Parasitus, ubi variis argumentis demonstrasset, Parasiticam artem generatim universis aliis artibus esse praestantiolem; eandem hanc artem singulis quoque praestare artibus docturus, ita pergit, 'Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει (ἡ Παρασιτικὴ) δεδεῖχθαι μοι δοκῶ. φέρε δὴ ὥς καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστης διαφέρει σκοπῶμεν. Igitur quantum communiter praeestet (Parasitica) omnibus, videor mihi demonstrasse. Age iam, quantum singulatim singulis praeestet, consideremus. Perspicuum est, dicendum fuisse πασῶν, non πάντων. respiciuntur enim τέχναι. quocirca etiam in sequentibus dicitur ἐκάστης, scilicet τέχνης. Sed & supra c. 13 promiserat Parasitus se probaturum, ὅτι Παρασιτικὴ κοινῇ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν. εἴτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἐκάστης. Sic in Lapithis c. 4 pr. id ὑποσβολοικον Lucianici stili properantis notat Marcellius, Ἀλλ' οὔτι γε πρὸς ἐμὲ οὕτω ποιεῖν ἐχρῆν, ἀκριβῶς γινώσκων πολὺ πλέον ἐπιθυμουμέντᾳ σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκουσαι. At non erat apud me sic agendum, ut qui norim (cognoscentem) apprime, te dicendi esse longe cupidiorum, quam ego sim audiendi. Et re vera debuerat γινώσκοντα. Quid tamen dicemus? Certe mihi vix credibile est, tam foedam labem ab politissimo auctore profectam; potius vel temporis iniuriae, vel librariorum socordiae eam deberi existimem; quamvis non omnino mihi persuadeam, ipsos quoque veteres scriptores non aliquando leviter esse lapsos, quod secundae curae facile restituisent. Praecipue autem id existimare non absurdum tantopere est, cum & in hodiernis linguis non raro contingat, ut etiam exactissimi scriptores vernacula lingua scribentes, in phrasibus contra naturam linguae per oscitationem quandam impingant. Labet hic paulum indulgere exemplis, ex scriptis aliorum etiam Graecorum petitis, ubi ὑποσβολοικόν τι residere existimari possit, sive ab ipsis auctoribus, sive depravatione temporis & librariorum ortum. Apud Aelianum X Ποικιλ. c. 18, ubi legitur, Βουκολῶν δ' ἐκατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ νύμφη μία, καὶ ὁμίλησε καλῶ ὄντι καὶ νέῳ, haud dubie stili ratio requirit Βουκολοῦντος τοῦ Δάφνης, quemadmodum & interpretes intellexit. Libro quoque XII, c. 1, Ταῦτα ἀκούσασα ἡ παῖς καὶ δράσασα, τὸ φύμα ἠφανίσθη. Patet & hic primos pro secundis casibus esse

positos. Similia exempla si non omnino soloecae, nimium certe ἀνακολούθου orationis, notavit in Hygino Th. Munckerus in sua de Hygino Dissertatione; quale illud in Fab. CLXIV, *Quam pater gladio feriens, Adonis exinde natus est.* Non tamen sunt omnia, quae in Hygino stribliginis nota insignit ibi vir doctissimus, ab Augustei aevi scriptoribus alienissima. Sed hoc non est huius loci. Possint huc quoque referri ex eodem Aeliano, quae leguntur lib. I, c. 15, de pullis columbarum, *Νεοτῶν γενομένων ὁ ἄρρην ἐμπτύει αὐτοῖς, ἀπελευθύνων αὐτῶν τὸν φθόνον, φασίν, ἵνα μὴ βασκανῶσι δι' ἅρα τούτο.* Gesnerus legit *τούτον*, ut effugiat soloecismus. Sed ecce lib. XII, c. 60, de congressu Dionysii & Philippi, *Πολλοὶ μὲν οὖν, ὡς εἶκός, καὶ ἄλλοι λόγοι ἐπέρρευσαν. ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο.* Posceretur *ἐκείνος, λόγος* nempe. Et haec communicabamus quondam cum amico nostro eruditissimo, Iac. Perizonio, ad Aeliani locum lib. XIV, c. 37, qui vulgo sic legitur, *Ἔστι γὰρ τι ταῖς χειρουργίαις σφόν, καὶ ἐν τούτοις. καὶ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα δύναται τις καταγῶναι ἔχοντα ταύτη, ἐν δὲ τοῖς καὶ ἐκείνο &c.* Reliciunt eruditi Fabrum legentem *χειρουργίας*. At sicut nec ego Fabro assentio; ita non video, ubi texturam horum verborum contemplor, concinnum esse in *ἐν τούτοις* sensum; neque enim id satis commode ad ἀγάλματα & εἰκόνας, de quibus praecessit, referri posse puto. Mihi censetur tollenda post *ἐν τούτοις*, illa *τελεία στιγμή*, (quam etiam non agnoscit Romana editio) & omnia ita connectenda: *Habent enim hae artes, quae manu fiunt, aliquid sapientis; inque illis (artibus) multis quidem & varia quis possit deprehendere ita sese habentia; inter haec vero & illud &c.* *Ἐν τούτοις*, hoc est, *ἐν χειρουργίαις* omnis generis. *Τούτοις* autem pro *ταύταις*, qualia illa exempla, quae & apud hunc scriptorem & Lucianum nostrum supra vidimus. Ceterum nolim quis existimet, haec ita me afferre, quasi contendere velim, ea, quae ex antiquis scriptoribus pro vitiosis protuli, verissime esse vitiosa omnia: potius haec erudito lectori haecenus exhibui & proposui, ut simul profitear, me, si quid minus diligenter perspexerim, lubenter meliora doceri velle a quocunque, qui cum nostrae in his literis medicritati succurrere, tum his ipsis literis haud inutilem navare operam, non gravatus fuerit. In ipsis poetis quoque a recentioribus Graecis magistris, ne de Aristarcho aliisque veteribus Criticis loquar, nonnulla pro soloecis notata sunt: quemadmodum Scholiastarum in eos lectio satis testatum cui libet facere possit. Sic vetus Scholiastes Homeri anonymus

ad haec ex Il. I, v. 598, — οὐ τι με ταύτης Χρεὼ τιμῆς — notat, id esse σολοικισμόν παρὰ τὰς πτώσεις· debuisse nimirum Homerum dicere, οὐ τι μοι ταύτης χρεὼ τιμῆς. Similiter scribit idem commentator ad Il. K, v. 43, Χρεὼ βουλῆς ἐμὲ καὶ σε. — An vero revera haec locutio sit soloeca, non iudico. H. Stephanus censet esse accusativum pro dativo: quid vero hoc a soloecismo differat, non video. Forte quaedam est ellipsis, cuius ratio nondum sit plane perspecta. Paulo maioris momenti est, quod idem Anonymus notat ad Il. Θ, v. 455, Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέnte κεραυνῷ Ἄψ ἐς ὄλυμπον ἵκεσθον. — nimirum πληγέnte positum esse pro πληγείσαι. Et certe hoc, vel in duali πληγείσαι, postulat haec oratio: loquitur enim Iuppiter ad Iunonem & Palladem, atque ad eas τὸ πληγέnte est referendum. Est tamen, ubi omnino non audienda est itiusmodi Graecorum magistrorum crisis. Etenim cum apud Homerum Il. Δ, 508, legitur — Τὸν δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε, non est, ut censet Anonymus ille, soloecismus; nec summa fuit Homero, utile innuit, necessitas scribendi sine soloecismo — τοῦ δὲ σκότος ὄσσε' ἐκάλυψε. Est nimirum solemnissima illa ellipsis, atque ita commode intelligenda: τὸν δὲ σκότος ἐκάλυψε κατὰ τὰ ὄσσε, hunc, quantum ad oculos, tenebrae involverunt. (Atque ita se ipse satis dilucide exponit Homerus, ut qui Il. E, 82, (& Π, 333) narrans Hypsenora ab Eurypylo occisum, diserte ait — τὸν δὲ κατ' ὄσσε Ἑλλαβε παρφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταίη. Hanc parenthesin inseruit Hemst.) Apollonius quoque Rhodius nonnunquam paulo iniustius ab Scholiasta suo exagitur. Ut omittam, quod compluribus in locis, ubi poeta iste τὸ σφέτερος, ἐνικῶς, de uno, usurpat, identidem non recte scripsisse ab Scholiasta suo arguitur; quam crisin, ut iniquam exploserunt dudum eruditi, If. Casaubonus ad Athen. IX, c. 4, Ez. Spanhemius ad Callimachum p. 457. Ubi apud hunc lib. I, v. 440, Iason Apollinis oraculum comitibus suis hoc modo profatur, Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρεῖά τε περὶσαι Ἐνθάδε κῶας ἔχοντας, — interpres Graecus continuo infert, oportuisse ἄγουσι (nempe, ut hoc obiter dicam, Scholiastes ille in suo libro legebat ἄγοντας, non ἔχοντας. Et forte haec sanior est lectio: nam sic κῶας ἄγειν reperio quoque in hoc poetae anonymi apud Erymol. M. scriptorem, voce Κῶδιον, fragmento, Κῶας ἄγειν κρηῖο μεμαῶτας —) referendum enim id esse ad τὸ ὑμῖν. Sed vero sicut ἄγουσι, sive ἔχουσι, non fuisset culpandum, ita nunc quarrus casus ab omni vitio purus est. Quemadmodum enim etiam Latine dicitur *mibi otioso esse non*

Ecce, expedit bonas esse vobis, ita & quo minus Graece possimus utroque modo loqui, nulla est ratio, modo recte in construendo distinguatur. Apollonii ergo verba ita erunt concinnanda, *Τμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τι, ὑμᾶς περῆσαι ἐνθάδε κῶας ἔχοντας.* Ita & Homerus (quod ipsum exemplum affert quoque istic Apollonii Scholiastes) *Il. A, v. 541: Αἰεὶ τοι φίλον ἔστιν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἔντα, Κρυπτάδια φρονέοντα δικάζμεν* — hoc est, *Αἰεὶ τοι φίλον ἔστι, σὲ ἐμεῦ δε.* *semper tibi placet, te seorsum a nobis, clam consilia agitantem, regnare.* Nullo indem iure, ut ante nos video animadvertisse Ier. Hoelzlinum, Scholiastes in his Apollonii I, v. 872, *Ἰομεν αὐτῖς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — ait illud *σφέα* se non ὑγιῶς habere; convenire enim *σφέας* tertiae personae; hic autem sermonem fieri in prima; quare debuisse Apollonium dicere ἐφ' ἡμέτερα. Sed omnino fallitur Graecus ille magister: nihilo enim magis peccat Apollonius, dicens, *Ἰομεν αὐτῖς ἕκαστοι ἐπὶ σφέα* — *Redeamus quisque ad sua*, — quam Virgilius (quod idem opportune doctus ille vir affert) eodem, puerisque notissimo, modo dicens, *Quisque suos patimur manes*: — qua loquendi ratione nullus non scriptor frequentissime utitur. Similiter iniquus est Scholiastes ille in Apollonium, ubi in v. 893, *Ῥηϊδίας δ' ἂν εἴοι καὶ ἀπειρονα λαὸν ἀγείραις*, culpatur τὸ εἴοι de secunda usurpari persona, cum id proprie pertineat ad tertiam. Sed τὸ εἴοι, quemadmodum & τὸ *ἐαυτοῦ*, etiam de aliis personis usurpari, recte animadvertit idem Hoelzlinus, ad quem lectorem relego. IENS. Ed. *Flor. πάντως*, uti conieceram. In reliquis est *πάντων*, mendose. SOLAN.

ead. l. 13. Κεφάλαια) Apud Latinos saepissime principes philosophi illi illustres audiunt, praesertim apud Ciceronem. At hic non principum tantum nomine honoris causa compellat, sed *summam & epitomen totius suae disciplinae: ipsa disciplinatum mearum capita.* Sic αὐτὰ δὴ τὰ κεφ. usurpat iterum *Συγγρ. cap. 28, & N. Δ. XX.* Haec cum scriberem, venit in mentem locus Ciceronis depravatissimus, de Nat. D. initio; cum perobscuram esse dixisset *quaestionem de natura Deorum*, sic pergit: *De qua tam variae sunt doctissimorum hominum, tamque discrepantes sententiae, ut magno argumento esse debeat CAUSAM PRINCIPIMUM philosophiae esse scientiam, prudenterque Academicos a REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse.* Ad hunc locum docti multa. P. Manutius legit, *causam, id est principium*, ostenditque pluribus, qua ratione *scientia sit causa philosophiae.* Sed nihil haec ad rem: immo Ciceroni contraria, qui, quidquid demum scripserat, statim insert, *prudenter Academicos*.

cos *A REBUS INCERTIS assensionem cohibuisse*. Fulvius Ursinus a Mf. suo haec verba abesse ait, *causam principium*. Omnibus aqua haeret. Ego sic emendo: *causam principum philosophiae esse scientiam*. Norunt, qui Ciceronis opera philosophica legerunt, solere eum philosophos celebres *principum* nomine insignire: exstantque illius rei in hoc ipso libro exempla: nec de eo laborandum est. At insolita forsitan videbitur locutio, *causa scientia*. Esto: at certe rei accommodatissima. Et, si vacaret, ex Plauto, Seneca & ipso Cicerone possem non admodum abhorrentia loca proferre. SOLAN. *Caput etiam Latinis tam de principe alicuius Sectae, quam de summa atque epitome rei dici, recte quidem clar. Solanus affirmat, idque omnibus satis notum arbitror; verum emendatione illa Ciceronis, quam proponit, nihil opus esse arbitror; cum Davis. ex Mf. Eliensi nobis exhibuerit: Causam, id est principium philosophiae, esse inscientiam, ut Aldus quoque iam habuerat. Quia inscientia sit ποιητικὴ αἰτία philosophiae, ut ait Nemeseus de nat. Hom. c. 30, p. 230. REITZ.*

ead. l. 14. Τῆς ὑμᾶς) Angl. *ti. BOURD.*

in Schol. col. 1. l. 4. Ἀθηναίσις) Ἀθηναίων legebatur in impr. sed *ων* in *ois* mutaverat noster Solanus; ideo sic dedi, quia recte emendavit. REITZ.

Pag. 131. l. 1. Λωποδύτης) Angl. *τυμβωρύχος*. Has voces interpretantur Pollux, Hesych. Suid. copiose. Interpretes Demosth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. BOURD.

ead. l. 7. Ἐν Διονυσίοις) His actae etiam Aristophanis nubes, quas ipsas cum patienter adeo tulerit Socrates, vel fortiter potius & magno animo: parum decorum personae illius servavit in hoc dialogo Lucianus, quo toto nimirum impotenter nimis insultat capitibus sectarum, nimis de se arroganter, vel impudenter potius commemorat. GESN.

ead. l. 12. Ὡς περ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κρῖμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει) Erasmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quaeso, quid hinc distat Benedictus, *quemadmodum aurum, cum erutum inciditur, clarius refulget*? Scilicet hoc erat, quod Salmuriensem interpretationem merebatur. At quid hoc rei est? an aurum tunc incisum clarius est reliquo auro? Immo quid magis fatuum est? an periculum est, ut quis credat, aurum ab aliquo incisum iri non erutum? Rectissime annotavit pater: vide Casaubonum ad Strabon. pag. 63, ad lib. 3; innuens locum scilicet, unde discimus, aliquod auri genus effossum solere tunc

di, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo. GRONOVIVS.

ibid. Ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι) Locus est elegantissimus, sed ab interpretibus pessime acceptus de convitiis, & scommatibus: Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἂν τι ὑπὸ σκόμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοῦναντίον ὅπερ ἂν ἡ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. Vertitur: Novi enim nihil reddi deterius a scommate; sed contra quod bonum est, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius resurget, fitque splendidius. Quid hoc aurum, quod erutum inciditur? Num incisio reddit aurum splendidum? num κόπτειν χρυσὸν est aurum incidere? Κόπτειν est ferire, signare aurum: & κόμμα est signum in nummo percussum; hinc numisma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. Hic tamen κόμμα est ipsa percussio, cum in moneta nummus feritur, ille actus ferendi: legitur autem pro ἀποσπώμενος in Mf. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Est igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum detersum ipsa percussione, dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & signatur, fitque, cum signatum est, splendidius: quod qui in officinis illis aurum & argentum videntur signari, non possunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, signo a malleatoribus impresso, fit splendidius, sic convitia & scommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, potest exponere, *monetam recentem*, quae modo ex trium virorum A. A. A. F. F. officina est protrahita: sed ego Mf. scripturam laudo proboque. GRAEV. Ἀποσμώμενον) Hanc scripturam Mf. Gr. in textum pro vulgata ἀποσπώμενον recepimus. In P. ἀποσκόμενον mendose. SOLAN. Vid. Passion. S. S. Mart. Tarachi, Probi & Andronii pag. 275. HEMST. Ἀποσμώμενον Solanus in textum recipi iussit. Ego vero propter consensum optimarum edd. & plurimorum Codicum, nihil mutare ausus sum in vulgata, maxime cum citatio Hemsterhusii sensum probum ostendat. REITZ. Noster de Gymn. c. 29, τὸν ῥύπον ἀποσμῶν sequiturque etiam καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. Quare iam & hic ἀποσμώμενον restitutum vellem pro ἀποσπώμενον. IDEM in Addend. & Corrig.

ead. l. 14. Ὀργίλοι) Iracundus, ad ulciscendum proclivis, quae significatio satis obvia si testimoniis indiget, adi Elsnr. ad Tit. I, 7. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγχετε) Hic videntur loqui volentis Luciani collum pallio comprehenso stringere, ne vocem mittere pos-

fit. Itaque mox Philosophia, δῆλος, inquit, ἐστὶν εἰπεῖν τι δέ-
λων. GESN.

Pag. 132. l. 2. Τὴν ἀξίαν) Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, εὐκλεία ἀν-
τὶ τῆς κολλάσεως. Ut apud Latinos pretium, stipendium, & si-
milia. Eust. ad Iliad. 1. Inter. Aristoph. alii. BOURD.

ead. l. 3. Ἐπιόν) Alibi apud hunc & Demosthenem παριόν.
SOLAN.

ead. l. 8. Καὶ σοὶ ὅτι ἀνδοκῇ) Angl. ὅ σοὶ ἀνδοκῇ. BOURD.

ead. l. 10. Ἦπερ καὶ μόνη τάλανθες ἐξευρεῖν δύναιο) Malim
cum Mf. Ἦπερ καὶ μόνη τάλανθες ἀν εὐρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ
Ποικίλῃ rectius veritas cum C. Nepote in Poecile, quam cum
interpretibus in Poecilo. GRAEV.

ead. l. 11. Ἐξευρεῖν) Mf. Gr. & P. ἀν εὐρεῖν, quod ad veram
lectionem magis accedere videtur: puto enim scripsisse Lucia-
num ἐξερευραν. Vide tamen infra c. 45 ἐξεύρισκας eodem, quo
hic, sensu. L. ἀνευρεῖν. SOLAN.

Pag. 133. l. 5. Ἀρειον πάγον) Arium pagum, Areopagum
unico verbo: locus est Athenis, ubi Orestes causam dixit, &
ubi quae ad remp. spectabant, severissime administrabantur.
Sic dictus, (teste Pausan. in Attic.) quod eo primo vocatus sit
Mars (quem Graeci Arem vocant) in ius, propterea quod A-
lirrhothou interfecerat. COGN. De loco & voce multa eru-
dite vir sanctus Gulon. Fuliens. ad Dionys. Areopag. dixit.
Suid. Interp. Aristoph. alii de quib. ad Pausan. BOURD. He-
sychius in arce Areopagum ponit: Lucianus aliter, ut vides,
& quidem recte. Vid. Paus. pag. m. 108 C. SOLAN. De loco,
eius iudiciis, ac diversa opinione circa etymon vocis satis
egere interpretes ad Aët. Apost. c. 17, 19. Inprimis Hammon-
dus & Clericus, alique, quos vid. apud clar. Wolfium in Cur.
Philol. ad N. T. Conf. nostrum iterum de Gymn. c. 19. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ περιωπῆς) Confer supra Ἐπισκ. cap. 2, & alibi
apud nostrum. SOLAN.

Pag. 134. l. 16. ΦΙΛ.) P. & L. in impressis ΛΟΥΚ. SOLAN.

ead. l. 17. ΑΛΗΘ.) Repono personam ΑΛΗΘ. In omnibus
impressis antea scribebatur ΦΙΛ. Sed primo repugnat dialogi
series; nam id agit Philosophia, ut veritas iudicio adesse di-
gnetur; quae aptissime adeo venturam se hic negat, ni secum
comites solitas adducere liceat. Adde, quod etsi *Philosophiae*
etiam ministrare commodè dici possint *Libertas*, &, quo sensu
hic sumitur, *Audacia*; elegantius tamen & longe aptius *Veri-
tatis affectus* dixeris. Probabunt itaque, sat scio, viri docti &
elegantiarum spectatores & exactores strenui nostram emen-

dationem. His iam scriptis, etiam MSS. Codd. auctoritatem accedere video, ita enim in P. & L. *Veritati* haec tribuuntur. SOLAN.

Pag. 135. l. 4. Μηδ' αὖτως) Parum modestus hic Sophista noster, ut toto fere dialogo: nimis in illum statim propendet Philoſophia: nimis ille aduersus eam nafutus, nimis illa patiens: nimium ſtulti Socrates, Plato, ceteri. Etiam illud parum provide, quod Libertas & loquendi Fiducia, ancillae ſunt Philoſophiae. Sed ῥᾶν μωμεῖσθαι. GESN.

ead. l. 5. Τοῖς τυχοῦσι) Verſum erat, *fortuitis*. Verte, *vulgaribus*, *minoribus*. Sic in Act. Apoſt. XXVIII, 2, Οἱ δὲ Βάρβαροι παρῆχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν ἡμῖν. Ael. V. H. VI, 12 f. Δείγμα οὐ τὸ τυχόν, *documentum non vulgare*. REITZ.

ead. l. 7. Δυσελέγκτοις) Mallem *δυσελέγκτους*. Certe ni id fit, illud καὶ ante αἰ positum oportuit. SOLAN. Non male *δυσελέγκτους* coniicit legendum Solanus: tum vero & comma poſt h. v. tollendum, & mox ſimiliter εὐριſκομένους ſcribendum. In marg. I. notaverat, vid. Th. Magiſt. Is quidem, v. Εὐριſκομαι haec habet: Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες, ἢ ὀλιεύς· αἰεὶ τινὰς ἀποφυγὰς εὐριſκομένοις, ex edit. Blancardi; ſed ex connexione & ibi εὐριſκομένους videtur legend. quae ſyllabae ſaepe permutari ſolent; niſi data opera hic ipſiſſima Luciani verba dederit: tum vero contra coniecturam Solani faceret, quod iam non diiudico. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμεινον) Aut Luciani perſona hic interponenda eſt, aut Elenchum hic, converſa oratione, Philoſophia alloquitur. GESN.

ead. l. 13. ΑΠΙ.) Ἀναβ. L. recte. pro reliquorum librorum ΑΠΙ. Fl. A. tantum habet. SOLAN.

Pag. 136. l. 6. Παρρηſιάδης) Παρρηſιαſτὴς dicitur, qui libere loquitur, unde *Democares* ob nimiam & procacem linguam *Parrheſiaſtes* dictus eſt. Leg. Senec. lib. III de Ira. COGN. Locus Senecae eſt l. III de Ira cap. 23 pr. ubi *Demochares* Lipſius edidit, pro *Democares*, & rectius; ſed merentur verba Senecae addi, quia hiſtoria eſt lepida, ait enim: *Si qua alia in Philippo virtus, fuit & contumeliarum patientia, ingens instrumentum ad tutelam regni. Demochares ad illum, Parrheſiaſtes ob nimiam & procacem linguam appellatus, inter alios Athenienſium legatos venerat: audita benigne legatione, Philippus, Dicite, inquit, mihi, facere quid poſſum, quod ſit Athenienſibus gratum? Excepit Demochares: Te, inquit, ſuſpendere*. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπευφρατίδων) Rogatus Lucianus patriam ſuam,

ait, Σῦρος (εἰμὶ) scilicet) ὃ φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. Coniunctim legendum Ἐπευφρατιδίων, probe vidit eruditissimus vir, Iac. Gronovius. Et certe ita habet Flor. editio; ceterae vitiose ἐπ' Εὐφρατιδίων. IENS. Ἐπευφρατιδίων in textum recepi ex Fl. ac iubente Solano cum Gronov. (licet omnes, quas inspexi, edd. disiunctim habeant ἐπ' Εὐφρατιδίων) quia necessaria erat haec correctio. REITZ.

ead. l. 12. Σολέας) Vide Scholiaſten, cuius catalogo, quia de Babylonis tacet, addendus Diogenes Stoicus & Posidonius, hic Apamensis Syrus, ille Seleucensis ad Tigrim, sed Babylonius tamen audiebat. (Diog. Laërt. p. 157 C.) vide & noſtrum de utroque in Μακροβ. cap. 20. Plut. 1073 f. Alterum Posid. memorat Diog. Laërt. 173 C. Adde etiam, ſi lubet, Athenodorum & Neſtora Tarſenſes, ex eod. Luc. libro. Σολεύς Χρύσιππος, Origen. c. Celf. 196, 2, & Plut. 1073 f. Tarſenſis etiam quibuſdam. Protagoras Abderites, e baiulo, Democriti auditor &c. Diog. Laërt. 249 F. etiam Clearchus Solenſis Ariſtotelis diſcipulus. SOLAN.

Pag. 137. l. 3. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἥρῳμην. ἢ τέχνην δέ σοι τίς;) Quis poſſet has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quaero, quamnam artem noſti?* An in Graecis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἥρῳμην, τίς δὲ σοι ἢ τέχνη; Haec Graeca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianeae. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad praecedentia, poſteriore ad ſequentia, & verti debuit, *frustra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, cum nihil ad diſciplinās id faciat.) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σῦρος, ὃ φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων. GRON. Vid. idem Deor. Dial. XX, 2. SOLAN. Ver-tebatur male, *Verum & hoc quaero.* Propius ad verum ſenſum accedit verſio haec cl. Geſn. *Temere enim illud quaerebam.* Proxi-me tamen Solani noſtri, qui orae ed. Bened. adſcripſerat: *neque hoc ideo rogabam. Verum quamnam tu proſiteris artem?* REITZ.

ead. l. 11. Ἀπὸ τοῦ φίλῳ) Non poteſt Latina verſio hunc locum aſſequi: neque enim formare licet com-poſita, quae his αμῖσο, vel α φίλο incipientibus reſpondeant. GESN.

Pag. 138. l. 2. Καὶ τὰδε φασι καὶ τὰδε) Dixerat Lucianus, ſe duplicem ſcire artem, ſe eſſe μισαλαζόνα, μισο-Λευδὴ &c. addit, ſe vereri, ne alteram prae ſegnitiē dederet, alteram vero melius addiſceret: ad quae Philoſophia, καὶ μὴν οὐκ ἐχρήν, τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰδε φασι καὶ τὰδε. Interpres: *atqui non oportebat: eiufdem enim ſerunt eſſe & illa & iſta.* Ita ille intellexit,

quasi diceret Philosophia, οἱ ἄνθρωποι φασι, *ferunt homines, & ista & illa esse eiusdem*. Sed τὰδε est nominativi casus, & verba sic construenda sunt: καὶ τὰδε καὶ τὰδε φασὶ τοῦ αὐτοῦ, scil. ἀνθρώπου εἶναι, h. e. *Et haec & illa indicant eiusdem hominis* scil. artem, vel ingenium, h. e. qui μισοψευδὴς est, ille pariter est φιλαλήθης. Qui odit vitium, amat virtutem oppositam, quare mox addit, μία γάρ ἐστιν (scil. τέχνη) δὲ εἶναι δοκεῖσαι. VORST.

ead. l. 3. τὸ τέχνα) Sic edd. P. S. F. & Mf. P. sed *Iunt.* τὰ τέχνα, ad vulgares Grammaticorum canones usitatus. Nos vero prius praetulimus, non quod per heterogeniam Articis peculiarem (de qua vid. Mattaire de dialect. p. 37 &c.) femininum nomen masculino genere usurpatum sit; sed quod articulus τὸ in duali saepe communis, immo omnis sit generis. Schol. ad Sophocl. Ai. 291: Εἰόθασιν οἱ Ἀττικοὶ τὰ θηλυκὰ ἄρθρα ἀρσενικῶς ἐκφέρειν, ἀντὶ τοῦ τῆς τοῦ λέγοντες — καὶ κοινῶς, ὥς ἔπος εἰπεῖν παρὰ πᾶσι λογοποιοῖς τὸ χεῖρε. Sic etiam in proverb. quod Eustath. affert ad Hom. Il. B, pag. m. 235, 37: τὸ μὲν χεῖρ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὃ δ' ἐν οὖς ἐς Κλοπιδῶν. Adde duo alia in voce Χεῖρ ab Lexicogr. ex Xenoph. & Thucydid. iam prolata, ubi similiter τὸ χεῖρε pro τὰ legitur, & Lucian. non semel alibi. REITZ.

ead. l. 9. Προνῶ) Πρόναος Graecorum, templo Romanorum responderet: ναὸς cellae. GESN.

ibid. Πολιάδος) Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervae cognomen, cuius rationem alibi reddimus. Eadem dicta Πολίτις Aristophani, & Πολιοῦχος Pindar. BOURD.

ead. l. 12. Ὁ Πολιάς) Ο Minerva. BROD. Id est, Minerva, urbis Dea tutelar, Atheniensibus proprie Πολιάς dicta. Ael. V. H. 2, c. 9 f. ὁ Πολιάς Ἀθηνᾶ. Ubi omnino vid. Periz. REITZ. in Schol. col. 1. l. 1. Ἐχρῆν) Ἐχρην accentu in prima erat in impr. Clerici, & sic vulgaria Lexica; verum in edd. Luciani ubique recte ἐχρῆν, & sic Grammatici iubent. REITZ.

Pag. 139. l. 1. Ἐπίσκοπος οὔσα) Ἐπὶ σκοπῆς οἰκοῦσα. Hanc scripturam pro vulgata ἐπίσκοπος οὔσα, suppeditant Coll. G. quam lubens ut praestantiorē amplector. Vid. Zeῦξ. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 2. Αἱ μέλαιναι) Scil. ἡφοί. BROD.

ead. l. 3. Σὺ προσδεῖσα) Proverbium, Minervae suffragium. MARCIL.

ibid. Προσδεῖσα) Albam scilicet. Haec ad fabulam de iudicio Orestis spectant, cui periclitanti auxilium tulit Minerva: suo

enim illum suffragio liberavit. BROD. Vid. etiam Ἀρμ. c. 3, & Eur. Iph. in Taur. 1469. SOLAN.

ead. l. 4. Εἰεν) Ad superiora etiam hic respectum habet. *sint ista!* q. d. satis de his: satis cunctatum. Vid. ad princ. dialogi proximi. GESN.

ibid. Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν) Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. MARCIL. Marcilii coniecturam probō, sed Codicum auctoritate suffultam vellem. SOLAN.

ead. l. 6. Ὅστις ἀρίστα κατηγορῆσαι) Praestat quoque ex eodem libro scribi ὅστις ἀρίστα κατηγορήσῃν δοκεῖ, qui videtur optime accusaturus; quamvis vulgata possit ferri. GRAEV. Κατηγορήσῃν ex Mf. Gr. & L. arripuimus. Edd. καταγορῆσαι ἂν. SOLAN. Κατηγορῆσαι) Voluit Solanus hoc in textu mutare. Verum quia vulgata se potest tueri, ei non obsecundavimus, sed maiorem edd. & Mss. numerum potiolem habuimus. Aorist. enim infin. cum futuro permutatio tam est frequens, etiam apud alios, ut aoristus hic vitiosus pronuntiari nequeat. Sed assentior Horreo, qui in observ. Crit. in Herodot. I, IX, pag. 5, Ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Κανδαύλα, ex uno Mf. in τίσεσθαι non mutandum censet, quod Gronov. frustra existimarat, cum aoristi exemplum ipse Gronov. afferat ibidem. Addo Homer. II. Δ, 161, — μεγάλη ἀπέτισσαν, magno luunt. Ubi recte Schol. exponit: ἀποτίσουσιν. ἀποδώσουσι — καὶ ἀβριςτος χρεῖαν παύσει τοῦ μέλλοντος. Immo noster Lucian. Deor. Dial. XV, vel sequenti futuro aoristum praemittit, dicens ἐπιμηχανήσασθαι — καὶ συλλήψασθαι, quod clar. Ienf. tamen in — ἥσεσθαι mutatum voluit, idque mollius fluere, fateor, nulla tamen mutandi necessitas, cum nec Mf. nec edit. ulla praebeat; quos quidem nil moraremur, credo, si res esset certissima. Verum non est contra canones Grammaticor. dissimilia tempora per coniunctiones coniungi, qui similes tantum modos coniungere iubent. Plura exempla, ubi aoristi cum futuris coniungantur, vid. ap. eund. Horr. ubi ad Obf. Miscell. vol. IV, T. IV, p. 286, remittit. REITZ.

ead. l. 11. XP. Σοῦ) Sic L. recte, ut ex Platonis responso patet. (In edd. deest haec persona.) Malebam etiam σοι; sed repugnant Codd. In P. est σύ. Sed vulgata nunc placet. SOLAN.

ead. l. 15. Προσηγορίαν) Th. Magist. p. m. 155: προσηγορία καὶ προσηγορος, οὕτω καὶ προηγορία ἢ υπερηγορία καὶ τὸ πρὸ τῶν ἄλλων λέγειν, καὶ προήγορος ὡσαύτως καὶ προηγοῶ. Λουκιανὸς ἐν τῷ ἀναβιούντες ἢ ἀλειύς· τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ πάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. Vid. plur. ap. eundem ex Synes.

& Aristid. Quare & hic ap. nostrum *προνογορίαν* legendum arbitror, ut sit: *Tu prior causae discessionem suscipe*, i. e. *age*; quia praefas reliquis. Cf. Schol. licet vulgata stare possit. REITZ.

Pag. 140. l. 2. *Γοργίαν*) In eo praecipue dialogo, qui *Gorgias* inscribitur, p. 281. Solum Agrigentinum passim, Prodicum non adeo videtur insectari. Hippiam in dialogis duobus p. 95 & 229. SOLAN.

ead. l. 4. *Συρεχεῖ*) *Συρεχῇ*. MARCIL.

ead. l. 5. *Ὡς ὁ μέγας Ζ. πτηνὸν ἄρμα ἐλ.*) Lucianus Platonem subsannat, cuius in Phaedro verba haec sunt: *ὁ μὲν δὲ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*. BROD. Meminit iterum Δικ. c. 33, & Πητ. 26. Cf. Plat. Phaedr. 344. SOLAN.

ibid. *Πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνων*) Homer. Pind. a quibus poetae omnes Latini: leg. Mar. ad Horat. pag. 35. BOURD. E sacris nostris magnificum illum de Deo sermonem haustum, apologetae nostri passim indicant; v. g. Athenag. cap. 21, p. 94. Dechair. GESN.

Pag. 141. l. 3. *Τὰ κοινὰ*) *Communem omnium causam*. BROD.

ead. l. 4. *Ἐν τοῖς λόγοις*) *Malim, in opinionibus discrepamus*, quam *rationibus*, ut vulgo interpretes: mox sequitur, *ἐν ταῖς σπουδαῖσι διαλλάττειν*, quod idem est. L. BOS.

ead. l. 12. *Ὅσα οὕτως ἀπέφηνε*) *Corrige οὗτος*. BROD.

Pag. 142. l. 3. *Τοῦτο*) Diogenes causam & suam & reliquorum philosophorum contra Parrhesiaden, sive Lucianum, a quo omnis philosophorum cohors arbitrabantur se graviter laesos esse, agendi partes suscipiens, dixerat, se, quamquam *Philosophia*, huius causae arbitra, flecteretur oratione adversarii, non commissurum, ut sua accusari a quoquam posset opera & industria; quin omnes se intensurum nervos, ostensurumque, se non frustra baculo armatum esse. Ad hoc ultimum respondet *Philosophia*, *Τοῦτο μὲν μὴ δαμῶς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἀριστον γὰρ, ἢ περὶ τῷ ξύλῳ*. Vehementer suspicor, legendum esse *τούτῳ*, non *τούτο*: utique id exigit orationis huius tenor. *Nequaquam vero illo, (baculo scilicet eos superes) sed ratione potius. Id enim longe praefat, quam baculo rem gerere*. IENS.

ead. l. 5. *Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ*) Hac de re copiose Galen. Interp. Aristophan. passim. Apulei. Sen. innumeri. Dispensator clepsydrae ἐφ' ὕδαρ, Pollux l. 8. ab hoc dispensatore proverbialiter dictum ἐφ' ὕδαρ λαχεῖν, qua de re Hesyech. BOURD. *Ἐκκέχυται*) Sic optime in suo codice Vorstius emendarat: quod enim omnes edd. insidet *ἐκκ.* nihili prorsus est; quamquam

apud Nostrium iterum mendose legatur Έρμ. c. 79. At recte hic c. 28, & Άποκρη. c. 8. Aqua nempe veteres, ut nos etiamnum arena, tempus meriebantur. Vide Μισθ. c. 35, πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον λέγειν. SOLAN.

ibid. τὸ ὕδωρ) Clepsydra. BROD.

ead. l. 11. Πλείοσι κρατῆσαι) *Pluribus suffragiis*. BROD. Inep-
te olim interpres: *Immo plures volo vincere*. Ignoravit ellipti-
cam locutionem, & deesse ἡφους. Est enim, *pluribus calculis*
vincere. Sic ἀπάσαις κρατεῖν dixit auctor infra cap. 39. Sed vid.
quid notaverim in ellipt. Gr. L. Bos.

ead. l. 14. Παρὰ) Ex Cod. Ox. L. & P. restituimus. In im-
pressis περὶ, quod nihili est. SOLAN. περὶ) παρὰ iussit repone-
re Solanus, & usitatius & rectius quidem, ac forsan menti Lu-
ciani convenientius, quod videtur significare velle, *quales fue-*
rimus per vitam, dum in vita essemus, ut opponatur statui mor-
tuum, in quo nunc erant, & quicunque voler, hanc lectio-
nem arripere potest. Ceterum περὶ cum accusativo, pro *se-*
cundum, etiam Aristot. I Hist. Animal. c. 1, p. m. 827: ὕστερον
δὲ περὶ ἕκαστον γένος ἐπιστήσαντες ἐροῦμεν. Ita ut etiam hic
significare possit ap. Lucian. *per vel circa vitam*. Ut plura simil.
testimonia omittam. Interim παρὰ tamen ex trium Codd. au-
thoritatem reponendum credo, ut etiam deinde Catapl. cap. 23,
ubi haec variatio περὶ & παρὰ τὸν βίον iterum occurrit. REITZ.

Pag. 143. l. 4. Πῆτωρ) Valedixerat ergo iam Rhetoricae,
cum eiusmodi Dialogos aut libellos aggressus est: quod ipse
mox plenius fatebitur c. 29, rationesque, quibus inductus id
fecerit, edisseret. SOLAN.

ead. l. 10. τὸ μηδὲν ὄντων) Sic iterum Lucianus Μισθ. c. 16,
& Δικ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 11. Πρὸς) Male legebatur antea in plerisque πρὸ. Sed
Mss. Codd. P. L. & S. ed. recte πρὸς. SOLAN.

Pag. 144. l. 3. Ἀριστοφάνει &c.) In Nebulis. BROD. De his
priscae comoediae scriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit
88 Olympiade, principe Apollodoro, ut Eusebius observa-
vit; huius meminit Cic. in Bruto. Baptas eiusdem fabula a
nostro Luciano celebratur. COGN. Aristophanem quod atti-
net, res ex Nubibus satis nota; sed Eupolis quid designarit,
nescio an ex aliis liqueat. Vid. quid nos coniecimus ad Πρ.
λ. c. 7. SOLAN.

ead. l. 8. Ὁ θεός) *Bacchus*. BROD.

ead. l. 9. τοὺς ἀπίστους) Frequentes ea aetate virorum eru-
ditorum circuli, in quibus fulgebat Noster. SOLAN.

in Schol. Αὐτὸ ἔδρων) Conf. supra Schol. ad c. 14, verb. Ἐφ' ἡμῖν. Ceterum pro αὐτὸ δρᾶν, quod restituumus, legebatur in impress. corrupte, αὐτῷ ἔδρων. REITZ.

Pag. 145. l. 4. Μένιππον) Confule in eius vita Laërtium. BROD. Quae de Menippo hic audis, duplici sensu intelligenda: non enim apud Lucianum modo, sed & per se olim in suis scriptis, ut ex Diog. Laërt. discimus, hominum vitia salibus comicis infectatus fuerat p. 162 A. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐχῶι) Sic Ox. uti ante conieceram legendum. Reliqui ἔχῃ. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀπὲμ πόλῃσεν) Recte ita Brodaeus. MARCIL. (Nempe in Misc. pag. 2, c. 22, ita castigandum iusserat. Et sic solet apud Nostrium alioisque Testimonia vid. ad Tox. c. 28. REITZ.) Mss. Ox. P. & L. emendationem Brodaeii confirmant. Sed recte iam in S. & A. scribitur. In reliquis mendose, ἀμ-πιπολ. nisi quod P. ἀπεμπόλ. habet SOLAN.

Pag. 146. l. 1. Πολλῶν) Oxon. πολλῶ. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀξιοῦμεν τιμωρῆσαι) Fallitur ergo Th. Mag. qui v. βούλομαι multa similia verba enumerans solo cum praeterito vel praesenti, nunquam cum futuro construi solita, etiam ἀξιοῦν illis accenset; aut scribendum τιμωρῆσαι, quod Iens. observavit ad Lucian. Somn. in Lect. Luc. p. 9. Neque alibi cum futuro observavi; sed aor. hic est frequens. Epiet. man. c. 23, p. 32, εἰ δ' ἐμὲ ἀξιοῦτε τ' ἀγαθὰ τὰ ἑμαυτοῦ ἀπολέσαι & cum praesent. ibid. Ταῦτά με πράσσειν ἀξιοῦτε. Aor. iterum ap. Ael. V. H. IX, 29, Ἀξιούσης λαβεῖν τὰ δῶρα. Thucyd. III, 44, Οὐκ ἀξιοῦμᾶς—ἀπώσασθαι. Et ubi non? REITZ.

ead. l. 6. ANAB.) Φιλ. εὖγε ὃ Διόγηνες. Scribendum Πλα. εὖγε &c. aut, Φιλόσοφοι. εὖγε. MARCIL. ANAB. recte L. & P. ed. Reliquae omnes φιλο. quod minus commodum, quia *Philosophiae* ipsi in hoc Dialogo tribui solet, non *Philosophis*, qui hic utique plaudentes inducuntur. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐγγχεῖ) *Aquam infunde*. BROD. Glossa Paris. habet, *Verte horologium*. Quod ad sensum, non male, si hodie, cum *clepsammis* pro *clepsydris* utimur, dicendum foret. Sed quid hic sit, iam indicarunt alii commentatores. Qui figuras clepsydrarum desiderat, adeat Peraltium ad Vitruv. Gallice conversum. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ ὅσα) Illud καὶ omittitur in omnibus aliis impressis; sed exstat in l. ed. & Ox. aut certe ab eo Codice abesse non observavi, cum minutissima quaeque tamen perscrutarer. SOLAN.

Lucian. Vol. III.

H h

in Schol. col. 1. l. 2. 'Pεῖ) Addit Bruno, sc. clepsydrae. SOLAN.
Pag. 147. l. 9. Τάχιστα) Proba haec lectio, quamquam in
 P. L. & *Iuntina* aliter est, scil. ταῦτα. Ex Nigrino autem dis-
 cernere est, Lucianum Romae, post illud colloquium, foro va-
 ledixisse. SOLAN.

ead. l. 14. Λοιπὸν τοῦ βίου) Cave hinc provecta iam aetate
 fuisse colligas, cum ad orium se contulit; alibi enim diserte
 XL annum notat. V. SOLAN.

Pag. 148. l. 7. Καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς) In L. ὑμᾶς, prave, nisi reli-
 qua mutantur. Ego illud αὐτοὺς eliminandum cenfeo. SOLAN.

ibid. 'Ορῶν δὲ πολλοὺς) Si cui eius aetatis historicos evolve-
 re non vacat aut lubet; reputet modo, quid sub imperatore
 philosopho futurum fuit. Ne tamen res tanti momenti aucto-
 ritate prorsus careat, audi Capitolini in M. Aurelio verba, 23
 f. *Fama fuit sane, quod sub philosophorum specie quidam temp. ve-*
xarent & privatos; quod ille purgavit. Ad quem locum plura in
 hanc rem Casaubonus & Salmasius *οἱ πάντ*, quae legere ope-
 rae pretium erit. SOLAN.

ead. l. 14. Ὑμῖν) Aut cum P. & L. legendum ὑμῖν, aut, si
 impressorum ἡμῖν serves, ornatus tantum causa additum, uti
 passim, censendum; sed prius ego probo. SOLAN. Quod in
 Parisina ἡμῖν legitur, vitium est typotheticum; nam editorem
 ὑμῖν dare voluisse, patet ex Latina versione, quae *vobis* ex-
 primebat. REITZ.

ead. l. 17. Γυναικίης) Sola ed. *Iunt.* habet hic γυναικείος. Sed
 vulgata melior. Vid. 'Ον. c. 41. SOLAN.

Pag. 149. l. 1. Ἡρακλέα) Glossa ed. *Parif.* Herculem sal-
 tantem, & Cerberum ab inferis extrahentem meminit He-
 fychius. REITZ.

ead. l. 9. Οὐκ ἤνεγκα — τοῖς ξύλοις.) Lucianus declaraturus
 Philosophiae, & reliquo philosophorum coetui, quos eorum
 nominibus passim perstrinxisset, venum proposuisset, & omni-
 modo deridendos propinasset, acerbè exagitat *ψευδοφιλοσό-*
φους, eosque, qui se veros antiquorum philosophorum secta-
 tores falso iactabant, suis coloribus depingens; tandem com-
 parat illos cum eo, qui ipse mollis & effeminatus in scena sus-
 tinerè velit personam Achillis vel Herculis, non sine specta-
 torum vere iudicantium risu, & pudore eorum, quorum per-
 sonam gerant. Ait itaque, οὐκ ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς υπο-
 κρίσεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμυσαν ἡρώων προσωπεῖα περιθέ-
 σθαι, ἢ τὸν ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεοντίνην περιβαλλόμε-
 νος, ἢ ξίου λέων αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς Κυμαίους ὄγ-

πῶμενος μάλα τραχὺ καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δὴ τις αὐτὸν
ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον πολλάκις, ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε
παίων τοῖς ξύλοις. Nimium elegans, & intellectu facilis hic lo-
cusest, quam ut tam turpiter ab oscitabundo interprete tracta-
ri debuerit. Posteriora nimirum adulterans ita vertit: *Donec*
quidam hospes se leonem & asinum videre saepe arguit, & fuste caedens
insecutus est. Asinina profecto versio. Totum locum ita reddo:
Talia vos pati ab illis videns, non tuli ὑπεκρίσεως dedecus, si cum
simiae essent, sumere heroum personas ausi sint, vel imitari sustine-
rint Cumanum illum asinum, qui leoninam indutus, volebat & ipse
leo censerī, apud ignaros Cumaeos rudens valde asperum & horri-
dum; donec eum hospes quidam, qui & leonem & asinum saepe vide-
rat (atque adeo, qui leonem ab asino probe sciebat dignosce-
re) coarguit, & fustibus pulsans abegit. Sicut hic Cumaei dicun-
tur aliquando non potuisse agnoscere leonem, ita & elephan-
tos primum visos Itali habuerunt pro bobus, appellarunt-
que, ut notum, boves Lucas. IENS.

ead. l. 11. Ἐν Κύμῃ ὄνον) Haec ex fabula Aesopi desumpta es-
se, ipse Lucianus alibi (si Luciani quidem libellus ille) testa-
tur, in Δρακ. c. 13. Passim alibi tangit. Φιλοφ. c. 5, & Ἀποφρ.
cap. 3. Sed in hodiernis Aesopi quae dicuntur fabulis, Cuma-
rum nulla mentio. Vid. delect. fab. 123 & 157, & ipsum, qui
circumfertur, Aesopum fab. 113. Unitur etiam proverbio in-
de ducto Socrates apud Platonem in Cratylo, ne recentiores
memorem. SOLAN.

Pag. 150. l. 1. Εἴ τινα τοῦτον) Lege: εἴ τινα τούτων. BROD.
Angl. τούτων, melius. BOURD. Corrigit Brodaeus, εἴ τινα τού-
των. Melius εἴ τινα τοιούτων. MARCIL. Τούτων Brodaeus; &
omnino ita in P. legebatur. Alii rectius τοιούτων coniiciunt,
ut praeter Marcilium Vorstius; quod & voluisse credo edito-
res *l.* quia scribunt τοῦτον. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς
λόγους ἐποιεῖτο) Viri docti in his ita versantur, ac si Luciano
non suppeditasset copia exprimendi se. Scripsit sine dubio οὐ
τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait
λόγους ἀσκεῖν, cap. 15. GRON. Scholiastes, ubi vulgo legitur,
οὐκ ἐστίν, ὅστις οὐ φιλοσοφίαν αὐτὴν ἠτιάτο, καὶ τὸν Χρυσίπ-
πον → ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο,
in suo libro legit, ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον, refertque ad Dioge-
nem Cynicum. Sed haud dubie vulgata lectio est verissima,
in qua id auctor vult, quod mihi maxime indignum videbatur,
illud erat, quod ubi pseudophilosophi committerent turpis

quid ac flagitiosi, continuo accusarent homines ipsam Philosophiam, & Chrysippum, vel Platonem, vel Pythagoran, vel eum, a cuiuscunque nomine se ille, qui quidpiam commisisset, appellaret. Non ἐνικῶς Diogenes Cynicus, sed quilibet, cuius certa secta erat, intelligitur. Perspicuum tamen est, in vulgatis αὐτὸν, non αὐτὸν, scribendum. IENS. Αὐτὸν vulgo legebatur; sed recte Guyetus correxit, & αὐτὸν adspirate scripsit, cui paruimus, idemque & alibi restituimus. Millies in spiritu hoc peccatur in edit. Ne itaque mihi obiiciantur exempla, ubi αὐτοῦ pro αὐτοῦ positum legatur. Cum enim in Codicibus paulo antiquioribus adspirationes huiusmodi non inveniantur, tanto facilius scribae ac typographi posteriores in illis errarunt. Et cum Homer. integre scribat ἃ αὐτὸν, ubi se ipsum significatur, distinctio eadem inter reciprocum & demonstrativum ope spiritus, ex Grammat. praeceptis est servanda, inprimis hic, ubi ambiguum foret, si negligeretur, etsi scio in dialecto Aeol. spir. asperum saepe negligi, & ap. Homer. αὐτὸν pro ἐαυτὸν inveniri. Praeterea, ad sensum apertio-rem reddendum, comma post ἐπώνυμον sustulimus. REITZ.

ead. l. 5. Ἐποιεῖτο) Ἀνέποιεῖτο; GUYET. Brodaeus προσποιεῖτο, quod probo, mutare tamen non audeo. SOLAN.

ibid. καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο) Angl. καὶ οὗτος λόγους ἐπ. BOURD. Brodaeus, καὶ τοὺς λόγους προσποιεῖτο; sed melius illud ἐποιεῖτο intelligi enim vult Lucianus: si quis Stoicum, aut Platicum, aut Pythagoricum se diceret, atque ita five tali schemate, sive sub tali persona dissertaret. MARCIL.

ead. l. 10. Ὡς τε ἐρήμην ἠλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ) Pirckheimerus, vos quoque indicta causa condemnabam. Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σέ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ἤρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo Benedictus, vos vero cum ipso damnabamini: at idem in loco Hermotimi, ceteris indicta causa damnatis. Rursus in eodem Hermotimo c. 30, οὐκ ἐχρῆν ἀπάντων καταγινώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιδαιτῆν, ubi rursus indictam causam profert. In Abdic. c. 8, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἠλίσκεσθαι, habet indefensam causam. Sed ex fine Hermotimi apparet esse discrimen inter καταγινώσκειν ἀκριτον, & καταγινώσκειν ἐρήμην. Immo id satis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes? GRON. Ὡς τε ἐρήμην) Indicta causa. I. Brod. in Misc. iam saepe adductis ita habet, pro ἐρήμην. Sed vitium typographicum esse credo. REITZ.

ead. l. 15. Ταῖν θεῶν) Cereris & Proserpinae. BROD. Cereris

& Proserpinae, quarum mysteria toto orbe gentili maxima celebrabantur. De ἐξορχεῖσθαι v. notam ad Ὀρχ. c. 15. SOLAN. *ibid.* Ἐξορχούμενον) Quid esset ἐξορχεῖσθαι, copiose & erudite explicavit Laur. Normannus ad Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχούμενων declamationem T. II, p. 589 seqq. lebb. GESN. Vid. not. Solani ad Ἀναβ. c. 33, ubi hoc verbum iterum occurrit, & explicatur. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Τουτουῖ) Τοῦτου legebatur; sed Solanus mutavit in τουτουῖ, in textu vero ipso est ὅταν. Illud vero τουτουῖ magis Articum esse, Dialectorum scriptores satis ostenderunt. Sed propter solum Scholiasten in textu nihil mutarem, quando vulgata lectio est commoda. REITZ.

Pag. 151. l. 2. Ἀθλοβάται) Morem hunc quis notaverit, mihi nunc non succurrit. Tangit iterum Ἀπ. μισθ. c. 5. SOLAN.

ibid. Μαστιγοῦν) Tangit hunc morem Interpres Aristophanis, & oratores Graeci. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀσεβοῦντα) Vel invertendus ordo priorum verborum huius Scholii est, quia textui non responder, vel credendum ἀδικοῦντα Lucianum scripsisse; quod convenientius videtur: nam ait, *si iascor & obiurgo profanum, qui sacra reticenda effert, an iniuste hoc facio?* Sed non est tanti: quin varians lectio potius videtur ab Scholiaste allata, quam explicatio; licet eius expositiones saepe satis sint frigidae. Ita Scholion proximum & varians lectio est, quae tamen simul pro interpretatione valet. REITZ.

ibid. col. 2. l. 2. Ἐξορχεῖσθαι) Ἐξορχεῖσθαι editum fuerat; & λέγει pro λέγουσι, & paulo ante ὅτι quoque omissum, quae omnia Solano praeceunte correxi. REITZ.

Pag. 152. l. 1. Τὸ καλὸν ἀγαθόν) Summa philosophiae Stolicae, quam explicat Laërt. in Zen. BOURD.

ead. l. 10. Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν) Sic apud Plat. Idem passim. BOURD.

ead. l. 11. Ὦμιζόμενοι ὅπι) His incumbentes. GUYET.

ead. l. 12. Παραγκονιζόμενοι) Sana quidem lectio; sed sanior Anglicana, παραγκονιζόμενοι, quod passim eadem utatur, ut in Nigrin. vide. BOURD. Libri istius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκονιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. GRAEV. Egregiae pseudophilosophorum virtutes praedicantur, nimirum, τοὺς πλουσίους τεθῆπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀργύριον κεχῆνασι, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν λαγῶν, καλαχεντικώτεροι δὲ τῶν πιθήκων, ἀσελεύεστεροι δὲ

τῶν ὄντων, ἀρπακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλοτεικώτεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοιγαροῦν γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠδιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παρωδοῦμε-
 τοι. Pro φιλοτεικώτεροι accuratius scribe cum Basileensi φιλο-
 τεικώτεροι. Vide plura id genus sphalmata supra lib. I, cap. 11,
 notata. Deinde in duobus MSS. Anglico, & quo usus est Grae-
 vius, legitur παραγκωνιζόμενοι pro παρωδοῦμενοι. Scholiastes
 in suo libro vulgatam lectionem reperit, eamque per παραγ-
 κωνιζόμενοι interpretatur. Nec videtur satis causae, cur alte-
 rum altero censeatur melius. Παρωδοῦν Hefychius exponit ἐκ-
 βαλεῖν qui tamen corrupte legitur, ubi est, Παρωδούντες, ἐκ-
 βαλλόντες. Lege omnino παρωδοῦντες: neque enim παρωδοῦν
 quidquam ad ἐκβάλλειν. Apud eundem, Παρώσας, ἑάσας, ὤ-
 σας, ὠήσας, ἐκβαλόν. Pergit Noster in depingendis pseudo-
 philosophorum moribus; idque omnium impudentissimum de
 iis memorat, quod ubi quotidie clamitent, se nullius indige-
 re, sapientem solum esse divitem, paulo post ipsi accedant
 aliquid emendicantes, & nisi accipiant, graviter indignantes.
 Ὅταν μὲν οὖν, persequitur Noster, αὐτοὺς τι δεῖν λαμβάνειν,
 πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωτικῶν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ
 πλοῦτος, καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τὰργύριον, οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς
 αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρει; Paulo difficilior in postremis vi-
 detur haec oratio intellectu: quare condonandum interpreti,
 sensum pro lubitu fingenti, dum vertit, *Quid enim aurum &
 argentum litoralibus a lapillis differat?* Ut verus hic sensus sit,
 corrumpit tamen elegantiam. Lepide hic commemorat auctor,
 quomodo illi philosophorum simiae soleant in luxum & in-
 temperantiam concionari, ipsi licet vitiis iis quam maxime
 perdituri: dein, quomodo, ubi nullius se rei indigos profitean-
 tur, tamen efflagitandis muneribus molesti sunt. *Quin cum ne-
 cesse est,* inquit, *ut ipsi aliquid accipiant, multis praedicant, quem-
 admodum oporteat sua cum aliis communicare, & quemadmodum di-
 vitiae sint res nulla ab aliis rebus differentia distincta. Quid enim esse
 aurum & argentum, rem nihilo litoralibus lapillis digniorem?* Pos-
 sent haec Graeca etiam hunc in modum distinguere, καὶ τί γὰρ
 τὸ χρυσίον ἢ τὰργύριον; οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων
 διαφέρει. *Quid enim sit aurum & argentum? Nihilo nimirum lito-
 ralibus lapillis dignius.* Ut sit interrogatio & responsio ex per-
 sona itidem horum philosophastrorum. Utique interrogatio-
 nis illo signo in fine caret omnino ed. Flor. IENS. Παραγκο-
 νιζόμενοι A. G. P. & L. pro παρωδοῦμενοι, quod in impr. omni-
 bus legitur. Vid. etiam Scholia. SOLAN. Παραγκωνιζ. in tex.

tum recipi iusserat Solanus, nec erravit; verum, quia alterum se tueri potest, vulgatam servavi: poterit itaque alterum eligere, qui volet; quamvis enim saepe alibi utatur Noster τῷ παραγκῶν. non semper tamen sequitur, eum ubique eadem voce usum esse. REITZ.

ead. l. 15. Μεμνημένοι) Copiose hanc philosophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. Dixi supra. BOURD.

Pag. 153. l. 7. Ὀρθὴν τιάραν) Solis enim id apud Persas regibus licuisse, docet Xenophon. Vid. & Plur. in Anton. & Spanhemium. SOLAN.

ead. l. 12. Τὸν ἐν τοῖς &c.) Versio Benedicti, quam impugnat Ienf. non adeo est absurda, dummodo suppleas *aiunt*. REITZ.

ibid. Ἐν τοῖς αἰγυαλοῖς ἡφιδῶν) Hac specie proverbii utitur antea in Timone. BOURD.

ead. l. 13. Ἐκ παλαιῶ) *Iam olim*. BROD.

Pag. 154. l. 1. Ὅπη ποτὲ) Sic edd. sed P. & L. rectius ὅποι τότε. SOLAN.

ead. l. 2. Πτερόεντα ἔπν) Ex Homero, cuius copiosus interpretes Apulei. lib. 2 Florid. BOURD. Ἐπεὶ πτερόεντα apud Homerum tam frequenter occurrit, ut non opus sit ullum exemplum asserre. Verba autem dici *alata*, quod cito & volent, Lucian. iterum tradit De Domo c. 20, ac Didym. ad Hom. Π. A, 201, — ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, αἶτ, λόγους ταχῆς. λόγου γὰρ οὐδὲν ταχύτερον. Eustath. vero ad eund. vers. pag. m. 64 m. Ὅτι πτερόεντες οἱ λόγοι, διὰ τὸ ταχὺ, καὶ διὰ τὴν ἐν αὐτοῖς ἁρμονίαν καὶ εὐσυνθεσίαν, καὶ ὅτι τέμνουσι τὸν ἀέρα κατὰ τὸ πτερόν. Ἰσως δὲ καὶ ὅτι τοὺς λογίους ὑψοῦντες ἐξαίρουσιν &c. quae ibi vide, de alis Sirenum, quas Musae cum illis cantu certantes, iis eripuerunt, capitibusque suis ut victoriae signum imposuere, unde putat *verba alata* Homero dici. REITZ.

ead. l. 8. Ἐξαλήλειπται) Sic edi curavimus, non, ut in omnibus mendose exstabat, εξαλήλειπται, quod & interpreti priori fraudi fuit, & animadversum a posteriori, ut ex interpolatione patet, non tamen emendatum est. Sic autem noster iterum in Καταπλ. c. 24: ἵχνη μὲν καὶ σημεῖα τῶν ἐγκαυμάτων οὐκ οἶδα δ' ὅπως ἐξαλήλειπται μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. Ubi omnes impressi recte habent. Ox. vero solus errat. SOLAN.

ead. l. 12. Βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος) Cleopatra: tangit enim Cleopatras simiam, ut in Tractat. Προμηθεὺς εἰ ἐν λόγοις. BOURD. Atqui libro de mercenariis philosophis non est βασιλεὺς τις Αἰγύπτιος, verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Nisi fortean duae historiae sunt. Nam hic multi simii, ibi unus: hic nuces

five κάρνα, ibi carycae aut amygdalae, five nuces Graecae, ἰσχυράδες ἢ ἀμυγδαλον. MARCIL. Ipse Lucianus infra in Apol. pro Mercede conductis c. 5: ἄλλοι δὲ τὸ τοῦ πιθήκου πεποιθέναι φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι· ἐκείνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως &c. MENAG. Fefellit memoria Bourdelotium; non enim in eo, quem indicat, libello, sed in Ἀπ. μιᾶς. c. 5 hanc historiam iterum habet. Quamquam autem discrepent & regum nomina & nuncum, non ideo putem diversas esse historias. Solent enim viri urbaniores fabulas, quas animi causa narrant, varie subinde commemorare; aut ipsi de suo addentes dementesve, de veroparum solliciti, modo, quod quaerunt, ut placeant, aut rem, quam agunt, illustrent, assequantur. Edoctos etiam sub Ptolemaeis cynocephalos talia, & maiora etiam, tradit Ael. de anim. VI, 10. SOLAN.

ibid. Τῆς Αἰγυπτίου) Simii saltatores; vid. infra Apol. pro Merc. GUYET.

ead. l. 13. Πυρρίχ(ζειν) Pro omni genere saltationis, ut id. docet περὶ ὀρχ. BOURD.

in. Schol. col. 1. l. 4. Εἶδος) Ad alia verba referebatur hoc Scholion, sed retuli ad verbum, quo pertinebat, & forsitan συντόμως scribendum, pro σύντομος. REITZ.

Pag. 155. l. 1. Ὑπὸ κόλπῳ) At infra in Ἑρμ. c. 37 legas ὑπὸ κόλπου, iterum *ibid.* c. 81 ante med. SOLAN.

Pag. 156. l. 1. Ἡρακλῆς) Hercules & simia, proverbium de minime congruentibus. Hercules enim robore, simia dolis valet. Vid. Erasmi Chiliad. p. 187. REITZ.

ead. l. 2. Φιλοσοφεῖν ἀσκούσι) Sic bene legit interp. Minus recte Cod. Anglic. φάσκουσι. BOURD. Φιλοσοφεῖν φάσκουσι) Persistens noster in sua in pseudophilosophos invectiva, ait eos veteribus illis heroibus, quorum se sectatores mentiantur, tam similes esse, quam Herculi simiam: dein rogat veteres illos philosophiae magistros, ἢ διότι πάγωνας ἔχουσι, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκούσι, καὶ σκυθῶντοί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν τοὺτους; MS. Angl. referente Bourdelotio p. 412, pro ἀσκούσι habet φάσκουσι, & sua quoque convenire excerpta ait cl. Graevius p. 969, rectissime iudicans τὸ φάσκουσι huic loco congruentius. Et certe passim de his pseudophilosophis ita Noster. Statim c. 46, ἀπασιν τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐντυγχάνειν de Merc. Cond. c. 24, πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα de Parasito cap. 52, οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες. Similiter in Hermotimo c. 52, Ὅδοί τε πολλὰί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίας ἐκεί-

ὅτι καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι c. 68, οὐκ ἀκούεις τῶν Στοϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων; IENS. Bourdelotius male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius scribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, & qui dicunt se philosophari, se esse philosophos, pro quo dixit c. 41, ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, quod est, in philosophia se exercent, philosophiae dant operam, quamvis id quoque possit tolerari, alterum tantum praeferendum est. Hanc enim vim habet, venditant se pro philosophis, cum non sint. GRAEV. Φάσκουσι omnino legendum, ut est in Angl. P. L. & Mf. Gr. & iterum c. 46; quod autem in vulgatis est ἀσκοῦσι, procul ablegandum. SOLAN. Recepi lectionem codicis Angl. apud Graevium: quae recurrit etiam deinde, πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν, ἐντυγχάνειν. GESN.

· ead. l. 3. Σκυθρωποί εἰσι) Ut in Nigrin. & Lapith. & passim alibi. BOURD.

· ead. l. 11. APET.) Virtutis persona non ita commode huc convenire videtur: longe melius altera Veritatis. Mutationi occasionem praebuit, quod proxime ab hoc sermone Virtutem alloquitur Philosophia, cui proinde responderi cum putaret aliquis, personam hic temere mutavit. Quidni enim, post Veritatis testimonium, alteram suam sodalem, Virtutem alloquatur Philosophia? GESN.

· ead. l. 12. Κατὰ τῆς γῆς δύναι) Sic de Merced. conduct. εὐχὴ δὲ ἢ σεισμῶ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adversus Indoct. εὐχὴ τότε χάρειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ. Sic εταίρ. πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; ead. in Lapith. Sic apud Heliod. lib. 1, ἡνυχόμην δὲ καταδύναι μᾶλλον. Habent ex Homeri Iliad. 4, τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud est Aeschyli Suppl. Θέλωμι δ' ἂν μορσίμου Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. BOURD.

Pag. 157. l. 4. Ἀρετὴ) Haec loqui decebat Veritatem, ad quam testem provocarat Parrhesiades. Servavi tamen librorum scripturam; praesertim cum mox Philosophia Virtutem appellet. Sed ibi pro Philosophia Veritatem loqui crediderim. Certe alicubi loquatur oportet, nisi personam mutam a Luciano inductam censeas, cuius opera potissimum indigebat. SOLAN. Si supra persona AP. mutanda fuit, & hic rescribendum erit ἀλήθεια pro ἀρετή. REITZ.

· ead. l. 8. Ἰλιέων) Historia, quae huic proverbio ansam dedit, in obscuro est. hinc interpretum silentium. Hoc per se patet, Troianos, qui excidium, capta urbe, effugerant, tandem

aliquando ludicris se dedentes, in Tragoedum incidisse, qui calamitates eius priores, aut studio, aut imprudens repraesentavit. Idem proverbium tangit etiam in Ἀποφρ. cap. 10. SOLAN. Vid. Dion Chrysostom. in Tarf. I, pag. 266 ed. Ald. B. de Ball.

Pag. 158. l. 1. Ἀπάσαις Ψήφοις. Brod. Vid. supra hoc Dial. cap. 21. REITZ.

ead. l. 3. Ὁ μέγας σεμνὴ νίκη) Hoc in fine quarundam tragœdiarum apud Euripidem videre licet, ut in Phoen. Orest. Iphig. in Taur. BROD. Vid. Isthmia Pind. Od. VI in princ. cum Scholiis. VORST. Eurip. Phoeniss. 1752. SOLAN.

ead. l. 6. Δευτέρου κρατῆρος) Aut id a combibonibus ac commesatoribus translatum, aut ad clepsydram reiiciendum. BROD. Specie proverbii. De secundo cratere Long. lib. 3 ποιμεν. Aechil. Tat. lib. 2. BOURD. Alludere videtur ad morem veterum, qui primum craterem alicui Deorum libabant, a secundo autem auspicabantur. SOLAN.

ibid. Κρατ.) Συμπύσιον] Vid. Erasmi Adag. τὸν τρίτον τῷ σατήρι. Primus crater ad sitim sumtus, Iovi Olympico: secundus ad hilaritatem, heroibus: tertius ad ebrietatem servatori seu fospiratori dicabatur, ut ex crateris tertii potu ipsos oenopotas ab ebrietate vindicaret. VORST.

ead. l. 10. Συλλογισμὸς) Aptā huic rei Syllogismi persona, tum quod familiaris philosophis, tum propter etymon, quia collectionem notat. GESN.

ead. l. 12. Ἦκειν) Sic solet in formula praeconiorum omitti χρῆ, aut simile quid. SOLAN.

ead. l. 14. Δίκης) Lege Δικαιοσύνης, de qua supra c. 18. Infra tamen pro hac Veritatem appellat, c. 44. In omnibus scribitur δίκης. SOLAN.

Pag. 159. l. 8. Σησαμαῖος πλακοῦς) Dixi ad Petr. BOURD.

ead. l. 9. Πώγωνα βαθύ) Sic Noster iterum in Iove Trag. c. 26, βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον. Sic de Senectute profunda siue magna, Ael. V. H. 2, 36, βαθύτητα γηράων. Quod iterum L. 7, 5, γηράσκων βαθύτατα; sed & Aristoph. Nub. βεθύς τῆς ἡλικίας, (ut observat Iensf. ad Dial. Lucian. de saltat.) Verum generaliter de omni fere magno; ut πλουῦτος βαθύς, Ael. V. H. III, 18. Et βαθύπλουτος ap. Aeschylum; vid. Spanh. obs. ad Callim. p. 85. Et γαῖα βαθυλήϊος, frugibus abundans solum, ap. Apollonium, ibid. Immo & de latitudine, s. densitate; Herodian. VIII, 1, 3, φάλαγγας ἐς τετράγωνα ἔταξε σχήματα, ἐπιμήκεις μᾶλλον ἢ βαθείας, i. e. acies densas instruxit. REITZ.

ibid. Παλάθην ἰσχυάδων) Haec passim apud Lucian. Hac de re Theophyl. Simoc. Epist. 14: ὁ δὲ θεσπέσιος οὐ τοσὶ νεανίας τῶν ἰσχυάδων τὰ πλεῖστα ἐκβαβρώκε, καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἐξεργάσθησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκεχύνει, καὶ μοῖραν τινα ἤττει μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἰκάδ'· posteriorem hanc partem tangit in Lapith. BOURD.

ead. l. 14. Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι) Parodia ex Iliad. Σ. BOURD. Hom. Il. Σ, 507. SOLAN. Leg. ἐν μέσσοισι vel εἰνὶ μέσοισι. Il. Σ, 507: Κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δὲ μιν, ὅς μετὰ τοῖσι δίκην ἰδύντατα εἶπεν. GESN.

ibid. Μέσσοισι) Maculam edd. in hac voce ex Homero & B. 2. fustulimus, in quibus erat μέσσοισι. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀνοδος) V. c. 15 & 16. Si forte oblitus, ubi sint, nescias. SOLAN.

ibid. Ἐπεὶ — ὥς) Harum vocum aut haec aut illa reiicienda videtur; sed absque codicum auctoritate, utra expungenda sit, non patet. Quid si ἐπὶ τὰς δ. μ. legatur? SOLAN. Leg. ἐπὶ τὰς δύο μῆας, ὥς ἤκουσαν κ. τ. λ. GESN.

Pag. 160. l. 1. Παλ. — Ἀσκλη.) Athenarum tabulam, si per typographos liceat, hic exhibebimus, qua conspecta haec omnia clarius intelligantur. SOLAN. Glossa Paris. *Loca Athenis iuxta arcem.* Confer infra c. 47. REITZ.

ead. l. 3. Τάλῳ) Confer Ὀρχ. c. 49, & φιλοφ. c. 19. SOLAN. Τάλῳ Athenis sepultum, nondum inveni: Tellus ille nobilis, qui pro victrice pugnans patria salvis liberis obiit. GESN. Hunc Athenis sepultum dubitabat Gesn. & fors Tellus legendum: sed Wesseling. ad Diod. Sic. c. 76, v. 96 sq. ubi Τάλῳς Daedali discipulus ingenio magistrum superans per invidiam a Daedalo necatus & Athenis sepultus legitur, haec observat: *Pausaniae* I, 21 & 26, Κάλῳς est; unde *Simfonio Chron. A. M.* 2773, ita & hic scribendum esse, in mentem venit. *Miki* aliud placet: accedunt *Diodoro praeter Apollodor. III, 14, 9, Scholiast. Eurip. Orest. v. 1648, Lucian. Reviv. c. 42, eiusque interpres Graecus.* Sepultus est Talus Athenis in via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de Calo *Pausan. I, 21 & c.* REITZ.

ead. l. 4. Ἀνακείον) De Anaceo ad Tim. c. 10 Hemst. GESN.

ead. l. 5. Βοτρυδόν) Il. B, 89. SOLAN.

ead. l. 8. Μυριοί) Ex Hom. Il. B. pro ἤρι Angl. ὥρη. BOURD. Recte utique Mf. μυριοί, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἀνθεα γίνεταί ὥρη· est enim ex Hom. Il. B, v. 468. ἤρι est interpretatio: ὥρα enim accipitur cum pro vere, tum pro aestate, ut ad Hesiodum ostendi. GRAEV.

ibid. Ἡρι) In Angl. L. & Mf. Gr. ὥρη, uti & apud Homerum l. c. & Odyss. I, 51, scribitur. Sed de industria, uti multa solet, a Luciano mutatum opinor, quo signantius anni tempestatem designaret. SOLAN.

ead. l. 9. Μιστὰ δὲ) Casaub. ad Athen. BOURD.

ibid. Κλαγγηδὸν προκ.) Hom. II. B, 463. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Λέγονται) Hoc scholion, commonstrante locum Solano, ex duobus in unum contraximus, nihil tamen omittentes, nisi quod his positum inveniebamus: dilaceratum enim erat, & pars in ed. Gr. in summa pag. 17, pars in med. p. 18 descripta. REITZ.

ibid. l. 4. Ἀνακειον) Et hoc igitur abundabat. REITZ.

Pag. 161. l. 1. Το μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα) Non est hic locus δὲ, recipiendum omnino, quod Angl. codex & mea excerpta prae se ferunt, μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνῶρισμα: quod & videtur agnovisse Latinus interpres. Statim nihil certius scribendum esse, quod & Bourdelotius probat, cum Angl. & meo, δεχόμεθα ἤδη αὐτοῦς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. Nec minus probandum ex iisdem membranis pag. 410, ταχέϊαν ἐπιτέλει τὴν ἔργων, fac ut cito aliquid capiamus. GRAEV.

ibid. Μὴ δὲ) Angl. μὴ δὲ. BOURD. Μὴ δὲ ed. I. & Mf. P. L. & a Bourd. & Graevio laudati. Vulgatae edd. mendoſe μὴ δὲ vel μὴ δὲ. Adde hic Euripidis versus in Med. 516: ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν δὲ κίβδηλος ἢ Τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὅπασας σαφῆ, Ἀνδρῶν δ' ὅτ' ἄρ' ἡ χρεὶ κακὴν δειδεῖναι Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπεφυκε σώματι. SOLAN.

ead. l. 4. Δεχόμεθα ἤδη) Angl. ἤδη αὐτοῦς: sic erat legendum: aliter tamen interpres, & MSS. & Cod. Flor. BOURD. Cogitabam aliquando, an non ista vox sit philosophorum impatientium, Ἀλλὰ δεχόμεθα ἤδη, quam mox accipimus? Nec iam poenitet. GESN.

ibid. ἤδη αὐτοῦς. Πλ. ἡμᾶς) Ita optime depravatum prius hunc locum restituunt Angl. & Mf. Gr. In edd. ἤδη. Πλ. αὐτοῦς ἡμᾶς. SOLAN.

ead. l. 10. Χρήμασι) Quae inter bona annumerant Peripatetici. BROD.

Pag. 162. l. 15. Θέρμους) Dixi ad Petronii *lupinos*. BOURD.

ead. l. 16. Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν) Haec omnia in Dialog. Mort. & in Catapl. BOURD.

Pag. 163. l. 1. Καὶ μαχαίριδιον θυτικόν) *Socessita*. Casaub. ad Suet. Aug. dico fuisse alibi. BOURD.

ead. l. 2. Μαχαίριδιον θυτικόν) Placet πυνθικόν. Μαχαίριδιον

πυθικόν, *Delphicum gladium*. BROD. Brodaeus μαχαίριδον πυθικόν, *Delphicum gladium*. Verum ἀτυχεῖ πάνυ λίαν. Dixisset saltem Delphicum cultrum. Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαίριδον δυτικόν cultellum sacrificatorium, sive cultrum ad sacrificia, ac festos dies atque epulas. Culter Delphicus necessitatis: cultellus sacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perstringit autem res ad usum huiusce Cynici ulla Lucianus, in pera eius inventas, sed quae summarum deliciarum sint, χρυσίον, μύρον, μαχαίριδον δυτικόν, κάτοπτρον, κύβους. Aurum, unguentum, cultellum ad sacrificia, speculum, tesseras &c. quemadmodum sacrificatio- nes gumis epularum occasiones fuerint, longum fuerit nunc edisserare. MARCIL. De hoc, dum reliqua enumerat & enar- rat, Scholiastes alium tacet; neque satis liquet, quodnam hoc instrumentum fuerit. Hinc doctorum coniecturae, quibus meam etiam addam. Si genuina haec verba sunt, de quo ut ad- dubitem, facit Scholiastae a me iam memoratum silentium, risum caprasse videtur Lucianus ex voce μαχαίριδον, quae aequae ac ἐγχειρίδιον de libro aliquo praeceptorum ea aetate noto forsitan usurpabatur. Addito autem δυτικόν, iocum de- mum patuisse. At quid tandem est μαχ. δυτ. inquires? Quid alii dixerint, audiisti. Ego tamen aliud quid subesse suspicor: tu, an recte coniecerim, ipse iudica. Ac primo quidem quae Lu- cianus de philosophis magiae operam dantibus scripserit in li- bello de merced. cond. legito: hunc ego cultrum ad eos usus comparatum opinor. Sed quid si κουρικόν legas pro δυτικόν; Vid. Ἀπαιδ. c. 29, Plut. in Dione p. 1667 f. & Polyæn. Strat. VIII, p. 604 B. ubi μ. κουρέως. Casaubonus observat, Graecis cultrorum mensariorum usum diu ignoratum, ad Athen. 278, 52. De voce autem ἐγχειρίδιον quod dixi, notum est ex Epi- cleti libello. Adde tamen, si lubet, locum Philostrati insignem, sub finem Herodis. SOLAN.

ibid. Καὶ κάτοπτρον) Haec eleganter apud Apul. in Apol. BOURD.

ead. l. 12. Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι) Alia Anglic. Cod. lectio: οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοὺς χρηστοὺς μεμιμη- μένοι. BOURD. Σε τ. χ. μεμιμημ. A. P. & L. nisi quod in A. pro σε legitur τε. In edd. ἐς τ. χ. μεμιγμένοι. SOLAN.

Pag. 164. l. 2. Θαλοῦ στεφάνῳ) Sic postea τῷ θαλῷ στεφ- μένος. Grammatici Graeci idem esse aiunt, ac θαλλός. quid au- tem θαλλός, Theocr. docet Eidyll. Hesych. Suid. vocaverunt etiam ὄσχον κρατὸς, ut apud Hesych. verbo χύτλασον, cuius

locum emendat Scalig. *χύτλος δὲ κρατὶς ὄσχος εὐσκίος παρῆν*
χυμένοις &c. vocarunt Latini sagmina: Gl. vet. *Sagmina θαλά-*
δος, σπονδεῖα. Hac de re Athen. lib. 7. ferebantur in Panathe-
 naica pompa, quique ferebant *θαλλοφόροι* dicti, ut vult Iuncus
 apud Stob. licet quidam asserant, fuisse ramos olivae, quos
 manu gestabant, ut videatur esse illud Homericum *στέμματ'*
ἔχων ἐν χερσίν. Uti sunt & Latini, ut auctor Ceir. *Pergit Amy-*
claco spargens altaria thallo. Quod Virgil. 6 Aen. dixit *Ramo*
frondentis olivae. BOURD.

ead. l. 5. *Ἐν χρῶτι* *Ἐν χρῶτι*, ad vivum, ad cutem. BROD. Con-
 fer supra B. πρ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἡ ἐγκανσάτω*) Quo modo prisca fugitivorum fron-
 tem inurebant. BROD.

ead. l. 14. *Ἵπεροῶντα*) Hor. oculo irretorto 2 Od. 2 f. SOLAN.

Pag. 165. l. 4. *Ἀλωπεκίας*) *Vulpe notatos*. BROD. Suavis-
 simo lusu respicit nomine altero ad *κοκπατίας* equos, altero
 ad *σαμφορούς*, de quibus ad principium Nubium Aristophanis
 viri doctissimi. GESN.

ead. l. 8. *Ἡ ἱέρεια*) De qua supra Lucianus. BROD.

ead. l. 9. *Ἵπερ*) Ad aliquam, sua aetate notam historiam al-
 ludit, quae ad nos usque non videtur pervenisse. Quod ὅπερ
 hic legis, ex ed. I. est; in reliquis enim est ὅπερ. SOLAN. Ἵπερ
 duali numero ex I. recipiendum iusserat Solanus. Obsecunda-
 sem certe, si plures Codd. & edd. addicerent. REITZ.

ead. l. 10. *Ἀνέθικεν*) *Dūs dicavit*. BROD.

in Schok col. 1. l. 5. *Ἀπὸ &c.*) Piraeus nempe olim fuerat
 insula, in quam oportebat *σχεδία διαπερῆν*, ut ostendit Meur-
 sius in libello, quem de celeberrimo illo portu scripsit, ac nu-
 per edito a I. G. Graevio. Vid. c. 1. CLER.

Pag. 166. l. 1. ΦΙΛ. *Τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*; ΠΑΡΡ. *Δε-*
λεῖσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχαδί) Brodaeus: ubi notata Παρρη-
 σιάδου persona reponi vult personam Ἀρετῆς. Sed frustra. Re-
 spondet enim Parrhesiades Philosophiae cum admiratione in-
 terroganti, tertiamque personam pro secunda usurpanti orato-
 rie *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται*, pro *τί πράττειν διανοῆς*, ὃ Παρ-
 ρησιάδης; mutavit personam, ut exprimeretur admiratio rei
 novae. Virtutis personae locus hic nullus. Patet autem etiam
 sequente mox interrogatione Philosophiae *τί ταῦτα* &c. MAR-
 CIL. Argutum est, quod hic facit Lucianus, sive Parrhesiades;
 nimirum in muris sedens vult funiculum hamo, esca aurea in-
 fructo, armatum in urbem demittere, ut velut pisculos ad-
 natantes capter philosophos. Haec arma Parrhesiadae omnia

commodat Sacerdos in Acropoli. Iam rogat Philosophia, *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῖρρ. δελεάσας τὸ ἀγκιστρον ἰσχάδι καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἀκρον τοῦ τειχίου, καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν* sic respondere legitur Parrhesiades piscator. Sed profecto haec non sunt verba Parrhesiadae, at Sacerdotis; quare pro Παῖρρ. ponenda omnino est persona Sacerdotis, 'Ιερ. Neque enim de se ipse diceret Parrhesiades καθῆκεν. Quin & ex ipsa Philosophiae interrogatione *τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται;* patet satis, sequens responsum non dari a Parrhesiade, (quaesitum enim fuisset, *τί, ὦ ἀνερ, πράττειν διανοῇ, vel διανοεῖς;*) sed ab alia persona, 'Ιερείᾳ scilicet. Adde, quod in responso interrogationi Philosophiae non satisfiit: quare mox Philosophia se ad ipsum Parrhesiaden convertens, quaerit, *τί ταῦτα, ὦ Παῖρρησιάδην, ποιεῖς;* Errorem videtur suboluisse Marcilius p. 418, pro καθῆκεν reponens καθήκειν. Sed nihil in hoc mutandum; modo, ut diximus, pro Parrhesiadis persona, scribatur 'Ιερ. hoc est, Sacerdotis persona. IENS. IEP. ex L. ed. I. & B. 2. restituiimus pro vulgato ΠΑΡ. absurdissimo, vel absque Cod. auctoritate mutando, uti recte viderat Ienius, & ante eum Brodaeus. SOLAN. Mihi videbatur hic commodius respondere Antistita, Parrhesiade ipso in piscatus apparatu satagente. Itaque quid fecerit, respondet, non quid facturus sit. Neque tamen Brodaeus sententiam damnaverim. GESN.

ead. l. 3. καθῆκεν) Καθήκειν. MARCIL.

ead. l. 6. 'Εκ τοῦ Πελασγικοῦ) Pelasgicum locus fuit Athenis iuxta arcem, de quo antea dictum est. COGN. Vide infra ad Συγγρ. c. 15 Solanum: adde & supra Schol. ad c. 42 pr. Ceterum eadem, quae Cognatus, etiam habet Brod. in Miscel. saepe adduct. p. 2, c. 22. REITZ.

ibid. l. 11. ΕΑΕΓ.) Malim pro ΕΑΕΤ. tenuissima mutatione legi ΕΑΕΓ. h. e. ἔλεγχος. Huius enim est deprehendere verum: hic adiunctus Parrhesiadae paulo ante: cum hoc deinde colloquitur Parrhesiades. GESN.

ibid. Οὐκ ἀλλὰ γαλεῖς ἐστὶ) Interpretes, *minime felis est.* Sed quis unquam audivit, γαλεῖν esse *selem*, & feles in mari capi? Discimus praeter alios ex Ael. hist. anim. I, 45, γαλεῖν esse genus canis marini, qui est *κατεστιγμένος & ποικίλος*: qualis hic intelligitur. Vid. etiam Aristot. de Animal. VI, c. 11 f. Athen. IV, 17, & VII, 8. L. Bos. Glossa Parisina: *lupus marinus: meminit Aristot. & Plin. Felis. galeus. Gaza mustelam interpretatur, est piscis rapax.* REITZ.

ead. l. 16. Αὐτοῦτος γε) Haec verba non sunt in Angl. Cod.

BOURD. Κύων) Locum hunc in omnibus impr. iam desperatum egregie restituit Cod. L. hunc in modum. Prius enim αῦων legebatur. In A. autem & P. deerat prorsus ea vox. In quibusdam etiam ἀνύων erat; ex quibus omnibus nihil effici poterat. Dum autem canem vocat, etsi canis marinus piscis sit (de quo Ael. de anim. I, 55) Cynicum tamen intelligi vult. Vide B. pr. c. 7. SOLAN. Pro αῦων, quod huc adeo non convenit, ut quidam librarii eiicere maluerint, quam sententiam eo obscurare, legendum tenuissima mutatione κύων quod viderat etiam L. Bos Animadv. c. 14, p. 62. De Cynico philosopho sermonem hic esse, apertum. Cum de Platónico agit, simili ad nomen respectu πλατὺν appellat. Hunc vocaverat modo γαλέον. Iam γαλέος s. *musculus* piscis, κύων, *carcharias*, cognatarum specierum nomina aequè Cynico conveniunt. Res nobis quidem videbatur ita aperta, ut versione nostra eam exprimere nihil dubitaremus. GESN. Quia αῦων olim editum erat, Brod. Misc. P. 2, cap. 22, inde fecit ανων, vel festinans ita legi putavit, (ait enim: ἄνων. *Cum muti sint pisces*) satis absurde hoc loco. REITZ.

Pag. 167. l. 1. Ἐνθα λήσειν ἡλπισας) Benedictus, *ubi te latitaturum sperabas*. Sane nullus horum sic se gerit, ut latitare velit, idque praecipuum studeat: nec circa petras liguriens versatur spe latendi, sed praedandi. Itaque Pirckhaimerus *ubi praedari sperabas*; & adscripsit pater λήζειν. GRON.

ibid. λήσειν) Sic recte legi, ex 'ιστ. α', c. 4, ubi ἐνέμισαν λήσειν, tribus quatuorve aliis auctoritt. ex Nostro probaverat Solanus, nimirum ex *Iun.* p. 420, 367, 400, 229 & 397. Verum non omnes invenio, quia in uno alterove numero erratum est. Sed phrasin λήσειν ἡλπισας probam esse, quis dubitet? Eam autem h. l. convenire, docet sequens ἔση φανερός ἀπασι. REITZ.

ead. l. 13. Πολλοῦ) In textum recepi ex duobus Codd. ut longe elegantius vulgato πολὺ, & magis respondens verbo & casui praecedenti: licet enim vulgata satis sit tolerabilis, πολλοῦ tamen Lucianum dedisse credo. Et sic fere in Aët. Apost. c. V, 8, Sapphira interrogata, εἰ τοσούτου τὸ χάριον ἀπέδωκε; respondet Ναι, τοσούτου. Quod ibi quidem alio casu ef ferri non poterat, quia novum verbum non sequitur; hic tamen ad verbum aestimandi praecedens etiam respicitur; nam & sic plane Notter supra in Dial. M. IV pr. Ἀγκυραν — πέντε δραχμῶν. XAP. πολλοῦ λέγεις. Si quis tamen vulgatam tueri velit ex Vit. auct. c. 26 med. per me licet. REITZ.

In Schol. Μυσάρδς) Μυσάρδς editum erat, sed *μυσάρδς* correxit Solanus, recte; nempe a *μῦσος* scelus. REITZ.

Pag. 168. l. 2. Ἀφῶν ἐλ.) Vid. Aristoph. Schol. in Eq. pag. 226. VORST. Glossa Paris. *Aphyae pisciculi, quos parit limus; vermiculorum instar scaturientes: meminit Aelianus. Plinius vero Aquas a Latinis appellari dicit, quod ex aqua & pluvia procreentur.* REITZ.

ead. l. 3. Ἀφύεστατοι) Non potest commode lusus verborum conservari ex cognatione *ἀφῶν ἀφῶν*, *ἀφῶν*, & *ἀφῶν* *ἀφῶν*. GESN.

ead. l. 4. Ἡμίτομος) Etiam Germanorum consuetudo *latos* illos pisces *dimidiatos* vocat, *Halbfische*: quemadmodum etiam nobilissimum, apud mediterraneos certe, genus, *soleas*, vulgo *Plateissen* vel *Platissen*, *πλατεῖς*, appellant. GESN.

ead. l. 5. Ψῆττα) Gloss. Paris. *Psetta piscis latus: meminit Aristoteles & Suidas.* REITZ.

ead. l. 7. ΕΛ.) Confusa hic erant omnia: neque opem ullam in impressis inveniebamus. Illud ΕΛ. ex P. omnia sanat. SOLAN.

ead. l. 10. Τί φης) ΕΛ. L. Impressi plerique ΠΑΡΡ. Fl. Π. tantum. Sola l. ed. eidem tribuit, recte. SOLAN.

ead. l. 13. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χροάν) Benedictus, *ac si in profundo varii coloris appareat.* Qui sensus nec huic loco congruus, nec pro sensu haberi potest, cum nihil boni denotet. Quid enim ist est? aut an id fieri solet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario, easque voces* includit parenthesis, unde patet eum errasse in scopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde despicies ait, quantum ex distantia istius altitudinis iudicare posset, se videre aliquem varium. Res ipsa docet. GRON. Solanus versionem pristinam sic correxerat: *Et quantum in profundo cernere est*, non inepte. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡ ψῆττα) Ὁ ψῆν legebatur, & quidem aspirata prima: id autem noster delevit, & ψῆττα reposuit, non addita ratione; credo tamen eum in Cod. sic reperisse; sed posset utrumque adesse, & ὁ ψῆν, *opsanum*, quod κατ' ἐξοχὴν de piscibus accipitur, pro synonymo τοῦ ἰχθυῖδιον haberi. REITZ.

ibid. col. 2. l. 1. Βούγλωσσαν κακῶς) Βάγλωσσαν & καλῶς editum erat, pluribusque vitiis typotheticis scatebat hoc & praecedentia scholia. Sed ad κακῶς & verba seqq. Solanus notavit: *quid hoc sit, nescire me, lubens agnosco.* In Exc. G. lacuna
Lucian. Vol. III.

est in hunc modum: καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐστὶ ταῦτα. C. Καλῶς δὲ ἄλλα γὰρ ἐ. τ. REITZ.

Pag. 169. l. 8. Ἄλλ' ἢν ἰδού) Ex Schol. & Fl. repofuimus pro vulg. ἄλλ' ἰδού, quod etiam in P. est. Vid. init. Γυμν. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκανθώδεις) Stoicorum severitatem & spinofas subtilitates Logicas carpit: quod autem multos huius generis esse ait, non dubium est, quin propter M. Aurelium imperatorem Stoicum & ipsum plures huic familiae, quam ceteris, nomen darent. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐχίνων) Gloss. in marg. Parif. Echinus. Latine Echinaceus, spinis aculeatis. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἡθικόν) Sic restituit Solan. ex Cod. V. cum editum esset Ἀττικόν, & προέκτεθλιπται legebatur ἐκτέθλιπται cum tamen in V. esset ἐκτέθλαπται, quo ipso errore confirmatur scriptura C. ἐκτέθλιπται, quam dedimus; nam vel supra etiam pro βούγλωσσον, erat editum βάγλωσσον. REITZ.

Pag. 170. l. 1. Ὁ Πόσειδον) Auctior voce una Angl. Cod. ταχέως ἐπιτέλει τὴν ἔγγραν. BOURD.

ead. l. 4. Περιεπάρη) Sic in Gallo c. 2, εἰ βύρσας εἶδες ἐρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἔφθα καὶ πεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς. Sic & Ζεύξ. c. 10 bis. SOLAN.

ead. l. 15. Οὕτω) Suspecta mihi vox, pro qua lego ἴτω. In Fl. est οὗτος. SOLAN. Mf. Reg. 2954 οὗτος δὲ καὶ αὐτός.

Pag. 171. l. 6. Ὑπερήμεροι) Supra μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι ἦκομεν ἐπ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 10. ΠΑΡΡ.) Immo ΕΛ. Huic enim optime convenire haec verba visa sunt, quae minus apte in impr. Parrhesiadae tribuuntur. SOLAN.

ead. l. 14. Οὐδέν) ΕΛ. οὐδέν. Sic lego; neque enim haec Luciano conveniunt, sed huic optime. SOLAN. Ante οὐδέν personam ΕΛ. inferit Solanus, non male; sed quia ex nulla ed. nec Mf. profert, non addimus, etiamsi in notis ita citat illud ΕΛ. ac si re vera in textu positum legeretur. REITZ.

ead. l. 16. Κανστηρίων) Utitur & Orig. c. Celsum V, 273, 2. Nescio tamen, an non rectius legeretur καντηρίων, ut supra c. 46, & infra Ἀπ. μισθ. c. 2. Quod & Vorstio placuisse video. Sed credo potius scriptum fuisse κανστήρων, quae vox etiam apud Origenem reperitur c. Cels. 211. SOLAN. Coniectura Vorstii nititur exemplo Ἀναβ. c. 46 med. Et Ἀπ. μισθ. c. 2 f. Sed coniectura Solani melior, & propius ad literarum ductum accedens. REITZ. Leg. καντηρίων. Sic Mf. Regg. & ita supra cap. 46, ὃ δὲ τύπος τοῦ καντήρος. Ceterum in Mf. Reg.

2954 ad h. v. sequens legitur Scholium: *κεκαυτηριασμένος, ὁ μὴ ἔχων ἡγῆσιν τὴν συνείδησιν. B. de Ball.*

in Schol. col. 2. l. 2. Φιλόχορος) Legendum Φιλόχορος, cuius nomen supra p. 9 occurrit. Scripsit περὶ Ἀττίδος. vid. Voss. Hist. Graecos, & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur. CLER. C. habent φιλόχορος. SOLAN.

ibid. Δ') In priori edit. eorum Scholior. legebatur λ'. Sed in Exc. G. est δ'. SOLAN. In priore ed. Scholiorum p. 16 ad pr. Ἀναβ. legebantur tria scholia, quae ad totum hunc dial. sive dissertationem non pertinebant; sed ad Ἐπὶ Μισθ. quod per-vestigatione diuturna detexi, eoque, quo spectabant, retuli, quodque ideo hic moneo, ne quid omissum credas. REITZ.

IN CATAPLUM.

Pag. 172. l. 1. ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ) De huius vocis significatio-
ne & usu fuse & erudite, ut solet, Spanh. p. 615. Latine etiam
usurpant Cicero & alii a viro illustr. laudati. SOLAN.

ibid. Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ) Inscriptio Scholiast. impr. Καὶ τύραννος.
Ex ipso Cod. an ex arbitrio editoris, nescio. Edd. Luciani ἢ
constanter servant. REITZ.

ead. l. 2. Εἶεν Εἶεν per αὔγε hic exponit Scholiastes, nec ma-
le. Verum orationem tamen a superioribus pendentem notat,
indicatque (quod in dialogis ad τὸ πιθανὸν pertinet) praecef-
sisse iam sermones alios, quibus hoc ipsum εἶεν finem imponit,
atque ad alia transit. Egregie hoc illustant loci duo Platonis,
alter de rep. I, p. 419 E. Ἐγὼ δὲ σοὶ ὥσπερ παῖς (vid. leg. ταῖς)
γραυσὶ τοὺς μύθους λεγούσας, εἶεν ἐρῶ, καὶ κατανεύσομαι καὶ
ἀνανεύσομαι. Alter Phaedro extremo pag. 420 A. Εἶεν, ἔφη, ὃ
βέλτιστε, σὺ γὰρ τούτων ἐπιστήμων, τί χρὴ ποιεῖν; ubi etiam
per age licet interpretari. GESN.

ead. l. 3. Πρὸς ἀναγωγὴν) Ἀνάπλου. BOURD.

ead. l. 4. Ἀντλος) Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ sic &
Grammatici. BOURD.

ead. l. 5. Παρακέκρ.) Diction Atticorum propria, οὕτω γρά-
φουσιν τὸ ἴδιον τὴν ὀδὴν τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. BOURD. Παρα-
κεκρ. edd. omnes, excepta l. Sic etiam Mf. Ox. Sed quid sit, ne-
mo, credo, expediet. Vide ad quas angustias redactus Scholia-
stes, ut sensus plures colligat. Ed. I. παρακέρουσαι. Quomo-
docunque legas, vox nautica sit, oportet, a κέρασ composita,
quod antennam notat, atque adeo de aptando velo intelligen-
da est. Credo scriptum fuisse παρακέρουσαι, simplici κ. SOLAN.

ead. l. 6. Τετρώπωνται) Loro ad scalmum alligata est. BROD.

Ἐν τῷ τροπατηρίῳ ἐμβάλλεται. Est autem τροπατῆρ λῶρος εἰς δὴ τὴν κόπην ἐμβάλλουσιν. tangit Hesych. verb. τροπῶσασθαι. BOURD.

ibid. Ὅσον ἐπ' ἐμοί) Quod ad me attinet. BROD.

in Schol. col. 1. l. 13. Βραῦρωνα) Βράβρωνα legebatur, & mox iterum Βραβρωνίους. Sed recte correxit Solanus; vid. Strab. IX, p. 611, vel 399, & quae mox notamus. REITZ.

ibid. l. 14. Ἀρκεύονται) Quenam vox sub hac lateat, nescio, sed ad παρθέους eam referri decet, forsitan ἱερατεύουσαι. SOLAN. Ἀρκεύειν idem esse, quod δεκατεύειν, docet Hesych. Nam ἀρκεύσαι dicebantur virgines ante nuptias sacra facientes Dianae Βραυρονίαι, & quidem a quinto ad decimum annum, ab eo numero δεκατεύειν dictum; ab ἀρκτος *ursa* autem ἀρκετεύειν, quod ursam quandam mansuefactam sagittis confoderint fratres virginis cuiusdam; quia illa virginem cum ea ludentem interfecerat &c. Vid. Suidam v. ἀρκτος, ubi ait: Ἐν βραυρωνίοις ἀρκετούμεναι γυναῖκες τῇ Ἀρτέμιδι ἑορτὴν ἐτέλουν — ac deinde: Καὶ ἐψηφίσαντο οἱ Ἀθηναῖοι, μὴ πρότερον συνοικίζεσθαι ἀνδρὶ παρθέον, εἰ μὴ ἀρκεύσειε τῇ θεῇ. Ἀρκεῦσαι. Λυσίας τὸ καθιερωθῆναι πρὸ γάμων τὰς παρθέους τῇ Ἀρτέμιδι, ἀρκεύειν ἔλεγον. καὶ γὰρ αἱ ἀρκετούμεναι παρθέοι καλοῦνται. Et licet Didymus Grammaticus testetur, Lysiam in oratione de Phrynichi filia, τὸ δεκατεῦσαι dixisse quidem ἀρκεῦσαι; sed δεκατεῦσαι proprie dici καθιερῶν, quandoquidem Graecorum mos fuerit decimas proventuum Diis consecrare; tamen Harpocration v. Δεκατεύειν arbitratur id inde dictum ab oratore, quod virgines decennes sacra faciebant. Conf. eund. Harp. v. Ἀρκεῦσαι, idem quod supra posuimus, confirmantem, nimirum, in ursae occisae memoriam virgines ante nuptias consecrare, vocari ἀρκεῦσαι. Et puellas consecratas ἀρκετούμενας δὲ ἀρκτους dictas. Eadem fere habet Lexicon vetus Coislinianum, (vid. Montfaucon Bibl. Coislin. p. 607.) Nisi quod clarius indicet, ἀρκεῦσαι inde dictum, quod oraculum iusserit Dianam placare, & puellam ursae immolare; cui quidam satisfecerit capram immolando, quam *filiam* appellarit. Eumque ritum quotannis renovatum. (Tum quoque pro Λυσίας — ἔλεγον, ut viriose in Suidae edit. antiqua legitur, recte habet ἔλεγον.) Ex hoc igitur ritu & ex historia de Tyrrhenis, qui Βραυρονίας has virgines rapuerunt, medicina huic scholio petenda. Historiam autem attingit Plutarch. de virtut. mulierum, p. m. 247 scribens: Τυρρῆνων τολμῶν τῶν Ἀλμῶν καὶ Ἰμβρον κατασχάντων, ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνίδων τὰς Ἀθηναίων γυ-

γαῖκας &c. Iterum in Quaest. Graec. p. 296: Τυρρηνούς φασὶ τοὺς τὰς Ἀθηναίων συγκατέρας καὶ γυναῖκας ἐκ Βραυρωνος ἀρπάσαντας, ὁπνίκα Λημνὸν καὶ Ἰμβρὸν κατέκουν, εἴτα ἐκπέσοντας, εἰς τὴν Λακωνικὴν ἀφικέσθαι, κ. τ. λ. Et si iam cum Solano apud Scholiast. legas ἱερατεύουσαι, nondum sanatus erit locus, quin faciliore mutatione ἀρκεύσαι legamus, si hoc aliquid prodesse queat. Sed plura videntur omissa, quam ut uno verbo mutato sensus restituatur queat; tum & pro τῇ Σεφ̄ legendum τῇ Σεφ̄, quia ad Dianam pertinet, & ἀρκεύσαι τῇ Σεφ̄ etiam ap. Suid. est. Si iam tamen apud Scholiast. legas, ἦρπασαν παρβένους ἀρκευομένας τῇ Σεφ̄, sensus quidem commodus emerget; sed & malletm addi ἐν ante Βραυρωνίοις; nam licet sine praepositione aliter construendo alium quoque sensum elicere queas, nimirum ut sit, *abripuerunt virgines Brauroniis*, id tamen minus placet. Sed manum de tabula. REITZ.

ibid. L. 16. Ἐν) Deleatur praepositio. REITZ.

ibid. L. 21. Εἶεν) Ἔστι καὶ ἀπὸ τοῦ &c. legebatur; sed priora duo expunxit Solanuß, sine dubio ex Coll. Item δὲ & ἀφοριστὶσθον legebatur pro δὴ & ἀφοριστικόν. REITZ.

Pag. 173. l. 3. Ἀμφὶ βουλευτὸν) Quid sit βουλευτὸν, satis abunde declarant interp. Aristophan. ad Vesp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Hesych. apud quem βουλευτὸν τὴν δειλέην ὄραν ἐν ᾗ τὸ ἄροτρον λύεται τῶν βοῶν. scrib. βουλευτόν. Eust. ad illud Il. π. Ἡμὸς ἥλιος μετενείσσοτο βουλευτόνδε. Hoc voluit Virg. 2 Ecl. *Aspice atatra iugo referunt suspensa iuvenci.* Non quod ibi somniavit Servius. BOURD.

ibid. βουλευτὸν) Ἦν μὲν ἡδὴ τῆς ἡμέρας ὅτε ἄροτρον βοῶν ἐλευθεροῖ γηπόνος. Heliod. V. *Sol ubi montium — Mutaret umbras, & iuga demeret — Bobus fatigatis.* Hor. III Carm. Od. 6. VORST.

ead. l. 7. Εἴπερ) Sic Coll. commodius fane, sed tamen nondum agnosco Luciani manum. SOLAN.

ibid. Τις ἄλλος) Haud facile, quid haec verba sibi velint, expedit. Mosellanus interpres ad umbras refert. Ego ad vespilliones & eiusmodi homunculos referri malim, quos verisimile fit largiter bibere solitos, cum mortuos efferrerent: id enim νεκροπομπὴς, quod praecessit, suadere omnino videtur. Sed ne sic quidem satis concinna videtur oratio. SOLAN.

ead. l. 9. Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων) Hae omnes artes Mercurii iam enarratae Dial. Deor. & Mort. BOURD.

ead. l. 11. Κλωτεύει) Vid. Spanhem. ad Aristophan. Plut. 1141. GESN.

ibid. Ὁ γεννάδας) Ironia, BROD. Reponendum ex omni-

bus editionibus veteribus γυνάδας, quod novissimae depravarunt. IENS. Vid. Spanh. l. c. GESN.

ead. l. 13. Ἐξ ἡμισείας) Hoc supra docuimus. BROD.

in Schol. col. 1. l. 2. Ὅταν) Ita correxit Solanus, cum ὅτε legeretur, quod eodem tamen rediret; sed eius in conferendo diligentiam tamen indicat. REITZ.

Pag. 174. l. 6. Χοαί) Dico ad Heliod. χοαί, τὸ ἐπιχέμετον τοῖς ἀποθανούσι μελίκρατον. BOURD.

ibid. Καὶ πόπανα) Horum usus maximus in sacris Dearum, ut pater apud interp. Aristoph. Thesm. & Lucian. Necyom. quid sit autem πόπανον, docent Poll. Hesych. Suid. BOURD.

ead. l. 7. Καὶ ἐναγίσματα) Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Aristoph. ριαυλί, ἄργος γὰρ μίασμα. Hesych. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Βοτάνης) In Exc. G. Ἀσφόδελος τὸ φυτόν. ἀσφοδέλος δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. SOLAN.

Pag. 175. l. 2. Αἰπόλιον) Caprarum gregem, non ovium, appellat, quippe facile dilabitur caprinum genus, & palatur, aequare autem continetur. GESN.

ead. l. 7. Κεκοιμένον) Conf. supra Tim. c. 26. SOLAN.

ead. l. 11. Λειπόντως) Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναύν. BOURD.

Pag. 176. l. 9. Ὅ τὸ ξύλον) Ἐχων subaudio. BROD. Ut inferius p. 225, (*ed.* Paris.) ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον. MARCIL. Vid. supra B. pr. pr. & alibi non semel. SOLAN. Sic ὁ τὴν κιθάραν, scil. ἔχων, & simil. ex Luciano, cui haec ellipsis participii frequens, item ex 2 Cor. VIII, 15, vid. apud L. Bos de ellipsi, p. 55. REITZ.

ead. l. 14. Πρὸς ὀλίγον) Intellige χρόνον. BROD. Ellipsis tam vulgaris & frequens apud omnes, ut exemplis non indigeat. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 2. Ἀλίβατον) Forfan legendum, ἀλίβατα ποιοῦνται τίνα εἶναι ποταμόν. SOLAN.

Pag. 177. l. 1. Πολλὰ δάσσειν) Ut in Dial. Mort. ex Homer. πολλά δ' ἐν ἀφεινοῦ. BOURD.

ead. l. 2. Ἀνείν) Ἀνίν. GUYET.

ead. l. 3. Στόμιον) Peccant haec in Geographiam inferorum, in qua nihil ultra Charontis cymbam pertingere censetur. Maleque adeo hic situm cis lacum Aeaci portorium, quod in ulteriori ripa poni decuit. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνατείνας) Ἀνατείνειν τὰς ὀφρῦς, non est contrahere supercilia, ut interpretes habet; hoc enim Graeci dicunt συνάγειν ὀφρῦς, estque iratorum, eorumque, qui torvum vident, ut apud Comic. Pluto p. 77, Ὀφρῦς συνήγον, ἐσκηδρόπαζον δ'

ἄμα. Sed ἀνατρίβειν τὰς ὀφρύς, est attollere supercilia ad frontem, ut Cicero loquitur: quod arrogantiae & gravitatis est indicium. L. Bos. Vid. Tim. c. 32. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν οὐρανῷ παιδίαι) Hoc ante in Dialogis Deorum innotuit. BROD.

ead. l. 12. Παρ' ἑνα) Confer infra de Salt. c. 12. SOLAN.

Pag. 178. l. 4. Κατὰ τὴν ἀγούσαν) Ὅδον. BROD. Vid. si quid opus, Bos de ellipsi p. 180, qui docet, modo τὴν φέρουσαν, omisso ὅδον, dici, modo τὴν ὅδον πρὸς, omisso participio. REITZ.

ead. l. 6. Ἐν Ταϊνάρῳ) Ταπεινὸν Laconiae promontorium, e quo ad inferos descensus. BROD. Menand. fragm. inc. 270, πύλη τίς ἐστὶ Ταϊνάρου πρὸς ἑσχατοῖς. SOLAN.

ibid. Παρὰ τοσοῦτον) Usque adeo parum absuit, quin effugisset. BROD.

ead. l. 13. Τὴν ἀποβάθραν καθυζομένην) In scalis sedens. Hunc integrum verum omisit interpres, scalam reddidimus. Est enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myfif testatur Hefych.) κλίμαξ νεώς. Falkuntur, qui aliter. nam in Gl. Mf. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρβης τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. BOURD.

Pag. 179. l. 2. Στοιβαζε) Πύκαζε, περιβαλλε, στέγαζε, σκίαζε, α στίβειν, unde στίπτοι, Aristoph. Acharn. quae interpretatio huic loco recte convenit. BOURD. Vid. Schol. Cod. Bourd. SOLAN.

ead. l. 7. Ὀμφακίας) Ἀώρους, μικροῦς, ἀνεψήτους, τὰ τετραπευτηκῶτα νήπια. Hanc vocem interpretatur Metczer. ad Aristen. BOURD.

ead. l. 9. Τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασόμεθα) Vertunt, cum his indefletos introducamus. Sed rectius vertas, post hos, sic in seqq. huius pag. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις παράγαγε, saucios adducito post hos. Xen. K. Π. II, 11, καὶ τὰ ζῷα δὴτα ἐπ' αὐτῷ (post eum) ἀνδρα νεανίαν. L. Bos.

ead. l. 12. Τὰ πρὸς Εὐκλείδου) Hoc in Aeschinē transfigimus. BROD. In bello Peloponnesiaco cum Athenienses Lacedaemonii superassent, Athenis potiti triginta tyrannos statuerunt, quibus tandem depulsis Εὐκλείδου ἀρχόντος, ἵνα μὴ μνησικακῇσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ πρὸς Εὐκλείδου ἀκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάντων γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. BOURD. Vid. Scholia, & Ἑρμότ. c. 76. SOLAN.

ead. l. 14. Βεβυσμένοι τὰ ὄτα) Πεφρεγμένοι. Sic in Satur. & de Merc. condi. Heliod. lib. 3. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Ἀώρους) Addidit hoc Solanus; in impr.

enim omissum erat; sed & ἡτοι addit ex C. quod non magni momenti, addere neglexi, quia nec satis indicaverat quo pertineret. Pro μικροῦς autem Gronov. legere iubet πικροῦς sed assentior Solano, recte se habere vulgatam, quam Bourdelotii Codex etiam tuetur; namque apprime huic loco convenit. REITZ.

ibid. l. 11. Ταῦτα) In alio loco, ubi idem Scholion repetitur, legitur pro hac voce τούτων. Et pro ἐνέχοντο, alibi legitur ἐχέοντο. SOLAN.

Pag. 180. l. 2. Δυσὶν) Priscis Atticis. VORST.

ead. l. 3. Πέπειροι) Contra ἰμφοκίαι. De quibus dictum antea: sic postea ἀσταφίδες. BOURD.

ibid. καθ' ὅραν) Opportune. BROD.

ead. l. 5. Ἀσταφίδες) Lucilius, *rugosi passique senes*. VORST. Alludit ad proverbium ἀνδρὸς γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον, de quo Suid. & Zenob. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν Μυδίᾳ) De suae aetatis in Media bellis dixerit hic Lucianus, necne, acutioribus statuendum relinquo. SOLAN.

ead. l. 14. Φιλ. Θεαγένης) Mirum, si eundem hic petit, de quo in Περ. multa: certe hoc nomine philosophum alium novi neminem. SOLAN. Hoc nomine tyrannus Megarensium commemoratur Thucydidi I, 126, & athleta ap. Pausan. Eodem iterum nomine ex Atheniensium principibus quidam ap. Thucydidi V, 24. Vid. Duker. ad loc. prius indicatum, qui & Lucian. de conscrib. hist. & Deor. concil. Theagenis mentionem fecisse monet. Num vero, & qualis philosophus fuerit, de quo hic agit, non liquet, nisi tyrannus ipse philosophus quoque fuerit. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 1. Ἐψημ.) Corruptam vocem ἐψ... censeo. SOLAN. Sed si Ἐψήμενοι vel Ἐψόμενοι legas, tamen sensus aliquis inest, ut *masuri, cocti* intelligantur, vel iusto tempore conditi. Ἐψημα autem mustum decoctum, vid. Foef. ad Oecon. Hippocr. h. v. idque aptius ad recondendum, quam non coctum, quod aetatem fert, nec amplius fermentatur. Non tamen affirmaverim id satis appositum; nec solet Schol. semper apta loqui. REITZ.

Pag. 181. l. 7. Ἐκ δικάστ.) Quid sit, vid. Schol. Aristoph. in Pl. pag. 32. VORST.

ead. l. 8. τοὺς ἐκ τυμπάνου) Rei cum ad supplicium ducebantur, solebant gestare tintinnabula, ne populum incesarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. lib. 2 Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut ap. Plaut. Tru-

cul. Dico hac de re alibi. Sunt tamen, qui τύμπανον hic interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας ἐφόνευον. dixi de hoc supplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire*. BOURD. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 470 ostendit, tum fustium supplicium, tum fidicularum cruciatum hac voce notari. Alterum autem supplicium, nolim crucem vertere, quae σταυρός est, & τοῦ T figuram habet. Ἀπὸ τοῦ σκόλοπος acuti notio separari, puto, non potest. GESN.

ibid. Τυμπάνου) Fustuario mulctatos. Τύμπανα γὰρ ξύλα οἷς τύπτονται ἐν τοῖς δικαστηρίοις αἱ τιμωρούμενοι. VORST.

ead. l. 16. Κυνίσκος) Ad h. v. Mf. Reg. 2954 hoc exhibet Scholion: Τὸν Κυνίσκον ὃν κυνικὸν φιλόσοφον καλεῖ διὰ τὸ τοὺς κυνικοὺς φιλοσόφους ἐλεγκτικοὺς εἶναι, καὶ ὡς κύνας τοὺς παρόντας ὑλακτεῖν.

in Schol. col. 1. l. 2. Ω) Ἐν ᾧ erat in V. quod cum abesse ex C. Bourdel. viderem, eliminavi. SOLAN. Commodius quidem abest praepositio; non tamen ita necessario eliminanda, ut alibi ostendemus. Vid. etiam not. Hemsterh. ad Dial. Mort. XXIII f. (pag. huius ed. 522 sq. Vol. II.) REITZ.

Pag. 182. l. 1. Ἐκάτης τὸ δεῖπνον) Vid. Dial. mort. I. SOLAN.

ead. l. 2. Σηπύαν ὠμὸν) Quo mortis genere fama est Diogenem ab humanis excessisse. BROD. De hac historia supra dictum est ad B. πρ. c. 10; ubi recte omnes σηπύαν, quod & hic secuti Mss. Ox. & P. & B. 2. restituimus, cum in reliquis legeretur σηπύαν. SOLAN. Imitatus igitur est magistrum suum: iam alluserat in Vitarum auctione. GESN.

ead. l. 6. Ἐλθεῖν) Sic & venire pro mori, sive ad inferos venire, Propert. I, 14, 14. REITZ.

ead. l. 8. Ἱατρὸν — τῶν ἀμαρτημάτων) Sic ἰᾶσθαι pro liberare, sanare ab errore, Noster infr. in Gallo, c. 28, Ἐγὼ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε. Et Fugit. c. 5, Ἦν μόνην ἰάσασθαι ἀντὰ γιγνόμενα οἶμαι. REITZ.

ead. l. 9. Ἀμαρτημάτων) Anglic. πραγμάτων. minus recte: BOURD. Ἀμαρτημάτων Ox. Cod. & edd. omnes, pro quo in A. P. & L. πραγμάτων. Quod autem hic de Cynico, idem apud Diogenem Laërt. de Menedemo etiam Cynico p. 162 E. praedicatur, qui Furiae habitu obambulans aiebat se peccatorum spectatorem ex inferis advenire: ἐριννύος ἀναλαβὼν σχῆμα περιήει, λέγων ἐπίσκοπος ἀφ᾽ ἧδου τῶν ἀμαρτανόμων, ὅπως πάλιν κατιῶν ταῦτα ἀπαγγέλοι τοῖς ἐκεῖ δαίμοσιν. SOLAN.

ead. l. 13. Μεγαπένθης) De hoc Megapenthe tyranno nihil

me unquam legisse memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Graecus; ex iis vero, quae infra dicit, *ἐς τοσούτον ἐπιβιώναι μέχρις ἂν ὑπαγάγῃ-μαι Πισίδας, καὶ Λύδοις ἐπιβῶ τοὺς φέροντες*, videtur fuisse tyrannus cuiusdam urbis in partibus Cariae vel Ioniae. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. PALM.

Pag. 183. l. 1. Αὐτόματος) *Ullro, sponte, a nemine arcessitus.* BROD. Mf. Reg. 3011 *αὐτόματος*, probante B. de Ball.

ead. l. 5. Ἡμιτελής ὁ δῆμος) Haec ad Homericum Protefilium videntur spectare. BROD. Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6: *Coniux miserranda Caico Linqvitur & primo domus imperfecta cubili.* Sic postea *ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος.* BOURD. Vid. supra Dial. Mort. XIX pr. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐπισκήψω) Hic, non ut in Nigrin. cap. 17, Tim. cap. 18, & in Dial. Diog. & Alex. five Δ. XIII, & apud Ael. Var. H. XII, 49, *mandare* est, sed *indicare*; quod omnino observandum, vix enim eo sensu alibi reperias. Vid. Thucyd. II, 73. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀραρεν) *Placet. Sic visum est.* Aeschyl. in Prometh. *Ἀραρεν, ἢ δὲ γ' ὠλένη δυσέκλυτος.* BROD. Sic passim antea *κέκριται*, *ἔδοξεν.* BOURD. Hefych. *Ἀραρεν, ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται.* GUYET. Vid. supra Ἀναβ. c. 3 pr. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἡμιτελής) Hoc Scholion relatum erat in edit. ad verba *οὐ πολὺν χρόνον*. Sed ex G. mutavit Solanus, quod rursus non magni momenti, nisi praedicanda esset eius industria, quae etiam verba τὸν Ὀμηρικόν, magis necessaria, & quae in impress. omissa erant, addidit ex V. REITZ.

ibid. l. 2. τὸν Ὀμηρικόν) Sic C. Sed respicit tantum, non rider; hinc mallet *ἀποσκοπεῖ*. Melius etiam referetur ad *μῆραν* ἡμέραν. SOLAN.

Pag. 184. l. 2. Τί πρὸς) Sic Ἑρμ. cap. 61. Sic Dem. 116 C. & 437 B. SOLAN.

ead. l. 10. ΚΛΩΘ. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος) *Ἐξήρκει.* MARCIL. Accusat Clotho tyrannum Megapenthem rapinae bonorum Cydimachi, caedisque ipsius Cydimachi & liberorum eius. Atqui se eorum fuisse ait ille dominum. *Itaque*, subiicit Clotho, *tempus possessionis tuae iam exactum est.* Κλω. Σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα, ὧ γοναϊότατε, παρειλήφεις, ἀποκτείνων τε αὐτὸν, καὶ τὰ παῖδιά ἐτι ἐμπνέοντι ἐπισφάξας; Μεγαπ. Ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. Κλω. Οὐκοῦν ἐξήκει σοὶ ὁ χρόνος τῆς κτήσεως. Marcilius p. 429. pro *ἐξήκει* legit *ἐξήρκει*. Quid opus

Satis utique commode ἐξίνασι dicitur tempus circumactum, plane uti apud Latinos tempora ac dies dicuntur *exire* & *exiisse*, ubi ad finitum terminum venerunt. Livius IV, 30, *Induciaeque inde, non pax facta; quarum & dies exierat, & ante diem rebellaverant.* c. 58, *Tempus induciarum cum Veienti populo exierat.* Sic alibi saepissime. Scholiastes Graecus vulgatam Luciani lectionem confirmat. Ἐξήκει] ἀντὶ τοῦ, παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου, ἀντὶ τοῦ παρελθόντος. IENS. Ἐξήκει genuina haud dubie lectio, quam frustra vir doctus sollicitat, Proprium in ea re verbum, ut ex Xen. Plut. Paus. & aliis patet. Sic Livius XXX, 24, 25, *dies exierat.* SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Καὶ ἐν τοῦτοις) Neque haec fatis intellexisse videtur. Coll. paulo melius enarrant. SOLAN.

Pag. 185. l. 5. Ἀπέφθου) Sic interpretandum aurum ἀπεφθου ostendunt viri docti ad Polluc. III, 87. GESN.

ead. l. 9. Πέντε μύνας ἡμ.) Sanior haec lectio, quam quae in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis suis a Plutone diem postulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Εὐρίζου) Vid. LXX Interpr. & lege εὐρύζου cui emendationi etiam assentitur Gronov. & Coll. G. confirmant.

Pag. 186. l. 2. Ἐαυτῷ) Lege ἐμαυτῷ. SOLAN. Mutatione, ut videtur, necessaria; sed quia edd. & Codd. consentiunt, ac pronomina interdum permutantur, ut alibi dico, nihil muto. REITZ.

ibid. Ἐπιγράψω ὅπιστα) Eadem antea & in Toxar. & in Dipfad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφροσύνης. BOURD.

ead. l. 6. Ἐγγυητὰς — τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπ' ἀνόδου) H. e. atqui celeris mei reditus sponsores vobis dare paratus sum. Per figuram ἐν διὰ δυοῖν dictum est τοῦ τάχους καὶ τῆς ἐπ' ἀνόδου. Simili modo Aristoph. Plut. p. 37, Δῆλος δ' ἐστὶν — τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει, pro τῇ βαδίσει ταχυνῇ. L. BOS.

ead. l. 8. Τὸν ἀγαπητὸν) Amasium meum. BROD. Suadent plura, ἀγαπητὸν hic unicum filium intelligi. Vota, quae vix in alium, quam in patrem conveniunt; id ipsum, quod ἀνταγδρον succedaneum dare vult, cuius superstitionis in sacris libris vestigia; denique quod successor illum interficit, aemulum scilicet imperii & paternae necis ultorem metuens. GESN. Ἀγαπητὸν maiuscula litera non modo expresse erat in Parisina; sed & ibid. atque in Benedictina Latine redditum Agapeum, quasi nomen proprium viri esset; sed non dubitavimus

id cum Brodaeo in Misc. L. VIII, c. 12, & cum Gesnero adiective scribere. REITZ.

ead. l. 11. Τὸ βέλτιον) Abest illud τὸ in *B.* 2. & *P.* Agnoscunt reliquae cum *Mf. Ox.* Vid. *Ῥητ.* c. 8, & *Συμπ.* 23. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀνηρημένος) *De medio sublatus.* BROD.
in *Schol. Αὐτανδρον*) Quam incuriose legerint hi Scholiaetae, & hic locus documento sit. SOLAN.

Pag. 187. l. 9. Ἐγκαταλεχθήσεται) Scholiaestes legit ἔγκαταλογήσεται. Eodem recidit utrumque. IENS.

ead. l. 16. Ἐκαστὰ ἐπαινοῦντες) Ut illud, *laudant convivae*: convivae, ut hic, parasiti: dixerunt viri clar. ad *Perf.* dixi ad illud *Petron.* *ne foris coepares poetam laudasti.* BOURD.

in *Schol. col. 1. l. 3.* Ἐγκαταλογήσεται) Immo ἔγκαταλεχθήσεται rectum erat. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 5. Ἐξωνούμενοι) Ex *S. S.* petita phrasit: quae huic est, *tempori servire.* SOLAN.

Pag. 188. l. 5. Εἰ οἶόν τε εἶναι) *Aesop. f. 124 f.* εἰ τὸ ἐν χερσὶ παρεῖς κέρδος — τὸ προσδοκώμενον ἐλπίζειν ubi & εἰ infinitivo iungitur. REITZ.

ead. l. 6. Ὅλος) Illud ὅλος in *Iunt.* vitium typosetarum esse, indicat comma, quod post ὅλος tamen positum erat, in *Hag.* punctum minus post ὅλος expressum est. In *Par.* vero nulla aderat distinctio, quam si a *Iuntina* sustuleris, habebis quidem lectionem commodam; sed vulgata tamen est melior. REITZ.

ibid. Ὅρκος ἦν ἐγὼ) Iurant Parasiti per reges suos. BOURD.

ead. l. 8. Ἐνεχθῆν) Φέρω. BROD.

Pag. 189. l. 1. Ἐπεὶ τάχιστα με ἀποθανόντα εἶδε) Cum dicere debuisset ἐπεὶ ἀπέθανον, εὐθὺς τοῦτο εἰργασται. Ἀττικὸς σχηματισμὸς, Euripidi frequens; quod & notavit Euripidis *Schol.* BOURD.

ead. l. 4. Γλυκερίον) Notant Grammatici, Atticos ὑποκορίζοντας solere nomina secundae sic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφημιον, γλυκερίον. BOURD.

ead. l. 5. Κοκοινωνήκει) Vid. supra *Deor. Dial. I.* μηδὲν — κοινωνήσας τῇ Νηρείδι. SOLAN. Haec autem verba (καὶ πάλαι δὲ, οἶμαι, κοκοινωνήκει) parenthesi inclusit idem in edit. *Iunt.* quod ad sensum recte; sed nolumus editionem hanc nimis uncis onerare. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπας ἐς ἐμὲ) Phrasit nostro familiaris, ut *Ienf.* alibi ostendit. Sic ἀποβλέπειν, & βλέπειν πρὸς τινα & τι frequens pro oculos convertere in aliquem, vel aliquid, supra

c. 11. Vel cupere, expectare. Ep. ad Hebr. XI 26, Ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν. Plura similia quoque dedit frater Gul. Reitzius in Belg. Graeciss. pag. 446. Sed hic tantum est respicere. REITZ.

ead. l. 8. Μισθὸν) Conf. notam cl. Hemst. ad Tim. § 53 f. ubi frustra μικρὸν pro μισθὸν, ex sola l. legi voluit Solan. REITZ. in Schol. col. 1. l. 22. Ad verbum Γλυκέριον duo erant scholia in diversa loca distracta in V. quae coniuncta exhibeo. REITZ.

Pag. 190. l. 2. Καὶ &c.) Confer infra Μισθ. c. 26. SOLAN.

ead. l. 3. Ὡχέτο) E cubiculo exiit. BROD.

ead. l. 6. Σιέλω) At infra Ἀλεξ. c. 21 m. in edd. legitur σιάλω. Quare & hic forsan sic legendum. Interim quia utrumque recte dicitur, vulgatam non movi, quia non tanti est. Hefych. Σιάλος, σιέλος, ἀφρός. REITZ.

ead. l. 7. Δακρύσσασα) Ex variatione lectionis suspicor legendum δακρύουσα, quod utroque altero planius. REITZ.

ead. l. 8. Ὡν εἰ λαβ.) Scelerum suorum poenas ab his exigent. aut hoc aut huiusmodi quidpiam subintelligendum est. BROD. in Schol. col. 1. l. 4. Πτύελον) Πτ. πταριάμενος C. prave, forsan scripserit πτυσάμενος. SOLAN.

Pag. 191. l. 2. Τὸ νῦν δ' ἔχον) Ut autem res sese nunc habent. BROD. Legend. videtur, τὸ δὲ νῦν ἔχων μὴ διάτριβε. Nota vis huius participii cum verbo. GESN. Ut Gesn. coniecit, in duobus Mss. erat; ἔχον vero constans est, nec movendum. REITZ.

ead. l. 5. Κἄν δ' οὐλον) Sic Homericus Achilles Od. A. BROD.

ead. l. 7. Τὸ ξύλον) Quo, nisi cymbam conscendas, vapulabis. BROD. Conf. supra c. 4 pr. & non semel alibi. SOLAN.

ead. l. 10. Τὸν δεῖνα) Cynicum designare videtur. SOLAN.

ibid. XAP. Ἀμέλει) Sic interpungendum duximus. Iudicent alii. Scriptura omnium, quotquot videre licuit, codicum, aliter, nempe, ἀσφαλῶς ἀμέλει. Haec cum scripsssem, video Vorstio eadem placuisse, qui margini sui codicis haec adscripsit: hic pone novam personam. Et omnino in P. legitur, non quidem XAP. uti primo conieceram, sed KT. SOLAN. Ἀσφαλῶς. Χάρον. ἀμέλει legendum contendit Solanus, & post ἀμέλει duo puncta apposuerat, KT. adscribens. Frustra. Nam ἀμέλει adverbialiter hic accipiendum, pro nimirum, ut seq. c. 14 post med. Vel ut cap. 18, ἀμέλει γράφομαι σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθους. Ubi vertitur in Par. Age, age, ut lubet, equidem tibi diem dicam apud Rhadamanthum. Non male, quod ad sensum, nec tamen praecise ad Graeca, quae orationem non dispecunt in duo membra. REITZ.

ead. l. 16. ΚΥ. Εἴτ' οὐ) Verba haec in edd. *Parcae* tribuuntur. Rationem emendationis nostrae ex sequentibus sumito. In Fl. una exstat litera K. hinc festinantium operarum error. Mox iterum ante *τοιγαροῦν* pro ΚΛΩΘ. reponere ΚΥ. SOLAN.

Pag. 192. l. 5. Προσπαττάλευσα) Megapenthes, intentari sibi ab Cynisco quopiam videns verbera, dicit ei, οὐκ ἐγὼ σε πρῶν, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσπαττάλευσα; Nonne ego te nuper, quod valde libere & aspere ageres, ac identidem obiurgares, cruci propemodum affixi? Graecus interpretes, *Προσπαττάλευσα*] *Εἰς πάσσαλον ἔδυσσα*, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσα. Sic legendum. Perperam in edit. pro primis tertiae dantur personae, ἔδυσσε pro ἔδυσσα &c. IENS.

ead. l. 15. Θαῦμα γοῦν ἔχει με) Hom. Od. K, 326. SOLAN.

Pag. 193. l. 2. Δωρεὰ) Od. Υ, 389. GESN.

ead. l. 3. Οὐτὶν) Vid. Hom. Odyss. I, 368: Οὐτὶν ἐγὼ πῆμα-τον ἔδομαι μετὰ οἷς ἐτάροισι, Neminem, i. e. Ulysssem, ego extremum edam, post suos socios. Indicat etiam Brod. Misc. L. VIII, c. 12, hunc vers. in Odyss. I quaerendum. REITZ.

ead. l. 6. Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίος) Erasmi Chiliades in adagio *Ex diametro oppositum*. BROD. Ms. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάντων διαφερόντων. BOURD.

ead. l. 11. Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως) Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως. BOURD.

ead. l. 12. Προσέχεται) Forfan Lucian. dederit *προσίσχεται*, quod hic efficacius videtur, ut apud Aristoph. Plut. 1097: Ὁσπερ λεπὰς τῷ μαιρακίῳ προσίσχεται, instar ostreae adolescenti affixa est. Non tamen moveo vulgatam, nam in eadem locutione *προσέχεσθαι* etiam adhibet idem Vesp. 105. REITZ.

Pag. 194. l. 3. Ἀμέλει) Vid. supra c. 13 m. hui. Dial. REITZ.

ead. l. 7. Ἀποβλέπειν) Hoc est, quod extrema linea amare dicit ille Terentianus Phaedria, Eun. IV, 2, 12. GESN.

ead. l. 13. Κάττυμα) Vid. interpretem Aristoph. VORST.

Pag. 195. l. 4. Ἰσοτιμίαν) Hanc apud inferos aequalem honoris sedem, sic alibi vocat in Dial. Mort. & postea pag. 231, & passim. BOURD.

ead. l. 8. Μηδ' ὑπὸ) Ita recte Ms. Ox. Impressi *μηθ' ὑπὸ*. SOLAN. An non cogitavit igitur Solanus, aequè *μητε* dici ac *μηδέ*; Cum vero illud *μηθ'* sit a *μητε*, recte per θ scribatur, ob sequentem adspiratam. Hom. Il. H, 401, *Μηθ' Ἑλένην* — & alibi, quod pluribus non probō, quia ex Grammaticorum canonibus notum. Sic οὐδέ & οὐτε, quorum posterius similiter eodem casu fit οὐθ'. Theogn. 178, — οὐθ' ἔρξαι δύναται. At

non ignoravit hoc noster; verum quia bis *μηδὲ* praeceffit, etiam tercio loco idem voluit substituere, quod tamen minus necessarium credo, quin hic vel melius *μὴδ'*, quoniam id proprie signif. *neque*, cum *μηδὲ* sit *non vero*, licet etiam saepe confundantur, nulla sensus differentia. Sic post *οὐδὲ* quoque recte sequitur *οὐτ'* apud Nostrium de Merc. cond. c. 4. *Οὐδὲ γὰρ ἂν πρὸς δεῖν, οὐτε* — quamvis frequenter *οὐτε* — *οὐτε* repetitum reperias. REITZ.

ead. l. 10. Τοῦ μπαλιν) *Mf. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζῳῇ.* BOURD.

ead. l. 15. Ἄνω) *Apud superos.* BROD.

Pag. 196. l. 2. Πορφύρας ἄνθος) *Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὄρας.* Sic apud Homer. *ἄνθος πυρός.* Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρός ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ. A quo Philostr. in Scamand. Aeschyl. Prometh. vincto, τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. BOURD.

ead. l. 4. Κλίνας ἀργυρόποδας) *Potest sumi ἀπλῶς, ut in Somnio & alibi, potest etiam significare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catull. Epithal. Iul. & Manlii: O cubile quoniam nimis Candido pede lectuli, τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet sciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι.* BOURD.

ead. l. 6. Ὑπεράνθρωπος τις) *Mf. Regius ὥσπερ ἂν θεὸς τις ἀνὴρ.* BOURD.

ibid. Τρισόλβιος) *Ut in principio Nigrini.* BOURD. Vid. supra Nigrin. sub init. SOLAN.

ead. l. 7. Ὅλῳ τῷ πῖχαι βασιλικῷ) *Tangit hunc locum Th. Marcil. ad Horat. dixit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὃ γὰρ βασιλικὸς πῖχος ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν τρεῖς δακτύλους.* Solet Lucianus tyrannos & ceteros superciliosos, *Τιτανῶδες βλέποντας*, his verbis attollere. BOURD.

ead. l. 8. Πῖχαι) *Πῖχος βασιλῆος* Herodoto, qui tribus digitis iusto cubito maior est. VORST.

ibid. Βασιλικῷ) *Qui plebeio solet esse longior. Nos hodie in Gallia quaedam mensurarum genera regia nominamus.* BROD.

ead. l. 9. Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων) *Sic passim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερφάνως περιπατῶν.* Sic scriptum ad oram *Mf. Regii.* BOURD.

in Schol. col. 1. l. 4. Ἑμμάτ.) *Ἑμμάτει editum erat; sed in V. est ἐμάτ. i. e. ut ego conicio, ἐματᾶ. Ex sagaci tamen coniectura in A. Ἑμμάτει editum est.* SOLAN.

Pag. 197. l. 1. Λακωνικὴ θαλάττη ποχλ.) *Purpuram hifce omnibus describit.* SOLAN.

ibid. Κοχλίδων) *Conchyliorum*, *muricum*. BROD.
ead. l. 3. Γρίφωνα) Confer supra Timon. c. ult. & Vit. auct.
 c. 23, ubi γρίφωνα pro Γρίφωνα male legitur. SOLAN.

ead. l. 10. Τοῖς δακτύλοις) Qui pecuniam contrectabant.
 BROD. Non videtur Brodaeus ad sequentia respexisse, quae
 dicunt *digitos* hic ad supputationem adhibitos, non ad contrectationem.
 Solent enim avari quotidie secum putare, quantum nummorum habeant.
 Solent quidem etiam ipsos nummos delectationis causa contrectare;
 sed quia de eo hic nulla mentio, non opus est Brodaeus interpretatione.
 Est autem antiquus ille mos digitis & articulis computandi, satis notus.
 Alioqui vid. interpretes ad vulgatum illud Iuvenal. Sat. X, 249, —
suos iam dextra computat annos, & Taubman. ad Plaut. Mil. glor. p. 673. REITZ.

ead. l. 11. Μυριάδας) Vid. infra Μισθ. c. 20. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐκλυθησόμενα) Angl. *ἐκχυθ...* BOURD. Ἐκχυσ-
 θησομ.) In textum recepinus lectionem codicis Angl. Ox. &
 P. alia enim illa, quae in vulgatis est, *ἐκλυθήσο...* non placet. V.
 Τιμ. c. 14, ubi eadem phrasi utitur. SOLAN. Lubens auscultavi
 Solano, vulgatam *ἐκλυθησόμενα* in *ἐκχυσθησόμενα* mutanti.
 Sed pro c. 14 Luciani, quod citat, vid. c. 23 Tim. f. Nam alia
 facta est divisio, atque ille instituerat. Post haec autem nos
 eandem capitum distributionem servavimus, quam ille in Iun-
 tina designaverat. REITZ.

Pag. 198. l. 1. Ἀνιμῶνται) Mf. ἀνασπάση. BOURD.

ead. l. 9. Μὴ ἀπαγορεύσας) Mf. ἀπονήσας. Lucianea prorsus
 distinctio. BOURD.

ead. l. 14. Προκαταχθ.) Diu me vox haec torfit. Video tandem,
 quid significet. Κατάγομαι est *diversari*, *hospitio excipere*.
 uterque interpretes aliter & intellexit & vertit. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ σὺ, ὦ Ἑρμῇ) Mirum, Bourdelotium non recepisse
 Mf. Anglicani scripturam, qui vere cum meis excerptis scribit,
 καὶ σὺ Ἑρμῇ συνανάσπασον, & tu simul *extrahe*, quamvis
 vulgata non sit exhibilanda. GRAEV.

ibid. Συνάρπασον) Angl. *συνανάσπασον*. BOURD. Συνανά-
 σπασον A. G. P. & L. Συνάρπασον in Mf. O. & edd. Vid. Δ.
 φων. c. 4, Ἰστ. β, c. 6, & Ὀν. c. 4 bis. SOLAN.

Pag. 199. l. 6. Τὰς ἀληθείας) Sic omnes habent; quod ideo
 observatum volui, ne mihi imputaretur. SOLAN. Mirum videbatur
 nostro, quod plur. num. ponatur ἀληθείας. Sed philosophicum est,
 & deinde ipse alibi recte adscripsit, sic etiam uti Arrianum ad Epict. I, c. 4, p. 22 A. ὁ προκόπτων ταῖς ἀλη-

θείαις & c. 6, ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. pag. 31. Haec ille. Sed in ipso Epist. Sent. 128 f. ult. f. legitur, καὶ ταῖς ἀληθείαις πατὴρ. Verum hoc aliud quid est; nam signif. *revera patris*. Interim pluralis tamen est, veluti & ap. Ioseph. in vit. T. 2, p. 36 f. εἰκάσας, ταῖς ἀληθείαις τοὺς ἡμετέρους φεύγειν. REITZ.

ead. l. 10. Πρόσκωπος) Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος varia est κώπης acceptio, quam vide apud Grammat. BOURD.

Pag. 200. l. 1. Κέλευσμα) Sic κέλευσμα & σάλπιγξ iunguntur in I ep. ad Theff. c. IV, 16, ubi vid. Elsn. κέλευειν autem & κέλευσμα non semper esse *iussum* pro imperio, sed hortamentum etiam ad alacritatem, vid. Schol. & Waff. ad Thucyd. I, c. 42. Et ipsum Thuc. II, c. 92 pr. nempe quia priscam vim verbi κέλωμαι, hortor, saepe retinet. REITZ.

ead. l. 6. ΑΛΛΟΣ) Sic dilucidius multo cum S. edendum curavimus. Reliquae enim edd. vacuo tantum interposito spatio eiulatus hosce distinxerant. SOLAN. Non dubitavi personam ἄλλος hic & quater in seqq. restituere, quae in *Benedict.* additur, in reliquis omissa erat; in *Iunt.* quidem & *Hag.* intervallo satis magno relicto, ita ut verbum excidisse, satis constaret; in *Par.* vero spatio vacuo nullo, sed ipsa eius Latina versione, τὸ *ALIUS* tamen bis exprimente. REITZ.

ead. l. 16. Πρὸς τὸ ἔθος) Angl. ὡς τὸ ἔθος. BOURD.

Pag. 201. l. 12. Ἡ καθ' ὕδατος) Dictio, φασιν, quae sequitur, proverbium notat, de quo interpr. Catull. BOURD.

ead. l. 16. Τήμερον) Praetuli, ut magis Atticum. Vid. Aristoph. Plut. v. 232 & 433. Et Nostrum supra Rev. c. 11, & alibi. REITZ.

Pag. 202. l. 3. Ἐγὼ δὲ αὐτὴ) Alii Codices αὐτὴ. BROD.

ead. l. 4. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθην τοὺς Σύρας) Sic edidit Benedictus, & vertit *Syrae filios*. Sed in Bourdelotiana est τοὺς Σῆρας, & Mosellanus conducere sibi putavit, si in versione omitteret. GRON. Ficta, ut videtur, nomina. SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ καλὸς Μέγιστος) Confer supra Dial. Mort. I, § 3. SOLAN.

ead. l. 10. Φρύνης Συμμίχη) *Phryne, Symmiche*, Graeca scorta fuerunt. BROD. De priori vid. Athen. L. XIII. Et Quintil. L. 2, 15: *Et Phrynem non Hyperidis actione, quamquam admirabili, sed aspectu corporis, quod illa speciosissimum alioqui diducta nudaverat tunica, putant periculo liberatam*. De posteriore vid. Lucianum ipsum in Ἐτ. δ. IV. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 2. Τοὺς Σῆρας) Locus occurrit p. 438, (ed. Graev.) ubi iuxta Benedicti editionem Σύρας legitur, cum in *Lucian. Vol. III.*

Bourdelotiana legatur Σήρας, quae lectio confirmatur a Scholiasta. CLER.

ibid. l. 8. Τὴν μέταξιν) Τὸν μέταξιν. Exc. G. Τὴν μέταξαν. C. Absurde autem hic ad vermes respici vult Scholiasta. SOLAN.

Pag. 203. l. 7. Τὰ Ἐλευσίνια) Cereris sacra. BROD. Ἐορτὴ apud Athenienses ἡ ἐπιτελούμενη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγένοντο ἀνήντ' αὖτις μυστήρια. De Eleusiniis, Scalig. ad lib. 4 Tibulli, & copiose dico alibi. BOURD.

Pag. 204. l. 7. Παρὰ τὸν βίον) Sic omnino legendum, non περὶ. In Ox. παρὶ mendoſe. In impressis περὶ. SOLAN. Omnes edd. hic habebant περὶ τὸν βίον, sed hic magis necessaria mutatio τοῦ περὶ in παρὰ, licet minori Codd. numero fulta, quam supra Reviv. c. 25 pr. quia ibi exponi posset, circa, hic minus commode; cum igitur illic nihil mutaverim, hic tamen vulgaram retinere non potui: licet, παρὰ utroque loco Lucianum dedisse, mihi persuadeam. Haec enim praepositio per compendium scribi solita saepe confunditur in Mss. & edd. antiqq. Sed παρὰ verum esse, nemo dubitaverit. Noster hoc Dial. Catapl. c. 9 iterum habet παρὰ τὸν βίον, & non semel alibi. Ael. V. H. IV, 1, παρὰ πάντα τὸν ἑαυτῶν βίον. Idem XI, 9 pr. Conf. Periz. ad Ael. XIV, 10, qui παρὰ τὴν στρατηγίαν edidit, quia usitatius, cum Codd. inter παρὰ & περὶ variarent. Conf. mox c. 24 huius Dial. Lucian. ubi recte rursus παρὰ τὸν βίον constanter & recte legitur, & saepe alibi, cumque ibi de eadem re sermo sit, tanto minus dubitavi τὸ περὶ cum Solano eiicere. REITZ.

Pag. 205. l. 2. Ἀπὸ τῶν στιγμάτων) Hoc ex Platone in Gorgia ante differuimus. BROD.

ead. l. 6. Στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς) Eorum animis, qui magnis se facinoribus, dum vitam agerent, obstrinxerunt, maculas iniustas esse docet, Platonem ridens, qui sic in Gorgia loquitur: Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποιοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδ' ἐν ὑγιᾶς ἐν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμαστρογωμένη καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἀπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit L. 2 in Ruf. Claudian. Quid demens manifesta negas? En peccus iniustae Deformant maculae. COGN. Plura similia ex Theophyl. Philostr. & Plutarcho affert Elſner. ad I Timoth. IV, 2, p. 298. Cui, quantum ad exempla profanorum auctorum, facile assentior: num vero verba Apostoli κεκαυτηριασμένων τὴν ἰδίαν συνείδησιν, eodem modo intelligenda sint, quod multas peccatorum notas ac stigmata in conscientia gerant, nondum inde constare putem. Verum cum duplex cauteriorum usus sit, nempe ad characterem sive notam

imprimendam, & ad sensum dolorificum tollendum, ut Medici horunt, sensus videtur efficacior, si verba N. T. ex posteriore illo significato exposueris; non enim semper ex auctoribus profanis illustrari possunt S. literae. Maxime cum & nexus epistolae, & loca parallela biblica suadeant, de obduratione, & quasi calli obductione quadam sermonem esse. Sed sapientioribus lubens concedo. Si tamen acute ἑλληνίζειν volumus, στίγμα est tantum quasi punctum inustum, adeoque levius, quam καῦμα & καυτηρίαζω, quod totum locum cicatrice s. eschara obducere significat. REITZ.

ead. l. 11. Στίγμάτων) Lege Plut. π. τῶν βρ. τιμ. 1002, ubi propemodum similia invenies, & de vario macularum genere plura; & Platonem in Gorgia 313 C. D. & 312 G. vid. Brod. Th. Crit. P. 2, 457. SOLAN.

Pag. 206. l. 4. Κηλίδας ἐκ τῆς ψυχῆς) Ὀνειδος. Sic recte hanc vocem ad mentem Luciani interpretatur Hesych. qui hac in voce consulend. Interpr. Aristoph. Suid. alia est κηλιδων acceptio alibi apud Lucian. BOURD.

ead. l. 5. Ἀγαθῶ) Aliquid de verbis Cynici excidisse videtur. Scio equidem, posse bonum hocce remedium de philosophia intelligi, sed vaga nimis illa notio. Adde, quod pro οὗτος legendum ὁ οὗτος necessario est. SOLAN.

ead. l. 6. Ἀπιθὶ &c.) Rhadamanthus Cynisco: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γέ πρότερον οὐ φῆς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Prava distinctio hunc locum occupavit. Tu sic distingue: Ἀπιθὶ ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀρίστοις συνεσόμενος, κατηγορήσας γέ πρότερον οὐ φῆς τυράννου. ἄλλους προσκάλει. Illa enim κατηγορήσας γέ &c. pertinent ad membrum praecedens: haec vero, ἄλλους προσκάλει, non dicit Rhadamanthus Cynisco, sed Mercurio, cuius officium erat ἄλλους προσκαλεῖν ut paulo ante Rhadamanthus, σὺ δὲ, ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε καὶ προσκάλει, & postea iterum ad Mercurium, τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Hic autem Micyllus non expectavit Mercurii vocationem, sed eam praevenit, & ultro se offert. L. BOS.

Pag. 207. l. 3. Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα) Collo innixa. Heliod. lib. 8. BOURD.

ead. l. 8. Καὶ τοῦ λ.) V. Duker. ad Thucyd. V, 61. HEMST.

ead. l. 13. Ἀκρίτους μὲν) Has omnes tyrannorum artes alibi fuse exsequor. BOURD.

Pag. 208. l. 3. Ἐμπαροινῶν) V. supr. Deor. D. V, m. SOLAN.

ead. l. 4. Φρυάγματος) Φρυάγμα equorum est sonitus nari-

bus excussus, irae & ferociae nuntius, quem *fremitum* Latini dicunt: sed non ita commode ad superbiam referunt, ut φρύαγμα Graeci, aut nostri suum *schnarchen*, *anschnarchen*; quod itidem ut Graecum ὀνοματοποιημένον est. GESN.

ead. l. 6. Ἀσκαρδαμυκτὶ) Ἄνευ τοῦ καμμύνειν. Sic Grammatici. dixi antea. BOURD.

Pag. 209. l. 2. Τοῖς δρ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 11. Τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην) Ut antea Necyom. c. 12 induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων, accusantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, sic nunc lucernam & lectum testes citat, alludens ad Graecos philosophos, καὶ ἐπιτηδεῖς ἐμπαῖζει τὸν λύχρον καὶ τὴν κλίνην μαρτυρούντας παραγὰν, siquidem philosophis istis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἐμψυχα. BOURD.

Pag. 210. l. 7. Ἦδη μαρτύρει) Post vocabulum hoc Λυχ. scribendum est. BROD.

ead. l. 9. Μεθ' ἡμέραν) Sic Aristoph. Plut. 931, Οἱμοι, τάλας, ἀποδύομαι μεθ' ἡμέραν. REITZ.

ead. l. 12. Ὑπερπεπαικότα) Difficiliorem ac minus frequentem vocem praetuli faciliiori ὑπερβεβηκότα, quae ex interpretatione nata videtur; quia hic idem significat. Ὑπερπεπαι... autem praeter Scholiaft. etiam legit Steph. in Thes. qui idem verbum duabus aliis auctoritatibus probat. REITZ.

ead. l. 14. Τοῖς δρωμ.) Quae a tyranno perpetrabantur. BROD.

ead. l. 16. Ἀπόδυνθι τὴν πορφυρίδα) Vid. si lubet, similia exempla afferentem Elsner. ad 1 Tim. IV, 2, p. 299 m. REITZ.

Pag. 211. l. 2. Πελιδνός) Πελιδνόν ἐστὶ τὸ μετέχον τῆς ὠχρότητος καὶ μελανείας οἶονεὶ μολυβδοσιδέες. Galen. VORST.

ibid. Κατάγραφος) Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Caesar. vide Casaubon. ad Pers. Dixit idem Lucian. alibi κατὰ νότου ποικίλος. In re tamen dissimili in Lexiph. Dialogo. BOURD.

ead. l. 8. Χάριν εἶσομαι) Prorsus ut Belgae & Germani, *dank weten* (non *wysen*, ut vulgo male.) Sic & Aelian. VII, 17, & Aristaeon. I, ep. 1, quos frater G. O. Reitzius adduxit in Belgae Graeciss. pag. 460. Recte quidem Scholiaft. ait, veteres non dixisse εὐχαριστῶ, si vetustiores intelligit; nam postea tanto frequentius usurpatum, inprimis apud Eccles. Scriptt. Ita in N. T. & Patrib. non modo, sed & ap. LXX in lib. Iudith. Sap. & Maccab. Verum tamen satis probae notae esse verbum, vid. ex Phalarid. & Arrian. Epist. probatum ab rev. Alberti ad 2 Thessalon. I, 3. REITZ.

IN DE MERCEDE CONDUCTIS. 517

ead. l. 14. ΠΑΔ.) Mercurio, si quidem adfit, nec post traditos mortuos e vestigio abierit, quid causae sit, ut sese his immisceat; ego quidem non assequor. Censeo itaque pro *Mercurio*, cuius nomen in omnibus hic invenio, *Rhadamanthum* reponendum; quod in versione ed. *Par.* factum video, quamvis in Graecis illic nihil mutatum sit. SOLAN. Restitui *Rhadamanthi* personam, invitis edd. quae *Mercur.* hic habent; quia sensus postulat, *Rhadamanthum* loqui, & in ipsa Latina versione *Salm.* & *Parif.* eius persona quoque expressa erat, licet in Graecis EP. legeretur. REITZ.

in Schol. col. 2. l. 4. Εὐχαριστῶ) Veteribus non dictum fuisse ait Scholiast. Confer notas ad verbum *χαίρω*. REITZ.

Pag. 212. l. 4. Οὐτοσί) Non satis sanus mihi hic locus videtur. SOLAN.

ead. l. 5. Κατὰ) Quaesivit mutationem Solanus, non invenit: forsitan quia ante bis, ter, Noster dixit *παρὰ τὸν βίον*, & hic ita maluit legi; sed nihil opus esse, cuilibet notum arbitror. REITZ. Ms. Reg. 3011. *παρὰ τὸν β.*

IN DE MERCEDE CONDUCTIS.

Pag. 213. l. 1. ΜΙΣΘΩ) Librum habes elegantissimum, viroque gravissimo dignum. Acumen & dicendi rationem nec tetricam, nec rursus fucatam. Institutum ipsum viris doctis ipsis placeat necesse est, qui famae simul & virtuti consultum volunt; dum a servili propemodum sorte apud Magnates divitesve, ut virtuti sibi que vivant, revocantur. Sed cave, dum vitia dominorum depicta, dum turpes doctorum quorundam artes, ambitionem patientiam spectas, ita suavitatem Luciani abripiaris, ut putes, nullos a contagio malorum istorum immunes. Sunt enim & Fenelones inter huius ordinis viros, qui & privatis & principibus educandis de republ. & orbe ipso bene meriti, & a suae aetatis hominibus viri boni merito censentur, & a posteris semper maximi fient. SOLAN.

ead. l. 2. Καὶ τί σοι πρῶτον) Theocr. Idyll. 13, *τί πρῶτον καταλέξω; ἐπεὶ πάρα μύρια εἰπὴν.* BROD. Hoc initium sumtum est ex Homer. Odyss. L. 9, *τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὕστατον καταλέξω;* COGN. Ex Theocriti Ptolemaeo. MARCIL. Hom. II. E, 703, & Od. I, 14. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐξηγῶρ. πρὸς μέ.) Ex Grammaticorum placitis scribendum foret *πρὸς μέ.* Illi enim encliticam accentum retinere iubent, post praepositionem. Nolui tamen mutare, quia

non solum edd. consentiunt; sed & apud alios centies sic scribitur, (forf. male) ut ap. Aristoph. Plut. 1056, Βούλει — πρὸς με παῖσαι &c. In Epiet. Man. c. 1 fin. Relandus tamen recte edi curavit οὐδὲν πρὸς σέ· non modo propter emphasin, & finem periodi; sed & in media oratione c. 29 pr. & c. 30, § 14, τὴν αἰδῶ τὴν πρὸς σέ τῶν πλησίων. Aeiop. fab. 138, κατὰ τινὰ τόπον. Constructio autem verborum ἀγορεύω, λέγω, φημί & simil. cum praepos. πρὸς loco dativi, est frequentissima; maxime duo posteriora in N. T. Matth. XXII, 70, Marc. XVI, 3, Luc. I, 13 &c. Sed & Epiet. Sent. 78. Dion. Hal. ant. VII, 473, ἀπήγγειλε πρὸς τὴν βουλὴν, *nuntiavit senatui*. Noster Phalar. altero, cap. 8, χρὴ γὰρ τάληθ' πρὸς γέ υμᾶς αὐτοὺς λέγειν. REITZ.

ead. l. 13. Γὰρ) Καὶ lego pro γὰρ, quod in impressis & M. est. SOLAN.

Pag. 214. l. 1. Ὑφραίνοντο) Sic necessario mutandum esse existimo, quod in M. & edd. erat εὖφρ. Vid. tamen Grot. Flor. 127 C. Demosth. p. m. 185 B. *συνευφραίνετο τοῖς πολλοῖς*. Sed in his omnibus peccari credo. SOLAN.

ibid. Οἷον ἀπαλλάγησαν) Sic saepissime sine praeposit. Ut infra Philop. c. 16, ἀπαλλάττειν δεινῶν *liberate a gravibus malis*, & alibi non semel. Sic Herodian. L. 2, 1, 17, ἀπαλλάξομαι φόβου. Interdum tamen cum praeposit. Ut ap. Isocr. ad Demon. p. 19 B. ed. Wolf. ἐκ τῶν κοινῶν ἐπιμελειῶν ἀπαλλάττου, *a publ. functionibus te libera, discede*. Alia super hoc verbo vid. ad c. 23 huius Dial. REITZ.

ead. l. 2. Διὰ πάσης) Τῆς τελευτῆς ἐξέρχασθαι. Proverb. de quo paroem. BOURD.

ead. l. 3. Διεξηληυθότες) Sic W. & V. recte. In reliquis tantum ἐξεληλυθότες. SOLAN.

ead. l. 6. Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς) Quod a naufragis factitari solitum dudum probavimus. BROD. Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τοιοῦτον ἐκέχρηντο σχήματι πρὸ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρμένοι. BOURD. Naufragis radi solebat caput, ut non modo ex hoc loco patet, sed etiam ex Dial. de Sectis cap. 86; ubi Hermotimus, Δοκῶ δέ μοι ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι· eamque caesariem Diis marinis consecrari moris erat. Auctor in Epigr. de Naufragis: Γλαύκῃ καὶ Νερεΐ, καὶ Ἴνοι, καὶ Μελιπέρτῃ, καὶ Βυβίῃ Κροσίδῃ καὶ Σαμόθρῃ, θεοῖς, σωθεὶς ἐκ Πελάγους Λουκίλλιος, ὥς κέκαρμαι τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς ἄλλο

γὰρ οὐδ' ἐν ἔχω. V. etiam Hadr. Iun. de Coma. L. Bos. De rasis naufragorum capitibus vid. viri docti ad Petron. c. 104. GESN.
ead. l. 8. Καὶ ἐκβολὰς) Mercium, ob vim tempestatis in mare iacturas. BROD.

ead. l. 9. Καὶ πηδάλιον ἀποκαυλίσεις) Transversas gubernaculorum fracturas. BROD.

ead. l. 10. Τοὺς Διοσκούρους) Castorem & Pollucem. Hoc illustrat Plinius. BROD. Hor. I Od. 12. Theocr. Idyl. 22. VORST. Serio nauclerum idem hoc narrantem inducere videtur in Navig. c. 9. Sed ridet iterum. REITZ.

ead. l. 11. Ἐκ μηχανῆς θέν) Erasmus in Proverbio, *Deus ex machina*. BROD.

ead. l. 12. Ἐπὶ τῷ καρχησίῳ) Καρχήσιος τὸ ἀκρὸν τοῦ ἵστου Schol. Mf. Reg. 3011.

ead. l. 16. Εὐμενείᾳ) Sic recte M. S. & A. Reliquae εὐμενίᾳ. SOLAN.

Pag. 215. l. 1. Ἐκεῖνοι μὲν) Naufragi. BROD.

ibid. τὴν παραυτίκα χρεῖαν) Beza non satis accurate in ep. 2 ad Corinth. 4, 17, παραυτίκα ἐλαφρὴν verterat illico praeteriens; cum παραυτίκα sit in praesens: quod si probatione indiget, vide ex Demosth. Xenoph. & Lucian. de non cred. calumn. probatum ab Elsnero ad N. T. l. c. REITZ.

ead. l. 2. λαμβάνουσιν) Nummorum aliquid corradant, stipem accipiant. BROD.

ead. l. 4. Τὰς) Deerat in plerisque hic articulus ante τρικυμίας. Sed quia agnoscunt M. V. Fl. & I. eum addidi. REITZ.

ead. l. 5. Τρικυμίας) Vix assequi licet interpretatione Latina hunc locum. Τρικυμία quasi tu triplicem flustum dicas, Graecis iam maximus est, & quem Latini decumanum dicant: hunc igitur lepide auget auctor. Sed ea minorem vim habent conversa Latine: nisi forte a decumano ad vicefimanum, tricefimanumque velis ascendere. GESN.

ead. l. 9. Ὑπεραγτλούμενοι τῇ ἄλμῃ) Ab Erasmo adoptavit Benedictus, *salò perfundebantur*, quod utique non potest molestiam rei, quae Graecis vocibus enuntiatur, implere. Debuerunt, vel dum antlia eorum falsugine gravabatur. GRON. Vid. cl. Hemsterh. ad Timon. c. 4. REITZ.

ead. l. 15. Ἐκόντες) Apud Th. Magistr. mendose descriptus est hic locus, voce ἐκόν. SOLAN.

in Schol. Ἐκόντες) Hoc scholion in edit. Graev. male referebatur ad verba Δοκῶ γὰρ μοι ἐκ πολλῶν. Sed praeunte Solano restitui suo loco. REITZ.

Pag. 216. l. 2. Τιμόκλεις) Nomen haud dubie verum, sed hominis haud aliunde, quam ex nostro, noti. Timoclis Stoici meminit in Z. Tr. c. 4 & seqq. Sed an idem sit, addubito, quia hic amicus videri potest. Nisi forte postea inter eos inimicitiae fuerint, propter quas hominem ita riferit, ut illic facit. Forſan etiam tum, cum hunc librum ſcriberet, non admodum ei cum eo conveniebat. Indicio eſſe poteſt, quod uſque adeo cupidum facit eius vitae, quam ut philoſopho, immo liberali homine indignam ei ob oculos ponit. Immo vero, eundem eſſe ſuſpicor, qui Ἐτοιμοκλῆς in Συμπ. c. 21 & ſeqq. audit, quique illic haud amice ſane tractatur. SOLAN.

ead. l. 6. Μισθοφορὰν) Forſan μισθοφορίαν. Conf. infra cap. 6. SOLAN.

ibid. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.) Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia huius narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, praeterquam quod praepoſitionis huius rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri*. Quae quidem alieniſſima ſunt ab illis, quae ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis, verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὧν εὐπάσχουσι τοῦτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, (ut quidem diſtinguit edit. Salm. & Par. cum Baſ. καὶ ὧν εὐπάσχουσι, τοῦτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐſτίν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab praecedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benediſtus, quibus cum eo quod &c. peregrinarentur, non parvi eſſet emolumentū mercedem amicitiae & benefactorum iſtorum accipere; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ ἐſſει acceperit proliceret. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν εὐπάσχουσι τοῦτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐſτίν. Ut in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προſλαμβάνων. GRON.

ead. l. 10. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους) Λευκὰν ζεύγος vocat currum candidis equis tractum. BROD.

ead. l. 12. Ἐſτίν) Servanda omnino haec vox, & vertenda, licet. SOLAN. Immo ſi comma poſt λαμβάνειν deleas, & ante ἐſτίν reponas, ut facit Solanus. REITZ.

ibid. Ἀτεχνῶς) Sic ſupra Vit. auſt. c. 10, ἀτεχνῶς ὁμοιον κυνί. Ariſtoph. Plut. 109 & 362. Vid. Scholiaſt. & Spanh. qui docent, qua ratione ἀτεχνῶς ſignificet, vere, omnino. ἀτεχνῶς autem, mutato accentu, eſt ruditer. Vid. Ammonium de ſim. diſſer. Poſteriore hoc ſenſu Ael. V. H. X, 10. REITZ.

ibid. Ἀσπορα) Ex Homero Odyss. I, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται Πυροὶ καὶ κριθαί. BROD. Hom. Od. I, 109: Οὔτε φυτεύουσι χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρώσιν, Ἀλλὰ τὰ γ' ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα πάντα φύονται. SOLAN.

Pag. 217. l. 2. Μετὰ τῆς καρίδος) Cum squilla, h. e. cum esca. hoc enim pisce plerique inescantur. BROD. Sic in Piscar. BOURD. Squillam τὴν καρίδα hic etiam verterunt. Sed cum *carica ficus*, quae *καρίς* eadem Eustathio, sub finem Piscatoris huic rei adhibita sit; dum de squilla, nescio an praedae nata, constet certius, *ficum* interim hamo addidi. GESN.

ead. l. 4. Περιμεινάντες ἐξεληκομένου) Sic tres editiones, cum tamen Erasmus interpretetur *αδαῖτο*, Benedictus *illesto*. Recte igitur adscripsit pater *ἐσεληκομένου*. GRON. Et hoc Gesn. vult, recte; sed suspectam lect. servo, quia constans. REITZ.

ead. l. 6. Ὅρῶν) Forſan ὁρῶντες. Sed in libris, quos consului, nihil hic subsidii, nec in edd. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀφικτα) Vid. supra Deor. Dial. XVII, § 1. SOLAN.

ibid. Ὡς οὐκ) Expungenda vocula negativa οὐκ. GUYET. Non expungendum οὐκ. Significatur enim: *nos non posse effugere*, i. e. *non posse causam nostram defendere*; sive *demonstrare*, *nos non peccasse*. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τῶν κύρτων) Retis *finium*, aut *nassae*. BROD. Κύρτος ἀγγεῖον σχοινῶδες ᾧ οἱ ἀλαεῖς χρώνται. Hesych. εἶδος δικτύου. Etym. M. Vid. Zoenob. in Paroem. ἐνδον τῶν ἀλιευτικῶν κύρτων. VORST.

ead. l. 11. Μυχού) De potestate huius vocis egit Th. Sellius in Observ. c. 6. Μυχός pro initio recessu terrae affert ex Ael. VIII, 2, Hesiod. θεογ. 119, Sibyll. L. VIII, 360, Psalm. 72 &c. Item pro thalamo & interiore parte aedium, Hom. Il. P, 36. — μυχῷ θαλάμοιο Musaeus de amor. Leand. & Her. 263, Ἥρα γε νυμφοκόμοιο μυχὸς ἐπὶ παρθενίωνος. Hinc θεοὶ μύχιοι Penates. Ael. de anim. X, 34. REITZ.

ead. l. 13. Τοῦ σκόλοπος) Unci, hami. BROD.

ibid. Καὶ τῆς τριαινός) Tridentis, quo pisces lancinant ac fo-diunt piscatores. BROD.

ead. l. 14. Ἀκμάς) Libellum de Mercede Conductis, hoc est, de conditione vitae, quam vivant illi, qui in potentiorum domibus degant vel παιδαγωγίας causa, vel ut principum illorum virorum familiae, solo eruditionis suae nomine quoddam quasi decus afferant, Lucianus scripsit, ut patet ex praemissis ad amicū suū Timoclem, qui isti vitae generi tradere se dudum in animo haberet, monendum, ut ante, quam se in po-

gis five Dear. iudic. XX, § 14, de Helena, ἐπειδὴ περ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἀριστοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστείαν ἀπήντησαν. Hic ἀκμὴ est maturum nubendo tempus, quod & ὦρα γάμου appellatur ab Arriano 4 Exped. apud quem Roxane dicitur ἐν ὥρᾳ γάμου. Istiusmodi nubilus virgo Graecis quoque ἐν ἀκμῇ γάμου γενομένη audit; quemadmodum de Ilia, sive Rhea loquitur Dion. Hal. lib. I. Eodem sensu sumitur passim ἀκμαῖος de rebus vigentibus, & ad summum perductis; non in bonum modo, quod vulgatissimum, verum etiam in malum. Samosatensis noster in Timone p. 73, νέος γ' ἐτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργήν. Ita & ἀκμάζειν ad summum pervenisse. Apud Longum in Pastoral. p. 3 ed. Franeq. μεσημβρία dicitur ἀκμάζουσα. Vide plura de his apud Budaeum & H. Stephanum. IENS.

ead. l. 15. Ἦν μὴ πάνυ ὀξεία) Quae nuper retulit omnia: τοῦ ἀγκίστρον τὸ ἀγκύλον, τὴν τοῦ σκόλοπος ἀναστροφὴν, τὰς τῆς τριάκτινος αἰχμὰς. Sic enim legendum est, non ἀκμὰς. BROD.

Pag. 218. l. 4. Καθάπερ ὁ λάρος) Ex proverb. λάρος χάσκει. BOURD. Vid. Aristoph. interpret. VORST. Nimirum Neb. v. 591: Ἦν Κλέωνα τὸν λάρων δώρων ἐλόντες καὶ κλοπῆς &c. Si Cleonem illum Larum ambitus ac furti damnatum capiat. Ubi Scholiast. Ὅτι ὁ λάρος τοιοῦτος καὶ ἐν Ἰηπεύει· λάρος πεχνηδὸς ἐπὶ πέτρας δημηγωρῶν. REITZ.

ead. l. 8. Γραμματιστῶν) Sic iterum usurpat in Ῥητ. c. 10, ubi patrem Aeschinidis γραμματιστὴν vocat, qui a Suida γραμματοδιδάσκαλος dicitur, & a Demosthene etiam de Coron. Γραμματιστὴς tamen aliquando apud antiquos est ratiocinator, λογιστής uti videre est ex I Polit. Platonis, ubi haec duo synonyma facit, ὁ λογιστὴς ἐξήμαρτε καὶ ὁ γραμματιστὴς, i. e. qui calculis & qui calamo rationem inierunt, uterque errarunt. Vid. etiam Porphy. V. P. n. 48. At idem Plato pag. 77 A. B. de Grammatico usurpat. Hic autem Grammaticos intelligi, non atriensem, aut quos nos Magnatum Secretarios dicimus, aut a rationibus, sequentia postulant, in quibus & Γραμματικοὶ audiunt, & cum Rhetoribus Philosophisque inter doctos πεπαιδευμένους semper enumerantur. Vid. Xen. Συμπ. p. 516, l. 10. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινῶν γὰρ) Ego mutavi, in omnibus enim erat δέ. SOLAN. Δέ) Mallem & ego γὰρ legere; interim, cum nec Mf. nec ed. ulla praeit, intactam reliqui vulgatam, quia sensum tolerabilem habet, si ad sequentia referas; & in argumentationibus δὲ saepe valere aique, notum arbitror. Verum

fi γὰρ legas, concinnior tamen nexus erit cum antecedentibus & sequentibus simul. REITZ.

ibid. Ἐπίπαν) M. ἐπὶ παρόντων. BOURD.

ead. l. 13. Εἰ τῶν ὁμοίων) Ἀτιμιῶν καὶ ὕβρεων. BROD.

Pag. 219. l. 3. Ἐπιτίμιόν τί ἐστι) Angl. ἐπιτιμῶν τις. BOURD. Ἐπιτίμιον) Sic omnino legendum, quamvis omnes libri habeant ἐπιτιμον nam quod Cod. Angl. & P. exhibent, ἐπιτιμῶν τις, ne hoc quidem fanat. ἐπιτίμιον nostro familiare est; vid. Ὀρχ. c. 4, Τοῖς μὲν τοῦ λοτοῦ γευσάμενοις, καὶ τῶν σειρήνων ἀκουσάσιν ὁλεθροὺς ἂν τῆς δὲ ἐδωδῆς καὶ τῆς ἀκροάσεως τοῦ ἐπιτίμιου. Sic in Τοξ. c. 10, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιάν, ὅπερ τῆς Σκυθικῆς ἐπιτίμιόν ἐστι, & in Διαβ. c. 26, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑποσχών. Denique in Κρον. c. 4. Alibi pro hoc usurpat εὐθύνην ὃ. εἰκ. c. 28. SOLAN.

ead. l. 7. Μὴ ἀπολειπ. τῶν μισθοδοτῶν) Sic W. L. & V. In reliquis autem μισδοτῶν, quod ferri nequaquam poterat. Si enim μισθοδοτῆς locator, μισθωτὸς mercenarius est. SOLAN.

ead. l. 13. Οὐδ' ἐν οὖν οὐτ' αὐτοὶ — οὐτ' ἐκεῖνοι) Triplicem negationem intensius negare observat Meibomius ad Iusiur. Hippocr. p. 119, ex ipso iureiurando Hippocratico, εὐ δώσω δὲ οὐδὲ φάρμακον οὐδ' ἐνὶ θανάσιμον. Ex eodem de Arte: Ἐγὼ δὲ οὐκ ἀποστερέω μὲν οὐδ' αὐτὸς τὴν τύχην ἔργου οὐδ' ἐνός. Plura ex Platone ac Demosthene vid. *ibid.* Noster Philop. c. ult. οὐδ' ἐν οὐ μὴ ταραξῇ, & adv. Indoct. c. 27 f. μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν. Adde Aristoph. Plut. 522, Ἄλλ' οὐδ' ἔσται πρότον ἀπάντων οὐδ' εἰς οὐδ' ἀνδραποδιστής. Ad quem verbum Spanh. duo similia ex eiusd. Nubibus affert. Sed satis frequens est apud quoscumque. Sic eodem Pluto 511, Οὐδὲ τέχνην — οὔτε σοφίαν μελετῶν οὐδ' εἰς. Sed ubi oratio est bimembris, vix potest dici negatio triplex; at in illo Hippocratis rectius triplex vocari potest. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς τὴν ἀμίδα ἐνourοῦντες) Ea re ad quod factum est opus, utentes. Est autem adagium. BROD. Prov. in fastosos divites. Dixi ad Petron. BOURD.

Pag. 220. l. 6. Προξετάσας) M. & V. In impressis vero παρεξ... prave. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐθελοδουλείας) De qua Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 10. Ἰανὸν τοῦτο) Angl. καινόν. BOURD.

ead. l. 15. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ) Theognidis versus sunt. BROD.

ibid. Δεδμημένος) Ab inopia superatus. BROD.

ead. l. 16. Οὔτε τι) Mutilus hic locus in M. & vulgatis edd. legebatur, & in ea ipsa, qua Scholiastes usus est, *Iunius*,

quod in scholio est, in textu Luciano exhibet; nisi quod ibi οὐτ' ἔτι legebatur pro eo, quod in ipso Theognide & Scholiaste legitur οὔτε τι. Citatur etiam a Plut. 37, 2. Sed ut Luciani de Theognide iudicium expendas, totus, qui de paupertate agit, locus adscribendus est. Ἄνδρ' ἀγαθὸν πενίη πάντων δαμνησι μάλιστα, καὶ γήρας πολιού, Κύρνε, καὶ ἡπιάλου. Ἦν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγαλήτεα πόντον ῥιπτεῖν, καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἡλιβάτων. Καὶ γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος οὔτε τι εἰπεῖν οὔτ' ἐρξαι δύναται, γλῶσσα δὲ οἱ δέδεται. Χρὴ γὰρ ὁ μῶς ἐπὶ γῆν τε καὶ εὐρέα νῶτα θαλάσσης διζέσθαι χαλεπῆς, Κύρνε, λύσιν πενίης. Τεθνάναι, φίλε Κύρνε, πενισχρῶ βέλτερον ἀνδρὶ, ἢ ζῶειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. SOLAN.

ibid. (Ἐρξαι) Agere. Δέδεται, vincita est. BROD. Licet haec Brodaeii praemissa scholia vix digna essent, quae infererentur, tamen addidi, ut pateret, versum illum in edd. omissum ab ipso quoque in Luciano fuisse lectum. REITZ.

Pag. 221. l. 2. (Ἐξεννόχασιν) Ἐκφέρω. BROD.

ead. l. 5. (Ὁ καλὸς που ῥήτωρ ἔφη) Demosthen. contra Philipp. BOURD. Demosthen. Ὀλυνθιακ. γ. prope finem. *Brod.* in *Miscell.* L. IX, cap. 13, ubi verba Demosthenis subiicit; sed quia Solanus ea quoque attulit, non bis eadem describam. REITZ.

ead. l. 6. (Ῥήτωρ) Scholiastes & Bourdelotius male hic nos ad Philipp. Demosth. amandant. Legitur hic locus in Olynth. III sub fin. quem, quia brevis esse laborans obscurior Lucianus factus est, integrum hic describere non pigebit: Ἰσως ἂν, ἴσως, ὃ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέλειόν τι καὶ μέγα κτήσαισθε ἀγαθόν, καὶ τῶν τοιούτων λημμάτων ἀπαλλαγείητε, ἃ τοῖς ἀσθενούσι παρὰ τῶν ἰατρῶν σιτίοις δίδομένοις ἔοικε. καὶ γὰρ οὔτε ἰσχὺν ἐκεῖνα ἐντίθησιν, οὔτ' ἀποβνήσκουσιν ἑᾶ. καὶ ταῦτα ἂν νέμεσθε νῦν ὑμεῖς οὔτε τοσαῦτά ἐστιν, ὥστε ὠφέλειαν ἔχειν τῷ διαιτῇ, οὔτ' ἀπογόνους ἄλλο τι πράττειν ἑᾶ, ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκάστου ραθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα. Fortassis, Athenienses, fortassis perfectum & magnum aliquod bonum consequimini, talibus lucellis repudiatis, quae cum cibis, quos dant aegrotis medici, comparari possunt. Etenim ut illi neque vires augent, neque emori patiuntur: sic & ista, quae vos nunc percipitis, neque tanta sunt, ut iustam aliquam utilitatem afferant; neque vos, iis despectis, ad alia converti patiuntur, sed alimenta sunt vestrum omnium socordiae. Vid. Schott. Obs. 158. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. (Ὡς ὁ καλὸς που) Misere habitum hoc Scholium erat in edit. Graev. sive Clerici, & nescio quorsum

ex sua sede divulgum : relatum enim erat ad Dial. Piscat. & admodum vitiose descriptum. REITZ.

Pag. 222. l. 1. Καὶ ἐς βαθυκῆτα) *Αὐτ μεγακῆτα πόντον.* Hoc ante ostensum est. BROD. De hac voce dictum est supra ad Tim. c. 16. Vid. Theogn. 173. SOLAN.

ead. l. 2. Πετρῶν) Mendum huius vocis emaculavimus, quod omnes edd. insidebat, & ipsum M. codicem, *πετρώων.* Recte apud Stobaeum legitur Grot. Flor. 387. SOLAN.

ead. l. 10. Μισθοφορᾶν) Forsan *μισθοφορίαν.* Conf. supra c. 3. SOLAN. Coniecturam Solani firmat Mf. Reg. 2956.

ead. l. 11. Εἰ ἐκ τοῦ ῥαστοῦ) *Si e facili, si nullo negotio.* BROD. Misc. L. IX, cap. 13. Ita nempe scripsit *ῥαστοῦ* pro *ῥάστον*, male. REITZ.

ead. l. 12. Μὴ πολλὰ μὲνδὲ πλείω τῶν ἄλλων ποιοῦσι, περιγίγνεται ἄ. τ. δ.) Hic ordo verborum ex W. & V. est. In reliquis a *περιγ. ἄ. τ. δ.* incipitur, minus commode. SOLAN. Cum W. & V. consentiunt Mss. Regg. 2954 & 2956, teste cl. B. de Ball. atque sic omnino videtur legendum.

ead. l. 13. Εὐχῇ γάρ) In margine Regü Cod. *αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα προβάλλονται.* Sic apud Lucian. Navig. BOURD. Cl. Hemsterh. orae ed. Graev. alleverat vid. Davis. ad Cic. Tusc. D. pag. 132 ed. 2. p. 149 ed. 3. Is autem & haec Luciani ibid. adducit, aliaque huic non absimilia, ut Plat. de Rep. V, p. 340 ed. Cantab. *Οὐκ ἄρα ἀδύνατά γε, οὐδὲ ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια ἐνομοθετοῦμεν.* Et VI, p. 44, *Οὕτω γὰρ ἂν ἡμεῖς δικαίως καταγελωμέθα ὡς ἄλλως ΕΥΧΑΙΣ ὅμοια λέγοντες.* Conf. Nostrum in Hermot. cap. 71. Vota enim plerumque ad res, quae fieri nequeunt, feruntur. REITZ.

in Schol. 'Ως) Et hoc Scholium falso ad Piscat. relatum suae sedi restituiimus. Lacunam autem Cod. V. post *εὐχαὶ* ex M. supplevit Solanus: qui & ita legi observat in alio ad idem verbum Scholio p. 24, (ed. Graev.) ubi tamen prave *δύνατα* pro *ἀδύνατα* scribebatur. REITZ.

Pag. 223. l. 1. Ὑγείας) Intactam reliqui vulgatam, quia utrumque rectum. *Ὑγεία* ubique ap. Ael. *ὕγισια* vero ap. Aristot. e. gr. de Somn. & vigil. c. 1. in Casjeg. Sect. de contrar. p. m. 40 D. &c. Apud LXX quoque *ὕγισια* semper. REITZ.

ead. l. 6. Ταύτην) Suspecta mihi haec vox, quam tamen omnes exhibent, quos videre mihi licuit, Codices. SOLAN.

ead. l. 7. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον) Erasmus cum Benedicto, *Superest iam, ut eam causam referamus, quae quidem ut verissima est, ita ab illis minime*

profertur. At non id vult Lucianus, nec innuit iam superesse, ut referat eam causam; sed mere concludit, *reliquum igitur* (quia praecedentes praetextus pro vanis auctor traduxit) & *verissimum quidem, sed minime ab illis produci solitum*. In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπὸν ἐστίν; GRON. Sic Arrianus ad Epiφ. III, c. 7, p. 260 B. ὑπολείπεται λοιπὸν &c. SOLAN.

cad. l. 11. Εὐδαιμονίσαντας) Antea legebatur εὐδαιμονίσαντας, inepte prorsus. Vid. c. 11. Et Ένυπν. c. 7, Δικ. c. 3. Hanc emendationem per se liquidam firmat V. 1. De εὐδαιμονέω vid. Τυμν. c. 10. SOLAN.

cad. l. 16. Πολυτελῶν) Απ πολυτελειῶν; BROD.

Pag. 224. l. 1. Έντεχνοι καὶ τριβῶνες) Hoc habet ex Aristophan. σημαίνει δὲ per dictionem τριβῶνες, τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. BOURD. MS. Vat. 1 ἄτεχνοι, quod ἄτεχνοι haud dubie esse oportuit, sensu eodem, quo supra saepius in Dial. mort. vidimus, ut VI &c. SOLAN. In Dial. mort. VI, ad quem Solanus remittit, § 3, ἄτεχνοι & ἔντεχνοι quidem occurrit; sed quid hoc ad hunc locum? Nec enim ibi varians lectio est notata ulla, nec opus est: & licet ex Ms. Vat. ἄτεχνοι, conicias illum voluisse ἄτεχνοι dare, neque tamen hoc quadrat, cum ἔντεχνοι probum sit, & sequenti verbo τριβῶνες conveniens, quod *assuetum, peritum* significat, ut Scholiast. innuit. Aristoph. quem citat ille, in Nub. 867, 868, pro *assueto*, vel *cum molestia experto* adhibuit, unde tamen non sequeretur, id *callidum* significare, ut versio Parisina habet; inesse tamen eam vim vocī, etiam ex composito ἐπίτριπτος patet, de quo vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 275, ὧς σεμνὸς ὁ ἐπίτριπτος; quam serio vultu haec dicit veterator. Ibique ex Soph. Ai. 104, ἐπίτριπτον κίναδος, *callida, scelestas, vulpecula*; eoque putat respexisse Andociden Orat. I, p. 222, ὦ συκοφάντα καὶ ἐπίτριπτον κίναδος. Girardus Aristophanis verba vertit, *comminuendus & perdendus*, vel nimis proprie ad verbum τριβῶ respiciens, vel quia in eodem versu Aristophanis sequitur de poena, qua dignus esset, nimirum, αἰ κῆμαι δὲ σου βοῶσιν Ἰού, Ἰού, τὰς χεῖνας, καὶ τὰς πέντας ποθεῖσαι. Sed alii interpret. rectius ἐπίτριπτος, quasi multo usu *tritius, callidus*. Si iam *scelestus, veterator*, alibi vertere voles, licet. Ita Noster in Dial. mort. & Ion. tragoed. περίτριμμα δίκων, *rabula litium*, & Demosth. de Cor. pag. 160, περίτριμμα ἀγορᾶς, notante ibid. Spanh. Vid. iterum Aristoph. Nub. 446, ubi Kuster. duo alia ex eodem testimonia affert. REITZ.

ead. l. 5. Ἐν τῷ τυχεῖν) Haec sic dixit Heliod. lib. 1, κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. BOURD.

ead. l. 9. Ἀνέραςτος — γένηται) Ita M. & impr. Sed debuit esse ἀνέραςτος γένωνται. SOLAN.

ead. l. 11. Πολυτελῶς) Sic necessario legendum; quod & Vorstius vidit, & in suo Codice emendavit. In omnibus legitur πολυτελῶν. SOLAN.

ibid. εἴτ' ἔλαθον ἄφνω) Vulgo legitur, εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, ἔξωροι γινόμενοι prorsus ita, ac Graevius in notis p. 970 legendum esse monuerat, habet ed. Flor. nimirum ἀμφω pro ἄφνω, quod ceteras editiones pervasit. IENS. Ἄμφω) Ἄφνω editum est, menda vero tam aperta, qui potuit tot editores effugere, praesertim cum Latinus interpres veram lectionem in suo libro reperisse videatur. Nam εἴτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γινόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἔρᾶν, καὶ κείνος τοῦ μεταδίδοναι, legendum εἴτ' ἔλαθον ἀμφω γηράσαντες. Recte Latinus: donec imprudentes ambo senuerint. GRAEV. Ἄμφω W. L. P. Fl. & P. recte Reliquae ἄφνω. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐξωροι) Ut passim in Dial. Mort. & alibi, contra ἀνθος ὄρος. Lucian. alibi. Dion. in Iulio. BOURD.

ead. l. 14. Πέρα τῆς ἐλπίδος) Viderint alii. Ego legendum censeo παρ' ἐλπίδα. SOLAN. Quia constans est lectio, nihil mutavi; interim Solano assentior iubenti παρὰ legi. Nam etsi infra cap. 24 med. recte legatur, πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ac perinde sit, veritasne ibi, praeter modum, an, ultra modum, & hic quoque πέρα τῆς ἐλπίδος verti queat, praeter spem; tamen non idem est πέρα quod παρὰ, quin plane diversus sit sensus, cum πέρα τῆς ἐλπίδος si legas, significaret Lucianus, eos id quidem, quod speraverant, adeptos, sed nihil ultra. Si vero παρὰ legeris, significabit, eos nihil eius adeptos quod speraverant, sed spe mera lactatos, sive, eos nihil nisi spem accepisse; & hoc voluit. REITZ.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀριστοφάνειος) Idem Scholion legebatur p. 16. iterum p. 24. (ed. Graev.) Sed in posteriore pro Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις, erat Ἀριστοφάνου ἡ λέξις. Eaque tria verba Scholium non inchoabant, sed claudabant. REITZ.

Pag. 225. l. 1. Θεραπείη) Mihi placebat θηρεῖν, venetur. GESN.

ead. l. 4. Ἐχέτω) Legitur hic locus vulgo ita: ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο· ubi primum desideratur nominativus verbi ἐχέτω, deinde male respondet dativus αὐτοῖς singularibus vel praecedentibus, vel sequenti proxime

ἐπιτυγχάνοιτο. Itaque converti, ac si legatur ἐχέτω, ille, de quo dicimus, τινὰ συγγνώμην, αὐτῆς, ἡδονῆς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο: nec dubito, quin ita Lucianus dederit. GESN. Etsi paulo difficilior videtur vulgata, quam si cum Gesn. legeris αὐτῆς: tamen commodus est sensus vulgatae, cum ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς significet, *Habeto*, live *des tamen aliquam iis veniam*, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, *si contigerit*, nempe id, quod cupiunt. Adeoque neque cum Solano opus erit ἐπιτυγχάνοιτο legere, nec quaerere quo αὐτοῖς referatur; nam ad eos *homines* pertinet, qui voluptatem sectantur, de quibus ante dixit; & pergit etiam in plurali personae, mox ὁρῶντας dicens. Nec refert, quod eiusmodi pluralis non expresse praecedat ante αὐτοῖς, sed τις tantum; nam singularis bis ter repetita enarratio tanto facilius pluralem feret, quanto illud praecedens τις est magis generale, & quasi collectivum. Immo & dativus personae huic phrasi est accommodatior; vid. supra Piscat. c. 26, Εἶχε γὰρ αὖν τινὰ συγγνώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμυνόμενος — ἐδρασε. Itaque & hic τὸ πρᾶγμα poteris intelligere, & exponere, *haec res illis veniam tribuat* &c. REITZ. Ἐχέτω τινὰ συγγνώμην exposui *habeto*, live *des iis veniam*; at non est secundae, verum tertiae perf. ἐχέτω. Nec ego aliter accepi; sed ut generaliter dicitur, *credas, crederes*, pro *credat quis*. IDEM in *Addend.*

ibid. Ἐπιτυγχάνοιτο) Vorstius ἐπιτυγχάνοιτε: quod probo. SOLAN.

in Schol. Μυρόλωτον) Μυρόκωτον V. Hoc Schol. in M. non exstat. Utra praeiter scriptura nescio, ait Solanus. Sed ego nescio, cur dubitet ille: nam cum λωτὸς i. e. *lotus* herba & arbor sit nomine notissima, licet de generibus eius controversia sit, (vid. Matthiol. ad Dioscorid. pag. 157, & Salmaf. de homon. hyl. iatr. p. 6.) κωτὸς vero apud rei herbariae scriptores non inveniatur; mihi dubium non est, μυρόλωτον verum esse. Etsi compositum hoc non invenio inter *lotos*, est tamen τὸ μύρο alibi usitatum, ut *myrobalanus*. REITZ.

Pag. 226. l. 1. Του κἄν αὐτὸν) Legendum τοῦ κἄν αὐτῷ παραγεύσασθαι ποτὲ δίδοσθαι, si aliquid dixisse velimus Lucianum. GESN. Re denuo perpensa illud αὐτὸν ferri posse arbitrator, tanquam accusativum ab infinitivo παραγεύσασθαι pendentem. Sed qui praeterito locus sit in spe, nullus video. Itaque puto, quod dixi, legendum δίδοσθαι. IDEM in *Addend.* Pro κἄν Mf. Reg. 2956 rectius legit καί. Αὐτὸν δίδοσθαι sc. τὸν λωτὸν Attice vult positum B. de Ball. pro αὐτῷ. Exempla col- legit idem vir doct. in *Animadv. ad Oppian. de Ven. l. v. 10.*

ibid. Δεδέσθαι) Probo quod in Fl. & I. est δεδέσθαι; quamvis etiam Miss. P. M. & V. praeferant vulgatam. SOLAN.

ead. l. 3. Πληγῶν — Ὀμῆρ.) Apud Paroemiographos frustra quaeras. Vide, an ad librum alludat, cui, teste Suida, Prolemaeus Grammaticus titulum fecerat περὶ τῶν παρ' Ὀμήρου πληγῶν. Adde & Ἡρ. c. 7, Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι. SOLAN. An de plagis interpretatur Lucianus, quod Od. I, 98, de fociis, qui lotum gustaverant, narrat Ulysses, τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπὶ νῆας ἄγων κλαίοντας ἀνάγκη κ. τ. λ. GESN.

ead. l. 5. Αὐτοὺς) Dedi αὐτοὺς, invitis edd. Sed praecedens αὐτοὺς rectum. REITZ.

ibid. Φέροντες ἐπιτρ.) Vide, quae de hac locutione deinde notamus c. 24 h. Dial. ad verba φέρων ἀπημπόληκας. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ ὑπὲρ τοὺς π.) Ac supra vulgi felicitatem. BROD.

ead. l. 11. Τοῦ μὲν ἰδίου) Quod ad me privatim attinet. BROD.

ibid. Βασιλεῖ τῷ μεγ.) Vid. supra B. πρ. cap. 9. VORST. At hic imperatorem Romanum, ut sexcentis aliis in locis, designat: illic autem regem Persarum. SOLAN.

Pag. 227. l. 1. Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος) Erasmus in proverbio, *Catastrophe fabulae*. BROD.

ead. l. 6. Τῆς θυραυλίας) Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν πρὸς θύρων διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum passim. BOURD.

ead. l. 7. Ἀποκλειόμενον) Vid. supra Nigrin. c. 12. SOLAN. Recte ille ex sua divisione citat; sed quia alia ibi divisio facta, iam est § 22, ubi vid. not. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 8. Θυρωρῶ — συρίζ.) Si proba haec scriptura, mens Luciani est, quam Latina versio ostendit. At ego aliquid aliud latere suspicor, quo nempe ianitoris barbariem notet, uti & mox nomenclatoris. Ut nempe reges Magnatesque hodierni nostri Helvetios suis ianuis praeficiunt, ita & Romani usi fuerunt Syris; sed tum mutanda vox, & pro συρίζοντι, legendum Συριάζοντι, quemadmodum ea vox ab Origene c. Cels. VII sub finem & alibi usurpatur. Certe barbaris usos esse ianitoribus ex Εὐχ. c. 22 constat. SOLAN.

ead. l. 9. Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ) Hac de re Cafaub. ad Suet. ubi de servis Syris. Savar. ad Sid. dixi ad Petron. BOURD. Praeter Cafaub. ad Suet. Aug. c. 19, vid. Plut. in Cat. 526, 1. Ubi ὀνομακλόγοι audiunt, & Hor. Ep. I, 6: Si fortunatum species & gratia praestat, Mercemur servum, qui diclet nomina, laevum, Qui sodiat latus &c. Sed Afros huic ministerio potissimum, ut Syros illi, adhibitos, an ex aliis etiam constet, nescio. SOLAN. Afro

nomenclatori, Brod: Miscell. IX, cap. 13. Unde patet, eum quoque ὄνομα & κλήτοι discretim legisse; frustra. REITZ.

ead. l. 13. Χρώματα) Vetustissimus itaque & a Romanis usque traditus, qui hodie quoque obtinet mos, ut familiae Magnatum certis coloribus distinctae apparerent: in eo solum diversi, quod omnes tunc, nunc inferioris tantum ordinis famuli insignia ista gerant. SOLAN.

ibid. Ois àν ἐκείνοις) Castigo ἐκείνος. BROD. loc. modo adducto. Sed ἐκείνος ego in omnibus iam inveni. REITZ.

Pag. 228. l. 3. Εἴρηται) Nimirum lego εἴρηται: εἴρηται nondum observavi active positum: melius ad εἴρηται convenit accusativus; postulatur hic coniunctivus modus &c. Ceterum tale genus sermonum est Horat. Sat. 2, 6, 44: *Hora quota est? Threx est Gallina Syro par? Matutina parum cautos iam frigora mordent, & quae timosa bene deponuntur in aure.* GESN. *Εἴρηται* Mss. Regg. 2956 & 3011.

ead. l. 4. Τότε δὴ τότε) Confer supra de Sacrif. § 14 pr. τότε δὴ τότε ὅψαι πολλά &c. Et videbis, posteriora δὴ τότε hic in Merc. cond. male omissa in ed. Benedicti. REITZ.

ead. l. 11. Καταδικάσας) Κατηγορήσας. BOURD.

ead. l. 12. Πολλὰς μὲν αὐπνοὺς &c.) Hom. II. I, 325. SOLAN.

ead. l. 13. Ἡματα δ' αἱματόεντα) Hom. II. I: Ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν αὐπνοὺς νύκτας ἴαυον, Ἡματα δ' αἱματ. BROD.

ead. l. 14. Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν) Ex hoc loco licet coniiicere, temporibus Luciani quinque obolos Graecos aestimatos fuisse centum quadrantibus Romanis, & idem potuisse. Nam omnia officia salutationum & deductionum, quae regibus suis praebebantur a clientibus & parasitis, mercedem habebant diurnam sportulam, vel coenam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem passim discimus, quam summam Graecis suis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluisse. PALM. Conf. infra cap. 24. SOLAN.

ead. l. 15. Τραγικοῦ τῆος θεοῦ) Affine est adagium huic, *Deus e machina*. BROD. Unde & θεός ἀπὸ μηχανῆς in proverbium abiit. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 1. Καρδίαν) Intellige orificium ventriculi, quod medicis καρδία vocatur, cuius dolor καρδιαλγία audit, ob vicinitatem & consensum cordis. Vid. Foef. oecon. Hippocr. Sic καρδιαλγία & καρδιαλγικὰ μετὰ στρόφου, oris ventriculi dolor cum torminibus, apud eundem. Rationem autem vertiginis aliam tradit Hippocrates, quam aequae falfam, at-

que illam Scholiaſtae, hodierni pronuntiant medici. Sed non convenit hic medice commentari. REITZ.

Pag. 229. l. 6. Ἀνάγκη τοῖσιν &c.) Verterem: *Neceſſe eſt igitur, ut animus tuus nunc huc, nunc illuc dividatur, cum modo rivalibus tuis invideas, (fac enim & alios earundem rerum eſſe competitors) modo exiſtumes, te non omnia, uti par erat, dixiſſe, modo metuas & ſperes.* Ita ſenſus liquidior, quam in vetere verſione, ubi etiam parentheſis iniquo erat collocata loco. L. BOS.

ead. l. 12. Ἀκούει) Sic M. & V. quod in aliis prave ſcribitur ἀκούει. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐν βαθεί πάγων) Vid. nos ſupra ad Piſc. cap. 41. Adde eandem ſignificationem τοῦ βαθύς ex Simonid. carm. I, qui κῆμαν βάθειαν ſimiliter dixit: Noſtrum infra cap. 19, & ſaepe alibi. REITZ.

Pag. 230. l. 6. Ἐκ τῶν Διὸς δέλτων) Erasmus in paroemia; ex Iovis tabulis teſtis. BROD. Proverb. BOURD.

ead. l. 9. Καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος) Leg. ex Mſ. καὶ δὴ εὐτύχῃται σοι πάντα. εὐτυχεῖς μείζονος. Age omnia tibi ſuccedunt. Mirum in modum felix es. GRAEV. Τῶς εὐτυχῆς μείζονος) Impreſſi omnes ἐκ τυχῆς μείζονος. At in diverſa abeunt Codd. Mſ. L. τυχεῖς μείζονος. G. P. M. & V. εὐτυχεῖς μείζονος, niſi quod in M. in voce εὐτυχεῖς extremum illud εἰς erat ἦς a prima manu. Scriptura illa Codd. Mſ. ſupra iam dicta repetens corruptelam ſatis indicat, cui vulgata medicinam facere voluit, ut non proſus infelicitur, ita minus, ut puto, vere. Noſtram emendationem per ſe iam ſatis liquidam confirmabunt ſequentia Luciani loca inſpecta: hoc ipſo libello c. 6, Εὐχῇ γὰρ ἂν εἰκότα εἴη ταῦτά γε & c. 13, τοῦτο δὲ τὸ τῆς εὐχῆς. Et in Ἡροδ. ipſo fere initio, μείζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε. Confer etiam Ἀλεξ. c. 9 & 26. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ ἔσται καὶ τὰ Ὀλύμπια) Sic in Tim. BOURD.

Pag. 231. l. 2. Ἀμαλθείας κέρα) Erasmus in adagio, Copiae cornu. BROD.

ead. l. 3. Ἀμέλξεις ὀρνέθων γάλα) Idem in proverbio, Lac gal-
linaceum. BROD. Paroem. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. BOURD.
Proverbium eſt, de quo vid. Ariſtoth. Schol. p. 465 E. (i. e. ad Veſp. v. 506.) Strab. XIV. De Samo p. m. 439 C. De cornu Copiae, Apollod. L. 2, p. 59 B. qui & hoc ex Pherecyde habet: Δύναμιν ἔχει τοιαύτην, ὥς τε βρωτὸν ἢ ποτὸν, ὑπερ εὐξαίε-
τις, παρέχειν ἄκρον. De hoc cornu duae ſunt Mythologorum traditiones. Alii enim ad Acheloi cornu referunt, cuius notiffima fabula eſt. Alii ad capram, quae Iovem lactavit,

Amaltheam nomine; quae posterior ratio cum nomine Graeco optime convenit. Philemonis tamen aetate *Cornu bovinum* a pictoribus vulgo fingebatur; vid. fragm. eius pag. 322. Et Ovid. Fast. V, 115. Ne autem forte exitimes, solis Romanis fabulam illam Acheloi traditam, adi etiam, si lubet, Diod. Sic. IV, p. 241, & Apollod. l. c. SOLAN.

ead. l. 5. Φύλλινος στέφανος) Metaphora ab athleticis, qui oleastro, lauro, vel apio coronabantur. BROD.

ead. l. 10. Τὸ τῆς εὐχῆς) Eodem alludere iterum videtur Πάρασ. c. 11, ubi ex Ulyssis fabula petitum videri vult. SOLAN.

ibid. Ἀποτεινάντα τὰ πόδες) Erasmus in adagio, *porrettis dormire pedibus*. BROD. Quod p. 237 dixit ἐξυπτιάζοντα. Sic in Paraf. ὑπτιος ἀφεικώς. tangit Casaub. ad lib. 2 Suet. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 3. Γάλα) Eustathius ad v. 532 Dionysii Periegetae, hanc de Samo paroemiam usurpatam esse ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη ἰωνικὴ πᾶν νύτῃ χησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμισθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτὴν, ipsa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre. Vid. etiam Suidam. CLER.

Pag. 232. l. 4. Προτέλειαν) Metaphorice sumit προτέλειαν, ut patet apud Hesych. Alii dixerunt πρωτοτέλειαν, ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiast. Aeschyli ad Agam. BOURD.

ead. l. 8. Δοκῆς) Emendatio Vorstii, quam firmat M. Codicis auctoritas. SOLAN.

ead. l. 9. Ἀκκοισάμενος) De iis usurpatur, qui cum indignatione ea renuere videntur, quae cupiunt maxime. Vorstius tamen emendabat ἀπασάμενος, quod minime probo: verum id ab eo factum esse video, qui veram scripturam non viderat; in B. 2. enim, qua utebatur, scriptum est depravatissime ἀκοισάμενος. Sed proba est vulgata, & in M. etiam reperitur. SOLAN.

ibid. Καὶ ἀπαγε) *Apage*. Servi oratio est, pecuniam accipere nolentis. BROD.

ibid. Παρὰ σοῦ) *Abs te ego quidquam sumam?* BROD.

ead. l. 10. Ὑπειπὼν) Sic M. In reliquis ἐπειπὼν. SOLAN.

ibid. Τέλος ἐπεισθῆ) *Tandem stetit*. BROD.

ead. l. 11. Καὶ ἀπισί σοι) *Ac discedit, te late diducto ore rēdens*. BROD.

ibid. Ἐγγλάνον) Vid. supr. Dial. mort. V, med. SOLAN.

ead. l. 12. Ὡς) Sic M. ut Συγγρ. c. 12, & saepius apud nostrum aliosque probos scriptores. Aberat in reliquis. SOLAN.

ibid. Κοσμιότατα σχηματίσας) Sic in Gall. explicat illud verbis seq. BOURD.

Pag. 233. l. 1. Ὑπὲρ τοῦ πλ.) Omnino legendum ὑπὲρ τῶ πλουσίῳ, quomodo usurpat Συμπας. c. 9, vel ὑπὲρ τὸν πλούσιον, ut hic c. 34, ὑπὲρ τὸν πάγκα. Nam supra divitem ipsum accubuisse ut credam, adduci haud facile possum, ut qui sciam, contra morem veterum hoc esse. Vid. Συμπ. c. 9, & Theophr. Char. π. μικροτελειοτ. p. 57 C. Infra notat, supra reliquos convivas accubuisse. SOLAN. Emendarione Solani nihil opus esse, recte monuit doctissi. B. de Ball. Medius enim inter convivas accumbebat dominus. Conf. Petr. Ciacconius de Triclinio p. 47 sqq. ed. Amst. 1664.

ead. l. 2. Τοῦ Δίδος τὸν οἶκον) Tangit Heliod. lib. 2. BOURD. Vid. Hom. Od. Δ, 75. SOLAN.

ead. l. 3. Τεθαύμακας) Et apud Cic. in parad. BOURD.

ead. l. 9. Εἰ πολλάκις ἐκ περιωπῆς ἀποβλέψεις) *Limis oculis.* BROD. Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. BOURD. Ἡ εἰς παλλακίας. MARCIL. Attenta consideratione, *circumspicientia*, Gellius. πρόσοψις Hesych. VORST. Mf. Reg. 2954 ad v. ἐκ περιωπῆς adscriptum habet Scholion: ἐκ φροντίδος, ἢ περισκέψεως.

ead. l. 10. Ἐκπεπληγμένον) Iterum infra c. 42. SOLAN. Quid opus tam procul ablegare lectorem, ad verbum notissimum quaerendum, cum idem ante pedes sit c. 16 pr. REITZ.

ead. l. 13. Καὶ τὸ χειρομ. τ.) Καὶ ex I. est. W. Fl. & I. habent τιθέμενοι pro τιθέμενον. Delevimus autem aliud καὶ, quod prorsus inconcinne in omnibus impressis, excepta ed. Flor. ante τὸ καινὸν legebatur, (editum enim erat καὶ τὸ καινὸν εἶναι σοι τὸ χειρόμακτρον τιθέμενον. Sed Iunt. bis habebat καὶ, nempe ante τὸ καινὸν, & ante τὸ χειρ.) M. etiam a prima manu non agnoscebat. SOLAN.

ibid. Χειρόμακτρον) Hanc vocem ex Hesych. interpretatur Casaub. c. ult. lin. 9 Animad. ad Athen. Profert hanc Lucian. saepe alibi. BOURD.

Pag. 234. l. 8. Τὸ μὲν δὲν ὄν) Rarior haec phrasis; occurrit tamen iterum in Δικ. c. 20, τάχιστα ἀνγνωσθεῖν τὸ μὲν δὲν οὐσα. Et in Ἀναβ. c. 25. Vid. & Plat. 334 E. SOLAN. De phrasi opposita εἶναι τι agentes supra ad Reviv. c. 6, etiam de hac nonnihil diximus. REITZ.

ibid. Εἶτα ζῆν) Ζῆν interpretati sunt viri doctissimi. BOURD.

ead. l. 10. Τὸν βίον) Τοῦ βιοῦν. προπόσεως. Hanc vocem interpretati Casaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. BOURD.

ead. l. 12. Διονύσια) Bacch. iustitia; convivia huiusmodi. BRON.

ibid. Μετράκια ὠραία) Plures Romani, quam Athenienses, alebant, apud quos etiam legibus, ne plures haberent, cautum

erat. V. Casaub. ad Theophr. Char. p. 248, qui Tatianum adducit querentem, Romanos *παίδων ἀγέλας ὥσπερ ἵππων φορβάδας συναγείρειν*. Et Clementis similem querelam, *οἶνοχῶν τε ὄμιλος ἀσκεῖται παρ' αὐτοῖς καὶ μεираκίων ὥραιων ἀγέλαι, καθάπερ θρεμμάτων, παρ' ὧν ἀμέλγονται τὸ κάλλος*. SOLAN.

ead. l. 16. Οὐ νέμεσις) Hom. II. Γ, 156. BROD.

Pag. 235. l. 3. Τινὰ αἰτήσας) Sic M. optime, non ut in aliis est, *τις*. De ipso patre familias enim dici sequentia arguunt, cum invidia & offensio ceterorum sequatur exhibitum ei hoc facto honorem. SOLAN.

ead. l. 9. Πολυτεῖ δουλείαν ἠντληκότων) Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum, *veterem convivam*. BOURD. Confirmat hanc phrasin Davis. ad Cic. Tusc. Disp. I, c. 49, p. 107 ed. 2. quia H. Stephanus Castig. in Cic. p. 35 existimarat, *ἐξαντλεῖν πόνους* Graece non dici. Nam Theophil. ad Autol. L. 2, pag. 102 ed. Paris. ὁ ἄνθρωπος ΕΞΗΝΤΑΗΣΕ ΠΙΟΝΟΝ, ὁδύνην, λύπην. Eurip. in Cyclope v. 10, — μείζον' ἐξαντλῶ πόνον. Idem Med. 79, Alcest. 354, Androm. 1217. Haec ex Davisii notis excerpere non piguit. Sed *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba fundere*, non *ἐξαντλεῖν*, (licet vulgo *ἐπαντλεῖν* oppositum sit τῷ *ἐξαντλεῖν*) poster infra de Mort. Peregr. c. 5, quod similiter tuetur Iens. in Lectt. Luc. p. 367 fq. quodque ibi, si eousque curam nostram continuare dabitur, inferemus. REITZ.

ead. l. 13. Ἀνάσκειται) Patet. BROD.

Pag. 236. l. 3. Καὶ λιμοῦ πλέως) *Graeculus esuriens*. MENAG. Idem Scholion habet F. Guyet. REITZ.

ibid. Λιμοῦ πλέως) An aliquis fame plenus est? immo *vacuus*. Sed τὸ *πλεῖον* significare magnitudinem, quilibet videt: sic Latini, *omnia vastitatis plena*. REITZ.

ibid. Λευκοῦ ποτε ἄρτου) *Albo pane*. Graecis album panem in deliciis fuisse, locis aliquot testatur Lucianus. Apud Athen. I. IV describitur convivium Atticum, in quo commemorantur panes *λευκότεροι χιόνος*. Graeci panes elegantiores *λευκούς* appellant, sordidiores *φαίους*. COGN. Lepidum est, quod de Hispano homine commemorat alicubi Wagenseilius, eum in contubernium principis assumtum, collare micis panis candidi respersum semper sedulo habuisse, ut viderent scilicet omnes, quo pane vesceretur. GESN.

ead. l. 4. Νομαδικοῦ ὄρνέου) *Gallinae Africanæ seu Numidicae*. Horatius *Afram avem* appellat. I. Brod. I. saepe allato: ita scribit ὄρνέου pro ὄρνιθος, quod quidem parum refert, & *Numidiae* pro *Numidicae*. REITZ.

ead. l. 3. Τρίτος ἄλλος) E servis quispiam. BROD.

ead. l. 9. Καὶ τοῦ πηλοῦ) Licet omnes edd. habeant καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ, & in Codd. quoque ὑπὸ inveniri credam, quia nihil variationis notatum invenio, tamen eicere praepositionem nullus dubitavi, praeunte margine A. i W. in qua Codicis lectio erat notata, quae ὑπὸ omitteret; tum quia error fuit facilis ob statim sequens ὑπὸ τῇ κλίνῃ. Et certe inelegans esset illud bis repetitum ὑπὸ; immo vel solum si esset illud prius ὑπὸ, vix concinnam orationem efficeret, etiamsi analogis exemplis videatur posse defendi, quae tamen vereor ut satis sint convenientia. Sed quod magis audax videbitur, ἀναπλησθῇ pro ἀναπλάσθῃ dedi, mea auctoritate. At eiecta praepositio, sensus, & comparatio cum calceis postulabat, ut luto oppleretur diceretur, veluti calcei solent. Scio, verbum πλάσσω & ἀναπλάσσω saepe cum luto coniungi, hominesque hinc πλάσματα πηλοῦ, fragmenta luti, vocari. Sed isthoc ipsum scribis fraudi fuit. Quid autem quaesio fingere, refingere hic cum calceis commune habet? hinc opus figulinum sunt? Facilius huius mutationis veniam impetrabo, quo minus multa sine auctoritate Codd. aut edd. antiqq. novare soleo. Sed venia iam nihil opus est: recognita enim ed. Ald. video in margine quoque ἀναπλησθῇ notatum. REITZ. Puto rectum esse ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀναπλάσθῃ, a luto obducatur & oblinatur, atque adeo subigatur refingaturque quodammodo ex ea notione, quam habet ἐμπλάττειν apud Herodot. II, 73, de Phoenice: & ἀναπλάσας de collyrio apud Nostrium Ψευδοθμ. c. 21. GESN.

ead. l. 10. Ὑπὸ τῇ κλίνῃ) Laudat h. l. Casaub. ad Suet. p. 167. Eandem comparisonem alibi repetit Lucian. BOURD.

Pag. 237. l. 4. Αὐτοῦ) Omnes edd. αὐτοῦ (spir. leni; sed ego adspiravi. REITZ.

ead. l. 12. Ὀξύρυγιαν) In ed. Par. ὀξύρυγιαν legebatur; sed in utroque, quo utor, exemplari, calamo correctum erat, a quo, nescio. REITZ.

Pag. 238. l. 2. Ἀτραγώδετα) Omni fastu atque apparatu carentia. BROD.

ead. l. 3. Πεζῶ) Humilia, tenuia. BROD.

ead. l. 5. Ἐμμεντοῦ) Sic W. L. & Fl. In reliquis prave εαυτοῦ. SOLAN.

ead. l. 11. Εὐνοίας) Vitiose dederunt posteriores, Οὐχὶ μεθού ἐλπίδι προσελήλυθας ἡμῶν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἐνεκα, τῆς εὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν. Antiquiores omnes recte εὐνοίας. Ita pag. sequenti, οὐκ εἶδες ὅτι τὰ τοιαῦτα, Χεῖλεα μὲν τ' ἐδήνην

ὑπερών δ' οὐκ ἐδίηνε, male in novissimis εἰδὼς pro εἰδώς. Deinde versus ille, ut iam vidit Marcilius, ita legendus, Χεῖλα μὲν τ' ἐδίην' &c. Est ex Il. X, v. 495, ubi plane ita scribitur. IENS.

ead. l. 14. Ἐν ἑορταῖς) Utpote Saturnalibus. BROD.

ibid. Εἰκὼς ἡμᾶς παρέξεν) Iens. Lectt. Luc. p. 9 bene observat, falli Thom. Magistrum, qui εἰκὼς ἐστὶ nunquam cum futuro construi narrat; nam & sic iterum Noster supra in Nigrin. § 23, φρονήσειν ἐκείνους εἰκὼς ἐστὶ. REITZ.

Pag. 239. l. 7. Τάλαντα καὶ μυριάδας) Vid. iterum in Capitul. c. 17. SOLAN.

ead. l. 9. Σαίνεις — τὴν ὑπόσχεσιν) Σαίνειν proprie canum esse caudam agitantium, & hic ad homines translaturum, blandiri significare, recte quidem tradit, & exemplis firmat Elsner. ad I Theff. 3, 3, μηδένα σαίνεισθαι &c. Verum, cum & haec Luciani verba ibidem afferat σαίνεις ὑπόσχεσιν, vertatque, blandiris largis promissis, videtur per festinationem ὑποσχέσιν legisse, pro ὑπόσχεσιν, quam tamen lectionem non reicerem, si quis Cod. vel edit. antiqua addiceret. Iam vero κατὰ vel διὰ videtur intelligendum, ut sit, blandiris tibi propter sollicitationem. Vel cum cl. Gesn. ad νομίσεις referendum. REITZ.

ead. l. 12. Χεῖλα μὲν τ' ἐδίηνε) Haec labra irrigarunt, non palatum: haec ex summis tantum labris profiscuntur, non ex animo. BROD. Melius infra est, χεῖλα μὲν τ' ἐδίην'. MARCIL. Il. X, 495, de Aftyanaecte primis modo labris degustante poculum. Vult nempe inter suprema labra nata quasi verba, non profecta ex animo. GESN.

ibid. Ἐδίην') Sic restituimus, uti apud Homerum Il. X, 495, recte legitur, quod cum a Marcilio iam observatum esset, miror ἐδίηνε, quod omnes turpat edd. etiam in S. retentum. SOLAN. Ἐδίηνε editum erat, in medio versu, quod mutare nullus dubitavi, quia metrum id postulabat. REITZ.

ibid. Ὑπερών) Hom. Il. X. BROD.

ead. l. 15. Μέσον) Iam interfuisse amicum unum aut alterum c. praec. monuerat. Hic ergo unus ex his partes haece suscipit. Vid. iterum Ἀπαιδ. c. 29. SOLAN.

Pag. 240. l. 2. Ὁμογέρων) Foedissimo mendo hic inquinatos emendavimus libros: quid enim ad rem quaeso illud, quod praeferunt ὁμογέρων; Quid velit apud Homerum, non ignoro, Il. Ψ, 791; neque me latet Virgilii *cruda viridisque senectus*, Aen. VI, 304, & Tacit. in vit. Agric. Scio a Nostro de aliqua quadam dictum ὁμὴ καὶ ἔτι συμπεπηγυῖα, Ἐτ. δ. IV. Sed hic locum ista non habent. Vorstius margini sui Cod. hoc σχο-

lium adscripsit: οὐκ ἐς τέλειον καιρὸν, ἀλλὰ παρ' ἡλικίαν γυμνακίδος, διὰ λύπην ἢ συμφοράν. Unde habuerit, incertum. Certe neque verum puto, neque, si esset, ad rem quidquam facere videtur. His iam diu ante scriptis, ita etiam in L. legi, uti emendavi, video. SOLAN. Solani emendationi consentit ipsa Paris. versio, ubi *aequalis* vertebatur: adeoque sic lectum esse a Bourdelotio, nullus dubito; sed vitium typographi tantum credo illud ὠμ. REITZ.

ead. l. 10. Εἶδον) Videntur melius cohaerere, quae sequuntur, si non legas εἶδον, sed ἰδὼν. Certe inter distantem & excipientem facile ista misceri constat. Equidem ita verti. GESN.

ead. l. 14. Μισθὸν εὐ τοιαύτης) Ἐκ τοιαύτης. MARCIL. B. 2. Fr. & P. μ. ἐκ τ. quod cur inferant, nulla ratio est; nec M. agnoscit. SOLAN. Quod ἐκ pro εὐ coniicit Marc. recte quidem; sed ἐκ habebant edd. Par. B. 2. & Fr. Graeviana autem absurdum illud εὐ servarat. Nos iam pro ἐκ dedimus τῆς, ex auctoritate edd. optimarum & Cod. M. REITZ. Lego ἐπὶ τοιαύτης εὐδαιμονίας pro vulgato εὐ. GESN.

ead. l. 15. Ἄσωτος εἶ) Vorstium legere ἄσωτός εἶ, accentu enclitice traiecto, notat Solanus; sed vix mihi persuadeo, eum tam crasse errare potuisse, cum Grammatici doceant, secundam person. sing. verb. εἶμι non esse encliticam. Cuius rei rationem esse credo, ut vitetur ambiguum, ne scil. confundatur cum particula εἰ atona. REITZ.

Pag. 241. l. 3. Μύσας) Menand. apud Stobaeum Grot. ed. p. 323: Ἡ μὴ γαμεῖν γὰρ, ἂν δ' ἅπαξ λάβης φέρειν, Μύσαντα πολλὴν προΐκα, καὶ γυναῖκα δεῖ. Conf. ἴστ. β. c. 1. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ Μανδραβούλου) Erasmus in paroemia, *Mantrabuli more res succedit*. BROD. Paroem. de his, quae vergunt eis τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος οὗτος εὐρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἠρᾷ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔπει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Huius meminit Plato Comic. ἐν Διὶ κακουμένῳ. BOURD. Vid Suid. ἐπὶ τοῦ Μανδρ. & Zenob. Ael. de anim. XII, 40, qui Aristotelem adducit testem. SOLAN. Ad Schol. dixi (v. Var. Lect.) Solanum merito correxisse Μανδραβούλου, pro Μανδροβούλου; postea vero frequenter etiam Μανδροβ. ap. alios inveni, ut id non tam plane damnare auisim. Ita Μανδροβούλου Aristot. de Soph. repreh. 1 f. Alciph. 1, Ep. 9, ubi Bergl. idem ex Laërt. & Arist. l. d. assert, & ex Luciani h. l. Ubi tamen Μανδραβ. habent I. Ald. Fl. H. P. S. In Suid. etiam ed. 1544 Μανδροβούλου. At Hesych. in Ἐπὶ τὰ habet Μανδραβούλου, item Zenob. p. 213, allegante Stephano.

Alia utriusque scripturae exempla dudum suppeditarat mihi coniunctiff. F. L. Abresch. Sed periere. An igitur utrumque dicitur? quia Attici interdum *α* in *ο* mutant, ut *μολοχὴ* pro *μαλαχὴ* &c. de quibus agit frater in Belg. Graec. p. 124. REITZ. *ead. l. 15.* Ἡρέμα οὖν) Καὶ κατ' ὀλίγον, addunt Mss. W. & P. Cum vero tria illa verba absint ab omnibus edd. & glossam oleant, non recepi. REITZ. Cum Mss. W. & P. consentiunt tres Codd. Regg. teste cl. B. de Ball.

Pag. 242. l. 2. Ἄλλ' ἢ φῦσαι) Melius, meo iudicio, scriberetur ἄλλο, ut Θ. Δ. V. quas autem φῦσας hic dicit, eas alibi φυσαλίδας dixerat; Ἐπισκ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐξω τοῦ οὐδοῦ) Sic & infra Ἑρμ. c. 77, ex correctione Solani, ubi falso legebatur τῆς ὁδοῦ. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμπολήσας) Nihil hic variari notat Solanus, quasi mutationem quaesivisset; sed iterum vid. infra hoc cap. & c. 24, & supra Reviv. c. 27, ac saepe alibi. REITZ.

Pag. 243. l. 2. Θητεύσεις) Homerica dictio, ut illud sequens ἀεικλίῳ ἐπὶ μισθῷ. BOURD.

ibid. Ἀεικλίῳ ἐπὶ μισθῷ) Ex Odyss. T, 341. SOLAN. Hemistychium est, ait Brod. Miscell. IX, c. 13 m. Interim ἀεικλίῳ apud eum legitur; sed quia ex ipsius commentatione patet, id sphalma typographicum esse, errorem non expressi, quod alias facio ad festinationem eius ostendendam. REITZ.

ead. l. 4. Ὁψιμαθήσας) Sibi ipsi interpret, dum subiungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Casaubon. ad Char. Theoph. BOURD.

ead. l. 6. Διαφθερίει) Recordatio antiquae libertatis servos excruciat: qualia narrantur de elephantis, qui nocte servitutum suam lugent. BOURD.

ead. l. 8. Πονήρως ἀπαλλάττειν) Sic recte vulgata, male Flor. Nam πονήρως est misere, πονηρῶς male, & πόνηρος, agricola, laboriosus, molestus, miser, πονηρὸς, malus. Vid. si quid opus in re nota, Spanh. ad Aristoph. Plut. 265, & Ammonium de simil. & differ. Ἀπαλάττω autem pro *dego*, etiam Hippocr. aph. 53, Sect. 2, ubi βελτίον ἀπαλλάσσουνσι, & μοχ χείρον ἀπαλλάσσουνσι. Sed tam late patet huius verbi usus, ut pluribus de eo agere locus non sit, & multa iam de eo habet Stephan. in Thes. Alia de eodem verbo vid. supra. REITZ.

ead. l. 10. Πυρρίον) Iterum in Τιμ. c. 14. SOLAN. Sed illud c. 14, in hac ed. est § 22 Tim. ubi consule notam satis amplam Hemsterh. REITZ.

ibid. Ὡσπερ τις Β.) Ut Bithynum quoddam mancipium. BROD.

ead. l. 14. Ἄλλοις) Sic recte W. Alii omnes αὐτοῖς. SOLAN. Verum est, & mirum, omnes edd. male legere αὐτοῖς, pro ἄλλοις, cum tamen in ipsa vers. Latin. expresserint, ut alii; quare tanto minus dubitavi textum mutare. REITZ. Αὐτοῖς) Vertere debebam, non minus, quam hi ipsi servi, quos nempe modo nominavit auctor, Pyrrhiam & Zopyrionem. GESN. Pro ἄλλοις in Ms. Reg. 2954 legitur καλοῖς.

ead. l. 15. Γυγνόμενον) Sic W. uti Ἐνύπν. c. 1, & Τοξ. c. 18, longe, ut mihi quidem videtur, rectius, quam, ut in reliquis est, διδόμενον. SOLAN. Γυγνόμενον exhibent etiam tres Codd. Regg. probante B. de Ball.

Pag. 244. l. 1. Μηποτευσάμ.) Rursus infra Σολ. c. 9. SOLAN.

ead. l. 3. Καταποντιστής) Pirata. BROD.

ead. l. 8. Ὀλίγων ἕνεκα ὀβ.) Conf. supra cap. 11. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας) Id aetatis. BROD.

ead. l. 11. Φέρων) Haec dictio vacare potest, ait Brodaeus in Miscell. IX, c. 13. Idem aiunt Lexicogr. nullo tamen idoneo exemplo allato, nisi hoc, etsi ne quidem addunt, ex quo Luciani dialogo sit petitur: mihi non adeo vacare videtur φέρων, quin significet sponte, i. e. te ipsum adducens vendidisti, cum alii servi adducantur ab alio, conf. supr. c. 23; adeoque φέρων ἀπημπόληκας erit, in voluntariam servitutem te tradidisti. Confirmant sententiam meam verba, quae supra cap. 9 habuimus, αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις. Doctiss. Kuhnius in Ael. V. H. III, 22, ἔφηρε βαστάσας quoque pleonasmum Atticum statuit; sed verius Periz. & id & praecedens ἀποφέρειν ἀράμενον ait significare, sublatum auferre. Sic quoque quod Kuhnius ex Porphy. affert, ὅτε φέρων αὐτὸν τε — ἐκαπηλευσε, pro nobis faciet. Sed ecce ipse mecum sentit ad Polluc. V, segm. 48, φέρουσα ἐπέγραψεν exponens, data opera inscripsit. Addit ibi quidem: Est ubi & φέρουσα plane otiosum videtur. Sed cum id se multis exemplis ad Pollucem docuisse dicat in Aeliano, vellem indicasset ubi, nam non invenio. Non tamen negaverim alibi propemodum πλεονάζειν illud φέρων, ut infra hoc Dial. c. 39, ἀπορρίψῃ φέρων, & forte in aliis a Budaeo adductis. At longe frequentius destinatum consilium significatur, ut saepe rursus apud Nostrum. Vid. c. 25, 30, & 39, de mort. Peregr. & Periz. ad Ael. V. H. VIII, 14. REITZ. Conf. Hemsterhusium ad Dial. Mort. VI, pag. huius ed. 423 sqq. Vol. II. *ibid.* Ἀπημπόληκας) Constans lectio & vera: quare supra Rev. c. 27, falsum illud ἀμνηπόλ. recte correctum est; conf. hoc Dial. c. 23 pr. REITZ.

ead. l. 15. Ἀγοραίοις καὶ βομολόχοις) Haec verba saepissime solet coniungere. Posterius alibi interpretor, prius Hefych. verbo ἀγοραίου τέχναι. BOURD.

ead. l. 16. Βομολόχοις) Sic Aelian. V. H. II, 13, Aristophanem vocat βομολόχον ἄνδρα καὶ γελοῖον. Rationem vocis ex Suida tradit ibi Periz. N. 4. REITZ.

ibid. Πλήθει Ῥωμαϊκῶν) Angl. πλήθει ἀστεϊκῶ. BOURD.

ead. l. 17. Ξενίζων τῷ τριβ.) Dixi supra ad Nigr. cap. 14. Πόγωνι tamen hic habent A. P. & L. Sed M. recte etiam τριβωνι. SOLAN. Ξενίζειν est peregrina agere, dicere, & mirari. Conf. Nost. Gall. c. 18, Ὅσφ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσοῦτῳ καινότερος ἔμην αὐτοῖς. Et vid. Bos ad I epist. Petri IV, 12. Item Elfner. ad I Petr. 4, 4. REITZ.

ibid. Τριβωνι) Graeco pallio. BROD. Angl. πόγωνι. BOURD.

ibid. Πονήρως) Ita recte, ut in edd. prioribus, i. e. misere, prave. Sed quia Gfnerus vertit male loqui, non nemo me admonuit, anne πονήρως ipse maluerit. Sed eodem redit; qui enim misere barbarizat, male loquitur. REITZ.

Pag. 245. l. 2. Συγκλύδων) Συμμίχθων. BROD. Συμμίχτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. BOURD.

ead. l. 4. Ὑπὸ κώδωνι) Sic infra, versus fin. huius Dial. ὁ κώδων ἦχῃσεν. Casaub. ad Suet. Aug. BOURD. Vid. iterum c. 31. Sed cave Ios. Laurentio credas, de machina intelligenti, quae ponderum & rotarum ope, sub noctem disposita, ad quamlibet horam dominum campanulae sono e somno excitat. AG. IX, 1249. Is homo fane nihil nisi hodiernum norat, qui alibi etiam solaria veterum eadem cum nostris fuisse somniavit. Somniavit etiam Scholiasta, cum tintinnabulum hoc ad concionem vocare credidit: domesticum enim erat, necdum campanae nostrae hodiernae in usu erant. SOLAN.

ead. l. 6. Συμπεριθεῖς) Aliud exempl. συμπεριπατεῖς. BROD.

ibid. Ἐτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐν τοῖν σκελοῖν) Hoc eo pertinet, quod nulla Romanis feminalia. Dixi ad Propert. Eleg. 3, L. III. MARCIL.

ead. l. 7. Θέρμων) Lupinorum, cuiusunque cibi. BROD.

ead. l. 14. Λιχγείας) Mendose in plerisque ante legebatur λιχγίας, & in ipso M. SOLAN.

ibid. Τὰ πείχειρα) Τὰ ἐπείχειρα. BROD. Sic ad praecedens verbum διαπαρεῖς quoque commentatus erat idem, id esse a διαπίρω, & paulo supra ad ἑάλως, esse ab ἀλίσκω; sed gratiam ab lectore me initurum puto, si eiusmodi nimis levia posthaec omifero. REITZ.

in Schol. Λατίνοις) Λατίνους editum erat. Mutavit Solanus, non addens unde habeat. Recte quidem Λατίνοις· vid. Strab. V, pag. 229. (al. 350.) Sed potuit tamen Scholiast. Λατίνους scribere illo aevo; longum enim i & alibi fit ei, ut *Liris* amnis Λείρις Strab. V, pag. 238, vel 363. Et p. praeced. Λείριος· item Εὐξείνιος Pontus Euxinus, idem ubique. Cluver. quidem L. III, cap. 33, in nott. affert ex Suid. Τηλεφος γὰρ — ὑποκληθεὶς Λατίνος. Sed in ipso Suid. legitur Λατίνος, & Λατῖνοι. Certe in editione, qua utor, antiqua; nec dubium, quia sic millies apud quosvis. REITZ.

Pag. 246. l. 7. Δρόμωνι κ. τ.) *Postremae classis servitiis*. BROD. *ibid.* Τιβίφ) Supra Τιμ. c. 14 m. citat Solanus, sed iam est c. vel § 22; ubi vid. not. clar. Hemsterh. REITZ.

ead. l. 9. Λύρα καὶ ὄ.) Erasmus. in adag. *Afinus ad lyram*. BROD.

Pag. 247. l. 15. Εἰς καλὸν) *In re quapiam honesta*. BROD.

Pag. 248. l. 1. Ἀγαντα πολλὰ &c.) Hom. Il. Ψ, 116. SOLAN. *ibid.* καὶ κάταττα) *Ac declives*. Ἡ πόλις, urbs Roma, olim in montibus sita. BROD.

ead. l. 4. Καθίζεις) Narrat, quemadmodum oporteat Mercede conductum, si cum domino aliquem visitatum ierit, molestia & servili ratione in atrio dominum, donec redeat, expectare: καθεῖναι (δεσπότου, vel πλουσίου) ἔνδον τινὶ τῶν φίλων, πρὸς ὃν ἦλθε, διαλεγομένου, μὴδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὅρδος ὑπ' ἀπορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον προχειρισάμενος· & dum dominus intus cum amicorum aliquo, ad quem adierit, colloquitur, non habens ubi confideas, stans, dum aliter nequis, libellum in manus sumtum lestitas. Quod olim meo adscripseram libro, id quoque Flor. exemplari ab erudita manu annotatum inveni, καθίζεις nempe pro vulgato καθίζεις· certe καθίζεις foret longe rotundius. IENS. W. Codex καθίζεις. In L. καθίσσης. Iensius & alii pro eo, quod in edd. erat καθίζεις, καθίζεις reponendum coniiciebant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀσιτὸν τε καὶ ἄποτον) Non absurda sane Codicis L. scriptura, se pro te exhibentis, quam vel in contextum recipere velim; etsi scio, te & καὶ apud omnes auctores saepissime coniungi, veluti ad nauseam usque Herodian. I, cap. 4, § 12, δρῶντές τε καὶ πάσχοντες, & sic *ibid.* § 13, 14, 18, 19. Hom. Il. E, 501, — καρπὸν τε καὶ ἄχνας. Dion. Hal. Ant. X, p. 638, v. 33, πρεσβυτέρους τε καὶ νέους. Noster paulo supra ἰδρωκάς τε καὶ πνευστ. & sexcenties alibi. REITZ.

ead. l. 10. Ἐς τοῦπίσω) Tu post tergum, tu neglectus es. BROD.

ead. l. 13. Ὡ τὰ ἄλλα) Suspicatur Casaub. ad Athen. 14, 15,

scribendum ὅ τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. De papyri simili usu ibi agit Athen. de laurea ad mustaceos Cato RR.c. 121. GESN.

ead. l. 14. Τὰ ἄλλα) Forſan τοὺς ἀλλᾶντας εἰλοῦσιν. Caſaubon. in animadv. ad Athen. (923, 18.) VORST.

ibid. Συνειλοῦσιν) Cui reliquas quiſquiliis involvunt. Ὡ τὰ ἄλλα parentheſis. ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μάλαχης φύλλον ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος. BROD.

ead. l. 15. Παραφόμενος) Lucianus, ut per omnes convictus cum potentioribus partes amicum ſuum Timoclem ducat, non omittit ea, quae ad menſam plerumque contingere ſoleant iis, qui Mercede Conducti in potentiorum domibus vivant; ſolere nempe iis, velut canibus, circumroſa offia relinqui, vel durum malvae folium, quod illi tamen laeti & hilares prae fame abſorbeant. In verbis Graecis macula eſt, ubi miſer ille Conductus dicitur ea, quae ab aliis negliguntur, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ παραφόμενος, lege παροφόμενος, a παροφάομαι. IENS. Παραφάμ.) Genuina haec ſcriptura, quae in P. & J. ed. reperitur. Vid. Κρ. ἐπ. verſus fin. Ubi quamquam tangendi ſenſu uſurpatur, furtim id fieri connotat, quod hic optime convenit. Edendi autem ſenſu uſurpari ἀπτόμαι, nimis notum, quam ut hic monendus ſis. Hoc ſenſu uſurpat Iambl. N. 61. Pleraeque edd. & M. παραφόμενος. SOLAN. Nimirum παραφάομαι legendum arbitror, non, quod invaſit libros, παροφόμενος, quod vertunt *atturpturus*: (edit. Bourdel. f. *atturpturus*) vel *accepturus* (ed. Amſt.) Sed, ſi quis audacior duas litteras mutare ſuſtineat, ille ſenſum habebit facilem & commodum, παροφόμενος, cum pane, opſonii inſtar, edens. GESN. Non improbo correctionem Ienſii, quam & Geſnerus amplectitur, immo recepſſem in contextum, ſi verum foret, priſcas edd. habere παροφόμενος, uti vulgo citatur. At cum illae, excepta J. habeant παραφάμ. & P. atque ed. J. παραφάομαι exhibeant, a παράπτομαι attingo, quod ferri poteſt, nihil mutare conſultius duxi. REITZ.

in Schol. l. 1. Κύριως) Sic optime abbreviationem Cod. V. legit I. Gronovius, qui eandem obſervavit in Schol. ad καταπλ. 73, niſi quod ibi levi mutatione κύριον designat. SOLAN.

Pag. 249. l. 4. Νεοττὸς ἡμίτομος) Omnia huius paginae reperiuntur in Lapith. BOURD. Quos reſpuebant veteres illi pullos, nos hodie in deliciis ſummis habemus. Sed in hiſce ſaepius, non quod revera praeſtantius, ſed quod rarius eſt aut carius, quaeritur. Vid. tamen Horat. Serm. I: *Aut poſitum an-*
-ae mea quia pullum parte caſini &c. SOLAN.

ead. l. 6. Ἦν ἐπιλίποι ἄλλου τινός, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντες ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα φέρον, ἐκείνῳ παρατέθεικεν) Sic distinguunt Basileenses & Salmurienfes, nisi quod illi etiam distinguunt post vocem διάκονος. Vertit autem Erasmus, ut si quando desit alibi, minister repente te inspectante submovens ea, quae tibi erant apposita, aliis apponat. Etiam Benedictus, si quando desit alii, repente minister te praesente tollens ea, quae tibi erant apposita, ei apponit. Quis neget, acutos hic fuisse illos viros, qui viderunt, si istis aliqua apposita erant tollenda, debere tolli istis praesentibus vel inspectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum esse, ut illud ἐπὶ παρόντες sic explicetur. Verissime notavit pater, mutandam distinctionem, scribendumque, Ἦν ἐπιλίποι, ἄλλου τινός αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἀράμενος ὁ διάκονος τὰ σοι παρακείμενα, φέρον ἐκείνῳ παρατ. Hoc est, si quid desit, alio quodam repente superveniente, tollens minister tibi apposita, ferens illi apposuit, ab ἐπιπαρείμι. GRON.

ead. l. 7. Ἐπιπαρόντος) Sic uno verbo edidimus, secuti accuratissimam simul & certissimam Gronovii emendationem, quam etiam a Constantino in Lexico visam, nisi forte ex Codice habeat, invenio. Certe in W. & P. recte coniunctim legitur. In omnibus aliis nostris libris divisim ἐπὶ παρόντος legitur, quod quid sit, nemo intelligat. V. Συμπ. cap. 20, ubi iterum habet ἐπιπαρών. SOLAN.

ead. l. 8. Ἡμέτερος εἶ) Noster es. tu e domo es ac familia. BROD.

ead. l. 9. Ἡ σὺός) Aut apri. BROD.

ibid. Σὺός ὑπογάστριον) Verba mihi obscura. Illud quidem liquet, ὑπογάστριον substantive hic non capi pro *sumine* vel *abdomine*, cum fiat ossium mentio: utrum vero ὑπογάστριος sive sit *porcellus subrumis, lactens*; an, quod Erasmo placuit, *sus foeta*; (& scimus *vulvam* inprimis probatam *effusiam*) iam definire non audeo: prius expressi versione, cum analogiae epitheti illius magis conveniat. GESN.

ead. l. 11. Ἰλαών) Tibi faventem ac propitium. BROD.

ibid. Ὅστ' αὖ κεκαλ. τ. π.) V. Theogon. Hesiod. 541. SOLAN.

ead. l. 15. Τὴν χ.) Nam modicam eos habere liquet. BROD.

Pag. 250. l. 2. Θερραπέυων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων) Legendum est χρυσῷ πίνειν, ut bene ad Θερραπέυων referatur. Ceterum ex hoc Luciani loco colligitur, iam eo tempore vitrum fuisse in usu, vel crystallum, sed credo potius vitrum: nam crystallina pocula pretiosiora erant, quam ut Graeculis dari solerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro transparente, in quo illaudati vini color deprehen-

debatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum fossile fuerit, de quo Herodot. L. III, an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. PALM. Quid mirum, vitrum iam in usu fuisse Luciani tempore, cuius etiam multo antiquiores meminerunt, ut Hor. I Od. 18 f. *Arcanique fides prodiga perlucidior vitro*. Lucret. IV, p. 127 ed. Gifan. *Qualia sunt vitri, species quae transeat omnis*. Calices autem vitreos Romae pulso auro atque argento confectos, crystallo viliores, & perexigui pretii, multaque alia de vitro tradit Salmf. in Plin. Exercit. p. 769, & alibi. De inventione vitri vel mille annos ante Christum natum, vid. *Memoires de Literature* T. I, p. 133; de locutione autem *bibere in auro* pro *ex*, tam Latinis, quam Graecis usitata, vid. Cuper. Obs. L. 2, c. 8, & libellum nostrum de Ambiguïs. Ita vicissim *ἐκ* pro *ἐν* Strabo I, p. 4, (al. 2) *Καὶ τοὺς ἀστέρας λελουμένους ἐξ Ὀκεανοῦ λέγει* ut alia omittam. Similem fere praepos. permutationem vid. mox. Ceterum τοῦ οἴνου additum τῷ πίνειν in marg. A. 1 W. Sed glossa potius est, quam varians lectio. REITZ.

ead. l. 3. *Ὡς μὴ ἐλεγχθεῖς*) In vitreo calice bibens. Martial. *Prodat perspicuus ne duo vina calix*. BROD.

ead. l. 5. *Ὁ παῖς*) *Servus potum ministrans*. BROD.

ibid. *Οὐδ' αἰοῦντι εἰκεν*) Hom. II. Ψ, 430. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὅταν σε*) Omnes edd. male *ὅταν σε*. Quasi enclitica possit traicere accentum in vocabulum paroxytonum. Millies tamen sic peccatur in aliorum etiam auctorum edit. maxime in scholiis, cum tamen duo accentus acuti non queant occupare duas syllabas contiguas, sed vacuam deceat esse intermediam; quod tamen non operose monerem, nisi viderem etiam hodie viros doctos per saepe in encliticorum accentu recte collocando aberrare. Sic supra c. 23 quoque male edebatur *ὅσπερ τις*, quod similiter correximus. REITZ.

ead. l. 8. *Ἰωνικὰ ξυνεῖπον*) *Qui Ionica carmina, hoc est, amatoria contexuit*. BROD. Vid. infra de Salt. c. 79. REITZ.

ibid. *Ἀλεξ. ἀνθρ.*) Dubitabam aliquamdiu, *histrionem*, an *Muscum* designaret: cum subito succurrit, quod in Συμπ. de scurra habet ad exhilarandos convivas inducto; de quo quae illic praedicantur, tam his similia sunt, ut necesse sit eundem utrobique hominem Luciano obversatum fuisse. Unum nunc restaret, ut quid sit *Ἰωνικὰ ξυνεῖπον* assererem: interpretes enim de eo, qui *iocos Ionicos contexuit*, intelligunt. Ego vero dialectum tantum hominis notari existimo; immo quod alio in loco iam laudato ait, *Αἰγυπτιαῖζων τῇ φωνῇ*, satis id evincere pu-

taarem, nisi Meursium viderem hescio quae non commentum, ut a sensu manifesto discederet. Gaudeant itaque viri illi doctissimi suis inventis: me quod attinet, mysterii nihil subesse puto. Vid. Tac. Ann. XIV, 60. *Alexandrinæ* delicias vocat Quintil. I, p. 14 B. Saltatores etiam Iones plerumque erant. *Motus doceri gaudet Ionicos matura virgo, & fingitur artubus, iam nunc, & incestos amores de tenero meditatur ungui.* Horat. Od. 4, III, 21. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπιφεκ.) De hac voce legenda omnino Xenophontis verba in Symp. p. ed. St. 512, l. 35, Ἦν δὲ ἡμῖν οἱ παῖδες μικραῖς κύλιξι πυκνὰ ἐπιφεκάζουσιν (ἵνα καὶ ἐγὼ ἐν Γοργυίοις ῥήμασιν εἴπω) οὕτως &c. Quod eo magis hic monendum duxi, quia P. & L. aliam hic scripturam exhibent, nempe ἐπισκευάσασαν, ne cui forte vulgatam loco movere lubeat hic aptissimam. SOLAN.

Pag. 251. l. 2. Μάρτιν) Ea enim aetate frequenter consulebantur. Vid. Ael. Lamprid. in Commodio I, *quem parem astrorum cursu Commodus Mathematici promittebant.* Id enim M. Aurelio imperante factum est, quo tempore & Luciani libellus editus. SOLAN.

ead. l. 12. Κιθαρίζοντα) Est inter capratorum artes laudare voluptatis ministros atque artifices servos eorum, quos captant. Vid. Plinius epist. 7, 24, 7, ubi *alienissimi homines in honorem Quadratillae per adulationis officium in theatrum cursitant* &c. GESN.

ibid. Ἐκ τοῦ πράγματος) Idem hic foret ἐν τῷ πράγματι. Aristophan. Plut. 348, Ἐνὶ γὰρ τις, ἐνὶ κινδυνὸς ἐν τῷ πράγματι. Plura dari possent, ni temporis angustia prohiberet. REITZ.

ead. l. 13. Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου —) Videtur Lucianus abuti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρόνον intellexisse, hoc est *rubetam*, quod animal contentissime clamat. Nam ranae terrestres, quae in segetibus & passim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eae, quae in paludibus & aquis degunt, immo proprie non clamant: nam vox, quam emittunt, non concipitur in pectore, sed in ore, admissa aqua, ut notat Plin. L. XI, c. 37 & 51. Ergo procul dubio Lucianus per χερσαίου βατράχου *rubetam* intellexit. PALM. Repetit libro adversus indoctum c. 20. KUST.

Pag. 252. l. 3. Ἡρέμα καὶ γελοῖον) Legendum est forrasse οὐχ' ἡρέμα γελοῖον. BROD. Ridiculum esse ait, si quis unctus & coronatus sedeat, simulque esuriant, nec quo latrantem stomachum placet, habeat. Τὸ μὲν γὰρ λιμῶ ξυνόντα, καὶ νῆ Διὰ

γε διψῶντα, μύρω χρίσσαι, καὶ στεφανῶσαι τὴν κεφαλὴν, ἡρέμα καὶ γελοῖον. εἰκας γὰρ τότε στήλην ἐώλου τινὸς νεκροῦ, ἀγοντος ἐναγίσματα. Nam esurientem & certe sitientem unguento collini, & caput coronari, aliquantulum est ridiculum. Ita enim videris similis esse columnae obsoleui cadaveris, libamina ducentis. Cur hic οὐχ ἡρέμα γελοῖον pro vulgato, malit Brodaeus IX Miscell. 13, causam nullam video. Ceterum expressit planissime Lucianus lepidum hoc Martialis ad Fabullum lib. III Epigram. XII: Unguentum, fateor, bonum dedisti Convivis here: sed nihil scidisti. Res falsa est, bene olere, & esurire. Qui non coenat, & ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur. IENS. LOCUS corruptus, nec placet Brodaeii coniectura Misc. IX, 13. Aliquid hic excidisse credo. Vide alia loca, in quibus vocem ἡρέμα fere adhibet, ut: ἐδυσχέλαινον ἡρέμα, Men. c. 6; ἡρέμα καὶ ἄχθεσσαι με, Ίκαρ. c. 9, & Νιγρ. c. 5. Vid. omnino Suid. v. Δελοφὸς ἀνὴρ στέφανον μὲν ἔχει διψεῖ δ' ἀπόλλυται. Et Aristophan. Schol. 230 A. SOLAN. Quod ex Nigr. c. 5 citat Solanus, iam est c. vel § 8, ubi Hemsterh. προσαχθῆς ἡρέμα recte vertit, *sensum cogare*. Quod hic tamen sensum non efficeret. Paris. versio ἡρέμα γελοῖον reddit, magnopere ridiculum, recte quod ad sensum; num vero ἡρέμα hanc significationem habeat, nondum comperi, neque credo. Ienius locum sanum pronuntiare videtur, vertens *aliquantulum est ridiculum*, quod melius ad Graeca; sed requiritur efficacius adverbium, quam *aliquantulum*. REITZ. Pro ἡρέμα καὶ γελοῖον Gisb. Koen ad Gregor. de Dial. p. 10 legebat χρῆμα παγγέλοιον cui emendationi, ut verissimae, assentitur clariss. Belin de Ballu.

ead. l. 4. Στήλη — νεκροῦ) Cf. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ibid. Ἀγοντος ἐναγίσμ.) Vid. supra Ἐπισκ. c. 22. SOLAN.

ead. l. 7. Ἦν μὲν γὰρ καὶ ζηλότ. τις ἢ) Ἦν μὲν γοῦν. MARCIL.

ibid. Ζηλότου πὸς τις ἢ) Civis ille Romanus. BROD.

ead. l. 10. Ὡτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ) Erasmi. in prov. *Regum aures atque oculi multi*. BROD. Vid. Xen. Paed. VIII. Aristophan. Schol. in Acharn. p. 265. VORST.

ead. l. 11. Ὀφθαλμοὶ βασιλέως) Qui Sycophantae, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis seqq. repetit ea pag. 873. BOURD. Facete ludit in homonymia vocis βασιλεύς. Nam Romae reges appellabantur ii, qui convivia praebebant clientibus suis, ex Iuvenale & Martiale notum: regum autem (ut notum est) ministri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo lusit cum multo risu Aristoph. in Acharnis. PALM.

ead. l. 16. Ἀ μὴ δέμεις ὀρῶντα) Forte εἰς ἃ μὴ δέμεις ὀρῶντα.

BROD. Explicat haec verba Iensf. Lectt. Luc. p. 113; vid. eius notam ad Dial. mort. XI, § 4, ad verba, ἐς τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον, ubi insertione praepositionis nihil opus esse, contra Brodaeum ostendit. REITZ.

Pag. 253. l. 1. Διαπείρας τῷ δίστῳ) Placet διαπείρα τ. ὁ. BROD. Διαπείραι ἀντ. ὁ. Atque hic κινδυνος, de quo ante dixit. MARCIL. De hoc Persarum more tyrannico prorsus & minime συμποτικῷ nihil memini me legisse; & quis credat, Persarum reges vel proceres voluisse sua convivia sanguine humano pollui, & funeribus inquinari, & omnem convivandi licentiam extinguere mortis cogitatione & metu? Id certe nec credo, nec credibile est. Ideo allegorico sensu debet intelligi τὸ δίστον. Nimirum acutissimum telum est calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, insufurrando regis auribus, & eius zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo. Alius forte aliter. PALM. Locus hic etiam corrupte in omnibus legitur: non potest enim hic ferri participium. Forfan scripserit διέπειρά σου, ut 'Et. XIII. De ἡ μὴ θέμις ὁρῶντα vid. Dial. Iov. Aescul. & Herc. ἡ μὴ θέμις τοιοῦντα. SOLAN.

ibid. Γνάθον εἶτ') Lacunam hic fuisse, designare credo voluit Iuntinae editor, asterisco ad marginem posito. SOLAN.

ead. l. 7. Φέρων ἑμαυτὸν) Vid. quae ad cap. 24 de hoc verbo dixi. REITZ.

ibid. ἑμαυτὸν) In plerisque legitur ἑαυτ. nulla prorsus ratio-
ne ferendum. Recte legitur ἑμαυτὸν in W. & ed. Flor. SOLAN.

ead. l. 11. Λέων κρόκη δεθείς) Leo chordula vinctus, dicitur, cum quis exiguo commodo detentus apud aulicos ostentatur passim, quod princeps tantum alat virum. COGN. Ex historia Androcli, quam vide apud Ael. de anim. VII, 48. Et Gell. V, 14: Postea, inquit, videbamus Androclum & leonem loro tenui revinctum, urbe tota circum tabernas ire &c. SOLAN. Erasmi in paroem. Leo chordula vinctus. Brod. Misc. IX, 13. Editum autem ibi κρόκη pro κρόκη errore typothetico, quibus illa Miscell. mirifice abundant; nam mihi dubium, quin κρόκη & ipse scripserit, ac legerit. Est enim κρόκη tenue filum, immo floccus & pluma. Epict. Sent. 26, Οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκη ὑψοῦται, nec avis ob floccos (plumas) elata est. Et a κρόκη forsan Latinorum crocus. REITZ.

ead. l. 13. Τῶν τοιούτων) Scribe τοιούτων. BROD. l. modo adducto. Sed τοιούτων ego sine variatione ubique inveni, & si Brod. τοιούτων alicubi invenit, vel ipse accentus monere poterat, scribam vel edit. τοιούτων dare in animo habuisse. REITZ.

ead. l. 15. Τέχνην τὸ πρ. π.) Idem rursus Ὁρχ. c. 9, 21. Et Mort. Peregr. c. 18. SOLAN.

ibid. Ἀχάριστος) Lege, meo periculo, ἀχάριστος, aut probos auctores profer, qui ἀχάριστος ita usurparint. SOLAN.

Pag. 254. l. 2. Αὐτὸς αὐτοῦ) Ubi ex persona Mercede conducti Lucianus ait, Συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ πολλάκις βλαπόμενος, καὶ μάλιστα ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλῃ· ultima ita refingenda existimo, ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι θέλω. αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, ut saepissime apud Atticos. Quando me ipso volo esse iucundior & gratior. Loquitur scilicet, ut dixi, ex persona Mercede conducti, qui primo mane expergefactus secum miseriam, in quam sit coniectus, reputet; quantis bonis, quaque vitae felicitate sit orbatus, posteaquam venerit in familiam, in qua pro thesauro, quem sperasset, carbones invenerit; ubi nulla cum gratia verferetur, contemptus & invisus; quippe qui ad artes hilariter vivendi, frontem exporrigendi, domino suo placendi, sit rudis. Nam, inquit, intelligo satis, quam saepe ipso adspectu molestus sim; praecipue vero, ubi me ipso iucundior & suavior esse cupio. (Iosephus p. 371 C. de rege Persarum: ὡς δὲ μετὰ τὸ δεῖπνον ὁ βασιλεὺς διεχύθη, καὶ ἡδίων αὐτοῦ γενόμενος. Adscripsit cl. Hemsterhus.) Formula loquendi etiam apud Latinos usitata. Confirmant emendationem nostram sequentia: Si enim gravitatem oris & vultus servare conor, morosus videor, & tantum non fugiendus. Si vero blande riserim, & ad hilaritatem quam maxime vultum composuerim, illico me despicis & respuit. IENS. Αὐτὸς αὐτοῦ M. Codex. In reliquis αὐτὸς αὐτοῦ, quod Iensius in ἑαυτοῦ mutare iubet. Vide tantum, an ita sit intelligendus, ut auctor argumenti libri Athenaei, cum ait p. 1 B. κρείττον δὲ αὐτὸς αὐτοῦ γινόμενος, ὥσπερ οἱ Ἀθηναῖσι πῆτορες ὑπὸ τῆς ἐν τῷ λέγειν θερμότητος &c. vel dives velit comitem lepidiorem, quam ipse est. SOLAN. Sic verti, quia legendum puto, non ut adhuc lectum est, sed ut iam vidit Iensius, ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, idque pro ἑαυτοῦ. GESN.

ead. l. 12. Ὁ κώδων ἥχ.) Conf. supra c. 24. SOLAN: Magius de tintinnab. c. 6 comminiscitur ac delineat horologium Lucianeum, quod aquae effluxu sonitum tintinnabuli suspensi excitaret ad certam horam; sed vanum hoc esse, quilibet videt. Recte quoque supra ad cap. 24 Scholiasten risit Solanus, quod campanas, quibus Christiani ad concionem vocantur, simili iam usui aptatas Luciani tempore crediderit. Usus enim campanarum ad seculum octavum vel summum septimum revocandum, vid. ap. du Fresne in Glossar. Graec. vo-

ce κώδων, & Latino, v. *Campana*. Ita nostra memoria Clivis campana quaedam in aliam formam transfusa est, quae 700 annor. aetatem, Gothicamque inscriptionem praeferebat, figura autem non erat qualis hodie, sed cylindrica, qualis tintinnabulorum, quae vaccis appendi solent. Tintinnabulorum autem minorum usum satis fuisse antiquum, vid. Casaub. ad Suet. Aug. c. 91. Ac tintinnabulum in balnei fastigio positum, ad indicandam horam lavandi, vid. Baccium de thermis vet. Thes. Graev. T. XII, pag. 324. Quin & tintinnabula sepulcro regis Portenae imminuisse, ex Plin. Hist. VII, 55, iam retulit Magius cap. 2. REITZ.

Pag. 255. l. 6. Ὅσον οὐδέπω) Ad verbum est *tantum nondum*, i. e. *propemodum*, iam iam. Sic noster Ver. hist. I, c. 8 f. ὅσον οὐδέπω καρποφορήσιν ἐμελλον, iam iam *fructus laturi erant*. Plura ex Thucyd. & Herodian. Steph. v. Πόσος, p. 497. REITZ.

ead. l. 8. Ὅντος δὲ πολλάκις) Δίδς subauditur. BROD.

ead. l. 9. καὶ τὸ ζεύγος) Delendum illud καὶ, sed ne sic quidem satis sanus locus videtur. SOLAN.

ead. l. 11. Τῷ τῆς δ. κομμωτῇ) Horum vis artem nosse? Galenum audi, λευκότερον τὸ χροῖμα τοῦ προσώπου ποιεῖν ἐκ φάρμακων, ἢ ἐρυθρότερον, ἢ τὰς τρίχας κεφαλῆς οὐλὰς ἢ πυρρὰς ἢ μέλαινας ἢ καθάπερ αἱ γυναῖκες ἐπὶ μήκιστον αὐξανόμενας, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τῆς κομμωτικῆς κακίας ἐστίν, οὐ τῆς ἰατρικῆς τέχνης ἔργα. Haec ille, teste Constantino L. I κατὰ τόπους. Sed subit hic mirari, quod apud Nostrum feminae, non feminarum ad eam rem, sed virorum opera iam tum utebantur: quod antequam hic loci animadvertissem, Gallicis solis nostris nobilibus feminis, post Christinae Suecorum reginae apud eas adventum, seculi nostri summo probro, factitatum putabam, ut viris iam, non ornatricibus, ut saltem ea parte modestiae consulerent, uterentur. SOLAN.

ead. l. 13. Θεσμόπολις) In vivis, cum haec scriberentur, esse defierat. Eundem nominat in Gallo c. 10, & in Ἑρμ. c. 9 & seqq. graphice depingit. Vide notas ad c. 11. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀνέλπιστον) Conf. infra Peregr. c. 25 f. SOLAN.

Pag. 256. l. 1. Δεῖσιν) Cum oporteret. BROD.

ead. l. 4. Πεπιττωμένων τὰ σκέλη) Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucian. hoc loco, ut patet postea: Ὅρᾳς δὲ πιττοκοπούμενον τὴν ἢ εὐρήμενον. Dixi ad illud Petron. *Salamandra*. Sic pag. 554, ubi pessime interpr. *qui crura totumque corpus unguento solebant perungere*. verte, ut hic Erasim. BOURD. Iubet Bourdelotius cum Erasmo vertere, *picatis cruribus*; & nos, ut so-

let, ad Petronium amandat. Ego vero, cui Bourdelotii Petronius ad manum non est, aut, si esset, vix totum evolverem, ut rem tantillam anquirerem, malo, *depilatis cruribus*: non enim picatis cruribus foras credo prodituros; sed domi ut depilarent dropace, quae ex pice & oleo constabat, molles isti utebantur. Hinc in eam rem usurpatum, quod in *Δημων.* loco ab eo laudato legitur, *δρωπακισθῆναι*. Cf. Rhet. c. 23. SOLAN.

ead. l. 5. Διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν — ἦγε) Nequaquam significat *διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ*, honoris gratia aliquem secum ducere, uti putavit interpretes, (edit. *Par. & Salm.*) sed *aliquem in honore & pretio habere, colere & honorare*. Quemadmodum *δὲ ἐπαίων ἄγειν* apud Aelian. Hist. An. XIV, 29. VITRING.

ead. l. 7. Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι) Sic Cleopatrae cinaedus *Χελιδών*. Suidas in *Κιναιδα*. MARCIL.

ead. l. 10. Παρακαθίζεσθαι) W. P. L. & ed. *Iun.* In reliquis *παρακαθίζεσθαι*. SOLAN.

ead. l. 11. Διασσεαλευμένον) Sic iterum infra *Ψητ.* cap. 11. SOLAN.

ead. l. 14. Δειθῆναι) Absque Codicum ope hanc vocem emendare nolui, sed corruptam esse, cuius manifestum est. SOLAN. *Δείθετε αὐτοῦ* in suo exemplari legebat Brod. Misc. IX, 13, p. 67. Et corrigere iubebat *ἐδείθη αὐτοῦ* merito quidem; verum cum ego *δεδηθῆναι* constanter scriptum invenerim, ista emendatione iam nihil opus esse arbitror. REITZ.

ead. l. 17. Τερετίζοντος) Sic scribendum, non, ut vulgo fit, duplici *τ*. Sic etiam scriptum in W. Cod. SOLAN.

Pag. 257. l. 2. Αὐτῷ) Forsan rursus *αὐτῷ* legendum quis malit, ut saepe alibi: non tamen mutavi, quia hic non necessarium videbatur, licet Latine recte vertatur *sibi*; nam sequitur mox *αὐτὸν* de eadem persona, quod recte se habet, quia ipse loquens non directe inducitur, sed alius eius loco narrat. Sapienti sat. REITZ.

ead. l. 4. Οὕτως ὄναι) Sic prospere tibi contingant omnia, sic te Dii bene adiuvent. BROD. Idem *Ícarom.* & alibi. Et Latini sic dicunt. Interpretes Horat. ad Od. 3 lib. 1, & Martial. ad Epig. 6, lib. 5. BOURD.

ibid. Χάριν οὐ μικρὰν αἰτούσῃ δὲ) Hoc mihi abs te petenti beneficium impartire. BROD.

ead. l. 8. Μυρρίνῃ) Ad initium huius capitis in margine Codicis M. exstat hoc Scholium a recentiore, quam reliqua, manu: *Ὁ καλὸς κ' ἀγαθὸς Πουκλιανὸς ὁ πάντας καλῶς ἐλεγξας καὶ πάντων τὰ ἦθη παιδεύσας ἀτμός μένει ἐν Κλαβρία*. Quod &

per se futile cum sit, nec, quo referendum, sciam, inter alia scholia edendum non duxi, nec prorsus reticere volui. SOLAN. Non annotassem variationem editionum inter *μυρρίνν* & *Μυρρίνν*, nisi Solani diligentiae ostentandae causa facerem; nam nimis notum est, Mss. & edd. antiquas raro nomina propria literis maiusculis initialibus distinguere; ita mox *Μελιταία* versus fin. huius cap. quoque scriptum erat *μελιταία*. Quare in annotandis huiusmodi minutiis posthaec parciores erimus, nisi ubi necessitas urgeat, ut c. seq. v. *καρχαρον*. REITZ.

Pag. 258. l. 4. *Βαύζον*) Hanc vocem attigi ad principium Petron. BOURD.

ead. l. 5. *Τὰ μελιταία*) Huiusmodi enim sunt Melitaei canes. Erasmi in proverb. *Melitaeus canulus*. BROD. Haec vox a prioribus interpretibus non fuit intellecta. Canes erant ex *Melita* insula; uti hodie ab Hispania matronarum nostrarum catulis nomen inditum est. Eam autem insulam, unde canes habebant, aliam esse a nostra Maltha, Scaliger docet ex Plinio in fine L. III, c. 26. Vid. notas ad Euseb. Chron. p. 223. Insula est orae Dalmaticae adiacens, quae hodie *Meleda* dicitur. Sed vid. etiam Strab. p. 277, qui ex altera *Melita* catulos illos petitos fuisse disertis verbis ait. Theophr. in Charact. c. π. *μικροφιλοτιμίας* monumentum eiusmodi cani exstructum memorat, hac inscriptione, ΚΛΑΔΟC ΜΕΛΙΤΑΙΟC. Cuius vanitatis exstat nuperum etiam exemplum, feli Parisiis dedicatum monumentum. Nominat iterum noster *Φιλα*. c. 27, & *Συμπ.* cap. 19. Meminit etiam Diogenes apud Laërt. pag. 151 A. & Aesop. f. 88. SOLAN.

ead. l. 7. *Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ συμποσίῳ ἀποσκάπτων*) *Benedictus, nunquam insulse alios etiam — distertis petens*. Coniungit separanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Erasmus, cum non insulse super convivium distertia quaedam iecisset in eos, qui aderant. Sic enim debet, cum aliquando non insulse iocatus esset. GRON.

ead. l. 16. *Τῶν καρχαρον*) *Malim τὸν κάρκαρον*. BROD. (Miscell. IX, 13, p. 67, ita scribit, male quod ad orthographiam, non inepte, quod ad casum; nam sic vehementius convicium uni illi fit rhetori. Sed vulgata stare potest: intelligitur enim *ἕνα*, ut Dial. Mort. IX. § 2, *μακάριος αὐτῶν*. Aristophan. Pl. 345, *εἰ γὰρ τῶν φίλων*. REITZ.) Sic vertit Erasmus; nimirum putavit *Carcharos* fuisse populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidae, Phoenices, Ereobutidae. At longe a veritate aberravit doctissimus ille vir. Legen-

dum est sine maiuscula *καρχάρων*, & interpretandum *mordacium, asperorum, exsertos dentes habentium*: nam *κάρχαρος* nihil aliud est, quam *καρχαροδούς*. Sed ex hoc loco & aliis, quos iam superius notavi, conicio, Erasmus adhuc iuvenem & nondum Graecae linguae satis callentem hanc versionem aggressum fuisse: nam saepe peccat eius dialecti ignoratione. PALM. *Καρχ.* litera minuscula initiali edendum curavi, Palmerio assentiens, & Hesychio ita scribenti: *κάρχαροι οἱ ἔσχατοι ὀδόντες τραχεῖς τε καὶ ὀδόντες ὀξεῖς*. Sed quia omnes edd. habebant *Καρχάρων* litera maiori initiali, ut dicimus, facile in errorem potuit duci Erasmus. REITZ.

Pag. 259. l. 2. Οὐ πρὸς ὕδωρ) Eorum more, qui in iudiciis olim ad clepsydram dicebant. BROD. Solebant enim ea aetate Rhetores orationum suarum tempus clepsydris metiri, quod etiamnum a multis sacris concionatoribus apud varias Europae gentes observatur, eo tamen discrimine, quod nostrae arena, veterum clepsydrae (quod & etymon docet) *aqua* tempus metiebantur. Vid. supra not. ad *Ἀναβ. c. 24.* SOLAN.

ead. l. 3. Τοῦτο ὑποστῆ) Sincera lectio *ὑποστῆναι*. BROD. l. saepe cit. Sed ita, ut iussit, iam expressum est in omnibus edd. REITZ.

ibid. Ἐπὶ διακοσίαις δραχμαῖς) Ea summa sex libras Anglicanas cum dimidia efficit; Gallicas veteres ad octoginta: hodiernae enim adeo in dies mutantur, ut nemo, quid efficiant, nisi necessitate coactus, anquirere curet. SOLAN.

ead. l. 7. Διαβραγῆναι) *Clamore disrumpi.* (*διβραγῆναι* legabatur in Miscell.) BROD.

ead. l. 8. Εἰς δ' οἱ καὶ ἐπὶ κάλλει — ῥῖνα ἔχοντας) Haec, ut aliena ab hoc loco, uncinis inclusit cl. B. de Ballu.

ead. l. 10. Ἀκούειν) Prorsus ut Latini, *audire* pro nominari. Ita & bene *audire* Epiet. Sent. 7, *καλῶς ἀκούειν*. Noster in Prometh. ipso principio *οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθους ἀκούειν* plura simil. Ienf. Lectt. Luc. pag. 272 seq. ubi multas dictiones Graecis & Latinis communes collegit. REITZ.

ibid. Πήχως ἐνίστε τὴν ῥῖνα ἔχοντας) En delicias interpretum. Benedictus, *si nares cubitali magnitudine amplas habeant*. Erasmus, *si illis naris nonnunquam cubitali hiet specu*. Ubi tantam auxesin? & cur malunt de nare & naribus, quam nasum appellare? Sane cum in Hermotimo dicit *ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρον*, adhibent nasum. Et cum simpliciter de casu narium aliquid dicunt, ut si quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere *αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυέν*, initio conscrib.

hist. Sed ut nunc $\pi\eta\chi\upsilon\varsigma$, ita etiam $\pi\eta\chi\upsilon\varsigma$ in Luciano iisdem risum praeberere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, cum scriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν $\pi\eta\chi\upsilon\varsigma$, Latine dixit Erasmus, *Corybantum alius suum ipse penem ense defecat. Benedictus eadem, nisi quod refecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhaesit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miseri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in Lucertos exserit fanaticus Scelisque Matrem brachiis placat Deum*. Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius fecissent *cubitus* simpliciter interpretantes. GRON.

ead. l. 11. Ἐς τὰς λιθοτομίας) *In lapicidinas Dionysiacas*. Meminit huius carceris insignis a Dionysio exstructi Cic. A& 7 in Verr. Plaut. in Capt. & Liv. COGN. τὰς Διονυσίου λατομίας dicit Athen. c. 3, lib. 1. Iun. in Adag. Turn. c. 16, lib. 22, lautumias vult legi. dico alibi. BOURD. Historiam Philoxeni respicit, de qua fufius Ἀπαιδ. c. 15. SOLAN. Philoxeni contubernalis futurus, versiculostyranni laudare recusantis. GESN. *Syracusanas Dionysi tyranni latomias*, Philoxeni poëtae exemplo. Brod. Misc. IX, 13 f. Ecce rursus, quam malam Graecam lectionem expreſſerit: nam haec vitia typothetica non esse credo, quia & alibi Διονύσου male pro Διονυσίου legebatur, ut supra iam monuit Iens. Hic vero ubique vera lectio erat expressa. Sed alius est *Dionysius* tyrannus, alius Διόνυσος *Bacchus*, vel herus ille Xanthiae, de quo Iens. ad vit. auct. c. 6. REITZ.

Pag. 260. l. 2. Μισθοῦ ὑποτελεῖς) Conf. supra c. 10. SOLAN.

ead. l. 9. Κοσμούμεναι) Mf. κομμούμεναι, male; nam sequitur τὰς κόμης περιπλεκόμεναι essetque δὲ τὸ αὐτό. BOURD.

ead. l. 12. Ἡ ἄβρα) *Ancilla*. Sic *Dromo* & *Xanthias* pro servis usurpantur. BROD. *Serva*. Hefych. ἄβρα, δούλη, παλλακή. Dictio, quae saepe corrumpitur, ut doceo alibi. BOURD.

ead. l. 16. Παναθηναίων) *Quid Romae Panathenaea?* SOLAN.

ead. l. 17. Ἐφεστρίδιον ἄθλιον) Dixere Persii interpretes ad illud, *Scis comitem horridulum trita donare lucerna*. Mf. Reg. ad hunc locum *μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ κακρύφαλον νοεῖν*. leg. *Casaub. fin. lib. 6 Anim. ad Athen. Hefych. & Suid. verbo χειρόμακτρον*. BOURD. Interpretatur Erasmus *ἐφεστρίδιον umbellam*, ut umbella Graece σκίρον dicitur. Debeat vertere *amiculum, paenulam*, vel tale quid. PALM.

Pag. 261. l. 2. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος) Nullus dubito, ex eodem Codice refingendum esse, καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθύς, ἔτι σκοπτο-

μένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nuntiat. Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν. Vertunt: ac primus quidem, qui statim id facere destinantem subauscultarit dominum, praecurrit, priorque monet. Σκέπτομαι est cunctor, dubito: unde σκεπτικοί, qui de omnibus dubitabant.* GRAEV.

ead. l. 9. Ἐτι σκεπτ.) Ἐτι σκεπτομένου in G. & L. legitur, quod merito viro summo placuit, utpote quod corruptae vulgatae ἐπισκεπτομένου medicinam afferre commodissime visum sit. Cod. P. aliam scripturam exhibet, quam olim sequerbar, nempe ἐπισκηπτομένου, quia vocem ἐπισκήπτω vel ἐπισκήπτομαι de mandantibus eleganter usurpari, vel Lexica ipsa satis docent; adi tamen nos ad Catapl. 8, ubi de ea plura: mandatum autem hic intelligi commode posse, munus, quo nuntius mox donatur, satis evincit. Nunc autem ἔτι σκεπτομένου magis probo. Vox ἐπισκέπτομαι pro confidero apud Aristotelem frequens, Eth. Nic. p. m. 4 C. 20 A. 120 C. Sic Noster etiam usurpat simplex σκέπτομαι ἴστ. β, c. 10, Δήμων. c. 57, Ἑρμ. c. 50 & 73. SOLAN. Quid si ἐπισκηψάμενον, iubente, & mandante familiae? GESN.

ead. l. 6. Κομιζοντες) Pallium deferentes. BROD.

ibid. Πολλὰ εἶπε) Multos de te apud dominum sermones fecit. BROD.

ead. l. 7. Καὶ ὡς ἐπιτραπείς) Utrique, cum id arbitrio eius permisum esset, ut quod vellet indumentum ad te deferret. BROD. Perperam Erasmus, quemadmodum adhortans commodiora subiecerit. Concinnius Benedictus, ut sibi dato arbitrio commodiora subiecerit, etsi posteriora haec sint singularia. Certe clarius & simplicius verti poterat debebatque, ut adscripsit pater, cum ei commissum esset negotium, pulchriorem vel optimam vestem elegerit. In Nigrino, οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia huius dialogi, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conscrib. histor. οἷος καὶ πράγμασι χρῆσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπεῖν. Et alibi usitatissima est locutio. GRON.

ibid. Τὸ κάλλιον ἐπελέξατο) Optimum tibi delegit. BROD.

ibid. Διεξιών) Commemorans. BROD.

ead. l. 8. Λαβόντες) Aliquot a te extortis assibus. BROD.

ead. l. 9. Βρεθυόμενοι) Narrat Noster, quemadmodum, si Mercede conductus festis diebus donativum aliquod pusillum ab domino accipiat, etiam munuscula oporteat dare iis, qui

donativum istud ei apportent; quorum aviditas habendi vix fatiari queat, quique quantumcunque accipiant, aegro animo discedant. ἅπαντες δ' οὖν, inquit, ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἅτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. Omnes itaque aliquo accepto discedunt, insuper missitantes, quod non plura dederis. Ad vocem βρενθυόμενοι ita Scholiastes, Ἀλαζονεύμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων. οἱ δὲ ἀνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνέον τι βρένθος, ὃ ἐνίοι κόσσιφον καλοῦσι. Scholiastae haec verba sunt, uno alteroque ex eopto, eadem plane, quae habet Etymologici Mag. auctor; quibus & conveniunt fere, quae habet in ea voce Hesychius: sed cum apud Hesychium iuxta & Helladium in Chrestomathia p. 14 ed. cum notis Meursii, legatur Βρένθιον, dubium, utrum apud Helladium, & Hesychium atque in Etymologico M. (ubi nunc Βρένθειον, nunc in plurali Βρένθια, scribitur) sit ex hoc Luciani Scholiasta rescribendum βρένθυον· an vero apud hunc, ut & in Etymologico ex Hesychio βρένθιον emendari debeat. Certe priori sententiae videtur τὸ βρενθύεσθαι inde deductum favere. Porro & ex Hesychio, & Etymologico apud Scholiasten pro κόσσιφον lege κόσσυφον. Apud Hesychium quoque, ubi legitur, βρένθιον, μῦρόν τι ὡς Βάκχαρις &c. sciendum apud Etymologici auctorem scribi βάκχαρις, & ex adiecto ibi articulo ἡ patet, fuisse feminam. Uter recte scriptum hoc nomen habet? Sequitur iterum apud Hesychium, Βρένθος καὶ ὁ τύμβος λέγεται· hic quidam pro τύμβος coniiciunt θυμβός. Sed verior est haud dubie H. Stephani sententia, emendantis τύφος. Recte enim ut βρενθύεσθαι per ἀλαζονεύειν, μεγαλοφρονεῖν, ita Βρένθος per τύφος exponitur. Apud eundem Hesychium, ubi Βρενατάται, δυσχεραίνει, προσποιεῖται, legitur, nullus dubito, quin βρενθύεται sit rescribendum; plane uti infra βρενθύεσθαι inter alia etiam per δυσχεραίνεσθαι, προσποιεῖσθαι, redditur. Vide quoque Etymologicum M. in eadem hac voce. IENS.

ead. l. 10. Δύο ὀβολοὺς ἢ τ.) Summam & infimam mercedem hic nominat: quarum haec nummorum Anglicorum valet libras ferme decem, illa viginti. De mercede enim philosophi ut intelligam hunc locum, sequentia cogunt, quibus quam difficulter enumeretur, edisserit; ἢ autem, quod hic pro vulgato καὶ habes, ex P. & L. est. SOLAN.

ead. l. 12. Μὲν αὐτὸς) Ipse dominus. BROD.

ead. l. 13. Οὗτος) Muneribus scilicet, non obsequio tantum. SOLAN.

ead. l. 14. Εὐμβολος) Revocandum ex editionibus prioribus

ἐμβουλος, qui in consilium adhibetur. Talem enim hic locus postulat. IENS.

Pag. 262. l. 1. ἄωρα) An ἄδωρα; BROD. ἄωρα δῶρα) Ita & vertitur ab interpretibus, *intempestiva*. At non veniunt intempestiva illa, quorum adventu solvo aes alienum antea contractum; etsi tarda, tamen satis utique tempestiva, nec certe ἀνόνητα. Immo sane auctor scripsit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quae pro donis haberi non possunt, cum & eorum spe in cultu domini & mox in ipsos servos plus erogaveris, quam illa tibi possunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlaeo πλοῦτος ἀπλοῦτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίν. Sic ab aliis κόσμος ἀκοσμος, τῆκος ἀτοκος. GRON. Qui lectionem ἄωρα tueri velit, possit ex Homero afferre, ubi Odyss. M, v. 89, Scyllae pedes dicuntur ἄωροι. Τῆς ἤτοι πόδες εἰσὶ δυώδεκα πάντες ἄωροι. Idque Scholiastes vetus anonymus exponit λεπτοί· adeo ut dona haec dicantur tenuia. Vel ἄωρα possit quis exponere ingrata, indigna; quemadmodum Hesychius ἄωρον interpretatur inter alia, ἄχαρι, ἀπροπές. Sed sciendum est, non satis constare, ne inter ipsos quidem veteres Graecos interpretes, quemadmodum Scyllae pedes ἄωροι apud Homerum sint intelligendi: quod facile patet cum ex Hesychio, (in voce ἄωροι, ubi ad hunc Homeri locum respicit, & non unam interpretationem comminiscitur) tum ex eodem Scholiasta vetere, varias variorum super huius expositione loci sententias cumulante; quarum haec quidem videtur verior, Scyllae pedes nimirum dici ἄωρους ab ὀρούειν *prosilire*; ut qui in petram quasi impacti prosilire nequeant. Hanc quoque sententiam ponit & Hesychius. Quod vero ad hunc Luciani locum attinet, haud dubie est certissima & venustissima lectio cl. Gronovii, legentis ἄδωρα pro ἄωρα. Ἀδωρα enim δῶρα eadem elegantiā dici, qua πλοῦτος ἀπλοῦτος, τέρψις ἀτερψίν, κόσμος ἀκοσμος, τῆκος ἀτοκος. Quibus ego addo γνώσις ἀγνωσίη eodem loco apud Nostrium in Vitar. Auctione c. 14, quo τέρψις ἀτερψίν. Sic χάρις ἄχαρις lib. 1 Anthol. Epigr. c. III, Epigr. I: Οὐκ ἔμὰ ταῦτα λάφυρα· τίς δ' ἔριγκοῖσιν ἀνάλας Ἄρηος, ταῦτα τὰν ἄχαριν χάριτα· & apud Aeschylum in Prometheus victo pag. 35 edit. Steph. — φέρ' ὅπως ἄχαρις Χάρις, ὦ φίλοι, εἰπέ που τίς ἀλλὰ. Apud eundem Aeschylum in eodem dramate, πόλεμος ἀπόλεμος p. 55: Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος, ἄπορα Πόριμος. Scholiastes hunc ἀπόλεμον πόλεμον exponit ἀκαταμάχητον, ὃν καὶ πολλὰ τις μνησάμενος, οὐ φεύξεται. (Apud Ciceron. III de Orat. veteris Tragici est:

Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis: ἀγάμος γάμος Euripid. in Hec. Sophocl. Oedip. Tyr. p. H.S. 200. Aeschylus Prom. πόρος ἀπορος, πόλεμος ἀπόμεμος Persis. νᾶες ἀναες Choeph. χάρις ἀχαρις Eumenid. παῖδες ἀπαιδες. Aristoph. βίος ἀβίωτος. Attius Medea vita invita: Amphif. Com. θάνατος ἀθάνατος. Haec collegit B. Martin. V. L. III, 9. Homero Il. I, 34, ἀλλή ἀναλκίς. Aeschylo in Persis p. 157, νᾶες ἀναες, naves perditae, & p. 288 πόλις ἀπολις, urbs diruta: Sophocli in Electr. v. 1157 Clytemnestra dicitur ob crudelitatem μήτηρ ἀμήτωρ. Haec addidit Hemst.) — Amarunt hanc dicendi rationem etiam Latini; apud quos legitur *via invia*. Pari ratione apud Ovidium *iniusta iusta*, II Metam. 627, de Apolline Coronidem ab se temeraria & iniusta caede trucidatam tumultante, *Et dedit amplexus, iniustaque iusta peregit*. Sic antiquus Tragicus apud Ciceronem III de Or. 58 dixit *innuptas nuptias: Qua tempestate Paris Helenam innuptis iunxit nuptiis, Ego tum gravida &c.* Sic *insepultam sepulchram* ex Ciceronis Phil. I citat Torrentius ad Suetonii Iulium c. 84. Huc referri potest *diligens negligentia* apud Ciceronem in Or. cap. 23. *Inops potentia* apud eundem Pro Quintio c. 10. *Insaniens sapientia* apud Horatium. Ita & Ardeliones apud Phaedrum dicuntur *multa agendo nihil agere*. Sed ut ad Luciani locum revertar, eum ita emendandum viderat iam olim Brodaeus IX Misc. c. 17, afferens illud Sophoclis ex Aiace Flagellifero, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοῦκ ὀνήσιμα. Scilicet ἄδωρα δῶρα dixerunt Graeci ad denotandam donantis vafritiem & impiam fraudem, qua per speciem beneficii quempiam irretiat & quasi visco capiat. Sic Laocoon apud Virg. II Aen. — *ulla putatis Dona carere dolis Danaum?* — Ita Venus in suavissimo & cum suavitate ipsius Κύπριδος φιλάματος, *Veneris osculi*, quod ibi offertur, certante Moschi Eidyllio, quod inscribitur Ἔρως δραπέτης, *Amor fugitivus*, Ἦν δὲ λέγει (Ἔρως scil.) Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα, Μῆτι δῖγης, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα βέβαπται. IENS. Ἄδωρα) In quibusdam Codd. ἄδωρα inveniri testantur Galaei Collectanea, quae etiam ἄωρα memorant, & restituta Sophoclem eius, quam sequimur, lectionis auctorem laudant. Locus Sophoclis integer sic habet: Ἄλλ' ἔστ' ἀληθὴς ἢ βροτῶν παροιμία, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. M. vulgatam exhibet. SOLAN. Ex Latinis permulta eiusmodi oxymora, ut, *concordia discors, insaniens sapientia, dulce malum, strenua inertia* &c. collegi in libello de Ambig. & contrar. Tit. ADIECTIVUM, & OXYMORON. REITZ.

ibid. καὶ ἀνόνητα) Ex Sophocle in Aiace Mastigoph. Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα κ' οὐκ ὀνήσιμα. BROD.

ead. l. 5. Πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα καὶ ἀπνηδυνότα) Incredible est, has voces, inprimis postremam, sic ab eximiis illis viris verti potuisse: *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudientem.* Quid oro illud est? Utrique talia non decent seculum nostrum, nec hanc emendationem. Quis ignorat, ἀπαυδᾶν esse collabi, deficere? GRON.

ead. l. 7. Ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ) Haec ita legenda sunt. BROD. Lucianus porro accumulans & exaggerans misérias, quae cum per totum convictus tempus, tum denique, ubi dimittendus sit, Conductum maneant, ait, dominum secundis auribus admittere, si quis Conductum apud se calumnietur, ὁρᾷ γὰρ ἥδη σε μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν πόνων ἐκτετυρωμένον, καὶ πρὸς τὴν θεραπεῖαν σκάζοντα, καὶ ἀπνηδυνότα, τὴν ποδᾶν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν νοστιμώτατον ἐν σοὶ, ἀπανθισάμενος — ἥδη περιβλέπει σε μὲν οἱ τῆς κόπρου ἀπορρίψῃ &c. Sic potius, quam vulgo νοστιμώτατον, ἐν σοὶ ἀπανθισάμενος, haec sunt distinguenda, ut ante me vidit Brodaeus dicto loco. *Perspicit enim te, iam assiduus laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, & deficientem, iamque podagram tibi suborientem. Proinde posteaquam id, quod erat in te florantissimum, decerpit — circumspicit iam, in quod sterquilinum te abiiciat &c.* IENS.

ibid. Νοστιμώτατον) Ἡδύ. In Angl. Cod. pagin. 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Pers. BOURD. Vid. iterum infra Πενθ. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἀπορρίψῃ φέρων) Hic quidem potest otiosum dici illud φέρων. (vid. supra ad c. 24.) Interim idem tamen valet, ac si dixeris: si quis te (ad sterquilinum) *portet & abiiciat.* REITZ.

ead. l. 13. Πότε &c.) Recensens Lucianus causas, quas dominus comminiscatur, ubi taedium Mercede Conducti eum ceperit, illum exturbandi, inter eas ponit & has, καὶ ἥτοι μείρακιον αὐτοῦ ὅτι ἐπειρασας τότε, ἢ τῆς γυναικὸς ἄβραν παρθένον γέρον ἀνὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἄγχεκαλυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ἐξελέλυθας ἔρημος ἀπάντων. Non multis puto opus esse, quibus attento & erudito lectori persuadeam legendum πότε & διέφθειας, non autem, ut adhuc, τότε & διαφθείρας. Quem enim alium sensum, quam hunc, recipere possit hic locus, & mens auctoris? *Vel etiam quod pusionem eius aliquando tentasti, vel uxoris ancillam virginem homo senex vitiaasti, vel simili alio nomine insimulatus, noctu, obno-*

lutus, in cervices extrusus, egressus & orbatu omnium. IENS. Πότε L. uti coniecerat Iensius, pro vulgato τότε. SOLAN. In Lectt. Lucian. Iensii p. 204, unde haec desumpta sunt, inverso ordine legebatur: *legendum τότε, non autem, ut adhuc, πότε.* Nos vero ita correximus in eius nota, ut mens viri clar. postulabat, qui vulgatam corrigere volens, non scripsit eam habere πότε. Conf. varias lectt. Quare ποτε dedimus, enclitice, non πότε interrogative. REITZ.

ead. l. 14. Διαφθείρεις) In omnibus antea legebatur διαφθείρας, quod sensus ferre nequit. W. veram scripturam διαφθείρεις, quam arripuimus, suppeditat. SOLAN. Διέφθειρας, pro vulgato διαφθείρας, exhibui, ut coniecerant viri docti; & sic in Ald. prima correctum inveni eadem manu, quae variantes ad marginem notavit, sine dubio ex Codice: nam ubi in una tantum litera variatur, solet eam ipsi textui immittere. Minus itaque Solano obsecundavi, quia sic melius respondet praecedenti aoristo ἐπειρασας. Licet enim coniunctiones non semper similia tempora requirant, ut supra probavimus ad Piscat. med. fere: hic tamen convenientior aoristus, quam tempus praesens, quia in praeterito etiam sermo continuatur. REITZ.

Pag. 263. l. 4. Εκ τοῦ ἔθους) Ea, quibus assuevit. BROD.

ead. l. 11. Ῥάδιος τὸν τρόπον) Saepius apud hunc videas Ῥάδιος in sequiore partem trahi: sed quid tum valeat, mihi nondum compertum; coniicio in facinus pronum ex hoc loco, & alio, qui est in Ἀλεξ. c. 4, ubi hominem suis coloribus pingit. Nisi autem adderetur hic τὸν τρόπον, mallem alio sensu intelligere, quo occurrit in Γυμν. c. 34, Ῥάδιον ἐς ἐπιβουλήν. Passive scilicet, quo sensu *opportunitum* Livius alique Latine usurpant; cum contra hic propter illud τὸν τρόπον additum, active accipiendum videatur. SOLAN.

ead. l. 12. Ἡμᾶς) Nimirum ἡμᾶς & paulo post ἡμῶν lego ex antiquis edd. Sermo est de Graecis in universum, quorum se numero auctor non eximit. GESN.

Pag. 264. l. 1. Ἐπαγωγὰς) Cum legerem semel & iterum, Πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἶδέναι, μαντείας καὶ φαρμακείας ὑπέσχεοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. quid esset ἀπαγωγή τοῖς ἐχθροῖς, diu frustra haesitavi; neque enim persuadere mihi potui, eam significare posse *abductionem in hostes*, quemadmodum vulgo vertitur. At sola tandem editio Flor. habens discrete ἐπαγωγὰς, locum hunc mihi dedit liquidum; eamque vocem esse omnino hic γνήσιον, cenleo. Id nimirum

Noſter ait, Multos, qui ſe in potentiorum convictum committerent, quia nil aliud fructuoſi ſcirent, promiſſiſſe dominis ſuis praefagia & veneficia, nec non amoris conciliationes, & damna hoſtibus, ſive malorum averſiones in hoſtes. Solebant namque veteres, quidquid mali ominis eſſet, id omne in hoſtium capita ut recideret, precari. Eodem prorſus modo Lucianus de ſimili, vel potius multo peiori hominum genere, infra in Pſeudomanti cap. 5: λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραſτῆς γῆνης, τῶν μαγείας καὶ ἐπωδᾶς δεοπεσίους ὑπιοχνοῦμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. *Accipit eum amans quidam praefigiator, ex iis, qui magias & ſacras incantationes profitentur, tum artes & ad conciliandam in amoribus gratiam, & ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hereditates acquirendas.* Eſt ergo ἐπαγωγὴ vel generatio cuiuſcunque noxii & damnoſi imprecatio, vel ipſa malorum illatio. Heſychius, Ἐπαγωγὴ, συμφορὰ, πειρασμός, ἦτοι τὸ ὁπωσὺν κακὸν ἐπαγόμενον. atque iſdem plane verbis id habet Suidas. IENS. Ἐπαγωγὰς W. & edd. Fl. Ald. Iunt. & A. recte. In aliis ἀπαγωγὰς, mendose. Vid. Ἀλεξ. c. 15. SOLAN.

ead. l. 11. Φύσεως) Si uſquam, hic certe, late patere videtur φύσεως appellatio, quae corporis & animi morbos, ingenium, mores, vitam totam comprehendat. GESN.

ead. l. 16. Θυέστης) Vid. ſupra de Sacrif. c. 5. SOLAN.

Pag. 265. l. 1. Τηρεὺς) Tereus cum ſequeretur Progenem uxorem & eius ſororem Philomelam, ambae verſae ſunt in aves. Ovid. VI Met. Perſ. Sat. VI. COGN.

ead. l. 2. Ὀπυῖον) Ita W. In impreſſ. ὀπύων. Vid. & Ἀλ. c. 19. SOLAN. Eſti in omnibus inveni ὀπύων omiſſo i, ramen edidi ὀπυῖων, quod probatione non indiget; vid. modo Heſych. ter quater id repetentem, ὀπυῖομένη, μιſογομένη. ὀπυῖομένη γεγαμημένη. ὀπυῖειν, γαμεῖν &c. & ſic Noſter ſupra. Quare vel nullo Mſ. praeunte, olim correxi. Iam vero, cum Cod. Wit. aſſentiat, nemo me temeritatis arguet. Poſtea in notis Mſſ. Guyeti quoque inveni, illum ὀπυῖον legi velle. REITZ.

ead. l. 6. Εὐαυθής) Ait de divitibus & potentibus, Ἐκαστον γοῦν αὐτῶν ἦν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὐρήσεις Εὐριπίδου τινός, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἐξω, πορφύρα εὐαυθής &c. Quisquiliae. Scribe cum prioribus edit. εὐαυθής. Ultra id vitium propagavit Amſtelaedamensis, exhibens εὐαυθής. IENS.

ead. l. 10. Ὁ Κέβης ἐκεῖνος) Cuius exſtat libellus. BROD.

ead. l. 11. Σοῖ) Sic optime W. & L. neque aliter in P. fuiſſe Lucian. Vol. III.

lulus, in cervices extrusus, egress

L. uti coniecerat Ienius, pr

Lucian. Iensii p. 204, unde

legebatur: *legendum τότε*

ita correximus in eius r

vulgatam corrigere v

Conf. varias lectt. Q

interrogative. REI

ead. l. 14. Διαφ

pas, quod sensus

psis, quam arr

vulgato Διαφ

in Ald. prim

ad margine

tantum li

iraque S

denti a

per si

med

pr

v. Vulgatum οω

Angl. Cod. ha

D.

v.

Quod Lucianicum est,

279, & passim. BOURD.

Nota, hic non observari disci-

pus, ἐπ' αὐτὸν ad animum. Longolius

s. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ἐξάμεν αὐτὸν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐ-

1. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Mf. ἐγχε-
ω αὐτὸν τῷ γήρα, ἥδη ὑπονοσούντα καὶ τετριμένον τὸν
στα, cuius color est detritus, cuius vividus color est ex-
stinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χρω-
τα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus
loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χροῶς, οὐδέ τις ἔτλη
Πρόσσον ἀξίας δὴ περὶ νεκροῦ δηρίασθαι. Eorum mutabatur
color, neque quis sustinebat Procurrrens pro mortuo pugnare. GRAEV.
Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M.
firmant haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε —
τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ
πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In
Εὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Τρ.
c. 30, ἡ χροά τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam
quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Grae-
ce mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus
λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἑταίρᾳ) Corrige τῇ ἑτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) Frustra. BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκε-

ὑπαλιν. BOURD.

ὥς δεῖς ἀν

veniat. B

enim id

tia

es habere monilia, tamen iis

ai, quasi captivi detineren-

reo collari tanquam simi-

o commune cum coral-

ntactum praeterire de-

sensum affingere, &

ed fortasse pro τὰ

λια, ut significet

omodo e simia-

ae vinciri so-

um Plinio li-

osopho li-

Photio

timus,

λια

li-

ΕΤΑΙ,

ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤ

ΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕ

ΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ Α

ΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

d. l. 14. Ελομένου) *Eius, qui id agendum statuerit.* BRO.

I APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

ig. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum allanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apologia pars potior in tractatu praecedente, quale illud statim ab ὑπὸ κλοιῶ τινι χρυσῶ, & pag. seq. BOURD.

d. l. 4. ἦ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis ur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

d. l. 6. Καί) Asseverantis est.

d. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in Miscell. L. IX, c. 14.

ad Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-

is vero: *Sed quid interim in singula dices; Solanus vero*

merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto*

REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*

to tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-

post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti,

ista sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ratio-

, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori

o a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas poste-

s non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

d. l. 8. Ἀνεγνώσμεναι) Ex hac sententia expedire me non

im. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid fer-

verosimile est, cum Coll. exhibeant βίουσ. Vulgatum σὸν enim minime ferendum. SOLAN.

ead. l. 12. Παριτητέον) Ἀντὶ τοῦ παριτητέον Angl. Cod. habet προσιτέον, & ita legisse videtur interp. BOURD.

ibid. Ἐς αὐτὴν) Sic rursus fin. huius Dial. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐδεήθη) *Cupiam.* BROD.

Pag. 266. l. 4. Καὶ ἀνάγνης) Malim καὶ ἀναντες. BROD. Lucianus exemplo Cebetis, tabulam volens exhibere, in qua Mercede conductorum vita fit efficta, καὶ δὴ γεγράφθω, inquit, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπὶ χρυσᾷ, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἰδάφους, ἀλλ' ἀνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἀγοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάγνης, καὶ ὀλισθόν ἔχουσα &c. Quid hic non bene fani sit, ut cum Brodaeo legendum sit ἀναντες, non video. *Atque ascensus sit valde & acclivis & lubricus.* IENS.

ead. l. 7. Χρυσούς ὅλος) Angl. ὅλος. Quod Lucianicum est, ut etiam antea notavimus. sic p. 279, & passim. BOURD.

ead. l. 12. Ἐκπεπληγμένον) Nota, hic non observari discrimen illud, ἐπληγὼν ad corpus, ἐπλάγων ad animum. Longolius in Excerptis Lucianeis. Sic supra hoc Dial. c. 15. SOLAN.

ead. l. 13. Διαιδέξαμεν αὐτὸν) Restitue διαδεξάμεναι δ' αὐτόν. BROD.

ead. l. 17. Καὶ τετραμμένον τὴν χροάν) Legitur in Ms. ἐγχεῖν ρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἥδη ὑπονοσούντα καὶ τετριμμένον τὸν χρώτα, cuius color est detritus, cuius vividus color est extinctus. Sed vulgatam non sollicito. τετραμμένον τὸν χρώτα, cuius color est immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. P, v. 733: Τῶν δὲ τρέπετο χρῶς, οὐδ' ἐτις ἔτλη Πρόσσω ἀΐξας δὴ περὶ νεκροῦ δηριάσθαι. Eorum mutabatur color, neque quis sustinebat Procurrere pro mortuo pugnare. GRAEV. Vulgatam scripturam τετραμμένον, quam etiam praefert M. firmanent haec Luciani loca. In Ἀποκ. c. 5, Εἶδον γοῦν τότε — τινος καὶ χροάν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὀργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. In Εὐν. cap. 11, ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα. Denique in Z. Tr. c. 30, ἡ χροὰ τετραμμένη, οἱ ὀφθαλμοὶ περιφερεῖς &c. Nam quod accusativus hic mutata phrasi additur, neminem Graece mediocriter doctum morabitur. SOLAN.

Pag. 267. l. 4. Λεληθείας) M. recte. In reliquis fere omnibus λεληθείας corrupte. S. emendavit. SOLAN.

ead. l. 5. Τῇ ἐταίρᾳ) Corrige τῇ ἐτέρᾳ μὲν. BROD.

ead. l. 7. Ἐς οὐδὲν ὄφελος) *Frustra.* BROD.

ead. l. 11. Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν) Sensus faciliior, si legas ἐκεῖ

της τῆς ἔμπαιιν. BOURD. Leg. κατ' ἐκείνην τὴν ἔμπ. GUYET.
ead. l. 13. Ὡς θεὸς ἀναιτιος) Deus in causa non est, si quid
 mali nobis eveniat. BROD. Memineris, *Deum in culpa non*
esse. Considerat enim id, quod est in hominum moribus, ut,
 cum ipsa incogitantia praecipites ruant in mala, deinde tamen
 his irretiti culpent fortunam & numina. HOMER. Odyss. I. Ae-
 schyl. in Prometh. COGN. Platonis locus est huic argumento
 sane quam aptissimus, de Rep. X, 520 C. quem ob elegantiam
 usumque eximium describere me non pigebit. Ἀνάγκης συ-
 γατὸς κέρης λαχέσεως λόγος. ΨΥΧΑΙ ΕΦΗΜΕΡΟΙ, ΑΡΧΗ ΑΛ-
 ΛΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ ΘΝΗΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΘΑΝΑΤΟΦΟΡΟΥ, ΟΥΧ
 ΥΜΑΣ ΔΑΙΜΩΝ ΛΗΞΕΤΑΙ, ΑΛΛ ΥΜΕΙΣ ΔΑΙΜΟΝΑ ΑΙΡΗΣΕ-
 ΤΕ. ΠΡΩΤΟΣ ΔΕ Ο ΛΑΧΩΝ ΠΡΩΤΟΣ ΑΙΡΕΙΣΘΩ ΒΙΩΝ Ω ΣΥΝ-
 ΕΣΤΑΙ ΕΞ ΑΝΑΓΚΗΣ. ΑΡΕΤΗ ΔΕ ΑΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΝ ΤΙΜΩΝ
 ΚΑΙ ΑΤΙΜΑΖΩΝ, ΠΛΕΟΝ ΚΑΙ ΕΛΑΤΤΟΝ ΑΥΤΗΣ ΕΚΑΣΤΟΣ
 ΕΞΑΙ. ΑΙΤΙΑ ΕΛΟΜΕΝΟΥ ΘΕΟΣ ΑΝΑΙΤΙΟΣ. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐλομένου) *Eius, qui id agendum statuerit.* BROD.

IN APOLOGIAM PRO MERCEDE COND.

Pag. 268. l. 1. ΑΠΟΛΟΓΙΑ) Sufficiat mihi dixisse, Petrum
 Mosellanum, huius Apologiae interpretem, oculis suis in hac
 usum non fuisse, donec maius otium probandi. Huius Apolo-
 giae pars porior in tractatu praecedente, quale illud statim ab
 initio ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ, & pag. seq. BOURD.

ead. l. 4. Ἡ) W. recte, non ἦν, quod in omnibus impressis
 legitur, nisi quod nihil prorsus in *Flor.* est. SOLAN.

ead. l. 6. Καὶ) Assieverantis est.

ibid. Μεταξὺ) *Inter legendum.* BROD. in Miscell. L. IX, c. 14.
 Quod Brod. voluit, iam erat in Mosellani versione. Bene-
 dictus vero: *Sed quid interim in singula dices;* Solanus vero
 haec merito in marg. sic mutaverat, *inter legendum, & perlecto*
libro. REITZ. Video paraphrasi opus esse huic loco: *Quae in-*
teriecto tempore inter libelli mei prioris editionem & hoc tem-
pus, post omnia, quae de mutata conditione mea comperisti,
a te dicta sunt in me & ipsam illam mutatam vitae meae ratio-
nem, ea nunc componere & conciliare his, quae legisti superiori
libello a me scripta, studeo, ut appareat, rationes meas poste-
rioribus non repugnare his, quae priore libello proposui. GESN.

ead. l. 8. Ἀνεγνώσμεναις) Ex hac sententia expedire me non
 possum. Corruptam censeo. Nec, quid eliminem, aut quid ser-

vem, scio. SOLAN. Nescio, quid haereat Solanus noster: nam si ἐφαρμόττειν exponas adiungere, applicare, quo sensu vel in Lexicis occurrit, nihil absurdi habet sententia, haec iam addere, adiungere parò praecedentibus a te iam lectis. Conf. supra Revivisc. c. 38, ἀφάρμοζον μετὰ τὸν τοῖς λεγόμενοις. REITZ.

ibid. Κακὸς ἐγὼ) W. P. L. & ed. Iunt. secutus sum, in quibus omnibus haec optime habent. Reliquae edd. fere omnes κακὸς ἐγὼ, quod S. mutavit in κακὸς ἔχω. Plato Phaedone ed. Basil. pag. 33 C. Καὶ ὡς ἔοικε τῶν κύκλων δοκῶ φαυλότερος ὑμῖν εἶναι τὴν μαντικὴν &c. SOLAN. Lego ex editionibus antiquis, & puto omnibus, praeter Amst. εἰ μὴ κακὸς ἐγὼ τὴν μαντικὴν, ut sit elliptica locutio, intelligaturque ἔμαθον, οἶδα, vel simile quiddam. GESN.

ead. l. 11. Πάντων ἐκλαθόμενος) i. e. omnium, quae περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων literis mandavit, oblitus. BROD.

ead. l. 12. Ὀστράκον φασὶ μεταπεσόντος) Erasmus in paroemia, Testulae transmutatio. BROD. Utitur hoc proverbio Plato in Phaedro. VORST. Nimirum pag. ed. Bas. 200 C. Utitur etiam hoc proverbio Dion Chrysost. 52 C. 118 A. B. 163 C. Vide, quid Suidas ex Eunapio afferat in ὀστράκου περιστροφῇ, & adde Marini locum in vita Procli, & quos ibi in nota laudat Alb. Fabricius. Eustath. ad Iliad. Σ, p. 1161, a Kustero ad Suidam laudatur, & Diog. L. VI, 95. SOLAN.

ibid. Φέρων — ἐνῆκε) Vid. nos de hac phrasi supra, ad Dial. de Merc. cond. c. 24, quae vel ter, quater, eodem Dial. recurrit. REITZ.

Pag. 269. l. 3. Πρὸς) Hinc, ut & ex aliis locis, patet, Lucianum senem admodum mortuum. Non diu autem in Aegypto, si quidem eo pervenerit, vixisse, inde coniicio, quod in iis, qui supersunt, libellis nihil sit, ex quo certo coniicere liceat, in Aegypto fuisse; nisi quis forsan putet, quae de Diis Aegyptiorum in libello de Sacrificiis cap. 14 habet, ab eo tum scripta, cum superstitionem ridiculasque & absurdas eorum de Diis opiniones praefens ferre non posset, aut argumentum adducere ex iis sumtum, quae in Σολ. c. 5 leguntur. Sed haec cum ceteris eodem spectantibus, fusius explicata dabuntur a me, Deo favente, in ea, quam parò, Luciani vita, huic editioni praemitenda, & in una quasi tabula ob oculos ponentur. SOLAN.

ibid. Τῷ Αἰακῷ) Tam morti proximum. BROD.

ead. l. 4. Ἐν τῷ πορθμείῳ) Erasmi in adagio, alterum pedem in cymba Charontis habere. BROD.

ead. l. 7. Τὰ σφιγγία) Torques. BROD. Hanc vocem inter-

pretor alibi, ut & sequentem *κουράλια*. BOURD. Τὰ σφιγγία
 καὶ τὰ κουράλια) Haec ultima vox *κουράλια* non mihi videtur
 sana, & credo corruptam fuisse ab iis, qui σφιγγία intellexe-
 runt armillas vel collaria, quasi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum fo-
 ret σφιγγίον, omne id, quod premit aut stringit aliquam cor-
 poris partem. At ego non possum sic intelligere σφιγγίον.
 Nam nec Graeci viri, nec Romani, collaria aurea vel armillas
 gestabant. Barbaricus mos erat gestandi talia καλλωπίσματα,
 & ideo dictus est Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod
 redierat a monomachia cum Gallo torque aureo insignis,
 quem detraxerat hosti, & eo spolio gloriabatur, cum mos
 non esset Romanis torques gestandi, quod in eo erat extraor-
 dinarium & ἐξαιρετόν τι· nam si plures Romani soliti fuissent
 talia ornamenta gestare, non fuisset ratio eum ita cognomi-
 nandi ex re solita, & ei cum aliis Romanis communi. Mosel-
 lanus interpretatur σφιγγίον *amuletum*, sed nullum auctorem
 habet eius significatus. Amulerum Graece dicitur περιάμμα,
 περιάπτων, ἀποτροπαῖον, nec puto Lucianum in re, quae per
 plures voces Graecis usitatas significari poterat, voluisse uri
 voce, cuius significatus erat omnino insolitus, & ignotus. Igi-
 tur σφιγγίον, ut arbitror, diminutivum est vocis σφίγξ, quod
 est animal e simiarum genere, quo minus & exilius, eo pre-
 tiosius & magis aestimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches*
 & *apajous*. Eam vocem Graecam etiam Latinam fecit Plinius
 lib. 6, cap. 29, ubi de iis mercibus, quae ab Adulito emporio
 Troglodytarum afferuntur, ait: *deserunt plurimum ebur, rhino-*
cerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum testudinum, sphin-
gia, mancipia. Et rufus eodem capite: *animal sphingion*. Talia
 animalia saepe vidimus apud reges, principes viros, & luxu-
 riantes divites, alligata per collum vel per ilia stipiti aliquan-
 do & sphaerae e ligno vel metallo, ne libere vagari finan-
 tur, & sic alligata παρέχουσι ἑαυτὰ ἑλκεσθαι κλοιῷ δεθέντα;
 & auro etiam vel ligari, vel ornari solita fuisse, testatur ipse
 Lucianus infra adversus indoctum: *πίθκος γὰρ ὁ πίθκος, ἢ*
παροιμία φησι, κ' ἂν χρύσια ἔχε σύμβολα. His positis, pro *κου-*
ράλια (quam vocem Mosellanus interpretatur *coralia*, tan-
 quam si *κοράλια* scriptum esset) legendum puto *κουράσια*, vel
κοράσια, vel *κουράλλια*, quarum vocum idem est significatus,
 nimirum *παιδία* vel *παιδάρια*, & duarum quidem, quas pri-
 mo loco posuit, frequentissima occurrunt exempla, ultimam
κουράλλια Hesychius habet sic: *Κουράλλον, παιδάριον, κόριον,*
 & paulo post, *κουράλισκον, μεϊράκιον*. Sic autem intelligendi

ratio est, quod Romani divites & luxuriantes pueros pulchritudine & corporis mollitie insignes trimulos vel quadrimos auro & gemmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus imperatori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον πάνυ νήπιον, τούτων δὲ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθλὸς, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις κεκοσμημένων, οἷς ἀεὶ χαιρουσιν Ῥωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus valde simplex ex iis, qui nudi sine veste auro & gemmis ornati, quibus delectantur Romani luxui dediti.* De iisdem loquitur Dio Cassius lib. 48: παιδίον τι τῶν Ἰουδῶν οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὥς πληθεὶ ἀθρᾶσαι τρέφουσι. Quae sic vertit Xylander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronae nudos delectationis causa alere solent.* Nec obiiciatur, pueris non convenire vocem ἐλκεσθαι & κλοιῷ δεθέντα: vox ἐλκεσθαι optime convenit voci σφιγγία, vox φέρεσθαι vero apprime convenit voci κοράσια & aliis, quae puellum significant. Simiae trahuntur, pueri portantur: κλοιὸς simiae datur, ut trahatur: puero, ut ornetur. Ideo in nostra interpretatione nulla est absurditas. PALM. Quae notaverit ad haec verba eruditissimus I. Bochartus descriptione digna iudicavimus. Verbotenus itaque ipse de Animalibus sacr. script. lib. 5, c. 7, Part. II, p. 703 ed. Lond. Locum hunc quisquis attente legerit, mendosum esse fatebitur in voce κουράλια, cum ea vox ad rem non faciat. In oratione hac aulicae vitae molestias graphice depinxerat, & quam sit indignum docto homine & liberaliter instituto, tenuis lucelli spe illectum, magnatibus operam suam addicere. Tamen idem iam senior in Caesaris aulam se contulerat. Quod illi obiiciens Sabinus quidam petit, quot Midae, quot Croesi, quot Pactoli illi persuaferint, ut cara illa libertate, cui a pueris assueverat, abdicata, se huc illuc trahendum ac raptandum praeberet, καθάπερ &c. *Ac si collum revinctum haberet aureo quodam collari, qualia sunt delicatiorum divitum monilia & corallia (id est, monilia e corallio facta)* ita reddidit cl. Botius; sed quod illius pace dixerō, ineptissime. Primo enim τὰ σφιγγία sunt sphinges, non monilia. 2. Et vel si monilia reddas, tamen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια non erunt monilia ex corallio, sed monilia & corallia. 3. Praeter τοὺς πλουσίους divites inter Romanos, de quibus hic agitur, olim habuisse monilia corallina, merum somnium est, cum ne monilia quidem habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat Servius in librum septimum Aeneidos. 4. Denique Lucianus inepte diceretur aureo collari esse revinctus, qualia sunt divitum monilia co-

rallina. Nam utut ponas, divites habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur esse *revincti*, quasi captivi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tanquam simile conferri potest. Nihil enim est auro commune cum corallio. Itaque Bortius hunc Luciani locum intantum praeterire debuisset potius, quam illi tam ridiculum sensum affingere, & verbis auctoris tam parum consonum. Sed fortasse pro τὰ κουράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut significetur Lucianus aurea catena esse revinctus, quomodo e simiarum genere sphingia, & pardalia, seu pantherae vinciri solent in opulentiorum aedibus. Sphingia dicimus cum Plinio libri 6, c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum philosopho libri secundi Historiae animalium capite undecimo, & Photio in Exc. ex Philostrato. Nobilissimus, atque idem doctissimus, mihiq; amicissimus dominus. de Grentemesnil τὰ κουράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui coniecturae suffragium adderem libens, si catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφείδια καὶ τὰ κολλάρια, armillae & collaria, seu monilia. Quasi verborum hic esset sensus, Lucianum aureis vinculis detineri, qualia sunt opulentiorum armillae & torques. Ὀφείδια proprie sunt anguiculi, sed & armillae anguium figuram habentes; quaeque brachium in anguium modum circumplicant. Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat Philostratus in Epistolis. Et pluribus describit Nonnus libro quinto Dionysiae. Collarium autem pro torque est Romana vox, qua Plautus, Lucilius & Varro usi sunt: unde Kolarin vel Kolaria Chaldaeis & Thalmudicis. Et Graecis κολλάριον. Hesychius κλοῖς, περιτραχήλιος δεσμός, κολλάριον, ἥτοι μανιακῆς. Philoxenis in Glossis κολλάριον collarium. Aristophanis Scholiastes ad Vespas, κλοῖς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in Plutum, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοῖον ὀνομάζουσιν, οἱ δὲ κολῖον, lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφείδια & κουράλια in κολλάρια sine crimine posse mutari, quia hae voces ab invicem non multum abluunt. Sed iam displicet haec coniectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, nisi inter barbaros, de quibus hic agi nemo dixerit. Torquatus quidem fuit Manlius, sed peculiari de causa, quam nemo nescit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, sed virtutis causa torque donati. 2. Κολλάρια ad poenam potius, quam ad ornatum pertinent. 3. Et vox erat ignota Graecis aeo Luciani, qui purissime scripsit, neque solet Latina vocabula usurpare. 4. Denique aurea vincu-

la, quibus Lucianus detineri credebatur, conferri vix possint cum armillis, & monilibus, a quibus non detinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Haec igitur conferre iam malo cum catenis aureis, quibus Romani Magnates sphinges, & pardos devinciebant. Nam ad haec quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis Martialis libri primi Epigrammate 105: *Mordent aurea quod lupata cervi*. Et Ovidius de cervo, quem occidit Cyparissus, Metamorphoseos libro decimo: *Pendebant terei gemmata monilia collo*. Et Plinius lib. 8, c. 32: *Vita cervis in confesso longa, post centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis*. Proinde sphinges quoque & pardos catenis aureis devinctos fuisse credibile est. Quo facit, quod ex Philostrato refert Photius Aet. 241: Ἀχωνα ποτὲ ἐν Πιμυλῳ πορδαλίον στρεπτῶ ἄμα, ὃν περὶ τῇ δερτὶ ἔφερα, χρυσοῦν δὲ ἦν, καὶ ἐπογεγραπτο Ἀρμενίοις γραμμασίην, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῶ Νυσίῳ, i. e. Aliquando in Pamphylia captum fuisse pordalium (id est, pantherum, seu pardum) aureum torquem circa collum habentem, Armeniis literis ita inscriptum, Rex Arsaces Deo Nysaeo. Tamen si quis aliud vero similis proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur, quod ut rem certam assero, vocem κουράλια in Luciano esse corruptam, ac proinde nihil ex ea de corallio posse elici. ALMELOOVEEN. Locus est vexatissimus, in quo ingenium exercuerunt viri magni Bochartus & Palmerius, nec non cl. Bootius: Μονοουχὶ τὸν ἕτερον πίδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἔλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῶτι κε χρυσῶ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφόντων πλουσίῳ τὰ σφίγγια καὶ τὰ κουράλια. (Hesych. in οἰκουργίᾳ. Alciphron. I, Ep. 39, p. 194.) Vocem κουράλια nihili esse, & Graecis ignotam, iam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφίγγια καὶ κουράλια significare posse, iidem docuerunt verissime. Non possum tamen subscribere doctissimo Palmerio, qui ex Hesychio κουράλλια, vel κουράσια legendum esse scivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos esse, quo vellent illos sequi, nusquam lectum neque auditum. Certum est, animal intelligi. Quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philostrati, quem ex Photio attulit Bochartus, ille enim tantum significat, pardum aureo collari ab Arsace ornatum dimissum & consecratum fuisse Nysaeo Deo, eumque torquem ideo eius collo fuisse inditum, ut signum esset consecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad spectantium voluptatem; sic etiam cervorum

& hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: sed loquitur de animali, quod tor-
 que, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, instar
 σφιγγίου, simiae. Quamvis igitur nihil ad rem hanc, de qua
 loquitur Lucianus, faciat iste locus Philostrati, nec in histo-
 riis occurrat pardalus sic fuisse domitus, ut in opulentiorum
 aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo, quod
 legatur in praecedente dissertatione in mercede conductis, ubi
 de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam suam locant,
 similes esse leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur.
 Ibi philosophus, cum videret, se libertatem perdidisse, queri-
 tur pag. 471: Νῦν δὲ τὰ τοῦ λόγου, λέων κρόκη δεθείς ἄνω καὶ
 κάτω περισύρομαι. Nunc vero, ut solent dicere, leo filo vinctus
 sursum ac deorsum circumferor. Nam quamvis proverbium sit,
 traxit tamen originem a vero. Nota est historia Androclis ex
 Gellio & Aeliano. vide Plin. Hist. Natural. lib. VIII, c. 16. Sic
 & pantheras & pardos cicuratos & olim fuisse constat ex vita
 Elagabali, & aliis historicorum monumentis, uti etiam nunc
 in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. 1, Ep. 84: *Picta*
quod iugo deligata collo Pardus sustinet. His puto posse defendi
 emendationem magni Bochari; neque tamen ausim eam ve-
 ram praestare. Facile possent alia substitui: sed quod sine ope
 libri veteris, in meo hic nullum est praesidium, nihil affirma-
 rim. GRAEV. Video in hac editione grandem notam his subie-
 ctam. In quibus sane frustranea est Bochari disputatio contra
 Bootium: disputare debuit in ipsa voce κουράλια, an ferri ea
 posset; prius certe, quam coniecturis nihil iuvantibus concu-
 teret, quod stabile & certum satis fecerat immensa Salmasii
 doctrina; per quam dicere etiam debemus frustra exerceri ma-
 luisset Palmerium, quam diserte profiteri, id omne, quod boni
 afferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum esse.
 Nam ut σφιγγία manifeste exposuit animalcula, Latine spin-
 turnicia pag. 377; sic κουράλια ex Hesychio de parva κόρη p.
 90 magni operis, quae utraque huc bene conveniunt. GRON.
ibid. Καὶ τὰ κουράλια) Et torques e coralio, quod, inquit Pli-
 nius, religiosum imprimis gestamen esse existimant amoliendis peri-
 culis. BROD. An vox barbara ex collarium facta? An coral-
 lium lapis, s. torques ex corallio? vid. Codd. vett. GUYET.
 Locus propemodum conclamatus, ad quem quod conferam,
 nihil habeo. Placet tamen prae reliquis, quae nuperrime prod-
 iit, illustr. Spanhemii emendatio (p. 242) legentis κολούρας,
 vel κλάρας, quae alia simiarum cauda carentium species a Sal-

masio memoratur, Plin. Exerc. p. 267. Spanh. autem p. 242 novae ed. de Ufu & praest. num. Pro priore Palmerii, qua, ut ex Bochardo patet, κυνάρια reponebat, facit locus Plut. initio vitae Periclis, p. 277: Ξενους τινὰς ἐν Ῥώμῃ πλουσίους κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν ταῖς κόλποις περιφέροντας καὶ ἀγαπῶντας ἰδὼν ὁ Καῖσαρ, ὡς εἰκην, ἠρώτησεν, εἰ παῖδιά παρ' αὐτοῖς οὐ τί- κτουσιν αἱ γυναῖκες; Κόλουργς apud eundem Plutarchum legi- tur in fragmento Timocreonis Lyrici, quod in Themistocle affert 223 B. de vulpe dictum, cui amputata cauda est. Vide, an hic κώλουργς legendum sit, quod eodem sensu de quavis be- stia dicitur. SOLAN. Cum aliquid tamen dandum esset in ver- sione, quod responderet τοῖς κουράλοις, in tanta sententiarum diversitate placuit & nobis aliquid audere, & ponere inter- rim, quasi legeretur σκιουράλια, quod a distantia non satis presse pronuntiatum in κουράλια mutasse librarius potest. Sciu- ri certe hodie in deliciis quorundam: & fuisse olim vel maxi- me amabiles, apparet ex Martialis V, 38. GESN. Quia varia- tionem neque in Codd. neque in edd. reperio, vulgaram inta- ctam relinquo. Unam unius literae variationem Iens. in fercu- lo liter. ex Cod. Wit. notavit, qui exhibet κουράλλια, quod proxime ad Hesychianum κουράλλον, παιδάριον, accedit; & cum alii iam nimii fuerint in verbis his investigandis, & cor- rigendis, verbum non amplius addam. REITZ.

ead. l. 9. Ἄνω τοῦ ποταμοῦ) Erasmi. in proverbio, ἄνω πο- ταμῶν. BROD. Vid. Nεκρ. Δ. VI. Et Eurip. Med. 410. In pro- verbium abierat, quo omnia inversa significabant. Sic apud Diog. Laërt. cum ementi se Diogenes Cynicus dixisset, Ἄγε, *sic sis dicto audiens*; herus respondet, ἄνω ποταμῶν χωρεῖσι παγαί. 146 C. SOLAN. Quid si melius sit ἄνω τοὺς ποταμοὺς χωρεῖν vel τὸν ποταμὸν; neque enim mirum est, aliquem ad- verso flumine ire; sed ipsum flumen retro ire ad fontes suos, mirum fuerit. GESN. Ἄνω τοὺς ποταμοὺς praeter L. etiam Mf. Reg. 3011, probante B. de Ball.

ead. l. 10. Καὶ παλινψδεῖν) Erasmi. in adagio, *Palinodiam ca- nere*. BROD.

ead. l. 11. Οὐχ ὑπὲρ Ἑλένης) Stesichori poëtae lyrici exem- plo. BROD. Stesichori palinodia de Helena. GUYET. Conf. su- pra Μισθ. c. 11. SOLAN. Ut Stesichorus, caecitate punitus, quod maledixisset Helenae. Sed exposuit omnia Erasmi. GESN.

ead. l. 12. Ἰλίῳ) Tangit in Piscat. & in Pseudolog. BOURD.

ead. l. 14. Πρὸς ἑαυτὸν) In σεαυτὸν mutarem, nisi & a No- stro alibi & ab aliis ita usurpari passim cernerem. SOLAN.

ead. l. 16. Καὶ οἷός σοι χρηστῷ) Et quae tibi viro bono congruat. BROD.

Pag. 270. l. 1. Ὑποδύς) L. optime. In reliquis enim quod exstat ὑποδύεσθαι, omnia conturbat. SOLAN.

ead. l. 2. Τῷ λογίῳ) Et Mercurio, qui λόγιος appellatur, sacrificabo. BROD. Conf. infra Pseudol. cap. 24: Κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειν αὐτοῖς λόγοις. Et supra Deor. Dial. Plura Elſner. ad Aët. Apost. XIV, 12, & Th. Sellius Obſervatt. c. 16. REITZ.

ead. l. 7. Τὴν σμίλην) Scalpellum. BROD. Misc. L. IX, c. 14. Quod non operae existiſſaſſem addere, niſi viderem in Pariſina id redditum eſſe, *acum*; falſo: nam quia urendum & ſecandum ſe vult praeſtere, *scalprum* & *ferrum candens* iſtum aſſerre iubet. Scholiaſtes quidem ad cap. 15 Catapl. generaliter tantum ait, Σμίλη, ἐργαλεῖον ſκυτοτομικόν. Sed recte Gefnerus & ibi *scalprum* vertit. Nam ab acu futura, ſive ſubula diſſerte diſtinguitur eod. Catapl. c. 20 fin. τίς ἀρα μου τὴν σμίλην ἄξει, καὶ τὸ κεντητήριον; REITZ.

ead. l. 8. Τὴν ῥήτραν) Iterum infra Τόξ, SOLAN.

ead. l. 9. Πάλα) Diligenter haec vox annotanda eſt, ut aetas praecedentis opusculi perſpiciatur. SOLAN.

*ead. l. 12. Ὅποσοι ὁμιλεῖν &c.) Ὅποσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χειρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. Interpreſ, quotquot cum ipſo verſari, & prae manibus habere dignati ſunt. Malim ego: quotquot eum (librum) verſare, & in manibus habere voluerunt. Ὅμιλεῖν τινι πράγματι eleganter dicitur, pro tractare & verſare aliquam rem, ea uti, & διὰ χειρὸς ἔχειν, pro ἐν χειρὶ ἔχειν. Ael. Hiſt. Anim. XVII, 37. Et alibi ſimiliter, διὰ στόματος ἔχειν. L. Bos. Ob oculos habuit L. Bos verſionem Benediſtinam, quae in Graeviana ed. quoque expreſſa eſt. Nam Pariſina, ſive Obſopoei ſic habet: *ut praecipue eruditōrum manus occupabat, quotquot eiſmodi rerum ſtudioſi literas tractare operae pretium ducunt.* Utraque minus accurate: αὐτῷ enim ad ſuperius ſύγγραμμα referendum. Ὅμιλεῖν τινι autem non ſolum de perſona dici, ſed & de rebus, libris, ſtudiis, recte ait Bos. Et ſic Epiſt. Sent. 2, ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ, anima virtuti dedita. Noſter infra de Salt. cap. 2, ὁμιλεῖν φιλοſοφίᾳ. Immo & de rebus corporeis Hippocr. Sect. VI de Articul. pr. Ὅμιλεῖ δὲ ὁ βραχίων τῷ κοίλῳ τῆς ὀμοπλάτης πλάγιος, brachium autem latè ſcapularum offis cavo oblique inferiunt; ut plura omittam. Alterum quoque διὰ χειρὸς, διὰ στόματος, pro ἐν χειρὶ, pervulgatum eſt; vid. rurlus infra c. 11, & alibi. Sed & διὰ στόμα*

ἔχειν invenio apud Parthen. Nicaeens. Erot. c. 12. Διὰ μὲν
 αὐτῆς autem φέρειν Herodian. L. 2. c. 2, § 19, aliique. REITZ.

Pag. 271. l. 5. Ὅπου τὸ κέρδος &c.) Versus est Euripidis, ad
 quem olim parodia allusit Antigonus Cocles ille, dum Deme-
 trii filio suadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crate-
 ri viduam iam aetate aliquantum provec̃tam duceret uxorem;
 Demetrius vero ob inaequalitatem aetatis eas nuptias asper-
 nabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμη-
 τίον. Refert Plutarch. in Demetrio. PALM. Eurip. Phoen. 398.
 Vid. Plutarch. in Demetr. p. 653. SOLAN.

ead. l. 7. Τὸν παρόντα σοι βίον) Quippe qui nunc servias. BROD.

ead. l. 11. Ὁ Βελλεροφόντης) Erasim. in adag. Bellerophonis li-
 aerae. BROD. Vide Zenob. paroemiographum. VORST. Hom.
 Il. 2, 155 — 99. SOLAN.

ead. l. 13. Εὐπρόσωπος) Speciosum praetextum habens. Vid.
 mox iterum Dial. hinc tertium, Hermotimum. Et ad Galat.
 VI, 12, Elfner. REITZ.

Pag. 272. l. 3. Καὶ σὲ τὸν κολοῖν) Erasim. in paroemia, gra-
 culus Aesopicus. BROD. Vid. Aesopi fab. Infra Ἀποφρ. c. 5 ple-
 ne effert: κατὰ τὸν Αἰσώπου κολοῖν. SOLAN.

ead. l. 4. Ὅμοιά σε τῷ Σαλαθῷ) In marg. Cod. R. Ζαλεύκω,
 mendose: sunt enim variae historiae; patet conferenti. BOURD.
 De Zaleuco similia propemodum narrantur, nisi quod non
 ipse moechus, sed filius. V. Ael. Var. Hist. XIII, 24. SOLAN.

ead. l. 8. Περὶ πόδα) Emendo, παραπόδως, τούτέστιν ἐγ-
 γὺς καὶ πλησίον. BROD. In Apologia pro iis, qui Mercede
 conducti vivunt, auctor primo fingit, se, qui in praecedenti
 libello tam bene scivisset enumerare misérias eorum, qui in
 potentiorum aedibus conducti viverent, graviter accusari ab
 Sabino aliquo, quod ipse volens sciensque contra sua ipsius
 praecepta committat, qui se quoque in alienam familiam ali-
 cuius ministerii nomine tradiderit. Inter alia autem fingitur is
 Sabinus uti exemplo Salaethi, Crotoniatarum legislatoris,
 qui ubi gravissimam in adulteros legem tulisset, ipse paulo
 post in adulterio fratris uxoris deprehensus fuerit. Περὶ πόδα
 τοῖνον, inquit Sabinus p. 506, καὶ σὲ τὸν Σάλαθον ἐκείνον φαί-
 νεις ἄν. Brodaeus Misc. IX, c. 14, legit παραπόδως. Sed post
 eum satis hunc locum munivit If. Casaubonus ad Theophras-
 ti Charact. c. 5, ubi docet, περὶ πόδα Graecos dixisse de omni-
 bus, quae apta essent, & convenirent; ubi & hunc eundem locum
 affert. Interpres Benedictus reddit, Quare non inepte quispiam
 τὸ Σαλαθὺν illum esse diceret; nisi malis dicat, vel dixerit. IENS.

Retinui *περί* nam *περί πόδα* de omnibus dici, quae apta sunt & conveniunt, vid. Casaub. ad Theophr. Char. c. 5 de Rusticitate, pag. m. 138. REITZ.

ibid. *Ἐκείνον εἶναι*) Ex W. hoc *εἶναι*, quod a reliquis libris abest. SOLAN. Indicat Solanus, sibi in animo fuisse illud *εἶναι* in contextum recipere, quod ut non ineptum, ita tamen non plane necessarium, nisi plures Codd. addicant, quia facile subaudiri potest. Mollius tamen hic fluere oratio, si addatur, propter duo monosyllaba, minus commode periodum claudentia. Qui igitur volet, addat. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐκὼν*) Lege *ἐκὼν*. BROD. In Miscell. L. IX, c. 14. Sed quid sibi velit, assequi non possum: nam aperta & sana est vulgata lectio. REITZ.

ead. l. 12. *Ἐνδιδόντων φύγειν*) Hic recte interpret Atticam exprefsit dictionem. BOURD.

ead. l. 15. *Εἰς πλουσίον τινός*) *Οἶκον* subaudio. BROD.

Pag. 273. l. 2. *Ἐν γήρᾳ &c.*) V. supra ad c. 1. SOLAN.

ibid. *Ἵπὲρ τὸν οὐδὼν*) *Ἵπὲρ τὸν γήραος οὐδὼν*. Erasim. in adagio, *Limen senectutis*. BROD. Frequens istud apud Homerum. VORST. Hom. II. Ω, 487, & Odyss. O, 246 & 347. Hesiod. Ἔργ. 329, *ἐπὶ γήραος οὐδῶ*. Plato etiam usus est hac phrasi ut ut poetica. Vid. plura ad Ἑρμ. c. 77. SOLAN.

ead. l. 7. *Καινὴν*) Pro *κενήν* in Flor. exemplari erudita manus reposuit *καινήν*, quod forte huic loco convenientius. Interpres quoque, quasi legisset *καινήν*, *Ecquid attinet novam accusandi rationem adversum te quaerere?* saepe *αι* & *ε* confusa. inde toties *ἕτερος* pro *ἑταῖρος*, & ex adverso; de quo infra plura. IENS. *Καινὴν* ex coniectura emendaveramus: nam quod in vulgatis legitur *κενήν*, nihili est. Nunc ita etiam in L. legi video. Accedit quoque ad veram scripturam *I. ed.* quae habet *καὶ νῦν* quod manifesto ex *καινήν* corruptum sententia ipsa diligenter inspecta demonstrabit. SOLAN. *Καινὴν* edidi ex L. & vestigiis *Iunt.* quae *καὶ νῦν* duobus accentibus, sed voce una, habebat. Nec dubito, *καινήν* in suis Codd. legisse Bourdelotium in *Par. ed.* licet enim textus *κενήν* exhibeat, tamen *novam* versio Latina reddidit, quam versionem Benedictus ac Graevius quoque, quod mirandum, retinuerunt, dum interim *κενήν* in Graeco edi paterentur. REITZ.

ead. l. 9. *Μισῶ σοφιστήν*) Euripidis senarius. BROD. Euripidis versus, teste Cicerone Epist. ad Famil. XIII, 15. VORST. Ex Medea; (vide eundem Cicer. VII, 6, & in eum locum Victorii notam) sed cum in nostra non exstet, aut aliam Me-

deam scripserat Euripides, ut saepe duplices sunt veterum fabulae, aut ex alterius Euripidis Medea sit oportet. Vid. not. ed. Graevii ad eam Epistolam. Citat & Plut. 2067, sed sine nomine; & 1275. In Grotii Florilegio inter incerta ponitur p. 21. Adde Barneesium ad v. 255 Incert. Eurip. qui tamen Victorium non videtur vidisse. SOLAN. Cic. ad Trebatium fam. 7, 6: *Qui ipse sibi sapiens Prodesse non quit, nequidquam sapit.* GESN. ead. l. 11. Τραγικοῖς) Conf. supr. Μενίπ. sive Necyom. cap. 16. SOLAN.

ead. l. 14. Πῶλος) Vid. supra Necyom. c. 16. SOLAN.

ead. l. 15. Ἐκπίπτοντες δὲ) *Exacti, expulsi.* BROD. in Misc. nimis iam adductis, ita exhibet δὲ pro καί. Sed error typotheticus esse potest. REITZ.

ead. l. 16. Μαστιγούμενοι) Vid. supra Reviv. c. 33. SOLAN.

Pag. 274. l. 1. Τῷ Δεάτρῳ) Τοῖς Δεαταῖς, τῇ πάνι. Nobilissimae illi Cleopatras. BROD.

ibid. Πιθήκου) Supra quoque non semel, ut Reviv. cap. 36 &c. REITZ.

ead. l. 6. Συγκείμενον) Ms. συγκινούμενον. BOURD. Fuerat in M. aliquid aliud, quo eraso haec vox superinducta est. Ego συγκινούμενον scriptum fuisse existimo, ut est in Ms. B. SOLAN. Et si συγκείμενον aliquo modo exponi queat, ut *convenientiam*, gestuumve compositionem cum cantantibus convenientem significet; tamen lectio Cod. B. συγκινούμενον adeo hac videtur melior, ut eam vel in contextum recipiendam putem, & versiones iam olim ita sunt compositae, ut hoc ipsum expressisse videantur. Conf. infra de Salt. c. 62 & 80, quae Solanus in marg. Iunt. consulenda monuerat. REITZ.

ead. l. 14. Ἐτέρα) Aliud clausum in pectore, aliud promptum in lingua habere. Sallust. VORST. Hom. II. I, 313. SOLAN.

ibid. Κεύθων ἐνὶ φρεσὶ) Hom. II. I, "Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπη. BROD. (Sic ille: sed ap. Hom. βάζει pro εἴπη legas, quod tamen hic parvi refert. REITZ.) Male omnes κεύδων patet ap. Homer. II. 9. BOURD.

in Schol. col. 1. l. 1. Ἀμύγδαλον κειμένην) Ait Lucianus: recte igitur notat Scholiastes ut rarum quid, femineo genere ἢ ἀμύγδαλος dici pro fructu, qui vulgo τὸ ἀμύγδαλον, vel usitatius ἢ ἀμυγδάλη, ut ap. Pollucem non semel. REITZ.

Pag. 275. l. 1. Χείλεα —) Hom. II. X, 495. Vid. supra Dial. praeced. REITZ.

ead. l. 3. Θρασυνάμενος) Sic quoque in Iunt. legebatur; sed mutavit Solanus in θρασυνόμενος, nulla auctoritate Cod. nec

edit. Ego causam non video, sed vulgatam fervo, quae mihi vel melior videtur; quia aoristus eam vim habet, ut significet id, quod facere solemus, ut alibi iam pluribus dixi, quin & statim sequitur ἐξομσάμενος. REITZ.

ead. l. 8. Εἰς τὸν κόλπον πτύσας) Erasim. in adag. *In tuum ipse sinum inspuet*. BROD. Sic p. 936. hac de re copiose ad illud Petron. *ter me iussit exspuere*. BOURD. Huius moris, quod quidem sciam, praeter Lucianum meminit hac in re nemo. Nam quod apud Theophrastum aliosque id factitatum, viso aliquo monstro, aut mali ominis averruncandi causa, legimus; longe, mea quidem sententia, ab hoc more abhorret. Quo si quid arroganter forte in alios dictum esset, aut de se magnifice nimis praedicatum, Adrasteae mox iram deprecatur os se, malaque averruncaturos superstitiosi homines sperabant. Confer etiam Εὐχ. cap. 15. Vide tamen locum ex Aeschilo a Plutarcho allatum in lib. de Iside ed. Han. p. 258 E. ἀποπτύσαι δεῖ καὶ καθήρασθαι τὸ στόμα, κατ' Αἰσχύλον. Locum autem Theophrasti hic est in Eth. Char. XVI, pag. 49, μαινομένον τε ἰδὼν ἢ ἐπὶ ληπτον φρίζας εἰς κόλπον πτύσαι. Vide Theocr. Id. VI, 39, & XXIV, 19, ὥς μὴ βασκανθῶ δὲ τρίς εἰς ἐμὸν ἔπτυσσα κόλπον. Ubi Scholiastes factitari hoc a mulierculis praesertim docet τὸ νεμεσητὸν averruncantibus, Callimachumque adducit testem. SOLAN.

ead. l. 11. Αἰσχίνην) Aeschinem contra Timarch. V. Plut. 624, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Τὰ ὕμωια πάσχοντα) Muliebria patientem. BROD.

ead. l. 14. Εὐθυνεν ἐπὶ τοῖς) Eius reum fecit, quod in adolescentia commisit criminis, hoc est, impudicitiae. BROD.

in Schol. col. 1. l. 3. Melius hoc referretur ad δρασυνάμενος supra. SOLAN.

Pag. 276. l. 3. Ἀποκηρύττειν) Scribe ἀποκηρύττων. BROD. Ἀποκηρύττων) Finiens deinde Sabinus suam in Lucianum accusationem, τὸ δ' ὅλον, inquit, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπόλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχυόμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς φαίνεται. Nemini prorsus dubium esse possit, quin Lucianus scripserit ἀποκηρύττων. Similis es illi Pharmacopolae, qui medicamentum tussis praedicans, & se illico eos, qui laborarent illa, liberaturum promittens, interea ipse conspiciebatur a tussi male habens. Hunc locum ita legendum, in mentem venit quoque Brodaeo dicto loco. IENS. Ἀποκηρύττων M. & L. uti lenius coniecerat. Ceteri libri ἀποκηρύττειν. SOLAN.

Pag. 277. l. 5. Μοῖραν μὲν) Hom. Il. Z. BROD. Lucianus accingens se ad Apologiam, non eo nomine se defensurum causam ait, quod, quidquid faciat, lege & vi fati coactus faciat; nec se Homerum testem producturum, qui dixerit, Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. Sed versus ipse, quem respicit hic Noster, sic Il. Z, 488, apud Homerum legitur: Μοῖραν δ' οὐ τινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν. IENS. Quam accurate legerit Brodaeus, hinc apparet. REITZ. Il. Z, 488. laudat etiam auctor Philop. p. 771; ut & iam citandum Il. Ψ, 127, Od. H, 198. GESN.

ibid. ἔμμεναι ἀνδρῶν) Sic ex Homero legendum, non ut in omnibus libris est ἀνθρώπων εἶναι, quod ab infcitis librariis haud dubie profectum est. SOLAN.

eod. l. 8. Γεινομένῳ ἀπένησε λίνῳ) Hom. Il. v. BROD. Ecce quam belle rursum, pro ἐπένησε, quod Lucian. & Hom. habent, dat ἀπένησε; & pro v, lege γ. Ibiq. v. 128. REITZ.

eod. l. 16. Ἦλω τὸν ἥλον) Eraslm. in adag. *clavum clavo peller.* BROD. Sic pag. 271. Interpres Aristophan. Suid. Paroemiog. BOURD. De hoc proverbio agit Davif. ad Cic. Tusc. D. cap. 35, ubi Cic. ait: *Etiam novo quidam amore veterem amorem, tanquam clavum clavo eūciundum putant.* Ad quae ille: Hieronymus ad Rusticum p. 39, *Philosophi seculi solent amorem veterem amore novo, quasi clavum clavo, expellere.* Notum proverbium, Ἦλω τὸν ἥλον, παττάλω τὸν πάτταλον. Vid. Pollucem L. IX, c. VII, 120, Suidam in Ἦλω. Adde Nostrum infra pro Laps. cap. 7. REITZ.

Pag. 278. l. 4. Ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος) Eraslm. in proverbio, *Sacram ancoram solvere.* BROD.

eod. l. 5. Ὀδύρεσθαι) Lucianus haesitare se fingens, quo tandem colore factum suum, suis ipsius praeceptis contrarium visum, defendat & excuset, Μία μοι ἴσως, inquit, ἐκείνη ἀγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας &c. Graecus interpres, Ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας) ἀπλότητος ἥθος, ταῦτα κατασχευαστικά. Possset quis κατασκευαστικά, sed sine dubio legendum καταχλευαστικά id quod requirit sensus: loquitur enim ibi Lucianus κατὰ χλευασμόν. IENS.

ibid. Νόσον) Podagram an oculorum affectionem innuat, non liquet ex sequentibus. SOLAN.

eod. l. 9. Μηρὸν αὐτὰ) Castiga μικρόν. BROD.

eod. l. 11. Καὶ μαρθάνω &c.) Καὶ μαρθάνω μὲν οἷα τοιμήσω κακὰ, θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων, ὥσπερ μεγίστων αἰτίος κακῶν βροτοῖς. Sed δρᾶν μέλλω legunt etiam Pluri

947, 1, Arrian. ad Epict. pag. 101 B. & Clem. Alex. Strom. II, 151, 1. SOLAN.

ead. l. 12. Πενία δὲ κρείσσαν) Euripides vero: Θυμὸς δὲ κρείσσαν. BROD. Melius alius, Κρείσσαν δὲ πείνα. BOURD.

ead. l. 14. Ἐς βαθυκήτητα π.) Vide not. ad cap. 16, ubi & locum exhibeo integrum. SOLAN.

in Schol. col. 2. l. 2. Κείον) Sic manifesto legendum, licet sic in Mf. ποδιδόν τὸν κύον. Deridentem Sophistas, adeoque Prodicum, Plato Socratem inducit tum alibi, tum in Protagora, qui consuli poterit. (Coll. κίων) CLER.

ibid. l. 5. Ομήρου) Decem verba sensu carentia post h. v. sequebantur, quae ducibus Coll. omissa sunt ab Solano, eoque hoc Scholion restitutum ait. REITZ.

Pag. 279. l. 4. Οὐ πάνυ εὐπρόσωπον) Αὐτὸ πάνυ δ' εὐπρόσωπον; GUYET.

ead. l. 6. Τὸ Ἄργος) Hoc e veteri quodam poeta desumptum. BROD.

ead. l. 7. Κοίλην Ἀραβίην) Locus est vexatissimus, de quo ante complures annos meam consuluit sententiam ampl. Daventriensium Consul, Gisbertus Cuperus, nunc Confessui potentissimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum est, adscriptus, quem honoris causa nomino. Diu, fateor, me torfit, vanisque coniecturis diu me, & virum excellentem frustratus sum. Verba sunt: Σὺ δὲ θάρρει, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσούτος ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ferere aggrediatur. Quae aut ubi gentium est cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, Coele Syriam: memini Ἄργος dici κοίλον Sophocli, uti Εὐβοίην κοίλην eidem, & Homero Λακεδαιμόνα κοίλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco sita, non in montibus. Sed Arabiam cavam esse, nemo usquam reperiet. Si quae dicenda esset Arabia κοίλη, certe magna felix Arabiae pars inter montes in vallibus feracissimis posita, sic esset dicenda, non illa fabulosa & deserta. Erasmus tamen Rotterodamensis, ille Baravorum doctissimus, ex hoc loco proverbium sibi visus est expiscari, quod Centur. 1 Chiliadis II inferuit & sic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν, cavam Arabiam ferere, pro frustra sudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera, operam sumere, allato hoc loco Luciani. Plutarchi locus, quem Luciano attexit, est plane ἀπρὸς διόνυν. Lucian. Vol. III.

ας, & male a summo viro intellectus & translatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuisse cavam Arabiam, nec usquam eam reperies, licet in ipso solis curru orbem terrarum lustras, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, si quae esset, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Asiam ad Arabiam colendam proficere vellent? *ἀρηροι*. Mea excerpta scribunt portentosius *ὡς τὴν κυλλάρabiαν*. (istiusmodi varia lectio in Synes. Ep. 4, p. 160 C.) Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim, *ὡς τὴν κυλλάρabiν σπεῖρειν ἐπιχειρεῖν*, ut *Cyllarabin* velint serere. Fuit *Cyllarabis* gymnasium in Argolide. Hesych. *κυλλάρabiς δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἀργεῖ*. (Vid. Plutarch. in Pyrrh. pag. 404 D. Cleom. p. 812 C. 817 C.) Meminit huius gymnasii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis, cum narrasset, Cleomenem agrum Argivorum & omnem segetem perdidisse funditus: addit, *ὡς μέντοι κατὰ τὴν κυλλάρabiν γενόμενοι τὸ γυμνάσιον, ἐπιχειροῦν προσφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τῶν περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῶ πεπραγμένων*. Postquam tamen ventum ad *Cyllarabin* est, & subdere faces aggressi sunt gymnasio, obscurius; ostendens, illa, quae *Megalopoli* egisset, irate potius, quam bene a se gesta esse. Liv. XXXIV, 26: *Misit expeditos pedites equitesque, qui circa Cyllarabin (gymnasium id est minus trecentos passus ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiserunt*. Pausanias in Corinthiacis (p. 65, 13) vocat *Κυλαράβου γυμνάσιον*, & sic a Stheneli filio appellatum esse auctor est. Vide, quae ad laudatum Livii locum affert contra Casaubonum, qui velit apud Livium legi circa *Cyllarabis gymnasium*, Iac. Gronovius, magni parentis non minor filius. Istud gymnasium sacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum Diis, itaque usibus humanis exemptum, ut ager eius coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum. GRAEV. (Quae uncis inclusa sunt in Graevii notis, ea addiderat Hemst.) *Κυλλάρabiν*) Doctam & optimam hanc Graevii emendationem in textum, ut par erat, recepimus. Locis a viro summo laudatis duo haec adde Plutarchi, alterum in eodem Cleomene, alterum in Pyrrho sub finem, p. 739 A. (ed. Iunt.) 146 B. In tam liquida ceteroquin emendatione nondum satis constare videtur, qua potissimum ratione scribenda sit vox *Κυλλάρabiς*: nam in Pyrrho *Κυλάραβις* scribitur, in vita autem Cleomenis τὸ *Κυλλάρabiον* pag. 710. (Iunt. 174 A. B.) Deinde mox *Κυλλάρabiς* scriptum est p. 714 B. (Iunt.

175 C.) Mf. W. & P. etiam hic Συλλαραβίν habent. L. autem Σύλλαν βαβείν & Συλλαραβίαν. Interpres Pausaniae Rom. Amaseus *Cyllarabin* scribit p. m. 244. In Graeco textu ed. *Wechel.* semper Κυάραβος unico λ. scribitur. SOLAN. Κοιλήν Ἀραβίην) Retinui in versione lectionem omnium, quantum constat, librorum: licet indicare non possim *cavam Arabiam*, vel melius aliquid excogitare Graeviana emendatione, quae inde quoque aliquid probabilitatis accipit, quod Ἀραβίην legunt omnes, non Ἀραβίαν, quomodo scripturus videtur fuisse Lucianus, si Arabiam voluisset. GESN.

ibid. Ἀραβίην) Quae longissime Argis distat. BROD.

ead. l. 8. Ὑπ' ἀπορίας) Leve est, quod pro variante lectione ex Mf. W. notavi ὑπὸ ἀπορίας legi. Interim tirones observent, apostrophum in praepositionibus saepe & apud alios negligi. Ita apud Dion. Halic. L. X, p. m. 638 m. ὑπὸ ἀνδρὸς ἀγνώστου. Ioseph. Antiq. I, 3, 3, ἀπὸ Ἀδάμου. Strab. L. VIII, p. 559, (al. 364.) κατὰ ἀποκοπὴν. Ael. V. H. I, 30, ἐπὶ ἵππων sed cum suspectus sit ille locus, & ἐφ' ἵππων legendum velit Periz. ecce similia ex eodem, nimirum I, 31, ὑπὸ ἐκάστου. L. 2, c. 3, ὑπὸ Ἀπελλοῦ. Evang. Matth. c. III, 3, ὑπὸ Ἡσαίου & II, 17, ὑπὸ Ἰερεμίου & XI, 7, ὑπὸ ἀνέμου & saepe alibi apud hos ac profanos scriptores. Ea tamen non esse vitia inde orta, quod praepositiones per compendium scribi soleant, patet ex poetis, qui apostrophos saepius quidem addunt, haud raro tamen omittunt, ut Hom. Iliad. Z; 15, — ὁδῶ ἐτι οἰκία ναίων. *Ibid.* 56, — πεποίνεται κατὰ οἶκον. Et 62, — ἀπὸ ἔθεν ὄσατο χεῖρι. REITZ.

ead. l. 12. Δημοσίᾳ) *Rempublicam* gerere censendi sunt, quot quot munere aliquo funguntur publice iis dato, quamvis sub alius imperio sint, ut quaestores &c. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 3. Στησίχορος) Coll. interponunt hic aliam vocem εἰληβεβηκυίαν, quam corruptam esse patet. SOLAN.

ibid. l. 9. Κρητῆς) Κρητὰς C. mox pro ἐφυγον, φεύγειν legendum. SOLAN.

ibid. col. 2. l. 3. Φρούρια) Voces aliquoties repetitae variisque modis expositae, ostendunt, haec esse collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel a pluribus haec Scholia scripta fuisse. CLER.

Pag. 280. l. 3. Δις διὰ πασῶν) Erasmi in prov. BROD. Hodie, *duplex octava*, sive *decima quinta*; nam διὰ πασῶν *octava* est, consonantum perfectissima. Vid. Ptolemaei Harmonica I, 5, & II, 4. REITZ.

ibid. Πρᾶγμα) An Musicorum vocabulum sit hac in re γράμμα, quod in plerisque reperitur, & in ipso W. viderint Musici. πρᾶγμα vero exstat in L. uti & in S. Mutatum est & ante ab Erasmo in Adagiis. εἶναι etiam addendum putat Vorstius. De *dis diὰ πασῶν* vide nos ad Πρ. λ. c. 7, Συγγρ. c. 7, & Ἀπαιδ. cap. 21, ubi itidem πρᾶγμα non γράμμα occurrit. SOLAN. Plurimorum Codd. & edd. scripturam servavi: nam licet τὸ γράμμα videatur esse posse vocabulum Musicum, quia διαγράμμα id significat, quod hodie *scalam* dicimus, i. e. commonstratio notarum musicarum ex ordine, a. b. c. idque interdum confunditur cum eo, quod *Systema* Musici dicunt, (vid. supr. cit. Ptolem. Harmon.) tamen id vix locum habet; nam πρᾶγμα hic Nostro est *negotium suum*, status ille aulicus, de quo se purgat, & quem deinceps non semel πρᾶγματος nomine denotat, ut statim c. seq. *τοῦτ* — τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα &c. REITZ.

cad. l. 5. Ἀνεμώνη ῥόδῳ) In omnibus impr. aliter, rosaeque praefertur anemone contra veterum codicum Mss. fidem, in quibus ἀνεμώνη ῥόδῳ, ut in W. & L. legitur. Nam quod in W. iota subscriptum habet ἀνεμώνη, recentissimam arguit manum: in eo enim codice adscribitur semper, nunquam supponitur. Haecenus de scriptura. Rem ipsam quod attinet, si veteres inspicias, & quam magnifica de rosa praedicaverint, observes, nunquam, credo, in animum induces *anemone* posthabitam; praecipue si reputes, quam incuriosi iidem veteres erga florum culturam; quod contra sit a nostrae aetatis hominibus, qui variis artibus eos flores, quos hortis suis dignos existimant, adeo exornant, ut anemone iam colore & magnitudine cum rosa certare quibusdam videri possit. SOLAN. Ἀνεμώνη ῥόδον) Non moveo hanc editionum lectionem, quam Solanus non satis videtur attendisse. Nam sic structura responderet sequenti ἀνθρώπων πῖθκος. Cum enim ante bis nominativum praeposuisset, μόλιβδος ἀργύρῳ, χαλκὸς χρυσῷ dicens; iam bis, elegantiae causa, videtur invertisse constructionem, ἀνεμώνη ῥόδον, ἀνθρώπων πῖθκος ponens: unde tamen non consequitur, rosam ab eo posthaberi anemone; sed quia tantum dicit, *quantum discrimen est inter hos flores*, eum lectori posthabendum relinquit, quem is vulgo posthabere solet, i. e. anemonem. Eas autem, cum rosas quidem figura imitarentur, sed longe minores & nullius odoris essent, prae rosis contentas fuisse, vid. Erasmi. in adag. *Rosam cum anemone confers*, & Dioscoridi, Matthioli p. 332. Et, quod Solanus recte ait, non est

probabile, anemonem ad eum pulchritudinis gradum productam & excultam tum fuisse, ut hodie. Quia tamen ῥόδῳ exhibent codices L. & W. bonae norae, non damno illorum lectionem; cum & interdum illa casuum seu constructionis inversio postremo tantum loco fieri solet. REITZ.

ead. l. 10. Διδάχεις) Sic supra hoc Dial. c. 3. Plura ibi in notis ad v. ὁμιλεῖν. REITZ.

ead. l. 14. Οὐκ ἂν φθάνοι) Vide, quae supra diximus ad Vit. aust. c. 26, & quae Gronov. ibid. REITZ.

Pag. 281. l. 4. Οὐκ ἂν ἐνός) Intellige πράγματος. BROD. Sic Virg. Aen. II: *Accipe nunc Danaum insidias, & crimine ab uno Disce omnes.* — Quid autem proprie significet ἂν ἐνός, discere ex Έρμ. c. 61, nempe quasi specimine viso de re tota iudicium ferre. Sic & in Συμπ. c. 32, ἂν ἐνός ἀνδρὸς οὐκ ἐννόμως φιλοσοφούντος — μετρεῖτε τὸν Κλεάνθον καὶ Ζήνωνα σοφοὺς ἀνδρας. SOLAN.

ead. l. 15. Ἀπαξάπαντων) Loco illi Aristophanis ab Scholiasta allato adde eund. Plut. 110: — εἰσὶ δ' οὐ πάντες κακοί. ΠΑ. Μὰ Δί', ἀλλ' ἀπαξάπαντες, i. e. omnes, nemine excepto. Sic ibid. 206, Εὐρὸν ἀπαξάπαντα κατακεκλεισμένα. REITZ.

Pag. 282. l. 5. Τὸν αἰὶ χρόνον) Adverbium pro adiectivo, Graecismo usitatissimo. Sic & Hippocr. iureiur. fin. εἰς τὸν αἰὶ χρόνον. Aelian. V. H. I, 19, ἡ πᾶν τρυφή. Plura similia vid. ad Dial. seq. c. 16, ἄγαν πλεονεξίας. REITZ.

ead. l. 6. Βασιλέως) Unum cum nominet imperatorem, aut sub finem Marci, aut Commodi iam, quod verius puto, imperante factum censendum est. SOLAN.

in Schol. col. 1. l. 12. Περὶ βασιλείας) Lege πῦρὰ βασιλείας. SOLAN.

ibid. l. 21. Ὑπερτερεῖ) Lege ὑπερφέρει. HEMST.

ibid. col. 2. l. 4. Φιλοσοφίας) Μισθοφορίας legendum monuit Hemsterh. REITZ.

ibid. l. 18. Ἀνακονδάρξιδος) Hic latet nomen Ἀνακονδάρξου potius Sardanapali: vid. Scholiast. ad Iov. Tragoed. cap. 48. HEMST.

Pag. 283. l. 13. Τοῦ σοροῦ) Dedi, quia ὁ σορὸς acervus est, ἡ σορὸς sepulcrum, ut infra Έρμ. c. 78, ἕτερον πόδα, φασὶν, ἐν τῇ σορῷ ἔχων, alterum pedem, quod aiunt, iam in sepulcro habens. Et Aristoph. Pl. 277, Ἐν τῇ σορῷ νυνὶ λαχὼν τὸ γράμμα. Quod ideo adducere non pudet, ne iuniores fallantur versu Homer. Il. Ψ, 91, qui vulgo sic a Lexicogr. affertur: Ὡς δὲ καὶ ὁστέα τῶν ὁ μὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Ubi credas ὁ σορὸς dici; cum sit

legendum ἐμὴ una voce, i. e. ὁμοίᾳ, ut Scholiast. ibi bene moner. REITZ. Mf. Reg. 2954 τοῦ ὄρους, probante B. de Ball.

Pag. 284. l. 8. Ἐπιστολὴν ἀρετῆς ἀχθος) Hom. Il. Σ, & Odyss. T. BROD. Hom. Il. Σ, 104. SOLAN.

ead. l. 9. Πρὶν δὲ τῶν ὅλων μεμνήσθαι) Cum omisisset Mosellanus priora interpretari, Benedictus reddidit ante alia autem, ut videatur legisse τῶν ἄλλων, ut solet quoque alibi dicere φροντίδος ἀξίος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte, ante omnia vero. Sic in Scythia, συγγραψάμενος προτάτας συνγωνισταῖς χρᾶτο πρὸς τὰ ὅλα. GRON. In Salm. conversum erat, ante alia, quod Solanus noster iam mutaverat in ante omnia. REITZ.

Pag. 285. l. 3. Ἐπὶ ῥητορικῇ &c.) Vid. Ἑτυμ. c. 8 & 9. Unde satis patet, ante reditum in patriam hoc factum. Vid. etiam Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 5. Κελτικὴν) Iterum infra Δικ. c. 27. SOLAN.

ead. l. 6. Σοφιστῶν) Merebatur itaque Lucianus inter Philostrati Sophistas locum; quod ante me Vossio iam diu observatum est, de Rhet. nat. c. 12, pag. 83. Sed non mirum est a Philostrato praetermissum; non quia, ut Oleario visum, Pseudonymus, & larva vera Lucianus, (praef. ad vit. Soph.) quod tanto viro excidisse nollem: sed 1. quia Lucianus Sophisticae quadragenarius repudium misit, & in philosophorum castra, sic ipse saltem putabat, transiit. 2. Quia deinde Rhetoricam sui temporis fucaram infectari non desuit. 3. Quia de Philostrati heroë, Apollonio Tyanensi, alitque similibus, cum superstitioso Philostrato minime sentiebat. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος) Non in postremis habens, neque neglectui. BROD.

ead. l. 9. Τὴν λευκὴν) Ψῆφον subaudio, absolutorium calculum. BROD. Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι) Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, non perforatum calculum, quod absolvebat (ita legitur, pro, qui absolv.) ut & album: utebantur in iudiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις absolvebant, ut fabae albae; sed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. Vide Scholiasten Aristophanis ad Vespas pag. 500. PALM. Vid. Erasmi. in Adag. Album calculum adiciere. VORST.

ibid. καὶ πλήρη) Nam pertuso condemnabant Graeci. BROD. Notabilis locus Aeschini in Timarchum pag. m. 181 C. Ὁ δὲ κήρυξ ὁ νυνὶ παρεστὴς ἐμοί, ἐπρώτα ὑμᾶς τὸ ἐκ τοῦ νόμου κήρυγμα. τῶν ψήφων ἢ τετρυπημένη ὅτῳ δοκεῖ παπορεύσθαι Τίμαρχος· ἢ δὲ πλήρης, ὅτῳ μὴ. Adde Poll. VIII, 123: Ψῆ

φους εἶχον χαλκᾶς δύο, τετραπλημέην καὶ ἀτρύπητον. GESN.
ead. l. 11. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ) Erasim. in adagio, *Non est curae Hippocliidi.* BROD. Haec dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio. Prov. ἐπὶ τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Hesych. ex Aristoph. BOURD. Εἰη μοὶ τὸ, φροντὶς Ἰπποκλείδῃ &c. Εἰη μοὶ τὸ οὐ φροντὶς Ἰππ. MARCIL. Vid. Plut. 1592 f. & Zenob. Confer infra φιλοπ. c. ult. Et Herod. VI, pag. 238 C. SOLAN.

IN PRO LAPSU INTER SALUTANDUM.

Pag. 286. l. 1. ΥΠΕΡ ΤΟΥ — ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ) Scripta haec dissertatio πρὸς Ἀσκληπιδόν, ut patet fine. Causa dissertationis haec est: ὑγιαίνειν dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προρρήσεις αἱ μὲν ἐωθιναὶ χαίρει, αἱ δὲ ἑσπεριναὶ, ὑγιαίνει. BOURD. Difficultatis aliquantum interpreti facessit hic libellus, quod totus est in vi ac potestate verborum quorundam in salutationibus usitatorum, quibus non usquequaque respondent Latina. Opus autem fuit, ne circumlocutione langueret oratio, verbum χαίρειν, quod quantum ad usum fere respondet Latino *salvere*, reddere *gaudere*; tum ὑγιαίνειν *valere*, &, quod consequens erat, ὑγίαν ναιετην, quae *Salus Dea* alioqui commodius diceretur; εὖ πράττειν denique *bene agere*. Graeca verba non immiscui meae interpretationi; quod illis faciendum fuit, qui solam ederent sine Graecis. GESN. Difficilem huius libri in aliam linguam conversionem esse, expertus est Perrotius d'Ablancourt, qui in Gallica Luciani non versione, sed imitatione, totum hunc Dialogum omisit, hac excusatione usus: *Il ne se peut traduire à cause de diverses allégations, qui sont renfermées dans la propriété des termes Grecs, & qui n'ont point de rapport à notre façon.* REITZ.

ead. l. 3. Ἐπηρεῖαν) Sic verti ἐπηρεῖαν, quae noxa alias est; sed putavi fontem indicandum, & solemne apud hos homines Deorum crimen, φθονερὸν γὰρ τὸ θεῖον· ut passim videas, praesertim sic Herodoteus Amasis scribit III, 40 &c. GESN.

ead. l. 7. Τὸ ἐωθινόν) Τὴν ἐωθινὴν προσαγόρευσιν. Quae primo mane dici solet. BROD. *Matutinum ave* notum est ex Martiale, his temporibus proximo. Interim non reprehendo viros doctos, qui *salve* hic posuerunt: est enim illud etiam salutantium in adventu vox propria. Ceterum omittendus non est locus classicus Artemidori (in somniis) I, 85: Ἐρῶσο καὶ ὑγιαίνε, οὔτε λέγειν ἀγαθόν. οὐ γὰρ προσιόντες ἀλλήλοις, οὔτε

μέλλοντες τι πράττειν, ταῦτα λέγουσιν ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἀπαλαττόμενοι ἀλλήλων καὶ πρὸς ὕπνον τρεπόμενοι. GESN.

ead. l. 8. Χαίρειν κελεύειν) Th. Mag. paulo post iterum examinandus, posteriore membro verbi χαίρειν omnia haec eodem modo habet, uti nunc leguntur apud Lucian. excepta sola praepositionis varietate, quam in var. Lestt. modo notavi. REITZ.

ibid. Ὁ χρυσοῦς) Ironia, ego aureus atque elegans. BROD. Sic apud Aristen. Epist. 1. & alibi, quod notavit Mercer. Cetera summi Rhetoris & Philosophi doctrinam declarant. BOURD.

ead. l. 9. Ὑγιαίνειν) Contendit Lucianus, se non ita male fecisse. qui ave matutinum amico suo portans, pro χαίρει dixerit ὕγιαίνει. Formulam χαίρει docet in usu apud prisca fuisse quovis tempore, & in aditu, & in abscessu. IENS.

ead. l. 10. Ἐγὼ) Empedocli apud Origenem (in libro Philosophumena) tribuitur. Vid. & Anthol. I, 86, ubi additur sequens hemistichium: πωλεῦμαι μετὰ πᾶσι τετράμενος, teste Davisio I Tusc. p. 15. Adde, si lubet, Lil. Gyraru. p. 298 f. Diogen. Laërt. VIII, Emped. pag. 229 ed. Lond. Sextum Empiricum contra Math. pag. 60, & Rittershus. pag. 37 ad Porphyr. SOLAN.

ead. l. 11. Ἰδίων) Deleverat Solanus posteriorem huius vocis syllabam in *Iunt*, & margini adscripserat *ω*, scilicet volens legi ἰδίων, quod & Parisina habebat; idemque postea in variantt. lectt. notaverat, Fl. H. & S. male legere ἰδιον, Unde primo coniicio ἰδιον quoque habuisse *Iunt*. aequae ac reliquas antiqq. omnes, quas sollicitè consului; deinde Solanum deceptum esse sequenti sono verbi ἡρυθρίων, ex quo forsàn festinans coniecit ἰδίων similiter scribendum; maleque sic accusavit Florentinam & reliquas. Nam ἰδιον omnino rectum est, & imperfectum tempus ab ἰδίων *sudo*, ut ἡρυθρίων & sequens ἡν satis docent: & Brod. quoque Miscell. IX, c. 15, ἰδιόν τε *subabam*, scribit. REITZ.

Pag. 287. l. 14. Πρῶτον μὴ) Non dubitavi cum Graeviana μὴ pro μὲν, (quod edd. habent,) in contextum recipere; cum μὴ S. non solum habeat, sed & *Par.* voluisse exprimere videtur, in cuius versione negativa quoque expressa erat, *qui antea se nunquam viderant*, licet ibidem in Graecis μὲν legatur. Nam si praecedens πρῶτον ἐντενξιν respicias, eique πρῶτον μὴ subiungas, bis idem dixisset. Iam vero μὴ post ἀλλὰ fit oppositio melior; etsi scio, si quis tricarari velit, posse dici, qui πρῶτον se vident, eos se *non ante* vidisse, adeoque negativam posse

abesse: tamen planior est oratio, si addatur, & *πρώτον* valet *πρότερον*. REITZ.

Pag. 288. l. 1. *Χαῖρ', ὃ δυνάστα*) Euripidis versiculus. BROD. Unde habeat, incertum. SOLAN.

ead. l. 4. *Χαῖρ' Ἀχιλεῦ*) Hom. Il. I. BROD. Hom. Il. I, 225. SOLAN.

ead. l. 7. *Χαῖρετ' ἐγὼ δ' ὑμῖν*) Versus est Empedoclis, quem lib. Epigrammatum Graecorum primo, titulo *εἰς φιλοσόφους* offendes. BROD. Versus nobilis Empedoclis, e vita ad tempus discedentis, apud Philostr. de vita Apollon. 1, 1, & Diog. Laërt. 8, 62 & 66. It. Sextum Empir. adv. Gram. I, 302. *Τμῖν* ex Aeolica, qua usus est Empedocles, dialecto legendum monet ad Philostr. l. c. Olearius. *Πωλεῦμαι*, quod omisit Lucianus, in versione supplevi. Ceterum in valedicendo etiam Cyrus moriens *Χαίρετε*, inquit, *ὃ φίλοι παῖδες κ. τ. λ.* & ille apud Callimachum Cleombrotus *Εἴπας, ἦλπε χαῖρε* &c. Utrumque iungitur in illo Menelai Odysf. O, 151, *Χαίρετον, ὃ κοῦρω, καὶ Νέστορι ποιμένι λαῶν Εἴπῃν, Valedite & salvere iubete*. GESN. Pro ὑμῖν Mf. Reg. 2954 habet *εἴμι*.

ead. l. 12. *Χαῖρετ', ἦδ' ἡ*) Eurip. Phoeniss. 1462. SOLAN. Versum hunc ex Eurip. Phoeniss. esse desumptum, indicavit etiam Brod. l. saepe commonstrato. Videtur hunc Solanus noster in adducendis poetarum locis saepe ducem secutus, etsi eius raro faciat mentionem; sed quia Brod. numeros versuum non addit, alter eos addendo illas citationes sibi vindicasse videtur; quam ei gloriam interdum relinquemus, non ubique easdem citationes repetituri: plus enim Solanianae diligentiae debetur, qui & multa per se invenit, & saepe ne sectionem quidem auctoris indicante Brodaeus, tamen locum indagavit. Interim iniuria fieret veteribus, si semper, ubi bis ter idem dictum invenio, eorum mentionem omitterem; nam & patere oportet, unde recentiores profecerint. REITZ.

Pag. 289. l. 1. *Πρώτος*) Non *primus*, cum ante eum apud Homerum ipsum legeretur; quod ipse Lucianus paulo ante observavit. Quid ergo sibi iam vult? An Marathoniam pugnam ante Homerum fuisse credidit Lucianus? Bona verba. Quid ergo? Dicam. Quamvis non satis aperte, eo iam diu orationis series tendit, ut quomodo formula haec, quae primo legibus quasi soluta omni tempore apta censebatur, coepit compellationi & epistolarum exordii propria fieri, ostendat. Cuius rei initium a Phidippide in sermone, & a Cleone in epistolis assignat. Pluribus haec explicare coactus sum, quia a

clarissimo Euripidis editore non sine specie vitio haec Luciano dabantur in notis ad Electr. v. 1357. SOLAN.

ibid. Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομίας) Erratum est saepissime in nomine eius viri: multo melius Herodot. l. VI, qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen procul dubio ei impositum ob cursus celeritatem, utpote qui cursor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Graecis nomina saepe ab instituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λῆπειν τὴν πίνην. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἀγρᾶς τοῦ Καλυδωνίου καπρου. Sic Ἡρακλῆς, ὅτι διὰ τὴν Ἡραν κλέος ἔσχε. Sic Πολύδης, διὰ τὸ μάντις ὦν πολλὰ ἰδε. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπέρμνηστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκίας ἐκινδύνευε: & sexcenta talia. PALM. Etsi Palmerio Solanoque plane assentior, Φειδιππίδης scribendum, non Φιλιππίδης, reliqui tamen vulgatum, quia interdum non insuave est eiusmodi errores, quos ab ipsis auctoribus profectos credas, legere. V. infra c. 8, *Eumenes Cardianus* & *Sardianus* confusa. REITZ.

ead. l. 5. Συναποθανεῖν) Valkenar. ad Herodot. VI, p. 487, coniiciebat ἐναποθανεῖν. Sic Lucianus in Hermot. cap. 75, p. 101, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι. Mox mallet, καὶ ἅμα τῷ χαίρειν ἐκπνεῦσαι. B. de Ball.

ead. l. 6. Κλέων) Vid. Schol. Aristoph. ad ἐπεὺδ. κώλων στ. in Pluto, & in Nub. p. 162. Et Diog. Laërt. Platone p. 84 A. Et Thom. M. v. χαίρειν. SOLAN. Thom. Mag. v. χαίρειν ait: χαίρειν ἐν ἐπιστολῇ Πλάτων λέγεται γράλαι πρῶτος καὶ Κλέων Ἀθηναίσις, μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν Πύλον. Sed falli (de Platone) Thomam, observat Menagius ad Diog. Laërt. l. III segm. 61, pag. 159, debetque h. l. Moeridi Atticistae. Cetera, quae Thomas ex hoc Luciani dialogo descripsit, non addam. REITZ. Moeridis Atticistae locus, de quo Menagius, habetur p. 46 ed. Oxon. 1712. GESN.

ead. l. 7. Ἀπὸ Σφακτηρίας) Plutarch. in Nicia. BROD.

ead. l. 8. Προῦθην) Hoc non verum esse, ex Hippocratis epistolis colligo. BROD.

ibid. Τὴν νίκην) Atheniensium contra Persas victoriam. BROD.

ead. l. 12. Πλάτων) Plat. Ep. III, 708 B. SOLAN. Et hoc ex Brodaeo habet, qui hic epistolae numerum indicat. In marg. Ald. 1. additur: Plato in Charmida. REITZ.

ead. l. 13. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει) Castigo, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει. BROD. Plana sententia est; sed forte sic Lucianus scripserat ludens, τὸ μὲν χαίρειν χαίρειν κελεύει, καὶ πάλιν

ἀποδοκιμάζει, ut p. ead. πάνυ χαίρει τῷ χαίρειν. MARCIL. Marcilius hac nota expressit, quod ante illum Erasmus in versione ostenderat. Nam cum hic esset interpretatus, *verbum hoc salvere plane valere iubet, atque omnino improbat veluti malum ac primum*, cum Benedictus abeat licentius a Graecis, notavit ille forte scripsisse ludentem τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Ut & margini adscripsit pater. Et sane plenus hic libellus lusuum ex respectu huius verbi. Sed quis neget, non interposito isto verbo non etiam ludentem scripsisse Lucianum, & de industria in quaestione de verbo χαίρειν dixisse τὸ μὲν χαίρειν κελεύει; Certe cum omnia praecedentia habeant sibi inclusum id verbum, aut etiam expressum, nullo genere formosior existit oratio, si nunc contra fidem librorum veterum reperatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, sed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo, ὅς δ' ἂν μὴ ἔχη ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ἦ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος. GRONOV. Ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων (ait noster) ἀνὴρ ἀξιοπίστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὄν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαίνει. τὸ δ' εὖ πράττειν ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. Veruntur priora, *Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum huiusmodi laior, hoc verbum servare iubet plane improbare tanquam malum &c.* Non persuadeo mihi, Lucianum ita scripsisse, sed, Ἀλλ' ὁ μὲν θαυμαστὸς Πλάτων — τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει ὡς μοχθηρὸν ὄν &c. *Sed admirabilis Plato — illud salvere iubere plane abrogat tanquam molestum.* Integra est dictio, κελεύειν χαίρειν, ut apud Latinos salvere iubere. In eodem hoc libello sic iterum loquitur Noster; ut ante, p. 517 B. δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν, ubi oporteret, *consuetam illam vocem mittere, & salvere iubere.* Sic paulo post p. 521, Ἀπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ (Πυθαγόρου) ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὅπῃτε σπουδαῖον τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθύς ἐν ἀρχῇ παρεκλεύοντο. Pythagorei itaque omnes invicem *litteras dantes, ubi serii quid scriberent, salvere statim in initio iuebant.* Non tamen contemnendum opinor id, quod hic viri eruditissimi attulerunt. Quod Marcilius scribit, forte ludentem dixisse Lucianum, τὸ μὲν χαίρειν κελεύει, potuit habuisse ex Brodaeo, qui IX Miscell. c. 15, illud idem habet. IENS. De hoc loco quid statuum, non habeo. Alii videntur. Mihi καὶ πάνυ suspecta & spuria videntur. Quas autem Platoni hic, ut primo

auctori tribuuntur, ea Epicuro a Diog. Laërtio adscribi observat Vorstius. Certe, si non mendosi sunt codices, pro χαίρειν cum Nostro εὐπράττειν usurpatum esse docet. Idem tamen alibi, p. 84 A. εὐ διάγειν ab Epicuro epistolis praescribi solitum esse dicit; sed in iis, quas ipse exhibet, Epicuri epistolis, χαίρειν, non εὐ διάγειν, εὐ πράττειν praeponitur. SOLAN. Multa possem ex antiquitatibus huc congerere de veterum salutationibus; tam ex Commentt. ad Aristoph. l. a Schol. indicatum, quam Claudio, atque ipsis fontibus; sed iam nimius in his nugis est Lucianus, & vereor, ne lector cum Erasmo dicat, *Satis iam salveo*. Vid. Ekhard. Obs. philol. ex Aristoph. Plut. pag. 27. REITZ. Praeclaram Iensii emendationem firmat Mf. Reg. 2954, legendo, τὸ μὲν χαίρειν καλεῖσιν καὶ πάντ' ἀποδοκιμάζει &c.

ead. l. 14. Ἀποδοκιμάζειν) Non dissimulo, mihi etiam videri illum lusum, quem versione expressi, Luciano non indignum, & similem illi, versiculo, Τὸ μὴ δὲν γὰρ ἄγαν, ἄγαν μὲ τέρπει, quin germanum illi, quod mox de Epicuro ait, ἀπὲ πάντ' χαίρων τῷ χαίρειν. Ceterum servo ἀποδοκιμάζειν & totam adeo lectionem antiquam. Plato καλεῖται ἀποδοκιμάζειν iubet reiicere, pro quo magis Latine dicitur reiici. Χαίρειν vel bis positum a Luciano semel omisit librarius, vel duplicem personam ipse illi auctor imposuit, quo de genere dicimus in Lex. rustico voc. *Duplex*, & ad Plin. epist. 8, 6, 17. GESN.

Pag. 290. l. 1. Ποιῶν) Versum ipsum Dionysii affert Plato l. c. Χαίρε, καὶ ἡδόμενον βίον διὰ σωζῆς τυράννου. SOLAN.

ead. l. 3. Οὐχ ὅπως θροῖς) Annotaverat in marg. ed. Graev. Hemsterhusius, videndum Dukerum ad Thucyd. III, p. 194, no. 31. Ait autem Thucyd. cap. 42 f. libri dicti: οὐχ ὅπως θροῖς, ἀλλὰ μὴδ' ἀτιμάζειν, *Non modo non punire, sed ne ignominia quidem afficere*. Ad quae verba pluribus docet Dukerus, οὐχ ὅπως saepe ita poni, veluti Latinorum *non modo*, pro *non modo non*. REITZ.

ead. l. 5. Μὴδ' ἐν) Vid. Diog. Laërt. pag. 215 C. cum not. p. 206, & lambl. N. 146, & passim 158. Porphy. N. 57 cum not. Ea de re pluribus disputat Fabric. Bibl. Gr. II, cap. 12, § 4. SOLAN.

ead. l. 6. Οἰκέλλω) Cod. Florent. Ὁκέλλω. BOURD. Sententiae deesse aliquid videtur. Utut sit, huius περὶ τοῦ πάντ' liber nostra quoque aetate notus. Nomen alii aliter scribunt. Rectior ea videtur scriptura, quae Ὁκέλων facit. Vid. Stob. Ecl. Phys. l. 18, & lambl. p. 217. Ὁκέλλω scribitur hic in P.

IN PRO LAPSU INTER SALUTAND. 589

L. & ed. *Fl. In Commel. & Bon. edd.* Οὐκελλος. In reliquis fere Luciani edd. Οὐκελλος scribitur. SOLAN.

ibid. Τῷ Λευκανῶ) *Natione Lucano.* BROD.

ead. l. 7. Οὐτε τὸ χαίρειν, οὔτε τὸ εὖ πρ.) Locum hunc, in vulgaris mutilum, restituiimus ex *Mss. Regg. 2954 & 3011.* Vid. Var. Lectt.

ead. l. 9. Οἱ ἀπ' αὐτοῦ) *Omnes post eum Pythagorici.* BROD.

ead. l. 13. Τῷ τριπλοῦν) Descripsit haec verba Scholiastes Aristoph. ad *Nub. 163 A.* Sed, ut verum fatear, haud ex arte Lucianus hanc figuram descripsisse videtur. Quamquam pingui, ut aiunt, Minerva loquenti, tribus constat triangulis aequalibus, ita alio alii superimposito, ut aequis spatiis anguli ab angulis diffent. Verum age, geometrice iam eius constructionem accipe. Fiat pentagonum; quae ex pentagoni utrinque productis lateribus figura orietur, ea est, quam tanta veneratione prosequabatur

Pythagoras. Formam, si per typographos liceat, in Scholiis exhibebo. Vide numismata Demetrii Soteris, in quibus exstat, sed male, ut opinor, & depicta, & a Lazio explicata. AG. IX, 1378. SOLAN. *Pentalpha* etiam vocatur hoc pentagonum, quo nomine nuper ad illustrandam eius literae figuram antiquam exhibuit cl. Havercampus (de *literar. ap. Graecos script. & usu n. 14*, ex Alber. de la Morraye *Tom. L. Tab. XXVIII*, num. 3.) nummum Pitanaatarum, huc etiam referendum, quod in eo explicando aquam sibi haerere fatetur. Pitanaatas igitur nos intelligimus in Laconica, apud quos cultum Aesculapium docet Pausanias *Lacon. p. 95, 25 Wech.* Καὶ πλησίον ὀνομαζομένη λέσχη Κρότωνων. Εἰσὶ δὲ οἱ Κρότανοι Πιτανατῶν μοῖρα. Ἀσκληπιοῦ δὲ οὐ πόρρω τῆς λέσχης ἐστὶν ἱερὸν. Igitur *Pentalpha* illud Hygeae, Aesculapii vel muneris vel filiae, symbolum hic quoque. Sed quaerit etiam vir doctus, quid Ammon Iuppiter hic sibi velit? Hunc quoque cultum scribit in Laconica, *Lyfandrumque* eius rei s. primum s. post alios auctorem laudat, idem Pausanias *Lacon. p. 100, 10.* Ceterum mansit superstitio inter Iudaeos & Christianos: Germania superior appellat *Pentagonum* illud *den Druiden fufs.* Vid. elegantiss. Keyserus, amicus meus, *Antiquitt. Septemtr. p. 503.* GESN. Quia nummus Πιτανατῶν, quem cl. Gesnerus ex Havercampo huc refert, eandem figuram habet, quae supra iam descripta est, ideo nummum ipsum hic non exhibemus. REITZ.

Pag. 291. l. 1. Ὁμοδόξους) *Qui eandem sequuntur doctrinam atque haerefim.* BROD.

ead. l. 2. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν) Si recte attendas, imperfectam videbis sententiam, & deesse aliqua talia: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de sententia Pythagoreorum ponderantium efficaciam significationis trium horum verborum, quorum adeo validius censebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in se contineret vim quoque reliquorum duorum; cum neutrum ex duobus illis par esset verbo ὑγιαίνειν. Et haec Graeca sic supplere pater. GRON. In Mf. Reg. 3011 legitur τῷ μὲν ὑγιαίνειν — τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν. Unde post Gronovium ita restituit hunc locum B. de Ballu: καὶ ὅλως ἡγοῦντο τῷ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ χαίρειν, καὶ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε δὲ τῷ εὖ πράττειν, οὔτε τῷ χαίρειν πάντως εἶναι τὸ ὑγιαίνειν.

ibid. Εἶναι) Locus mutilus & corruptus, quique adeo in ed. l. stellula notatur. In Fl. lacuna est trium quatuorve litterarum, hunc in modum ... ναι. Quando vero de formula ὑγιαίνειν sermo incidit, subit animum, quomodo ea usus sit Agefilaus ad castigandum Menecratem medicum, qui Iovem se appellari non pariebatur modo, sed ipse in epistola ad eum data scripserat Μενεκράτης Ζεύς. Agefilaus rescripsit nihil aliud, quam Ἀγεσίλαος Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Acrius sane, quam Philippus Macedo, qui eidem, ut Anticyram navigaret, auctor in epistola fuit. De priori narrat Plut. in Ag. 1110. De posteriori Athen. 289. SOLAN. Errat igitur Aelianus V. H. XII. 51, cum utrumque responsum uni Philippo adscribit. REITZ.

ibid. Τὸ εὖ πράττειν) Nimirum Graeca ita sunt supplenda, ut factum est a Gronovio, ut supplenda videram ante aliquando, quam Gronoviana mihi emendatio innotesceret. GESN. Ev πράττειν) Interim εὖ πράττειν iunctim. Vid. Var. Lectt. paulo supra; sed hoc parvi. Non nego, quod multis probat Elsner. ad Act. Apost. XV, 29, εὖ πράττειν significare, *felicem, beatum esse*. Nec tamen ita perpetuo hoc solo significato gaudere putem, quin & notet, *recte aliquid facere*, quod is propemodum negare videtur: nam ap. Aeschin. Dial. 2. de divit. § 6: Ἄλλ' ἄρα γε τούτους ἂν τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονεστάτους ἡγησάμεθα εἶναι, οἵτινες μάλιστα εὖ πράττοιεν; Ἐμοὶ γοῦν δοκοῦσιν. Οὐκοῦν ἂν οὗτοι ἀριστα πράττοιεν ὅσοι περ καὶ ἐλάχιστα ἐξαμαρτάνοιεν περὶ σεαυτοῦ, καὶ περὶ τοῦς ἄλλους ἀνθρώπους &c. Ubi Clericus putat, Socratem abuti locutionis ambiguitate, quod εὖ πράττειν sit, & bene se gerere, & secundis rebus uti. Nihil

refert: ad actiones certe extendi, ex toto argumento patet. Plura addere temporis & loci angustia prohibent. REITZ.

ead. l. 4. τὴν τετρακτὴν) Huc pertinet, quod est in aureo versu Pythagorae: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρα ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὴν Παγὰν ἀενάου φύσεως. BOURD. Sermo fit de Pythagora eiusque sectatoribus, apud quos τὸ ὑγιαίνειν in frequentissimo fuerit usu & quasi cultu. Ait porro Noster, εἰς δὲ οἱ καὶ τὴν τετρακτὴν, τὸν μέγιστον ὄρκον αὐτῶν, ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. Male dederunt hic posteriores τετρακτὴν, cum, ut omnes ant. editt. habent, scribendum sit τετρακτὴν. Τετρακτὴς nempe appellabatur τετράς Pythagorica. In verbis sequentibus pro ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, Brodaeus dicto loco legit, ἢ (scilicet τετρακτὴς) τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ita ergo vertendum erit: *Sunt autem, qui quaternionem vocarunt maximum eorum iusiurandum, qui perfectum apud eos numerum absol- vat: alii vero eundem quaternionem dixerunt sanitatis principium.* At si recte consideres, videtur nulla ope medica opus, cum commode dicatur quaternio vel maximum Pythagoreorum iusiurandum esse, vel perfectum apud eosdem numerum absolvere. Ceterum quod Noster ait, quosdam τὴν τετρακτὴν appellasse ὑγείας ἀρχὴν, eo facit distichon illud, quo itidem iusiurandum comprehenditur, apud Iamblichum de Vita Pyth. p. 147: Οὐ μὰ τὸν ἡμετέρῃ γενεῇ παραδόντα τετρακτὴν, Παγὰν ἀενάου φύσεως ῥιζώματ' ἔχουσιν. Primum versum habet & Macrobius in Somn. Scip. at pro ἡμετέρῃ γενεῇ ibi ἡμετέρα ψυχᾷ: plane uti in aureis, quae dicuntur Pythagorae, carminibus. Rursum aliter concipit Iamblichus eundem illum versum p. 138, ubi ait, distichon illud fuisse iusiurandum Pythagoreorum, ipsius Pythagorae nomen reticentium, veluti parce solerent Deorum nomina profari: καὶ μὰ τὸν ἡμετέρας σοφίας εὐρόντα τετρακτὴν, Παγὰν ἀενάου &c. IENS. Ea de re iam supra in B. πρ. c. 4 dictum est. Subaudiendum autem hic φασί. Sed haec omnia obscuriora: nec tanti tamen sunt, ut operose ad ea dilucidanda quis incumbat. Laudarem, si absque tot doctis ambagibus *valetudini*, lato illo sensu, consuluissent. Vide, si lubet, Denarium Pythagoricum Meursii & Cael. Calcagn. V. epist. 8. AG. IX, 1378, c. VI. SOLAN.

ibid. Ὁρκον) Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν &c. Ἡ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἥδη καὶ ὑγείας. MARCIL.

ead. l. 5. Ἡ — ἀποτελεῖν) Rittershusius hunc locum lau-

dans ad Porphyrium p. 26, pro ἢ, καὶ mavult. In posterioribus autem curis ἢ reponit, & ἀποτελεῖ legit, p. 91. Optime sane, nam 1. 2. 3. 4. si addantur, evadit numerus denarius ab iis perfectissimus habitus. Vide etiam, quae de eo tradant Eusebius in Hieroclem p. 439, (ed. Philostr.) & Diog. Laërt. VIII, § 85. Laudatur etiam Philolai liber περὶ φύσεως in libello, cui titulus, τὰ θεολογούμενα τῆς Ἀριθμητικῆς, apud Wechelium impresso, Parisiis 1543, p. 22 m. De ἀποτελεῖν vide Ἑρμ. cap. 36. SOLAN. Ita exaratum est ἀποτελεῖ. v. ap. Brod. Misc. IX, 15. Castigo ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ. Ἐντελῆ autem, denarium, eo quo supra docui modo, ait idem, innuens ea, quae dixit ad verba μεγίστον ὄργανον, additque figuram, quam cum etiam Solanus expresserit, non repetimus. REITZ. Hic Marcilii emendationem sequimur; ut adhuc editum est, caecutire nos fatemur. GESN.

ead. l. 6. Φιλῶας) Auctor is carminum, quae vulgo Pythagorae tribuuntur, de quo in nota praecedenti. SOLAN.

ead. l. 7. Ἐπικουρος) Exstant adhuc apud Diog. Laërt. tres epistolae Epicuri gravissimis de rebus scriptae, quibus tamen illud ὑγιαίνειν minime praemittitur. Quin & Diogenes ipse l. c. aliquando adhibuisse τὸ εὖ πράττειν, aliquando suum εὖ διαγεῖν, docens, de ὑγιαίνειν altum filet. Alterutrum ergo, aut utrumque errasse dicendum est. SOLAN.

ead. l. 11. Ὑγιαίνειν εὐθύς) In omnibus tamen a Laërtio citatis eius epistolis χαίρειν semper praefixum est. BROD.

ead. l. 12. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ) Fuit enim prisca, media ac nova Comoedia. BROD.

Pag. 292. l. 1. Οὐδέ τις —) Hom. Od. Ω, 401. SOLAN.

ead. l. 2. Σαφῶς) Ita, ut conieceram, habet Cod. L. Vid. c. 10. Reliqui libri σοφῶς. SOLAN.

ead. l. 3. Ἀλεξίς, & Ἀχαιῖς) Alexis Comicus. Achaëus itidem Comicus ac Philaemon. BROD. Alexis poeta Comicus, cuius praeter fragmenta passim occurrentia nihil super est. Achaëus Eretrius, poeta Tragicus, Sophocle paulo iunior. De Philemone vide Suidam. Eius fragmenta edidit nuper cum Menandreis I. Clericus, in quae paulo post prodierunt emendationes adeo eruditae, ut, quamvis latere voluerit, auctorem facile omnes agnoscant. Inter longaevos hic Comicos a nostro recensetur c. 25. SOLAN.

ead. l. 10. Πλάτων) Habet etiam Cl. Alex. Strom. III, teste Steph. in Lyr. qui Simonidi tribuit p. 103, uti & Scholiastes. Athen. etiam habet 694 E. ὑγιαίνειν μ. α. ἀνδρὶ ζητηῶ, δεύτε-

ρον δὲ καλὸν φυὰν γενέσθαι, τὸ τρίτον δὲ πλουτεῖν ἀδολῶς· καὶ τὸ τέταρτον συνηβᾶν μετὰ τῶν φίλων· ubi de eo plura. Apud Stobaeum Scleriae tribuitur, & aliter scribitur. Vide Grot. Flor. 425. SOLAN. Πλάτῳ μέμνηται) In Gorgia 283 A. & Legg. II, 579. *Solan.* Haec ad marg. *Iunt.* addiderat; at mox iterum ad eund. versum notat Plat. de Legg. II, 211 m. diversas editt. credo, respiciens. Ad verba autem sequentia δευτέρου — τρίτου, iterum ait, vid. Plat. l. c. REITZ.

ead. l. 13. ἵνα σοί) Susplicabar ἵνα μή σοί, ut sit formula conneſtendi per praeteritionem, qua frequenter uruntur omne genus scriptores. GESN.

in Schol. col. 1. l. 3. Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clem. Alexandr. Strom. L. III, & Athenaeus L. XV, paulo aliter quidem, sed eodem prorsus sensu. Vid. fragmenta Lyricorum ab H. Stephano collecta. Ceterum haec observatio Scholiastae nostri circa carmina, quae *Scolia* dicebantur, totidem fere verbis habetur apud Suidam, unde crassissima aliquot menda ex nostro sustulimus, inter quae erat omissio vocis τράπεζαν, & quod pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hic Philon, cum sit apud Suidam Phyllis, reliquimus, quod non constet, utra harum lectionum alteri sit praeferenda. CLER.

Pag. 293. l. 1. Ὑγίεια) Sic incipit Ἀρίφρωνος τοῦ Σικυνωνίου παιδὸς εἰς Ὑγίειαν, quem totum vid. apud Athen. XV in fin. VORST. Qui etiam vidit emendandum, & ναίοιμι cum Athenaeo scribendum, quod & P. & L. praefereunt. Vocem Ὑγίεια ex Athenaeo etiam sic scripsimus, quae antea ὕγεια scribebatur. Hunc hymnum inter Miscellanea Graecorum aliquot carmina Londini nuper editum esse audio (a. 1722.) cum notis. SOLAN. Ὑγίεια hic pro vulgato ὕγεια dedi, monente Solano nostro, cum paulo supra tamen recte ὕγεια propter versum scribatur, veluti & in fragm. Menandr. 42, 1, Οὐκ ἐστὶ ὕγειας κρεῖττον οὐδὲν ἐν βίῳ. Ibidem vero rursus statim, Ὑγίεια καὶ νοῦς, ἐστὶ δὲ τῷ βίῳ δύο. In aliis autem Luciani locis non erit operae inquirere, sitne ὕγεια an Ὑγίεια scribendum; sed cum edd. pleraeque semper ὕγεια scribant, id retinebimus, nisi versus obſtet. Confer ad c. 6 de Merced. cond. REITZ.

ead. l. 9. Ἥλων ἥλω) *Clavum clavo.* Id est, malum alio malo. Aristot. L. V Polit. c. penult. Cic. IV Tusc. COGN. Conf. dial. proxime praecedent. c. 9, ubi idem proverb. usurpat Noster, & quae ibi notavimus. REITZ

ead. l. 11. τῷ παρόντι) Intellige λόγῳ. BROD.

Lucian. Vol. III.

Pp

ead. l. 12. 'Εν 'Ιστοῖ) Plutarchus in Alexandro. BROD. Cod. Flor. & 'Ιστοῖ. BOURD.

ead. l. 13. Εὐμενὺς ὁ Καρδ.) Cardianum fuisse Eumenem, Plutarch. in C. Nepote alique diserte tradunt. Σαρδιανὺς tamen in omnibus Luciani codicibus legitur. Ego haud cunctanter mutavi, idemque ante me Vossio placuisse video. Ap. Aelian. Var. Hist. III, 23, etiam recte quidem Καρδιανὺς legitur, sed nomen Eumenis in τῷ μὲν in omnibus seculi XVI edd. mutatum est; quod a recentioribus editoribus sedulo restitutum est. Scripsit Eumenes hic *Ephemerides Alexandri*. Vid. Athen. X, 9. Fuit autem inter comites seu duces eius vir plane illustris, cuius vitam ideo nobis reliquit Nepos & Plutarchus. Cardianus dicitur ab oppido Thraciae in Chersoneso, quod Cardia vocabatur. Haec Periz. ad Ael. l. c. SOLAN. Edd. Σαρδιανὺς, nec aliter Codd. At in nominibus propriis, si Codices consentiunt, non semper cogitandum, auctores aliter scripsisse, etsi error in nomine deprehendatur: nam & μεμενηκὸν ἀμάρτημα ipsius auctoris esse potuit, quale est Ciceronis in Orat. pro Ligario, quod ipse corrigit in Epist. ad Att. XIII, 44. Et alibi Aiace[m] posuisse pro Hector[e], Gell. XV, 6, animadvertit. Plura eiusmodi veterum ἀμάρτηματα vid. ap. Periz. in Animadv. hist. pag. 7, 8. Hic vero in re tam nota non potuit errare Lucianus: nam Eumenem Cardianum fuisse vid. etiam ap. C. Nep. in eius vita, ibique in nott. Bosii cognoscēs itidem librariorum quosdam male *Sardianus* exaravisse. Sed si scribae Graeci ex Latinis suum errorem hausissent, facilis fuisset aberratio, antiquum C, id est, *figma* Graecorum, cum Latino C, quod hic K sonat, confundentium, & ex CARDIANUS Καρδιανὺς facientium. Quidquid sit, correctio mihi visa tam necessaria, ut mutare vulgatam non dubitaverim. REITZ.

Pag. 294. l. 12. Ἀπὸ τοῦ ἱρραῖου) Graeci enim ἱρραῖο subscribunt. BROD.

ead. l. 13. Διονυσίου) De hoc scriptore, si quidem scriptor etiam fuerit, nihil ego quidem comperio. SOLAN.

ead. l. 14. Πύρρου τοῦ Ἡπειράτου) De quo Iustin. L. XVIII. COGN.

Pag. 295. l. 5. Οὐδὲν ὄφ.) Videtur ad sententiam illam Coi senis, L. III de diaeta, alludere: οὐδὲν ὄφελός ἐστιν, οὔτε χρημάτων, οὔτε σώματος, οὔτε τῶν ἄλλων οὐδενός, ἀπὸ τῆς ὑγιείας. VORST.

ead. l. 6. Ἐπ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν) Non inepte in variantt. Lest. notaverat Solanus, sic legendum, ac distinguendum: ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἀπάντων ἀγαθῶν ἐστὶ, ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπ' αὐτοῦ. Nam etsi paulo praecedens illud ἐστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ recte se habet, hic tamen minus aptum. Forsan tamen hoc fefellerit librariorum, quod his idem eodem modo scribendum crederent. Prius autem illud pleonasmus est, qualis fere in Tab. Cebet. p. 8 ed. Rel. ἀλλ' ἔστιν, ἔφην, οὕτως ἔχοντα, omnino vero, inquit, haec ita se habent. REITZ.

ead. l. 9. Μὴδὲν ἄλλο) Hoc vult, credo, quasi iamiam morituro, vale illud male ominatum. SOLAN.

Pag. 296. l. 1. Ὅσα) Cl. Hemsterh. ad marg. ed. Graev. alleverat, (vid. Duker. ad Thucyd. p. 435, no. 5.) Id est ad lib. VI, 89 fin. ibi autem Dukerus egregie docet, post ὅσα, μᾶλλον intelligendum relinqui, idque exemplis ex Luciani Phalar. ex hoc Dial. pro Lapsi. & ex Pseudom. aliisque quinque ex Thucyd. petitis comprobatur. Cumque nec ibidem, nec in aliis a me alibi producendis exemplis post ὅσα in

ali constructione sequatur infinitivus, tanto minus quoque dubitavi vulgatum *δεῖσθαι* cum Ms. P. in *δεῖσθε* mutare. Etsi non nego, alibi infinitivum posse sequi, ut Dial. seq. statim init. "Ὅσον --- *τεκμήρασθαι*. Sed ibi *ἔστι* intelligitur, quod vel addendum ambigit Guyetus, hic vero minus commodè subaudiri posset. Ael. quoque V. H. I, 4, "Ὅσον ἀρπάσαι, ac bis, ter alibi cum infinitivo; non tamen ita, ut cum huiusmodi nexu concordet. Illam autem τοῦ μάλλον omissionem sefellisse video Meibomium ad Epict. Sent. 92, illud frustra ingerere volentem; quando Epict. recte ait, ὅσα τις ἀν' ἑφρων δ, τοσοῦτον πλέον ἐξυβρίζει. Sed, si eouſque opellam nostram protrudendae huic Luciani editioni continuare dabitur, ad similem nostri locutionem, quae est in Gall. c. 18, ὅσα δ' ἀν' ἐνὶ ζοίμῃ, τοσοῦτον καὶ σφόδρα ἥμεν αὐτοῖς δεῖσθαι, plura forſan dabimus. Adde Nostrium I Phal. cap. 1, ὅσα δ' ἐπὶ τὸ ἐστὶ. REITZ.

ead. l. 5. Ἀλλὰ) Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ &c. Et in mandatorum libello. MARCIL.

ead. l. 6. Ἐντολῶν) De mandatis principum, quod proprium harum ἐντολῶν nomen est, plenissime egit Briffon. de form. 3, 84; ubi neque hunc locum praetermisit. GESN.

ead. l. 8. Πρῶτον) Quatenam ea formula fuerit, quam hic tangit, nescio. In fine epistolarum quidem frequenter *valetudinem curare* iubebant; vide etiam Imperatoriam epistolam apud Philostratum in Herode, p. 562, in qua haec verba leguntur: οὐδ' ὅτι ὑγιαίνειν τε εὐχεσθαι. Sed neque hoc principium epistolae, neque omnino formula hic est, cum de valetudine in antecedentibus sermo fuerit. Ab eruditissimo Graevio, quo nemo harum rerum peritior, dum in vivis erat, hunc locum doleā non fuisse illustratum. Aliam eamque solitam formulam vide apud Xiphilin. in Adriano 264 A. & sexcentos alios: *Si vales, bene est* &c. ad quam respexisse Lucianum credo. SOLAN.

ibid. Παράγγλημα) Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι. Formula illa fuit, *Valetudinem tuam cura diligenter*, aut, *da operam, ut vales*, aut, *fac, ut valetudinem cures*. Quae formula in M. Tullii epistolis ad Terentiam uxorem. Sed illae in epistolis extremis, in mandatorum vero libellis primis. Ἐντολῶν vero βιβλίον esse mandatorum libellum, quæ a principe accipiebant praefides & procoff. & ἐντολὰς βασιλείων esse mandata principum, patet Dionis libro LIII. MARCIL.

ead. l. 9. Μάλα εἰκότως) Sic editt. quod servavi: nam apostrophus centies negligitur; vid. supra in Apol. pro Merced. c. 11, ὑπ' ἀπορίας, & ὑπὸ ἀπορίας. REITZ.

ead. l. 13. Τῷ τῆς ὑγείας ὁ. παλ. ἀμείβ.) Formula est, *ut vales?* ut Plauti Rud. Sc. 29. MARCIL. Respicit hic vulgares Romanorum salutandi formulas, apud quos tamen haud temere illud *vale* in occurſu usurpatum invenies. Notum, *Salve Caesar. Vale Fulvi*, Plut. 902, 1. Xiph. Adrian. 269 D. οὐτε γὰρ τῷ ἑαθινῷ προσήματι τῷ χαῖρε, ἀλλὰ τῷ ἰσπερινῷ τῷ ὑγιαίνει χρῆσάμενος. Adde Muret. var. Lectt. XI, 2. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκ προνοίας) Sic infra Philop. cap. 1, ἐκ προνοίας συνήτηκας. Et sic ἐκ saepe apud alios pro ablativo causae, & pleonastice, ut Herodian. I, 4, 21, Ἐκ μίως φωνῆς. Noster Catapl. cap. 11 med. ἐκ τινος αἰτίας. Ael. V. H. III, 9, ἐξ Ἄρεως -- ἐξ ἔρωτος μαρνήντα. Cic. ad Attic. VI, 1, ἐξ ἀφαιρέσεως sanare. REITZ.

ead. l. 15. Ὑγιαίνειν) Ut Augustus, apud Plutarchum περὶ ἀδολεσχ.

p. 902, 1. H. Steph. ad Fulvium secreti proditorem, χαῖρε Καῖσαρ δέ centem, ὕγιασε, inquit, Φούλλε, quae vox irae Caelaris nuntia, & voluntariae mortis Fulvio causa fuit, certe occaso. GESN.

Pag. 297. l. 3. Ὑγίας) Quae Aesculapii fuit filia. I. Brod. Miscell. IX, 15. Ceterae autem eiusdem filiae commemorantur ap. Aristoph. Plut. v. 702 -- 3, Iaso & Panacaea. Addit tertiam Scholiast. Aeglen, omittit Hygeia, ac dubitat num Iaso Aesculapii, an potius Amphiarai filia sit dicenda, quod hic inquirere nihil attinet. Alii certe Hygiam filiabus Aesculapii annumerant. Ὑγίαν illam Deam etiam Ὑγίαν vel Ionice Ὑγιῶν dictam invenio in inscript. veteri Albae Iuliae reperta, apud Gruter. pag. 68:

ΚΥΡΙΩ ΑΣΚΛΗ-
ΠΙΩ ΚΑΙ ΥΓΙΗ
ΘΕΟΙΣ ΕΠΙΚΟΥΡΙΟΙΣ.

Quod iam notavit Cellar. in libello Antiquit. medicar. pag. 21. Ubi etiam docet, hanc non prorsus eandem esse, quae Salus Romanorum Dea est; nam Salutis templum iam dicatum erat ante advectam Aesculapii religionem, & plus Romani a Salute petierunt, quam ab Hygeia Graecorum, i. e. praeter valetudinem firmam, etiam florentem rerum suarum statum. Non tamen Latine ὕγια aliter iam olim verti solebat, quam Salus; vid. Macrob. I Sat. 20. REITZ.

ead. l. 4. Ἐπιποία) Sic W. pro vulgato ἐπιποία haud spernendo quidem, sed, ut puto, tamen minus vero. SOLAN.

ead. l. 9. Ἄγαν ἐπιθυμίας) Graecismus vulgatissimus, adverbii pro adiectivo, ut supra, Apolog. c. 12, ὁ ἀεὶ χρόνος, ubi quaeliam familia iam dedimus. Herodian. I, 3, 5, ἀπὸ τῆς ἄγαν ἀφρασίας. Aelian. V. H. XIII, 15, ὑπὸ τῆς ἄγαν μαρίας. Plura lens. ad Dial. Amor. REITZ.

ead. l. 12. Ἐν τῇ τάξει) Vid. Brisson. de formulis, ubi de mandatis principum agit. VORST.

Pag. 298. l. 3. Τοιοῦτον) Sic erat in M. Sed erasa deinceps est litera N. Sic etiam habent edd. SOLAN. Τοιοῦτον recte, & Attice pro τοιοῦτο. Vide nos supra ad c. 15 Vit auct. Et Nostrum ubique. REITZ.

in Schol. Nihil aliud in hoc Scholio reperio, quam repetitionem verborum Luciani: ideo tamen additur, ut appareat, ea eodem modo ab Scholiaste lecta esse, quo in edd. leguntur. Num vero eorum expositio exciderit, nescio. REITZ.